

# DUCCAS

E D I T I E   C R I T I C Ă

**BIBLIOTECA I.S.S.E.E.  
DONAȚIA  
ANCA ȘI N.Ș. TANĂȘOCA**

**BIBLIOTECA I.S.S.E.E.  
DONAȚIA  
ANCA ȘI N.Ș. TANAȘOCA**



DUCAS  
ISTORIA TURCO-BIZANTINA  
1341 — 1462

SCRIPTORES BYZANTINI

I

DUCAE

HISTORIA TURCOBYZANTINA

(1341 — 1462)

ex recensione

BASILII GRECU

EDITIO ACADEMIAE REIPUBLICAE POPULARIS ROMANICAE  
1958

SCRIPTORES BYZANTINI

I

DUCAS

ISTORIA TURCO-BIZANTINĂ

(1341—1462)

ediție critică

de

VASILE GRECU



*V. G. Greco*  
1

EDITURA ACADEMIEI REPUBLICII POPULARE ROMINE  
1958





## INTRODUCERE

### Viața lui Duca.

Despre Duca știm numai atît cît putem desprinde din însăși cronica sa. Bunicul său Mihail Duca a fost unul din cei peste 200 de partizani ai lui Ioan VI Cantacuzino (1347—1354), aruncați în închisoare de adversarul principal al acestuia, marele duce Alexie Apocaucos. Cînd acesta, la o inspecție în închisoare, a fost ucis la 11 iunie 1345<sup>1)</sup>, a doua zi deținuții au fost măcelăriți, numai șase dintre ei au scăpat cu fuga din Constantinopole și între aceștia și Mihail Duca, bunicul cronicarului nostru, care s-a așezat cu locuința la Efes în Asia Mică sub stăpînirea emirului turc Isa, feciorul lui Aidin; acesta îl apreciază mult pentru marea lui învățătură și pentru știința lui în ale medicinei<sup>2)</sup>. E probabil că și pe nepot să-l fi chemat tot Mihail Duca, deoarece ni s-a păstrat o cronică mai tîrzie epirotă care, copiind începutul cronicii lui Duca, își dă titlul de Ἱστορία τῆς Ἠλείρου Μιχαήλ νεπότη τοῦ Δουκός Istoria Epirului de Mihail nepot al lui Duca.<sup>3)</sup>

Familia Duca trebuie să se fi mutat de sub stăpînirea turcească din Efes mai spre nord sub stăpînirea unor domni italieni, căci Duca ne spune că-și avea casa la Focea Nouă<sup>4)</sup>, unde pe la 1421 îndeplinea funcția de diac la curtea podestatului genovez Giovanni Adorno, scriindu-i scrisorile<sup>5)</sup> pe care acesta i le trimetea noului sultan Murad II. Ca Duca să fi fost în stare a îndeplini un serviciu de secretar pe la 1421, trebuie să se fi născut cel puțin pe la 1400, dacă nu chiar ceva mai înainte. Dē la Focea Nouă, Duca a trecut în serviciul domnilor Gattilusio Paleolog din insula

<sup>1)</sup> ἐνδεξάτη δὲ ἦν Ἰουνίου Nichifor Gregoras, *Istoria bizantină*, ed. Bonn, vol. II, 731, 18.

<sup>2)</sup> vz. V 4—5; cp. Gregoras, *op. cit.*, II, 729—740 (XIV 10) și Ioan Cantacuzino, *Istoria*, ed. Bonn, vol. II, 543—545.

<sup>3)</sup> F. C. H. L. Pouqueville, *Voyage dans la Grèce*, tome 5, p. 200; cp. și K. Krumbacher, *Geschichte der byzantinischen Litteratur*, ed. a 2-a, München, 1897, p. 394 și V. Grecu, *Istoricul bizantin Duca*, p. 593.

<sup>4)</sup> XXV, 5

<sup>5)</sup> XXV, 8

Lesbos-Mitiline, pentru care a îndeplinit mai multe misiuni diplomatice de încredere pe lângă sultanul Mahomed II și pe lângă alți mari dregători turci. În toamna anului 1452, Duca e la curtea sultanului Mahomed II la Didimotich <sup>1)</sup> ; în vara anului 1455 e trimis cu multe daruri de două ori la amiralul turc Chamza care, la dus și întors, e în trecere pe la Lesbos Mitiline <sup>2)</sup> ; în același an duce tributul la Adrianopole <sup>3)</sup> și însoțește pe noul domn din Lesbos la sultanul Mahomed II care, de frica ciumii, se retrăsese la Zlatița în Bulgaria, între Sofia și Filipopole. Noul domn este îmbrăcat cu caftan domnesc, țesut cu fir de aur, iar însoțitorii lui, între care și Duca, cu caftane de mătase <sup>4)</sup>. După un drum de treisprezece zile, abia ajuns acasă la Mitiline, Duca este trimis din nou la Constantinopole, ca să apere, dar fără succes, în fața vizirilor pe domnul Lesbosului de o cerere nedreaptă a unui amiral turc <sup>5)</sup>. În anul următor 1456, Duca e din nou cu tributul datorat la Adrianopole, unde răscumpără prizonieri latini <sup>6)</sup>. Cronica lui Duca se încheie cu cucerirea insulei Lesbos de Mahomed II în 1462. Dar Duca trebuie să mai li trăit cîtva timp și după 1462, căci el ne mai istorisește și sfîrșitul tragic al celui din urmă domn Gattilusio Paleolog din Lesbos care, deși s-a fost turcit, totuși mai pe urmă a fost sugrumat <sup>7)</sup>. În ani rotunzi, viața lui Duca o putem pune între 1400 și 1470, sau chiar cîtiva ani înainte de aceste date <sup>8)</sup>.

**Duca și unirea bisericilor.** În timpul său era foarte actuală chestiunea unirii bisericilor și, după cum se poate vedea din cronica sa, Duca a fost un sincer și convins aderent al unirii bisericilor <sup>9)</sup>. În sensul acesta îl va fi influențat și faptul că a trăit ca mare dregător sub o stăpînire latină și că în această unire va fi văzut și un mare ajutor pentru poporul său în contra primejdiei tot mai apăsătoare din partea turcilor.

**Duca patriot și mare învățat.** Tot din cronica lui se poate vedea că Duca, deși înalt demnitar la curtea unui domn latin, totuși a fost un foarte bun patriot bizantin <sup>10)</sup> și, deși născut și trăind sub stăpînirea străină a avut, ca și bunicul său, o mare învățătură bisericească și profană în grecește;

<sup>1)</sup> XXXV, 2.

<sup>2)</sup> XLIII, 5 și 10.

<sup>3)</sup> XLIV, 1.

<sup>4)</sup> XLIV, 2.

<sup>5)</sup> XLIV, 7.

<sup>6)</sup> XLV, 7.

<sup>7)</sup> XLV, 23.

<sup>8)</sup> Mai greu s-ar putea face vreo încheiere asupra timpului vieții lui Duca din știrea ce ne-o dă că „sînt de atunci și pînă acum aproape vreo 180 ani”, de cînd s-a încheiat o înțelegere între genovezii din Focea Nouă și emirul Sarchan, căruia să-i plătească un tribut în schimbul păcii ; vz. XXV, 6.

<sup>9)</sup> XXXI, 1.

<sup>10)</sup> IX, 2.

cunoștea bine literatura antică și a citit mai ales istoricii antici, ca și pe cei bizantini. El trebuie să fi cunoscut și istorici bizantini ale căror scrieri ni s-au pierdut<sup>1)</sup>. Din felul cum își expune Duca istoria, se cunoaște că a fost influențat de istoricii antici și bizantini mai vechi<sup>2)</sup>. Din istoria bizantină a lui Nîchifor Gregoras a trecut un pasaj întreg aproape textual în cronică sa, așa încît nu numai a citit-o, ci și a folosit-o la compunerea cronicii sale<sup>3)</sup>. Pe lîngă grecește el știa și turcește, căci citează fraze turcești<sup>4)</sup>; ca mare dregător al unui domn genovez, trebuie să fi știut și italienește; și poate și ceva latinește, căci pare a fi citit<sup>5)</sup> scrisoarea mitropolitului latin din Lesbos, Leonard din Chios, în care se descrie cucerirea Constantinopolei din 1453.

**Duca istoric și literat.** Duca este mult apreciat ca istoric, dar cred că și mai mult face să fie prețuit ca literat. Scrisul său este simplu și firesc, dar totodată colorat și viu; adînc simțit și dramatic. Dintre toți scriitorii contemporani care au descris-o, Duca ne-a lăsat cea mai frumoasă și mai mișcătoare descriere a căderii Constantinopolei din 1453<sup>6)</sup>. Duca știe bine limba curată bizantină și ca orice scriitor bizantin are și el ambiția și se silește să scrie în această limbă, dar talentu-i remarcabil de bun scriitor îi smulge nu o dată fraza nimerită și cuvîntul potrivit care merge la inimă, fie acestea forme și cuvinte din graiul zilnic al poporului sau chiar și neologisme. Și pe această cale cred că se explică dublicitatea de limbă ce-o întîlnim în cronică lui Duca în care, alături de limba curată literară anticizantă, e folosită și limba populară vie de toate zilele. Învățătura lui Duca pe de o parte, talentu-i literar pe de altă parte au făcut ca în cronică lui să apară această dublicitate de limbă<sup>7)</sup>.

Ca istoric, Duca este obiectiv și conștiincios. În călătoriile sale diplomatice, a căutat să culeagă știri și de la turci<sup>8)</sup> și de la creștini<sup>9)</sup>. Știrile lui se dovedesc sigure, mai ales asupra locurilor și timpurilor mai

<sup>1)</sup> X, 4 și XI, 2.

<sup>2)</sup> IX, 3.

<sup>3)</sup> XVII, 3.

<sup>4)</sup> vz. p. 164, 6; 234, 25; 322, 5 și 13; vz. și G. Moravcsik, I, 126.

<sup>5)</sup> XXXVI, 2; XXXVIII, 7, 15, 21, XXXIX, 2, 13, 19; XLI, 2.

<sup>6)</sup> vz. V. Grecu, *Istoricul bizantin Duca*, p. 608—609. Partea din cronică lui Duca privitoare la cucerirea Constantinopolei a fost tradusă în rusește de A. A. Stepanov, *Vizantijskie istoriki Duka i Frandzi o padenii Konstantinopolja. Vizantijskij Vremennik* 7 (1953) p. 385—430.

<sup>7)</sup> vz. V. Grecu *op. cit.*, p. 610—611.

<sup>8)</sup> vz. XXXIX, 14.

<sup>9)</sup> XXXVI, 2.

apropiate de el, asupra celor mai îndepărtate dă uneori greș, după izvoarele ce le-a avut la îndemână <sup>1)</sup>).

Dintre cei patru scriitori și istorici contemporani bizantini: Duca, Sfranșes, Chalcocondil și Critobul care scriu după căderea Constantinopolei, lui Duca cred că i se cuvine pe bună dreptate locul întâi și ca istoric și ca scriitor <sup>2)</sup>).

**Cronica  
lui Duca.**

Duca a început să-și scrie cronica sub impresia cuceririi Constantinopolei și, terminând cu descrierea acestei mari nenorociri ce a dat peste neamul său, a continuat-o mai mult în formă de cronică anuală, înregistrând an de an pînă la 1462 evenimentele mai însemnate, îndeosebi cele din regiunea sa, adică din insulele egee și de pe coasta Asiei Mici de sub stăpîniri latine.

La începutul cronicii sale, Duca trebuie să fi pus și el, ca și toți ceilalți cronicari bizantini, nelipsita precuvîntare, în care să arate însemnătatea și folosul istoriei și de ce și cum înțelege el să-și scrie opera istorică. Nu putem crede că numai Duca să fi făcut abatere de la acest obicei moștenit din antichitate și păzit cu o stăruitoare consecvență de toți istoricii bizantini. Prima foaie din cronica lui Duca trebuie să fi căzut și cu ea ni s-a pierdut nu numai numele autorului, ci și precuvîntarea lui.

Așa cum ni s-a păstrat, cronica lui Duca are un început cu totul particular și neîntîlnit, a cărui autenticitate aproape îți dă de bănuț. Cronica începe cu o foarte scurtă și seacă înșirare, după obiceiul cronografelor, de mari epoci de ani de la Adam pînă la Alexie Comnen, apoi înșiră împărații bizantini pînă la Ioan V Paleolog, arătînd numai, sub care din ei, care teritorii bizantine au fost cucerite de turci. Se poate deci spune că cronica lui Duca începe cu domnia împăratului Ioan V Paleolog, adică 1341. Dar și de la 1341 pînă în preajma căderii lui Baiazid I Fulgerul în 1402, cronica lui Duca este mai mult un rezumat destul de scurt și pe sărite din Istoria turco-bizantină și nu e lipsit de unele scăderi și greșeli. Incepînd însă cu descrierea luptei de la Ancara din 1402 și pînă la cucerirea insulei Lesbos de turci în 1462, cronica lui Duca este o cuprinzătoare și bine informată istorie turco-bizantină cu însemnate incursiuni în istoria sîrbă, ungară, romînă, genoveză și venețiană, așa încît devine un izvor istoric narativ de mîna întîia și de mare preț pentru acest răsîmp.

Unele mici nepotriviri ce le observăm în compoziția cronicii lui Duca, n-am putea spune dacă sînt din vina lui Duca sau a vreunui copist. Astfel bunăoară se face o trimitere, că un prinț turc Orchan să mai fi fost amintit

<sup>1)</sup> XI, 2 și XXXII, 1.

<sup>2)</sup> vz. V. Grecu, *op. cit.*, 613—615.

o dată înainte, <sup>1)</sup> ceea ce se spune și despre o soră a lui Mahomed II <sup>2)</sup>, dar locurile la care se fac aceste trimiteri, nu se găsesc nicăieri în cronica lui Duca. Tot o nepotrivire este și aceea privitoare la aceiași ostatici pe care sultanul Musulman i-a dat împăratului Manuil II Paleolog și despre care se spune că au fost doi <sup>3)</sup>, iar mai încolo, trei <sup>4)</sup>. O repetiție supărătoare e, când ni se istorisesc de două ori <sup>5)</sup> aceleași lucruri despre originea și răutatea unui trădător, fără ca a doua oară să se facă măcar o trimitere la locul întâi, precum de altfel o face Duca de atâtea ori. Poate că Duca n-a apucat să-și mai revadă cronica și să și-o pună la punct ? !

**Romii în Cronica lui Duca.** Dar cronica lui Duca nu este numai un izvor de mîna întii pentru istoria turco-bizantină din secolul XIV și XV, ci și un izvor însemnat pentru istoria romînă din mai bine de jumătatea întii a secolului al XV-lea. Duca în cronica sa ne dă mai întii o serie de știri privitoare la trecutul nostru, ținute în termeni generali. În seraiul sultanilor turci <sup>6)</sup> și în corpul ieniceresc <sup>7)</sup> au ajuns și copii de romîni. Sultanii aveau respect de puterea Țării Romînești <sup>8)</sup> și apreciau faptul că au fost în stare să înfrîngă pe romîni <sup>9)</sup>. Ori de cîte ori se întîmpla o schimbare de sultani sau vreo biruință mare și Duca semnaleză veniri și trimiteri de soli, amintește nu o dată și de soli romîni <sup>10)</sup>. Sultanul Murad II anunță și domnului Țării Romînești urcarea sa pe tron <sup>11)</sup>. O dată Duca ne dă și numele domnului romîn Dan care la 1426 trimite soli la sultanul Murad II, ajuns la mare putere după înlăturarea puternicului și neastîmpăratului emir Țineit (Güneyt) de la Smirna ; și Murad încheie și cu domnul romîn pace și prietenie <sup>12)</sup>.

Dar în cronica lui Duca aflăm cu privire la trecutul nostru nu numai știri de acestea oarecum generale, ci și știri referindu-se la anumite evenimente de toată importanța. Astfel Duca ne dă însemnate știri despre amestecul lui Mircea cel Bătrîn în luptele pentru domnie între urmașii lui Baiazid I Fulgerul, cînd domnul romîn își are și susține candidații săi la

<sup>1)</sup> XXXIII, 12.

<sup>2)</sup> XXXIV, 10.

<sup>3)</sup> XVIII, 2.

<sup>4)</sup> XX, 4.

<sup>5)</sup> XXII, 7 și XXVIII, 1.

<sup>6)</sup> XV, 2.

<sup>7)</sup> XXIII, 8.

<sup>8)</sup> vz. XXII, 3 și 9 ; XXVIII, 8 și XXXII, 4.

<sup>9)</sup> XXIII, 2 și 7.

<sup>10)</sup> XX, 2 ; XXVIII, 10 și XXXIII, 12.

<sup>11)</sup> XXVIII, 10.

<sup>12)</sup> XXIX, 3.

**BIBLIOTECA I.S.S.E.E.  
DONAȚIA  
BANCA ȘI N.Ș. TANASOACA**

tronul turcesc, întâi pe Musa <sup>1)</sup>, iar după încetarea domniei acestuia, pe Mustafa <sup>2)</sup> care căzînd de la domnie, cearcă din nou să fugă în Țara Romînească <sup>3)</sup>. Prețioase și bogate sînt știrile ce ni le dă Duca despre legăturile dintre domnul român Vlad Dracul și sultanul Murad II, cum s-a prezentat la sultan cu o mare suită și a fost primit cu multă cinste și daruri scumpe <sup>4)</sup>, cum l-a însoțit pe Murad II în expediția acestuia în Transilvania, în 1438 și cum sultanul nu avea încredere în domnul român <sup>5)</sup>; și de aceea e aruncat în închisoare la Galipoli, de unde i se dă drumul, după ce lasă sultanului ostatici pe fiii săi încă nevîrstnici <sup>6)</sup>, pe care mai tîrziu îi primește înapoi <sup>7)</sup>. Nu așa de pe larg și cu atîtea amănunte ca Laonic Chalcocondil <sup>8)</sup>, dar și Duca în cronică sa <sup>9)</sup> ne descrie expediția fără de izbîndă a lui Mahomed II în contra lui Vlad Țepeș din vara anului 1462. Istorisirea lui e puternică și impresionantă și mai ales după istorisirea lui Duca a intrat acest eveniment în istoriografia romînească.

Multe și însemnate sînt știrile în cronică lui Duca în legătură cu eroul român luptător în contra turcilor care a fost Iancu de Hunedoara <sup>10)</sup>.

Aceste știri privitoare la trecutul nostru sînt mai mult în legătură cu istoria turcească ; dar Duca ne dă și știri în legătură cu istoria bizantină, e drept că mai puține, însă cu atît mai de preț. Un pasaj întreg se ocupă de certurile de domnie între unii din urmașii lui Mircea cel Bătrîn <sup>11)</sup>. Potrivit acestor știri e probabil că Dan, nepotul de frate al lui Mircea cel Bătrîn, și nu este exclus că și Vlad Dracul, fecior din flori al lui Mircea, să fi ajuns o dată la domnie și cu ajutor bizantin, oricît de mic ar fi fost acesta. Sigur este însă că feciori de domni și de boieri romîni ocupau funcții militare la curtea împărătească bizantină, că luptau alături de bizantini în contra turcilor și că împărații bizantini nu erau cu totul străini de orice amestec în luptele de domnie din Țara Romînească.

Din alte locuri se pot scoate în chip indirect știri de preț privitoare la romîni. Astfel din locul în care Duca amintește de încoronarea craiului Serbiei ca despot, se poate deduce că și Mircea cel Bătrîn a primit acest titlul de la împăratul bizantin <sup>12)</sup> ; din locul în care se vorbește de modul de

<sup>1)</sup> XIX, 1—6.

<sup>2)</sup> XXII, 3 și XXIV, 5.

<sup>3)</sup> XXVII, 7.

<sup>4)</sup> XXX, 10.

<sup>5)</sup> XXX, 2.

<sup>6)</sup> XXX, 5.

<sup>7)</sup> XXXII, 1.

<sup>8)</sup> vz. Lavonic Chalcocondil. Traducere de V. Grecu. București 1958, p. 282—290.

<sup>9)</sup> XLV, 20—22.

<sup>10)</sup> XXX, 2 ; XXXII, 1 ; XXXIV, 1 ; XXXVIII, 12 și XLV, 6.

<sup>11)</sup> XXIX, 6—8.

<sup>12)</sup> XXX, 3 nota și V. Grecu, *op. cit.*, p. 658—659.

succesiune în domnie la turci, se poate conchide că și modul de succesiune la domnie în trecutul nostru s-a înrădăcinat la noi printr-o influență de origine turcească <sup>1)</sup>). Tot așa se pare că stăpînirea domnului Țării Românești pe la 1421 pătrundea departe în dreapta Dunării <sup>2)</sup>).

#### Ediții.

Cronica lui Duca a fost editată pentru prima dată în acel faimos *Corpus Byzantinae Historiae*, corpul istoriei bizantine, care a început să apară la Paris sub auspiciile regelui-soare Ludovic XIV și ale sfetnicilor lui, în 1645 și a continuat pînă în 1711; acolo a apărut sub titlul: „*Ducae Michaelis Ducae nepotis Historia Byzantina res in imperio Graeco gestas complectens a Ioanne Palaeologo ad Mehemetem II. Accesit Chronicon breve, quo Graecorum, Venetorum et Turcorum aliquot gesta continentur. E Bibliotheca regia nunc primum in lucem edita, versione Latina et notis illustrata studio et opera Ismaelis Bullialdi. Parisiis e typographia regia 1649*“.

Ediția lui Bullialdus a fost retipărită în 1729 întocmai ca volum al 6-lea din *Corpus Historiae Byzantinae*, apărut la Veneția între 1729 și 1733.

Tot ediția lui Bullialdus a fost reprodusă și de I. P. Migne, *Patrologia, Series Graeca*, vol. 157, Paris, 1866, coloana 749—1166.

Și în sfîrșit, cronica lui Duca a mai fost tipărită în „*Corpus Scriptorum Historiae Byzantinae*, editio emendatior et copiosior, consilio B. G. Niebuhrii C. F. instituta, auctoritate Academiae Litterarum regiae Borussiae continuata“, sub titlul „*Ducae Michaelis Ducae nepotis Historia Byzantina recognovit et interprete Italico addito supplevit Immanuel Bekkerus*“. Bonnae impensis, Ed. Weberi, 1834.

La aparență s-ar putea crede deci că cronica lui Duca a avut parte pînă acum de patru ediții, totuși, fără nici o teamă de vreo obiecțiune, nu poate fi vorba decît numai de o singură ediție și anume cea dintîi de la Paris din 1649, căci celelalte trei care au urmat, nu sînt decît simple retipăriri ale ediției lui Bullialdus, unele chiar cu dedicația și prefața, cu rezumatul, traducerea și notele, toate latinești, ce le-a scris același prim editor. Nici unul din editorii următori n-a mai căutat să vadă manuscrisele, ci s-au mulțumit cu textul editat de Is. Bullialdus din manuscrisul P.

Im. Bekker, ultimul care l-a retipărit, face uneori chiar îndreptări și le trece în aparatul critic, dar ele se dovedesc de prisos, căci în manuscris textul e corect și greșelile nu sînt ale manuscrisului, ci ale lui Bullialdus. În ediția lui Bullialdus, Bekker a găsit, — poate numai simple greșeli de

<sup>1)</sup> XXIII, 7 și *Ibid.*, p. 659—660.

<sup>2)</sup> XXIV, 1 și *Ibid.*, p. 660. Mai vezi și XLV 16.

tipar, — un articol ó, unde te-ai aștepta la un pronume relativ ὅς, p. 150, 2 ed. Bonn; un pronume interogativ πόσης, unde ai aștepta adjectivul πάσης, p. 160, 9; un genetiv μετάλλου unde ai aștepta un acuzativ μέταλλον, 164,4. Altă dată Bullialdus omite prepoziția κατά p. 176,13, ed. Bonn; altă dată predicatul ἦν p. 292, 3; altă dată a citit ἦν μαχαίρα era „cuțit“ în loc de ἐν μαχαίρα (a murit) „de cuțit“, 228,19. Și Bekker face îndreptările și conjecturile cuvenite și le însemnează în aparatul critic; și astfel pune în seama manuscrisului scăderi pe care acesta nu le are, pentru că în manuscris toate aceste forme se găsesc bune și corecte și nu era nevoie de nici o îndreptare și de nici o înregistrare în aparatul critic, dacă Bekker ar fi recurs la manuscris. Și cazuri de acestea ar putea fi sporite mult. Căci ediția lui Bullialdus nu este lipsită de multe scăderi foarte supărătoare, care apoi toate au fost repetate de edițiile sau mai bine zis retipăririle următoare. Bullialdus citește greșit παρὸς πατήρ καὶ 23,8 ed. Bonn pentru πρὸς πατρός P f. 29<sup>v</sup>=p. 45,20 din ediția de față; ἀμαρτίας 24,5 pentru ἀνομίας P 219<sup>r</sup>=47,15; ὦς 25,11 pentru οἷς 291<sup>v</sup>=49,9; ἀπὸ 3ο, 2 pentru μέχρι 293<sup>r</sup>=55,6; ἐλήλυθε 3ο, 23 pentru ἐληλύθει P 293<sup>v</sup>=55,23; ἐν 33,3 pentru ἐπ' P 294<sup>v</sup>=57,28; ἀρξάμενος 39,5 pentru ἀρξαμένον 296<sup>v</sup>=65,9; μέλαινα<sup>1)</sup> p. 42,21 pentru μέλανα 297<sup>v</sup>=69,26; καὶ 49,4 pentru τί 299<sup>r</sup>=77,16; Ῥωμαίων 51,8 pentru Ῥωμάτων 299<sup>v</sup>=79,25; ἀναπαύσθητι 69,19 pentru ἀναπαύθητε 304<sup>v</sup>=101,9; ὑπ' αὐτοῦ 71,2 pentru ὑπ' αὐτὸν 305<sup>r</sup>=101,31; Τουρκομάνου 88,3 pentru Τουρκομάνου 309<sup>v</sup>=123,3; εὐειδεστάτη 100,16 ap. crit. pentru ἀειδεστάτη 313<sup>r</sup>=137,18; καὶ 109,21 ap. crit. pentru αἰ 315<sup>v</sup>=147,19; οἰκοδομεῖν κάστρον 115,19 pentru οἰκοδομῆν κάστρου 317<sup>v</sup>=155,3-4; διδοῖ 116,23 pentru δίδει 317<sup>v</sup>=155,25; οὐ ὀρεγεθήσεται 141,17 ceea ce nu are aici un înțeles, pentru οὐ χορηγηθήσεται 327<sup>r</sup>=183,21-22 ceea ce dă un înțeles foarte satisfăcător; εὐφημίζοντος 142,6 pentru φημίζοντες 327<sup>r</sup>=183,31; οὐ 149,10 pentru καὶ 330<sup>r</sup>=191,30; εὐηθῆ 158,14 pentru εὐθῆ 333<sup>v</sup> 203,3; μεταχειρίζεται 167,17 pentru μεταχειρίζεται 337<sup>r</sup>=213,18; τῆς ὄχθης 181,10 pentru ταῖς ὄχθαις, 340<sup>v</sup>=229,3; ἀθροίσας 181,23 pentru ἀθροίζει 341<sup>r</sup>=229,12; ἐκβάσας 206,18 pentru εισβάσας 347<sup>r</sup>=259,4; ἐτελείωτο <sup>1)</sup> p. 224,24 pentru ἐτετελείωτο 352<sup>r</sup>=281,14; παρητισμαμένον 298,2, ed. Paris p. 167 D propunînd conjectura παρητισμαμένον pentru παρητημασμένον 377<sup>r</sup> care e=παρητοιμασμένον 375,2 de la παρετοιμάζω, dînd un înțeles foarte potrivit și bun; și exemple de acestea ar putea fi aduse încă foarte multe. În ediția lui

<sup>1)</sup> St. B. Psalles, *Grammatik der byzantinischen Chroniken*, Göttingen, 1913. p. 188 și 207 citează din cronica lui Duca aceste exemple ca forme drept neobișnuite, dar ele se dovedesc deci inexistente.



Bullialdus nu lipsesc nici nume proprii redate greșit, ca Λαχυνήν p. 132,8 ed. Bonn și Φιλανθρωπίνινον 207,15 pentru Λαχανᾶν P 323<sup>v</sup>=173,2 și Φιλανθρώπινον P 347<sup>v</sup>=259,24; greșeli pe care celelalte ediții le repetă întotdeauna. Dar și mai multe cuvinte în rînd au fost sărite de Bullialdus nu o dată. Astfel, chiar în rîndul intîi după ἀνθρώπου p. 10,1, ed. Bonn au fost sărite cuvintele τοῦ πλασθέντος παρὰ θεοῦ P 288<sup>r</sup>–29,2; după λαλοῦν 213,11 «care grăiește» au fost trecute cu vederea cuvintele καὶ ἐνεργοῦν P 349<sup>r</sup>=267,9-10 «și care lucrează»; după μαθήμασιν 213,20 «în învățăturile» Bullialdus a sărit cuvintele ἄρκος πεπαιδευμένος καὶ ἐν τοῖς χριστιανῶν μαθήμασιν P 349<sup>v</sup>=267,17-18 «foarte învățat și în învățăturile creștinilor»; după πύλην 295,1 «poartă» a sărit cuvintele σὺν πεντακοσίοις ἀφῆκε φυλάττων τὴν πύλην P 376<sup>r</sup>=371,6 «cu cinci sute, a lăsat paza porții». Prin omisiuni ca acestea două din urmă se strică însuși fondul știrilor date de Duca, în primul caz cu privire la pregătirea și marea învățătura a mitropolitului Marcu al Efesului, conducătorul bizantinilor antiunioniști în sinodul de la Florența, în cazul al doilea cu privire la retragerea marelui duce Luca Notara de la Poarta împărătească pe care o apăra, cînd turcii au pătruns în Constantinople.

Dar în ediția lui Bullialdus sînt și greșeli care ar putea da prilej la concluzii însemnate, dar cu totul eronate. Astfel bunăoară în textul cronicii lui Duca, publicat de Bullialdus, citim că efemerul sultan Mustafa din anul 1421, intrînd în palatele răposatului său frate, sultanul Mahomed I (1413—1421) „a găsit comori nenumărate și altă gătire peste măsură, veșminte și pietre scumpe, femei frumoase și băieți tineri, frumoși la față și cu deosebire chipeși la trup și tot celălalt material din Țara Romîneasca πᾶσαν ἄλλην ὕλην Βλαχίας· și ședea trăind în îmbuibări și îmbătîndu-se zi de zi și petrecînd în desfrînări“. <sup>1)</sup> Cuvîntul Βλαχίας. „Țara Romîneasă“ din ediția lui Bullialdus, p. 88 A, care l-a dat și în traducerea latină aliaque Walachiae spolia „și altă pradă din Țara Romîneasă“, a trecut și în ediția de la Veneția, p. 70 și în Patrologia greacă a lui Migne, 157, col. 944 A și în ediția lui Bekker din Bonn, p. 157,19; și atunci acest cuvînt Βλαχίας te-ar putea îndemna și ademeni să conchizi că Țara Romîneasă era obligată pe atunci să dea pentru seraiul sultanilor de la Adrianopole persoane și lucruri deosebite, încît Duca, istoric bine informat asupra împrejurărilor de la curtea sultanilor contemporani cu dînsul, s-a văzut îndemnat s-o sublinieze în mod deosebit și izolat și nu în legătură cu alte popoare creștine, precum o face de atîtea ori. Dar concluzia ar fi și eronată și lipsită de orice temei, căci în manuscrise nu e Βλαχίας, ci se

<sup>1)</sup> vz. XXV, 2.

găsește scris limpede βλακείας deci πᾶσαν ἄλλην ὕλην βλακείας P f. 333<sup>v</sup>, vezi fig, 5 rînd 4 de sus; și P<sub>1</sub> f. 189<sup>r</sup>, vezi fig. 6 r. 2 de sus βλακείας prin urmare și „tot celălalt material pentru o viață în plăceri” (p. 200,23) căci aceasta înseamnă βλακείας, și nu din Țara Romînescă.

**Manuscrisele P și P<sub>1</sub>.** Această singură greșeală, între atîtea altele, arată în-deajuns cită nevoie e de o ediție critică a cronicii lui Duca.

Pentru înfăptuirea ei, la drept vorbind, nu avem decît un singur manuscris și o veche traducere italo-venețiană. Manuscrisul e codicele grec nr. 1310 din Biblioteca Națională din Paris pe care-l numim cu sigla P. Acesta e un manuscris de hîrtie, format mic, scris îndesat și cuprinde în total 444 de foi; e un codice miscelaneu de cuprins variat religios, apoi literar, filozofic, istoric, științific și altele. Pe foile 288<sup>r</sup>—391<sup>r</sup> e cuprinsă cronica lui Duca; pe pagina de mai înainte, adică f. 287<sup>v</sup> se află înaintea cronicii lui Duca lista împăraților Egiptului de la Alexandru Machedon pînă la Cleopatra și din împărații romani Iuliu Cezar și August (vezi fig. 1).

Acest fapt te-ar putea face aproape să crezi că și înșirarea seacă de mari epoci de ani, în felul cronografelor, e cu totul poate străină de însăși cronica lui Duca, din care prima foaie fiind căzută, vreun copist va fi adăugat și potrivit drept început al cronicii acea înșirare seacă de epoci. Și atunci, primul capitol din cronica lui Duca poate că ar trebui închis în paranteze dreptunghiulare, indicîndu-se astfel, că nu-i aparține lui Duca.

După cronica lui Duca urmează în P f. 392—399 parodia homerică Batrachomyomachia, adică Războiul broaștelor cu șoarecii. Foile din manuscrisul P au fost numerotate mai tîrziu cu cifre arabe. Încă înainte de această numerotare, între foile 288 și 289 au căzut foi, pentru că, deși după f. 288 urmează f. 289, între aceste două foi lipsește întreg textul de la ὁ καὶ (p. 33,15) pînă la ἐγκρατῆς (p. 39,25). Pe lîngă această lipsă, întîmplată prin pierderea de foi chiar din P, mai sînt arătate două lipsuri printr-un loc mic lăsat nescris chiar în rînd. Unul e pe f. 289<sup>r</sup>, unde e vorba de cucerirea orașului Filadelfia în Asia Mică de Baiazid I Fulgerul, iar celălalt pe f. 389<sup>v</sup>. Prima lacună, pricinuită prin vreo stricăciune a foii, pare să cuprindă numai o frîntură de propoziție (vz. p. 41,4), a doua e însă de un cuprins mai mare. După căderea Constantinopolei, Duca scriindu-și istoria în formă de cronică anuală, înșiră pe rînd anii și evenimentele întîmplate în acei ani, unele mai pe scurt, altele, mai apropiate de locurile sale, mai pe larg. Dar anii 6967 și 6968, adică 1459 și 1460 lipsesc; de la 6966 (vz. p. 423,25) se sare la 6969 (vz. p. 427,11). Această lipsă trebuie să se fi produs tot pe cale mecanică prin pierdere de foi din

manuscrisul după care a fost copiat P sau dintr-un manuscris mai vechi la care se reduce și P, căci anii 6967 și 6968 n-au putut fi săriți de însuși Duca, deoarece numărul anului 6968 nu este înregistrat, dar evenimente din acel an sînt arătate <sup>1)</sup>).

Inițialele în P lipsesc uneori ; se vede că în arhetipul său au fost scrise cu roșu și copistul lui P n-a mai apucat să le adauge toate și el cu roșu. P mai are pe margine note, uneori ca niște titluri indicînd cuprinsul pasajului respectiv, alteori aceste note marginale par să arate mai degrabă impresia cititorului sau adaugă chiar oarecare precizări. Duca înregistrînd moartea împăratului Ioan V Paleolog, nu arată anul morții. <sup>2)</sup> nota marginală însă adaugă : ἐκομήθη ὁ βασιλεὺς Ἰωάννης ἐν τῷ ἔτει „ϷωϷθ' ἔνδ .ιδ' „, a murit împăratul Ioan în anul 6899 indictionul 14“. Notele acestea nu urmează în mod consecvent ; la început mai dese, se fac tot mai rare, pînă la urmă dispar aproape cu totul. Nu le-a mai copiat copistul lui P sau nu le-a mai găsit în arhetipul său, nu avem de unde ști ; sau poate însuși copistul lui P e autorul lor și a găsit de cuviință să scrie numai atîtea cîte ni le-a lăsat ? !

Textul cronicii în P este scris continuativ ; actuala împărțire în capitole a făcut-o Ism. Bullialdus, primul editor al cronicii lui Duca, și o păstrăm și noi, ca și ceilalți editori, din motive practice pentru a se înlesni trimiterile și pentru o mai bună evidență. Dar pentru că chiar în aceste scopuri s-ar fi impus, ca această împărțire să fi fost făcută în mai multe capitole decît cele 45 ale lui Bullialdus, am crezut că facem bine, introducînd în cadrul acestor capitole o subîmpărțire în paragrafe, iar la traducerea romînească să pun și oarecare titluri pe margine.

Încă înainte de a se li pierdut din P cele două foi dintre foile 288 și 289 și fără să fie copiate notele de pe margine, cronica lui Duca a mai fost copiată o dată chiar din manuscrisul P. Și această copie se păstrează tot în Biblioteca Națională din Paris sub cota cod. Graec. 1766 și o vom numi cu P<sub>1</sub>. Și P<sub>1</sub> ca și arhetipul său P este un codice de hîrtie, format mic, dar e scris mai rar și mai citeț. Foile căzute din P ne sînt păstrate în P<sub>1</sub> f. 22<sup>v</sup>—28<sup>v</sup>. Și P<sub>1</sub> e un codice miscelaneu aproape de același cuprins divers ca și P și înaintea cronicii lui Duca se găsește aceeași listă a împăraților egipteni de la Alexandru Machedon pînă la Cleopatra și a lui Iuliu Cezar și August. Cronica lui Duca urmează în P<sub>1</sub> pe foile 19<sup>r</sup> pînă la 409<sup>v</sup> și este fără nici o îndoială o copie fidelă chiar din P. În textul cronicii din amîndouă manuscrisele sînt exact aceleași lipsuri, P<sub>1</sub> mai

<sup>1)</sup> vz. XLV, 10 nota : și-i voi da datorია.

<sup>2)</sup> XIII, 4.

adăugînd încă multe altele prin greșeala de transcriere, așa-numită haplografie, cînd copistul sare de la un cuvînt la altul egal din rîndurile următoare. Apoi P<sub>1</sub> mai face o mulțime de greșeli mărunte ce se explică chiar prin scriitura lui P care, fiind chiar în acel loc neclară, făcea posibile greșelile din P<sub>1</sub>. Astfel de ex. P f. 295<sup>r</sup> rînd 9 de jos scrie μαχιμότατοι cu litera μ așa încît poate fi citită ușor λι (vezi fig. 2 r. 4) și copistul lui P<sub>1</sub> f. 48<sup>r</sup> rînd 4 de jos, copiind repede și mecanic, a și transcris nonsensul λιαχιμότατοι (vezi fig. 3 r. 4). Exemple de acestea de transcriere greșită mecanică ar putea fi aduse încă multe.

Amîndouă manuscrisele, și P și P<sub>1</sub>, nu sînt datate, dar după scriitură, P este datat de obicei în secolul XV, iar copia sa P<sub>1</sub> în secolul XVII. După o examinare însă mai atentă paleografică, eu unul cred că vîrsta amînduror codice va trebui scăzută cu aproape cîte un secol întreg, așa încît pe P l-aș așeza spre mijlocul secolului al XVI-lea, iar pe P<sub>1</sub>, copia lui, la începutul celui de-al XVIII-lea.

Un fragment de tot mic din cronica lui Duca se mai păstrează și într-un codice grec din Biblioteca Vaticană de sub nr. 1408 f. 154<sup>r</sup>, care să fie din secolul al XVI-lea <sup>1)</sup>).

Neputînd încăpea nici o îndoială că P<sub>1</sub> e o copie fidelă a lui P, la stabilirea textului cronicii lui Duca într-o nouă ediție critică P<sub>1</sub> nu mai poate veni în vedere decît doar pentru locurile greu de citit sau stricate din P, ca să se vadă cum le-a înțeles copistul lui P<sub>1</sub>. Oarecare valoare mai are P<sub>1</sub> și pentru păstrarea textului de pe foile pierdute din P. De altfel în chip firesc, deosebiri de text dintre P<sub>1</sub> și P, cauzate din nebagare de seamă sau din neștiința copistului, n-au fost trecute în aparatul critic, spre a nu-l încărca în chip inutil.

Din manuscrisul arhetip din care provine P, trebuie să fi căzut prima foaie, căci din cronica lui Duca nu ni s-a păstrat precuvîntarea cu numele autorului și eventual cu titlul cronicii. Dar nu numai acest început ne lipsește, ci, așa cum ni s-a păstrat textul cronicii, ne lipsește și sfîrșitul ei, istorisirea întrerupîndu-se și în P și în P<sub>1</sub> în mijlocul frazei care rămînc neterminată : Ὁρῶντες οὖν οἱ ἐντὸς... Atunci cei dinăuntru văzînd... (vz. fig. 7 și fig. 8), așa că nu numai prima foaie, ci și ultima trebuie să fi căzut. Căderile acestea de foi nu s-au putut întîmpla în P, căci acesta fiind un codice miscelaneu, cronica lui Duca nu este nici prima nici ultima bucată dintr-insul.

<sup>1)</sup> vz. G. Moravcsik, I, p. 127. D-l Moravcsik, căruia îi mulțumesc, a avut bunăvoința de a-mi comunica variantele din cod. vat. 1408 și că acest fragment cuprinde rîndurile 2 εἶτα γίνεται pînă la 17 λυτιῶντες ἐχώρησαν de la pag. 37.

**O veche traducere italiană.** Dar dacă începutul cronicii lui Duca ne-a rămas pînă acuma nedescoperit, sfîrșitul în schimb ni s-a păstrat (vz. p. 435,15 urm.) într-o veche traducere italo-venețiană, făcută, se crede prin secolul XVI sau chiar XV. Aceasta a fost descoperită de istoricul L. Ranke în Biblioteca Marciană din Veneția și e publicată de Im. Bekker în ediția din Bonn a lui Duca la p. 349—512. Traducerea ne păstrează nu numai sfîrșitul cronicii lui Duca, dar ne completează și mica lacună, în legătură cu cucerirea orașului Filadelfia de Baiazid I, cu cuvintele „destituta de ogni speranza de secorso (p. 356,7 de jos ed. Bonn : „pierzînd orice nădejde de ajutor“ (vz. și mai jos p. 40,5). În schimb pe lingă celelalte lipsuri ce le-am semnalat în textul grecesc din P, vechea traducere italiană, așa cum e publicată, mai are încă o mare lipsă, sărînd întreg textul de la p. 283,29-30: *Κάλεσον αὐτοὺς* pînă la p.307,13: *χαλάσονται τὰ ἰστίαι* din ediția de față (vz. și ed. Bonn, p. 465). Această lipsă sfîrșindu-se în mijlocul frazei, se vede că s-a produs printr-o pierdere de foi din vreun manuscris italian, dacă nu chiar din manuscrisul din Veneția.

Traducătorul trebuie să fi fost un dalmatin supus venețian. Față de republica Veneției se arată cu mult devotament și mare admirație, ba chiar cu vădită părtinire, adăugînd atribute de laudă la adresa ei și făcînd chiar modificări în favoarea ei. Dar el întrebuițează și termeni iugoslavi<sup>1)</sup> și trebuie să fi avut știre și de izvoare sîrbești. Lupta de la Cosovo din 1389 o descrie mai pe larg și cu știri mai bogate ca în cronica lui Duca<sup>2)</sup>. Și, de altfel, el mai adaugă și știri de la sine. Traducerea e făcută în mod liber ; uneori amplifică și adaugă, alte ori prescurtează și omite ; cîteodată se întîmplă să nu înțeleagă și să traducă greșit<sup>3)</sup>.

Cu toate aceste scăderi, vechea traducere italiană fiind făcută după un manuscris grecesc pe care nu-l mai avem, ea îl înlocuiește în oarecare măsură pe acesta și de aceea la stabilirea textului cronicii lui Duca într-o nouă ediție critică trebuie să fie luată în seamă și ea. Am și numit-o cu sigla I.

**Un vechi rezumat neogrecesc.** În Biblioteca Academiei R. P. R.<sup>4)</sup> se află un codice grec nr. 4, copiat de la 21 octombrie pînă la 13 noiembrie 1765, după cum arată o însemnare la sfîrșit la p. 352 a manuscrisului. De la început și pînă la p. 115 rînd 11 de sus, acest codice e un rezumat în neo-

<sup>1)</sup> vz. Duca, ed. Bonn, p. 394, 431 și 455.

<sup>2)</sup> vz. *ibid.*, p. 352—355.

<sup>3)</sup> vz. V. Grecu, *Istoricul bizantin Duca*, p. 626—628.

<sup>4)</sup> Vezi C. Litzica, *Catalogul manuscriptelor grecești*, Biblioteca Academiei Romîne, București, 1909, p. 7—8, unde însă codicele e apreciat greșit ; vz. V. Grecu, *op. cit.*, p. 628—630.

grecește al cronicii lui Duca și anume începînd cu domnia efemerului împărat Ioan VII Paleolog, lăsat în domnie de unchiul său Manuil II Paleolog, cînd acesta în iarna anului 1399 a plecat departe în apus, căutînd ajutoare în contra turcilor. Codicele are note marginale și rezumatorul, după ce termină de rezumat din cronica lui Duca, pe care o rezumă pînă la capăt, arată într-o astfel de notă marginală că acum continuă să rezume din Chalcocondil ἐκ τοῦ Χαλκοζωνδύλου (cod. grec 4, p. 115) și după ce a sfîrșit cu Chalcocondil, arată iarăși într-o notă marginală că mai departe rezumă ἐκ τῆς ἱστορίας Ἰωάννου Σαγρίδου (cod. gr. 4, p. 121 : „din istoria lui Ioan Sagridis). Aceste note te îndeamnă să crezi că rezumatului din cod. gr. nr. 4 îi lipsește începutul, căci tot o notă marginală trebuie să fi arătat că rezumatul se face și din Duca ; și probabil că s-a și făcut de la începutul cronicii, pentru că începutul chiar cu neînsemnatul Ioan VII Paleolog e cu totul arbitrar și nemotivat. Cît despre Ioan Sagridis, acesta nu poate fi decît *Giovanni Sagredo* care a publicat în 1677 la Veneția o istorie turcească sub titlul *Memorie storiche dei monarchi ottomani de 1300—1646*, memorii ce au fost traduse în neogrecește de marele comis Nicolae Caragea <sup>1)</sup>). Rezumatul e făcut pe larg ; dar pe ici-colo cîte un loc e rezumat și mai pe scurt, ba chiar sărit cu totul. Ceea ce e mai important de constatat însă, este faptul că, în ce privește cronica lui Duca, rezumatul este făcut chiar după textul publicat de Ism. Bullialdus în 1649 ; căci are lipsuri și greșeli ce provin chiar din această ediție. Astfel stînd lucrurile cod. grec 4 nu poate avea nici o valoare pentru pregătirea unei ediții critice a cronicii lui Duca, totuși pentru interpretare poate fi de oarecare folos <sup>2)</sup>).

**O nouă ediție critică.** Pentru o nouă ediție critică avînd deci la dispoziție numai un singur manuscris P și în oarecare măsură vechea traducere italiană, s-ar putea crede că pregătirea acestei ediții e o lucrare destul de ușoară. E drept că, neavînd multe manuscrise de colaționat, rămîi scutit de această muncă migăloasă și care cere timp așa de mult. În schimb ai alt neajuns poate și mai mare la stabilirea textului care e o munca mult mai grea și de răspundere mai mare și în cursul căreia un număr mai mare chiar de grupe de manuscrise îți este de mare ajutor,

<sup>1)</sup> I. I. Björnsthöhl, *Briefe. Deutsche Ausgabe*, Leipzig-Rostock, 1783, citat după C. I. Karadja, *Die alte rumänische Buchdruckerkunst* ; extras din „Geschichte der Buchdruckerkunst“, Demeter-Verlag, 1940, p. 8 și 11, n. 14.

<sup>2)</sup> vz. V. Grecu, *op. cit.*, p. 653—655. Numai din punct de vedere bibliografic face să amintim că cronica lui Duca a fost tradusă în franțuzește, foarte liber și descori aproximativ, în *Histoire de Constantinople, depuis le regne de l'Ancien Justin jusqu'à la fin de l'empire*, traduite sur les originaux grecs de Monsieur Cousin, tome VIII, Paris, 1685, p. 211—428. Traducerea s-a făcut după ediția lui Bullialdus.

mai ales când ți se ivesc cazuri de nedumerire. Și textul din P dă deseori prilej la nedumeriri. În P citim de ex. la acuzativ singular forma populară *θυγατέραν* (P, f. 314<sup>v</sup>, 320<sup>r</sup>, 347<sup>v</sup>), *γυναῖκαν* (P 308<sup>r</sup>),<sup>1)</sup> dar de multe ori și formele antice *θυγατέρα* și *γυναῖκα*. Apoi mai citim în P la ac. sing. *ἄλυσον* P 367<sup>v</sup> pentru *ἄλυσιν* «lanț»; apoi *βοωντας* 97<sup>v</sup> ca nominativ singular masculin; *όντας* ca nom. plural masc.: *όντας ἀργυρώνητοι* «fiind robi cumpărați cu bani» P 300<sup>r</sup>, pe lângă atâtea alte cazuri, unde participiul prezent își are formele regulate antice. După aceea întâlnim și construcții sintactice ca *βασιλεύς... ἔτι ὄντος... ἀπέδωκε* (P 299<sup>r</sup> împăratul... pe când era încă... a dat) și *ἐν κάστρω τινί, Νύμφαιον ἐπονομαζόμενον* (348<sup>v</sup> «într-o cetate, numită Nimfeon), fără acordul gramatical convenit. Genovezii din Galata sînt numiți *οἱ τοῦ Γαλατᾶ* P 313<sup>r</sup>, dar și *τοῦ Γαλατοῦ* 313<sup>v</sup>, 355<sup>r</sup>. Substantivul *ναῦς* «corabie» e declinat în mod regulat după declinarea a 3-a, dar nu o dată e trecut și la declinarea 1-a (de-ex. *νήαι* 334<sup>v</sup>; *νήαις* dat. plur. *ἐν τριήρεσι καὶ νήες* 336<sup>r</sup>, cu *ε* pentru *αι*, Bullialdus dînd *νήυσι*, Bekker, ed. Bonn 165,6 îndreptînd în *νηυσί*); ba o dată dăm chiar peste *ἐμπορικὰ νῆα ἔσμεν* 297<sup>r</sup> («corăbii de negustori sîntem»),<sup>2)</sup> plural neutru. Apoi întâlnim *ἐντός* cu dativul (P 320<sup>r</sup> și 321<sup>v</sup>), dar și cu genetivul (P 321<sup>v</sup>); prepoziția *ἀπό* de mai multe ori cu acuzativul (P 368<sup>v</sup>, 370<sup>r</sup>, 388<sup>r</sup> și aiurea), dar și cu genetivul (316<sup>r</sup>, 390<sup>v</sup> și aiurea); *εἶασαν* (338<sup>v</sup>) cu augment deci, dar și *ἔασαν* (382<sup>r</sup>) fără augment. Prepoziția *εἰς* apare în P pe a cincea parte sub formă ionică *εἰς*, de mai multe ori însă sub formă obișnuită nouă atică *εἰς*. Să păstrezi inconsecvența, căci poate proveni forte bine și de la însuși autorul, sau să o uniformizezi, căci și copiii pot să o fi pricinuit în largă măsură, e foarte greu de hotărît. Din cazurile de inconsecvență de limbă înșirate mai sus, am păstrat formele *θυγατέραν* și *θυγατέρα*, *γυναῖκα* și *γυναῖκαν*, am păstrat genetivul absolut construit mai liber *βασιλεύς,.. ἔτι ὄντος... ἀπέδωκε*, am păstrat construcția variată a lui *ἐντός*, considerînd că a primit înțelesul de *ἐν*. Am păstrat construcția lui *ἀπό* cu acuzativul, ca o concesie făcută limbii populare; am păstrat inconsecvența întrebuintării augmentului și a reduplicației; am păstrat pe *εἰς* și pe *εἰς*, precum e în manuscris. Am păstrat *βοωντας* și *ἐπονομαζόμενον* ca acuzative absolute, căci am observat că sînt forte obișnuite în limba lui Duca; *βοωντας* ar mai putea fi acum și forma neogrească invariabilă a participiului prezent. Am păstrat declinarea lui *ναῦς* și după declinarea a 3-a și 1-a, dar *ἐμπορικὰ νῆα* aș îndrepta în *ἐμπορικαὶ νῆαι*, căci *ἐμπορικὰ νῆα* nu poate fi nici

<sup>1)</sup> Pentru aflarea locurilor în textul de față cu toate formele neobișnuite ce le amintim, să se vadă indicele gramatical, precum și indicele de nume.

<sup>2)</sup> vz. mai jos p. 69,7.

neutru la plural, nici feminin la singular, spre a putea fi păstrat; Bekker, ed. Bonn, p. 41,18 propune o coniectură ἔμποροι κατὰ νῆα «negustori cu corabia», care e însă puțin silită. Cazuri de inconsecvență de limbă în cronica lui Duca s-ar mai putea semnala forte multe din codicele P; aici ne-ar prinde bine măcar două, dacă nu chiar mai multe grupe de manuscrise, spre a putea astfel desprinde oarecare indicații, cînd să păstrăm această inconsecvență ca o urmare a tendinței lui Ducas de a face concesiile limbii vii, ca un scriitor de talent ce era, și cînd totuși să o îndreptăm, întrucît el este și un bun cunoscător al limbii antice și se silește să scrie și într-o limba bizantină curat literară anticizantă. Neavînd la dispoziție mai multe grupe de manuscrise, ca să ne fie de ajutor, a trebuit să examinăm fiecare caz în parte, să ne orientăm după faptul, cît de deseori se întîlnește cutare sau cutare formă, să ținem seama cînd era cazul, și de felul de a scrie al istoricilor bizantini în general și al lui Duca în special, dar firește că nu ne-am putut dezbăra cu totul, oricît ne-am fi silit, nici de judecata noastră subiectivă. De aceea în general, ca întotdeauna, dar în special la cercetări de limbă, va trebui să se recurgă mereu și la aparatul critic de sub linie, care de astă dată are avantajul de a nu fi atît de încărcat și, credem că este destul de clar.

**Aparatul critic.** La alcătuirea aparatului critic, din punct de vedere tehnic, am căutat să ținem seamă cît mai mult de indicațiile și îndemnurile cuprinse în broșura publicată de «Union Académique Internationale: Emplois des signes critiques, disposition de l'apparat dans les éditions savantes des textes grecs et latins, conseils et recommandations par J. Bidez et A. B. Drachmann, éd. nouv. par. A. Delatte et A. Severyns, Bruxelles Paris, 1938». Tendința mi-a fost cît mai conservativă; și dacă am îndreptat ceva cituși de puțin, am ținut s-o înregistrez neapărat în aparatul critic. Greșelile de ortografie și accent însă nu le-am înregistrat. Și manuscrisul P are astfel de greșeli destul de multe. Scrie de ex. ἐν τούτῳ τῷ φρονήματι, schimbă pe ε și αι, pe ο și ω, pe υ cu β: ἀθθεντέβει, σκέβη ș.a.; greșelile așa-numite itacisme sînt din cele mai fantastice: χόνικη pentru χολνικη și multe altele; ι subscriptum nu-l pune niciodată. Multe sînt greșelile de accent și spirit: ἦν de ex. în loc de ἦν. În cuvintele compuse deseori accentuează ambele părți: κατάφέρει. Greșelile de acestfel au fost îndreptate de noi fără să le trecem în aparatul critic, decît numai rare ori, cînd ar fi putut avea vreo însemnătate morfologică sau semantică. Am îndreptat accentuarea genitivului plural la declinarea I-a care, se știe, e un perispomenon, cu accentul circumflex pe ultima, dar îndreptările le-am notat în aparatul critic, deoarece am observat o puternică



tendință în P de a-l face paroxitonon, accentuându-l de multe ori cu accentul pe penultima astfel γωνίων, δεσπότην, πολιτών, σατραπών, νησιότην, Φωκαίων, ὀδύων, ἐργάτων, σκάφων, Τουρκοπέρσων τεχνίτων, λίτρων, ἀζυμίτων, Γαλάτων, Γενουίτων, Σκύθων ș.a.m.d. Tot așa am notat în aparat accentuarea făcută uneori în P στηθεων, τείχεων, pe care le-am îndreptat în στηθέων, τειχέων, dar am lăsat neschimbat în text și εἰρήρων, τριήρων, διήρων, τριήρων, deoarece forme de acestea, în analogie după πόλις, se mai întilnesc și la scriitori bizantini atît de clasicomani ca Georgios Pachymeres, *Istoria*, ed. Bonn, I, p. 397,16; II, 70,11 și 14; 578,21; 579,11 și Ioan Cantacuzino, *Istoria*, ed. Bonn, I, 374,12; 463,5 și 507,4. De asemenea n-am îndreptat accentuarea din γυναικαδελφός P 303<sup>v</sup> în γυναικάδελφος, precum înregistrează dicționarele.

Cu totul inconsecvent și arbitrar scrie pe ν ἐφελκυστικόν și tot așa arbitrar face eliziunea, scriind de ex. cînd δ' cînd δὲ, cînd ἀλλ' cînd ἀλλὰ înainte de vocală, ș.a. În amîndouă cazurile am lăsat neschimbată această inconsecvență, căci o întilnim și la alți istorici bizantini. Tot așa n-am unificat varietatea de scriere de ex. ca γλωττα și γλωσσα, θάλαττα și θάλασσα, μαγίστωρ și μαῖστωρ, κοντόσταυλος și κονοσταῦλος.

Aceleași nume proprii sînt scrise într-o ortografie din cele mai variate și în forme felurite; bunăoară: Ἄγγυρα, și Ἄγκυρα, Φραγγία și Φραγκία, Φράγγοι și Φράγκοι, Ἰάγγος și Ἰάγκος Λεοντάριος și Λεοντάρης, Δανούβεως și Δανούβιος la genet. sing.; Φραντζήσκω și Φραντζήσκος (Francisc); Φλωρεντία și Φλωρεντία (Florența). Ἀλή și Ἀλί, Αὐδουλάχ și Αὐδουλάς, Ἐσῆς și Ἐσῆς, Ἡλιόριμ și Ἰλιόριμ, Ὀθμάν și Ὀτιμάν, Καραμάν și Καραμάνος, Μεχμέτ și Μεχμέτ și Μαχοῦμετ și Μαχουμέτ și Μοχάμετ și Μοχαμέτ (Mahomed, sultanii și nume de persoane); Μωάμεδ și Μωάμεθ (Mohamed profetul); Μωσῆς și Μουσῆς (Musa); Μωράτ și Μοράτ și Μουράτ (Murad); Μύλτζης și Μίλτζας (Mircea); Ντάνος și Νδάνος (Dan); Τεμήρ și Ταμήρ (Timur-Lenk); Τζινεήτ și Τζηνεήτ și Τζυνεήτ și Τζηναήτ și Τζιναήτης (Tineit Güneyt); Χαλήλ și Χαλήλης și Χαλίλης și Χαλίλ (Chalil); Κοσμήδιον și Κοσμίδιον, Καταλάνων și Κατελάνων. Să purced la o unificare ortografică și de formă în scrierea atît de variată a numelor proprii, fenomen obișnuit de altfel la istoricii bizantini, cred că ar fi fost o imixtiune prea mare în tradiția textului. Și atunci n-am schimbat decît acolo, unde ar putea fi vorba eventual de greșeli de itacism. Astfel Μύλτζης și Μίλτζας l-am scris numai cu ι, nu și cu υ, Ἀλί și Χαλίλ cu ι, nu și cu η, Τζινεήτ tot numai cu ι în silaba întîia, nu cu η și υ, Κοσμίδιον numai cu ι în antepenultima, fără să mai încarc aparatul critic cu aceste schimbări.

Pentru o mai bună claritate, aparatul critic, am avut tendința să-l fac pozitiv, adică să înregistrez și lectura pusă în text; unde însă nu putea fi nici o îndoială la mijloc, l-am adoptat pe cel negativ, spre a cruța loc.

Editorul ediției din Bonn, Im. Bekker, precum am arătat, nu s-a folosit în ediția sa de manuscris, ci numai de textul editat de Is. Bullialdus în ediția din Paris 1649. De aceea în aparatul critic din ediția de față, unde e arătată vreo lectură de a lui Bullialdus și nu e amintit și Bekker, să se știe că și Bekker se ține de lectura lui Bullialdus și nu de cea din manuscris; iar când Bekker în ediția sa din Bonn face în aparatul critic vreo trimitere la P, să se știe că aceste trimiteri în realitate sînt la textul din ediția lui Bullialdus și nu din P.

## BIBLIOGRAFIE SUMARA

K. KRUMBACHER, *Geschichte der byzantinischen Litteratur*, München, 1897, ed. a 2-a, în *Handbuch der klassischen Altertumswissenschaft* ed. Ivan Müller, vol. IX, part. I, p. 305—307 și 394.

E. CERNOUSOV, *Duka odin iz istorikov kontza Vizantii*, în *Vizantiiski Vremennik*, 21, 1914, Petrograd, p. 171—221.

N. IORGA, *Medaillons d'histoire littéraire byzantine*, în *Byzantion*, II, 1925, p. 296—297.

W. MILLER, *The historians Doukas and Phrantzes*, în *The Journal of hellenic studies*, 46, 1926, p. 63—65.

H. OMONT, *Inventaire sommaire des manuscrits grecs de la Bibliothèque Nationale*, Paris, 1898, vol. I, p. 295—297; partea a doua, Paris, 1888, p. 137—138.

GY. MORAVCSIK, *Byzantinoturcica, I*, Budapesta, 1942, p. 126—128.

V. GRECU, *Istoricul bizantin Duca. Omul și opera sa; o ediție critică a cronicii lui. Importanța lui Duca pentru istoria Rominilor*, în *Anal. Acad. Rom., Mem. Sect. ist. seria III*, t. XXIX, mem. 16, p. 591—661.

V. GRECU, *Pour une meilleure connaissance de l'historien Doukas*, în *Memorial Louis Petit*, Paris, 1948, p. 128—141.



## SIGLE. PRESCURTĂRI. SEMNE.

- P = Codex Parisinus 1310 ff. 288—391 ; sec. XVI.  
P; = Codex Parisinus 1766 ff. 19—410 ; încep. sec. XVIII.  
I = Vechea traducere italiană (ediția Bonn, împreună cu Duca, p. 349—512).  
Bull = Ducae Michaelis Ducae nepotis Historia Byzantina... nunc primum in lucem edita... opera Ismaelis Bullialdi, Paris, 1649.  
Bek = Ducae Michaelis Ducae nepotis Historia Byzantina. Recognovit et interprete Italo addito supplevit Immanuel Bekkerus Bonnae, 1834 (= Corpus Scriptorum Historiae Byzantinae : Duca ed. Bonn).  
Puqu = F.C.H.L. Pouqueville, Voyage dans la Grèce, tome V. Paris, 1821, p. 200—210.  
G. Sfranțes col. = Γεωργίου Σφραντζῆ χρονικὸν μικρὸν (Cronica mică a lui Gheorghe Sfranțes) publicată în Migne Patrologia, series Graeca, Paris, 1866, vol. 156, col. 1025—1080.  
G. Sfranțes I = Georgii Phrantzae, Chronicon edidit I. B. Papadopoulos, vol. I. Lipsiae in aed. Teubneri, 1935.  
G. Sfranțes = Georgius Phrantzes, Ioannes Cannanus Ioannes Anagnostes ex recensione Immanuelis Bekkeri, Bonnae, 1838. (Sfranțes și Franțes e același cronicar ; numai că cronica de sub numele Franțes a fost mult interpolată).  
Critobul = Fragmenta historicorum Graecorum vol. V pars prior. Critobuli Imbriotae libri 5 etc. ed. Carolus Müller, Paris, 1870, p. 40—161.  
L. Chalc = Laonici Chalcocondylae Historiarum demonstrationes ad fidem codicum recensuit etc. Eugenius Darkó ; tom. I—II Budapestini, 1922—1927.  
G. Moravcsik = Byzantinoturcica I. Die byzantinischen Quellen der Geschichte der Türkvölker, Budapest, 1942 ; II Sprachreste der Türkvölker in den byzantinischen Quellen, Budapest, 1943.  
Charitonides = Ch. Ch. Charitonides, Εἰς Μιχαὴλ Δούκαν apărut în Πλάτων IV (1952) p. 99—101.  
< > Aceste paranteze închid cuvinte ce din greșală au căzut din text și trebuie adăugate ;  
[ ] închid cuvinte ce au intrat greșit în text și trebuie deci scoase.  
† arată locul din text transmis stricat ce n-a putut fi îndreptat.  
ad = adaugă  
om = omite  
vz. = vezi  
cp. = compară  
Numerele de margine însoțite de litera b arată pagina din ediția de la Bonn.  
La trimiteri, primul număr arată pagina, cel de al doilea rindul.  
La Critobul trimiterile se fac la cărți, capitole și paragrafe, nu la pagini.



D U C A E  
ISTORIA TURCOBYZANTINA

D U C A S  
ISTORIA TURCO-BIZANTINA

## ISTORIA TURCO-BIZANTINĂ A LUI MIHAIL (?) DUCA

1 [Numărul anilor de la cel dintii om pînă în zilele noastre]

Epoci mari  
de ani de la  
Adam pînă la  
5 Alexie I Comnen.

1. De la Adam, cel dintii om făcut de dumnezeu, pînă la Noe, în timpul căruia a fost potopul, au fost zece generații: întâia, cea făcută de dumnezeu, a lui Adam ; iar după 230 de ani, a 2-a cea a lui Sit, făcut de Adam ; iar după Sit 205 ani, a 3-a, cea a lui Enos din Sit ; iar după Enos 190 de ani, a 4-a, cea a lui Cainan din Enos ; iar după Cainan 170 de ani, a 5-a, cea a lui Maleleil din Cainan ; iar după Maleleil 165 de ani, a 6-a, cea a lui Iared din Maleleil ; iar după Iared 162 de ani, a 7-a, cea a lui Enoh din Iared ; 10 iar după Enoh 165 de ani, a 8-a, cea a lui Matusala din Enoh ; iar după Matusala 167 de ani, a 9-a, cea a lui Lameh din Matusala ; iar după Lameh 188 de ani, a 10-a, cea a lui Noe. Și Noe era de 600 de ani și s-a făcut potop de apă asupra pămîntului, așa că de la Adam pînă la potop se numără ani 2242.

15 2. De asemenea și de la potop pînă la Avraam, zece generații, ani o mie o sută douăzeci și unu. Și Avraam era de șaptezeci și cinci de ani, cînd s-a mutat în pămîntul Canaan din Mesopotamia ; și acolo stînd 25 de ani, a făcut pe Isaac. Iar Isaac a avut doi băieți : Isav și Iacob. Iar cînd

---

1 Titlul nepotrivit : Numărul... noastre P : *om.* I : Numărul anilor de la facerea lumii pînă la domnia lui Ioan, feciorul lui Andronic Poleolog, în care s-a făcut și .cu- cerirea Ianinei de sirbi. Pouqu. || 2 făcut de Dumnezeu P I : *om.* Pouqu.

---

I I : 'Αριθμοί... γενεῶς *Numărul.... noastre* e un titlu cu totul nepotrivit pentru cronică lui Duca ; apoi numărarea anilor nici nu e făcută pînă în timpul lui Duca. De aceea cred că acest titlu nu-i aparține.

Și primul capitol în întregime dă de bănuit. Din cronică lui Duca s-a pierdut începutul cu precuvîntarea obișnuită, arătînd numele autorului și eventual titlul scrierii, dacă Duca îi va fi dat vreunul. Și se prea poate ca vreun cititor copist, văzînd această lipsă, să fi adăugat din vreun codice miscelaneu această înșirare seacă de nume și ani și să o fi pus drept început, dar vădit nepotrivit, al cronicii lui Duca, făcîndu-i



## MICHAELIS (?) DUCAE HISTORIA TURCOBYZANTINA

[Ἀριθμοὶ ἐτῶν ἀπὸ τοῦ α<sup>ου</sup> ἀνθρώπου ἕως τῆς ἡμετέρας γενεᾶς]

10b

1. Ἀπὸ Ἀδάμ, τοῦ πρώτου ἀνθρώπου τοῦ πλασθέντος παρὰ Θεοῦ, ἕως Νῶε, ἐφ' ὃν ὁ κατακλυσμὸς γέγονε, γενεαὶ δέκα γεγονάσι· πρώτη, ἣ καὶ παρὰ Θεοῦ, τοῦ Ἀδάμ· μετὰ δὲ σλ' ἔτη, β<sup>α</sup>, ἣ τοῦ Σῆθ παρὰ τοῦ Ἀδάμ· μετὰ δὲ τὸν Σῆθ σε' ἔτη, γ<sup>η</sup>, ἣ τοῦ Ἐνῶς ἐκ τοῦ Σῆθ· μετὰ δὲ τὸν Ἐνῶς ρθ' ἔτη, δ<sup>η</sup>, 5 ἣ τοῦ Καϊνάν ἐκ τοῦ Ἐνῶς· μετὰ δὲ τὸν Καϊνάν ρο' ἔτη, ε<sup>η</sup>, ἣ τοῦ Μαλελεήλ ἐκ τοῦ Καϊνάν· μετὰ δὲ τὸν Μαλελεήλ ρξε' ἔτη, ζ<sup>η</sup>, ἣ τοῦ Ἰάρεδ ἐκ τοῦ Μαλελεήλ· μετὰ δὲ τὸν Ἰάρεδ ρξβ' ἔτη, ζ<sup>η</sup>, ἣ τοῦ Ἐνώχ ἐκ τοῦ Ἰάρεδ· μετὰ δὲ τὸν Ἐνώχ ρξε' ἔτη, η<sup>η</sup>, ἣ τοῦ Μαθουσάλα ἐκ τοῦ Ἐνώχ· μετὰ δὲ τὸν Μαθουσάλα ρξζ' ἔτη, θ<sup>η</sup>, ἣ τοῦ Λάμεχ ἐκ τοῦ Μαθουσάλα· μετὰ δὲ τὸν Λάμεχ ρπη' ἔτη, ι<sup>η</sup> 10 ἣ τοῦ Νῶε. Νῶε δὲ ἦν ἐτῶν γ' καὶ ὁ κατακλυσμὸς τοῦ ὕδατος ἐγένετο ἐπὶ τῆς γῆς, ὥστε ἀριθμεῖσθαι ἀπὸ Ἀδάμ ἕως τοῦ κατακλυσμοῦ ἔτη β,σμβ'.

2. Ὅμοίως καὶ ἀπὸ τοῦ κατακλυσμοῦ ἕως Ἀβραάμ γενεαὶ δέκα, ἔτη χίλια ἑκατὸν εἴκοσι ἔν. Ἀβραάμ δὲ ἦν ἐτῶν ἑβδομήκοντα πέντε, ὅτε μετοίκησεν εἰς γῆν Χαναάν ἐκ τῆς Μεσοποταμίας· κάκει διατρίψας ἔτη κε' ἔτεκε τὸν Ἰσαάκ. 15 Ἐτεκε δὲ Ἰσαάκ παῖδας δύο· Ἡσαῦ καὶ Ἰακώβ. Γενόμενος δὲ Ἰακώβ χρόνων

---

1 *Titulum inaptum* ἀριθμοὶ . . . γενεᾶς P : om. I : ἀριθμοὶ τῶν ἀπὸ κτίσεως κόσμου ἐτῶν μέχρι τῆς βασιλείας Ἰωάννου υἱοῦ Ἀνδρονίκου τοῦ Παλαιολόγου, ἐν ἧ καὶ ἡ ἄλωσις ἐγγόνοι τῶν Ἰωαννίνων ὑπὸ τῶν Σέρβων Rouqu || *Fortasse totum fere caput primum ut a Ducae Historia alienum secludendum est* || 2 τοῦ πλασθέντος παρὰ θεοῦ P I : om. Rouqu || 3 ὃν P : οὗ Rouqu || 10 τὸν om P || 14 μετοίκησεν P : μετόκησε Bek.

---

o legătură fie la sfârșitul capitolului întâi, fie la începutul capitolului al doilea. Lucrul pare cu atât mai probabil, cu cât și în codicele miscelaneu P care ne-a păstrat cronică lui Duca, chiar înaintea cronicii se mai găsește o astfel de înșirare seacă de nume ale împăraților eleni ai Egiptului și de la romani, Iuliu Cezar și August. Vezi figura 1.

Iacob a fost de 130 de ani, a coborît în Egipt dimpreună cu cei 12 feciori ai lui și cu nepoții lui, 75 la număr. Și a locuit Avraam cu neamul lui în pămîntul Canaan patru sute treizeci și trei de ani și înmulțindu-se s-a socotit douăsprezece seminții și populația s-a socotit șase sute de mii  
5 coborîtori din cei 12 feciori ai lui Iacob, ale căror nume sînt următoarele : Rubim, Simeon, Levi, Iuda, Isahar, Zabulon, Neftalim, Gad, Aser, Dan, Iosif și Veniamin.

3. Și urmașii lui Levi sînt Moise și Aaron ; și unul a început să exercite funcția de preot, iar Moise a trecut la conducere ; acesta în al optzecilea an al vieții, calcă Marea Roșie și scoate poporul din Egipt. Acest  
10 Moise a fost în floarea vîrstei în timpurile lui Inachos care a împărțit cel dintîi ; astfel iudeii sînt mai vechi ca elenii.

4. Și stînd ei în pustie patruzeci de ani și conduși fiind de Iisus Navi douăzeci și cinci de ani și de judecători patru sute cincizeci și patru de  
15 ani pînă la domnia lui Saul, care a fost la ei cel dintîi împărat, în timpul căruia, în cel dintîi an al domniei lui, se naște marele David, așa că de la Avraam pînă la David se adună paisprezece generații, ani 1024 ; și de la David pînă la pribegia babiloneană paisprezece generații, ani 609 ; și de la pribegia babiloneană pînă la Hristos generații paisprezece, ani 504.

20 Socotind la un loc anii după cum urmează, o să aflăm de la cel dintîi om Adam pînă la Hristos 5 500 de ani.

5. De la întruparea lui Dumnezeu pînă la Marele Constantin ani 318.

De la domnia Marelui Constantin pînă la domnia lui Iustinian împăratul ani 210 ; în timpul lui s-a clădit marea biserică, ridicată de el întru  
25 numele înțelepciunii lui Dumnezeu.

De la domnia lui Iustinian pînă la domnia lui Constantin și a Irinei, maica lui, ani 260.

4 șase sute de mii I : (cp. *Ieșirea* 12, 37 ; *Numerii* 1, 46 ; și *Cronograful lui Const. Manasses* v. 1059) : șase milioane P Pouqu.

3 : Inachos e cel mai vechi împărat legendar la eleni. Cronografele creștine căutau să arate că cultura biblică ebraică, prin vechimea ei, e superioară culturii antice elene ; de aici provine tendința cronografelor bizantine de a sincroniza evenimentele biblice cu evenimentele din mitologia și istoria antică.

4 : 5500 ani : Eug. Darko, *Die letzten Geschichtschreiber von Byzanz*, in „*Ungarische Rundschau*“, 2 (1913), p. 390 spune că Duca face o greșeală socotind de la facerea lumii pînă la nașterea Domnului 5500 în loc de 5508. Dar numărarea de 5500 nu e nici o greșeală, ci un sistem cronologic stabilit în chip savant și apărut cu îndrjire de Gheorghe Sincelul în cronograful său (vz. ed. Bonn. p. 4, 8) și apoi urmat de continuatorul său Teofan Mărturisitorul în faimosul său cronograf, așa că la anii indicați de Teofan după era creștină de la facerea lumii trebuie mereu adăugați 8 ani. Sistemul cronologic de 5500 se întilnește și la alți cronografi bizantini (de ex. *Nichifor Patriarhul*, ed. *Carol de Boor*, p. 92, 5).

ρλ' κατήλθεν εἰς Αἴγυπτον ἅμα τοῖς ἰβ' υἱοῖς αὐτοῦ καὶ τοῖς ἐγγόνους αὐτοῦ 11b  
 τὸν ἀριθμὸν οε'. Παρώκησε δὲ Ἀβραὰμ σὺν τῷ σπέρματι αὐτοῦ εἰς γῆν Χαναάν  
 ἔτη τετρακόσια τριάκοντα τρία καὶ πληθυνθὲν εἰς δωδεκάφυλον ἐλογίσθη καὶ  
 πλῆθος εἰς ἑξακοσίας χιλιάδας κατεψηφίσθη ἐκ τῶν ἰβ' υἱῶν τοῦ Ἰακώβ, ὧν τὰ  
 ὀνόματα ταῦτα: Ρουβίμ, Συμεών, Λευί, Ἰούδας, Ἰσάχαρ, Ζαβουλών, Νεφθα- 5  
 λείμ, Γάδ, Ἀσήρ, Δάν, Ἰωσήφ καὶ Βενιαμίν.

3. Καὶ τοῦ μὲν Λευι ἀπόγονοι Μωϋσῆς καὶ Ἀαρών· καὶ ὁ μὲν τὸ ἱερα-  
 τεύειν ἤρξατο, ὁ δὲ Μωϋσῆς πρὸς τὸ ἄρχειν μεθίστατο· ὃς ἐν τῷ ὄγδοηκοστῷ ἔτει  
 τῆς ζωῆς αὐτοῦ πατεῖ τὴν Ἐρυθρὰν Θάλασσαν καὶ ἐξάγει τὸν λαὸν ἐξ Αἰγύπτου.  
 Οὗτος ὁ Μωϋσῆς ἤγκμασεν ἐν τοῖς καιροῖς Ἰνάχου πρώτου βασιλεύσαντος· οὕτως 10  
 ἀρχαιότεροι Ἑλλήνων Ἰουδαῖοι.

4. Διατρίψαντες δὲ ἐν τῇ ἐρήμῳ ἔτη τεσσαράκοντα καὶ ὑπὸ Ἰησοῦ τοῦ  
 Ναυῆ ἀρχόμενοι ἔτη εἴκοσι πέντε καὶ ὑπὸ τῶν κριτῶν ἔτη τετρακόσια πενήκον-  
 τα τέσσαρα μέχρι τῆς βασιλείας Σαούλ, τοῦ πρώτου παρ' αὐτοῖς καταστάντος  
 βασιλέως, ἐφ' ᾧ ἐν τῷ πρώτῳ ἔτει τῆς βασιλείας αὐτοῦ ὁ μέγας τίκτεται Δα- 15  
 βιδ, ὥστε συναθροίζεσθαι ἀπὸ Ἀβραὰμ ἕως Δαβιδ γενεαὶ δεκατέσσαρες, ἔτη  
 ,ακδ' καὶ ἀπὸ Δαβιδ ἕως τῆς μετοικεσίας Βαβυλῶνος γενεαὶ δεκατέσσαρες, ἔτη  
 χθ' καὶ ἀπὸ τῆς μετοικεσίας Βαβυλῶνος ἕως τοῦ Χριστοῦ γενεαὶ δεκατέσσα-  
 ρες, ἔτη φδ'.

Ἄμοι κατὰ τὰς τῶν χρόνων ἀκολουθίας συμψηφίσαντες εὑρωμεν ἀπὸ τοῦ 12b  
 πρώτου Ἀδάμ ἕως τοῦ Χριστοῦ ἔτη ,εφ'.

5. Ἀπὸ δὲ τῆς ἐνσάρχου οἰκονομίας ἕως τοῦ Μεγάλου Κωνσταντίνου  
 ἔτη τη'.

Ἀπὸ δὲ τῆς βασιλείας τοῦ Μεγάλου Κωνσταντίνου ἕως τῆς βασιλείας  
 Ἰουστινιανοῦ τοῦ βασιλέως ἔτη σί· ἐν τῷ (χρόνῳ) αὐτοῦ ὠκοδομήθη τὸ μέγα 25  
 τέμενος τὸ ἐπ' ὀνόματι τῆς τοῦ Θεοῦ ἁγίας Σοφίας παρ' αὐτοῦ σκευασθέν.

Ἀπὸ δὲ τῆς βασιλείας Ἰουστινιανοῦ ἕως τῆς βασιλείας Κωνσταντίνου καὶ  
 Εἰρήνης τῆς μητρὸς αὐτοῦ ἔτη σξ'.

---

2 παρώκησε P | αὐτοῦ Ρουqu: om. P || 4 ἑξακοσίας seicento I: (cf. *Exod.* 12, 37, *Numeri* 1, 46; *Konst. Manasses*, Σύνοψις v. 1059): ἑξακισχιλίας P Ρουqu | κατεψηφίσθη P: ἐψηφίσθη Ρουqu || 8 Μωϋσῆς P: om. Ρουqu || 14 τοῦ Ρουqu: om. P || 15 ᾧ P: οὗ Ρουqu. || 16, 17 et 18 γενεὰς δεκατέσσαρας Ρουqu. || 20 ὄμοι Bull: In summa I: μοῦ P | εὑρωμεν P: εὔρωμεν Bek || 25 χρόνῳ Bek: tempo I: om. P | αὐτοῦ χρόνῳ Ρουqu.

---

5: Numărul anilor de domnie a diferiților împărați bizantini nu e tocmai exact, ci aproximativ, dar deosebirile de adevărul istoric nu sînt prea mari. — Constantin cel Mare 324—337. — Iustinian cel Mare 527—565. — Biserica sf. Sofia a fost zidită de la 532 pînă la 537. — Constantin VI 780—797. — Irina 797—802.

De la Alexie I Comnen la Ioan V Paleolog. Cuceriri turcești.

De la domnia Irinei pînă la domnia lui Alexie Comnen ani 295. Iar Alexie a domnit ani 37 și luni 4 și jumătate; Ioan, fiul lui, ani 24, luni 8; Manuil, fiul lui Ioan, ani 37 și luni 9; Alexie, fiul lui Manuil, și Andronic ucigașul lui

5 Alexie, ani 3, așa că toți anii de domnie a Comnenilor sînt ani 101, luni 9.

6. Iar după Andronic a domnit Isaac Angel ani 9, luni 8; A'lexie Angel, fratele lui Isaac, ani 9; Duca Murțuflu luni 2, așa că de la zidirea lumii pînă la domnia lui Duca, în care a și fost cucerită Constantinopolea de latini în aprilie 12 într-o zi de luni din săptămîna a 6-a a postului celui

10 mare, sînt ani 6712.

II. După cucerirea Constantinopolei a domnit Teodor Lascaris în Nicea ani 18; Ioan Duca Vatașis, ginerele lui Teodor Lascaris, în Magnesia de lîngă Sipilos, ani 33; Teodor Lascaris, fiul lui, ani 4; Ioan Lascaris, încă înainte de încoronare orbit de Mihail Paleolog și scos din domnie, (ani 3); în cel de-al treilea an al lui au fost scoși și latinii din Constantinopole și a intrat din răsărit, deținînd domnia, Mihail Paleolog.

15

2. Pînă la domnia acestuia, Asia Mică, Paflagonia, Misia ca și Bitinia, Frigia Mare, Frigia Capaliani, Caria și o parte din Cilicia, Lidia întregă erau sub stăpînirea bizantinilor. Iar turcii avîndu-și sălașele în Licaonia, stăpîneau părțile de dincolo, adică Licaonia, Capadocia, Galatia, Pam-

20 filia, Armenia, Elenopont, Pisidia, Licia, Siria rupestră și celelalte.

3. Și a domnit Mihail ani 24; după Mihail, feciorul său Andronic Paleolog ani 43; în timpul domniei lui a fost cucerită capitala Asiei, Efes și ținutul Cariei de Mandahia; și Lidia de Atin pînă la Smirna; și Magnesia pînă la Pergam cu întreg ținutul Magedon, de Sarchan; Frigia toată

25

25 cu 1: și pînă la P<sub>1</sub>.

Alexie I Comnen 1081—1118. — Ioan II Comnen 1118—1143. — Manuil I Comnen 1143—1180. — Alexie II Comnen 1180—1183. — Andronic I Comnen 1183—1185. — Isaac II Angel 1185—1195. — Alexie III Angel 1195—1203. — Alexie V Duca Murțuflu, adică Sprincenatul, sfîrșitul lui ianuarie — 13 martie 1204 (vz. *Ist. lui Nich. Choniati*, ed. Bonn, p. 755, 21).

6: Data atît de precisă a cuceririi Constantinopolei de latinii cruciadei a IV-a este scoasă întocmai din *Istoria lui Nichita Choniati*: ἦν δωδεκάτη μὲν τοῦ Ἀπριλίου μηνός, δευτέρα δὲ τῆς ἕκτης ἑβδομάδος τῶν νηστειῶν ed. Bonn p. 753, 11 (era doisprezece al lunii aprilie, luni din săptămîna a 6-a din postul cel mare).

II 1: Teodor I Lascaris 1204—1222. — Ioan III Duca Vatașes 1222—1254. — Teodor II Lascaris 1254—1258 — Ioan IV Lascaris 1258—1261. — *în cel de-al treilea an*: adică 1261.

2: *Elenopont*: provincie creată în sec. IV la țarmul de nord al Mării Negre, înainte vreme făcînd parte din provincia Pontus.

3: Mihail VIII Paleolog 1258 (de fapt) 1261 (și formal) — 1282. — *ani 43*: de fapt 46, căci Andronic II Pal. 1282—1328. — *în timpul... de-ai turcilor*: cp. *Istoria lui Gheorghe Pahimer*, XI (V) 9, ed. Bonn, p. 388, 13—389, 4; Nichifor Gregoras, *Istoria bizantină*, ed. Bonn, p. 214, 12—215, 2 și 384, 10—13; L. Chalc., I, p. 12, 20—13, 6 și G. Sfrantșes, I, p. 82, 1—12. — *Mandahia* (Mendesias—Menteșe) 1300—1309; vz. G. Moravcsik, II, p. 165; unde se arată și toată literatura. —

Ἐκ τῆς βασιλείας Εἰρήνης ἕως τῆς βασιλείας Ἀλεξίου τοῦ Κομνηνοῦ ἔτη διακόσια ἑνεήκοντα πέντε.

Ἐβασίλευε δὲ Ἀλέξιος ἔτη λζ<sup>α</sup> καὶ μῆνας δ' καὶ ἡμισυ· Ἰωάννης, ὁ υἱὸς αὐτοῦ, ἔτη κδ' μῆνας η'· Μανουήλ, ὁ υἱὸς Ἰωάννου ἔτη λζ<sup>α</sup> μῆνας θ'· Ἀλέξιος, ὁ υἱὸς Μανουήλ, καὶ Ἀνδρόνικος, ὁ φονεὺς Ἀλεξίου, ἔτη γ', ὥστε εἶναι τὰ πάντα ἔτη τῆς βασιλείας τῶν Κομνηνῶν ἔτη ρα' μῆνας θ'.

6. Μετὰ δὲ τὸν Ἀνδρόνικον ἐβασίλευσεν Ἰσαάκιος ὁ Ἄγγελος ἔτη θ' μῆνας η'· Ἀλέξιος ὁ Ἄγγελος, ἀδελφὸς Ἰσαακίου, ἔτη θ'· Δούκας ὁ Μούρτζουφλος μῆνας β', ὥστε εἶναι ἀπὸ κτήσεως κόσμου ἕως τῆς βασιλείας Δούκα, ἐν ἧ καὶ ἐάλω ἡ Κωνσταντινούπολις παρὰ τῶν Λατίνων, ἔτη ςψιβ', Ἀπριλίῳ ιβ' ἡμέρᾳ δευτέρᾳ τῆς 5<sup>ης</sup> ἐβδομάδος τῶν νηστειῶν.

II. Μετὰ δὲ τὴν τῆς Πόλεως ἄλωσιν ἐβασίλευσε Θεόδωρος Λάσκαρις ἐν Νικαίᾳ ἔτη ιη'· Ἰωάννης Δούκας ὁ Βατάτζης καὶ γαμβρὸς Θεοδώρου τοῦ Λάσκαρι ἐπὶ θυγατρὶ ἐν τῇ Μαγνησίᾳ τῇ ἐν Σιπύλῳ, ἔτη λγ'· Θεόδωρος Λάσκαρις, ὁ υἱὸς αὐτοῦ, ἔτη δ'· Ἰωάννης Λάσκαρις ὁ καὶ πρὸ τοῦ στεφθῆναι τυφλωθεὶς παρὰ τοῦ Μιχαήλ τοῦ Παλαιολόγου καὶ ἐξωσθεὶς τῆς βασιλείας (ἔτη γ')· ἐν τῷ γ<sup>ω</sup> αὐτοῦ ἔτει ἐξώσθησαν καὶ οἱ Λατῖνοι τῆς Πόλεως καὶ εἰσῆλθε βασιλεύων ἐκ τῆς ἀνατολῆς Μιχαήλ ὁ Παλαιολόγος.

2. Μέχρι τῆς βασιλείας τούτου ἡ Μικρὰ Ἀσία, Παφλαγονία, Μυσία, ἡ καὶ Βιθυνία, Φρυγία Μεγάλη, Φρυγία Καπατιανή, Καρία καὶ μέρος Κιλικίας, Λυδία πᾶσα ὑπὸ Ῥωμαίους τελοῦσαι ἦσαν. Οἱ δὲ Τοῦρκοι ἐγκάτοικοι Λυκαονίας ὄντες τὰ ἐπείκεινα ἤρχον, ἦτοι Λυκαονίαν, Καππαδοκίαν, Γαλατίαν, Παμφυλίαν, Ἀρμενίαν, Ἐλενόποντον, Πισιδίαν, Λυκίαν, Κοίλην, Συρίαν καὶ ἕτερα.

3. Ἐβασίλευσε δὲ Μιχαήλ ἔτη κδ'· μετὰ δὲ τὸν Μιχαήλ ὁ υἱὸς αὐτοῦ Ἀνδρόνικος ὁ Παλαιολόγος ἔτη μγ'· ἐν τῷ χρόνῳ τῆς βασιλείας αὐτοῦ ἐάλω μητροπόλις τῆς Ἀσίας Ἐφεσος καὶ ἡ ἐπαρχία Καρίας παρὰ τοῦ Μανταχία· καὶ ἡ Λυδία παρὰ τοῦ Ἀτὴν ἄχρι Σμύρνης· καὶ ἡ Μαγνησία μέχρι Περγάμου μετὰ πάσης τῆς Μαγεδῶν ἐπαρχίας παρὰ τοῦ Σαρχάν· Φρυγία πᾶσα παρὰ τοῦ

3 καὶ ἡμισυ *scripsi*: ἡμί Bull: 5<sup>α</sup> P || 6 μῆνας θ' Bull: θ'' P: *om.* I || 7 ἐβασίλευσεν Ρουκου: *om.* P || 15 ὁ καὶ — p. 39 v, 25 ἐγκρατῆς *duo folia exciderunt ex* P || 16 ἔτη γ' *adidi*: *om.* P<sub>1</sub> I Ρουκου || 16—17 παρὰ... ἐν τῷ P<sub>1</sub>: ἐξώσθη τῆς βασιλείας παρὰ Μιχαήλ τοῦ Παλαιολόγου. Ἐν τῷ Ρουκου: Zuani Laschari, el qual avanti la sua coronatione fo excecato da Michaele Paleologo et fo cacciato da l'imperio. Imperante Michael Paleologo, nel terzo anno I || 20 καπατιανή P<sub>1</sub>: Πακατιανή Ρουκου || 21 τελοῦσαι ἦσαν Ρουκου: τελῶν ἦν P<sub>1</sub> || 25 χρόνῳ tempo I: ἔτει P<sub>1</sub> Ρουκου || 27 μετὰ Ρουκου: con I: καὶ P<sub>1</sub>.

*Atin*: e Aidin 1300—1333; vz. *ibid.*, p. 64. — *Magedon*: vz. G. Pahimer, IV, 27, ed. Bonn, I, p. 311, 7; cp. *și* III, 21, ed. B., I, 220, 6. — *Sarchan*: 1300—1345 vz. G. Moravcsik, II, p. 230. — *Carmian*: mort la 1264; vz. *ibid.*, p. 142 s.v. Κερμαίνος. Nu acesta deci a putut să facă cuceriri în timpul domniei lui Andronic II Paleolog (1282—1328). Dar Duca are obiceiul ca și alți istorici bizantini, obicei luat de la turci, de a numi pe urmașii acestor sultani selgiucizi tot cu numele primului întemeietor al sultanatului respectiv, deși ei aveau alte nume. Aici e vorba

de Carmian, cealaltă Frigie Mare, începînd de la orașul Asos pînă în Elespont, de Carasi; Bitinia toată și o parte din Paflagonia de Osman; aceștia au fost sultani de-ai turcilor.

4. Dar împreună cu acel Andronic a domnit Mihail, fiul lui. Iar după  
5 Mihail a domnit Andronic numit cel Tînăr, ani 13, iar după Andronic Ioan Paleolog, fiul lui, tînăr fiind și povățuit de domnul Ioan Cantacuzino.

5. În timpul aceluia au început turcii să treacă peste Elespont, din Asia Omur, fecior al lui Atin, sultan de al turcilor, care stăpînea Smirna, Efes și părțile din jur, iar din Prusa Orchan, fecior al numitului Osman.  
10 Trecînd ca niște oameni prădalnici, stricau tot Chersonesul și marginea de la mare a Traciei; neavînd cine să le stea împotriva sau să se ridice în contra lor, străbăteau jefuind fără nici o frică pînă la Didimotich și spre capitala împărătească pînă la Silivria, cu gîndul să cucerească întreaga Tracie. În timpul domniei numitului Ioan, fiind încă un copilandru,  
15 a fost cucerită insula Chios de genovezi și celelalte insule Ciclade de frîncii veniți din Navara și tot Peloponesul afară de ținutul Spartei și afară de Monemvasia; și Focia Nouă și Veche din Ionia de genovezi.

**Lupta de la Cosovo 1389.** III. În același an murise și sus-numitul Orchan, sultanul  
20 turcilor, lăsîndu-și domnia fiului său Murad; acesta făcîndu-se stăpîn deplin pe orașele din Tracia, a împresurat și ocupat Adrianopole și toată Tesalia, afară de Tesalonic. Cum avea sub mîna lui aproape întreg pămîntul bizantinilor, a ajuns și la Tribali; și nimicînd multe cetăți și sate de ale lor, pe locuitori îi făcea robi și-i trimitea prin strîmtoarea de la Chersones în partea cealaltă. Văzînd deci acestea craiul de atunci al  
25 Serbiei Lazar, feciorul craiului Serbiei Ștefan, și-a adunat toată oastea de

---

4 *Impreună* — 5 *Tînăr* Pouqu: După Andronic a domnit Mihail, feciorul lui, ani... După Mihail a domnit Andronic numit cel Bătrîn P<sub>1</sub> I || 8 nepot lui Atin Pouqu Bull: om P<sub>1</sub> I || 9 fecior Bull: nepot P<sub>1</sub> I.

---

de un urmaș de-al lui Carmian din timpul lui Andronic II Pal. și anume de pe la 1300. — *Frigie Mare* poate e de îndreptat în *Mică*, deoarece Frigia ce se întindea spre coasta Mării de Marmara se chema în antichitate Frigia Mică față de Frigia centrală, cea Mare. — *Carasi*: pe la 1300 și ceva; vz. G. Moravcsik, II, p. 138. — *Osman*: Olhman 1288—1326, vz. ibid., p. 185, e întemeietorul dinastiei sultanilor osmanlii.

4.: *după Mihail*: de fapt după Andronic II Paleolog cel Bătrîn care, pînă la 1320, a domnit împreună cu fiul său Mihail IX Paleolog; iar, după moartea acestuia din 1320, a mai rămas împărat încă opt ani pînă în 1328; și abia după aceea a urmat nepotul său Andronic III Paleolog cel Tînăr, 1328—1341. — *Ioan V* Paleolog 1341—1391. — *Ioan VI* Cantacuzino 1347—1354 împreună cu Ioan V Pal.

5: *din Asia*: sub Asia, Duca înțelege de multe ori numai provincia antică romană Asia și îndeosebi Ionia de pe țărmul de apus al Asiei Mici cu centrul la Efes; vz. Asia din Indice. — *Omur*: 1340—1391 vz. G. Moravcsik, II, p. 187 s. v. 'Ουάτης 3, care e un nepot al lui Atin, adică Aidin 1300—1333, deși Duca îi spune fecior vz. VII, 1; cp. și II, 3: *Carmian*. — *Orchan* 1326—1362. — *numitului Ioan*: Ioan V Paleolog, *insulele Ciclade* ș.a.m.d. pare să fie un anacronism; c.p. W. Miller, *The hist. Doukas*

Καρμιάν· έτέρα Φρυγία ή Μεγάλη άρχομένη από 'Ασσοῦ πόλεως άχρι και 'Ελ- 14b  
λησπόντου παρά τοῦ Καρασή. Βιθυνία πᾶσα και μέρος τῶν Παφλαγόνων παρά  
τοῦ 'Οθμάν· οἱ ἦταν άρχηγοὶ Τούρκων.

4. Σὺν αὐτῷ δὲ τῷ 'Ανδρονίκῳ έβασίλευσε Μιχαήλ ὁ υἱὸς αὐτοῦ. Μετά 5  
δὲ τὸν Μιχαήλ έβασίλευσεν 'Ανδρόνικος ὁ έπονομαζόμενος νεώτερος έτη ιγ'· με-  
τά δὲ τὸν 'Ανδρόνικον 'Ιωάννης ὁ Παλαιολόγος, ὁ υἱὸς αὐτοῦ, νέος ὢν και παι-  
δαγωγούμενος παρά κυρίου 'Ιωάννου τοῦ Καντακουζηνοῦ.

5. 'Εν τῷ αὐτοῦ χρόνῳ ἤξαρντο οἱ Τούρκοι περᾶν τὸν 'Ελλήσποντον εκ 10  
μὲν τῆς 'Ασίας 'Ομοῦρ, εκγονος 'Ατήν, άρχηγὸς Τούρκων, δεσπόζων Σμύρναν,  
'Εφεσον και τὰ πέριξ, εκ δὲ Προύσης 'Ορχάν, εκγονος τοῦ ρῆθέντος 'Οθμάν.  
Περῶντες γοῦν ληστρικῷ τρόπῳ έπόρθουν Χερρόνησον πᾶσαν και παράλιον Θρά-  
κης· μὴ έχοντες τὸν άνθιστάμενον ἢ άνταιροντα άφόβως άχρι Διδυμοτείχου και  
πρὸς τὴν βασιλεύουσαν άχρι Σηλυβρίας κατέτρεχον, ὡς τὴν πᾶσαν Θράκην ὑπὸ  
χείρα ποιήσαντες. 'Εν τῇ βασιλείᾳ γοῦν τοῦ ρηθέντος 'Ιωάννου έτι μείρακος ὄντος, 15  
έάλω Χίος νῆσος παρά τῶν Γενοῦιτῶν και αἱ λοιπαὶ Κυκλάδαι νῆσοι παρά τῶν  
ἀπὸ Ναύαρας άφικομένων Φράγκων και Πελοπόννησος πᾶσα πλὴν Λακεδαιμόνων  
και Μονεμβασίας· και αἱ κατ' 'Ιωνίαν Φώκαιαι παρά τῶν Γενοῦιτῶν.

III. 'Εν δὲ τῷ αὐτῷ έτει έτεθνήκει και ὁ προδρόμηθεις 'Ορχάν, ὁ άρχηγὸς 15b  
τῶν Τούρκων, καταλιπὼν τὴν ἡγεμονίαν αὐτοῦ τῷ υἱῷ αὐτοῦ Μουράτ· δς εκκρα-  
τέστερος τῶν Θρακικῶν πόλεων γενόμενος, πολιορκήσας τὴν 'Αδριανούπολιν έσχε 20  
και Θετταλίαν πᾶσαν πλὴν Θεσσαλονίκης. 'Ὡς οὖν σχεδὸν πᾶσαν τὴν 'Ρωμαίων  
γῆν ὑπὸ χείρα κατέχων, και εἰς Τριβαλλοὺς άφίκετο· και πολλὰ τῶν αὐτῶν πο-  
λίχνια και κόμας άφανίσας και τοὺς οικήτορας αιχμαλώτους ποιῶν εἰς τὴν πε-  
ραιάν δια τῷ εν Χερρόνήσῳ πορθμοῦ άπέμπεμπε. 'Ορῶν οὖν ταῦτα ὁ τότε τὴν  
Σερβίαν κραλεύων Λάζαρος, υἱὸς Στεφάνου τοῦ κράλη Σερβίας, συναγροχῶς 25

1 ἡ Ρουμου: om P<sub>1</sub> | 4 Σὺν — 5 νεώτερος Ρουμου: Μετά δὲ τὸν 'Ανδρόνικον έβασίλευ-  
σεν Μιχαήλ ὁ υἱὸς αὐτοῦ έτει Μετά δὲ τὸν Μιχαήλ έβασίλευσεν 'Ανδρόνικος ὁ έπονο-  
μαζόμενος γέρων P<sub>1</sub> I || 8 χρόνῳ tempo I: καιρῷ Ρουμου: έτει P<sub>1</sub> || 9 εκγονος *scripsi*, v.  
VII, I | εκγονος 'Ατήν Bull Ρουμου: om. I P<sub>1</sub> || 9-10 Σμύρνης, 'Εφέσου και τῶν Ρουμου || 10  
εκγονος Bull: εκγονος P<sub>1</sub> Ρουμου: nevote I || 11 τὴν παράλιον Ρουμου || 12 άντεροῦντα Ρου-  
μου || 13 βασίλευσαν P<sub>1</sub> | ὡς Bull Ρουμου: έως P<sub>1</sub> || 14 ποιήσασθαι Ρουμου | ὄντος Bull: οὔτος  
P<sub>1</sub> || 15 αἱ Bull Ρουμου: οἱ P<sub>1</sub> | Κυκλάδαι νῆσοι P<sub>1</sub>: Κυκλάδες Ρουμου | παρά τῶν εκ Ρουμου:  
εκ τῶν P<sub>1</sub> Bull: da Latine quali venero da I.

etc., p. 63. Frinicii din Navara sint așa-zisa companie catalană care a reușit să înteeieze la Atena o republică militară ce a durat de la 1311 pînă la 1385.

III 1: *In același an*: e o trecere vagă și numai aproximativă, căci mai înainte n-a fost doar vorba de vreun anumit an. — *a ocupat Adrianopole*: în 1362; vz. G. Ostrogorsky, *Geschichte des byzant. Staates*, München, 1952<sup>2</sup>, p. 427 și n. 3. — *toută Tesalia afară de Tesalonic*: Duca, Salonicul îl consideră așezat în Tesalia; vezi și XVIII 2; XIX 9. După L. Chalc., I, p. 44, I, Murad I ar fi ocupat Salonicul prin generalul său Charatin (Chaireddin); dar mai vrednică de crezare e știrea lui Duca (XIII 6), că turcii au cucerit Salonicul pentru întia oară sub Baiazid I Fulgerul în 1394; vz. Ak. Nimet, *Die türkische Prosopographie bei L. Chalk.*, Diss., Hamburg, 1933, p. 85, nr. 3 și G. Ostrogorsky, *op. cit.*, p. 433, n. 2. — *La tribali*: adică sîrbi, precum le spune și Duca de obicei. — *Lazăr I*, 1372—1389.

sub mîna lui și se încaieră cu asupritorul și din amîndouă oștile cad foarte mulți. Apoi se întîmplă ceva nou și o ispravă cu iscusită șiretenie mai presus de orice cuvînt. Un bărbat dintre nobili, un sîrb tînăr, viteaz și îndrăzneț ca nimeni altul de pe atunci, după cum s-a și dovedit, smulgîndu-se  
 5 din linia de bătaie a creștinilor, pică în mijlocul rîndurilor turcești ca dezertor. Și firește, turcii îl apucă pe acesta, el însă îi spune sultanului pe nume, zicînd: „Vreau să-l văd pe acesta și să-i șoptesc cîteva vorbe, încît să biruie acest război, căci pentru aceasta am dezertat“; și ei i-l arată pe sultan. Iar Murad făcîndu-i semn cu mîna să vie spre el, tînărul se repede  
 10 și, venind aproape, îl ranește de moarte cu un pumnal în inimă; și el e tăiat bucățele de baltagi și ostașii de gardă ai lui Murad.

2. Atunci turcii văzînd întîmplarea nouă și neașteptată și neputînd răbda ce nenorocire li s-a întîmplat dintr-o dată înaintea ochilor, iau o hotărîre la repezeală mult înțeleaptă. Au ridicat în mijlocul rîndurilor oștirii un cort și l-au așezat înăuntru pe Murad pe jumătate mort; iar ei, primejdiile cele multe, întru nimică socotindu-le, au pornit asupra rîndurilor de luptă ca niște ciini turbați. Sîrbii însă nu știau de lovitura ce-a  
 15 dat-o pentru ei acel tînăr strălucit și că pe turci i-a făcut să-și piardă sultanul, ci ei erau cuprinși de multă deznădejde, așa că acel vrednic căpitan s-a prăpădit fără folosul așteptat; și ei s-au împotrivit turcilor cu inima plină de teamă, pînă ce războiul a luat sfîrșit. Și Lazar e prins și cu dînsul foarte mulți din mai marii lui, pe care i-au dus în cortul, unde zăcea Murad, trăgînd acum de moarte, și-i măcelăresc cu desăvîrșire dimpreună cu Lazar pe toți cei de sub mîna lui; și cu ei moare și Murad și  
 20 amîndoi și-au dat sfîrșitul.

3. Aripa dreaptă nu băgase nimic de seamă ce se petrecea și nici cea stîngă, căci la coada oștirii s-au săvîrșit acestea. Și era comandantul aripii drepte, Savuți, cel dintîi din feciorii lui Murad, iar al celei stîngi cel de-al  
 30 doilea, Baiazid, aprig și energic ca nimeni altul; pe acesta chemîndu-l cei mai înalți sfetnici ai lui Murad, pe care în limba lor îi numesc viziri, îi descoperă cele întîmplate și-i arată leșul părintelui. Iar el, pe obraz ne-arătîndu-i-se nici urmă de jale sau plîns, îl chiamă pe fratele său Savuți, firește ca din partea tatălui, spre a se chibzui asupra unui lucru mai adînc. Savuți neștiind însă nimic despre drama petrecută, vine de bună voie ca la  
 35 tatăl său și este prins, fără să vrea, de frate-său și orbit de lumina ochilor.

---

28, 32, 34 Savuți P<sub>1</sub> Bull: Soliman I.

1 și 2: Mult mai pe larg și cu amănunte noi este descrisă lupta de la Cosova în I, p. 352—355. Cp. și L. Chalc., I, p. 49—52.

3: Savuți: Saugi; după L. Chalc., I, p. 53, să fi fost Iagup (Iakup), alt fecior de-al lui Murad I, și a fost sugrumat; după G. Sfranșes, I, p. 86, 5 a fost Musulman, adică Soliman ca și în I.



πάσαν τὴν ὑπ' αὐτοῦ δύναμιν συμπλέκεται τῷ τυράννῳ καὶ ἐξ ἀμφοῖν τῶν δυνάμεων πίπτουσι πλεῖστοι. Εἷτα γίνεται τι καινὸν καὶ ὑπὲρ λόγον τεχνούργημα. Ἄνθρωποι τῶν ἐνδόξων, Σέρβος νέος, ἀνδρείος καὶ τολμηρὸς ὡς οὐδεὶς ἄλλος τῶν τότε, καθὼς ἀπεδείχθη, ἀποσπασθεὶς ἐκ τῆς φάλαγγος τῶν χριστιανῶν εἰς μέσον τῆς παρατάξεως τῶν Τούρκων ὡς αὐτόμολος πίπτει. Καὶ δῆτα ἀρπάσαντες οἱ Τούρκοι τοῦτον, αὐτὸς δὲ τὸν ἡγεμόνα ὀνομαστὶ καλῶν καὶ „Βούλομαι τοῦτον ἰδεῖν καὶ λόγους τινὰς ὑποψιθυρίσαι, ὡς ἐγκρατῆς γενέσθαι τουτοῦ τοῦ πολέμου, ἔνεκα γὰρ τουτοῦ αὐτόμολος ἐληλύθειν,“ εἰπὼν, τὸν ἡγεμόνα δεικνύουσι. Ὁ Μουράτ δὲ διὰ τῆς χειρὸς δειγματίσας τοῦτον ὡς πρὸς αὐτὸν ἐλθεῖν, ὁ νέος ὀρμήσας καὶ πλησίον ἐλθὼν ξιφιδίῳ κατὰ καρδίας καιρίαν δίδωσι πληγὴν· καὶ αὐτὸς παρὰ τῶν πελεκυφόρων καὶ ὑπασπιστῶν τοῦ Μουράτ μεληδὸν κατατέμνεται.

2. Τότε οἱ Τούρκοι τὸ παρ' ἐλπίδα καινὸν θεασάμενοι καὶ οἶον κακὸν αὐθωρὸν ἐπ' ὄψιν ἐπιπεσόν μὴ ἐνεγκάμενοι, βουλὴν εὐσύνοπτον βουλευόνται μάλα καὶ σοφιστικὴν. Ἐν μέσῳ τῆς παρατάξεως σκηρὴν πεπηγότες εἶσω τὸν ἡμιθανῆ Μουράτ τεθήκασιν· αὐτοὶ δὲ ὡς οὐδένα τοὺς πολλοὺς κινδύνους ἀπώσαντες, εἶσω τῶν παρατάξεων ὡς κύνες λυτῶντες ἐχώρησαν. Οἱ δὲ Σέρβοι ἀγνοοῦντες τὴν εἰς αὐτοὺς γενηθεῖσαν παρὰ τοῦ καλοῦ νέου ἐκείνου εὐστοχίαν καὶ τὴν εἰς τοὺς Τούρκους τοῦ ἡγεμόνος ζημίαν, ἀλλὰ μᾶλλον ἀπεγνωκότες, ὡς ὁ καλὸς ἐκεῖνος στρατηγὸς ἄτερ κέρδους τοῦ προσδοκουμένου ἀπώλετο, δειλοκαρδίως κάκεινοι πρὸς τοὺς Τούρκους ἀντειχόν, ἕως οὗ τέλος ὁ πόλεμος εἴληφε. Συλλαμβάνεται οὖν ὁ Λάζαρος καὶ σὺν αὐτῷ τῶν μεγιστάνων οἱ πλεῖστοι, οὓς ἀπαγαγόντες ἐν τῇ σκηρῇ, ἣ ἔκειτο ὁ Μουράτ ἤδη τὰ λοιπὰ πνέων, σὺν τῷ Λαζάρῳ πάντας τοὺς ὑπ' αὐτὸν ἄρδην κατέσφαξαν· καὶ σὺν αὐτοῖς καὶ Μουράτ, ἄμφω τέλος ἐδέξαντο.

3. Τὸ δεξιὸν κέρας μήπω τῶν πρᾶττομένων αἰσθόμενόν τι, ἀλλ' οὔτε τὸ ἀριστερόν, ἐν δὲ τῇ οὐραγίᾳ ταῦτα ἐπράχθησαν. Ἦν δὲ ὁ ἔξαρχος τοῦ δεξιοῦ κέρατος Σαβούτζιος, ὁ πρῶτος τῶν υἱῶν Μουράτ, τοῦ δὲ ἀριστεροῦ ὁ δεύτερος ὁ καὶ Παγιαζήτ, δεινὸς καὶ δραστήριος ὡς οὐδεὶς τῶν ἄλλων, ὃν καὶ μετακαλέσαντες οἱ τῆς βουλῆς ἐξοχώτατοι τοῦ Μουράτ, οὓς καὶ βεζιρῆδας κατὰ τὴν αὐτῶν γλῶτταν καλοῦσιν, ἀνακαλύπτουσι τὰ γενόμενα καὶ τὸ πτώμα τὸ πατρικὸν ἐμφανίζουσιν. Ὁ δὲ οὐδὲ σχῆμα οἰμωγῆς ἢ κλαυθμοῦ ἐν ταῖς παρειαῖς ἀναφανέν μετακαλεῖται Σαβούτζιον τὸν ἀδελφὸν ὡς δῆθεν ἐκ τοῦ πατρὸς, ἵνα σκέψωνται τι βαθυτέρον. Ἀναγνοῦντος δὲ τοῦ Σαβουτζίου τὸ δρᾶμα, ἐκὼν ἔρχεται ὡς

2 ὑπερλόγον P<sub>1</sub> || 3 ἄλλος P<sub>1</sub>: ἄλλων cod. Vat. 1480 || 8 ἐληλύθειν cod. Vat 1408: ἐληλύθην Bull: ἐλυλήθην P<sub>1</sub>: ἐλήλυθα Bek || 11 πληγὴν P<sub>1</sub> τὴν πληγὴν Bull || 13 τὸ P<sub>1</sub>: om. cod. Vat. 1408 || 16 τεθήκασιν P<sub>1</sub>: τεθείκασιν Bull || 17 ἐχώρησαν Bek: ἐχώρεσαν P<sub>1</sub> Bull || 28, 33 et 34 Σαβούτζιος, -ον, -ου P<sub>1</sub> Bull: Solmano I || 33 σκέψονται P<sub>1</sub> Bull || 34 τοῦ P<sub>1</sub>: om. Bull.

4. Și sultan al turcilor este proclamat Baiazid, bărbat aprig și repede la lucrurile războiului, luptător în contra creștinilor ca nimeni altul din vremea sa, în religia arabilor ucenic înfocat al lui Mohamed, păzind pînă la ultimul punct poruncile lui nelegiuite, neadormit și priveghind nopțile în sfaturi și planuri în contra oilor cuvîntătoare ale lui Hristos.

IV. Acesta luînd domnia după căderea lui Lazar și a lui Murad precum s-a arătat mai sus, mai întîi pe sîrbi i-a făcut birnici și tributari, luînd și ostatici și obligîndu-i, ca feciorul acelui Lazar, Ștefan, pe care Serbia după nenorocirea aceea l-a ales crai, să fie cu oastea lui, unde petrece Baiazid, spre a pleca și el în război cu dînsul, și pe sora sa Maria, fata lui Lazar, fecioară frumoasă în floarea vîrstei, să i-o dea în căsătorie și talanți de argint îndeajuns din minele Serbiei.

**Cuceririle  
lui Baiazid I  
în Asia Mică.** 2. Și astfel sîrbi fiind supuși turcilor, Baiazid și-a adunat toată călărimea din oștile Traciei și Tesaliei și pleacă în partea cealaltă spre răsărit; și trecînd strămoștoarea ce e între Galipoli și Lampsac, cu multă oaste de turci și bizantini ce erau sub mîna lui, năvălește asupra orașului Cotiaion, capitala Frigiei și a cucerit și orașul și pe Carmian, sultanul Frigiei, l-a prins. Baiazid ocupat fiind cu lucrurile din Frigia, l-a trimis pe Carmian la Brusa; dar el scăpînd cu fuga, a plecat la perși. Iar Baiazid trecînd prin Frigia, a coborît de la Laodicea la Efes și s-a făcut stăpîn pe Ionia; și prinzînd pe Iese, nepot al lui Atin și sultan al Ioniei, l-a trimis în surghiun la Nicea în Bitinia; și acolo și-a petrecut el restul vieții. Toate oștile însă trecîndu-le peste Meandru, a luat fără nici o ciocnire toată Caria și Licia și sultanul acestora Eliez a plecat fugăr la perși.

3. Apoi luînd calea întoarsă cu toate oștile, ajunge în Lidia la Sardes, capitala Lidiei, coborînd drumul din Tmolos, cel mai mare munte al Lidiei. Și mergînd pe drumul spre Magnesia care e așezată la poalele muntelui Sipilos, i-a eșit întru întîmpinare Chidir, sultanul Lidiei și al orașelor eolice, nepotul lui Sarchan și i s-a predat. El însă, după ce l-a făcut părtaș de oarecare cinste, pentru că Chidir îi era cumnat, ținînd pe sora sa, îl trimite pe acesta la Brusa, dar peste puțin timp l-a și ucis prin

4: Baiazid I Ilderim (Fulgerul), 1389—1403.

IV 1: Ștefan, crai al Serbiei de la 1389 pînă la 1427.

2: *Carmian*: evident că un urmaș de-al lui Carmian, amintit la II 3, fie că s-a chemat așa sau altfel; vz. II 3. — *la perși*, adică la țătarii mongoli ai lui Timur-Lenk care, după înfrîngerea lui Baiazid la Ancara în 1402, i-a pus înapoi în domniile lor pe sultanii izgoniți de Baiazid, vz. XVIII, 3. — *Iese, nepot*: acest Iese este feciorul lui Ese, la care s-a refugiat bunicul lui Duca în 1345, vz. V, 5. — *Eliez*: 1390—1421 vz. G. Moravcsik, II, p. 115 s. v. Ἐλιέζης.

3. *Chidir*: 1388—1410; vz. G. Moravcsik, II, p. 288 s.v. Χιτήρης.

πρὸς τὸν πατέρα καὶ ἄκων συλλαμβάνεται παρὰ τοῦ ἀδελφοῦ καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐξορύττεται.

4. Καὶ ἀρχηγὸς τῶν Τούρκων ὁ Παγιαζήτ ἀναδείκνυται, ἀνὴρ δεινὸς καὶ περὶ τὰ πολεμικὰ ἔργα γρήγορος, χριστιανομάχος ὡς οὐδεὶς τῶν κατ' αὐτόν, ἐν τῇ τῶν Ἀράβων θρησκείᾳ μαθητὴς τοῦ Μωάμεδ θερμότατος, φυλάττων τὰς ἀθέσμους αὐτοῦ ἐντολὰς ἄχρι καὶ τῆς ὑστάτης στιγμῆς, ἄγρυπνος καὶ διανυκτερεύων ἐν τε βουλαῖς καὶ μηχανουργίαις κατὰ τῶν τοῦ Χριστοῦ λογικῶν προβάτων. 5

IV. Οὗτος τὴν ἡγεμονίαν ἀναδυσάμενος πρῶτον μὲν Σέρβους μετὰ τὴν πτώσιν Λαζάρου καὶ τοῦ Μουράτ, ὡς λόγος φθάσας ἐδήλωσεν, ὑποτελεῖς καὶ ὑποφόρους πεποίηκεν, ὁμήρους τε καὶ συνθήκας λαβῶν, ὡς ὁ τοῦ Λαζάρου ἐκείνου υἱὸς Στέφανος, ὃν καὶ κράλην ἢ Σερβία μετὰ τὴν συμφορὰν ἐκείνην χειροτόνηκεν, εἶη σὺν τῇ στρατιᾷ αὐτοῦ, ὅποι διάγει ὁ Παγιαζήτ, κάκεινος συνεκστρατεύεσθαι καὶ τὴν ἀδελφὴν αὐτοῦ Μαρίαν, τὴν τοῦ Λαζάρου θυγατέραν, εἰς γάμον ἐκδώσειν αὐτῷ, παρθένον οὖσαν καὶ τρυφεράν, καὶ ἀργύρου τάλαντα ἰκανὰ ἐκ τῶν μετάλλων Σερβίας. 10 15

2. Καὶ οὕτω μὲν Σέρβοι τοῖς Τούρκοις ὑπόσπονδοι γεγονότες, ὁ Παγιαζήτ πᾶσαν τὴν ἱπικὴν τῶν Θρακικῶν καὶ Θετταλικῶν δυνάμεων συναγροχῶς ἐπὶ τὴν περαιὰν τὴν πρὸς ἔω τὴν πορείαν ποιεῖ καὶ διαβὰς τὸν πορθμὸν τὸν ἐν μέσῳ Καλλιουπόλεως καὶ Λαμφάκου μετὰ πολλοῦ συμμαχικοῦ Τούρκων τε καὶ Ῥωμαίων τῶν ὑπὸ χεῖρα ἐπὶ τὸ Κοτυάειον ἀνατρέχει, μητρόπολιν τῆς Φρυγίας, καὶ τὴν τε πόλιν εἶλε καὶ τὸν Καρμιάν τὸν ἀρχηγὸν τῆς Φρυγίας. Γενόμενος δὲ ἐν τοῖς πράγμασι τῆς Φρυγίας ὁ Παγιαζήτ τὸν Καρμιάνον ἐν τῇ Προύση ἐξέπεμψεν· ὁ δ' ἀποδράσας εἰς Πέρσας ἐξέφυγεν. Ὁ δὲ Παγιαζήτ τὴν Φρυγίαν διαβὰς καὶ ἀπὸ Λαοδικείας εἰς Ἐφεσον κατελθὼν ἐγκρατὴς τῆς Ἰωνίας ἐγένετο καὶ τὸν Ἰεσαί, ἔγγονον τοῦ Ἀτὴν, ἀρχηγὸν ὄντα τῆς Ἰωνίας κατασχὼν ἐν τῇ κατὰ Βιθυνίαν Νικαίᾳ ἐξώρτισεν· κάκει τὸ λοιπὸν τῆς ζωῆς αὐτοῦ διεβίβασεν. Τὰς δὲ δυνάμεις πάσας διαβιβάσας τὸν Μαϊάνδρον καὶ Καρίαν πᾶσαν καὶ Λυκίαν ἀποφητὴ λαβῶν, ὁ τούτων ἀρχηγὸς Ἐλιῆζ πρὸς Πέρσας φυγὰς ὤχετο. 18b 20 25

3. Λαβῶν δὲ τὰς δυνάμεις πάσας, ὀπισθορμῶν ἐν τῇ Λυδία παραγίνεται, τὴν πορείαν ἀπὸ τοῦ Τμώλου, τοῦ μεγίστου ὄρους τῆς Λυδίας, εἰς Σάρδεις, μητρόπολιν τῆς Λυδίας, κατελθὼν. Καὶ πρὸς Μαγνησίαν τὴν ἐν Σιπύλῳ τὴν πορείαν ποιούμενος, ἐξῆλθεν εἰς συνάντησιν αὐτοῦ Χηηδῆρ, ὁ ἀρχηγὸς Λυδίας καὶ τῶν Αἰολίδων πόλεων, ὁ ἔγγονος τοῦ Σαρχάν, καὶ παρέδωκεν ἑαυτόν. Αὐτὸς δὲ μεταδούς μερικῆς τιμῆς, ἐπεὶ γαμβρὸς ἐπ' ἀδελφῇ ἦν ὁ Χηηδῆρ, πέμπει τοῦτον πρὸς Προῦσαν, ὡς ἐν ὀλίγῳ δὲ καὶ φαρμάκῳ τοῦτον ἀπέκτεινεν. Ὁ δὲ Παγια- 30 35 19b

9 πρῶτον Bull: πρώτους P<sub>1</sub> || 23 τὸν om. P<sub>1</sub> | Καρμιάνον P<sub>1</sub>: Καρμιανόν Bull || 26 ἔγγονον P: nevote I: ἔκγονον Bul.

otravă. Iar Baiazid a ținut calea ce duce la Filadelfia ; căci acest oraș ca unul ce se ridica mult prin mărime și era foarte populat, își păstrase nealfirnarea aproape de vreo sută de ani. Și tot răsăritul era subjugat de turci, acest oraș însă strălucea ca o stea în mijlocul cerului întunecat de nori. Impresurându-l pe acesta... și nemaiputînd ei din cauza lipsei de hrană ,s-au predat. Iar el luînd toate oștile răsăritului, după ce mai înainte a pus în provincii comandanți și guvernatori pe care a vrut, pleacă spre apus. Și după ce a trecut strimtoarea, deoarece cetatea Galipoli era stricată de mult timp și de catelani și de turcii înșiși și era năruită cu desăvîrșire, a clădit din temelie alta nouă ; și a construit o bază navală pentru trireme și a ridicat pentru apărare un turn foarte mare ce se înălța deasupra portului.

**Răscoala lui Ioan Cantacuzino.** V. În timpul de atunci împăratul Ioan trecuse de vîrsta copilăriei și a tinerețelor și-și pregătea vîrsta bărbăției pentru bătrînețe într-o toropeală cît mai mare ; și cît a fost tînăr, s-a lăsat povățuit de domnul Ioan Cantacuzino, pe care l-am amintit mai sus, un bărbat priceput și mare luptător în ale războiului și între oamenii de neam mare o floare cu bun miros, precum ar putea spune careva. Fiind el un bărbat ca acesta, și împăratul de mai înainte Andronic îl socotea întru toate ca pe un frate și la moarte i-a încredințat împărăția împreună cu băiatul. Ci ursita cea rea a bizantinilor a aruncat sămînța urii și a făcut să se ivească pizma ; căci oamenii îi și pizmuiesc mai mult pe cei ce se înalță mai mult prin virtute.

2. Drept aceea și în timpul de atunci, împăratul Ioan fiind încă tînăr, Cantacuzino voia să-i fie socru, dîndu-i pe fie-sa Elena. Ceilalți însă din sfatul țării, pizmăreți fiind, spuneau într-una către mama împăratului, că e obicei de demult, ca din alamanii și germanii să i se aducă mireasă împăratului romeilor, nu însă dintre supuși, „ca la timp de nevoie să putem avea sprijin și ajutor de la neamul acela“. Înțeleasă fiind deci și doamna Ana cu aceasta, pentru că și dînsa era din Alamania și vedea cu ochi

---

5 după acesta printr-o jumătate de rînd rămas nescris arată o lipsă P : pe care o întregeste cu cuvintele : „pierzînd orice nădejde de ajutor“ I || 9 și<sub>2</sub> Beck : om. P.

---

la Filadelfia : L. Chalc., I, 58, 9 — 20 ne spune că însuși împăratul Manuil II Paleolog a sfătui orașul să se predea. Nevoind însă să asculte, a fost cucerit. — „ca o stea... nori“. Vz. Iisus, fiul lui Sirah 50, 16. — *Catelani* : e faimoasa companie catalană, angajată de Andronic II și Mihail IX Paleolog să lupte pe bani în contra turcilor, luptîndu-se însă apoi și cu bizantinii ; vz. II, 5.

V 1 : ca pe un frate și la moarte i-a încredințat : vz. și Nichifor Gregoras, *Istoria bizantină*, ed. Bonn, 301, 15—18 ; cp. și L. Chalc., I, 21, 14—20 și G. Sfranțes, I, 45, 1—8.

ζητ τήν πρὸς Φιλαδέλφειαν ἀπάγουσαν εἶχεν ὁδόν· καὶ γὰρ αὕτη ὡς ὑπερέχουσα τῷ μεγέθει καὶ πολύανδρος οὔσα ἐπεκράτει ἔγγιστα πού τοις ῥ' ἔτεσιν. Καὶ ἡ ὑφήλιος πᾶσα ἦν ὑπόχειρος παρὰ τῶν Τούρκων, ἡ δὲ πόλις αὕτη δίκην ἀστέρος ἐν συννεφώδει μεσουρανήματι φαίνουσα ἦν. Πολιορκήσας δὲ ταύτην... καὶ μὴ δυνάμενοι διὰ τὴν ἔνδειαν τῶν τροφῶν παρεδόθησαν. Λαβὼν δὲ τὰς δυνάμεις 5 πᾶσας τῆς ἔω, προκαταστήσας ἐν ταῖς ἐπαρχείαις ἀρχηγούς καὶ ἡγεμόνας, οὗς αὐτὸς ἠβούλετο, πρὸς τὰ ἐσπέρια χωρεῖ. Καὶ δὴ τὸν πορθμὸν διαβάς, ἐπεὶ τὸ τῆς Καλλιουπόλεως φρούριον πρὸ πολλοῦ καιροῦ παρὰ τε τῶν Κατελάνων καὶ παρ' αὐτῶν Τούρκων διεφθαρμένον καὶ εἰς παντελῆ ἀφανισμόν ἦν, αὐτὸς ἐκ βάρθρων ἄλλο καινὸν ὤκοδόμηκε καὶ ὀρητήριον ἕνεκα τριήρεων φυλακῆν· καὶ 10 πύργον ὑπερμεγέθη πρὸς ἀντιπαράταξιν ὑπερεστηκότα τοῦ λιμένος ὤκοδόμησεν.

V Ὁ δὲ βασιλεὺς Ἰωάννης ὑπερβὰς τὴν μειρακιώδη καὶ νεανικὴν μεθελκίωσιν καὶ τὴν ἀνδρῶν μεθ' ὅσης ναρκότητος πρὸς τὴν πρεσβυτικὴν ἐτοιμάζετο τῷ τότε καιρῷ, καὶ γὰρ νέος ὢν καὶ παιδαγωγῷ χρώμενος κυρῷ Ἰωάννῃ τῷ προῤῥηθέντι Καντακουζηνῷ, ἀνδρὶ συνετῷ καὶ περὶ τὰ πολεμικὰ μαχιμωτάτῳ 15 καὶ τῶν εὐγενῶν, ὡς εἶποι τις, ἄνθος εὖοσμον. Τοιοῦτον γὰρ ὄντα καὶ ὁ προβεβασιλευκῶς Ἀνδρόνικος κατὰ πάντα ὡς ἀδελφὸν ἠγεῖτο καὶ τὴν βασιλείαν σὺν 20b τῷ παιδί, τελευτῶντος, ἀνέθετο. Ἄλλ' ἡ τῶν Ῥωμαίων οὐκ ἀγαθὴ τύχη μῖσος ἐνέσπειρε καὶ φθόνον ἀπέτεκε, καὶ γὰρ φθονοῦσι μᾶλλον τοῖς μᾶλλον ἐπ' ἀρετῇ προιοῦσιν. 20

2. Ὅθεν καὶ κατὰ τὸν τότε καιρὸν, νέος ὢν ἔτι ὁ βασιλεὺς Ἰωάννης, ἠβούλετο ὁ Καντακουζηνὸς κηδεστὴς αὐτοῦ γενέσθαι ἐπὶ θυγατρὶ Ἑλένη. Οἱ δὲ λοιποὶ τῆς συγκλήτου φθονοῦντες, πρὸς τὴν μητέρα τοῦ βασιλέως, ἐξ Ἀλαμανῶν καὶ Γερμανῶν ὡς ἐκ συνήθους μακροῦ τῷ βασιλεῖ τῶν Ῥωμαίων ἀγαγέσθαι 25 νύμφην ἔφασκον, οὐχὶ δ' ἐκ τοῦ ὑπηκόου, „ὅπως ἀρωγὴν καὶ βοήθειαν ἐν καιρῷ δεομένῳ παρὰ τοῦ γένους ἐκείνου σχοίημεν.“ — Συγκατανεούσης οὖν εἰς τοῦτο

2 ἔγγυσθά P || 4 *post* ταύτην *spatio vacu> lacunam indicat* P: *quam verbis „destituta de ogni speranza de soccorso“ supplet* I || 8 καὶ Bek: *om.* P || 10 *fortasse* φυλακῆς.

3—4 δίκην ἀστέρος ἐν συννεφώδει Ies. Sirach 50, 6.

2: *Din alamani și germani*: Adică din Germania și Franța, căci sub ἐξ Ἀλαμανῶν *din alamani*, Duca înțelege Germania, iar sub ἐξ Γερμανῶν *din germani*, înțelege Franța; vz. mai jos XI, 2 și mai ales XIV, 5. Aceste denumiri se întilnesc acum la istoricii bizantini de mai înainte; astfel Cecaumenos îl numește pe un Petru nepot de frate o dată τοῦ βασιλέως Φραγγίας (p. 96, 10), iar citeva rinduri mai departe τοῦ ἡγῶς Γερμανῶν (p. 96, 14 *Strategicon*, ed. B. Wassiliewsky-J.V. Iernstedt); iar Ioan Cinam îi spune împăratului german Conrad ὁ Ἀλαμανός, iar regelui francez ὁ Γερμανός (ed. Bonn, p. 69, r. 9 și 10). Intîia soție a lui Andronic III Paleolog a și fost Irina de Braunschweig, iar cea de-a doua Ana de Savoia (vz. Av. Th. Papadopoulos, *Versuch einer Genealogie der Palaiologen*; Diss. München, 1938, p. 43). — *era din Alamania*, adică din Germania; dar Ana era fata contelui Amadeo din Savoia, așa că era italiană-franceză, nicidecum germană, așa că Duca

buni ca împăratul și copilul ei să-și ia și el soție din același sânge, Cantacuzino este dat la o parte. Și el este desărcinat de sarcina epitropiei; și pleacă din Constantinople și se duce spre Macedonia. Și cei cuprinși de pizmă găsesc cu îndemnare prilej și plăsmuiesc în contra lui învinuire  
 5 de les-maiestate; și împărătesei mame îi spun plăsmuirea lor ca lucru sigur și-i dau doamnei sfatul să-l pună la încercare, spunînd: „Să se dea ordin din partea maiestății tale către domesticul așa, încît să ia unitățile de ostași macedonene și să vină în grabă la Bizanț“. Căci aceia își ziceau în mintea lor: dacă va răspunde la ordinul împărătesc vor avea vînatul  
 10 ca și în mină; dacă va respinge ce i s-a poruncit, vor ridica învinuirea pe față și-i vor alege urmaș pe altul să conducă treburile obștești.

3. Neamurile însă și prietenii lui Cantacuzino îi descoperă în taină printr-o scrisoare ce s-a pus la cale și: „Dacă vrei să vezi soarele și să scapi de întuneric, preferă nesupunerea“, i-au scris; „iar de ai să te supui,  
 15 vei avea înainte de moarte întunecarea“. Cantacuzino aflînd acestea și trecînd cu dispreț peste ordinul împărătesc, s-a ridicat pe față în contra lor. Cei din capitală însă aleg eparh pe altul în locul lui, pe Alexie Apocaucos, om de neam prost și nebărbat, dar inzestrat cu tot felul de viclenii și aprig la strîmbătate; pe acesta împărăteasa l-a și pus în demnitatea de  
 20 mare duce.

4. Acesta aflînd cine a anunțat pe Cantacuzino de cele întîmplăte, i-a prins pe toți, rude și prieteni, și i-a încuiat în închisoarea din palatul cel mare, peste două sute la număr, bărbați eroi semizei, neam coborîtor din  
 25 al de Pelops și Aiacos. Avîndu-i pe aceștia înăuntru ca pe niște vrăbii în laț, se temea ca nu cumva, începînd vreo răscoală, închisoarea să fie atacată și prizonierii să pună mîna pe putere prin grija rudelor și a prietenilor, căci partea cea mai mare din populația capitalei, pe cît din senat pe atît din poporul de rînd îl slîmău pe Cantacuzino ca pe un om foarte ge-  
 30 neros și mult binefăcător față de toți. Și atunci Apocaucos pune la cale un plan viclean: ziua să fie grămadă unii cu alții și să stea cu toții înăuntru în chisorii, noaptea însă împărțiți cîte doi și cîte trei, să fie ținuți în siguranță în niște celule. Și dorința și-a pus-o în lucrare; și scînduri și lemne și meșteri erau gata. Cînd cei din închisoare au cunoscut ce se face,

---

pare să confunde originea celei de-a doua soții cu originea celei dintii. — *domesticul*: înainte vreme era general-comandant de oaste. În sec. XIV însă, marele domestic ajunsese una din cele mai înalte demnități, venind îndată după demnitățile de despot, sevastocrator și cezar, demnități rezervate de obicei membrilor familiei împărătești; vz. Codin, *De officiis*, ed. Bonn, p. 7, 15.

3: *intuneric, întunecarea*: aluzie la pedeapsa obișnuită, orbirea, ce-i aștepta în Bizanț pe rebelii politici. — *eparh*: adică guvernator și comandant militar al capitalei; aceasta era funcțiunea, iar *mare duce* era demnitatea ca un fel de rang și titlu. — *de neam prost* etc.: cp. Nichifor Gregoras, ed. Bonn, I, p. 301, 12: οὐ πάνυ τῶν εὐγενῶν ἦν, βαθυγνώμων δὲ ἀνήρ καὶ εὐμήχανος καὶ δόλους συνθεῖναι δεινός „nu

καὶ τῆς δεσποίνης Ἄννης, ὡς ὅτι καὶ ἐξ Ἀλαμανῶν ἦν καὶ προθύμως εἶχε πάλιν ἐκ τῶν αὐτῶν αἱμάτων πορφύραν βάψαι τῷ βασιλεῖ καὶ παιδί, παρορᾶται Καντακουζηνός. Καὶ αὐτὸς τῆς ἐπιτροπῆς τὸν φόρτον ἀποφορτίζεται· ἔξεισι τῆς Κωνσταντίνου καὶ πρὸς Μακεδονίαν μεθίσταται. Καὶ οἱ τὸν φθόνον τρέφοντες εὗρον εὐχέρειαν καὶ καθοσίωσιν κατ' αὐτοῦ πλάττουσιν· καὶ τῇ βασιλίδι καὶ μητρὶ τοῦ βασιλέως τὸ πλάσμα ὡς πρᾶγμα βέβαιον ἀπαγγέλουσι καὶ δοκίμιον τοῦ πράγματος τῇ δεσποίνῃ συμβουλευόνται· „Γενηθήτω,” λέγοντες, „πρόσταγμα παρὰ τῆς σῆς βασιλείας πρὸς τὸν δομέστικον, ὥστε λαβεῖν τὰς τῶν Μακεδόνων ἴλας καὶ ἐλθεῖν τάχῃ πρὸς τὸ Βυζάντιον.“ — Ἐκεῖνοι μὲν γὰρ ἐνενοοῦν· εἰ μὲν ἀπαντήσῃ πρὸς τὸ θέσπισμα, τὸν θηρώμενον ἔξουσιν ὡς ἀνδράποδον· εἰ δ' ἀπορκοῦσει τὸ προσταθγὲν, εὐδηλον τὴν κατηγορίαν καταγγελοῦσι καὶ ἄλλον ἐν τοῖς πράγμασι χειροτονήσουσιν ἔφεδρον.

3. Οἱ δὲ τοῦ Καντακουζηνοῦ προσγενεῖς τε καὶ φίλοι τὸ δρᾶμα λαθραίως διὰ γραφῆς δηλοῦσι καὶ· „Εἰ μὲν βούλει τὸν ἥλιον ὄρᾶν καὶ σκοτούς ἀπέχεσθαι, τὰ πρωτεῖα τῇ παρακοῇ νέμε,” γεγράφασιν· „εἰ δ' ὑπήκοος γένῃ, ἔξεις πρὸ θανάτου τὴν σκότωσιν.“ — Ταῦτα μαθὼν ὁ Καντακουζηνός καὶ τοῦ θεσπίσματος καταφρονήσας, προφανῶς ἀντέστη. Οἱ δὲ τῆς πόλεως ἄλλον ἀντ' αὐτοῦ ψηφίζουσιν ἔπαρχον, Ἀλέξιον τὸν Ἀπόκαυκον, ἄνδρα ἀγενῆ τε καὶ ἄνανδρον, πλὴν ποικίλον ἐν πανουργίᾳ καὶ δεινὸν ἐν σκαιότητι, ὃν καὶ μέγα δοῦκαν ἢ βασιλὶς ὠφικίωσεν.

4. Οὗτος μαθὼν τοὺς τὸν Καντακουζηνὸν ἀπαγγείλαντας τὰ γενόμενα καὶ συλλαβὼν ἅπαντας προσγενεῖς τε καὶ φίλους, ἐν τῷ φρουρίῳ τοῦ Μεγάλου Παλατίου ἀπέκλεισε τὸν ἀριθμὸν ὑπὲρ διακοσίους, ἄνδρας ἡμιθέους ἤρωας καὶ Πελοπίδων καὶ Αἰακίδων ἀπόγονα. Τούτους ἔχων ἔνδον ὡς στρουθία εἰς πάγην καὶ φοβηθεὶς μὴ ποτε νεωτερίσαντες ἀντέχωσι τοῦ φρουρίου καὶ γέγωνται οἱ δέσμοι ἐγκρατεῖς δι' ἐπισκέψεως τῶν συγγενῶν καὶ φίλων, καὶ γὰρ τὸ πλεῖστον τῆς πόλεως μέρος, ὅσον τῆς γερουσίας ὅσον τὸ συρφετόν, ἐσέβετο Καντακουζηνὸν ὡς μεγαλοδωρότατον καὶ εἰς ἅπαντας εὐεργετικώτατον, βουλευέται βουλήν πονηράν· τὴν μὲν ἡμέραν ἔχειν ἀλλήλοις τὸν ὄμιλον καὶ συνδιάγειν ἐντὸς τοῦ φρουρίου τοὺς ἅπαντας, τὴν δὲ νύκτα κατὰ μέρος σύνδυο καὶ σύντρεις ἀσφαλίζεσθαι ἐν οἰκίσκοις τισί. Τὸ δὲ βουλευθὲν εἰς ἔργον ἤγετο· καὶ δὴ σανίδα καὶ ξύλα καὶ τέκτονες παρεσκευάζοντο. Ὡς δὲ τὸ πραττόμενον οἱ φρουρούμενοι ἔγνω-

5 εὐχερίαν P: εὐχορίαν Bull: εὐχωρίαν Bek | βασιλίδι *scripsi*; *vide* X 1: βασιλῆσι (?) P: βασιλίσση P<sub>1</sub> || 24 ἀπόγονα P: ἀπόγονας Bull: ἀπογόνους Bek.

23 ἡμιθέους ἤρωας *cf.* ἡρωικούς καὶ ἡμιθέους *apud* Michaelēm Choniates Σωζόμενα *ed. Sp. Lambros* I 212,20.

Ioșmaî de neam bun, dar un om josnic și strașnic la intrigi viclene". *Cp. și Istoria lui Ioan Cantacuzino, III, 14—16, în deosebi ed. Bonn, vol. II, p. 89, 1—91, 2.*

4: *alde Pelops și Atacos*: eroi legendari; lui Duca îi place să paradeze cu cunoștințele sale din mitologia antică. — *din senat*: adică din nobilimea formată din

au spus în sinea lor : „Asta nu e decît pierzarea noastră vădită; căci despărțirea noastră unii de alții prevestește sugrumarea în timpul nopții sau înecarea în fundul mării”. Acestea le spuneau și descurajare i-a cuprins. Iar Apocaucos venind să arate planul celulelor, cum trebuie constructorii să le fixeze, singur călare, însoțindu-l nimeni altul decît un șerb și acesta pe jos ca de obicei, a ajuns în ușa închisorii; și deținuții de acolo privindu-l pe acesta ca pe unul care are să-i piardă pe toți și o să le ia sufletul, unul din cei de frunte din neamul Raul apucînd din lemnele ce erau la întîmplare în loc de sabie un leaț dat la rîndea pentru un uscior, îl lovește în cap pe Apocaucos. Și acesta cade jos la pămînt de pe cal ca un alt Satan din cer. Iar șerbul lui se încaieră cu Raul și amîndoi stăteau luptîndu-se singuri. În timp ce aceștia erau prinși în luptă, altul din cei închiși, apucînd o bardă din miinile unui meșter, îi taie capul celui căzut jos și-l înfige pironit într-un lemn într-o parte pe crestele zidurilor.

15      **Bunicul cro-**      5. Aceasta i-a adus pe locuitorii Bizanțului împreună cu  
       **nicarului**      **Duca.**      împărăteasa și cu toată oastea la o descurajare nu mică. Ci alergînd de-a valma cu toții, au intrat înăuntrul palatului nu fără greutate și vărsare de sînge, ci cu multă violență și i-au măcelărit pe toți afară de șase care s-au salvat în subsolul bisericii de la mănăstirea numită cea Nouă ; căci pe cei mai mulți i-au și înjunghiat ca pentru jertfă în mijlocul acestei biserici fără nici o sfială sau cruțare pentru altar și sfînta masă. Unul din cei șase s-a întîmplat să fie bunicul meu după tată:

---

marii dregători și înalții funcționari ai statului și ai curții împărătești; τῆς γερουσίας e identic cu τῆς συγκλήτου „sfatul țării” de mai sus V 2. — παρατυχόντων ne-am aștepta să stea παρατυχοῦσων în acord cu femininul σανίδων. Totuși n-am îndreptat, căci παρατυχόντων poate fi înțeles ca neutru colectiv: din lemnăria ce era acolo la întîmplare. — *cade jos*: Apocaucos a fost ucis la 11 iunie 1345: ἐνδεκάτῃ ἡν Ἰουνίου Nichifor Gregoras, ed. Bonn, II, 731, 18. — *ca un alt Satan*: aluzie la Ev. Luca, 10, 18.

5: *Biserica Nouă*: dispărută acuma, a fost una din cele mai frumoase și vestite biserici bizantine ridicată în incinta palatului celui mare împărătesc de Vasile I Macedoneanul (867—886). Descrierea ei ni s-a păstrat într-o predică festivă a patriarhului contemporan Fotie și în *Viața și domnia lui Vasile I Maced.*, scrisă de nepotul său împăratul Constantin VII Porfirogenet (913—959). Cum însă și Nichifor Gregoras în Istoria sa bizantină vorbește de „Mănăstirea cea Nouă” τῆς Νέας μονῆς ed. Bonn, 11, 737, 16) și Ioan Cantacuzino în Istoria sa de „biserica celor nouă cete îngerești” γὰρ τὸν τῶν ἐννεά ταγμάτων ed. Bonn, II, 541, 11), s-ar putea eventual crede că e vorba de o mănăstire ce se găsea în noul cartier împărătesc Vlaherne din colțul de nord-est al Constantinopolei (vz. V. Laurent, *La „Nea Moni” de Byzance*, în „Echos d’Orient”, 32 (1933), p. 313—316). Dar și Nichifor Gregoras precizează că Apocaucos a fost ucis „de deținuții înăuntrul palatului celui vechi de la răsărit (πρὸς τῶν δεσμίων ἐντὸς τοῦ πρὸς ἀνίσχοντα ἥλιον παλαιοῦ παλατιοῦ ed. Bonn, 729, 15) și Ioan Cantacuzino, că închisoarea se găsea în palatul lui Constantin cel Mare, unde era o clădire numită a lui Iustinian cel Mare (δεσμοτήριον δὲ ἐν τοῖς βασιλείοις τοῦ Κωνσταντίνου τοῦ Μεγάλου... οἴκου γὰρ ὄντος ἐκεῖ μεγάλου Ἰουστινιανείου προσα-



σαν, εἶπον ἐν ἑαυτοῖς· „Οὐκ ἄλλο τοῦτο πλὴν προφανῆς ἡμέτερος ὄλεθρος· ἡ γὰρ ἀπ' ἀλλήλων διάστασις τὴν νυκτώδη πνιγμονὴν ἢ τὴν ἐν βυθῷ τῆς θαλάσσης καταπόντωσιν προμαντεύεται.“ — Ταῦτ' ἔφασκον καὶ εἰς ἀθυμίαν ἐνέπεσον. Ὁ δ' Ἀπόκαυκος ἐλθὼν τοῦ μεθοδεῦσαι τὰς σκηνάς πῶς δεῖ πῆξαι τοῖς ἀρχιτέκτοσιν, μόνος ἔφιππος οὐκ ἄλλου τινὸς συνιπεύοντος πλὴν ἐνὸς δούλου καὶ τούτου πεζοποροῦντος ὡς ἔθος, ἐντὸς δὲ τῆς θύρας τοῦ φρουρίου γενόμενος καὶ τοῦτον οἱ ἐκεῖ κατεχόμενοι ὡς φθορέα κοινὸν καὶ ψυχάρπαγα θεασάμενοι, μίαν τῶν παρατυχόντων σανίδων φλιῶς ἔνεκα λεπτυνθεῖσαν λαβὼν εἰς τῶν προυχόντων ἐκ γένους Ῥαοῦλ ἀντὶ ξίφους παίει κατὰ κεφαλῆς τὸν Ἀπόκαυκον. Ὁ δὲ κατὰ γῆς ἀπὸ τοῦ ἵππου ὡς ἀπ' οὐρανοῦ ἄλλος Σατὰν πίπτει. Ὁ δὲ δούλος πλέκεται τῷ Ῥαοῦλ καὶ ἄμφω μονομαχοῦντες εἰστήκεσαν. Τούτων δ' ἀσχολουμένων ἐπὶ τῇ πάλῃ, ἕτερος τῶν ἐγκλείστων πέλεκυν παρὰ τῶν τοῦ τέκνονος χειρῶν ἀρπάσας τὸν χαμαὶ πεσόντα καρατομεῖ καὶ τὴν κεφαλὴν ἐν ἐνὶ μέρει τῶν προμαχώνων ξύλῳ πεπερονημένην προσπήγνυσι.

5. Τοῦτο οὐκ εἰς μικρὰν ἀθυμίαν ἐνέβαλε τοὺς Βυζαντίους σὺν ἅμα τῇ κρατούσῃ καὶ παντὶ τῷ στρατῷ. Ἀλλὰ φύρδην ἅπαντες συνδραμόντες ἐντὸς τοῦ παλατίου εἰσῆλθον οὐκ ἀκόπως οὐδ' ἀναιμωτί, ἀλλὰ μετὰ πολλῆς τῆς βίας· καὶ πάντας κατέσφαξαν πλὴν ἕξ σωθέντων ἐν τῷ ὑπογαίῳ τοῦ ναοῦ τῆς Νέας· καὶ γὰρ τοὺς πλείονας ἐν μέσῳ τοῦ ναοῦ τούτου κατέθυσαν οὐκ αἰδοῖ ἢ φειδοῖ χρησάμενοι τῶν ἀδύτων ἔνεκα καὶ τοῦ θυσιαστηρίου. Ἐξ ὧν εἷς ὁ πρὸς πατρὸς ἐμὸς

19 αἰδῶ P | φειδῆ P.

γορευμένου II, 537, 22), așa încît se pare că nu poate fi vorba decît de vestita și cunoscută biserică Nea cea Nouă a lui Vasile I Macedoneanul. — Măcelăria deținuților s-a împlinit a doua zi după uciderea lui Apocaucos. Nichifor Gregoras, *Istoria bizantină*, XIV, 10 (ed. Bonn, vol. II 729—741) și Ioan Cantacuzino, *Istoria* III 87 și 88 (ed. Bonn vol. II 537, 22 — 538, 11 și 542, 6 — 545, 22) descriu pe larg și amănunțit construirea celulelor și uciderea lui Apocaucos. Duca se apropie mai mult de descrierea lui Nich. Gregoras pe care pare să o fi folosit în acest loc, căci πλείονας... κατέθυσαν din Duca aduce a πάντες ἐθύοντο din Nich. Gregoras, II, 733, 13. Duca adaugă însă istorisirea cum a scăpat cu viața bunicul său. Aceasta, Duca o va fi știut-o din tradiția familială sau poate din vreo scriere istorică necunoscută, la care Nich. Gregoras pare să facă aluzie cu cuvintele τὰ δ' ἐπὶ τούτοις ἔστιν ἀκούειν διαρκέστερον ἄλλων διεξιόντων II 740, 9: „cele ce au urmat se pot auzi de la alții care le tratează

Mihail Duca. Ei îmbrăcîndu-se în mantii de ale călugărilor din mănăstire, au ieșit din Constantinopole și, trecînd în cealaltă parte, s-au împraștiat în părțile răsăritului, unii în Bitinia, altul în altă parte, bunicul meu însă în Asia. Și întîlnindu-se cu Ese, feciorul lui Atin, i-a dat pe  
 5 față cine e și ce i s-a întîmplat; căci era plin de învățătură și înzestrat cu toată cealaltă știință profană și fiind nu necunoscător în arta medicinei și coborîtor din vechiul neam Ducas și o verigă cu podoabe de aur din același șirag; și tiranul îl primește bine și-i dă un feud și-l face partaș cu cinste de venituri de tot felul și încercîndu-l cu beneficii îl așează  
 10 cu locuința în Efes. Și noua lui așezare a îmbrățișat-o ca pe o patrie și pe barbarul de neam străin l-a stimat și l-a cinstit ca pe un domn de dumnezeu încoronat, pentru că avea în minte faptele netrebnice ale romeilor și deoarece prevedea, cum că peste puțin timp toate părțile Traciei și pînă la Dunăre vor cădea sub mîinile turcilor și că peste puțin  
 15 timp vor apărea singuri stăpînituri, precum nu de mult s-au făcut în Frigia și în Asia și în părțile de mai departe, dumnezeu îngăduind să fie așa pentru călcările de lege ale romeilor și ale străbunilor noștri din fruntea statului de atunci.

**Cantacuzino se proclamă împărat 1341.** VI. Căci Ioan Cantacuzino, despre care și cuvîntul de  
 20 mai înainte arătare a făcut, a aflat despre omorul nedrept ce s-a săvîrșit față de neamurile și prietenii săi; și unii, nu puțini la număr, au ajuns din capitală la el, fiindu-i rude lui și de ale celor uciși, după sînge și mai mulți prin cuscrenie; și cerniți în haine negre s-au înfățișat lui Cantacuzino, plîngînd și tînguindu-se și cu glas mare învinovățîndu-l, că: „Pentru tine sîntem dați morții toată ziua și i-am pierdut  
 25 pe ai noștri și floarea romeilor s-a veștejit și a pierit. Impărăția e ca o suveică pe mîni de femeie, torcînd și destrămînd pe de lături firul mîntiei de purpură; domnia e în seama unui copil de la pieptul mamei ce abia își poate pune în lucrare mintea și limba la jocuri și gîngăveli; puterea pe mîna unor bărbați de pe stradă și de nimic. Dă ascultare cuvintelor noastre și ia domnia și încinge-ți sabia la coapsă și cîrmuiește și povățuiește și domnește pentru adevăr și bunătate și dreptate!“

---

mai pe larg“. — *în Asia*: vz. II, 5. — *Ese*: e Isa-Beg I, sultan al Ioniei asiatice, tatăl lui Iese pe care-l gonește din domnie Baiazid I și-l surghiunește la Nicea, unde trăiește pînă la moarte vz. IV, 2. — *din vechiul neam Ducas*: din cauza acestor cuvinte s-a crezut că cronicarul nostru ar fi coborîtor din dinastia împărătească Ducas care a domnit în Bizanț între 1059 și 1078 (*Bullialdus*, în Duca, ed. Bonn, p. 545 și K. Krumbacher, *op. cit.*, p. 305), dar s-a obiectat cu drept cuvînt că această înrudire împărătească nu e numai decît să fie sigură (E. Cernousov, *op. cit.*, p. 185). — *pînă la Dunăre... singuri stăpînituri*: acestea sînt profeții ex eventu, proiectate în trecut, după ce evenimentele se petrecuseră acuma.

πάππος ἐτύγχανεν· Μιχαήλ Δούκας. Οἱ καὶ ἄμφια ἐνδυθέντες μοναχῶν τῶν ἐκ τῆς μονῆς ἐξήρσαν τῆς Κωνσταντίνου καὶ τὴν περαιάν διαβάντες εἰς τὰ μέρη τῆς ἔω διεσπάρησαν, οἱ μὲν εἰς Βιθυνίαν, ἕτερος ἀλλαχοῦ, ὁ δ' ἐμὸς πάππος εἰς Ἀσίαν. Καὶ δὴ ἐντυχὼν τῷ Ἐσέ, τῷ υἱῷ τοῦ Ἀτήν, καὶ τὰ κατ' αὐτὸν δῆλα ποιήσας, — καὶ γὰρ ὑπῆρχε παιδείας μεστὸς καὶ πάσης ἄλλης τῆς ἔξω σοφίας 5 ἀνάπλεος καὶ ἰατρικῆς τέχνης οὐκ ἄμοιρος, γένει τε καταγόμενος τῶν ἀνέκαθεν Δούκων καὶ τῆς αὐτῆς σειρᾶς χρυσόκοσμος κρῖκος, — δεξιούται τοῦτον ὁ τύραννος καὶ προνοεῖ καὶ φιλοτιμεῖται τὸν ἄνδρα σιτηρεσίοις παντοίοις καὶ εὐεργεσίαις ἀμείψας καὶ τοῦτον ἐν Ἐφέσῳ καθίστησιν. Καὶ τὴν μερκοικίαν ὡς πατριδα ἐνηγκαλίσατο καὶ τὸν ἀλλογενῆ καὶ βάρβαρον ὡς θεόστεπτον ἔσεβε 10 καὶ ἐτίμα, εἰς νοῦν λαμβάνων τὰς ἀπασθαλίας τῶν Ῥωμαίων καὶ προβλέπων, ὡς ὅτι ἐν ὀλίγῳ πάντα τὰ τῆς Θράκης καὶ μέχρι Δανούβειος ὑπὸ χειρᾶς 24b τῶν Τούρκων πεσοῦνται καὶ αὐτοκράτορες φανήσονται ὡς ἐν ὀλίγῳ, καθὼς καὶ πρὸ ὀλίγου ἐν Φρυγίᾳ τε καὶ Ἀσίᾳ καὶ τῶν ἐπέκεινα ἐγένοντο, Θεοῦ παραχωροῦντος διὰ τὰς ἀνομίας τῶν τότε πολιτευομένων Ῥωμαίων καὶ ἡμετέρων ἀπο- 15 πάπων.

VI. Ὁ γὰρ Ἰωάννης ὁ Καντακουζηνός, ὃν καὶ φθάσας ὁ λόγος ἐδήλωσεν, μαθὼν τὴν γεγονῶσαν εἰς τοὺς αὐτοῦ συγγενεῖς τε καὶ φίλους ἄδικον σφαγὴν, καὶ τινες ἐκ τῆς πόλεως εἰς αὐτὸν ἀφικόμενοι οὐκ ὀλίγοι τὸν ἀριθμὸν, προσγενεῖς ὄντες αὐτῷ καὶ τῶν φονευθέντων καθ' αἶμα καὶ ἐξ ἀγχιστείας πλείονες, μελανειμονοῦντες παρέστησαν τῷ Καντακουζηνῷ, κλαίοντες καὶ ὀλοφυρόμενοι καὶ καταβοῶντες αὐτοῦ, ὡς· „Ἐνεκὰ σοῦ θανατούμεθα ὅλην τὴν ἡμέραν καὶ τοὺς ἡμετέρους ἀπεβαλόμεθα καὶ τὸ ἄνθος τῶν Ῥωμαίων κατεμαράνθη καὶ ὄλω- 20 λεν· ἡ βασιλεία ἐν χερσὶ γυναικείαις κερκίδος δίκην παρακλώθουσα καὶ παρατρακτοῦσα τὴν ἀλουργίδα, ἡ ἀρχὴ ἐν ὑπομαζίῳ βρέφει μόλις τὸν νοῦν καὶ τὴν 25 γλῶτταν ἐν παιγνίοις καὶ ψελλίσμασιν ἐνεργεῖν δυναμένῳ, ἡ δυναστεία ἐν ἀγοραίοις καὶ μηδαμινοῖς ἀνδράσι, πείσθητι τῶν ῥημάτων ἡμῶν καὶ ἀντιλαβοῦ τὴν ἡγεμονίαν καὶ περιζῶσαι τὴν ῥωμαίαν σου ἐπὶ τὸν μηρόν σου καὶ ἔντεινε καὶ κατευοδοῦ καὶ βασίλευε ἔνεκεν ἀληθείας καὶ πραότητος καὶ δικαιοσύνης.“

2. Atunci Cantacuzino gîndindu-se încă o dată la ridicările în contra sa ale împărătesei și ale sfatului țării, porniți din pizmă asupra sa fără vreo cauză binecuvîntată și fără cel mai mic gînd de vrăjmășie din partea sa, pleacă urechea la sfaturile romeilor și îmbracă pantofii roșii de mătase și armata îl proclamă împărat; dumnezeu cred că a împietrit inima lui spre aceasta, ca să dezbine împărăția romeilor și prin aceasta să aducă pe turci, ca să strice tot pămîntul de sub mîna romeilor și nu numai al romeilor, ci al tribalilor și al misilor și al albanezilor și al oricărui alt popor din apus în urma judecăților pe care ochiul cel neadormit le știe; și pe alte neamuri le-a pedepsit pentru neconținutele răzvrătiri în contra romeilor, iar pe romei pentru prea înfricoșatele jurăminte și blesteme de nesuferit, pe care și le-au adus asupra capului lor, jurînd și iar jurînd că vor păzi domnia pentru feciorul lui Lascaris și că nu se vor alătura de loc și că nu-i vor fi de ajutor Paleologului la răzvrătire, apoi iar jurînd dimpotrivă, că-l au și-l recunosc împărat al romeilor pe Paleolog, orbindu-l întii pe Ioan Lascaris și făcînd înșiși să cadă asupra lor afurisenia, ca și Iudeii în timpul pătimirii Domnului atrăgîndu-și blestemul; ei s-au și prăpădit cu desăvîrșire, precum cuvîntul mergînd înainte va arăta, osîndiți fiind la aceeași suferință a iudeilor, pentru că următori zeloși ai călcărilor de lege s-au făcut.

**Războiul civil 1341—1347.** 3. Luînd deci de îndată cu sine oștile ce le avea din Tra-  
cia și refugiații din capitală, sosește la craiul Serbiei și toate i le-a spus, toată nedreptatea ce-a suferit-o și rușinea și uciderea oamenilor din neamul său. Căci Ștefan, așa îi era numele craiului, avea în timpul de atunci mare putere și faimă.

4. Căci așa se întîmplă de obicei: cînd ceea ce-i cu putere și greutate, cade în umilință, se ridică în sus ce-i ușor și slab. Nenorocirile romeilor și tulburările ce urmau una după alta zi de zi și războaiele lăuntrice au făcut ca hoardele barbare să se ridice mai presus de ei. De aceea

---

2: *pantofii roșii*: încălțămîntea de culoare roșie era unul din insemnele cele mai caracteristice ale împăraților bizantini; numai ei aveau voie să poarte pantofi roșii și să semneze cu roșu. — οἱ αἱ τοῦ θεοῦ *Dumnezeu cred că* etc. cp. Nichifor Gregoras, ed. Bonn, II, 611, 13: οἱ αἱ τοῦ θεοῦ περὶ αὐτοῦ ἔργον πάλαι προωρισμένον „cred că Dumnezeu a dus la îndeplinire un lucru hotărît de mai înainte de mult”. — *a împietrit inima*: cp. Exod (Ieșirea) 9, 12; 10, 20 și 27; 11, 10. — *Tribalilor*: adică sîrbilor. — *Misilor*: adică bulgarilor. — *din apus*: adică din Peninsula Balcanică; în opoziție cu *din răsărit*: adică din Asia Mică — *le-a pedepsit*: după concepția de stat bizantină, numai împăratul bizantin era îndrituit și lăsat de dumnezeu să domnească peste alte popoare. — *Paleologului*: e Mihail VIII

2. Τότε ὁ Καντακουζηνὸς ἀναλογισάμενος τὰς ἐπαναστάσεις τῆς βασιλίδος καὶ τῆς συγκλήτου, φθόνῳ φερόμενοι κατ' αὐτοῦ ἄνευ τινὸς εὐλόγου αἰτίας καὶ τῆς τυχούσης ἐπιβουλῆς, συνυπακούει τοῖς Ῥωμαίοις καὶ ἀμφιέννυται τὰ κόκκινα καὶ τὰ σηρικὰ πέδιλα καὶ βασιλεύς παρὰ τοῦ στρατοῦ ἀναγορεύεται· οἶμαι τοῦ Θεοῦ εἰς τοῦτο σκληρύναντος τὴν καρδίαν αὐτοῦ τοῦ διχοστατήσαι τὴν βασιλείαν Ῥωμαίων καὶ διὰ μέσου τούτων εἰσάξει τοὺς Τούρκους τοῦ καταφθεῖραι πᾶσαν γῆν Ῥωμαίων τὴν ὑπὸ χεῖρα καὶ οὐ μόνον Ῥωμαίων, ἀλλὰ καὶ Τριβαλλῶν καὶ Μυσῶν καὶ Ἀλβανιτῶν καὶ παντὸς ἄλλου δυτικοῦ ἔθνους κρίμασιν, οἷς οἶδεν ὁ ἀκοίμητος ὀφθαλμός, τὰ μὲν ἄλλα γένη τιμωρῶν διὰ τὰς συνεχεῖς ἀντάρσεις κατὰ Ῥωμαίων, τοὺς δὲ Ῥωμαίους διὰ τοὺς φρικωδεστάτους ὄρκους καὶ ἀφορισμοὺς ἀφορήτους, οὓς ἔφερον κατὰ κεφαλῆς αὐτῶν, ὀμνύντες καὶ ἐξομνύντες τοῦ φυλάξει τὴν βασιλείαν τῷ υἱῷ τοῦ Λάσκαρι καὶ μηδ' ὄλως συνομαρτεῖν καὶ συναναίρειν τῷ Παλαιολόγῳ πρὸς ἀποστασίαν, ἀντιστροφῶς δὲ πάλιν ἀντομνύντες, ὡς τ' ἔχειν καὶ στέργειν βασιλέα τῶν Ῥωμαίων τὸν Παλαιολόγον, ἀποτυφλώσαντες πρῶτον Ἰωάννην τὸν Λάσκαριν καὶ ἀναθέματι καθυπαχθέντες αὐτοὶ καθ' ἑαυτῶν ὡς οἱ Ἰουδαῖοι ἐν τῷ καιρῷ τοῦ δεσποτικοῦ πάθους ἐπισπάσαντες τὴν ἀράν· οἱ καὶ ἄρδην ἀπώλοντο, ὡς παρακατιῶν ὁ λόγος δηλώσει, τὴν ταυτοπάθειαν τῶν Ἰουδαίων κατακριθέντες ζηλωταὶ τῶν παρανομῶν γενόμενοι.

3. Εὐθέως οὖν παραλαβὼν, ἃς εἶχε, δυνάμεις Θρακικὰς καὶ τοὺς ἐκ τῆς πόλεως αὐτομόλους πρὸς κράλην Σερβίας παραγίνεται καὶ τὴν ἅπασαν, ἣν ἀδίκως ὑπέστη, ζημίαν καὶ ὄνειδος καὶ τὴν ἐκ τοῦ γένους τῶν οἰκείων φθοράν, ἅπαντα καταγγείλας. Ἦν γὰρ εὐδοκιμῶν ὁ Στέφανος τῷ τότε καιρῷ· οὕτω γὰρ ἦν τῷ κράλῃ τὸ ὄνομα.

4. Καὶ γάρ, ὡς ἔθος, τὸ ὀγκῶδες καὶ βαρὺ ταπεινωθέν, τὸ κοῦφον καὶ λεπτὸν εἰς ὕψος αἴρεται. Αἱ γὰρ δυστυχίαι τῶν Ῥωμαίων καὶ αἱ καθημεριναὶ ἀλλεπάλληλαι ταραχαὶ καὶ οἱ ἐμφύλιοι πόλεμοι τοὺς βαρβάρους καὶ ἀγελαίους ὑπερέχοντας αὐτῶν πεποιήκασιν. Ὅθεν καὶ ὁ τῶν Σέρβων ἀρχηγὸς ἐτόλμησεν

---

4 πέδελα P || 8 Ἀλβανήτων P || 14 ἀντομνύντες *scripsi*: ἀντ' ὀμνύειν P.

---

Paleolog (1261—1282) care l-a detronat și orbit pe nevirstnicul urmaș legiuit la domnie Ioan IV Lascaris (1258—1261), în numele căruia purta domnia vz. II, 1.

3: *Ștefan*: e marele craiu al sîrbilor Ștefan Dușan (1331—1355) care își luase titlul de βασιλεὺς καὶ αὐτοκράτωρ Σερβίας καὶ Ῥωμανίας „împărat și singur stăpînitor al Serbiei și imperiului bizantin“ (vz. G. Ostrogorsky, *Geschichte des byzantinischen Staates*, München, 1952<sup>2</sup>, p. 416, n. 3).

și conducătorul sîrbilor a îndrăznit să ia domnia împărătească și să se numească crai ; căci această denumire barbară pe grecește se traduce împărat.

5 Auzind el cuvintele lui Cantacuzino, s-a umplut de bucurie și s-a învoit să-i dea sprijin și ajutor, ca să se lupte în contra romeilor ; ceea ce a și făcut. Cei din capitală însă auzind de rebeliunea lui Cantacuzino și că a îmbrăcat însemnele de împărat și că toți locuitorii din părțile Traciei pînă în Silivria chiar l-au proclamat împărat, s-au îndurerat foarte întru sufletul lor și umplîndu-se de teamă și frică, vorbeau mereu între ei, fiecare spunînd către vecinul lui : „Oare cum se va săvîrși aceasta ? Ce a mai sortit romeilor ursita care apleacă cumpăna spre nenorociri ?“

**Emirul Omur intervine în războiul civil.** VII. Unul din feciorii turcului Atin cu numele Omur, conducătorul cetățuilor de pe la Smirna și al Smirnei însăși, după ce a luat ca urmaș domnia de la tatăl său Atin, fiind

15 cutezător și cu inima îndrăzneată, ajungînd stăpin și asupra porturilor, cite le cuprinde Ionia în golfurile sale, și asupra unor păduri bogate în lemne bune pentru construcția corăbiilor de transport și a triremelor de război, și-a construit și direme și trireme pirateresti de ajuns, aproape cite a vrut, și echipîndu-le, strica orașele și insulele dimprejur : Mitiline cu întreaga

20 insulă Lesbos, Chios, Samos, Naxia și toate insulele dimprejur. Aflînd el despre dezbinarea dintre romei și cum Ioan Cantacuzino, bărbat nobil și coborîtor din eroii din vechime, viteaz și cu multă pricepere în ale războiului și cu înțelepciune în toate obiceiurile cele bune, (s-a răscolat), plănuiește plan viclean. După ce și-a pregătit o flotă de peste patruzeci de corăbii cu pînze, a ieșit din port și a sosit la Galipoli, nechemat de nimeni și de acolo debarcînd, a ajuns la Didimotich. Căci s-a întîmplat să locuiască acolo soția lui Cantacuzino cu toată casa ; căci voind el să plece în

25 Serbia, și-a adunat tot aurul și argintăria din casă și toată cealaltă avere și copiii și soția și i-a dus din Adrianopole la Didimotich ; și după ce a luat toate măsurile și cele mai neînsemnate pentru grija acestei cetăți, atunci s-a dus la craiul.

---

24 patruzeci P : cincizeci I.

---

4. *domnia împărătească*: După concepția de stat bizantină însușirea titlului de basileus și avtorator (împărat și singur stăpînitor) de alți domnitori decît împărații bizantini era un lucru de neîngăduit. Caracteristici în privința aceasta sînt istoricii bizantini Ana Comnena și Ioan Cinam ; poate că de la ei a împrumutat Duca această concepție orgolioasă bizantină, cam deplasată însă pentru timpul lui Duca.

VII 1 : *Omur* : Acesta, după Duca, nu poate fi identic cu Omur (1340—1391) de la II, 5, precum îl arată G. Moravscik, II, 187' Ομάρης3 căci el moare în curînd

ἀναδύσασθαι κράτος και κράλης ὀνομάζεσθαι· τοῦτο γάρ τὸ βάρβαρον ὄνομα ἐξελληνιζόμενον βασιλεὺς ἐρμηνεύεται.

5. Ἐνωτισθεὶς οὖν τὰ ῥήματα Καντακουζηνοῦ και πλήρης ἡδονῆς γεγὼνώς συνέθετο τοῦ δοῦναι αὐτῷ βοήθειαν και ἀρωγὴν πρὸς ἀντιπαράταξιν τῶν Ῥωμαίων· ὃ και πεποίηκεν. Οἱ δὲ τῆς πόλεως μαθόντες τὴν ἀποστασίαν Καντακουζηνοῦ και τὰ παράσημα τῆς βασιλείας ἐνδυθέντα και παρὰ πᾶσιν ὡς βασιλέα ἀναγορευόμενον τοῖς ἐν τοῖς Θρακώοις μέρεσιν οἰκοῦσιν ἄχρις αὐτῆς Σηλυβρίας, καταδυνῶντο τὴν ψυχὴν και πλήρεις δειλίας και φόβου γενόμενοι συνείχοντο κοινολογοῦντες ὁ καθεὶς πρὸς τὸν γείτονα· „Τί ἄρα ἔσται τὸ ἀποβησόμενον; Τί δὲ ἢ πρὸς τὰ κακὰ ῥέπουσα τύχη τοῖς Ῥωμαίοις ἔκλωσεν;“

VII. Τῶν τοῦ Ἀτὴν Τούρκου υἱὸς εἷς Ὀμοῦρ ἐπονομαζόμενος, ἀρχηγὸς τῶν ἐν τῇ Σμύρῃ πολιχνίων και αὐτῆς Σμύρνης, κατὰ διαδοχὴν λαβόντος τὴν ἡγεμονίαν παρὰ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ Ἀτὴν, τολμηρὸς ὢν και θρασκευάρδιος, ἐντυχὼν και λιμένας, οἴους ἐγκολπίζειται ἡ Ἰωνία και δρυμῶνας πολυξύλους και πρὸς κατασκευὰς φορτικῶν νηῶν και μακρῶν τριήρων ἐπιτηδείους, κατεσκευάσεν αὐτάρκως, πρὸς ἃς ἤβουλετο, ληστρικὰς διήρεις τε και τριήρεις και ἐπεμβαίνων αὐτὰς ἐπόρθει τὰς περικύκλω πόλεις και νήσους· Μιτυλήνην σὺν πάσῃ νήσῳ Λέσβῳ, Χίῳ, Σάμον, Ναξίαν και πάσας τὰς περικύκλω νήσους. Μαθὼν δὲ τὴν διχοστασίαν τῶν Ῥωμαίων και ὅπως Ἰωάννης ὁ Καντακουζηνός, ἀνὴρ εὐγενὴς τε και τῶν πάλαι ἡρώων ἀπόγονος, ἀνδρείος μαχιμώτατός τε περὶ τὰ πολεμικά και συνετὸς ἐν ἅπασιν ἀγαθοῖς ἦθεσι (ἐπανέστη), βουλὴν βοιλεύεται πονηράν. Στόλον γὰρ εὐτρεπίσας τὸν ἀριθμὸν ὑπὲρ τὰ τεσσαράκοντα λαίφη και ἐξελθὼν τοῦ λιμένος πρὸς Καλλιόπολιν ἀφίκετο αὐτοκάλεστος· κακεῖθεν ἐξελθὼν διὰ ξηρᾶς ἄχρις Διδυμοτείχου ἀφίκετο. Ἐτυχε γὰρ ἐκεῖσε διάγουσα ἡ γυνὴ τοῦ Καντακουζηνοῦ πανοικί· ἀπερχομένου γὰρ αὐτοῦ ἐν Σερβίᾳ, συναγαγὼν πάντα τὰ ἐν τῷ οἴκῳ χρυσᾶ τε και ἀργυρᾶ και πᾶσαν ἄλλην περουσίαν και παῖδάς τε και γυναῖκα ἐκ τῆς Ἀδριανοῦ εἰς Διδυμοτείχον ἤγαγε· και πᾶσαν ἄλλην τὴν τυχούσαν ἐπιμέλειαν τοῦ πολιχνίου παρασκευάσας, τότε πρὸς τὸν κράλην ἀφίκετο.

3 τῶν ῥημάτων P, *sed cf XLIII, 2 et passim* || 8 πλήρις P || 21 ἐπανέστη *addidi*: havea preso le arme contra la sua patria I: *om.* P || 22 τετεσσαράκοντα P: cinquantia I,

la Smirna în lupta cu frații călugări cavaleri de la Rodos VII, 3. Faptul că Duca le spune feciori ai lui Atin, nu înseamnă decât că sînt coborîtori din Atin, dar nu chiar feciorii lui, căci Duca are obiceiul turcesc de a întrebuița numele întemeietorului emiratului ca părinte al tuturor urmașilor; deși în cazul de față o dată ar fi bunic, iar altă dată tată vz. și II, 3 *Carmian*; sau mai degrabă pe tatăl lui Omur îl numește Atin, fără să se fi chemat așa.

2. Omur negăsind pe cel ce-l dorea, s-a amărit foarte și era necăjit ; căci dorea să-l vadă și să vorbească cu el și să-și jure unul altuia, că vor fi pînă la capătul vieții ca niște frați și ajutori unul celuilalt. Cantacuzineasa însă urindu-i bun sosit, l-a primit bine cu de toate din belșug  
 5 pentru hrană și de toate bunătățile, și el a rămas trei luni, așteptîndu-l pe Cantacuzino ; și avea cu sine pînă la cinci sute de turci călări și alții tot pe atîția pedestri scoși din trimele lui. Ceilalți din flotă însă adunîndu-se și urcîndu-se în vasele ce prisoseau, au jefuit tot țărmlul mării chiar de la Galipoli pînă la Silivria, chipurile ca aliat al lui Cantacuzino, într-a-  
 10 devăr însă umblînd după pămîntul Traciei. Iar el însuși cu cei din jurul său a străbătut pe uscat pînă la Redestos, prădînd și nimicind, și s-a întors apoi la Didimotich. Văzînd că sosirea lui Cantacuzino întîrzie, a voit în grabă să ia calea întoarsă, căci auzise că frații călugări de la Rodos, pregătind o flotă, au sosit în portul de la Smirna și au început  
 15 să clădească în el o cetate întru numele sfintului Petru, pentru ca să fie loc de salvare pentru cei fugiți din robie. Și atunci el încheind cu bine un tratat de pace și prietenie, iar Cantacuzineasa omenindu-l cu daruri cît mai multe, l-a lăsat să plece, după ce venise cu pradă și robi destui ; acestea au fost primele roade ale greșelii bizantinilor ce locuiau în Tracia și în toate părțile din apus. Căci cei din Bitinia și Frigia și cei ce locuiesc în toate provinciile de răsărit — timpul de mai înainte le adusesse  
 20 stricăciune ; — aceștia au și fost prăpădiți de turci.

3. Omur însă venind la Smirna și văzînd cetățuia săvîrșită de către frați, plină de oameni războinici și îndemnatici, pe deplin lucrată și ne  
 25 mai fiind nevoie de nici o altă construcție s-a îndurerat în sufletul lui și cu hotărîre și-a făcut un plan în sinea lui, sau să ia cetatea sau viața să și-o dea. Și începînd să lupte și iar să lupte și să încerce și să născocască mașinării de război, nu înceta zi și noapte să dea război necurmat, bătînd cu bolovani de departe și săpînd galerii pe sub pămînt și pe sub  
 30 ziduri și folosindu-se de orice alte unelte de luptă. Și luptîndu-se mereu ca un al doilea Lie în lupte și încăierări ca acelea, a ajuns atît de departe,

2. οἱ φερέοι frații călugări, cavaleri luptători în contra necredincioșilor ; φερέοι de la fr. Irère (Du Cange, *Glossarium mediae Graecitatis* s.v.).

3 : Αὔατος Lie : E drept că Αὔατος adică izbăvitorul de orice grijă în calitatea lui de zeu al vinului, figurează și între numeroasele denumiri ale zeului antic Dionysos-Bacchos ; și E. Cernousov, *op. cit.*, p. 176—178 și W. Miller, *op. cit.*, p. 64 și N. Iorga, *op. cit.*, p. 297, cred că Duca se gîndește aici la zeul antic. Dar acesta n-a fost niciodată un zeu luptător și războinic și atributul Αὔατος n-are nici un punct de atingere cu situația din cronica lui Duca. De aceea cronicarul nostru care a avut o cultură mare teologică, l-a avut aici în vedere pe uriașul păgîn din



2. Ὁ δὲ Ὀμοῦρ μὴ εὐρών τὸν ποθοῦμενον ἐδεινοπάθει καὶ ἐδυσχέρινε· ἐπιθύμει γὰρ τοῦ ἰδεῖν αὐτὸν καὶ ὁμιλῆσαι καὶ ὄρκους δίδόναι καὶ λαβεῖν παρ' αὐτοῦ τοῦ εἶναι ἐφ' ὅρου ζωῆς αὐτῶν ἀδελφούς καὶ συλλήπτορας. Ἡ δὲ Καντακουζηνή δεξιωσαμένη τοῦτον καὶ φιλοφρόνως ἀποδεξαμένη σὺν πάσῃ δαφιλεῖ ζωοτροφία καὶ ἐν ἅπασιν ἀγαθοῖς, διήρκεσεν μῆνας τρεῖς ἐκδεχόμενος τὸν Καντακουζηνόν, ἔχων μεθ' ἑαυτοῦ ἕως πεντακοσίους Τούρκους ἰππεῖς καὶ ἐτέρους τόσους πεζοὺς ἐκ τῶν αὐτοῦ τριήρων. Οἱ δὲ λοιποὶ τοῦ στόλου συναθροισθέντες καὶ εἰς τὰ τῶν ὑπερεχόντων πλοίων ἐμβάντες τὴν παραλίον πᾶσαν ἐλεηλάτου ἐξ αὐτῆς Καλλιουπόλεως ἄχρι Σηλυβρίας, ὡς δῆθεν συμμαχῶν τῷ Καντακουζηνῷ, τῇ δ' ἀληθείᾳ ἰχνηλατῶν τῆς Θράκης γῆν. Αὐτὸς δὲ διὰ ξηρᾶς σὺν τοῖς αὐτοῦ κατέδραμεν ἄχρι Ῥεδαιστοῦ καὶ κουρσεύσας καὶ ἀπολέσας ἐστράφη εἰς Διδυμότειχον. Ἰδὼν οὖν τὴν ἄφιξιν τοῦ Καντακουζηνοῦ βραδείαν οὔσαν καὶ βουληθεῖς ὀπισθόρητος γενέσθαι, — ἤκουσε γάρ, ὅτι οἱ τῆς Ῥόδου φρεῖροι στόλον κατασκευάσαντες ἀφίκοντο ἐν τῷ λιμένι τῆς Σμύρνης καὶ ἤρξαντο οἰκοδομεῖν φρούριον ἐν αὐτῷ ὡς ἐπ' ὀνόματι τοῦ ἁγίου Πέτρου ἕνεκα σωτηρίας τῶν φυγάδων αἰχμαλώτων, — τὰ πρὸς εἰρήνην καὶ φιλίαν καλῶς διατεθεῖς αὐτός, ἡ δὲ Καντακουζηνή σὺν δώροις ὅτι πλείστοις φιλοξενήσασα ἀπέπεμψεν, ἐλθὼν μετ' αἰχμαλωσίας ἱκανῆς, ἀπαρχῆς οὔσης τοῦ καρποῦ τῆς ἀμαρτίας τῶν Ῥωμαίων τῶν κατοικούντων ἐν Θράκῃ καὶ ἐν πάσαις ταῖς κατὰ δύσιν μέρεσιν. Οἱ γὰρ Βιθυνοὶ καὶ Φρύγες καὶ οἱ ἐν πάσαις τῆς ἐφῶας οἰκοῦντες ἐπαρχίαις, — παραβῶν γὰρ ὁ χρόνος κατέφθειρεν, — οἱ καὶ ὑπὸ τῶν Τούρκων κατεφθάρησαν.

3. Ἐλθὼν δὲ ὁ Ὀμοῦρ ἐν τῇ Σμύρῃ καὶ ἰδὼν τὸ πολίχνιον ἤδη ὑπὸ τῶν φρερίων πεπληρωμένον, μεστὸν ἀνθρώπων πολεμικῶν καὶ εὐμηγάνων, πλήρης κατεργασμένον καὶ μηδεμιᾶς ἄλλης δεούσης οἰκοδομῆς, ὠδυνήθη τὴν ψυχὴν καὶ ἐπιμόνως καθ' ἑαυτὸν ἐβουλεύσατο ἢ τὸ φρούριον κατασχεῖν ἢ τὴν ψυχὴν ἀποβαλέσθαι. Ἀρξάμενος δὲ μάχεσθαι καὶ ἀντιμάχεσθαι καὶ πολεμικὰς μηχανὰς ἐξετάζειν καὶ ἐφευρίσκειν, οὐ διέλιπε νύκτα καὶ ἡμέραν διεγείρων πολέμους διὰ τε ἀκροβολισμῶν καὶ γαιορυγμάτων καὶ τειχορυγμάτων καὶ πασῶν ἄλλων κατασκευῶν. Ἦδη δὲ ἐν τοῖς τοιούτοις ἀγωνίσμασι καὶ παλαίσμασι ὡπερ τις ἄλλος Λυαῖος ἀντιμαχόμενος ἠδυνήθη εἰς τόσον, ὡς καὶ τὴν τάφρον τοῦ πολυχίου δια-

17 φιλοξενήσασα Bull: φιλοξενήσας P || 19 πάσαις ταῖς P: πᾶσι τοῖς Bek | μέρεσιν P: μερίσιν? cfr. ἡ τῆς Ἀσίας μερὶς XIX 7 || 23 πλήρης P: πλήρες Bull.

încît a trecut cu oamenii lui şanţul cetăţuiei şi a rezemat scările de ziduri; şi ca un cîine turbat s-a năpustit el cel dintîi să se urce şi să ia el singur trofeul biruinţei. Pronia cea de sus însă, care toate bine le conduce şi le schimbă, văzînd cugetul lui sălbatic şi năvala lui drăcească, face ca el, cum urcuşul îi era acum pe la mijlocul fusceilor scării, să-şi dea puţin în sus coiful de pe faţă, ca să vadă ce a mai rămas pînă la creasta zidului; şi atunci o săgeată dintr-un arc greu e repezită asupra lui şi-i străpunge fruntea la mijloc între sprîncene; şi cade peste cap de sus în jos şi așa în chip năprasnic şi-a dat sufletul. Căzînd înăuntrul şanţului, tovarăşii lui de luptă l-au apucat, după ce mulţi turci au căzut, şi l-au adus mort în cetăţuia Smirnei, care era aşezată pe vîrfurile muntelui; această cetate a fost odinioară acropolea Smirnei antice care e în ruine. Împăratul bizantin Ioan Duca apucînd puţini ani înainte să o restaureze, sultanul turc Atin însă, taţal lui Omur, a luat-o de la bizantini în zilele lui Andronic cel Bătrîn şi a rămas în stăpînirea lui. Şi Omur a avut un sfîrşit ca acesta.

**Impărăteasa Ana cere ajutor lui Orchan.** VIII. Cantacuzino însă încheind învoieli cu craiul şi prietenie nezdruncinată cu preţul unor cetăţi, oraşe şi ţinuturi de al nenorocitei împărăţiei bizantine, care au fost date, în loc de (unor) despoţi bizantini, unor domnitori barbari, tribali şi sîrbi, a început şi el însuşi să străbată şi să jefuiască şi să strice toate oraşele Traciei pînă la Silivria chiar. Cei din capitală însă gîndindu-se ce-a făcut Omur iarna trecută, dau cu socoteala, că pe acesta Cantacuzino l-a chemat şi că el e vinovat de venirea lui Omur; şi ei neştiind că a venit de sine sau că ursita cea rea a romeilor, torcînd în chip potrivit firele sale, l-a făcut să vină şi să calce ţarinele înfloritoare ale pămîntului bizantin, sfătuiesc sfat rău şi urgie asupra capului lor şi mînie a lui Dumnezeu. Ii viră în cap doamnei Ana, mama împăratului Ioan, băieţandru încă, să trimită soli la sultanul Bitiniei şi Frigiei şi încă al Paflagoniei, despre care s-a amintit mai sus, Orchan, ca să-i ceară sprijin şi ajutor, pentru ca să lupte în contra lui Cantacuzino, rebel fiind al împărăţiei; şi s-a învoit să-i dea o sumă mare de bani aur şi pe cîţi romei supuşi de ai lui Cantacuzino îi vor prinde turcii, să aibă voie să-i vîndă şi să-i negocieze unde voiesc şi cine nu vrea să-şi vîndă prizonierii lui, să-i poată trece pe la Scutari şi să-i ducă fără nici o piedică şi să-i ia cu sine unde vreau.

17 nezdruncinată P: cu tratat Bull.

Ios-Keramens, St. Petersburg, 1909, p. 185. — τζαγορόβελος săgeată dintr-un arc greu: vezi mai jos XXIV, 10: τζάγγρα. — Ioan Duca, Atin, Andronic cel Bătrîn: vz. mai sus II, 1 şi 2.

VIII, 1: tribali şi sîrbi: e, la dreptul vorbind, o tautologie. — Ana e împărăteasa văduvă; vz. V, 2. — Orchan 1326—1362; vz. II, 5.

περᾶσαι σὺν τοῖς αὐτοῦ καὶ κλίμακας ἐν τοῖς τείχεσι θεῖναι· καὶ ὡς λυσσητῆρ  
 κύων ᾤρησεν αὐτὸς πρῶτος ἀναβῆναι καὶ τὸ τρόπαιον αὐτὸς μόνος λαβεῖν. Ἡ  
 δ' ἄνω πρόνοια ἢ τὰ πάντα καλῶς ἄγουσα καὶ μεταφέρουσα, ὄρωσα τὸ θηριό-  
 γνωμον αὐτοῦ καὶ δρακόντειον ὄρημα μεσάζοντος ἤδη τῆς ἀναβάσεως τῶν βαθ-  
 μίδων τῆς κλίμακος καὶ ἀναπετάσας μικρὸν τὴν περικεφαλαίαν ἀπὸ τῆς ὄψεως 30b  
 τοῦ ἰδεῖν τί τὸ ἐλλείπον μέχρι τοῦ προμαχώνος, καὶ βέλος ἀφίεται τσαγρόβελος  
 κατ' αὐτοῦ καὶ περωνᾶται τὸ ἐπισκύνιον διὰ μέσου τῶν ὀφρύων καὶ πίπτει κύμ-  
 βαχος ἄνωθεν κάτω καὶ οὕτω βιαίως ἀπέρρηξε τὴν ψυχὴν. Ἀρπάσαντες δ' αὐ-  
 τὸν οἱ συστρατιῶται, ἔνδον πεσόντος τῆς τάφρου, πολλῶν πεσόντων Τούρκων,  
 ἔφερον αὐτὸν νεκρὸν ἐν τῷ πολυχνίῳ τῆς Σμύρνης, τὸ κείμενον ἐν τῇ κορυφῇ 10  
 τοῦ ὄρους· ὅπερ φρούριον ἐτύγγανεν ἀκρόπολις ποτε τῆς παλαιᾶς καὶ διεφθαρ-  
 μένης Σμύρνης· ἀνακαινίσας αὐτὸ προλαβὼν ὀλίγοις ἔτεσιν Ἰωάννης ὁ Δούκας,  
 βασιλεὺς τῶν Ῥωμαίων, ὁ Ἀτὴν δὲ ἀρχηγὸς Τούρκων, ὁ καὶ πατὴρ τοῦ Ὀμοῦρ,  
 παρὰ τῶν Ῥωμαίων ἐν ταῖς ἡμέραις Ἀνδρονίκου τοῦ Γέροντος ἔλαβε καὶ κα-  
 τεῖχε. Τοιοῦτον ἤδη τὸ τέλος ὁ Ὀμοῦρ ἔσχεν. 15

VIII. Ὁ δὲ Καντακουζηνὸς συνθήκας ποιήσας μετὰ τοῦ κοράλη καὶ φι-  
 λίαν ἄσπονδον, μεσολαβόντων κάστρων καὶ πόλεων καὶ ἐπαρχιῶν τῆς δυστυχοῦς  
 βασιλείας τῶν Ῥωμαίων καὶ ἀντὶ (εἰς) Ῥωμαίους δεσπότης κληροδοτηθέντων  
 εἰς ἡγεμόνας βαρβάρους, Τριβαλλοὺς τε καὶ Σέρβους, ἠρξάτο δὲ κατατρέχειν 20  
 καὶ αὐτὸς καὶ λεηλατεῖν καὶ φθειρεῖν πάσας τὰς πόλεις τῆς Θράκης ἄχρις αὐ-  
 τῆς Σηλυβρίας. Οἱ δὲ τῆς πόλεως ἐνόησαντες τὸ γεγονός παρὰ τοῦ Ὀμοῦρ τὸν  
 πέρυσιν χειμῶνα καὶ σκοποῦντες, ὅτι τοῦτον ὁ Καντακουζηνὸς μετεπέμψατο καὶ  
 αὐτὸς ἦν αἴτιος τῆς ἐνδημίας τοῦ Ὀμοῦρ, οὐκ εἰδότες, ὅτι αὐτόκλητος ἐληλύθει  
 ἢ ὅτι ἡ κλώθουσα ἀντιστρόφως τὰ νήματα κακῆ τύχῃ τῶν Ῥωμαίων προεξένησεν 31b  
 αὐτὸν τοῦ ἐλθεῖν καὶ καταπατῆσαι χώματα εὐθαλῆ Ῥωμαίων γῆς, βουλὴν βου-  
 λεύονται πονηρὰν καὶ κατὰ τῆς κεφαλῆς αὐτῶν ὄργην καὶ μῆνιν θεήλατον. Προ-  
 ξενουσι τῇ δεσποίνῃ Ἄννη, τῇ μητρὶ τοῦ βασιλέως Ἰωάννου ἔτι μείρακος, τοῦ  
 στείλαι πρέσβεις εἰς τὸν ἡγεμόνα τῆς Βιθυνίας καὶ Φρυγίας ἔτι δὲ καὶ τῆς  
 Παφλαγονίας, τὸν δὲ ὁ λόγος φθάσας ἐδήλωσεν, τὸν Ὀρχάν, τοῦ αἰτῆσαι ἀρω-  
 γὴν καὶ βοήθειαν, ὡς ἵνα καταπολεμίῃ τῷ Καντακουζηνῷ, ἀποστάτῃ ὄντι τῆς 30  
 βασιλείας, συνθεμένη δοῦναι αὐτῷ ποσότητα χρυσοῦ πολλοῦ καὶ οὖς ἑξανδρα-  
 ποδίσουσιν οἱ Τούρκοι Ῥωμαίους ὑπηκόους τοῦ Καντακουζηνοῦ, ἔχουσιν ἄδειαν  
 πωλεῖν καὶ πιπράσκειν, ἔνθα βούλονται· καὶ τοὺς μὴ θέλοντας πωλῆσαι τοὺς αὐ-  
 τοῦ αἰχμαλώτους ἀνεμποδίστως περᾶν αὐτοὺς ἀπὸ τοῦ Σκουταρίου καὶ ἄγειν καὶ  
 φέρειν αὐτούς, ἔνθα βούλονται. 35

17 ἄσπονδον P: ἔνσπονδον Bull || 18 εἰς *addidi* | κληροδοτηθέντων *scripsi*: κληρο-  
 δοτηθέντες P: κληροδοθέντων Bull || 24 προεξένησεν *scripsi* cf. P. 57,5: προξενησεν P  
*altera manu corrigente* προεξένησεν.

2. Orchan prinzînd acestea cu urechea și auzindu-le cu plăcere, căci de mult însetoșa după o gustare ca aceasta, și sărind într-un picior, le-a spus cu multă bucurie: „Cu plăcere“; și-i lasă pe soli să plece veseli și bucuroși, neștiind nenorociții de ei pe cine-l chiamă într-ajutor și din ce ierburi gătesc alifia, ca să o pună pe rana ce păcatul lor le-a adus-o. Așadar Orchan trimite zece mii de turci la număr și, trecînd ei peste strîmtoarea din fața Constantinopolei, constantinopolitani îi primesc pe aceștia cu bucurie; iar ei umblă pe zidurile orașului și pe străzile dinlăuntrul și, omeniți fiind de împărăteasă și de Romei, pleacă asupra lui Cantacuzino.

3. Cantacuzino însă întărind cu grijă cetățile și îngrijind bine de aprovizionare și de toate cele de trebuință, pornește și el împreună cu oștile bizantine și sîrbești ce le avea cu el; și încăierîndu-se și la un atac și la al doilea, turcii n-au putut cîștiga nimică din ale lui; căci era omul foarte priceput la orice fel de război, bărbăție avînd și cunoștință de arta militară ca nimeni altul din timpul acela. Și pe cîți turci îi prindea, pe toți îi trecea prin sabie, bizantini însă erau dezbrăcați numai de haine și-i lăsa să plece goi acasă.

4. Și atunci turcii lăsîndu-se de război, s-au apucat să despoaie satele; și rînduri nenumărate de oameni legați în lanțuri îi aduceau în Constantinopole, bărbați și femei, copii mici și tineri adolescenți, preoți și călugări, toți de-a valma ca oile pe strada cea mare ca pe niște sciți sau avasgi de vînzare. Și mai grozav era că, dacă se întîmpla să nu se găsească îndată un cumpărător, atunci bizantinii în fața bizantinilor erau biciuiți îngrozitor de barbari; o, ce cruzime! Și cu aceasta, în viclenia lor, nu urmăreau altceva decît ca privitorii să fie înduioșați și astfel să-i răscumpere. Iar pe cei ce nu erau răscumpărați, repede îi treceau peste strîmtoare și-i trimeteau la Brusa și mai departe în sus, ca să fie vînduți între turci. Și era de văzut o jalnică vedere! Pretutindeni plîsete, pretutindeni vaiete, pretutindeni lacrimi pe fețele romeilor și cine să se îndure, nu era, nici elen nici barbar.

**Cantacuzino** IX. Atunci Cantacuzino luînd în considerație acest fapt și **cîștigă ajutorul** neputînd răbda lucrul fără de minte ce l-au făcut cei din **lui Orchan.** capitală față de bizantinii de afară, plănuiește plan rău, dumnezeu, cred că, împietrind inima lui, pentru ca să-i înfunde cu de-săvîrșire pe romei. Și trimite soli la Orchan și cere de la el să-i dea ajutor ca unuia ce i s-a făcut nedreptate din partea romeilor și ca unul

---

4.: *sciți sau avasgi*: sub aceste nume Duca înțelege popoare de la nordul Mării Negre și din Caucaz, de unde veneau pe piețele bizantine cei mai mulți robi de vînzare.

2. Ταῦτα ἐνωτισθεὶς ὁ Ὀρχάν καὶ ἠδέως ἀκούσας, ἐδίψη γὰρ τὴν τοιαύτην πρὸ πολλοῦ γεῦσιν, καὶ θαρσαλέως πηδήσας καὶ μετὰ πολλῆς ἠδονῆς τό „Μετὰ χαρᾶς“ προσειπὼν, πέμπει τοὺς πρέσβεις ἀγαλλομένους καὶ χαίροντας· οὐκ εἰδότες οἱ ἄθλιοι τίνα μετακαλοῦνται εἰς βοήθειαν καὶ ποίαν βοτάνην ἐκθλίβουσιν, ἵνα ποιήσωσιν ἔμπλαστρον εἰς τὴν νόσον, ἣν ἡ ἁμαρτία αὐτῶν προεξένησε. 5  
Στείλας οὖν Τούρκους τὸν ἀριθμὸν χιλιάδας δέκα ὁ Ὀρχάν καί, τὸν πορθὸν διαβάντες τῆς Πόλεως, δέχονται τούτους μετὰ χαρᾶς οἱ Πολῖται· καὶ τὰ τῆς πόλεως τείχη καὶ τὰς ἔνδον ἀγυιάς καταπατήσαντες καὶ φιλοξενηθέντες παρὰ τῆς 32b  
δεσποίνης καὶ τῶν Ῥωμαίων ἐξίασι κατὰ τοῦ Καντακουζηνοῦ.

3. Ὁ δὲ Καντακουζηνὸς ἀσφαλτώσας τὰ φρούρια καὶ ζωοτροφίας καὶ τὰ 10  
πρὸς τὴν χρεῖαν ἅπαντα καλῶς ἐπιμελησάμενος, ἔξισει καὶ αὐτὸς μετὰ τῶν σὺν αὐτῷ Ῥωμαϊκῶν καὶ Σερβικῶν στρατευμάτων· καὶ συμπλακεις καὶ πρώτην καὶ δευτέραν εἰσβολήν, οὐκ εἶχον οἱ Τοῦρκοι κερδᾶναί τι τῶν αὐτοῦ, ἦν γὰρ ὁ ἀνήρ περὶ τὰ πάντα πολεμικώτατος, ἀλκὴν ἔχων καὶ τέχνην πολέμων ὡς οὐδεὶς τῶν 15  
ἄλλων τοῦ τότε καιροῦ. Ὅσοι μὲν τῶν Τούρκων ἠνδραποδίζοντο, μαχείρας αὐτοὺς παρανάλωμα ἐπεποίει, ὅσοι δὲ τῶν Ῥωμαίων, μόνον τοῖς ἐνδύμασιν αὐτοὺς ἀφελούντες, γυμνοὺς ἀφίεσαν οἴκαδε πορεύεσθαι.

4. Οἱ δὲ Τοῦρκοι τὸ πολεμεῖν ἀφέντες, τὸ σκυλεύειν τὰς κώμας κατέτρεχον καὶ δὴ ὄρμαθούς ἀναριθμήτους ἐξ ἀλύσεων ἀνθρώπους συμπλέξαντες εἰς τὴν 20  
Κωνσταντίνου ἀνδρας τε καὶ γυναῖκας, θηλάζοντα νήπια καὶ ἐφήβους νέους, ἱερεῖς καὶ μοναχοὺς, ἅπαντας φύρδην ὡς πρόβατα, ἐν τῇ λεωφόρῳ ὡς Σκύθας ἢ Ἀβασγοὺς ἀπεμπολοῦντες ἐκόμιζον. Καὶ τὸ δεινότερον, ὅτι, εἰ ἔτυχε, μὴ παραχρῆμα οὐχ εὗρισκετο ὁ ἀγοράζων, ἐν ταῖς ὄψεσι τῶν Ῥωμαίων δεινῶς οἱ Ῥωμαῖοι παρὰ τῶν βαρβάρων, ὧ τῆς ἀσπλαγχνίας, ἐμαστίζοντο, οὐκ ἄλλο τὸ πα- 25  
νουργευόμενον ἢ ὅτι καμφθέντες αὐτοὺς ἐξωνήσουσι. Τοὺς δὲ μὴ ἐξωνουμένους παρευθὺς τὸν πορθμὸν διαβάσαντες, ἐν τῇ Προύση καὶ ἀνωτέρω τούτους 33b  
ἀπέπεμπον ἐν τοῖς Τούρκοις πιπραθησομένους. Καὶ ἦν ἰδεῖν θέαμα ἐλεεινόν· Πανταχοῦ κλαυθμοί, πανταχοῦ ὄδυρμοί, πανταχοῦ δάκρυα ἐπ' ὄψεσι τῶν Ῥωμαίων καὶ ὁ ἐλεῶν οὐκ ἦν οὐτ' Ἑλλήν οὔτε βάρβαρος.

IX. Τότε ὁ Καντακουζηνὸς εἰς νοῦν λαβὼν τὸ γεγονός καὶ μὴ φέρων τὴν 30  
ἄτοπον πρᾶξιν, ἦν ἀθέσμως μετεχειρίσαντο οἱ τῆς Πόλεως πρὸς τοὺς ἔξω Ῥωμαίους, βουλὴν βουλευέται πονηράν, Θεοῦ σκληρύνοντος, οἶμαι, τὴν καρδίαν αὐτοῦ διὰ τὸ καταποντισθῆναι ἄρδην τοὺς Ῥωμαίους. Καὶ στείλας πρέσβεις εἰς

4 οὐκ Bull: οἶκ P || 5 αὐτῶν *scripsi*: αὐτοὺς P: αὐτοῖς Bull: *fortasse* αὐτοὺς *pro dativo neoellenico* | προέξένησε P: προσεξένησε P<sub>1</sub> || 19 ἀναριθμήτους *bis* P || 22 ἀπεμπολοῦντες Bull: ἀπεμπολοῦντας P || 23 ταῖς Bull τοῖς P.

ce a fost pus epitrop-regent al împărăției de decedatul împărat Andronic și romeii din pizmă l-au gonit din epitropie și i-au măcelărit rudele și pe el l-au făcut fugar. Dacă deci o să-l asculte și o să-i întindă o mână de ajutor, are să-i dea pe fie-sa de soție cu multe comori drept zestre și o să-l aibă ca pe un fiu și o să-și plece urechea la toate dorințele lui. Atunci Orchan auzind, fără să se aștepte, pe soli vorbindu-i de contracte de căsătorie și punându-i în vedere comori nesfârșite, i-a lăsat gura apă, întocmai ca și un taur însetat în arșița verii care, bînd dintr-un iaz plin cu apă foarte rece, nu se mai satură de undele apei, așa și acesta la auzul acestor cuvinte sub imboldul desfrînării particulare barbarilor; — căci și este această nație neînfrînată și strechiată ca nici unul dintre neamuri, desfrînată mai mult ca toate semințiile și nesăturată în destrăbălări; și așa e arsă de patima desfriului că și împotriva firii și pe alătura de fire nu încetează să aibă relații fără nici o rușine și fără măsură cu parte bărbătească și femeiască și cu animalele necuvîntătoare; și, pe deasupra nația asta fără rușine și sălbatică de pune mîna pe o grecoaică sau italiancă sau vreo altă femeie de neam străin, fie roabă sau refugiată, o îmbrățișează ca pe o Afrodită sau Semele; de femeia, însă de același neam și limbă simțesc un dezgust ca de o ursoaică sau scroafă; — tot așa și amintitul sultan Orchan, cînd a auzit de legătura în căsătorie cu fata, căci era frumoasă la statură și foarte plăcută la față și, cînd a auzit de grămada de zestre și de darurile dinaintea nunții trimise de Cantacuzino, a spus cu ușurință: da. Și dînd solilor toată cinstea, i-a trimis acasă, jurîndu-și unul altuia, că de acuma înainte va fi ginerele lui Cantacuzino și că va fi gata fără preget la tot sprijinul și ajutorul ca un fiu față de tată, numai dacă-i va trimite fără întîrziere înaintea primăverii pe viitoarea mireasă împreună cu zestrea; căci această spurcată logodnă s-a întîmplat să se facă în luna ianuarie a anului de atunci. Și dimpreună cu solii au fost trimiși pentru Cantacuzino ca la cinci mii de turci, bărbați foarte luptători și aprigi la curaj și pierzanie bizantinilor, încît i-ai fi putut asemăna unor ciini cu dinții ascuțiți sau cu chipurile morții.

2. Cantacuzino primindu-i ca de obicei cu multă dragoste și cu daruri cît mai multe și săturîndu-i de făgăduieli, se pregătea să pornească asupra Bizanțului, avînd cu sine ceata de turci și tot pe alțiția sau poate și mai mulți sîrbi și bizantini, cîți putea să aibă Tracia atunci. Și după ce a pregătit cele convenite pentru zestre și a trimis lui Orchan pe fie-sa

IX 1: Θεοῦ σκληρόννοτος τὴν καρδίαν vz. VI. 2. — *decedatul împărat Andronic III Paleolog cel Tânăr 1328—1341*, vz. V 1. — *pe fie-sa*: Teodora, vz. Ioan Cantacuzino, ed. Bonn, vol. II. p. 588, 3. — *întocmai ca și un taur ș.a.m.d.* e o asemănare homerică, dovedind că Duca l-a citit pe Homer. — *Afrodita*, zeița iubirii și a frumuseții feminine; *Semele*, de care Zeus îndrăgostindu-se, l-a făcut pe Dionysos-Bacchos. Lui Duca îi place să-și arate cunoștințele din mitologia antică; vz. și V. 4. —

τὸν Ὁρχάν αἰτεῖ παρ' αὐτοῦ βοήθειαν ὡς ἀδικούμενος ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων καὶ ὡς ἐπίτροπος ὢν τῆς βασιλείας τοῦ ἀποικομένου βασιλέως Ἀνδρονίκου καὶ οἱ Ῥωμαῖοι φθονήσαντες ἐξέωσαν αὐτὸν τῆς ἐπιτροπῆς καὶ κατέσφαξαν τοὺς αὐτοῦ συγγενεῖς κἀκείνον φυγάδα πεποίηκαν. Εἰ οὖν ἀντιλάβηται αὐτὸν καὶ χεῖρα βοηθείας ὀρέξῃ, ἔχει δοῦναι αὐτῷ τὴν θυγατέρα αὐτοῦ εἰς γυναῖκα μετὰ καὶ 5 πολλῶν θησαυρῶν χάριν προικὸς καὶ ἔχειν αὐτὸν ὡς υἱὸν καὶ ὑπακούειν αὐτῷ εἰς πάντα τὰ θελήματα αὐτοῦ. Τότε ὁ Ὁρχάν ἀκούσας τοὺς πρέσβεις παρ' ἐλπίδα γαμικῶν συναλλαγμάτων φθειρομένους φωνὰς καὶ θησαυρῶν ἀπείρων ἀγγελίας, κεκηνῶς οὕτως ὡς βοῦς διψῶν ἐν καύσωνι θέρους ἐν λάκκῳ πλήρης ὕδατος ψυχοτάτου πίνων μὴ κορεννύμενος τῶν ναμάτων, οὕτω καὶ οὗτος ἐνωτισθεῖς, ὑπὸ τῆς βαρβαρικῆς ἀκολασίας — καὶ γὰρ ἀκράτητον τὸ ἔθνος αὐτὸ καὶ 10 οἰστρομανὲς ὡς οὐδὲ ἐν τῶν πάντων γενῶν, ἀκόλαστον ὑπὲρ πάσας φυλάς καὶ ἀκώρευτον ἀσωταίαις, τοσοῦτον γὰρ πυροῦται, ὅτι καὶ κατὰ φύσιν καὶ παρὰ φύσιν ἐν θηλείαις, ἐν ἄρρεσιν, ἐν ἀλόγοις ζώοις ἀδεῶς καὶ ἀκρατῶς μιγνύμενον οὐ παύεται· καὶ ταῦτα τὸ ἀναιδὲς καὶ ἀπάνθρωπον ἔθνος, εἰ Ἑλληνίδα ἢ Ἰταλίην ἢ ἄλλην τινὰ ἑτερογενῆ προσλάβηται ἢ αἰχμάλωτον ἢ αὐτόμολον, ὡς Ἀφροδίτην τινὰ ἢ Σεμέλην ἀσπάζονται, τὴν ὁμογενῆ δὲ καὶ αὐτόγλωτον ὡς ἄρκτον ἢ ὕαινα βδελύττοντες· — ἀκούσας τοίνυν ὁ ῥηθεὶς ἀρχηγὸς Ὁρχάν τὴν πρὸς γάμον τῆς κόρης συνάφειαν, ἦν γὰρ ὠραία τῷ εἶδει καὶ τὴν ὄψιν οὐκ ἄχαρις, καὶ τὸν τῆς προικὸς ὄγκον καὶ τὰ σταλθέντα παρὰ τοῦ Καντακουζηνοῦ 20 προγαμιαῖα δωρήματα, συνένευσεν εὐκόλως. Καὶ φιλοτιμήσας τοὺς πρέσβεις ἀπέπεμψεν, ὄρκους δούς καὶ λαβῶν, ὡς ἀπὸ τοῦ γε καὶ εἰς τὸ ἐξῆς ἔσται γαμβρὸς τοῦ Καντακουζηνοῦ καὶ εἰς πᾶσαν ἀρωγὴν καὶ βοήθειαν ὡς υἱὸς πρὸς πατέρα ἀόκνως ἐτοιμασθήσεται, μόνον τὴν μελλονύμφην σὺν τῇ φερνῇ συντόμως πρὸ τοῦ ἔαρος εἰ μεταπέμψει· ἔτυχε γὰρ αὕτη ἡ μιὰ μνηστεία ἐν Ἰαννουαρίῳ μηνὶ 25 γενέσθαι τοῦ τότε χρόνου. Καὶ σὺν τούτοις ἐστάλθησαν ὡς πέντε χιλιάδες Τούρκοι τῷ Καντακουζηνῷ, ἄνδρες μαχιμώτατοι καὶ ὄξεις εἰς θυμὸν καὶ τῶν Ῥωμαίων φθορεῖς, ὡς εἰκάσοι τις αὐτοὺς εἰς κύνas καρχαρόδοντας ἢ χάρωντας.

2. Ἀποδεξάμενος οὖν αὐτοὺς ὁ Καντακουζηνὸς κατὰ τὴν συνήθη φιλοφροσύνην μετὰ δώρων ὅτι πλείστων καὶ ὑποσχέσεων κατακορέσας αὐτούς, ἐτοιμάζετο τὴν πρὸς τὸ Βυζάντιον παρασκευὴν ἔχων μεθ' ἑαυτοῦ τὸ στίφος τῶν Τούρκων καὶ ἑτέρους τόσους ἢ καὶ πλείονας Σέρβους καὶ Ῥωμαίους, ὅσους ἡ Θράκη τότε ἔχειν ἠδυνατο. Καὶ δὴ ἐτοιμάσας τὰ τῆς προικὸς καὶ πέμψας τὴν θυγατέρα 35b 30

9 πλήρης? P: πλήρει Bull || 12 πάντων Bull: πασῶν P || 18 ὕαινα P: ὕαιναν Bek || 22 pro γαμβρὸς praebet γαυρὸς P || 28 εἰκάσει P || 29 κατὰ Bek: καὶ P.

in luna ianuarie a anului de atunci: 1346. — χάρωντας adică chipuri personificând moartea, lacome să ia viața oamenilor. Charon, moartea personificată, joacă un rol atît de însemnat în legendele și poezia populară neogrecescă.

2: după ce a pregătit ș.a.m.d.: Ioan Cantacuzino în Istoria sa ed. Bonn, II, p.

cu toată cinstea, fala și mărirea și cu multă strălucire, însuși a început să se ocupe de război și să pustiaască și să ardă toate satele și orașele, începînd de la Silivria pînă la însăși Constantinopolea. Și pe nenorociții de bizantini, pe care îi prindeau sîrbii, îi trimiteau în Serbia, pe care 5  
însă turcii, îi treceau peste strîmtoare și-i duceau la Brusa și în celelalte orașe ca robi de război. Și era de văzut o jalnică vedere: Cine robeau? bizantinii! Cine erau robiți? bizantinii! Cine trăgea sabia? Bizantinii! Cine murea de sabie? Bizantinii! Ale cui erau trupurile moarte? Ale bizantinilor! Cine aducătorii de moarte? Bizantinii! O, ce 10  
nenorocire groaznică!

3. Ajungînd Cantacuzino cu acea oaste, despre care am vorbit, pînă chiar la porțile Constantinopolei, după ce a ucis mulți romei și pe cei mai mulți i-a luat ca prizonieri de război și după ce toate de jur-împrejur le-a lăsat pustiite și nimicite, cerea predarea capitalei cu astfel 15  
de cuvinte: „Oameni buni, eu n-am venit să fac vreo nedreptate sau după ce aș fi făcut-o cuiva, ci după ce mi s-a făcut și mi se face mie nedreptate. Sînt regent al împărăției romeilor pus de decedatul împărat Andronic. Iar acel tînăr urmaș la domnie îmi e împărat și ca un fiu adoptiv; căci așa mi l-a încredințat tatăl său în fața lui Dumnezeu. Ce 20  
rău am făcut, dacă vreau să mi-l iau ginere? Nu știți că tatăl lui mă privea și mă socotea și mă avea drag ca pe un frate adevărat și adeseori împărăția și pe acela însuși mi-l încredința și domnia o împărțea cu mine? Nu sînt cel mai de frunte între oamenii cu vază, între cei mai nobili și mai străluciți, între cei ce se mîndresc cu avere, și cel mai vi-  
teaz la dus războaie? De ce vă purtați cu dispreț față de mine? Și încă unii ce sînt de neam de jos, și amestecătură de barbari! Cetățeni 25  
ai capitalei, pentru ce am venit încoace? Nu să fac cuiva vreo nedreptate, ci mai degrabă să fac dreptate. Și pe cei ce au greșit, îi iert de greșelile lor, iar celor ce au fost nedreptățiți le voi întoarce din vistieriile mele și liniște și pace voi aduce în statul romeilor. De altminteri, eu voi răzbuna orice și, din porunca lui Dumnezeu, voi răsplăti fărădelegile voastre! Deschideți porțile! Mă jur pe Domnul Hristos și pe prea a tot curata Maica lui, nu mă voi arăta ca dușman, ci ca prieten“.

---

30 De altminteri P: Dacă totuși veți sta neînduplecați și îndărătnici. I.

---

587—588 descrie frumos și dramatic ceremonialul cu care a trimis pe fiica sa la Orhan.—*o jalnică vedere ș.a.m.d.*: Citind aceste ultime rînduri din § 2, nu s-ar putea spune că Duca n-ar căuta să scrie într-un stil frumos retoric. Și acest loc ca atîtea altele din cronică sa dovedesc că Duca știe să scrie nu numai frumos, ci și adînc simțit.

3: *Oameni buni ș.a.m.d.*: Vorbirile directe erau un mijloc de expunere a evenimentelor istorice în istoriografia antică, din care a trecut și în istoriografia bizan-



αὐτοῦ τῷ Ὁρχάν σὺν πάσῃ τιμῇ καὶ περιφανείᾳ καὶ δόξῃ καὶ πολλῇ τῇ λαμ-  
 πρότητι, αὐτὸς εἰς πόλεμον ἠσχολεῖτο καὶ δῆτα ἀρξάμενος ἀπὸ Σηλυβρίας λη-  
 ζειν καὶ καίειν πάσας κόμας καὶ πόλεις ἄχρις αὐτῆς Πόλεως. Καὶ τοὺς δυστυ-  
 χεῖς Ῥωμαίους, οὓς μὲν Σέρβοι ἠχμαλώτευσον, εἰς Σερβίαν ἀπέπεμπον, οὓς  
 δὲ Τοῦρκοι, τὸν πορθμὸν διαβιβάζοντες εἰς Προῦσαν καὶ τὰς λοιπὰς πόλεις δο-  
 ρυαλώτους ἐπόμπευον. Καὶ ἦν ἰδεῖν θέαμα ἐλεεινόν· τίνες οἱ αἰχμαλωτίζοντες;  
 Ῥωμαῖοι· Τίνες οἱ αἰχμαλωτιζόμενοι; Ῥωμαῖοι· Τίνες οἱ σπαθίζοντες; Ῥω-  
 μαῖοι· Τίνες σπαθιζόμενοι; Ῥωμαῖοι· Τίνων τὰ νεκρὰ σώματα; Ῥωμαίων· Τίνες  
 οἱ νεκρώσαντες; Ῥωμαῖοι· Ὡ δεινῆς συμφορᾶς·

3. Ἐλθόντος δὲ τοῦ Καντακουζηνοῦ σὺν αὐτῷ τῷ στρατῷ, ὅπερ εἰρήκα- 10  
 μεν, ἄχρι καὶ τῶν πυλῶν τῆς Κωνσταντινίου, πολλοὺς τῶν Ῥωμαίων φθείρας  
 καὶ δορυαλώτους πλείστους καὶ πάντα τὰ πέριξ ἐν ἐρημίᾳ καὶ ἀφανισμῷ κατα-  
 στήσας, ἐξήτει τὴν πόλιν λέγων ὡς· „Οὐκ ἀδικήσων τινὰ ἢ ἀδικήσας ἐλήλυθα,  
 ὧ ἄνδρες, ἀλλ' ὡς ἀδικηθεῖς καὶ ἀδικούμενος. Ἐπίτροπός εἰμι τῆς βασιλείας  
 Ῥωμαίων παρὰ τοῦ ἀποικομένου βασιλέως Ἀνδρονίκου. Ὁ νεὸς αὐτὸς καὶ διά- 36b  
 δοχος τῆς βασιλείας ἐμὸς ἐστὶ βασιλεὺς καὶ υἱὸς κατὰ θέσιν· οὕτως γάρ μοι ἀνε-  
 θηκεν ὁ πατήρ αὐτοῦ ἐνώπιον τοῦ θεοῦ. Τί κακὸν ἔπραξα, εἰ βούλομαι λαβεῖν  
 αὐτὸν γαμβρόν; Οὐκ οἶδατε, ὅτι ὁ πατήρ αὐτοῦ ὡς ἀδελφὸν γνήσιον καὶ ἐώρα  
 καὶ ἐπρόσεχε καὶ ἐφίλει καὶ τὴν βασιλείαν πολλάκις ὡς ἐκείνον αὐτὸν καὶ ἀνε-  
 τίθει καὶ συνεμέριζε ταύτην μετ' ἐμοῦ; Οὐκ εἰμι τῶν ἐνδόξων, τῶν εὐγενεστάτων, 20  
 τῶν περιφανῶν, τῶν ἐν πλούτῳ καυχομένων ὁ ὑπέροχος, τῶν ἐν στρατηγίαις  
 ὁ ἀλκιμώτατος; Τί με καταφρονεῖτε; Καὶ ταῦτα, γένος τῆς κάτω τύχης καὶ μι-  
 ξοβάρβαρον τυγχάνοντες. Διὰ τί τοῦτο ἦλθον, ὧ πολῖται; Οὐκ ἀδικήσων τινὰ,  
 ἀλλὰ μᾶλλον δικαίωσων. Καὶ τοὺς μὲν ἐπταικότας ἀφήμι τὰ παραπτώματα, τοὺς  
 δ' ἀδικηθέντας δικαίωσω ἐκ τῶν ἐμῶν θησαυρῶν καὶ εἰρηναίαν κατάστασιν 25  
 εἰσάξω ἐν τῇ τῶν Ῥωμαίων πολιτείᾳ. Εἰ δ' οὖν, ἐγὼ τὸ πᾶν ἐκδικήσω καὶ ἀντα-  
 ποδώσω Θεοῦ κελεύοντός μοι διὰ τὰς ἀνομίας ὑμῶν. Ἀνοίξατέ μοι (τὰς) πύλας·  
 ὄμνυμι τὸν δεσπότην Χριστὸν καὶ τὴν πανυπέραγνον αὐτοῦ μητέρα, οὐχ ὡς ἐχ-  
 θρός, ἀλλ' ὡς φίλος φανήσομαι.“

2 ἀρξάμενος Bull: ἀρξαμένω P || 19-20 ἀνετίθει *sripsi*: ἀνέτηθε P: ἀνετίθη  
 Bull || 26 *post* οὖν *add.* vorete stare duri et pertinaci I || 27 τὰς *add.* Bek: *om.* P.

tină, așa că această cuvîntare a lui Cantacuzino nu e o cuvîntare istorică reală, ci o compoziție literară a lui Duca, voind să arate că, prin vorbe trimise ca acestea, Cantacuzino trebuie mai întîi să fi încercat să obțină trecerea de bunăvoie a Constan-  
 tinopolei de partea sa.

4. Cei din capitală însă nu i-au dat de loc nici un răspuns cît de mic, ci-l întîmpină cu dispreț și oamenii de jos din popor îl împroșcau de pe crestele zidurilor cu ocară și cu vorbe necinstite, batjocorindu-l și pe el și pe soția lui. Și pe fiica sa Elena, pe care în curînd timpul avea să o  
5 facă doamnă și stăpîină a lor, ei o terfeleau ca pe o tîrfă. Atunci Cantacuzino văzînd că prin cuvinte și îndemnuri nu era chip de loc să-i supună, a apucat pe altă cale și prin acțiuni războinice și cu ajutorul oamenilor devotați lui ce se aflau înăuntru, intră în Constantinopole; și la vederea lui toți se adună alergînd și-l aclamă și-l slăvesc ca împărat.

10 X. Impărăteasa Ana însă s-a închis înăuntru palatului împreună cu fiul ei și cu puțini ostași și nu voia să se dea, ci striga și nu contenea să spună: „Sufăr o mare nedreptate!” Oamenii lui Cantacuzino însă voiau să sară și să intre înăuntru și în învălmășeală să zvînture totul de sus în jos și de jos în văzduh, ci Cantacuzino îi oprea. Ostașii lui însă amin-  
15 lind de birfelile și insultele oamenilor de jos ce le-au revărsat asupra persoanei lui, erau supărați pe el. El însă cu cuvinte convingătoare căuta să mulcomească mulțimea. Atunci cei din palat văzînd că sînt în pericol de moarte, s-au predat.

20 **Domnia lui Ioan VI Cantacuzino 1347—1354.** 2. Și Cantacuzino intrînd în palat, a mers pînă în camerele cele mai dinăuntru; pe împărăteasa a găsit-o șezînd împreună cu fiul ei, neabătută de loc, nici să se clatine cîtuși de puțin în minia de care era minată în contra lui Cantacuzino, ci sta jos fără să tremure și cu totul fără nici o teamă. Cantacuzino însă apropiindu-se cu creștetul descoperit a sărutat mîna tînărului, apoi închi-  
25 nîndu-se după obicei și la mama și doamna tînărului, le-a făcut urări de împărați ai romeilor. Atunci toată oastea văzînd bunătatea lui nemărginită și că nu poartă nici o ură de răzbunare asupra dușmanilor săi, a izbucnit în urări de împărat și în cuvinte de slavă. Iar pe turci după ce i-a omenit, cum se cuvenea, cu daruri foarte multe, i-a trimis acasă, arătîndu-se mulțumitor sultanului și ginerului său Orchan; cetățenilor capitalei însă le-a dat multe dovezi de iubire și a împărțit foarte multe recompense.

3. Și pe împărăteasa luînd-o cu vorbe bune și dulci și cu înfăptuiri  
35 pline de grijă pentru dinsa, a înduplecat-o să dea urmare și să-i ia pe fie-sa Elena mireasă pentru Ioan Paleolog, fiul ei și al împăratului Andronic Paleolog, despre care s-a vorbit mai sus. Și se fac pregătiri de nuntă și se împodobește biserica binecuvîntatei stăpîinei noastre Născătoare de dumnezeu din Vlaherne; și slujba cununiei și încoronarea se fac dintr-o

---

X 3: *biserica... din Vlaherne*: nu în sf. Sofia, căci era stricată de cutremur (vz. Nichifor Gregoras, *Istoria bizantină*, XV, 2 și 11). Bisercia Maicii Domnului din

4. Οἱ δὲ τῆς πόλεως τὸ παράπαν ἀπόκρισιν μὴ δόντες, ὡς ἔτυχεν, ἀλλὰ καταφρονοῦντες, ὕβρεις καὶ ἀτίμους λόγους οἱ τοῦ δήμου χυδαῖοι ἐκ τῶν προμαχῶνων κατέχεον αὐτόν τε λοιδοροῦντες καὶ τὴν αὐτοῦ σύζυγον· καὶ τὴν θυγατέραν Ἑλένην, ἣν ὡς ἐν ὀλίγῳ δέσποιναν καὶ κυρίαν αὐτῶν ὁ χρόνος ἔμελλε χειροτονῆσαι, αὐτοὶ ὡς μαχλάδα διὰ γλώττης κατέσυρον. Τότε ὁ Καντακουζηνὸς ὄρων, ὅτι διὰ δημηγοριῶν καὶ νουθετικῶν λόγων οὐκ ἦν τὸ παράπαν χειρώσασθαι, τὴν ἄλλην ἔφερε καὶ δὴ διὰ πολεμικῶν καὶ διὰ τῶν ἐντὸς εὕρισκομένων οἰκειῶν αὐτῷ εἴσεισιν ἐν τῇ Πόλει· καὶ πάντες συνέρῳρον ἐπὶ τῇ θεᾷ αὐτοῦ εὐφημοῦντες καὶ ὡς βασιλέα δοξάζοντες.

X. Ἡ δὲ βασιλὶς Ἄννα ἔνδον τοῦ παλατίου ἐγκλεισθεῖσα σὺν τῷ υἱῷ αὐτῆς καὶ ὀλίγοις στρατιώταις οὐκ ἐνεδίδου, ἀλλὰ κατεβόα καὶ „ἠδίκημαι“ λέγουσα οὐκ ἐπαύετο. Οἱ δὲ τοῦ Καντακουζηνοῦ ἐβούλοντο μὲν εἰσπηδῆσαι καὶ ἐντὸς ἐλθεῖν καὶ ἀτάκτως τὰ ἄνω χαμαὶ καὶ τὰ κάτω εἰς τὸν ἀέρα λικιῆσαι, ἀλλ' ὁ Καντακουζηνὸς ἐκώλυε. Οἱ δὲ στρατιῶται ἀναμιμνήσκοντες τὰς ἀδολεσχίας καὶ τῶν βαναύσων τὰς ὕβρεις, ἃς κατέχεον ἐπὶ πρόσωπον αὐτοῦ, ἠγανάκτουν κατ' αὐτοῦ. Αὐτὸς δὲ διὰ λόγων πιθανῶν κατεπράυνε τὸν ὄχλον. Τότε οἱ τοῦ παλατίου ἰδόντες, ὅτι κινδυνεύουσι τοῦ θανεῖν, παρέδωσαν ἑαυτούς.

2. Καὶ εἰσελθὼν ἐν τῷ παλατίῳ ἀπῆλθεν ἕως τῶν ἐνδοτάτων οἰκίσκων· εὔρε τὴν δέσποιναν σὺν τῷ υἱῷ αὐτῆς καθεζομένην, μὴ φροντισάσης τὸ καθόλου μηδὲ παρασαλευθείσης τὸ οἶονοῦν τῆς μήνιδος, ἧς ἐπεφέρετο κατὰ τοῦ Καντακουζηνοῦ, ἀλλ' ἐκάθητο ἀτρεμοῦσα καὶ μὴ φοβηθεῖσα τὸ καθόλου. Ὁ δὲ Καντακουζηνὸς ἀνακεκαλυμμένη τῇ κορυφῇ προσεγγίσας κατεφίλει τὴν χεῖρα τοῦ νέου, εἶτα ὡς ἔθος προσκυνήσας καὶ τὴν μητέρα καὶ δέσποιναν τοῦ νέου, εὐφῆμησεν αὐτούς ὡς βασιλεῖς τῶν Ῥωμαίων. Τότε ἅπαν τὸ στράτευμα ἰδὼν τὴν ἄκραν αὐτοῦ ἀγαθότητα καὶ τὴν εἰς τοὺς ἐχθροὺς ἀνεξικακίαν εὐφῆμησε καὶ ἐδόξασε. Τοὺς δὲ Τούρκους φιλοξενήσας, ὡς ἔπρεπε, σὺν δώροις πλείστοις ἀπέπεμψε, χάριτας ὁμολογῶν τῷ ἡγεμόνι καὶ γαμβρῷ αὐτοῦ τῷ Ὁρχάν, τοὺς δὲ πολίτας φιλοτησίαις καὶ γέρα πλείστα δωρήσας.

3. Καὶ τὴν δεσποίνην θεραπεύσας ἐν ἡδύσμασι λόγων καὶ προβλεπτικαῖς πράξεσιν, ἔπεισε ταύτην καταπειθῆ τοῦ λαβεῖν εἰς νύμφην τὴν αὐτοῦ θυγατέρα Ἑλένην εἰς τὸν αὐτῆς υἱὸν Ἰωάννην τὸν Παλαιολόγον καὶ υἱὸν τοῦ βασιλέως Ἀνδρονικοῦ τοῦ Παλαιολόγου, τὸν ὃν προφθάσας ὁ λόγος ἐδήλωσε. Ἐτοιμάζονται τοίνυν γάμοι καὶ ὁ ναὸς τῆς εὐλογημένης δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου ὁ ἐν Βλαχέρναις ἐτοιμάζεται· καὶ ἱεροτελεστία καὶ στέψεις ὁμοῦ γίνονται καὶ φήμη

17 κινδυνεύουσι Bull: κινδυνέβωσι P || 27-28 *fortasse* φιλοτησίαις *acc. neoell.* || 29 τὴν δεσποίνην Bull: τῇ δεσποίνῃ P || 30 ἔπεισε P: ἐποίησε Bull.

Vlaherne, ridicată de Iustin II (565—578), frumoasă și vestită odinioară, azi e dispărută. Vlaherne era cartierul din capătul de nord-vest al Constantinopolei, spre fundul Cornului de Aur, devenit din secolul al 11-lea cartier al curții împărătești.

dată și sînt întîmpinați din toată inima cu urarea : „Bine credinciosul împărat și singur stăpînitor al romeilor Ioan Paleolog și Elena bine credincioasa Augusta întru mulți ani !“ De asemenea și Ioan Cantacuzino, so-  
 5 crul împăratului, a fost încoronat și el cu soția lui și proclamat împărat al romeilor și fiul său Matei despot. Și la masa cea mare se putea vedea un șirag de împărați și împărătese, de despoți și domnițe ca și cercul celor doisprezece zei din anticitate.

4. Împăratul Ioan era pe la mijlocul vîrstei de june, iar împărăteasa Elena avea 13 ani. Rămînînd grea, a născut împăratului un fiu; pe primul  
 10 născut, băiat căruia i-a dat numele Andronic. Apropiindu-se însă de timpul sprevîrstniciei, a început să ducă o viață destrăbălată cu felurite înnoiri, nu în mînuirea săbiilor și a lăncilor, ci în desfrînări și în destrăbălări ; și acestea răneau și făceau să pornească fum iute din inimile multora. Cantacuzino însă nu dădea somn ochilor nici ațipire tîmplelor. Iar  
 15 turcii de cum au văzut și au cunoscut din anul trecut intrările și ieșirile din Tracia, nu conteneau să treacă unii de la Sestos la Abidos, alții de la Lampsac în bărci de tot mici și să prade Chersonesul. Cantacuzino însă nu înceta să aibă grijă de cetățile dinspre Serbia.

5. Atunci și Suleiman, unul din feciorii lui Orchan, trecînd de la Lampsac cu oaste foarte multă, a început să prade Chersonesul. Despotul Ma-  
 20 tei Cantacuzino întîlnindu-se cu el undeva pe la Examilion în Chersones, a pornit război și pe mulți din turci i-a ucis și pe însuși Suleiman.

16 De la Abidos la Sestos I || 17 Cantacuzino — 18 Serbia *om. I.*

4 : *să ducă o viață destrăbălată* : Rezumatul de istorie ce-l face Duca asupra războiului civil dintre Ioan VI Cantacuzino și Ana, împărăteasa văduvă, mama minorului Ioan V Paleolog, nu se deosebește de descrierea largă și amănunțită a acestui război din cartea a III-a a Istoriei lui Ioan Cantacuzino. În judecarea aspră însă a tînărului împărat Ioan V Paleolog deosebirea e fundamentală (vz. și XII 2). Nichifor Gregoras în Istoria sa bizantină și Ioan Cantacuzino în Istoria sa sau mai binezis în Memoriile sale nu au decît cuvinte bune pentru caracterizarea tînărului împărat. Ioan Cantacuzino subliniază chiar însușirile lui de ostaș și că suportă bărbătește ostenețile militare (vz. ed. Bonn, vol. III, p. 53, 6—12). Din felul cum scrie Duca despre acest război civil, el trebuie să fi avut la îndemînă o descriere prielnică lui Ioan Cantacuzino, însă pornită în contra lui Ioan V Paleolog. — *intrările și ieșirile din Tracia* : De la Sestos la Abidos ar fi ieșire, iar de la Lampsac intrare.

5 : *pe însuși Suleiman* : Ioan Cantacuzino, ed. Bonn, vol. III, p. 278—280 ne spune dimpotrivă că Suleiman, profitînd de stricarea zidurilor pe urma unui cutremur, a ocupat Galipoli și că a mai întreprins după aceea o expediție în Asia Mică (*ibid.*, III, 284, 3). Iar L. Chalco., I, p. 29 scrie că, întorcîndu-se dintr-o expediție în contra sirbilor, a murit de boală și că a cerut să fie înmormîntat în Istmul de la Chersones, unde i-a murit de mai înainte un băiat. — *Examilion* : Vechea traducere italiană scriind „de Isthmon Coryntio chiamato Exemile“ și „per l'Eximili vastando la Morea“ (vz. Duca, ed. Bonn, p. 368), face confuzie cu Examilion, zidul de închidere a istmului de la Corint. Aici însă e vorba de o cetățuie din Chersonesul tracic

εὐπαρόρησιαιστος· „Ἰωάννου τοῦ εὐσεβεστάτου βασιλέως καὶ αὐτοκράτορος Ῥωμαίων τοῦ Παλαιολόγου καὶ Ἑλένης τῆς εὐσεβεστάτης αὐγουστής πολλὰ τὰ ἔτη.“ Ὅμοίως καὶ ὁ Καντακουζηνὸς Ἰωάννης καὶ πενθερὸς τοῦ βασιλέως καὶ αὐτὸς στεφθεὶς σὺν τῇ συζύγῳ βασιλεὺς Ῥωμαίων ἀνηγορεύετο καὶ Ματθαῖος, ὁ υἱὸς αὐτοῦ, δεσπότης. Καὶ ἦν ἰδεῖν ἐν τῇ πανδαισίῳ ἐκείνῃ ὄρμαθὸν βασιλέων καὶ βασιλίδων, δεσποτῶν καὶ δεσποινῶν, ὡς τὸ πάλαι δωδεκάθεον.

4. Ἦν γὰρ ὁ βασιλεὺς Ἰωάννης τῇ ἡλικίᾳ μεσάζων ἔφηβος, ἡ δὲ βασιλὶς Ἑλένη 17-ῶν ἔτος ἄγουσα. Ἐγκυος δὲ γενομένη ἔτεκε τῷ βασιλεῖ υἱὸν πρωτότοκον ἄρῥενα, ὃν καὶ Ἀνδρόνικον ἐπωνόμασε. Ἀρξαμένου δὲ προσχωρεῖν εἰς τὸν τῆς ἀφηλικιότητος χρόνον, ἀτασθαλεῖν ἤρξατο καὶ νεωτερίζειν, οὐκ ἐν αἰχμαῖς καὶ δόρασιν, ἀλλ' ἐν κοιτασίαις καὶ ἀσελγείαις καὶ ταῦτα δακνούσαις καὶ καπνὸν δρμυὸν ἀποπεμπούσαις ἀπὸ καρδίας πολλῶν. Ὁ δὲ Καντακουζηνὸς οὐκ ἐδίδου ὕπνον τοῖς βλεφάροις οὐδὲ τοῖς κροτάφοις νυσταγμόν. Ἄλλ' ὡς εἶδον καὶ ἔμαθον τὸν παρεληλυθότα χρόνον οἱ Τοῦρκοι τὰ τῆς Θράκης εἰσόδια καὶ ἐξόδια, οὐ διέλειπον περῶντες οἱ μὲν ἐκ Σηστοῦ πρὸς Ἄβυδον, οἱ δὲ ἐκ Λαμψάκου σὺν ἀκατίοις πάνυ μικροῖς, ἐλεηλάτουν Χερρόνησον. Ὁ δὲ Καντακουζηνὸς οὐ διέλειπε προσέχων τὰ φρούρια τὰ πρὸς τὴν Σερβίαν.

5. Τότε καὶ Σουλημάν, εἷς τῶν υἱῶν τοῦ Ὀρχάν, περάσας ἀπὸ Λαμψάκου σὺν στρατιᾷ πλείστη ἐλεηλάτει Χερρόνησον. Ὁ δὲ δεσπότης Ματθαῖος ὁ Καντακουζηνὸς συναντήσας αὐτῷ περὶ που τὸ ἐν Χερρόνήσῳ Ἐξαμίλιον, σὺν ἄπει πόλεμον καὶ πολλοὺς τῶν Τούρκων ὄλεσε καὶ αὐτὸν τὸν Σουλημάν.

4 ἀνηγόρευτο P || 6 δεσπότην, δεσποτῶν P || 11 κοιτασίαις *sripsi*: κοίτασσι P || 12 δρμυὶ P: δρμυὸν Bek | καρδίας *acc. plur. scripsi*: καρδίας *fortasse pro* καρδίε *acc. pl. neoel.* P || 15 da Habido a Sexto I || 16 Ὁ δέ—17 Σερβίαν *om. I.*

(vz. și XXIV 2). Gheorghe Pahimer în Istoria sa ne spune că turcii cuceresc în Tracia τὸ Ἐξαμίλιον φρούριον οὕτω λεγόμενον ed. Bonn vol. II, p. 587, 5: „ceteatea așa-numită Examilion“. Tot așa și Ioan Cantacuzino ne istorisește că i se predau mai multe orașe și cetăți, Galipoli însă și Examilion (Καλλιούπολις καὶ Ἐξαμίλιον ed. Bonn, vol. II, p. 476, 10) i se împotrivesc. Cp. și nota lui Du Cange la Chronicon Paschale, ed. Bonn, p. 589. Gheorghe Sfrântes îi spune tot Examilion și zidului dinspre uscat al Constantinopolei. Oastea lui Mahomed II tăbărăște „ca nisipul mării de-a lungul zidului dinspre uscat (Κατὰ τὸ Ἐξαμίλιον τῆς χέρσου p. 237, 11) de la o mare la alta“. Sau poate cuvintele „de la o mare la alta“ ar indica mai degrabă că autorul croniceii, din care cronica lui G. Sfrântes a fost interpolată, se gîndește nu chiar la zidul Constantinopolei, ci la așa-zisul zidul cel lung pe care-l ridicase, la 40 km la vest de oraș, împăratul Anastasie I (491—518), cam pe unde vine Ceataλgea turcească de azi, ca un zid de apărare al hinterlandului Constantinopolei în contra invaziilor barbare de la nord. Cp. A. A. Vasiliev, *Histoire de l'Empire byzantin*, Paris, 1932, t. I, p. 141, precum și nota lui Du Cange μακρὸν τεῖχος τὸ λεγόμενον Ἀναστασίου „zidul cel lung așa-numit al lui Anastasie“ din Chronicon Paschale, ed. Bonn, p. 443.

**Domnia lui  
Ioan V. Paleolog  
1341—1391.**

XI. Cantacuzino însă văzînd statul romeilor ajuns la strîmtoare, iar pe ginerele său și coleg de domnie Ioan petre-cînd în destrăbălare și beție, era foarte necăjit ; și într-una din zile i-a făcut pe față și fără nici un înconjur aspre muștrări ; atunci dînsul a plecat din Constantinopole cu două trireme și a ajuns în Italia. Cantacuzino rămas singur împărat, pe cil îi era puterea, s-a împotrivit dușmanilor, cînd turcilor, cînd sirbilor. Și turcii deseori sărînd, stricau Chersonesul.

2. Împăratul Ioan însă, după ce a stat timp de doi ani în Italia și Franța și și-a adunat mulți bani de pe la italieni și francezi drept contribuții benevole pentru apărarea Constantinopolei, s-a întors înapoi și, venind în insula Tenedos, căci era locuită atunci și aparținea romeilor, era apăsător de grija, cum îl va primi socrul său, împăratul.

3. Tot atunci un nobil genovez a luat-o la drum cu două trireme din Genua spre Elespont ; deoarece statul romeilor se zdruncinase și ajunsese la deplină destrămare, s-a pornit și el din Genua, să ia în stăpînire vreo parte din cetățile Chersonesului, precum unii au luat Chios și alții alte locuri, genovezi și venețieni. Și în cale întîlnindu-se cu împăratul și intrînd în vorbă, împăratul și-a descoperit gîndul și l-a găsit pe om gata să-l asculte și să-i dea orice fel de ajutor. Și l-a încredințat cu jurămint că-și pune viața pentru dînsul și că o să scoată Constantinopolea din mîna lui Cantacuzino, cu ajutorul lui dumnezeu, și-l va pune pe el singur împărat al romeilor înăuntru și afară de oraș. Numele acestuia era Francisc Gateluzi. Împăratul însă i-a spus : „Dacă aceasta cu ajutorul lui dumnezeu se va face și tu-mi vei fi de ajutor să-mi iau împărăția, mi te voi face cumnat, dîndu-ți pe soru-mea Maria de soție“.

4. Acceptînd amîndoi promisiunile, au străbătut Elespontul, cum trebuia, și plutînd prin fața Constantinopolei în timp de noapte, au ajuns la poarta cea mică, numită a Maicii Domnului Odighitria. Și suflînd din-

---

XI 2: Γεγοναία Franța și Γεγονάων francezi, vz. V 2. — *in Italia și Franța* : Duca face confuzie cu întîmplări din călătoria făcută cu 30 de ani mai pe urmă de Manuil II Paleolog (vz. XIV 5 ; cp. „Echos d'Orient“, 38 (1939), p. 339, n. 1). Ioan V Paleolog n-a ajuns decît pînă la Veneția ; despre această călătorie vz. pe larg în O. Halecki, *Un empereur de Byzance à Rome 20 ans de travail pour l'union des églises et pour la defense de l'empire d'Orient 1355—1375*, Warschau, 1930 și A. A. Vasiliev, *Il viaggio di Giovanni V Paleologo in Italia e l'unione di Roma del 1369* în „Studi bizantini e neellenici III“, (1931), p. 153—192. — *cum il va primi socrul său* : Călătoria lui Ioan V Paleolog a avut loc în 1369 și Duca o pune greșit încă în timpul domniei lui Ioan V Cantacuzino, care de la 1354 nu mai era împărat, ci călugăr cu numele Ioasaf. Aceeași greșeală o întîlnim și la Laonic Chalcocondil, I, p. 46, 3—47, 18 ; aceasta e o dovadă că și Duca și Chalcocondil s-au folosit de un izvor comun, necunoscut nouă și care nu ni s-a păstrat. Să se fi folosit unul de celălalt, e greu de crezut, căci amîndoi sînt contemporani și scriu în localități diferite, departe una de alta ; și apoi fiecare mai are amănuntele sale deosebite despre această călătorie (vz. V. Grecu, *Istoricul bizantin Duca*, p. 605—606). Aceeași gre-

XI. Ὁ δὲ Καντακουζηνὸς ὄρων ἐν στενωῷ τὰ τῶν Ῥωμαίων πράγματα τυγχάνοντα, τὸν δὲ γαμβρὸν αὐτοῦ καὶ συμβασιλεύοντα Ἰωάννην ἐν σπατάλῃ καὶ μέθῃ διάγοντα, ἐδυσχέραινε· καὶ μᾶ τῶν ἡμερῶν κατονειδίσας αὐτὸν ἀνακεκαλυμμένῳ προσώπῳ, ἐξῆλθε τῆς Πόλεως σὺν δυοῖς τριήρεσι καὶ εἰς Ἰταλίαν ἀφίκετο. Ὁ δὲ βασιλεὺς Καντακουζηνὸς μόνος ἀπολειφθεὶς βασιλεὺς, ὅσον ἢ δύναμις, ἀντεκαθίστατο τοῖς ὑπεναντίοις, πῆ μὲν Τούρκοις, πῆ δὲ Σέρβοις. Συχνάκις οὖν οἱ Τούρκοι πηδῶντες ἐπόρθουν Χερρόνησον.

40b

5

2. Ὁ δὲ βασιλεὺς Ἰωάννης διέτη χρόνον ἐν τῇ Ἰταλίᾳ καὶ Γερμανίᾳ διαβιβάσας καὶ πολλοὺς ἐκ τῶν Ἰταλῶν καὶ Γερμανῶν θησαυροὺς ἐγκολπωσάμενος χάριν εὐεργεσίας ἕνεκα τῆς Πόλεως παραφυλακῆς, ἐστράφη καὶ ἐν τῇ Τενέδῳ νήσῳ ἐλθὼν, ἦν γὰρ τότε οἰκουμένη καὶ τῶν Ῥωμαίων ὑπῆρχεν, ἐν φροντίδι δὲ ἦν, πῶς αὐτὸν ὁ πενθερὸς καὶ βασιλεὺς ὑποδέξεται.

10

3. Τότε εἷς τῶν εὐγενῶν Γενοίτης σὺν δύο τριήρεσι πλεύσας ἐκ Γενοῦας πρὸς Ἑλλάσποντον, ἐπεὶ τὰ τῶν Ῥωμαίων τέθραστο καὶ εἰς παντελῆ ἀφανισμόν καθειστήκει τὰ πράγματα, ὥρμησε καὶ αὐτὸς ἐκ Γενοῦας τοῦ λαβεῖν μέρος τι τῶν Χερρόνησου φρουριῶν τοῦ δεσπόζειν, ὡς ἕτεροι Χίον καὶ ἄλλοι ἄλλους τόπους, Γενοῦται καὶ Βένετοι. Καὶ κατὰ πάροδον ἐντυχὼν τῷ βασιλεῖ καὶ λόγους συνάραντες καὶ τὴν γνώμην ὁ βασιλεὺς ἀνακαλύψας αὐτῷ, εὔρε τὸν ἄνδρα καταπειθῆ καὶ εἰς παντοίαν βοήθειαν ἔτοιμον. Καὶ πιστώσας αὐτὸν ὄρκους, ὥστε τὴν ψυχὴν αὐτοῦ θεῖναι ὑπὲρ αὐτοῦ καὶ τὴν Πόλιν ἐξᾶραι ἐκ χειρὸς Καντακουζηνοῦ, Θεοῦ συνεργοῦντος, καὶ αὐτὸν μόνον βασιλέα Ῥωμαίων καταστήσει ἐντὸς καὶ ἐκτὸς τῆς πόλεως. Φραντζῆσκος ἦν οὗτος ὁ Γατελοῦζος τὴν ἐπωνυμίαν. Ὁ δὲ βασιλεὺς· „Εἰ τοῦτο Θεοῦ συνεργοῦντος γενήσεται καὶ ἔξω σε βοηθὸν ἐν τῇ ἐπαναλήψει τῆς ἐμῆς βασιλείας, γαμβρὸν σε ποιήσομαι ἐπ' ἀδελφῆ τῇ ἐμῇ Μαρίᾳ.“

15

20

41b

25

4. Στέρξαντες οὖν ἀμφοτέρωθεν τὰς ὑποσχέσεις ἔτεμον τὸν Ἑλλάσποντον, ὡς ἐχρῆν, καὶ δὴ πλεύσαντες ἀντικρὺ Πόλεως διὰ τῆς νυκτὸς ἔφθασαν ἐν τῇ μικρῇ πύλῃ τῇ ἐπονομαζομένη τῆς Ὀδηγητριας. Καὶ ἀνέμου σφοδροῦ πνεύοντος νότου

4 δυοῖς P, *sed vide* v. 13 || 10 παραφυλακῆς *scripsi*: παραφυλακῆν P || 13 δύο P, *sed vide* v. 4 || 23 σε Bull: σοι P.

șeală e și în G. Sfranțes, I, 52, 5, unde pare să fie interpolată din L. Chalc. — 4: *poarta Odighitria*: e poarta Maicii Domnului care te duce pe drumul cel bun, fie că acea poartă era împodobită cu o icoană a Maicii Domnului Odighitria, fie că prin această poartă se ajungea mai de-a dreptul la o biserică sau mănăstire închinată Maicii Domnului buna călăuzitoare la drum, care, pare că se găsea lângă zidul dinspre Marea de Marmara în partea de răsărit, cam pe la mijlocul zidului. Ioan Cantacuzino însă ne spune că Ioan V Paleolog, firește nu cînd s-a întors din Italia, a intrat prin portul cu Șapte scări, *ἐγένετο νυκτὸς ἔνδον τοῦ ἐν Ἑπτασκάλῳ νεωγίου* ed. Bonn, vol. III, p. 284, 21: „a ajuns poartea înăuntrul șantierului naval din portul cu Șapte scări“. Acest port Heptascalon se afla pe țărmul de sud al Constantinopolei; vz. *M. Is. N(omidis)*, Χάρτης τοπογραφικὸς καὶ ἀρχαιολογικὸς τῆς μεσαιωνικῆς Κωνσταντινουπόλεως Σтамбуλ, 1937.

spre miazăzi un vînt foarte tare, lui Francisc i-a venit în cap un șiretlic. În triremele lui erau multe vase pentru untdelemn; căci avea o mică încărcătură de untdelemn luată din Italia, pe care îl și vînduse, și ulcioarele mari le ducea goale cu el. Și a poruncit vislașilor și au luat cîte doi un ulcior și-l sfărîmau de zidul orașului și se producea o pocnitură mare; și n-au încelat să izbească și să scoată strigăte, pînă ce paznicii auzindu-i, au sărit din somn. Întrebîndu-i ce înseamnă zgomotul, cei de pe trireme au răspuns că: „Sîntem corăbii de negustori și avem mult untdelemn, parte pentru Marea Neagră, parte chiar pentru reședința împărătească și abătînd din cale, iată că o corabie a fost sfărîmată. Dați-ne o mîna de ajutor și tot ce a rămas din încărcătură, vom împărți frățește, numai să scăpăm cu viață“. Căci marea avea o înfățișare tot mai sălbatică și scuipa valuri spumoase. Atunci cei dinăuntru deschizînd porțile și ieșind afară ca douăzeci la număr, cei de pe băncile de vîslit stînd înarmați ca la 500, au intrat și au ucis pe paznicii ce se aflau în turn. Apoi lăsînd triremele goale, au intrat înăuntru orașului ca la două mii de oameni cu toate armele și cu toată pregătirea lor de luptă. Împăratul însă cum a intrat, a trimis de îndată din cei mai de aproape ai săi pe la locuințele Paleologilor și ale prietenilor din părinți și și-a anunțat so-sirea. Și cu toții au alergat, căci era noapte. Iar Francisc urcîndu-se într-un turn și punînd în el o pază puternică de scutieri și lăncieri, l-a dus acolo pe împărat, înconjurîndu-l de ostași bine înarmați, latini și bizanțini. El însuși alerga sus pe zid împreună cu o gardă foarte mare, în timp ce strigau cu glas mare: „Întru mulți ani, împăratul Ioan Paleolog!“ — Și a început a se crăpa de ziuă și poporul prinzînd cu urechea strigătul, a început să alerge la ipodrom; făcîndu-se dimineața, foarte mulți, și oameni de ai palatului și din popor, veneau cu grămada. Împăratul Cantacuzino însă în grabă a intrat în mănăstirea Maicii Domnului Perivleptos, își tunde părul și îmbracă haină neagră de călugăr; și-i face cunoscut ginerului și împăratului, că intrarea în palatul împărătesc i-a fost pregătită. Și împăratul coborînd din turnul, unde s-a fost întărit, a început a merge pe strada ce duce la palat, însoțit de toți italienii și de conducătorul lor Francisc și de toată populația capitalei, cîți îl urmau pe el și din nobili și din popor. Atunci și împărăteasa ieșind împăratului întru întîmpinare împreună cu Andronic, copilaș fiind încă, s-au îmbrățișat cu drag unul pe altul și veseli au intrat în palat.

---

*mănăstirea... Perivleptos*: adică a Maicii Domnului care poate fi văzută din toate părțile, prea vestită și strălucită; era așezată spre colțul de sud-vest al Constantinopolei. Azi pe locul ei se ridică biserica armenescă Sulu-monastir; vz. *M. Is. N (omidis) Χάρτης τοπογραφικός* etc. și R. Janin, *Le Monastère de la Theotocos*



ὁ Φραντζῆσκος σοφίζεται πανουργίαν τινά. Ἐν γὰρ ταῖς τριήρεσιν αὐτοῦ ἦσαν ἐλαιოდόχα ἀγγεῖα πολλὰ· ἦν γὰρ ἔχων ἀπὸ Ἰταλίας μικρὸν φορτίον ἐλαίου, ὃ καὶ πέπρακεν, καὶ τὰς λαῖνας κενὰς ἔφερε. Κελεύσας οἷν τοὺς ἐρέτας, σύνδυο τὴν μίαν βαστάζοντες ἐν τῷ τοίχῳ τῆς πόλεως συνεθλάτον καὶ ἦχος οὐκ ὀλίγος ἐξήρχετο· καὶ οὐ διέλειπον κρούοντες καὶ βοὴν ἀποτελοῦντες, ἕως οἱ φύλακες ἀκούοντες ἐπήδησαν ἔξυπνοι. Ἐρωτήσαντες δὲ τίς ὁ θροῦς, οἱ τῶν τριήρεων ἀπεκρίναντο, ὅτι „Ἐμπορικαὶ νῆαί ἐσμεν φέροντες ἔλαιον πολὺ, τὰ μὲν ἐν τῇ Ποντικῇ Θαλάσσει, τὰ δὲ ἐν αὐτῇ τῇ βασιλευούσῃ· καὶ παρεϊκήσαντες, ἰδοὺ τὸ ἐν τῶν νηῶν συνεθλίβη. Γενέσθω οὖν ἀρωγὴ τις ἐξ ὑμῶν πρὸς ἡμᾶς καὶ πάντα τὸν καταλειφθέντα φόρτον ὡς ἀδελφοὶ διαμερισόμεθα μόνον μὴ βλαβέντες τὰ σώματα.“ — Ἦν γὰρ ἡ θάλασσα πρὸς τὸ ἀγριώτερον ὀρῶσα καὶ κλυδωνικὸν σίελον ἀποπτύουσα. Τότε οἱ ἐντὸς τὰς θύρας ἀνοιξαντες καὶ ἐξεληθόντες ὡς εἴκοσι τὸν ἀριθμὸν, οἱ παρακαθήμενοι ἔνοπλοι ἐκ τῶν κατέργων ὡς φ' εἰσήσαν καὶ τοὺς εὐρεθέντας ἐν τῷ πύργῳ φύλακας κατέσφαξαν· καὶ τὰς τριήρεις κενὰς ἀφέντες εἰσῆλθον ἐντὸς τῆς πόλεως ὡς δισχίλιοι σὺν πάσῃ τῇ ὀπλοθήκῃ καὶ παρατάξει. 5

Ἄδελφοί μου, ὁ βασιλεὺς εἰσελθὼν καὶ παρευθὺ στείλας τῶν οἰκείων αὐτοῦ ἐν τοῖς οἰκῆμασι τῶν Παλαιολόγων καὶ τῶν πατρικῶν αὐτοῦ φίλων, ἐσήμανε τὴν αὐτοῦ ἄφιξιν· καὶ πάντες ἔθεον, ἦν γὰρ νύξ. Ὁ δὲ Φραντζῆσκος ἀνελθὼν εἰς ἓνα τῶν πύργων καὶ ὀχυρώσας αὐτὸν σὺν ὑπασπισταῖς καὶ λογχαγοῖς, ἀνεβίβασε τὸν βασιλέα περιφράξας αὐτὸν Λατίνοις καὶ Ῥωμαίοις ὀπλίταις. Ὁ δ' αὐτὸς ἔτρεχεν ἐπάνω τοῦ τείχους σὺν πλείστοις δορυφόροις, βοῶντας μεγαλοφώνως· „Πολλὰ τὰ ἔτη τοῦ Παλαιολόγου βασιλέως Ἰωάννου.“ — Ἦρξατο δὲ λυκαυγίζειν καὶ ὁ δῆμος ἐνωπισθεὶς τὴν βοὴν ἔτρεχεν εἰς τὸν ἰππόδρομον· πρῶτας δὲ γενομένης καὶ οἱ τοῦ παλατίου καὶ τοῦ δήμου πλείστοι σωρηδὸν συνεισέρχοντο. Ὁ δὲ βασιλεὺς Καντακουζηνὸς ἐν συντόμῳ τῇ μονῇ τῆς Περιβλέπτου εἰσελθὼν κείρεται τὴν κόμην καὶ ἀμφιέννυται τὰ μέλανα καὶ τῷ βασιλεῖ καὶ γαμβρῷ μνηύει τὴν τοῦ παλατίου δι' αὐτὸν ἐτοίμασθεισαν εἴσοδον. Καὶ ὁ βασιλεὺς κατελθὼν ἀπὸ τοῦ ὀχυρώματος τὴν πρὸς τὸ παλάτιον ὤδευε σὺν πᾶσι τοῖς Ἰταλοῖς καὶ τῷ ἀρχηγῷ αὐτῶν Φραντζῆσκῳ καὶ παντὶ τῷ πλήθει τῆς πόλεως, ὅσον τῶν εὐγενῶν καὶ ὅσον τῶν τοῦ δήμου ἀκόλουθον. Τότε καὶ ἡ δέσποινα προὔπαντήσασα τῷ βασιλεῖ σὺν τῷ Ἀνδρονίκῳ βρεφυλλίῳ ὄντι κατησπάζοντο ἀλλήλοις καὶ ἀγαλόμενοι εἰσῆλθον εἰς τὸ παλάτιον. 42b 15 20 25 43b 30

4 συνέθλατον P || 7 ἔμπορικαὶ νῆαι *scripsi*: ἔμπορικὰ νῆα P: ἔμποροι κατὰ νῆα Bek || 21 βοῶντας P || 31 ἀλλήλοις P: ἀλλήλους Bull.

*Perivleptos à Constantinople*, in „Bulletin de la Section historique Acad. Roum.“, t. 26 (1945), p. 193—201. In această mănăstire poate că numai s-a călugărit, căci Cantacuzino însuși ne spune că un timp a stat în mănăstirea Sf. Gheorghe din Mangane (τῇ τῶν Μαγγάων μονῇ ed. Bonn, vol. III, p. 308, 19); despre această mănăstire vz. XLII, 9.

5. Iar împăratul Cantacuzino a părăsit dintr-o dată și mărirea și domnia și desfătarea cea lumească și a cerut de la împăratul să-i dea hrisov să plece din Constantinopole și să meargă în Sfântul Munte, să-și ducă viața de călugăr într-una din mănăstiri; ceea ce a și făcut și acolo ducându-și viața cu bine destul timp, a repauzat în pace. Cam tot atunci s-au săvârșit din viață și Orchan, lăsînd domnia fiului său Murad.

XII. Împăratul Ioan trecînd de 25 de ani și ajungînd la vîrsta bărbăției, a mai făcut, după Andronic, doi feciori: pe Manuil și pe Teodor. Și Andronic întrecea pe toți semenii lui în tăria corpului și în statură și prin frumusețe covîrșind pe mulți. Murad avea și el feciori pe Savuți care a mai fost amintit; și pe Cuntuzi și pe Baiazid; Cuntuzi era de o vîrstă cu Andronic și, avînd o dată cu el o întîlnire și petrecînd la o veselie împreună, au scăpat vorba că, prinzîndu-se amîndoi cu jurămint, vor face rebeliune și Cuntuzi va pune mina pe Murad, iar Andronic pe tatăl său Ioan și în viitor vor fi ca niște frați și Andronic o să se facă împărat, iar Cuntuzi sultan. Acestea ajungînd la urechile lui Murad și, după cercetări amănunțite, aflînd că vorbele au fost spuse cu adevărat, îi scoate ochii fiului său Cuntuzi; și trimete împăratului Ioan scrisori, în care arată orbirea feciorului și cauza orbirii și-i spune că părtaș la vină este și Andronic, feciorul lui, și dacă nu va face și el la fel lui Andronic, va porni război neîmpăcat în contra lui.

2. Atunci împăratul Ioan, fie că nu avea nici o putere și nu se putea îndușmăni cu Murad, fie că nu prea știa ce face, — căci de cele mai multe ori era ușuratic și nu se preocupa stăruitor de alte lucruri, decît de femei frumoase și chipeșe, pe a cui și cum s-o ademenească, iar în celelalte lucruri, oricum ar veni din întîmplare și le va duce la capăt roata norocului, așa le lua și le primea, — l-a orbit și el pe Andronic și nu numai pe el, ci și pe fiul lui, Ioan, copil mic fiind și abia gîngurînd. Și în locul lui îl încoronează întru împărat al romeilor pe cel de-al doilea din feciorii lui, pe Manuil; pe al treilea însă, pe Teodor, îl pune des-

5: *in Sfintul Munte*: Ioan Cantacuzino, ca monah Ioasaf s-a retras (vz. Memoriile sale, ed. Bonn, vol. III, p. 308, 21) după vreun an în mănăstirea Vatopedi din Muntele Atos, unde se mai păstrează și astăzi frumoase foliante copiate caligrafic de învățatul împărat-călugăr. — *s-a săvârșit din viață și Orchan*: aici cronologia lui Duca e numai aproximativă, căci Orchan a lăsat domnia fiului său Murad I în 1359, iar Ioan Cantacuzino a murit în 1383 (vz. G. Ostrogorsky, *Geschichte des byzantinischen Staates*, ed. a 2-a, p. 423) la Mistra (lingă Sparta) în Peloponez, unde feciorii lui s-au menținut despoți și după abdicarea tatălui lor.

XII 1: *a mai fost amintit III, 3. — vor face rebeliune*: despre răzvrătirea acestui Andronic IV Paleolog, întimplată în 1373, vz. și „Echos d'Orient”, 38 (1939), p. 334 urm. L. Chalc., I, 36, 20—42, 4 vorbind despre această rebeliune, îl numește Σαουτζής Saugi, căruia tatăl său Murad îi scoate ochii, iar lui Andronic i se

5. Ὁ δὲ βασιλεὺς Καντακουζηνὸς ἅπαξ ἀφείς καὶ δόξαν καὶ βασιλείαν καὶ τρυφήν τὴν κατὰ κόσμον ἐζήτει παρὰ τοῦ βασιλέως λόγον τοῦ ἐξελθεῖν τῆς Πόλεως καὶ ἐλθεῖν ἐν τῷ Ἀγίῳ Ὄρει καὶ μονάσαι ἐν ἐνὶ τῶν μοναστηρίων· ὃ καὶ πεποίηκε κάκει διαβιβάσας χρόνον ἰκανόν καλῶς ἐν εἰρήνῃ ἀνεπαύσατο. Τότε καὶ ὁ Ὄρχαν ἐγγύς ἐπλήρωσε τὸ τῆς ζωῆς αὐτοῦ τέλος, τὴν ἡγεμονίαν καταλιπὼν τῷ υἱῷ αὐτοῦ Μωράτ. 5

XII. Ὁ δὲ βασιλεὺς Ἰωάννης ὑπερβὰς τὰ κε' ἔτη καὶ τὴν ἀνδρῶν ἡλικίαν ἐνδὺς ἐποίησεν υἱοὺς μετὰ τὸν Ἀνδρόνικον δύο· Μανουὴλ καὶ Θεόδωρον. Ὁ δ' Ἀνδρόνικος ὑπερεῖχε πάντα τοὺς συνηλικιώτας ἐν τε ῥώμῃ σώματος καὶ ἐν ἡλικίᾳ καὶ κάλλει διαφέρων πολλοὺς. Ὁ δὲ Μωράτ καὶ αὐτὸς ἔχων υἱοὺς τὸν τε Σαβούτζιον τὸν προρρηθέντα καὶ Κουντούζην καὶ Παγιαζήτ, ὁ δὲ Κουντούζης ἰσῆλικος ὢν σὺν τῷ Ἀνδρόνικῳ καὶ κατὰ καιρὸν συνὼν αὐτῷ καὶ συνευφραϊνόμενος ἐρῥέθη λόγος, ὡς ὁμόσαντες ἄμφω ἀνταρσίαν εἰσπράξονται καί, ὁ μὲν Κουντούζης τὸν Μωράτ, ὁ δ' Ἀνδρόνικος τὸν Ἰωάννην, τὸν πατέρα αὐτοῦ, διαχειρίζονται καὶ ἔσονται ἀδελφοὶ εἰς τὸ ἐξῆς καὶ ὁ μὲν Ἀνδρόνικος τὴν βασιλείαν, ὁ δὲ Κουντούζης τὴν ἡγεμονίαν ἀναδέξεται. Ἐνωτισθεὶς δὲ ταῦτα ὁ Μωράτ καὶ ἐξετάσας ἀκριβῶς καὶ μαθὼν τὰ λαληθέντα ἀληθῆ, ἐξορῦττει τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Κουντουζίου καὶ στέλλει πρὸς τὸν βασιλέα Ἰωάννην γραφὰς δηλοῦσας τὴν τύφλωσιν τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ καὶ τὴν αἰτίαν τῆς τυφλώσεως καὶ συναίτιον δηλῶν τὸν Ἀνδρόνικον καὶ υἱὸν αὐτοῦ· καὶ εἰ μὴ καὶ αὐτὸς τὰ ὅμοια δράσει τῷ Ἀνδρόνικῳ, ἐγερεῖ μάχην ἄσπονδον κατ' αὐτοῦ. 10 41b 15 20

2. Τότε ὁ βασιλεὺς Ἰωάννης ἢ διὰ τὴν ἀδυναμίαν ἣν εἶχε, μὴ φέρων ἐχθρῶδῶς διακεῖσθαι τῷ Μουράτ, ἢ διὰ τὴν ὑστέρησιν τῆς γνώσεως, — ἦν γὰρ ὡς ἐπιπολὺ κοῦφος καὶ μὴ πολυπραγμονῶν ἐν ἄλλοις τὰ πράγματα πλὴν ἐν γυναιξίν ὠραίαις καὶ καλαῖς τῷ εἶδει καὶ τίνος καὶ πῶς παγιδεύσῃ αὐτήν, ἐν δὲ πράγμασιν ἐτέροις, ὡς ἔλθοι κατὰ τύχην καὶ κατατροχάδην ἀπορῥεύσει, οὕτω καὶ ἐδέχετο καὶ ἀντελάμβανε, — ἐτύφλωσεν οὖν καὶ αὐτὸς τὸν Ἀνδρόνικον καὶ οὐ μόνον αὐτὸν, ἀλλὰ καὶ τὸν υἱὸν αὐτοῦ Ἰωάννην, νήπιον ὄντα καὶ μόλις ψελλίζοντα. Ἄντ' αὐτοῦ δὲ στέφει τὸν δεύτερον τῶν υἱῶν αὐτοῦ εἰς βασιλέα Ῥωμαίων, τὸν Μανουὴλ· τὸν δὲ τρίτον, τὸν καὶ Θεόδωρον, δεσπότην Λακεδαιμονίας καθίστησιν. 25 30

5 ἐγκύς P || 12 ἰσῆλικος Bull: ἰσόλικος P || 13—14 Κουντούζης *scripsi*: Τζαούσιος, *sed* Κουντουζίος *supra lineam* P: Κουντουζίος P<sub>1</sub> Bull || 16 ἀναδέξεται P: ἀναδέξεται Bek.

pot în Lacedemonia. Iar pe orbul Andronic cu băiatul Ioan și cu soția îi ține încuiați în turnul lui Anemas.

3. Stînd ei timp de doi ani încuiați în închisoare, au fugit din turn cu ajutorul latinilor din Galata; și genovezii primindu-l pe acesta, încep  
5 lupta cu constantinopolitanii, avînd pretext pe Andronic. Și războindu-se destule zile tatăl cu feciorul și feciorul cu tatăl, — așa de departe a ajuns neomenia romeilor și vrajba față de dumnezeu în urma călcării de odinioară a celor mai înfricoșătoare jurăminte ! — Andronic intră în Constantinopole și se proclamă împărat al romeilor, iar pe tatăl său și pe  
10 frații săi Manuil și Teodor îi ține încuiați în același turn, în care a stat și el ca în tartar, precum i-a ținut Zeus pe tatăl său Cronos și pe frații săi Pluton și Poseidon; și el singur a început să poarte domnia.

4. Și stînd și ei doi ani în turn au fugit prin lucrarea unui făcător de rele care avea numele de Angel, iar după poreclă i se spunea diavol și,  
15 purtînd pe amestecate numele cu porecla, se chiema Diavolangel. El scoțîndu-i deci din turn cu meșteșugul fie al îngerului fie al dracului, i-a pus într-o barcă și i-a trecut dincolo la Scutari. Împăratul Andronic însă aflînd de fuga tatălui și a fraților săi, n-a vrut ca bizantinii să aibă de suferit mai departe nenorociri și el să fie vinovat de aceste rele, și-l  
20 cheamă înapoi pe tatăl și pe frații săi, dîndu-le asigurări întărite cu jurămînt, și-i aduce în Constantinopole; și pe tatăl său îl urcă pe tronul împărăției și cade la picioarele lui și-i cere iertare de vina greșelilor; și el îl iartă. Căci Andronic își avea un ochi deschis, iar Ioan fiu-său pe  
25 amîndoi, clipind din ochi și uitîndu-se încrucișat. Atunci împăratul simțind mare durere din cauza suferinței ce le-a făcut-o, s-a înduioșat și i-a trimis împreună cu fiul și cu soția să locuiască la Silivria, dăruindu-i acest oraș și Daneion și Heracleia, Redestos și Panidos. Iar lui Manuil îi pune coroana pe cap și-l proclamă împărat al romeilor.

5. Cît despre Francisc Gateluzi, pe care cuvîntul de mai înainte l-a arătat ca prieten bun și de mare credință, împăratul îi dă pe sora sa de  
30 soție și ca zestre insula Lesbos; și după ce au făcut nuntă, s-au ridicat de acolo și au locuit în Mitiline. Și pînă acuma n-au lipsit urmași din neamul lor să domnească peste această insulă.

2: *turnul lui Anemas*: era un turn cu o închisoare vestită pe care cronicarii bizantini o amintesc nu o dată; să se fi numit astfel după un emir arab de prin sec. 10 care a fost închis acolo. Turnul era așezat în zidul cel mare dinspre uscat înspre capătul său către fundul Cornului de Aur; vz. *M. Is. N(omidis) Χάρτης τῶν χερσαίων τειχῶν τῆς μεσαιωνικῆς Κ-πόλεως*, Istanbul, 1938.

3: *Zeus pe tatăl său*: După mitologia antică, Zeus l-a răsturnat pe Cronos și l-a închis în Tartar, cu frații săi însă a împărțit domnia, Poseidon luînd domnia mării, iar Pluton peste lumea cealaltă. Duca face o mică modificare, ca să o potrivească cu situația descrisă.

3 — 4: Cp. Laonic Chalcocondil, I, 46, 3—47, 22 și 55, 8—58, 8, precum și G. Sfranșes, I 56, 24—61, 23.

Τὸν δὲ τυφλὸν Ἀνδρόνικον μετὰ τοῦ παιδὸς Ἰωάννου καὶ τῆς γυναικὸς ἐγκλείστους ἐν τῷ πύργῳ τοῦ Ἀνεμᾶ καθείργουσιν.

45b

3. Διετίαν δὲ ἐν φυλακῇ ἔγκλειστοι γενόμενοι συνδρομῇ τῶν τοῦ Γαλατᾶ Λατίνων ἀπὸ τοῦ πύργου ἐξέφυγον· καὶ οἱ Γενοῦται τοῦτον δεξιόμενοι ἤρξαντο ἀντιμάχεσθαι τοῖς Πολίταις, προσωπεῖον κεκτῆμενοι τὸν Ἀνδρόνικον. Καὶ πολεμήσαντες ἡμέρας ἱκανὰς πατὴρ πρὸς υἱὸν καὶ υἱὸς πρὸς πατέρα, — τοῦτο τῆς Ῥωμαίων ἀπανθρωπίας καὶ τῆς πρὸς Θεὸν ἔχθρας διὰ τῶν φρικωδεστάτων ὄρκων γενομένης παραβάσεώς ποτε· — εἴσεισιν ἐν τῇ Πόλει Ἀνδρόνικος καὶ βασιλεὺς Ῥωμαίων ἀναγορεύεται, τὸν δὲ πατέρα αὐτοῦ καὶ τοὺς ἀδελφούς Μανουὴλ καὶ Θεόδωρον ἐγκλείστους ὁ πύργος, ὃν αὐτὸς εἶχεν ὡς τάραρον, ὡς ὁ Ζεὺς τὸν πατέρα καὶ Κρόνον καὶ τοὺς ἀδελφούς Πλούτωνα καὶ Ποσειδῶνα ἔνδον κατεῖχε· καὶ αὐτὸς τῆς βασιλείας ἀντεποιεῖτο.

5

10

4. Διετίαν οὖν καὶ αὐτοὶ ἐν τῷ πύργῳ ἔγκλειστοι γενόμενοι ἀπέδρασαν συνεργείᾳ τινὸς ἀλάστορος, ὄνομα μὲν αὐτῷ Ἄγγελος, τῇ δὲ ἐπωνυμίᾳ διάβολος καί, μίγδην φέρων σὺν τῇ ἐπωνυμίᾳ τὸ ὄνομα, ἐκαλεῖτο Διαβολάγγελος. Αὐτὸς τοίνυν ἐκβαλὼν ἀπὸ τοῦ πύργου εἴτε ἀγγέλου εἴτε δαίμονος τέχνη, ἐπέρασεν αὐτοὺς ἐμβαλὼν ἐν ἀκατίῳ πέραν εἰς τὸ Σκουταρίον. Ὁ δὲ βασιλεὺς Ἀνδρόνικος μαθὼν τὴν φυγὴν τοῦ πατρὸς καὶ τῶν ἀδελφῶν αὐτοῦ οὐκ ἠθέλησεν εἰς μακρὰν γενέσθαι τὰ δυστυχήματα Ῥωμαίοις, οὐδ' αὐτὸς εἶναι τῶν κακῶν αἴτιος, ἀλλὰ μετακαλεῖται τὸν πατέρα καὶ τοὺς ἀδελφούς δούς πίστεις ἐνόρκους καὶ εἰσάγει τούτους ἐν τῇ Πόλει· καὶ ἀναβιβάζει τὸν πατέρα ἐν τοῖς τῆς βασιλείας θώκοις καὶ πίπτει ὑπὸ τοὺς πόδας αὐτοῦ καὶ ζητεῖ λύσιν τῶν ἐγκλημάτων· καὶ αὐτὸς ἀφήσιν. Ἦν γὰρ Ἀνδρόνικος τὸν ἕνα τῶν ὀφθαλμῶν αὐτοῦ ἔχων ἀνεωγμένον, ὁ δὲ Ἰωάννης, ὁ υἱὸς αὐτοῦ, καὶ τοὺς δύο, σκαρδαμυκτῶν καὶ παραβλῶψ θεωρῶν. Τότε ὁ βασιλεὺς καμφθεὶς καὶ ἐπὶ τῷ γεγονότι πάθει σφοδρῶς λυπηθεὶς ἐπεμψεν αὐτὸν σὺν τῷ παιδί καὶ τῇ γυναικὶ οἰκεῖν ἐν Σηλυβρία δωρήσας αὐτῷ ταύτην καὶ Δάνειον καὶ Ἡράκλειαν Ῥεδαιστόν τε καὶ Πάνιδον. Τὸν δὲ Μανουὴλ στέφει ταινίσις καὶ βασιλέα ἀναγορεύει Ῥωμαίων.

15

20

46b

25

5. Τὸν δὲ Φραντζῆσκον Γατελουῆσον, ὃν ὁ λόγος ὡς φίλον καλὸν καὶ πιστότατον ἐδήλωσε προλαβὼν, δίδωσι τὴν αὐτοῦ ἀδελφὴν ὁ βασιλεὺς εἰς γυναῖκα καὶ εἰς προῖκα τὴν νῆσον Λέσβον· καὶ τοὺς γάμους τελέσαντες ἀπῆραν ἐκεῖθεν καὶ ἐν Μιτυλήνῃ κατέκησαν. Μέχρι τοῦ νῦν κατὰ διαδοχὴν ἐκ τοῦ γένους αὐτῶν τὴν νῆσον ταύτην κυριεύοντες οὐκ ἔλειψαν.

30

15 φέρων *scripsi*: φέροντες P | διαβολάγγελος Bull: διαβολοάγγελος P: διάβολος ἄγγελος P<sub>1</sub> || 16 ἐκβαλλῶν P || 17 ἐνβαλλῶν P || 27 Πάνιδον Bull: πάνειδος P || 28 ταινίσις Bull: ταινιοὶ P.

5: μέχρι τοῦ νῦν *pinā acuma*: Cuvintele acestea dovedesc că Duca a început să-și scrie cronică încă înainte de cucerirea Lesbosului de turci în 1462, eveniment cu care și-o încheie.

6. Deoarece cuvîntul istorisirii, din cauza greşelilor lui Cantacuzino, ne-a întors de la Baiazid la bunicul său Orchan și, reținîndu-ne, a ajuns la capăt, să începem iarăși același drum și să revenim de-a dreptul la faptele lui Baiazid sau mai bine-zis la nenorocirile romeilor, și să vedem istorisirea pînă unde se silește să ajungă.

XIII. După ce Baiazid a desființat toate domniile cele multe de pe fața pămîntului Asiei Mici, adică și a Bitiniei și a Frigiei și a Misiei și a Cariei și s-a făcut singur domn, atunci și-a ațintit mintea și și-a pus ochiul pe Constantinopole. Și mai întii trimițînd soli la împărat, i-a cerut să-i dea tribut și să-i trimită să-l însoțească în război pe unul din feciorii lui cu 100 de ostași. Împăratul neavînd nici un ajutor de la nici unul din regii sau conducătorii vreunui stat, fie cu constituție aristocratică sau democratică, s-a învoit la aceasta; și împăratul Manuil cu o sută de ostași bizantini deplin înarmați a fost trimis o dată și de două ori de tatăl său împăratul Ioan să slujească lui Baiazid, plecînd împreună în război, cînd a pornit în contra turcilor din Pamfilia.

2. Baiazid a oprit apoi trimiterea de cereale ce se primeau în fiecare an din Asia pentru aprovizionarea insulelor, și anume Lesbos, Chios, Lemnos, Rodos și celelalte. Mai pregătind și o flotă, trimite în Chios și azei de corăbii de război, dă foc orașului și nimicește satele dimprejur și pustiește insulele Cielade și Eubeia și părțile Atenei.

3. Împăratul însă văzînd pornirea neascunsă și fără de omenie a tiranului, a început să zidească într-o parte a Constantinopolei, numită Poarta de Aur, construind pe una din laturile porții două turnuri; și le-a ridicat din blocuri de marmură albă, nu lucrate de meșteri pietrari, nici din material pe cheltuială proprie, ci adunîndu-l din alte monumente prea frumoase, după ce a dărîmat biserica Tuturor Sfinților, zidită de înțeleptul și marele împărat, domnul Leon, și biserica celor Patruzeci de Sfinți, o clădire frumoasă și ea a împăratului Mauriciu, și ceea ce a mai rămas din biserica sfîntului Mochie pe care a ridicat-o marele împărat Constantin. Și a despărțit o parte din oraș de la Poarta de Aur pînă la marginea mării dinspre miazăzi și a construit și un loc de refugiu, spre a se adăposti la timp de nevoie.

6: de la Baiazid la bunicul său Orchan, vz. mai sus IV, 3 și V, 2.

XIII 3: Leon VI Filozoful 886—912. — Mauriciu 582—602. — Constantin cel Mare 324—337. — Poarta de Aur a fost cea mai măreață poartă în zidul cel mare dinspre uscat; azi e innădită; se află înspre capătul zidului către Marea de Marmara. Pe locul cetății dărîmate a lui Ioan V Paleolog, Mahomed II a ridicat faimoasa cetate cu 7 turnuri: Iedi-cule. — biserica Tuturor Sfinților... celor Patruzeci de Sfinți... sfîntului Mochie: Și biserica sfîntului Mochie, care fusese părăsită după încercarea unui atentat în ea neizbutit asupra împăratului Leon VI Filozoful, era destul de departe de locul cetății ridicate, totuși ea se afla încă afară de zidul

6. Ἐπει δ' ὁ λόγος ἡμᾶς ἀναποδίζων ἀπὸ τοῦ Παγιαζήτ εἰς τὸν πάππον αὐτοῦ τὸν Ὅρχαν ἔνεκα τῶν αἰτιαμάτων τοῦ Καντακουζηνοῦ ἀναχαιτίσας κατήνησε, φέρε πάλιν τὴν αὐτὴν ῥύμην ἀρξάμενοι πρὸς τὰ τοῦ Παγιαζήτ εὐθυδρομήσωμεν, μᾶλλον δὲ πρὸς τὰ τῶν Ῥωμαίων δυστυχήματα, καὶ ἴδωμεν τὴν διήγησιν ἄχρι ποῦ κατανηῆσαι σπουδάζει.

5

XIII. Ἐπει δὲ ὁ Παγιαζήτ τὰς πολυαρχίας πάσας ἐξῆρεν ἐκ προσώπου τῆς Ἀσιατιδος γῆς, καὶ Βιθυνίας καὶ Φρυγίας, Μυσίας λέγω καὶ Καρίας, καὶ μονάρχης ἐγένετο, τότε κατὰ τῆς Πόλεως καὶ τὸν νοῦν καὶ τὸν ὀφθαλμὸν ἔστησε· καὶ κατὰ μὲν τὸ πρῶτον πέμψας ἀποκρισιαρίους εἰς βασιλέα ἡγήσατο φόρους διδόναι καὶ ἐν ἐξπεδίτῳ ἓνα τῶν υἱῶν αὐτοῦ πέμπειν σὺν στρατιώταις ρ'. Ὁ δὲ βασιλεὺς μὴ ἔχων βοήθειαν ἐκ τινὸς τῶν δηγάδων ἢ τῶν ἀριστοκρατούντων ἢ τῶν δημοκρατούντων, εἰς τοῦτο κατένευσεν· καὶ μίαν καὶ δευτέραν ὁ βασιλεὺς Μανουήλ σὺν ἑκατὸν στρατιώταις ὀπλίταις Ῥωμαίοις ἐπέμφθη παρὰ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ Ἰωάννου τοῦ βασιλέως εἰς ὑπουργίαν συστρατεύων τῷ Παγιαζήτ, ὅτε πρὸς Παμφυλίαν κατὰ Τούρκων ἐχώρει.

47b

10

15

2. Τὴν δὲ σιτοπομπίαν ἐκώλυσε τὴν κατ' ἔτος λαμβανομένην ἐξ Ἀσίας εἰς τὰς νήσους, Λέσβον λέγω, Χίον, Λῆμμον, Ῥόδον καὶ τὰς ἐξῆς. Καὶ δὴ στόλον ἐτοιμάσας πέμπει ἐν Χίῳ μακρὰς νῆας ἐξήκοντα καὶ πυρὶ τὴν πόλιν ἐμπιπρᾶ καὶ τὰς πέριξ κώμας ἀφανίζει καὶ τὰς Κυκλάδας νήσους καὶ τὴν Εὐβοίαν καὶ τὰ τῶν Ἀθηναίων μέρη.

20

3. Ὁ δὲ βασιλεὺς ὄρων τοῦ τυράννου τὸ ἀπερικάλυπτον καὶ αὐθαδές, ἤρξατο κτίζειν εἰς ἓν μέρος τῆς Πόλεως, τὸ λεγόμενον Χρυσείαν Πύλην, κατασκευάσας πύργους δύο ἐν τῷ θατέρῳ τῶν μερῶν τῆς πύλης, λευκῷ μαρμάρῳ συνηρμοσμένῳ οἰκοδομήσας αὐτοὺς οὐ διὰ λιθοξόων οὐδὲ διὰ οἰκείων ἀναλωμάτων, ἀλλὰ δι' ἐτέρων ἀναθημάτων καλλίστων, κατεάξας τὸν ναὸν τὸν ἐπ' ὀνόματι πάντων τῶν ἁγίων κτισθέντα παρὰ κυροῦ Λέοντος, τοῦ σοφοῦ καὶ μεγάλου βασιλέως, καὶ τὸν ναὸν τῶν ἁγίων τεσσαράκοντα, καλῶς οἰκοδομηθέντα καὶ αὐτὸν παρὰ τοῦ βασιλέως Μαυρικίου, καὶ τὰ παραλειπόμενα τοῦ ναοῦ τοῦ ἁγίου Μωκίου, ὃν ἀνήγειρεν ὁ μέγας βασιλεὺς Κωνσταντῖνος. Ἐχώρισεν οὖν μέρος τῆς πόλεως ἀπὸ τῆς Χρυσείας Πύλης ἕως τοῦ αἰγιαλοῦ τοῦ πρὸ μεσημβρίας, κατασκευάσας καὶ ὀρητήριον, ἔχων αὐτὸ πρὸς καταφυγὴν ἐν καιρῷ.

25

48b

30

5 ποῦ P: τοῦ Bull || 13 ὀπλίταις Ῥωμαίοις Bull: ὀπλίτας Ῥωμαίους P || 18 ἐμπιπρῶ P, *sed v. p.* 91,15 || 21 αὐθάδες P || 23 τῷ θατέρῳ Bull: τῆ θατέρα P || 25 τὸν<sub>2</sub> *scripsi*: τῶν P || 27 τὸν ναὸν *scripsi*: τοῦ ναοῦ P || 29 ἐχώρησεν P.

lui Constantin cel Mare, lângă ultimul sfert dinspre sud al acestui zid. Biserica Tuturor Sfinților era însă mult mai departe, ea fiind așezată în apropierea bisericii Sfinților Apostoli (vz. T. Preger, *Scriptores originum Constantinopolitarum*, Leipzig, 1907, III, 1, p. 3—4) pe locul căreia azi se înalță moschea lui Mahomed II Cuceritorul. Și mai departe era așezată biserica celor Patruzeci de Sfinți, care se găsea între ipodrom și forul lui Constantin, cam unde e azi Prefectura din Istanbul, precizare comunicată de părintele R. Janin, pentru care îi aduc mulțumirile mele.

4. Cînd cetățuia a fost terminată, Baiazid a voit să plece în război asupra turcilor așezați în părțile de pe la Perge în Pamfilia; și chemîndu-l pe împăratul, acesta trimite ca de obicei pe feciorul său împăratul Manuil cu cei o sută de ostași. După întoarcerea din război, cînd Manuil era încă în Brusa, Baiazid îi anunță împăratului Ioan, sau să strice cetățuia de la Poarta de Aur, pe care a ridicat-o de iznoavă, și s-o lase ruină, sau el, scoțîndu-i de îndată ochii feciorului său Manuil, i-l va trimite orbit. Împăratul Ioan văzînd acea pornire violentă atît de mare și neavînd ce face, căci zăcea în pat bolnav de picioare, așa-zicînd, pe jumătate mort din cauza prea marii îmbuibări la mîncare și băutură și la plăceri, nemaiavînd nici pe altul în locul lui Manuil să-l încoroneze și să-l lase împărat, dă jos zidurile cetățuiei și prin arătări vădite îi anunță tiranului că a fost împlinit ce a cerut. Dar la auzul acestei cereri amare și prevestitoare de nenorociri, fiind încă și foarte suferind, împăratul și-a dat obștescul sfîrșit.

Urcarea pe tron a lui Manuil II Paleolog 1391—1425. 5. Împăratul Manuil însă aflînd despre moartea tatălui său, a plecat fugind noaptea și, ajungînd în Constantinopole și împlinind după obicei comîndul tatălui său, ședea îngrijat dinspre tiran, ce vrea oare de la el și de la Constantinopole. Sultanul însă aflînd de moartea împăratului și de fuga lui Manuil, era necăjit și supărat și era furios asupra oamenilor lui de casă, cum de a scăpat și nimeni nu l-a cunoscut. Căci vroia să-l ucidă, dacă se întîmpla să fie în mîinile lui. Atunci trimite soli la împăratul Manuil, și-i cere ca înăuntrul Constantinopolei să fie și să rămînă unul din judecătorii și cunoscătorii lui de legi, pe care ei îl numesc cadiu; căci spunea că nu e cu dreptate ca musulmanii care pleacă pentru afaceri de negustorie la Constantinopole, pentru niscai chestiuni și neînțelegeri, să stea, musulmani fiind, în judecata ghiaurilor, ci „pe musulman trebuie să-l judece un musulman“, și alte vorbe asemănătoare pline pe încărcate de nedreptăți și învinuiri deșarte. Și în sfîrșit: „Dacă nu vrei să faci și să-mi dai cîte îți ordon, încuie porțile Constantinopolei și domnește înăuntrul ei! Toate ce-s afară de oraș, sînt ale mele“.

6. Și atunci asupritorul a trecut din Bitinia în Tracia și a stricat orașele Constantinopolei și pe locuitori, de la Panidos pînă la însăși

---

22 Căci — 23 lui P : om. I.

---

5: *dinspre tiran*: adică asupritor și uzurpator al pămîntului bizantin de odinioară; vz. XXI, 4: τοῦ τυράννου uzurpatorului și XXXIV, 8: cruzimea tiranului.

6: Τὰ τῆς Πόλεως ἄστυ orașele Constantinopolei: adică orașele care se mai aflau în stăpînirea bizantină de pe țărml european al Mării de Marmara, începînd



4. Ἀπαρτισθέντος οὖν τοῦ πολυχίνιου, ὁ Παγιαζήτ ἠβουλήθη ἐκστρατεῦσαι κατὰ Τούρκων κεμένων ἐν τοῖς μέρεσι τοῖς κατὰ Πέργην τῆς Παμφυλίας· καὶ δὴ καλέσας τὸν βασιλέα, πέμπει κατὰ τὸ σῆμα τὸν υἱὸν καὶ βασιλέα Μανουήλ σὺν τοῖς ἑκατὸν στρατιώταις. Καὶ μετὰ τὴν ἐπάνοδον μηνύει τῷ βασιλεῖ Ἰωάννῃ, ἐν τῇ Προύσῃ ὄντος τοῦ Μανουήλ, ἣ τὸ τῆς Χρυσείας πολίχινον, ὃ ἀνήγειρεν ἐκ νέου, χαλάσαι καὶ ἐρείπιον ἀφεῖναι ἢ τὰς τοῦ Μανουήλ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ κόρας ἐξορύξας ταχέως εἰς αὐτὸν πέμπει τετυφλωμένον. Ὁ οὖν βασιλεὺς Ἰωάννης ὄρων τὴν τοσαύτην δυναστείαν καὶ μὴ ἔχων, ὃ τι δράση, ἦν γὰρ ἀκακοίτος καὶ ἀλγῶν τοὺς πόδας, ἡμιθανὴς ὡς εἰπεῖν ὑπὸ πολλῆς ἀδηφαγίας καὶ πολυποσίας καὶ τῶν ἠδυπαθειῶν, μὴ ἔχων ἕτερον ἀντὶ τοῦ Μανουήλ στέψαι καὶ καταλιπεῖν βασιλέα, βάλλει τὸ φρούριον κάτω καὶ μηνύει τῷ τυράννῳ δι' ἐναργῶν ἀποδείξεων, ὅτι τὸ κελυσθὲν πέρας εἴληφεν. Ὁ δὲ βασιλεὺς ἀκούσας τὸ πικρὸν καὶ ἀπαίσιον μῆνυμα, ἔτι ὄντος ἐν ἀδύναϊς σωμαίων, ἀπέδωκε τὸ χρεῶν.

5. Ὁ δὲ βασιλεὺς Μανουήλ μαθὼν τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς αὐτοῦ διὰ νυκτὸς φυγὰς ὄχρητο καὶ δὴ καταλαβὼν τὴν Πόλιν καὶ τὸ πένθος τοῦ πατρὸς αὐτοῦ ὡς ἔθος πληρώσας, ἐκάθητο μερμυγῶν περὶ τοῦ τυράννου, τί ἄρα βούλεται κατ' αὐτοῦ καὶ κατὰ τῆς Πόλεως. Ὁ δὲ τύραννος μαθὼν τὸν θάνατον τοῦ βασιλέως καὶ τὴν φυγὴν τοῦ Μανουήλ, ἠνιᾶτο καὶ δυσχέραινε καὶ κατὰ τῶν οἰκείων ἐμαίνετο, πῶς διέδρα καὶ οὐδεὶς αὐτὸν ἔγνω. Ἦβούλετο γὰρ θανατῶσαι αὐτόν, εἰ ἐν χερσὶν ἔτυχεν ὢν. Τότε στέλλει πρὸς τὸν βασιλέα Μανουήλ ἀποκρισιαρίους ζητῶν, ὅτι βούλεται τοῦ εἶναι καὶ διαμένειν ἐντὸς τῆς Πόλεως ἕνα τῶν αὐτοῦ κριτῶν καὶ νομιμαρίων, ὃν αὐτοὶ καλοῦσι καθῆν, οὐκ εἶναι δίκαιον λέγων τοὺς Μουσουλμάνους ἐν ἐμπορίαις ἀσχολουμένους καὶ ἐν τῇ Κωνσταντίνου ἀπερχομένους διὰ τῶν ὑποθέσεων καὶ ἀμφιβολιῶν παρίστασθαι τοὺς Μουσουλμάνους ἐν κριτηρίῳ καθουρίδων, „ἀλλὰ τὸν Μουσουλμάνον δεῖ Μουσουλμάνος κρῖναι“, καὶ ἕτερα παραπλήσια γέμοντα φόρους ἀδικίας καὶ συκοφαντίας. Τέλος· „Εἰ οὐ βούλει ποιῆσαι καὶ δοῦναι μοι, ὅσα σοι προστάττω, κλείσον τὰς θύρας τῆς Πόλεως καὶ βασίλευε ἐν μέσῳ αὐτῆς· τὰ δὲ ἐκτὸς αὐτῆς ἐμὰ πάντα εἰσίν.“

6. Τότε ὁ τύραννος περάσας ἀπὸ Βιθυνίας εἰς Θράκην πάντα τὰ τῆς Πόλεως ἄσθη κατέσκαψε καὶ τοὺς οἰκοῦντας μετόικισεν ἀπὸ Πανίδου ἄχρις αὐτῆς

8 δράσει P || 13 ὄντος P: ὢν Bull || 19-20 Ἦβουλετο... ὢν P: om. I || 25 καθουρίδων P || 30 μετόικισεν Bull.

Constantinopolea, i-a strămutat. A cucerit și Tesalonicul și satele de după Tesalonic. În Peloponez trimite pe comandantul Avranes și pradă toată Lacedemonia și Ahaia. În orașele așezate înspre Marea Neagră trimite pe Turachan și le preface în pustiu; într-un cuvânt toate sînt nimicite și localitățile au rămas nelocuite.

7. Iar în Constantinopolea nu era nici cine să secere nici cine să treierø, ci era apăsată de foamete mare de să-și dea sufletul. Căci asupritorul nu a început cu război în contra ei și n-a adus asupra ei nici mașinării de război să distrugă întăriturile și zidurile, nici tunuri să bată orașul de departe nici alte arme ceva, ci numai oameni peste zece de mii, stînd de departe de jur-împrejur și păzînd drumurile, ca nimic să nu iasă sau să intre în oraș. Și s-a făcut foamete mare înăuntru în Constantinopole din lipsă de piine, vin, untdelemn și celelalte produse. Fiind lipsă de lemne pentru coacerea pîinii și gătitura celorlalte mîncări ce le fac oamenii din bucătărie, au strîcat casele rele și au ars bîrnele.

**Lupta de la Nicopole 1396.** 8. Împăratul Manuil nemaștiind ce să facă și neavînd nici dintr-o parte vreun ajutor, scrie papei, regelui Frînciei, craiului Ungariei, anunțîndu-le blocada și strîmtorarea în care se află Constantinopolea; și dacă nu va veni în grabă vreun ajutor și sprijin, se predă în mîinile dușmanilor legii creștinești. La auzul acestor cuvinte, conducătorii țărilor din apus lăsîndu-se îndoșiți și înarmîndu-se pentru combaterea dușmanilor crucii, au venit la începutul primăverii în Ungaria regele Flandrei și foarte mulți din englezi și mai marii Frînciei și din Italia nu puțini. Și pe la răsăritul constelației caniculare și-au ridicat corturile pe malurile Dunării, avînd cu ei pe craiul Ungariei Sigismund, care era și i se spunea împărat al romanilor. Și trecînd în partea cealaltă la Nicopole și pregătindu-se bine, se găteau în contra lui Baiazid. Acesta însă, aflînd, destule zile înainte, despre adunarea neamurilor din țările Apusului îndepărtat, și-a adunat și el toată armata la un loc din răsărit și apus și pe aceia care stăteau de pază în jurul Constantinopolei și a pornit de-a dreptul în contra lor. Și trecînd de Filipopole și de munții cei foarte mari, a ajuns în livezile dinspre Sofia

---

și Tesalonicul: în 1394; vz. III, 1. — Avranes: (Evrenos) numit de Duca și Evrenez XXXIII, 10; vz. Akdes Nimet, *Die türkische Prosopographie bei L. Chalc.*, p. 39, nr. 13. — Turachan: vz. *ibid.*, p. 74, nr. 70. L. Chalc., II, 172, 10—175, 17 și G. Sfranțes, 385, 2 amintesc o expediție de-a lui Turachan în Peloponez din 1455, așa încît greu ar putea fi aceeași persoană trimisă și de Baiazid I pe la 1394 în contra orașelor bizantine de la Marea Neagră.

8: Φραγγίας, Φράγκων, Φράγγους am tradus cu Frînciei, frîncilor, căci sub aceste denumiri Duca înțelege și Franța și Germania și francezi și germani; vz. V, 2, XI, 2 și XIV, 5. — Ρωμάνων al romanilor: e interesantă deosebirea ce-o face aici Duca între

Πόλεως. Εἶλε καὶ Θεσσαλονίκην καὶ τὰ μετὰ τὴν Θεσσαλονίκην χωρία. Εἰς Πελοπόννησον δὲ πέμπει Ἀβρανέζην ἀρχηγὸν καὶ λεηλατεῖ πᾶσαν Λακεδαιμονίαν καὶ Ἀχαιοὺς. Ἐν δὲ ταῖς πόλεσι ταῖς πρὸς Εὐξείνιον Πόντον κειμέναις πέμπει Τουραχάνην καὶ ἐρημιά ἐρήμωσεν αὐτάς· καὶ ἀπλῶς εἰπεῖν τὰ πάντα ἠφανίσθη καὶ γεγόνασιν ἄοικα.

7. Ἡ δὲ Πόλις οὐκ εἶχεν οὔτε τὸν θερίζοντα οὔτε τὸν ἀλοῶντα, ἀλλὰ τῷ μεγέθει τοῦ λιμοῦ ἐστενοχωρεῖτο καὶ ἀπεβάλλετο τὴν ψυχὴν. Οὐ γὰρ ἐπολέμει ταύτην ὁ τύραννος, οὐδὲ ῥιψεπάλξεις οὐδὲ τειχεπάλξεις οὐδ' ἀκροβολισμούς οὐδ' ἄλλο τι τῶν μηχανικῶν ἀντεπήγαγεν, ἀλλὰ μόνον ἀνθρώπους ὑπὲρ μυρίους καθημένους κύκλῳ μακρόθεν καὶ προσέχοντας τὰς διεξόδους τοῦ μὴ ἐξέρχασθαι ἢ εἰσερχεσθαι τι ἐν αὐτῇ. Ἐγένετο οὖν λιμὸς ἰσχυρὸς ἔνδον τῆς Πόλεως ἀπὸ τε σίτου, οἴνου, ἐλαίου καὶ ἐτέρων εἰδῶν. Πρὸς δὲ χρεῖαν ἄρτου καὶ πάσης ἄλλης κατασκευῆς, ἦν ὑπουργοῦσι μαγεῖρων παῖδες, ἐνδείας οὔσης ξύλων, κατέρρδιπτον τοὺς ἐξαισίους οἴκους καὶ τὰς δοκοὺς κατέκαιον.

8. Ὁ δὲ βασιλεὺς Μανουὴλ ἀπορήσας καὶ μηδεμίαν βοήθειαν οὔσαν ἐξάπαντος, γράφει πρὸς πάππαν, πρὸς τὸν ῥήγα Φραγγίας, πρὸς τὸν κράλην Οὐγγρίας, μηνύων τὸν ἀποκλεισμόν καὶ τὴν στενοχωρίαν τῆς Πόλεως· καὶ εἰ μὴ τάχος φθάσει ἀρωγή τις καὶ βοήθεια, παραδίδοται εἰς χεῖρας ἐχθρῶν τῆς τῶν χριστιανῶν πίστεως. Καμφθέντες οὖν ἐπὶ τούτοις τοῖς λόγοις οἱ τῶν ἐσπερίων ἀρχηγοὶ καὶ πρὸς τὴν ἀντιπαράταξιν τῶν ἐχθρῶν τοῦ σταυροῦ καθοπλίσαντες ἑαυτούς, ἦλθοσαν εἰς Οὐγγρίαν ἕαρος ἀρξαμένου ὃ τε ῥήξ Φιλάνδρας καὶ ἐκ τῶν Ἰγγλῶν πλείστοι καὶ τῆς Φραγγίας οἱ μεγιστᾶνες καὶ ἐκ τῶν Ἰταλῶν οὐκ ὀλίγοι. Καὶ δὴ πρὸς τὰς ἐπιτολάς τοῦ Κυνοῦ ἔπηξαν τὰς σκηνάς παρὰ τὰς ὄχθας τοῦ Δανούβεως, ἔχοντες μετ' αὐτῶν τὸν κράλην Οὐγγρίας Σιγισμουῦνδον, ὃς καὶ βασιλεὺς τῶν Ῥωμάνων ὑπῆρχε τε καὶ ἐλέγετο. Καὶ δὴ περάσαντες τὴν περαιάν ἐν Νικοπόλει καὶ καλῶς ἐτοιμασθέντες κατὰ τοῦ Παγιαζήτ ὠπλίζοντο. Ὁ δὲ Παγιαζήτ πρὸ ἱκανᾶς ἡμέρας μαθὼν τὴν ἀθροῖσιν τῶν γενῶν τῶν ἀπὸ ἐσπερίων καὶ συναθροίσας καὶ αὐτὸς ἅπαντα τὸν στρατὸν αὐτοῦ ἀνατολῆς τε καὶ δύσεως καὶ αὐτοὺς τοὺς φυλάσσοντας τὴν Πόλιν, κατὰ πρόσωπον ἤλανε. Καὶ περάσας τὴν Φιλίππου καὶ τὰ ὄρη τὰ ὑπερμεγέθη καὶ ἐν τοῖς λιβάσι καταντήσας τοῖς πρὸς Σο-

15 ἐξ ἅπαντος Bull || 25 Ῥωμάνων P: Ῥωμαίων Bull || 30 τοῖς λιβάσι... τοῖς P.

impăratul roman de apus și între al bizantinilor Ρωμαίων romeilor; această deosebire o găsim acum în secolul al 10-lea la Constantin VII Porfirogenit în Cartea sa de Învățătură (*De administrando imperio*) ed. Bonn, p. 125, 19; 160, 4 și 162, 8, sau Moravcsik-Jenkins, 29, 5; 33, 4 și 35, 3. — la Nicopole: despre această luptă, despre care Duca pare să creadă că a avut loc la Nicopole mai în interiorul Bulgariei, între Sofia și Dunăre, cp. L. Chalc., I, 69, 15—71, 3 care amintește și de romini în această expediție; și G. Sfranțes, I, 63, 3—65, 7. — λιβάσι „livezile” am așteptat să fie feminin; dar articolul e repetat de două ori la neutru, Duca gândindu-se la λιβάδι „livadă” și declinându-l arhaic după declinarea a treia în loc de-a doua, fără să-i schimbe genul.

și acolo îi aștepta. În ziua următoare și-au făcut apariția și creștinii și, stînd în linii strînse, au dat un atac compact și au spart întîi centrul frontului inamic, luptîndu-se cu multă tărie și tăind pe cei ce li se împotriveau, pînă au pătruns chiar la coada oștirii inamice. Și împreună întorcîndu-se, iarăși le făceau toate foarte bine, încît și prăștiașii și arcașii turcilor se părea că nu mai pot face acuma nimic. Cavalerii din Flandra însă cum au văzut că războiul în contra turcilor ia o desfășurare prielnică și că o apucă la fugă, alergau și ei de-a valma din urmă și, trecînd prin tabăra turcilor și umplînd cu valuri de sînge mlaștinile din cîmpie, au început a se întoarce în tabăra lor.

9. Dar turcii cu sultanul Baiazid, acei care se chiamă Poartă, ca un fel de ușă la palatul curții, toți robi luați de pe la diferite neamuri ce se numără între creștini, fiind peste zece mii și ascunși într-un desiș, ca să nu fie văzuți, năvălesc într-un gînd la cel dintîi strigăt de atac în contra frîncilor și a ungurilor și luîndu-i în cerc și încăierîndu-se, pe unii îi trec prin sabie, iar pe alții îi pun pe fugă. Iar cînd cavalerii din Flandra se întorceau și au văzut fuga ungurilor și pe turci scoțînd răcnete de război și umplînd văzduhul de glasul lor și alergînd din urmă, deodată alți turci, cu strigăt zguduitor și sunet de trompete, au mai căzut asupra frîncilor și pe unii îi gonesc, pe alții îi aruncă jos de pe cai și pe ceilalți ce li se împotrivesc, îi măcelăresc; și pe cei ce au rămas, i-au fugărit pînă la Dunăre și foarte mulți din ei s-au aruncat în apă și s-au înecat. Și au prins de vii oameni mari, pe ducele de Flandra și Burgundia și pe alți francezi, baroni prea înalți; pe aceștia i-a trimis la Brusa în închisoare și i-a vîndut pentru bani mulți, chezaș dînd ei pe Domnul Mitilinei, feciorul sus-zisului Francisc Gateluzi.

Plecarea lui **Manuil II Paleolog** în apus; dec. 1399. XIV. Ingîmfat de o izbîndă ca aceasta și semețindu-se foarte, trimite soli la împăratul Manuil și-i cere Constantinopolea, el însă nici nu i-a răspuns. Partea cea mai mare însă din locuitorii Constantinopolei, siliți de foamete se simțeau înfrînți și vroiau mai bine să predea orașul. Ci aducîndu-și aminte de isprăvile turcilor în Asia Mică, de stricarea orașelor, de pustiirea sfințelor locașuri, de încercările de fiecare clipă și de denunțurile mincinoase spre a te face să-ți lași legea creștinească, iarăși își întorceau gîndul, spunînd: „Să nu pierdem curajul! Să ne punem nădejdea în Dumnezeu!

9: ὑπὲρ μυρίους ὄντας καὶ... κεκρυμμένους fiind peste zece mii și ascunși: Bullialdus a schimbat acuzativele în nominative ὄντες și κεκρυμμένοι, dar nu e nevoie, acuzativele putînd depinde de ὑπὲρ sau putînd fi chiar acuzative absolute, atît de obișnuite la Duca, într-o construcție foarte liberă. — κατὰ τῶν Φράγκων in contra frîncilor; v. 8.

φίαν, ἐκεῖ αὐτοὺς ἀπεκδέχετο. Τῇ ἐπιούσῃ τοίνυν ἐμφανεῖς γενόμενοι οἱ χριστιανοὶ καὶ κατὰ σειρὰν παραστάτες, συνασπισμὸν ποιησάμενοι πρῶτον τὸ μέσον διέρρηξαν τῆς τῶν πολεμίων φάλαγγος, λίαν εὐρώστως ἀγωνιζόμενοι καὶ κατακόπτοντες τοὺς ἀνθισταμένους, ἕως διήλασαν καὶ ἐς αὐτὴν τὴν τῶν πολεμίων οὐραγίαν. Καὶ συστρέψαντες αὐθις πάντ' ἔδρων τὰ κράτιστα, ὡς ἀπρόκτους ἦδη φαίνεσθαι τοὺς τῶν Τούρκων σφενδονήτας τε καὶ τοξότας. Ὡς δὲ οἱ τῆς Φλάνδρας εἶδον τὸν πόλεμον δεξιῶς πρὸς τοὺς Τούρκους ἀντικαθιστάμενον καί, τὰ πρὸς φυγὴν ὀρμώμενοι, καὶ αὐτοὶ χύδην ὀπισθεν ἔτρεχον καὶ τὰς παρεμβολὰς τῶν Τούρκων διαβάντες καὶ αἱματόφυρτα τὰ τέλματα τοῦ πεδίου ἐργασάμενοι εἰς τὰς αὐτῶν παρεμβολὰς ὑπέστρεφον.

9. Οἱ δὲ Τούρκοι σὺν τῷ ἀρχηγῷ Παγιαζήτ, οἵτινες Πόρτα καλεῖται οἶον θύρα τοῦ παλατίου τῆς αὐλῆς, ὄντες ἀργυρώνητοι πάντες καὶ ἐκ διαφόρων γενῶν τῶν ἀπαριθμουμένων ἐν χριστιανοῖς, ὑπὲρ μυρίουσ ὄντας καὶ ἐν λόγμῃ τινὶ κεκρυμμένους διὰ τὸ ἀνύποπτον, συμφορήσαντες αὐτοβοεῖ τε κατὰ τῶν Φράγκων καὶ τῶν Οὐγγρων ὀρμήσαντες καὶ κατὰ κύκλον περιελθόντες καὶ συμμίξαντες, τοὺς μὲν ἔργον ἀπέφαινον ξίφους, τοὺς δὲ φυγάδας ἐποίουν. Στραφέντες δὲ οἱ τῶν Φρανδάλων καὶ ἰδόντες τὴν τροπὴν τῶν Οὐγγρων καὶ τοὺς Τούρκους ἀλαλάζοντας καὶ εἰς ἀέρα φωνὰς πέμποντας καὶ κατόπιν τρέχοντας, ἐξαίφνης ἄλλοι σὺν βοῇ ταραχώδει καὶ σαλπύγγων ἠγῆ ἐπεισεσόντες τοῖς Φράγγοις, τοὺς μὲν ἐδίωξαν, ἄλλους δὲ ἔβαλον κάτω τῶν ἵππων καὶ τοὺς ἑτέρους τοὺς ἀνθισταμένους κατέσφαξαν, καταδιώξαντες τοὺς λοιποὺς ἄχρι Λανούβεως, ὧν οἱ πλεῖστοι ἐν τῷ ποταμῷ ἔρριψαν ἑαυτοὺς καὶ ἀπεπνίγησαν. Ἐζώγησαν οὖν ζῶντας μεγιστάνας, τὸν δοῦκα τῶν Φρανδάλων καὶ Μπεργονίας καὶ ἑτέρους Φραντζέζιδας καὶ ὑψηλοτάτους μπαρούνιδας, οὓς πέμψας ἐν τῇ Προύσῃ ἀπέκλεισεν καὶ διὰ πολλῶν χρημάτων ἀπεμπόλησεν, δόντες ἐγγυητὴν τὸν αὐθέντην Μιτυλήνης καὶ υἱὸν τοῦ προῤῥηθέντος Φραντζήσκου τοῦ Γατελούζου.

XIV. Φυσιωθεὶς οὖν ἐν τῷ τοιοῦτῳ εὐτυχήματι καὶ λίαν ἐπαρθεὶς πέμπει πρὸς τὸν βασιλέα Μανουὴλ ἀποκρισιαρίους, ζητῶν τὴν Πόλιν· αὐτὸς δὲ οὐδ' ἀποκρισιν ἔδωκεν. Οἱ δὲ πλεῖστοι τῆς Πόλεως βιαζόμενοι ὑπὸ τοῦ λιμοῦ, συνεθλίβοντο μὲν καὶ δώσειν προαιροῦντο τὴν πόλιν. Ἄλλ' ὑπομιμνήσκοντες τὰ πραχθέντα ἐν τῇ Ἀσίᾳ παρὰ τῶν Τούρκων, τὴν φθορὰν τῶν πόλεων, τὴν ἐρήμωσιν τῶν ἱερῶν τεμενῶν, τοὺς καθ' ἑκάστην ὥραν πειρασμοὺς καὶ συκοφαντίας τοῦ ἔξομόσασθαι τὴν εὐσέβειαν, ὀπισθόρμως τὸν νοῦν ἤλαυνον λέγοντες· „Μὴ ἀποκά-

Să mai răbdăm puțin ! Și cine știe, dacă dumnezeu, trecînd cu vederea păcatele noastre, nu se va îndura de noi ca odinioară de nineviteni și ne va scăpa de această fiară ?! " Asupritorul însă cu cît vedea pe constantinopolitani împotrividu-se și nedîndu-se la dorințele lui, cu atîta era mai furios și mai mînios asupra orașului.

2. Ce se întîmplase însă? Andronic, de care s-a vorbit puțin mai înainte, fratele împăratului Manuil, murise în Silivria, copilandru Ioan însă, feciorul lui, ajuns bărbat, ținea locul tatălui său și Baiazid îi cerea Silivria. Dar el nu se lăsa, spunînd și povestindu-i nedreptatea ce-a îndurat-o de la bunicu-său, el și tatăl său. Și coroana împărătească lor li se cădea, făcîndu-le însă lor nedreptate, a dat celui de-al doilea fecior domnia „și tatălui meu acest orașel, precum vezi. Dacă și tu îl iei pe acesta, nedreptatea mea e fără margini". Atunci Baiazid găsind prilej, a apucat o altă cale. Căci de atunci, cerînd Constantinopolea, nu omitea și numele lui Ioan, nepotul de frate al lui Manuil, și spunea : „Pleacă, tu Manuil, din Constantinople! Să fie adus Ioan ca moștenitor firesc al împărăției și eu voi păstra toată liniștea și voi trăi în pace cu locuitorii ei".

3. Atunci împăratul Manuil văzînd poporul bîntuit de vrajbă, — și unii cîrteau și-i aduceau învinuiri, iar alții erau mai îndrăzneți și strigau, că : „Ioan să fie adus înăuntru și să se pună capăt zizaniei", — și împăratul Manuil fiind om cuminte și plin de învățătură și văzînd că mulțimea de pe stradă murmură și-l învinuiește, că nu vrea să cedeze scaunul domniei urmașului pretendent, ci vrînd să domnească samovolnic, nu se gîndește nici la o măsură pentru salvarea obștei, plănuiește un plan foarte înțelept și cu multă pricepere. Ii anunță lui Ioan care se afla atunci în preajma Constantinopolei cu turci zece mii și-i dă și primește încredințări cu jurămint, ca să fie adus înăuntru orașului și să-i predea domnia asupra romeilor, iar el Manuil să iasă cu triremele ce se aflau la îndemînă, și să plece, unde-l va duce dumnezeu. Induplecat deci de cuvintele date și jurămintele făcute, intră ; și împăratul primindu-l cu inimă bună, îi dă palatul în seamă cu o cuvîntare oficială în fața tuturor celor mai de frunte ai împărăției și a reprezentanților poporului ; apoi însuși cu soția și cu copiii se urcă în trireme și pleacă din Constantinopole, după ce a predat lui Ioan domnia.

XIV 2: puțin mai înainte: vz. XII 4. — murise: în 1385; vz. Av. Th. Papadopoulos, *Versuch einer Genealogie der Palaiologen*, p. 52. — τὸν ἐμὸν πατέρα e un accusativus relationis și un exemplu lămurit, cum dativul a început să fie înlocuit prin acuzativ: „cît despre tatăl meu", i-a dat acest orașel.

3: Ii anunță lui Ioan: după Laonic Chalcocondil, I, 78, 12 — 22 însuși Ioan VII Paleolog aflînd că Baiazid I îl bănuiește de necredință, fuge de frică la un-

μωμεν· θήσωμεν εἰς Θεὸν τὰς ἐλπίδας ἡμῶν· ἔτι μικρὸν ὑπομείνωμεν καὶ τίς οἶδεν, εἰ ἄρα ὁ Θεὸς παριδῶν τὰς ἁμαρτίας ἡμῶν, ὡς ποτε τοὺς Νινευίτας ἐλεήσει καὶ σώσει ἡμᾶς ἀπὸ τοῦ θηρίου τούτου.“ Ὁ δὲ τύραννος ὅσον ἔβλεπε τοὺς Πολίτας ἀνθισταμένους καὶ μὴ ἐνδόντας τοῖς αὐτοῦ θελήμασιν, τοσοῦτον ἠγγρ-  
αινε καὶ ἐθυμοῦτο κατὰ τῆς πόλεως.

5

2. Τί δὲ συνέβη; Ὁ πρὸ μικροῦ λαληθεὶς Ἀνδρόνικος καὶ ἀδελφὸς τοῦ βασιλέως Μανουὴλ ἦν τεθνηκῶς ἐν Σηλυβρία, ὁ δὲ μεῖραξ Ἰωάννης, ὁ υἱὸς αὐτοῦ, ἀνδρωθεὶς καὶ τὸν τόπον ἐπέχων τὸν πατρικόν, ἐζητεῖτο παρὰ τοῦ Παγιαζήτ Σηλυβρία. Ὁ δὲ οὐκ ἠνέσχετο, λέγων καὶ διηγούμενος τὴν ἀδικίαν, ἣν ἔπα-  
θεν παρὰ τοῦ πάππου αὐτοῦ, αὐτὸς καὶ ὁ πατὴρ αὐτοῦ. Καὶ ἀνέκειτο εἰς αὐτοὺς  
τὸ βασίλειον, ὁ δὲ ἀδικήσας αὐτοὺς ἔδωκε τὴν βασιλείαν τῷ δευτέρῳ υἱῷ „καὶ  
τὸν ἐμὸν πατέρα τὸ πολίχνιον τοῦτο, ὡς ὄρας· εἰ δὲ καὶ σὺ τοῦτο λάβεις, ὑπερη-  
δίκημαι.“ — Τότε ὁ Παγιαζήτ χώραν εὐρών, ἄλλην ἐτραπή· ζητῶν γὰρ ἔκτοτε  
τὴν Κωνσταντίνου, καὶ τὸ τοῦ Ἰωάννου, τοῦ ἀνεψιοῦ τοῦ Μανουὴλ, ὄνομα οὐκ  
ἔλειπε λέγων· „Ἐξελθε, σὺ Μανουὴλ, ἐκ τῆς Πόλεως· εἰσαχθήτω ὁ Ἰωάννης ὡς  
φύσει κληρονόμος τῆς βασιλείας καὶ ἐγὼ παντοίαν γαλήνην ἔξω καὶ εἰρηναίαν  
κατάστασιν σὺν τοῖς Πολίταις.“

54b

15

3. Τότε ὁ βασιλεὺς Μανουὴλ ὄρων τὸν δῆμον ἐν δυχοστασίαις σαλευόμε-  
νον — καὶ τὸ μὲν ἀνταῖρον ἦν καὶ καταβοῶν, τὸ δὲ καὶ μάλα ἐνθαρρύνετο καὶ  
ἐκέκραγεν, ὡς· „Ἰωάννης εἰσαχθήτω καὶ ἀρθήτω τὰ σκάνδαλα.“ — ὁ δὲ βασι-  
λεὺς Μανουὴλ σύννους ὢν καὶ παιδείας μεστός, ὄρων τὸν χυδαῖον λαὸν παραπι-  
θυρίζοντα καὶ αἰτιῶντα, ὡς οὐ παραχωρεῖ τῷ ἐφέδρῳ τὴν καθέδραν, ἀλλὰ τυ-  
ραννικῶς ἡγεμονεύειν ἐθέλων οὐ φροντίζει τὰ περὶ τῆς σωτηρίας τοῦ κοινοῦ,  
βουλὴν βουλεύεται σοφωτάτην καὶ μάλα συνετικὴν. Μηνύει τῷ Ἰωάννῃ παρα-  
καθημένῳ τότε τῇ Κωνσταντίνου σὺν Τούρκοις χιλιάσι δέκα καὶ δίδει ὄρκους  
αὐτῷ καὶ λαμβάνει παρ' αὐτοῦ τοῦ εἰσαχθῆναι ἐντὸς τῆς Πόλεως καὶ παραδοῦ-  
ναι αὐτῷ τὴν βασιλείαν τῶν Ῥωμαίων, αὐτὸς δὲ ὁ Μανουὴλ ἐξελθεῖν σὺν ταῖς  
τριήρεσι ταῖς εὐρισκομέναις καὶ ἀπελθεῖν, ὅπου ἄρα Θεὸς βούλεται. Πεισθεὶς  
οὖν τοῖς ῥήμασι καὶ τοῖς ὄρκοις εἴσεισι· καὶ δὴ φιλοφρόνως δεξάμενος αὐτὸν  
ὁ βασιλεὺς καὶ παραδοὺς αὐτῷ τὸ παλάτιον καὶ δημηγορήσας κατενώπιον πάν-  
των τῶν ἀρίστων καὶ τῶν τοῦ δήμου, αὐτὸς ἐν τριήρεσιν ἐμβὰς σὺν γυναικὶ καὶ  
τέκνοις ἐξῆλθε τῆς Πόλεως, παραδοὺς τὴν βασιλείαν τῷ Ἰωάννῃ.

20

25

55b

30

14 οὐχ P || 19 ἀνταῖρον Bek: ἀνταίρων P.

chiul său Manuil II Paleolog; cp. G. Sfranțes, I, 65, 19—66, 24. Despre acest Ioan  
vz. F. Dölger, *Johannes VII., Kaiser der Rhomäer*, 1390 — 1408 in „Byzant.  
Zeitschr.“, 31 (1931), p. 21—36.

4. Și care era gândul lui Baiazid și care al împăratului Manuil? Baiazid credea să obțină Constantinopolea din mâna lui Ioan; căci i-o ceruse de mai înainte și el i-o făgăduise; și Baiazid în schimbul Constantinopolei i-a făgăduit că-i va da Peloponezul cu jurământ și că în viitor o să țină pace cu el. Împăratul însă era creștin foarte și în minte avea cuvintele dumnezeiești; și plin întru înțelepciune, vedea pe toți supușii săi suferind mult din cauza lipsurilor; căci ajunsese măsura de grâu peste douăzeci iperperi; și de unde iperperul? Măsura de vin așijderea și lipsă de altă hrană necesară; mînat de nevoie, poporul de rînd căuta spre necredință și trădare de patrie; și el însuși în fiecare clipă și în fiecare zi se mărturisea lui Dumnezeu și spunea: „Nu da, Hristoase împărate, să se întîmple și nici să se audă între națiunile creștine care nu cunosc situația, că în zilele împăratului Manuil a fost dată Constantinopolea împreună cu sfințele și cinstitele odoare ce se află într-însa în mîinile necredincioșilor și luptătorilor de Hristos!” — Și atunci aflînd pe Ioan lucrînd împreună cu sultanul să-l facă împărat — și sultanul preocupîndu-se de chestiune chipurile în interesul aceluia, — Manuil rostise vorba mîntuitoare: „Rămii cu bine și să nu-ți mai pese de împărăție!”

5. Și ajungînd pe țărmurile Peloponezului, și-a lăsat acolo doamna și copiii; căci îl avea pe Ioan copil mic și pe Teodor în scutece. Lăsîndu-i în Metone și trimițînd înapoi triremele, însuși s-a urcat în una din corăbiile cele mari și a plecat la Veneția, de la Veneția la Milano, Genua, Florența, Ferrara și, străbătînd toată Italia, a plecat din Provansa în Germania adică Franța; și toți regii și ducii și conții l-au cinstit și l-au încărcat de daruri ca pe un semizeu. Străbătînd toată Franța și trecînd în hotarele alamanilor, a venit iarăși la Veneția. Și venețienii l-au primit cu cînste, după cum se cuvenea, și cu daruri foarte multe trimițîndu-l acasă, s-a întors la Metone în trireme de ale acelora; și regăsindu-se cu doamna și copiii, ședea urmărind cu atenție suferințele Constantinopolei sau, mai bine-zis, nenorocirile poporului romeilor.

4: *μυνημένος τὰ θεία* in minte avea cuvintele dumnezeiești: Duca face aluzie la locurile din profetul Isaia 26, 20 și Epistola sf. apostol Pavel către romani 12, 19, unde se dă sfatul să te dai la o parte în fața urgiei și a miniei lui Dumnezeu, pînă ce trece. — *είκοσι νοίσματα* 20 de iperperi: D. A. Zakythinos, *Prețul grîului în Bizanț* în *Ἑπετηρίς Ἐταιρείας Βυζαντινῶν σπουδῶν* 12 (1936), p. 398 socotînd iperperul de atunci la 5 fr. aur, crede că știrea lui Duca e exagerată. — *ἀπειροίς ἔθνεσι* ar putea însemna și „între nesfirșitele națiuni ale creștinilor”, cred însă că e *παι* potrivit „neștiutoarele” de situația grea a împăratului și care din cauza acestei necunoașteri a situației, ar avea cuvinte de condamnare pentru el, dacă ar preda turcilor Constantinopolea. — *Σώζου μίαντ!* E o formulă de salut cucernic; vz. D. Russo, *Studii bizantino-romine*, București, 1907, p. 47—49. Duca însă pare să fi avut aici în minte cuvintele din sf. scriptură pe care îngerul le-a



4. Τίς δὲ ὁ σκοπὸς τοῦ Παγιαζήτ καὶ τίς ὁ τοῦ βασιλέως Μανουήλ; Ὁ μὲν Παγιαζήτ ἐφαντάζετο τὴν Πόλιν ἔχειν ἔκ χειρὸς τοῦ Ἰωάννου· καὶ γὰρ προεζήτησε τοῦτο καὶ αὐτὸς ὑπέσχετο· καὶ ὁ Παγιαζήτ ἀντὶ τῆς Πόλεως ὑπέσχετο δώσειν τὴν Πελοπόννησον ἐνόρκως καὶ εἰς τὸ ἐξῆς ἔχειν εἰρηναίαν κατάστασιν. Ὁ δὲ βασιλεὺς χριστιανικώτατος ὢν καὶ μεμνημένος τὰ θεῖα καὶ ἐν φρονήσει 5  
μεστός, ὁρῶν τὸ ὑπήκοον ἅπαν ταλαιπωρούμενον ὑπὸ ἐνδείας, μόδιος γὰρ σίτου ὑπὲρ τὰ εἴκοσι νομίσματα· καὶ πῶν νόμισμα; οἴνου τὸ ὁμοίως· καὶ ἄλλων ἀναγκαίων τροφῶν λείψις· ἐξ ἀνάγκης ὁ κοινὸς λαὸς εἰς ἀπιστίαν καὶ προδοσίαν πατριδος ἑώρα· — καὶ αὐτὸς ἐξωμολογεῖτο καθ' ἑκάστην ὥραν τε καὶ ἡμέραν τῷ Θεῷ, λέγων· „Μὴ μοι γένοιτο, Χριστέ βασιλεῦ, μηδὲ ἀκουσθήτω ἐν τοῖς ἀπείροις 10  
ἔθνεσι τῶν χριστιανῶν, ὅτι ἐν ἡμέραις Μανουήλ τοῦ βασιλέως παρεδόθη ἡ Πόλις καὶ τὰ ἐν αὐτῇ ἄγια καὶ τίμια σκευὴ τοῖς ἀσεβέσι καὶ χριστομάχοις.“ — Εὐρῶν οὖν τότε τὸν Ἰωάννην συνεργοῦντα τῷ τυράννῳ τοῦ ποιῆσαι αὐτὸν βασιλέα. — καὶ ὁ τύραννος φροντίζων τὴν πραγματείαν ὡς ὑπὲρ ἐκείνου, — ὁ Μανουήλ εἰρήκει τὸ σῶζον· „Σῶζου καὶ μὴ μελέτω σοι περὶ βασιλείας.“ 56b

5. Ἐλθὼν δὲ ἐν τοῖς παραλίοις τοῦ Πέλοπος ἀφῆκε τὴν δέσποιναν σὺν τοῖς τέκνοις ἐκεῖ· εἶχε γὰρ τὸν Ἰωάννην βρέφος καὶ τὸν Θεόδωρον νήπιον. Καταλείψας δὲ αὐτοὺς ἐν Μεθώνη καὶ τὰς τριήρεις ὀπισθεν πέμψας, αὐτὸς ἐν μιᾷ τῶν μεγάλων νηῶν εἰσελθὼν ἔπλει εἰς Βενετίαν, ἀπὸ δὲ Βενετίας εἰς Μεδιόλανα, Γενοῦαν, Φλωρέντζιαν, Φεραρίαν καὶ ἅπασαν Ἰταλίαν διελθὼν, ἀπὸ Προβέντζας 20  
ἐχώρει εἰς Γερμανίαν ἥτοι Φραγγίαν· καὶ πάντες οἱ ῥηγάδες καὶ δοῦκαι καὶ κόντιδες ἐτίμων αὐτὸν καὶ ὡς ἡμίθεον δώροις ἡμείβοντο. Διελθὼν δὲ πᾶσαν Φραγγίαν καὶ εἰς τὰ τῶν Ἀλαμανῶν ὄρια περάσας, πάλιν ἦλθεν εἰς Βενετίαν. Οἱ δὲ Βένετοι προεπόντως φιλοξενήσαντες καὶ σὺν δώροις πλείστοις ἀποπέμψαντες, 25  
ἔστράφη εἰς Μεθώνην σὺν ταῖς αὐτῶν τριήρεσι καὶ συντυχῶν τῇ δεσποίνῃ καὶ τοῖς τέκνοις ἐκάθητο καρδοκῶν τὰ τῆς Πόλεως ἀτυχήματα, μᾶλλον τὰ τοῦ ἔθνους τῶν Ῥωμαίων δυστυχήματα.

15 εἰρήκει P: εἶρηκε Bek | σῶζον P<sub>1</sub>: σῶζων P || 23 Ἀλαμάνων P.

spus către Lot σῶζον σῶζε τὴν σεαυτοῦ ψυχὴν Genes. 19, 17 „Fugi, ca să scapi cu viață“, *Biblia*, București, 1939, Facerea, 19, 17.

5: Γερμανίαν ἥτοι Φραγγίαν *Germania adică Franța*: vz. V, 2 și XI, 2; cp. Procop, III, 3, 1: ἐς Γερμανοὺς τε οἱ νῦν Φράγγοι καλοῦνται „la germani care acuma se chiamă franci“ (Războiul Vandal I 3, 1). — Ἀλαμανῶν ὄρια *hotarele alamanilor*; vz. și V, 2. Manuil II Paleolog a ajuns pină în Anglia (vz. G. Ostrogorsky, *Gesch. des byz. Staates*<sup>2</sup>, p. 441 îndeosebi notele 1 și 2). La întoarcere se poate să fi trecut și prin Germania, dacă Duca nu înțelege mai degrabă prin hotarele alamanilor, Italia de nord; vz. și V, 2: *era din Alamania* spunînd despre împărăteasa Ana, care era din Italia de nord, din Savoia.

Ioan VII Paleolog XV. Impăratul Ioan însă intrînd în Constantinopole și încoronându-se împărat, a introdus mai întîi, după cererea lui și Baiazid. Soli de la Timur-Lenk

Baiazid, un judecător turc, care judeca după legea arabă neînțelegerile ce se iscau între bizantini și turci. Și toate cîte le aveau bizantinii pînă la Silivria și însăși Silivria, le-a luat Baiazid și Ioan a rămas domnind numai înăuntrul Constantinoplei.

2. Iar Baiazid șezînd la Brusa, privea la arborii fericirii cu crengi înalte și încărcăți de fructe și zi de zi desfătîndu-se fără nici o rușine în cîntările felurite ale păsărilor; căci orice era frumos din limbile de neamuri sau orice era ființă aleasă la trup sau metal prețios sau orice e dat de dumnezeu în lumea aceasta, plăcut la înfățișare, nu lipsea să nu fie și să nu se afle în cămările lui; persoane alese de parte bărbătească și femeiască, din cele curate la trup și cu fața frumoasă, stăteau în jurul lui băiețandri tineri și dolofani și fecioare mai strălucitoare ca soarele, — de ale cui? De ale grecilor și sirbilor, rominilor și albanezilor, ungurilor și sașilor, bulgarilor și latinilor, fiecare cîntînd în limba sa, și fără voie; iar el șezînd și îmbuibîndu-se, nu înceta să-și petreacă în plăceri desfrîdate cu parte bărbătească și femeiască.

3. Aceasta e răsplata fărădelegilor noastre. Dreaptă e pedeapsa lui dumnezeu. Ci tu, doamne, dă-le și lor după faptele lor. Nu te uita la fărădelegile noastre, stăpine, și să nu ne lași să fim striviți ca firul din puzderie, ci caută asupra noastră cu ochiul tău îndurător.

4. Petrecîndu-și el în una din zile, iată vestea că au venit soli din Persia și cer să-l vadă pe sultan. — „De la cine?“ a răspuns. — Iar ei: „De la Temir-han, sultan al Persiei și Babilonului“. — El însă a poruncit să li se dea loc spre odihnă. Și după cîteva zile i-a chemat la el și a cerut să audă scopul soliei lor. Și ei venind și stînd în fața lui, au grăit: „Marele han Temir prin servitorii lui îți anunță spunînd, că nu-ți este iertat să răpești ținuturi străine și prin ele să te faci mare conducător. Ajungă-ți cîte ți-a dat dumnezeu să iei de la necredincioși! Provinciile însă pe care le-ai apucat hoștește de la ceilalți sultani întoarce-le de îndată și dă-le înapoi, ca și de la dumnezeu să ai parte de bine; și de la ceilalți sultani vei primi mulțumiri și laude. Iar de nu, eu, cu ajutorul lui dumnezeu, am să-i răzbun pe ei“. Spunînd ei acestea și altele mai multe, Baiazid a poruncit să le radă bărbile cu briciul și să-i lase să

XV 4: ἀποκρισάριοι ἤλθοσαν αὐ ἐνὶ σολί cp. L. Chalc., I, 95, : 7—97, 9 și 98, 4—7 și G. Sfranțes, I 87, 22—88, 5. — ἀπὸ Περσίας din Persia: de fapt din ținuturile mongole de la nord de Persia ale lui Timur-Lenk, pe care Duca le cuprinde sub numele antic Persia; vz. și XV, 6, unde spune că Samarcand e capitala Persiei. — Provinciile însă care le-ai apucat hoștește: Baiazid i-a fost izgonit pe sultanii turci selgiucizi din țările lor și aceștia, fugind la Timur-Lenk (vz. mai

XV. Ὁ δὲ βασιλεὺς Ἰωάννης εἰσελθὼν ἐν τῇ Πόλει καὶ στεφθεὶς βασιλεὺς εἰσῆξε πρῶτον κατὰ τὸ αἶτημα τοῦ Παγιαζήτ κριτὴν Τοῦρκον, ὃς τὰς ἀμφιβολίας τὰς ἀναμεταξὺ συμβαινούσας Ῥωμαίοις καὶ Τοῦρκοις αὐτὸς διέκρινε κατὰ τὸν Ἀραβικὸν νόμον. Καὶ πάντα ὅσα εἶχον Ῥωμαῖοι μέχρι Σηλυβρίας καὶ αὐτὴ Σηλυβρία τοῦ Παγιαζήτ ἐγένοντο καὶ ὁ Ἰωάννης ἦν βασιλεύων μόνον ἐντὸς τῆς Πόλεως.

5

57b

2. Ὁ δὲ Παγιαζήτ καθήμενος ἐν Προύση καὶ τὰ τῆς εὐτυχίας ὑψίκομα δένδρα ὁρῶν καρποὺς βρῖθοντα καὶ καθ' ἑκάστην ἡμέραν ἀδεῶς κατατροφῶντα ἐν διαφόροις στρουθῶν κελιδίσμασιν, οὐ γὰρ ἔλειπέ τι τῶν ἐν τοῖς γένεσι τῶν γλωσσῶν ὠραῖον, εἴτε ἐν σώματι ζῶου ἢ μετάλλου ἢ ἄλλης τινὸς ἐν τῷ κόσμῳ δοθείσης παρὰ τοῦ Θεοῦ ἠδεῖας ὕψεως, τοῦ μὴ εἶναι τε καὶ εὐρίσκεισθαι ἐν τοῖς θησαυροῖς αὐτοῦ, ἐκλεγόμενα τοῖνυν τὰ καθαρὰ τῶν σωμάτων καὶ τῶν ὠραῖα τῇ ὄψει ἀθρόνων τε καὶ θηλέων, παρίσταντο παιδάρια νέα καὶ τρυφερὰ καὶ κόραι ὑπὲρ τὸν ἥλιον λάμπουσαι, — τίνων; Ῥωμαίων, Σέρβων, Βλάχων, Ἀλβανιτῶν, Οὐγγρων, Σάξων, Βουλγάρων καὶ Λατίνων, — ἕνα ἕκαστον μελωδούντων τῇ ἰδίᾳ διαλέκτῳ καὶ μὴ βουλομένων, αὐτὸς δὲ καθήμενος καὶ κατὰσπαταλῶν οὐκ ἐπαύετο ἀφροδισιάζων, ἐν ἀθρόνοις ἀσελγαίνων καὶ θήλεσιν.

10

15

3. Ταῦτα τῶν παρανομιῶν ἡμῶν τὰ ἐπίχειρα. Δικαία ἡ τοῦ Θεοῦ παιδευσίς. Ἀλλὰ σύ, κύριε, ἀπόδος καὶ αὐτοῖς κατὰ τὰ ἔργα αὐτῶν Πάριδε τὰς ἀνομίας ἡμῶν, δέσποτα, καὶ μὴ ἐάσης συντριβῆναι ἡμᾶς ὡς καλάμην στυπείου, ἀλλὰ βλέψον εἰς ἡμᾶς ἰλέῳ ὄμματι σου.

20

4. Κατὰσπαταλῶντος οὖν μὲ τῶν ἡμερῶν, ἰδοὺ μῆνυμα, ὡς ἀποκρισιάριοι ἦλθοσαν ἀπὸ Περσίας ζητοῦντες ἰδεῖν τὸν ἡγεμόνα. — „Παρὰ τίνος;“ ἀπεκρίνατο. — Οἱ δέ· „Παρὰ τοῦ Τεμῆρ-χάν, σουλτάνου Περσίας καὶ Βαβυλῶνος.“ — Ὁ δὲ προσέταξε τοῦ δοῦναι αὐτοῖς τόπον εἰς ἀνάπαυσιν. Μετὰ δὲ τινὰς ἡμέρας προσκαλεσάμενος αὐτοὺς ἐζήτηε τὰ τῆς πρεσβείας ἀκοῦσαι. Οἱ δὲ ἐλθόντες καὶ παραστάντες ἐνώπιον αὐτοῦ ἔφησαν· „Ὁ μέγας χάν Τεμῆρ δι' ἡμᾶς τοὺς δούλους αὐτοῦ μηνύει σοι λέγων, ὅτι οὐκ ἔξεστί σοι ἀρπάζειν τὰ ἀλλότρια καὶ δι' αὐτῶν γενέσθαι σε μέγας ἀρχηγός. Ἀρκοῦ εἰς ὅσα σοι ὁ Θεὸς δέδωκε παρὰ τῶν ἀπίστων λαβῶν· τὰς δὲ ἐπαρχίας, αἷς παρὰ τῶν λοιπῶν ἡγεμόνων ληστροικῶς ἤρπασας, παρευθὺ στρέψας δός, ἵνα καὶ παρὰ Θεῶ εὖ σοι γένηται καὶ παρὰ τῶν λοιπῶν ἡγεμόνων εὐχαριστίας καὶ ἐπαίνους ἔξεις. Εἰ δὲ μή, ἐγὼ ἔσομαι σὺν Θεῷ ἐκδικητὴς αὐτῶν.“ — Ταῦτα καὶ ἄλλα πλείω εἰπόντες, ὁ Παγιαζήτ ἐκέλευ-

58b

30

8 κατατροφῶντα P: *fortasse* κατατροφῶν || 11 ἠδεῖας P || 13 θηλέων Bek: θηλύων P || 14-15 Ἀλβανήτων P || 29 μέγας ἀρχηγός P: *fortasse* μέγαν ἀρχηγόν || 32 ἔξης P.

sus IV, 2 și 3) i-au cerut ajutor. — *să le radă bărbile... Să fie despărțit... raderea bărbii și despărțirea de soție și apoi reprimirea ei era o mare rușine și jignire (vz. mai jos XVI, 4: *să ne injure soțiile și 10: ne despărțea de soțiile*); cp. și L. Chalco., I, 98, 11 — 21 și 138, 19 — 139, 2.*

plece fără de nici o cinste, zicându-le : „Mergeți, spuneți domnului vostru : să vie repede căci îl aștept. Să fie despărțit de soția-i legiuită, dacă n-ar veni !“ — Acestea și alte batjocuri spunînd către ei, i-a lăsat să plece fără de nici o cinste.

5 Iar dinsul n-a zăbovit, ci cu toată armata a pornit la război spre părțile de sus ale Armeniei.

5. Căci anul trecut cucerise Sebastia cea mare a Capadociei ; în această expediție însă trecînd hotarele Armeniei celei Mari și intrînd în pămîntul turco-perșilor, a pus stăpînire pe unul din orașele lor, numit  
10 Arsingan. Și luînd calea întoarsă, a venit la Brusa ; apoi ridicîndu-se din Brusa și trecînd peste strîmtoare, a venit la Adrianopole și-i anunță împăratului Ioan, spunîndu-i că „Eu dacă și l-am izgonit din Constanti-  
15 nopole pe împăratul Manuil, aceasta nu am făcut-o pentru tine, ci pentru mine. Dacă vrei așadar să fii prietenul nostru, mută-te de acolo și-ți voi da țara pe care o vrei ; iar de nu, marlor mi-e dumnezeu și marele profet, nu voi cruța pe nimeni, ci pe toți îi voi prăpădi cu desăvîrșire“. Acestea și alte vești de urgie le-a trimis Baiazid, ei însă și-au pus nădejdea în dumnezeu ; căci apucaseră să îngrijească de mai înainte pen-  
20 tru hrană, din multe puține ! Și au răspuns solilor grăind : „Mergeți, spuneți domnului vostru : noi fiind fără putere și la multă asupreală, alt loc de scăpare nu avem decît la dumnezeu care ajută pe cei fără de pu-  
tere și-i apasă pe cei puternici. Și ce vrea, facă !“.

**Năvălirile lui Timur-Lenk.** 6. În zilele acelea au venit oamenii din Amasia cu știri,  
25 că Temir-han e pe cale cu război în contra Siriei. Și Baiazid trecînd dincolo, se oprește la Brusa și, trimițînd în toate părțile, a chemat la el toate oștile din răsărit și apus. Temir-han însă străbătînd Armenia, a cucerit mai întii Arsingan după legea războiului și pe toți care au  
30 fost așezați acolo de Baiazid, i-a trecut prin sabie. Apoi mergînd asupra Sebastiei și aceasta fiind cetate mare, a tăbărit în fața ei. Și cerînd cetatea și cei dinăuntru nevoind să se dea, a minat-o de jur-împrejur, să-  
pînd galerii și sprijinind-o mai jos de temelii pe bîrne și scînduri și ni-  
meni din cei dinăuntru nu știau ce s-a făcut în contra lor, căci acei ce  
au săpat, au început minarea departe de cetate, o milă și mai bine. Și  
era cetatea construită din cărămidă nearsă. Atunci a trimis din nou știre

5: *Turco-perșilor* : cu acest nume Duca desemnează (vz. și XXII, 9 și XXXIII, 2) semințiile turcomane din nord-estul Asiei Mici și de prin Armenia și nordul Iranului. Istoricii bizantini, clasicomani cum sînt, îi și numesc pe turci deseori perși, vz. G. Moravcsik, II, 275 și 216—218. — *Arsingan* e Erzerum de azi, capitala Ar-

σεν ξυρίω καθάραι τούς πώγωνας και ἀποπέμψαι ἀτίμους, φήσας αὐτοῖς· „Υπάγετε, ἀπαγγείλατε τῷ κυρίῳ ὑμῶν· ἐρχέσθω ταχύ· ἐκδέχομαι γάρ αὐτόν. Ἔστω κευχωρισμένος ἀπὸ τῆς αὐτοῦ νομίμου γαμετῆς, εἰ μὴ ἔλθοι.“ — Ταῦτα και ἕτερα ἀδολεσχήματα εἰπὼν πρὸς αὐτούς, ἀτίμως ἀπέπεμψεν. Αὐτὸς δὲ μὴ ἀμελήσας, ἀλλὰ σὺν πάσῃ τῇ στρατιᾷ πρὸς τὰ ἀνώτερα μέρη τῆς Ἀρμενίας ἐστράτευσεν. 5

5. Ἦν γὰρ τῷ προλαβόντι χρόνῳ λαβὼν τὴν τῆς Καππαδοκίας Μεγάλην Σεβάστειαν· ἐν δὲ τῇ στρατείᾳ ταύτῃ διαβάς τὰ ὄρια τῆς Μεγάλης Ἀρμενίας και εἰς τὴν τῶν Τουρκοπερσῶν γῆν εἰσελθὼν ἐκράτησε μίαν τῶν πόλεων λεγομένην Ἀρσυγγάν. Ἐπιναζεύξας δὲ ἦλθεν ἐν Προύσῃ· ἀπάρας δὲ ἐκ τῆς Προύσης και διαβάς τὸν πορθιὸν ἦλθεν εἰς Ἀδριανούπολιν και τῷ βασιλεῖ Ἰωάννῃ μηνύει λέγων, ὅτι· „Ἐγὼ μὲν, εἰ και τὸν βασιλέα Μανουὴλ ἐξέωσα τῆς Πόλεως, οὐ διὰ σέ, ἀλλὰ δι' ἐμὲ τοῦτο πεποίηκα. Καὶ εἰ μὲν βούλει τοῦ εἶναί σε ἡμέτερον φίλον, μετάσθηθι τῶν ἐκεῖ και δώσω σοι ἐπαρχίαν, ἣν ἂν βούλῃ· εἰ δὲ μὴ γε, μάρτυς μοι Θεὸς και ὁ μέγας προφήτης, οὐ φείσομαί τινος, ἀλλὰ πάντας ἄρδην ὀλέσω.“ — Ταῦτα και ἕτερα ὁ Παγιαζῆτ ὀργίλα πέμψας μηνύματα, αὐτοὶ τῷ Θεῷ τὰς ἐλπίδας ἀνέθεντο· ἦσαν γὰρ προμελετηκότες ἐκ πολλῶν ὀλίγα πρὸς τροφήν. Οἱ δὲ ἀπεκρίναντο λέγοντες· „Υπάγετε, ἀναγγείλατε τῷ κυρίῳ ὑμῶν· ἡμεῖς ἐν ἀδυναμίᾳ ὄντες και δυναστίᾳ πολλῇ, οὐκ ἔχομεν ποῦ καταφυγεῖν, εἰ μὴ εἰς Θεὸν τὸν βοηθοῦντα τοὺς ἀδυνάτους και καταδυναστεύοντα τοὺς δυνάστας. Καὶ εἴ τι βούλει, ποίει.“ — 15 20

6. Ἐν δὲ ταῖς ἡμέραις ἐκείναις ἦλθον μηνύματα φέροντες ἐξ Ἀμασείας, ὡς ὁ Τεμῆρ-χάν στρατεύει κατὰ τῆς Συρίας. Ὁ Παγιαζῆτ δὲ περάσας και ἐν τῇ Προύσῃ διάγων, πέμψας ἀπανταχοῦ προσεκαλεῖτο τὰς δυνάμεις πάσας τῆς ἐφίας και τῆς δύσεως. Ὁ δὲ Τεμῆρ-χάν διαβάς τὴν Ἀρμενίαν ἐχειρώσατο πρῶτον τὸ Ἀρσυγγάν πολέμου νόμῳ και πάντας τοὺς οἰκισθέντας παρὰ τοῦ Παγιαζῆτ ξίφει κατέσφαξεν. Εἶτα ἐλθὼν εἰς Σεβύστειαν και μεγαλόπολιν οὔσαν, ἔπηξε χάρακα· και ζητήσας τὴν πόλιν και μὴ ἐνδόντες οἱ ἐντός, κατορύξας γύροθεν ἔστησεν αὐτὴν ἐπάνω τῶν δοκῶν και τῶν σανίδων κάτωθεν ἐκ θεμέθλων, μὴ γνόντος τινὸς τῶν ἐντός, τί ἄρα ἐγεγόνει τὰ κατ' αὐτῶν· ἦσαν γὰρ οἱ ὀρύκται ἀρξάμενοι τὴν ὀρυγὴν ἀπὸ μακρόθεν τῆς πόλεως, μίλιον ἐν και πλέον. Ἦν δὲ 25 30

1 αὐτοῖς Bull: αὐτούς P || 3 ἔλθοι Bull: ἔλθει P. || 13 βούλοι P || 16 προμελετηκότες P: προμεμελετηκότες Bek || 18 δυναστεία P: ἄδυναστεία Bull | καταφυγεῖν Bek: καταφύγειν Bull: καταφύγει P.

meniei turcești; vz. Critobul, p. 138, nota la Tigranocerta și p. 139, nota la cap. VI § 1.

6. Cp. L. Chalco., I, 135, 18—137, 17 și 130, 18—131, 2 și 134, 22 (Sfranțes, I, 69, 15—23). Această primă năvală a lui Timur-Lenk a avut loc în 1400; vz. M. Alexandrescu-Dersca, *La campagne de Timur en Anatolie* (1402), București, 1942, p. 43.

celor dinăuntru, spunînd : „Dacă voiți să scăpați, predați cetatea !” — Dar ei nu s-au lăsat înduplecați, ci l-au împrôșcat cu sudalme fără măsură; atunci el a dat foc birnelor pe care fusese sprijinită cetatea și a căzut din temelii; și intrînd, a început să taie și să jefuiască fără cruțare pe locuitorii cetății. Și Tamir-han a poruncit, ca pe toți mai marii cetății să-i adune într-un singur loc; și a ordonat să sape gropi mari ca niște morminte și să-i lege cu o legătură, pe care încă nici unul dintre tirani n-a născocit-o: căci îi îndoiau din ceafă și-i împingeau între picioare, pînă ce nasul nenorocitului aceleuia, al oricăruia ar fi, ajungea la dos, iar fluierile picioarelor cu genunchii rămîneau atîrnate de amîndouă urechile; și omul rotund ca un arici era împins cu sulița în groapă. Și zece sau și mai mulți fiind într-un singur mormînt, nu-i acopereau cu pămînt, ci închizîndu-i bine cu scînduri, aruncau deasupra scîndurilor țărîna, ca nu înădușindu-se ușor să înceteze din viață. Un chin ca acesta a născocit scitul. După ce astfel Sebastia a nimicit-o pînă la capăt, merge înspre părțile Feniciei și pînă la Damasc chiar și arde și jefuiește și ia avere nenumărată și robi mulțime. Și Damascul lăsîndu-l pustiu, trece asupra Alepolui și l-a nimicit și pe acesta; și mulți meșteri iscușiți i-a mutat în Persia. Și după ce a băgat în spaimă pe arabi, s-a pornit înapoi la Samarcand, capitala Persiei. Baiazid auzind ce s-a întîmplat la Arsingan, în cetatea Sebastia, în Siria și la Damasc și la Alepo, nu contenea să facă recrutări și în răsărit și să adune în Asia oaste nouă și să o sporească peste măsură pe aceasta.

7. Iar sârmanii constantinopolitani cu împăratul, ridicînd mîinile către dumnezeu, cu foarte multe lacrimi se rugau fierbinte, zicînd : „Doamne, dumnezeul milei, îndură-te de noi, netrebnicii robii tăi și dă aceleuia ce ne amenință pe noi și pe această casă a ta și cele slinte dintr-însa, altă grijă, alt gînd, alt cuget, ca liberi fiind de asuprirea lui, să te slăvim pe tine, tatăl, fiul și sfîntul duh, unul dumnezeu în veci, amin !”.

XVI. Iar la începutul primăverii, iată că și Temir-han vine din Persia înspre părțile de pe la Tanais și, aducînd pe taurosciți și pe zichi și avasgi și dărîmînd orașele din Bospor, a trecut spre părțile Armeniei; și după ce a străbătut Capadocia cu multă armată și după ce a luat nu puțini din armeni, a ajuns în părțile Galatiei, avînd cu el o oaste foarte numeroasă ca și Xerxe odinioară.

7: δὸς τὸν ἐπαπειλοῦντα... μέριμναν „cît despre acela care ne amenință” dă-i altă grijă vz. XIV 2: τὸν ἐμὸν πατέρα.

XVI și XVII: cp. L. Chalc., I, 137, 18 — 152, 14.

XVI 1: *Din Persia*: aici ca și mai sus, Duca desemnează cu acest nume întinsul imperiu tătarăsc al lui Timur-Lenk. — *Taurosciți, zichi, avasgi*: sînt denumiri antice de popoare; în timpul lui Duca, pe la mijlocul secolului al 15-lea deci, sub

ἡ πόλις ἐκ πλίνθου ὠμῆς οἰκοδομηθεῖσα. Τότε πάλιν ἐμήνυσε τοῖς ἔνδον λέγων· „Εἰ βούλεσθε τοῦ σφῆζεσθαι, παράδοτε τὴν πόλιν.“ — Αὐτοὶ δὲ μὴ πεισθέντες, ἀλλὰ λαιδορίας ἐκχέαντες ἀμέτρους, πῦρ ἐνήσει τοῖς δοκοῖς, οἷς, ἐνίδρυτο ἡ πόλις καὶ ἐκ τῶν θεμελίων κατέπεσε καὶ εἰσελθόντες ἤρξαντο ἀφειδῶς κατακόπτειν καὶ σκυλεύειν τοὺς πολίτας. Ὁ δὲ Ταμῆρ-χὰν ἐκέλευσε πάντας τοὺς προὔχοντας τῆς πόλεως συναθροῖσαι εἰς ἓν καὶ προστάξας λάκκους ὀρύγειν ὡς τάφους μεγέθει καὶ δεσμεῖν αὐτοὺς δεσμόν, ὃν οὐκ ἔσοφισατό τις τῶν τυράννων· τὸν γὰρ αὐχένα ὑποκλίναντες καὶ ἐν μέσῳ τῶν σκελῶν ὠθήσαντες, ἄχρῖς ἢ εἶν τοῦ δυστυχοῦς ἐκείνου, ὁποίου ἄρα καὶ εἶη, καταντήρη ἐν τῷ πρωκτῷ, αἱ δὲ κνήμαι σὺν τοῖς γόνασιν ἐξ ἑκατέρων τῶν ὠτων ἀπηρωρημένοι, καὶ ὁ ἄνθρωπος ὡσπερ κανθόχοιρος σφαιροειδῆς ἐν τῷ τάφῳ ἠκοντίζετο. Καὶ δέκα ἢ καὶ πλείονες ἐν ἐνὶ μνημείῳ ὄντες, οὐ συνέκλειον χώμασιν, ἀλλὰ σανίσιν ἀσφαλίσαντες ἐπάνω τῶν σανίδων ἐχωμάτιζον, ἵνα μὴ εὐκόλως πνιγέντες ἀποβάλλωνται τοῦ ζῆν. Τοιαύτην ὁ Σκύθης ἐπενόησατο βάσανον. Ἐπεὶ οὖν αὐτὴν εἰς τέλος ἠφάνισεν, ἔρχεται εἰς τὰ τῆς Φοινίκης μέρη καὶ ἕως αὐτῆς Δαμασκοῦ καὶ ἐμπιρᾶ καὶ λεηλατεῖ καὶ λαμβάνει πλοῦτον ἀναρίθμητον καὶ αἰχμαλωσίαν πολλήν. Καὶ τὴν Δαμασκὸν ἐρημώσας ἐπὶ τὸ Χάλεπ διαβαίνει καὶ αὐτὸ ἠφάνισεν· καὶ πολλοὺς τῶν τεχνῶν ἐπιστήμονας εἰς Περσίαν μετόικισεν. Καὶ τοὺς Ἄραβας φοβήσας ἐπανέζευξεν εἰς Σαμαρχάντ, μητρόπολιν Περσίας. Ὁ δὲ Παγιαζήτ ἀκούων τὰ γενόμενα ἐν τῷ Ἄρσουγγάν, ἐν Σεβαστείᾳ τῇ πόλει, ἐν Συρίᾳ καὶ ἐν τῇ Δαμασκῷ καὶ τῷ Χάλεπ, οὐκ ἐπαύετο ποιῶν ἀπογραφὰς ἐν τε ἐφᾶ καὶ ἐν τῇ Ἀσίᾳ ἀθροίζων νέον στρατὸν καὶ ὑπὲρ περισσοῦ τοῦτον πληθύνων.

7. Οἱ δὲ πτωχοὶ Πολῖται σὺν τῷ βασιλεῖ χειῖρας πρὸς Θεὸν αἶροντες, σὺν δάκρυσιν πλείστοις ἰκέτευον λέγοντες· „Θεὲ καὶ Κύριε τοῦ ἐλέους, ἐλέησον ἡμᾶς τοὺς ἀχρεῖους δούλους σου καὶ δὸς τὸν ἐπαπειλοῦντα ἡμᾶς καὶ τὸν σὸν οἶκον τοῦτον καὶ τὰ ἐν αὐτῷ ἅγια ἄλλην μέριμναν, ἄλλην φροντίδα, ἄλλον λογισμόν, ἵνα ἐλευθερωθέντες τῆς αὐτοῦ τυραννίδος δοξάσωμέν σε τὸν πατέρα καὶ υἱὸν καὶ τὸ ἅγιον πνεῦμα, τὸν ἓνα Θεὸν εἰς τοὺς αἰῶνας ἀμήν.“

XVI. Ἐαρος δὲ ἀρξαμένου ἰδοὺ καὶ ὁ Τεμῆρ-χὰν ἐκ Περσίας πρὸς τὰ τοῦ Τανάϊδος μέρη ἐλθὼν καὶ τοὺς Ταυροσκύθας καὶ Ζυκχοὺς καὶ Ἀβασγοὺς ἀθροίσας καὶ τὰ ἐν τῷ Βοσπόρῳ πολίχνια κατασκάψας, διέβη πρὸς τὰ τῆς Ἀρμενίας μέρη· καὶ τὴν Καπαδοκίαν διελθὼν σὺν πολλῇ στρατιᾷ καὶ ἐκ τῶν Ἀρμενίων οὐκ ὀλίγους παραλαβὼν, πρὸς τὰ τῶν Γαλατῶν μέρη ἀφίκετο στρατὸν ἔχων ὡς ὅποτε Ξέρξης πολυαρίθμητον.

10 ὠτῶν P || 10-11 ἀκανθόχοιρος Bull || 30 Τανάϊδος Bull : Thanaide I : νάιδος P | Ζυκχοὺς P || 32 Καπαδόκιαν P || 33 Γαλάτων P ||

Taurosciti sint de înțeleș Tătarii din Crimeea, sub Zichi și Avasgi : Iviri și georgieni din regiunea Caucazului. — Bospor : e strâmtoarea Cherci de azi de la Crimeea. — Γαλατῶν Galatiei : Duca așază bine Ancara în fosta provincie romană Galatia, dar și L. Chalc., I, 145, 4 și G. Sfranșes, I, 88, 16 nu greșesc așezînd-o în părțile provinciei antice grecești Frigia.

**Lupta de la  
Ancara 1402.**

2. Dar și Baiazid ducînd cu sine toată armata din Tra-  
cia și din Anatolia și altă armată de ieniceri și avînd îm-  
preună cu el pe sîrbul Ștefan, feciorul lui Lazar, cu o gardă foarte mare,  
a pornit și el să-l întilnească pe Temir, și cum s-a apropiat și el de păr-  
țile Galatiei, a aflat că Temir a poposit lîngă orașul Ancara. Venind și el  
mai aproape și așezîndu-și corturile în mijlocul cîmpiei pe aproape de An-  
cara, avea și rîul curgînd de-a dreptul prin cîmpie cu apă bună de băut  
pentru trebuința armatei și a cailor și a întregii tabere; Temir însă se așe-  
zase într-un loc lipsit de apă. Dar ce se întimplă? Baiazid poruncește să  
se facă vestiri prin mijlocul taberii, ca a doua zi să iasă cu toții la vînă-  
toare. Și a pornit cu toată armata, vînînd trei zile și gonind cerbi. Temir  
însă ridicîndu-se din locul unde era, a venit, așezîndu-și tabăra la mar-  
ginile rîului, unde stătuse mai înainte Baiazid. Fiind deci greu de apă,  
mai ales că și soarele trecea prin constelația leului, Temir nu mai avea  
grija apei de băut. Dar Baiazid semețindu-se și gîndindu-se cu dispreț la  
lupta cu Temir, socolînd-o ca un lucru de mînă a doua, s-a ținut cu stă-  
ruință de vînătoare; și acesta a fost primul pas spre nenocirea sa.  
Căci ieșind la vînătoare și soarele fiind la zenit, ostașii de arșița soarelui  
ajungeau în primejdie să-și piardă viața; și cereau apă și nu era; leșinau  
și mureau. Și au murit din acest mare neajuns cinci mii de oameni. După  
trei zile întorcîndu-se spre locul unde fusese, l-a găsit pe Temir cu tabăra  
acolo; și apa nu mai era sub stăpînirea lui, ci așezarea locului era de-  
parte de apă și nu o putea avea ușor. De nevoie deci au văzut că a doua  
zi o să trebuiască de nevoie să înceapă lupta.

3. În zilele acelea, cînd soarele era în timpul primăverii trecînd prin  
constelația gemenilor, a apărut pe cer în părțile dinspre apus un semn  
prevestitor de rele. Era o cometă foarte luminoasă cu coada dreaptă și ar-  
zînd ca flacăra focului, mai bine de patru coți de lungă; și-și arunca iu-  
mina ca o lance de la apus spre răsărit. Ori de cîte ori soarele apunea  
după orizont, atunci își desfășura și ea razele particulare și lumina toate  
capetele pămîntului și nu lăsa să lucească celelalte stele și nici văzduhul  
să se întunece, ci flacăra ei se întindea biruitoare și se revărsa pînă în  
întul cerului, pînă ce dispărea sub orizont. Acest semn l-au putut ve-  
dea indienii, chaldeii, egiptenii, frigienii, perșii și locuitorii din Asia Mică,  
și tracii și ungurii, dalmații și italienii, spaniolii și francezii și orice altă  
nație care-și avea locuințele pe la curgerile oceanului. Și a stat o minune ca

2: Ștefan: vz. IV 1. — soarele trecea prin constelația leului: lupta de la Ancara a avut loc la 28 iulie 1402, după G. Sfranțes, I, 72, 5.

3: Γερανοί frînci, adică francezi și germani; vz. V, 2; XI, 2; XIV, 5. —



2. Ὁ δὲ Παγιαζήτ καὶ αὐτὸς πᾶσαν στρατιάν συνάξας θρακικὴν τε καὶ ἀνατολικὴν καὶ νεόλεκτον ἄλλον στρατὸν καὶ τὸν Σέρβον ἔχων ὁμοῦ Στέφανον, τὸν τοῦ Λαζάρου υἱὸν σὺν δορυφόροις πλείστοις, ἐξῆλθε καὶ αὐτὸς συναντήσων τῷ Τεμῆρ. Ὡς δὲ καὶ αὐτὸς προσήγγισε τοῖς μέρεσι Γαλατίας, ἔμαθεν, ὅτι Τεμῆρ ἐν Ἀγγύρα τῇ πόλει πληκῶν ἦν. Ἐγγίσας δὲ κάκεινος πλησίον καὶ τὰς σκηνὰς πήξας ἐν μέσῳ τοῦ κάμπου πλησίον Ἀγγύρας, εἶχε καὶ τὸν ποταμὸν εὐθυρρόοοντα καὶ τὸ πότιμον ὕδωρ διὰ τε τὴν χρεῖαν τοῦ στρατοῦ καὶ τῶν ἵππων καὶ πάσης τῆς παρατάξεως· ὁ δὲ Τεμῆρ ἦν οἰκῶν ἐν ἀνύδρῳ γῆ. Πλὴν τί γίνεται; Κελεύει ὁ Παγιαζήτ διαλαλιάς γενέσθαι ἐν μέσῳ τοῦ φωσάτου τῇ ἐπιούσῃ ἐξελθεῖν ἅπαντας ἐν κυνηγεσίῳ. Ἐξῆλθεν οὖν σὺν παντὶ τῷ στρατεύματι τρεῖς ἡμέρας κυνηγετῶν καὶ ἐλάφους διώκων. Ὁ δὲ Τεμῆρ ἀναστάς ἀπὸ τοῦ τόπου, οὗ ἦν, ἦλθε καὶ ἐσκήνωσεν ἐν ταῖς ὄχθαις τοῦ ποταμοῦ, ὅπου ἐκάθητο πρῶν ὁ Παγιαζήτ. Ὑδατος τοίνυν σπανίζοντος, ἐπεὶ καὶ ὁ ἥλιος ἐν τῷ λέοντι τὴν πορείαν ἐποίει, ὁ Τεμῆρ οὐκ ἐφρόντιζε πλέον περὶ ὑδροποσίας. Ἄλλ' ὁ Παγιαζήτ ἀλαζονευόμενος καὶ ὑπεροπτικῶς δεικνύων τὴν συμπλοκὴν τοῦ Τεμῆρ, ὡς ἐκ δευτέρου λόγου προσέχων αὐτήν, ἐνήργησε τὰ κυνηγέσια· καὶ ἡ πρώτη τῆς αὐτοῦ δυστυχίας ἐμβολὴ ὑπῆρχεν αὕτη. Ἐξελθὼν γὰρ καὶ τοῦ ἡλίου ὄντος ἐν μεσουρανήματι, οἱ στρατιῶται ὑπὸ τοῦ καύσωνος ἀπελέγοντο τῇ ζωῇ· καὶ ἐζήτουν ὕδωρ καὶ οὐκ ἦν· καὶ ἐλειποψυχοῦντο καὶ ἀπέθνησκον. Ἀπέθανον οὖν ἐν τῇ κακοπαθείᾳ αὕτη ἄνδρες πεντακισχίλιοι. Μετὰ δὲ τρεῖς ἡμέρας στραφεῖς ἐν ᾧ τόπῳ ἔκειτο, εὔρε τὸν Ταμῆρ ἐκεῖ κατονεύσαντα· καὶ τὸ ὕδωρ οὐχ ὑπ' ἐξουσίαν αὐτοῦ ἦν, ἀλλ' ἡ θέσις τοῦ τόπου ἀπεμάκρυνε τοῦτο καὶ οὐκ εἶχον εὐκόλως. Ἐξ ἀνάγκης οὖν ἔγνωσαν, ὅτι τῇ ἐπιούσῃ ἐξ ἀνάγκης μέλλωσι συνάψαι πόλεμον.

3. Ἐν δὲ ταῖς ἡμέραις ἐκείναις, ὁπότε τὴν ἔαρινὴν ὥραν ὁ ἥλιος ἐποίει διῶν τοὺς διδύμους, περὶ τὰ ἐσπέρια μέρη σημεῖον ἐφάνη ἐξ οὐρανοῦ καὶ προ-ἄγγελος κακῶν. Τὸ δὲ ἦν κομήτης περιφανής, ὄρθιον ἔχων τὴν κόμην καὶ ὡς πῦρ φλογεράν ὑπὲρ πήχεις τέτταρας, ἀπὸ δύσεως ἐν ἐφῶ ὡς δόρυ κινῶν τὴν ἀκτῖνα. Ὅποτε δ' ἂν ὁ ἥλιος ὑπὸ τὸν ὀρίζοντα δύνας ἦν, τότε καὶ αὐτὸς ἐξήπλου τὴν ἰδίαν ἀκτῖνα καὶ κατηύγαξε πάντα τὰ τῆς γῆς πέρατα καὶ οὐκ ἐδίδου τοῖς λοιποῖς ἀστράσιν ἐξαυγάζειν οὐδὲ τὸν ἀέρα μελανίζειν, ἀλλὰ μᾶλλον ὑπερεκτείνετο καὶ ἐν τῷ μεσουρανήματι ὑπερεκκέχυτο ἢ φλόξ, ἕως ὑπὸ τὸν ὀρίζοντα περιωρίζετο. Τοῦτο τὸ σημεῖον ἐωράκασιν Ἴνδοί, Χαλδαῖοι, Αἰγύπτιοι, Φυῖγες, Πέρσαι καὶ οἱ τὴν Μικρὰν Ἀσίαν οἰκοῦντες, Θρακκαί τε καὶ Οὐννοί, Δαλμάται καὶ Ἴταλοὶ καὶ Ἰσπανοὶ καὶ Γερμανοὶ καὶ ἄλλο εἴ τι ἔθνος ἦν οἰκῶν ἐν τοῖς τοῦ

aceea foarte înfricoșătoare, lucind și luminînd pretutindeni, care se chema și masalagiu, pînă în timpul echinocțiului de toamnă cînd soarele începe să treacă prin constelația cumpenii.

4. Ci să ne întoarcem din nou și să vedem minunatele lucrări ale lui dumnezeu, cum pe un faraon l-a înecat cu ajutorul altui faraon și cum poporul domnului a aflat alinare de multele lui necazuri; ci el n-a văzut și n-a priceput.

Scitul de cu seară a făcut vestiri în toată tabăra, așa că dimineața toți s-au aflat încălecați, înarmați și îmbrăcați în zale; sculîndu-se acuma foarte de dimineață, a așezat în linie de luptă pe toți căpitanii de cete mari și mici și la aripa dreaptă a pus comandant pe cel dintîi din feciorii lui, iar la aripa stîngă pe nepotu-său; căci Temir era de peste șazeci de ani, și la coada oștirii a rămas însuși comandant. Atunci le-a împărțit poruncile spunîndu-le: „Oamenii mei adunați și armata mea neînvinsă, făptură de oțel și zid de tărie și neam neistovit, voi ați auzit de faptele de vitejie ce le-au făcut de la început părinții noștri, nu în Răsărit, căci aceasta este patria noastră, ci în Europa și în Libia și, simplu grăit, peste tot pămîntul. Voi știți bine ridicarea lui Xerxe și Artaxerxe în contra elenilor, spun a elenilor bărbați eroi semizei; căci acești turci, amestecătură barbară, puși alătura de aceia se aseamănă ca lăcusta cu leii. Și nu să vă fac curaj, vă amintesc acestea, căci fiara ce o vînam, e acuma în mîinile noastre. Ci să nu ne fugă momîia aceasta din mînă, ci să fie prinsă întregă și sănătoasă, ca să o ducem în țara Persiei și să o arătăm copiilor noștri și să o învățăm minte să nu ne înjure soțiile noastre, bătîndu-și joc de noi. Vreau deci ca acest loc mare ce se vede, să fie înconjurat și aripa dreaptă să fie dusă în cerc, de asemenea și cea stîngă; și întreg cîmpul împrejmuiți-l cu un val de întărituri și inamicul să se afle la mijloc ca un centru al cercului“. — Și atunci cele două aripi, una din dreapta și cealaltă din stînga, mergînd pe marginea locului, au început să-l înconjoare, fiind încă dis-de-dimineață.

5. Baiazid însă la răsăritul soarelui și-a așezat cetele în linie de bătăie și, punînd să răsune semnalul de luptă, stătea așteptînd ca sciții să înceapă lupta. Aceia însă fără vreo vorbă sau strigăt sau zgomot cît de neînsemnat, făceau ce li se poruncise, lucrînd ca niște furnici fără zăbavă. Atunci Baiazid a început să ocărească și să înjure pe mării lui dregători

λαμπαδίας masalagiu, \* pentru că acest fel de comete se aseamănă unui purtător de torță. Cp. Zonaras, ed. Bonn, III, 195, 11: κομήτης ἀστὴρ ὁ λεγόμενος ξυφίας „astru comet numit Paloș“, asemănător deci unui paloș.

4: οὐδὲ συνῆκεν n-a priceput: Psalm, 106, 7 și profet. Isaia, 1, 3. — Scitul: adică tatarul. — ταγματάρχας καὶ χιλιάρχους am tradus generalizînd cu „căpitanii de cete mari și mici“; de fapt însă ταγματάρχης e comandant de legiune, regiment sau batalion, un maior; și χιλιάρχης e comandantul unui grup de o

Ὠκεανοῦ ρεΐμασιν. Ἔσθη οὖν τὸ τοιοῦτον φρικωδέστατον τέρας ἀπανταχοῦ φαί- 64b  
νον καὶ λάμπον, ὃ καὶ λαμπαδίας καλεῖται, ἄχρι τῆς φθινοπωρινῆς ἰσημερίας,  
τοῦ ἡλίου ἐν τῷ ζυγῷ τὴν πορείαν ἀρξαμένου ποιῆσθαι.

4. Ἄλλ' ἐπανίωμεν αὐθις καὶ ἴδωμεν τὰ τοῦ Θεοῦ ξένα τεράστια, πῶς 5  
τὸν Φαραῶ κατεπόντισε δι' ἐτέρου Φαραῶ καὶ πῶς ὁ τοῦ Κυρίου λαὸς εὗρεν  
ἀνακωχὴν τῶν πολλῶν πόνων αὐτοῦ· ἀλλ' οὐκ εἶδεν οὐδὲ συνῆκε.

Ὁ Σκύθης οὖν διαλαλιάς ἀφ' ἐσπέρας ποιήσας ἐν παντὶ τῷ στρατοπέδῳ,  
ὥστε πρῶτ' εὐρεθῆναι τοὺς πάντας ἐπωχουμένους καὶ περιφραγμένους τοῖς ὄπλοις,  
ἀναστὰς ἤδη ὄρθρου βαθέος παρετάξατο πάντας τοὺς ταγματάρχας καὶ χιλιάρ- 10  
χους καὶ ἐν μὲν τῷ δεξιῷ κέρατι ἔστησεν ἀρχηγὸν τὸν πρῶτον τῶν υἱῶν αὐτοῦ,  
ἐν δὲ τῷ ἀριστερῷ τὸν ἕγγονον αὐτοῦ, ἦν γὰρ ὑπὲρ τὰ ξ' ἔτη ὁ Τεμήρ, ἐν δὲ  
τῇ οὐραγίᾳ αὐτὸς ἐτέτακτο. Τότε προσέταξεν αὐτοῖς λέγων· „ὦ ἐμὸν ἄρθμισμα 15  
καὶ στρατὸς ἀκαταγώνιστος, φύσις ἀδαμάντινος καὶ στερρόδον τεῖχος καὶ γενεὰ  
δυσανάλωτος, ἠκούσατε τὰς ἐξ ἀρχῆς γεγονυίας παρὰ τῶν πατέρων ἡμῶν ἀρι-  
στείας οὐκ ἐν τῇ ἐόφᾳ, καὶ γὰρ αὕτη ἡμετέρα πατρίς ἐστίν, ἀλλ' ἐν Εὐρώπῃ καὶ 15  
ἐν Λιβύῃ καὶ ἀπλῶς εἰπεῖν ἐν πάσῃ τῇ γῆ. Οἴδατε ἀκριβῶς τὴν Ξέρξου καὶ  
Ἄρταξέρξου κατ' Ἑλλήνων ἐπανάστασιν, Ἑλλήνων λέγω τῶν ἡμιθέων ἡρώων  
ἀνδρῶν· οὗτοι γὰρ οἱ μισοβάρβαροι Τοῦρκοι ὡς ἀκρις πρὸς λέοντας ἐγγὺς ἐκεί- 65b  
νων εἰκάζονται. Οὐ γὰρ θαρρόνων ὑμᾶς ἀναμμνήσκω ταῦτα· καὶ γὰρ ἤδη ἐν  
χερσὶν ἡμετέραις τὸ θήραμα. Ἄλλὰ μὴ ἀποδρασάτω τὸ μορμολύκιον τοῦτο ἐκ 20  
τῶν χειρῶν ἡμῶν, ἀλλ' ἀγρευθήτω σῶον καὶ ὑγιές, ἵνα ἐν τῇ Περσικῇ γῆ ἀπα-  
γαγόντες δείξωμεν αὐτὸ τοῖς τέκνοις ἡμῶν καὶ παιδεύσωμεν αὐτὸν τοῦ μὴ ἀφορ-  
κίζειν ἡμᾶς κατὰ τῶν συζύγων ἡμῶν. Βούλομαι τοίνυν τὸ ὀρώμενον τοῦτο μέ-  
γα χωρίον περικυκλωθῆναι καὶ τὸ μὲν δεξιὸν κέρας κυκλοφορικῶς ἀγέσθω, ὁμοίως  
καὶ τὸ ἀριστερόν· καὶ χαρακώσατε τὸ πεδίον ἅπαν καὶ ὁ ἐχθρὸς ἐν μέσῳ ὡς κέν- 25  
τρον τοῦ πόλου εὐρεθῆτω.“ — Τότε τὰ δύο κέρατα, τὸ μὲν ἐκ δεξιῶν, τὸ δὲ ἐξ  
εὐωνύμων, ἦρξαντο κυκλεῖν τὸ περίγειον ἔτι πρωΐας οὔσης.

5. Ὁ δὲ Παγιαζήτ ἡλίου ἀνατέλλοντος καὶ αὐτὸς τοὺς λεγεῶνας συντά-  
ξας καὶ τὸ ἐνούλιον ἠγήσας, ἴστατο ἐκδεξιόμενος ἀφετηρίας παρὰ τοῖς Σκύθαις. 30  
Οἱ δὲ ἐπράττοντο τὰ προσταχθέντα ἄνευ φωνῆς ἢ ἀλαλαγμοῦ ἢ τοῦ τυχόντος  
ἠχοῦ, ἐργαζόμενοι ὡς ᾄσκνοι μύρμηκες. Ἦρξατο οὖν ὁ Παγιαζήτ ἀδολεσχῶν καὶ

mie de oameni. — *O, oamenii mei adunați ș.a.m.d.* Dacă vorbirea lui Cantacuzino IX, 3, Duca a ticluit-o bine și a compus-o retoric frumos, apoi această cuvîntare a lui Timur-Lenk, inventată și compusă și ea de Duca, trebuie să spunem că e cam deplasată, cînd îl face pe Timur-Lenk să se declare urmaș al lui Xerxe și Artaxerxe, spre a-și încuraja ostașii. — *Libia*, adică Africa. — *Xerxe* (485—465) și *Artaxerxe* (465—425); împărați de-a Persiei antice. — *să nu ne injure sofiile noastre*: vz. mai sus XV, 4.

5 et passim: *sciții*, adică tătarii lui Timur-Lenk

și pe ceauși să-i umilească și să-i lovească, pentru că n-ar duce bine războiul. Atunci unul din cei de frunte din steagul lui Atin auzind că domnul său Atin împreună cu frațele îi stau în față, a dat frâu liber cailor, și cu steagul său de cinci sute de ostași a trecut și a fugit la cei din față. Și oamenii lui Sarchan au început să facă și ei la fel. De asemenea și oamenii lui Mandahia și Carmian, când au văzut pe domnii lor strigînd și făcîndu-le semne, cu toții au început să iugă și să treacă la adversarii din față. Și Baiazid ca și cioara din poveste a început puțin cîte puțin să fie smuls de penele străine, iar cercul sciților să se rotunjească și foarte curînd să fie încheiat deplin.

6. Când feciorul lui Lazar și cumnatul lui Baiazid, Ștefan care era încă lingă el cu o gardă de cinci mii de ostași sîrbi, a văzut aceasta, neputînd răbda înfrîngerea, pornește cu mult curaj războinic asupra sciților, toate sulitele îndreptîndu-le în contra lor. Iar sciții când au văzut îndrăzneala lor plină de minie, le-au deschis o ușă și le-a dat o ieșire. Și sciții din urmă îi dădeau jos pe luptători, lovind cu săgețile în picioarele din-dărăt ale cailor, căci călăreților nu le puteau face nimic, fiind îmbrăcați în zale de oțel. Atunci sîrbi iarăși s-au întors și sciții iar le-au deschis o ușă, lăsîndu-i să intre, numai că din amîndouă părțile au căzut nu puțin oameni. Și Ștefan apropiîndu-se de Baiazid, i-a vorbit la ureche destule cuvinte, dar nu l-a înduplecat să-l asculte să fugă; căci îl înconjuraseră acum ciini mulți și tauri grași au făcut cerc în jurul lui. Ștefan însă văzînd situația, prevedea ce va fi curînd; și luînd pe ai săi și pe feciorul cel mare al lui Baiazid care se chema Musulman, a lovit din nou în mijlocul dușmanilor ce-i stăteau în față și, cu putere multă rărîndu-i, abia a scăpat din capcană, după ce a pierdut mulți și după ce însuși a ucis foarte mulți. Căci sciții se îndesiseră foarte, ajungînd de la primul cerc în plin mijloc. Ștefan însă fugînd, a luat drumul ce duce spre Brusa și Musulman cu el.

7. Sciții însă, pe toți turcii cîți o apucaseră la fugă, îi tăiau fără cruțare, pînă ce Baiazid, fiindcă era foarte strîmtorat, s-a urcat în mijlocul cîmpiei pe un deal oarecare, avînd rămași pe lingă sine ca la zece mii de robi de-ai lui, de acei pe care-i numesc ieniceri; toată cealaltă oaste fugea în dezordine. Sciții gonindu-i pe Turci, cum l-au zărit pe Baiazid,

---

5 : din steagul lui Atin... Sarchan... Mandahia și Carmian : prin acestea Duca vrea să spună că unitățile recrutate din sultanatele selgiucide Aidin, Germyan, Monteshe și Saruchan desființate de Baiazid, dar din care unii sultani și oameni de conducere se refugiaseră la Timur-Lenk, l-au părăsit pe Baiazid în toial luptei. — domnul său Atin... pe domnii lor : pe sultanul din Aidin nu-l mai chema Atin și nici pe sultanii ceilalți nu-i mai chema așa, precum s-ar părea din acest loc, ci ei aveau

ὕβριζων τοὺς μεγιστᾶνας αὐτοῦ καὶ τοὺς τζιαβουσίδας ὑποβιβάζων καὶ δέρων, ὡς οὐ καλῶς τὸν πόλεμον ἀντιτίθενται. Εἷς δὲ τῶν ὑπερεχόντων ἀπὸ τοῦ βάνδου τοῦ Ἀτὴν ἐνωτισθεῖς, ὡς ὁ κύριος αὐτοῦ ὁ Ἀτὴν σὺν τῷ ἀδελφῷ κατὰ πρόσωπον εἰστήκει, ἀφείς ὅλας ἡνίας καὶ λαβὼν τὸ βάνδον σὺν πεντακοσίοις ὀπλίταις αὐτόμολος εἰς τοὺς ἐναντίους ἔδραμεν. Οἱ δὲ τοῦ Σαρχάν καὶ αὐτοὶ τὰ ὅμοια ἔπραττον. Ὅμοίως καὶ οἱ τοῦ Μανταχία καὶ τοῦ Καρμιάν, ὀρῶντες τοὺς ἡγεμόνας αὐτῶν κράζοντας καὶ σημειοῦντας εἰς αὐτούς, ἅπαντες ἔφευγον καὶ πρὸς τοὺς ὑπεναντίους ἐχώρουν. Ὁ δὲ Παγιαζήτ ὡς ὁ κολιὸς κατ' ὀλίγον ἐφιλοῦτο, ὁ χόρος δὲ τῶν Σκυθῶν ἐκυκλοῦτο καὶ σφαῖρα ὡς ἄρτι ἐγένετο.

66b

6. Ἰδὼν δὲ Στέφανος, ὁ τοῦ Λαζάρου υἱὸς καὶ γυναικαδελφὸς τοῦ Παγιαζήτ, ἔτι συνὼν αὐτῷ σὺν πεντακισχιλίοις ἀνδράσι Σέρβοις δορυφόροις καὶ μὴ φέρων τὴν ἥτταν, ἀρεικῶ θυμῷ πρὸς τοὺς Σκύθας χωρεῖ, στήσαντες τὰ δόρατα πάντα κατὰ πρόσωπον τῶν Σκυθῶν. Οἱ δὲ Σκύθαι ἰδόντες τὴν τόλμαν αὐτῶν πλήρης θυμοῦ, ἀνοίξαντες θύραν ἔδωκαν αὐτοῖς διέξοδον. Οἱ δὲ Σκύθαι ἐξόπισθεν ἔβαλλον βέλεσι τοὺς στρατιώτας ἐν τοῖς ὀπισθίοις τῶν ἵππων· τοὺς γὰρ ἐπιβάτας οὐκ εἶχον ἀδικῆσαι τι περιπεφραγμένους ὄντας μέλανι σιδήρῳ. Οἱ δὲ Σέρβοι πάλιν ἐπαναστραφέντες καὶ πάλιν θύραν ἀνοίξαντες οἱ Σκύθαι, ἔδωκαν αὐτοῖς εἴσοδον, πλὴν ἐξ ἀμφοτέρων τῶν μερῶν ἔπεσον οὐκ ὀλίγοι. Πλησιάσας δὲ ὁ Στέφανος τῷ Παγιαζήτ καὶ εἰπὼν εἰς τὸ οὖς ἱκανὰ ῥήματα, οὐκ ἔπεισεν αὐτὸν καταπειθῆ τοῦ ἀποδρᾶσαι· ἤδη γὰρ περιεκύκλωσαν αὐτὸν κύνες πολλοί, ταῦροι πίονες περιέσχον αὐτόν. Ὁ δὲ Στέφανος ὀρῶν τὰ γενόμενα καὶ προβλέπων τὰ μετ' ὀλίγον ἐσόμενα, τοὺς ἰδίους λαβὼν καὶ τὸν πρῶτον υἱὸν τοῦ Παγιαζήτ, τὸν λεγόμενον Μουσουλμάν, κρούσας ἐν μέσῳ πάλιν τῶν ὑπεναντίων καὶ σὺν δυνάμει πολλῇ ἀραιώσας αὐτούς καὶ ἀποβαλὼν πολλοὺς καὶ αὐτὸς κατασφάξας πλείστους, μόλις ἐξῆει τῆς ἐνέδρας. Ἦσαν γὰρ οἱ Σκύθαι πεπικνωμένοι, ἀπὸ τοῦ πρώτου κύκλου εἰς τὸ ναστὸν καταντήσαντες. Ὁ δὲ Στέφανος τὴν πρὸς Προῦσαν ἀπάγουσαν φεύγων ἦν καὶ ὁ Μουσουλμάν σὺν αὐτῷ.

10

15

20

67b

25

7. Οἱ δὲ Σκύθαι πάντας τοὺς Τούρκους, ὅσοι φεύγοντες ἦσαν, ἅπαντας ἀφειδῶς κατέτεμον, ἕως οὗ ὁ Παγιαζήτ ἀνελθὼν ἐν μέσῳ τοῦ κάμπου δι' ἄκραν στενοχωρίαν ἐν βουνῷ τινι ἔχων παραλειπομένους ὡς δέκα χιλιάδας ἀργυρωνήτους σὺν αὐτῷ δούλους αὐτοῦ, τοὺς οὖς καλοῦσι γενιτζαρίδας· τὸ δὲ λοιπὸν ἅπαν

30

14 αὐτοῖς Buli: αὐτοῦς P: sed vide v. 18 αὐτοῖς P || 31 γενήτζαρίδας P.

acuma alte nume (vz. XVIII, 3), dar Duca, după obiceiul turcesc (vz. II, 3: *Caramian*), îi numește tot cu numele străbunilor înființatori ai domniilor lor. — *cioara din povește*: figura aceasta cu cioara care, descoperită fiind că s-a împodobit cu penele altor păsări, e smulsă apoi, e întrebuițată cu plăcere de Duca; vz. XXIV, 6, XXVII, 1; vz. și Const. Manasses, Cronograf v. 6589.

6: *Ștefan* vz. mai sus, IV, 1. — κύνες... πίονες *ciini... grași*: Psalm, 22, 13.

zbătîndu-se acuma ca un rechin în mijlocul mrejei, s-a dat veste din om în om, ca nimeni să nu mai ucidă pe nimenea ; și atunci îi despoaie pînă la piele și le dau drumul. Căci lege este aceasta, moștenită de demult și se păstrează neschimbată la urmași, nu numai la bizantini, ci și la perși, la tribali și la sciți, avînd aceleași credințe, ca numai lucrurile să fie prădate, persoanele însă să nu fie robite și nici ucise decît în toiul luptei.

8. Atunci ienicerii lui Baiazid se năpusteau ca niște lei asupra sciților ; dar sciții din cauza rîndurilor lor covîrșitoare rezistau turcilor. Căci ce puteau face zece față de o sută de sciți ? Ci toți au fost uciși. Și starea nenorocită a lui Baiazid ajunsese atît de departe, încît sciții s-au apropiat de el și i-au spus : „Descalecă, domnule Baiazid, și vino înapoi ! Te chiamă Temir-han“. — Atunci fără să vrea, a descălecat, căci calul îi era arăpesc, de mare preț. Ei însă au pus șeaua pe o mîrtoagă mică și urcîndu-l pe ea, l-au dus la Temir-han.

9. Acesta însă, ajungîndu-i la ureche că Baiazid era în mîinile lui, a poruncit să se ridice un cort și ședea înăuntru cortului cu feciorul său jucînd șah, pe care perșii îl numesc santraț, iar latinii scacon ; el voia cu aceasta să arate că : „Nu aveam eu nici o grijă pentru prinderea lui Baiazid ; căci cu armata mea nenumărată îl aveam ca pe o vrabie în laț“. Dar într-adevăr el numai se prefăcea, ascunzînd adevărul ; căci, deși armatele lui ajungeau și la de două ori pe atît, totuși mare grijă și necaz se ținea de el, pînă ce a văzut că pasul norocului se îndreaptă lin spre el. Și atunci s-a apucat de născociri și povești și dăruirile norocului le socotea isprăvi de vitejie de ale lui.

10. Aducîndu-l deci pe Baiazid l-au pus să stea drept în ușa cortului ; și ridicînd glasul, l-au aclamat pe Temir-han și deodată cu aclamarea au pe buze și numele lui Baiazid : „Iată“, zic, „și sultanul turcilor legat stă lîngă tine“. Temir însă cufundat în jocul șahului, nu s-a grăbit să se ridice spre cei ce îi aduceau urări și închinăciune. Atunci ei, cum stăteau, din nou cu glas mai tare, l-au aclamat și a doua oară i-au spus numele lui Baiazid. Atunci, bătut fiind și în jocul șahului de feciorul său, care i-a dat s'ahruh în limba persă, ceea ce la italieni se spune scaco-zogao, — de atunci numele lui s-a chemat Siahruh, adică al feciorului lui, — Temir și-a ridicat ochii și, văzînd garda de ostași și pe Baiazid în mijlocul lor ca pe un făcător de rele, i-a întrebat, spunînd : „Acesta e acela care cu puțin în urmă ne despărțea de soțiile noastre, dacă nu ne vom

7. *perși* : aici turci ; *tribali* : sirbi ; *sciți* : tatar.

10: *numele lui s-a chemat Siahruh* : La L. Chalc., I, 129, 17 și 145, 22 feciorul lui Timur-Lenk apare de mai înainte cu acest nume. — *ne despărțea de soțiile noastre* : vz. XV, 4.

χύδην ὄχετο. Οἱ δὲ Σκύθαι διώκοντες τοὺς Τούρκους, ὡς εἶδον τὸν Παγιαζήτ ἐν μέσῳ τῶν ἀρκύων ἤδη ὡς λάβρακα σπαίροντα διαλαλαῖς γενομένης „μηδεὶς φονεῦσαι τινα“, γυμνοὺς ποιοῦντες ἀφίεσαν. Νόμος γάρ ἐστιν οὗτος, ἄνωθεν ἐκ διαδοχῆς αἰεὶ πρὸς τοὺς ἀπογόνους κατιῶν ἀκήρατος, οὐ μόνον Ῥωμαίοις, ἀλλὰ καὶ Πέρσαις καὶ Τριβαλλοῖς καὶ Σκύθαις διὰ τὴν ταυτότητα τῆς πίστεως, τὰ μὲν 5  
πράγματα μόνον σκυλεύειν, τὰ δὲ σώματα μὴ ἀνδραποδίζεσθαι μηδὲ φονεῦειν ἔξω τῆς πολεμικῆς παρατάξεως μηδένα.

8. Τότε οἱ τοῦ Παγιαζήτ δοῦλοι ὡς λέοντες ἀντέπιπτον τοῖς Σκύθαις· οἱ δὲ Σκύθαι διὰ τὴν ὑπὲρ περισσοῦ αὐτῶν σύνταξιν ἀντικαθίσταντο τοῖς Τούρκοις. Τί γὰρ εἶχον ποιῆσαι δέκα πρὸς ἑκατὸν Σκύθας; πλὴν πάντες ἐσφάγησαν. Καὶ τόσον κατηντῆκει τὰ τοῦ Παγιαζήτ δυστυχήματα, ὡς πλησιάσαι τοὺς Σκύθας καὶ εἰπεῖν αὐτῷ· „Κατάβηθι τοῦ ἵππου, κύριε Παγιαζήτ, καὶ δεῦρο· καλεῖ σε ὁ Τεμῆρ-χάν.“ — Τότε καὶ μὴ θέλων κατέβη τοῦ ἵππου· ἦν γὰρ ὁ ἵππος ἀραβικὸς πολλοῦ τιμήματος ἄξιος. Οἱ δὲ ἔστρωσαν ἱππάριον σμικρὸν καὶ καθίσαντες αὐτὸν ἐπάνω πρὸς τὸν Τεμῆρ-χάν ἀπήγαγον. 68b 15

9. Ὁ δ' αὐτὸς ἐνωτισθεὶς, ὅτι Παγιαζήτ ἐν χερσὶν ἦν, κελύσας πῆξαι σκηνήν, ἐκάθητο μετὰ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ ἔνδον τῆς σκηνῆς παίζων ζατρίκιον, ὃ οἱ Πέρσαι σαντρατζ καλοῦσιν, οἱ δὲ Λατῖνοι σκάκον, δηλῶν ἐν αὐτῷ, ὡς· „Οὐκέτι μοι φροντὶς ἦν περὶ τῆς τοῦ Παγιαζήτ θηρεύσεως· εἶχον γὰρ αὐτὸν διὰ τῆς ἀναριθμήτου μου δυνάμεως ὡς στρουθίον ἐν παγίδι.“ — Πλὴν τὸ ἀληθὲς ἦν ὑποκρίωνων τὴν ἀλήθειαν· καὶ γὰρ εἰ καὶ ἐπὶ διπλασίονα ἐχώρει τὰ τούτου στρατεύματα, ἀλλὰ καὶ μεγάλη φροντὶς καὶ κότος συνεῖχεν αὐτῷ, ἕως οὗ τὰ τῆς τύχης εἶδεν εὐμαρῶς εἰς αὐτὸν διαρρέοντα. Τότε καὶ ἐτεχνάζετο καὶ εἰς μύθους ἐχώρει καὶ τῆς αὐτοῦ ἀνδραγαθίας ἐμέτρει τὰ τῆς τύχης δωρήματα. 20

10. Ἀπαγαγόντες οὖν αὐτὸν καὶ ἐν τῇ πύλῃ τῆς σκηνῆς στήσαντες ὄρδιον, ἦσαν φωνὴν εὐφημοῦντες τὸν Τεμῆρ-χάν καὶ σὺν τῇ εὐφημίᾳ καὶ τὸ τοῦ Παγιαζήτ ὄνομα ἐπὶ χεῖλεσιν· „Ἰδοῦ,“ λέγοντες, „καὶ ὁ τῶν Τούρκων ἀρχηγὸς παρειστῆκει σοι δέσμιος.“ — Ὁ δὲ Τεμῆρ ἀσχολούμενος ἐπὶ τῇ μελέτῃ τῶν σκάκων οὐκ ἀνέδορε πρὸς τοὺς εὐφημοῦντας αὐτόν. Τότε πάλιν γεγωνοτέρῳ φωνῇ εὐφήμων οἱ παρεστηκότες καὶ τὸ τοῦ Παγιαζήτ ὄνομα ἐκ δευτέρου ἀνήγγειλαν. 25 69b 30  
Τότε καὶ ὁ Ταμῆρ ἠττηθεὶς ἐν τῷ τοῦ σκάκω παιγνίῳ παρὰ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ, — δούς αὐτῷ περσιστὶ σιαχρούχ, ὃ λέγεται παρ' Ἰταλοῖς σκάκω ζογάω, ἐκάλεσε τὸ ὄνομα αὐτοῦ ἔκτοτε Σιαχρούχ, ἦγουν τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ, — ἀτενίσας οὖν καὶ ἰδὼν τὴν φάλαγγα καὶ τὸν Παγιαζήτ ἐν μέσῳ ὡς κακοῦργον, ἠρώτησεν αὐτοὺς λέγων·

22 ἀλλὰ καὶ καὶ P || 32 αὐτῷ Bull: αὐτὸ P.

război cu el ?“ — Baiazid însă luîndu-le răspunsul din gură, a zis : „Eu sînt ; dar nici tu, atît de mare, să nu ai dispreț față de cei căzuți ! Ci cunoaște, fiind și însuți domn, să păzești marginile domniei“. — Atunci Temir văzînd cît de ars și palid e peste măsură, căci de dimineața și pînă seara nu mîncase nimic și, cu spaima morții în ochi, era uscat de arșița atît de pătrunzătoare a soarelui, s-a sculat drept și l-a pus pe Baiazid să stea jos în fața lui. Și încurajîndu-l și mîngîindu-l cu vorbe bune, a poruncit să ridice trei corturi, adică pavilioane de cinste, și i-a spus : „Mergi și odihnește-te și să nu gîndești că o să-ți fac ceea ce tu ai făcut altora. Îți jur pe dumnezeu și pe profetul lui, că nu altul îți va despărți sufletul de trupul său decît dumnezeu care l-a împreunat“. — Și atunci Baiazid a intrat în corturile pe cari i le-a dat Temir, iar Temir a poruncit să tragă în jurul corturilor un șanț și ca o mie de soldați perși să stea cerc de paza corturilor, afară de șanț însă cinci mii din oamenii lui de casă, ostași bine înarmați pe care îi punea cu schimbul în fiecare zi și noapte.

11. Și a stat opt zile în cîmpia aceea unde s-a dat lupta și în aceste opt zile s-a răspîndit armata persică din Galatia în Frigia, Bitinia, Paflagonia, Asia Mică, Caria, Licia și Pamfilia, așa că în fiecare provincie și oraș se părea că este toată armata lui Temir și însuși Temir ; căci în aceste opt zile s-a revărsat și s-a răspîndit peste măsură. Temir însă a luat din Ancara avere multă și robi mulți și, arzînd și nimicînd pe cei ce îi ieșeau în cale, a venit la Coticiaion, capitala Frigiei, avînd cu el și pe Baiazid bine îngrădit în chipul, în care am spus mai înainte.

12. Dar la Ancara s-a fost petrecut un lucru, care face să fie amintit. Pe cînd Baiazid era încă în timpul războiului, erau cu el patru din feciorii lui : cel mai mare Musulman, după acesta Ese și al treilea Mahomed și al patrulea Musa ; și mai avea acasă doi, Mustafa și Orchan, fiind încă prunci. Cel de-al treilea Mahomed în anul acela, primise de la tatăl său provincia Galatiei spre guvernare. Cum a văzut deci și el că tatăl său peste foarte puțin timp va fi în mîinile sciților, a scăpat și el cu fuga împreună cu cei de sub mîna lui și era fugăr în munți, așteptînd ce are să fie. Și aflînd meșteri săpători foarte îndemînatici, s-a coborît noaptea și au săpat un șanț, ajungînd pînă la mijlocul corturilor chiar ; și și-ar fi dus la capăt planul viclean, dacă puterea lui dumnezeu n-ar fi

---

#### 18 Caria Bull : Icaria P.

---

11 : *Asia Mică* : sub Asia, Asia Mică, Duca înțelege țărmlul de apus al Asiei Mici, îndeosebi fosta Ionie antică cu centrul la Smirna și Efes ; cp. XVIII, 8 : *domn al Asiei* ; XXIV, 4 : *țara Asiei* : et passim.

12 : *Mahomed...* Și aflînd meșteri : După L. Chalc., I, 150, 11, nu Mahomed, ci mari dregători de-ai lui au cîștigat cu bani săpători de-ai lui Timur-Lenk ; aceștia nimerînd cu galeria săpată afară de cort, au fost prinși și li s-a tăiat capul.



„Οὗτός ἐστιν ὁ πρὸ μικροῦ διαzeugνῶν τὰς ἡμετέρας γυναῖκας, εἰ μὴ ἀντιπαρα-  
 ταξόμεθα;“ — Ὁ δὲ Παγιαζήτ ἀντιλαβὼν τὴν ἀπόκρισιν ἔφη· „Ἐγὼ εἰμι· οὐδὲ  
 γὰρ σε τοσοῦτον καταφρονεῖν τοὺς πεπτωκότας· ἀλλ’ ἴσθι, καὶ αὐτὸς ἀρχηγὸς  
 ὢν, φυλάττειν σε τοὺς ὄρους τῆς ἡγεμονίας.“ — Τότε ὁ Τεμῆρ αἰσθόμενος τὴν εἰς  
 ὑπερβολὴν χολώδη ὑπέκκαυσιν αὐτοῦ, ἦν γὰρ ἀπὸ πρωτὶ ἕως δείλης νῆστις καὶ ὑπὸ 5  
 τοῦ καύσωνος τοῦ δριμυτάτου καὶ τῆς ἀγλῦος κατάξηρος, σταθεῖς ὄρθιος ἐκέ-  
 λευσε καθίσαι τῷ Παγιαζήτ ἀντικρυ τοῦτου· καὶ ψυχαγωγήσας καὶ παραγορή-  
 σας διὰ λόγων ἐκέλευσε πῆξαι σκηναὶς τρεῖς, ἧγουν τέντας ἐντίμους, εἰπὼν αὐ-  
 τῷ· „Ὑπαγε ἀναπαύθητι καὶ μὴ λογίζου πράττειν εἰς σέ, ἀ σὺ εἰς ἄλλους πέ-  
 πραχας. Ὁμνυμί σοι Θεὸν καὶ τὸν αὐτοῦ προφήτην, ὡς οὐκ ἄλλος χωρίσει τὴν 10  
 ψυχὴν σου ἐκ τοῦ σώματος αὐτῆς, εἰ μὴ Θεὸς ὁ ἐνώσας αὐτήν.“ — Τότε ὁ Πα-  
 γιαζήτ εἰσελθὼν ἐν ταῖς σκηναῖς, ἃς ὁ Τεμῆρ ἐδώρησατο, ἐκέλευσεν ὁ Τεμῆρ 70b  
 τάφρον ὀρύξαι γύρωθεν τῶν σκηνῶν καὶ κύκλῳ τῶν σκηνῶν φυλάττειν χιλίους  
 ὀπλίτας Πέρσας, ἐκτὸς δὲ τῆς τάφρου πεντακισχιλίους εὐζώνους ἐκ τῶν οἰκια-  
 κῶν, καθ’ ἐκάστην νύκτα τε καὶ ἡμέραν ἐναλλάσσων αὐτούς. 15

11. Ἐποίησεν οὖν ἡμέρας ὀκτῶ ἐν αὐτῷ τῷ πεδίῳ, ὅπου ὁ πόλεμος ἐγένε-  
 νετο καὶ ἐν ταύταις ταῖς ἡμέραις διεσκεδάσθη τὸ Περσικὸν στράτευμα ἀπὸ Γα-  
 λατίας εἰς Φρυγίαν, Βιθυνίαν, Παφλαγονίαν, Ἀσίαν Μικράν, Καρίαν, Λυκίαν  
 καὶ Παμφυλίαν, ὥστε ἐν πάσῃ ἐπαρχίᾳ καὶ πόλει δοκεῖν εἶναι ἅπαν τὸ στράτευ-  
 μα τοῦ Τεμῆρ καὶ αὐτὸν τὸν Τεμῆρ· ἐν αὐταῖς ταῖς ὀκτῶ ἡμέραις ὑπερεχύθη καὶ 20  
 ἐπλημμύρισεν. Ὁ δὲ Τεμῆρ λαβὼν πλοῦτον καὶ αἰχμαλωσίαν πολλήν ἐξ Ἀγγύ-  
 ρας καὶ τοὺς συναντῶντας φλέγων καὶ καταναλίσκων, ἦλθεν εἰς Κοτυάειον, μη-  
 τρόπολιν τῆς Φρυγίας, ἔχων σὺν αὐτῷ καὶ τὸν Παγιαζήτ καλῶς περιπεφραγμέ-  
 νον τῷ τρόπῳ, ᾧ προλαβόντες εἰρήκαμεν.

12. Πλήν ἐγεγόνει ἐν Ἀγγύρᾳ τι, ὅπερ ἐστὶ μνήμησ ἄξιον. Ἔτι ὄντος 25  
 τοῦ Παγιαζήτ ἐν τῷ καιρῷ τοῦ πολέμου ἦσαν σὺν αὐτῷ τέσσαρες τῶν υἱῶν αὐ-  
 τοῦ· πρῶτος ὁ Μουσουλμάν, ὁ μετὰ τοῦτον Ἐσσὲς καὶ τρίτος ὁ Μεχεμέτ καὶ  
 τέταρτος ὁ Μωσῆς· εἶχε δὲ καὶ ἐν τῷ οἴκῳ δύο, Μουσταφᾶν καὶ Ὀρχάν, ἔτι νή-  
 πια ὄντα. Εἶχε δὲ τὴν ἐπαρχίαν τῆς Γαλατίας κληρωθεῖσαν τὸ ἔτος ἐκεῖνο παρὰ  
 τοῦ πατρὸς αὐτοῦ ὁ Μεχεμέτ ὁ τρίτος. Ὡς οὖν εἶδε κάκεινος τὸν πατέρα ἔτι ἐν 30  
 χερσὶ τῶν Σκυθῶν ὡς ἐν ὀλίγῳ ἐσόμενον, ἀπέδρα καὶ αὐτὸς σὺν τοῖς ὑπ’ αὐτὸν 71b  
 καὶ ἦν ἐν ὄρεσι φυγαδεύων καὶ καρδοκῶν τὸ μέλλον. Εὐρῶν οὖν τεχνίτας ὀρύκτας  
 ἐπιτηδεῖουσ εἰς ἄγαν καὶ κατελθὼν διὰ τῆς νυκτός, ὠρυξαν τὴν τάφρον καὶ ἕως  
 τὸ μέσον αὐτῶν τῶν σκηνῶν καταντήσαντες, εἶχον γὰρ τελεσιουργήσαντες τὸ πα-  
 νούργειμα, εἰ μὴ θεία τις δύναμις ἐκώλυσε τοῦ μὴ ἐλευθερωθῆναι τὸν ἀλά- 34

7 καθῆσαι P || 18 Καρίαν Bull: Ἰκαρίαν P || 22 κοτυάειον P || 26 τέσσαρες P || 32  
 τεχνίτας Bull: τεχνήτας P.

oprit, ca nelegiuitul să fie făcut scăpat. Dar spre zorii zilei, — căci soarele care mergea prin constelația leului, stătea ascuns sub pământ de vreo nouă ore, — a venit garda cea nouă și, văzînd ei pământul aruncat din groapă, au izbucnit în strigăle; și paznicii de noapte trezindu-se, au început să strige tare și s-a făcut zarvă mare în toată tabără. Și repezindu-se înăutnru, l-au găsit pe Baiazid stînd în picioare în mijlocul cortului și pe Hogiaferuz, arhieunucul lui, căci și acesta fusese prins deodată cu dînsul. Meșterii săpători însă au fugit și cu ei Mahomed. Dis-de-dimineată, Baiazid stînd în fața lui Temir și acesta ocărîndu-l și spunîndu-i cuvinte de grea amenințare, în fața lui, a poruncit de i-au tăiat capul lui Hogiaferuz. De atunci s-a făcut pază mare în jurul lui Baiazid și peste noapte i se punea lanț la grumaz și cătușe la mîini; ziua însă, ostași numai numeroși nu-l lăsau din ochi, păzindu-l.

**Pustiirile lui Timur-Lenk.** XVII. De la Cotaion ridicînd tabăra, a stricat și a robit și a luat orice comoară ce a găsit-o cu chinuri și cazne foarte multe; arzînd, spînzurînd, îngropînd oameni de vii în văzul tuturor și făcînd orice altă caznă, a venit la Brusa; și deschizînd vistieriile, a scos odoarele ciștigate de la bizantini, de aur și de argint, pietre scumpe și mărgăritare, măsurîndu-le ca boabele de grîu cu banița. A găsit acolo și soțiile și fiitoarele lui Baiazid și între ele și pe fata lui Lazar. Și după ce a luat toate cele din Brusa, Nicea, Nicomedia și din orașele de primprejur, comori nesfîrșite, a ajuns în Frigia-de-jos. Și dărîmînd toate orașele mici și mari, a venit în Asia. Și trecînd prin Adramintion și Asos, a venit la Pergam și acolo rămînînd mai multe zile a adunat tezaurele orașelor din jur și a luat în robie băieți și fete și, chinuind și pedepsind pe toți, turci și bizantini, arzîndu-i în foc și lăsîndu-i să moară de foame în închisoare, pentru a stoarce aur și argint, după ce a îngrămădit tot felul de bogății, a venit la Magnesia care e așezată lîngă Sipilos. Și acolo adunînd toate odoarele de aur și de argint din Lidia și strîngînd toată bogăția din Sardes, Filadelfia și Atalos, a venit la Smirna.

2. Și acolo ridicînd corturile lîngă cetățuia fraților de la Rodos, pe care o zidiseră în zilele mai sus zisului Omur, a început s-o ceară de la ei. Frații însă i se împotriveau, căci erau refugiați în cetățuie foarte mulți

---

XVII 1: *pe fata lui Lazăr*: vz. IV, 1. — *Frigia-de-jos*: e antica Frigia Mică înspre țărmul de sud al Mării de Marmara. — *Asia*: adică țărmul de apus al Asiei Mici, locuit de Greci (vz. XVI, 11), celelalte părți, Duca desemnîndu-le cu numele antice ale vechilor provincii și țări. — *Atalos* Ἀτταλος se vede că e identic cu Ἀττάλεια Atalia, oraș în Lidia, azi Jarantepe, precum îmi comunică p. R. Janin.

2: *Omur*: vz. VII, 3. —

στορα. Καὶ δὴ πρωΐας οὔσης, ἦν γὰρ ὑπὸ γῆν κρυπτόμενος ὁ ἥλιος ἐννέα πω  
 ὥρας ἐν τῷ λέοντι βαδίζων, ἦλθεν ἡ παρατάξις ἡ νέα καὶ ἰδόντες τὰ χώματα  
 τῆς ὀπῆς ἐβόησαν καὶ ἐγερθέντες οἱ φυλάσσοντες τὴν νύκτα ἀνεβόησαν καὶ θό-  
 ρυβος μέγας ἐγεγόνει παντὶ τῷ στρατῷ. Καὶ εἰσπηδήσαντες εὗρον τὸν Παγια-  
 ζῆτ ἰστάμενον ἐν μέσῳ τῆς τέντας καὶ τὸν Χοτζιαφερούζ, τὸν ἀρχιευνοῦχον αὐ- 5  
 τοῦ, ἦν γὰρ οὗτος ὁμοῦ ἐαλωκῶς σὺν αὐτῷ. Οἱ δὲ ὀρύκται ἔφυγον καὶ σὺν αὐ-  
 τοῖς ὁ Μεχεμέτ. Πρωΐας δὲ παραστάς τῷ Ταμῆρ καὶ λοιδορήσας αὐτὸν καὶ λό-  
 γους ἐπαπειλητικούς εἰπὼν αὐτῷ, κατὰ πρόσωπον αὐτοῦ προστάξας ἀπεκεφάλισαν  
 τὸν Χοτζιαφερούζ. Ἐκτοτε οὖν ἐγένετο μεγάλη φυλακὴ εἰς αὐτὸν καὶ σιδηροὶ  
 κλοιοὶ καὶ χειροπέδαι διὰ τῆς νυκτός· τῇ δὲ ἡμέρᾳ μόνον συχνοὶ στρατιῶται οὐ 10  
 διέλειπον φυλάσσοντες.

XVII. Ἀπάρας δὲ ἀπὸ τὸ Κοτυάειον, φθείρας, αἰχμαλωτεύσας, λαβὼν πάν-  
 τα θησαυρὸν τὸν εὐρισκόμενον σὺν βασάνοις καὶ τιμωρίαις πλείσταις, καίων, 72b  
 κρεμάζων, ζωντοθάπτους δεικνύων τοὺς ἀνθρώπους καὶ πᾶσαν ἄλλην τιμωρίαν  
 ποιῶν, ἦλθεν εἰς Προῦσαν· καὶ ἀνοίξας τοὺς θησαυροὺς ἐξήντηλει τὰ παρὰ τῶν 15  
 Ῥωμαίων κερδηθέντα κειμήλια χρυσᾶ, ἀργύρεα, λίθους τιμίους, μαργαρίτας δί-  
 κην κόκκων σίτου μετρομένους ἐν χοίνικι. Εὔρε οὖν ἐκεῖ καὶ τὰς γυναῖκας αὐ-  
 τοῦ καὶ τὰς παλλακὰς καὶ σὺν αὐταῖς τὴν θυγατέρα Λαζάρου. Καὶ λαβὼν πάντα  
 τὰ τῆς Προῦσης, Νικαίας, Νικαμηδίας καὶ τῶν πέριξ πόλεων, τοὺς ἀκενώτους  
 θησαυροὺς, εἰς Φρυγίαν τὴν κάτω ἀφίκετο. Καὶ πορθήσας ἅπαντα πολίχινά τε 20  
 καὶ πόλεις ἦλθεν εἰς Ἀσίαν. Καὶ διαβὰς Ἀδραμύντιον καὶ Ἀσσὸν ἦλθεν εἰς  
 Πέργαμον κάκει ποιήσας ἡμέρας καὶ ἀθροίσας τῶν πέριξ πόλεων τοὺς θησαυροὺς  
 καὶ αἰχμαλωτίσας νέους καὶ παιδίσκας καὶ κολάσας καὶ τιμωρήσας πάντας Τούρκους  
 τε καὶ Ῥωμαίους, πυρκαϊάστους καὶ ἐγκλείστους ὑπὸ ἀσιτίας λιμοκτονήσας ἕνεκα  
 χρυσοῦ καὶ ἀργύρου, πάντα πλοῦτον σωρεύσας ἦλθεν εἰς Μαγνησίαν τὴν ἐν Σι- 25  
 πύλῳ κειμένην. Κάκει συναθροίσας πάντα τὰ τῆς Λυδίας χρυσεὰ τε καὶ ἀργυρᾶ  
 κειμήλια καὶ πάντα τὸν ἐν ταῖς Σάρδεσι καὶ Φιλαδελφείᾳ καὶ Ἀττάλῳ σωρεύσας  
 πλοῦτον, ἦλθεν εἰς Σμύρναν.

2. Κάκει τεντώσας ἐν τῷ πολυχίνῳ τῶν φρερίων, ὃ ἀνήγειραν ἐν ταῖς  
 ἡμέραις τοῦ προῤῥηθέντος Ὅμοῦρ, ἐζήτει τοῦτο παρ' αὐτῶν. Ὡς δὲ ἀντέλεγον 30  
 οἱ φρέριοι, ἦσαν γὰρ πλείστοι ἄνδρες τε καὶ γυναῖκες προσφυγόντες ἐν τῷ φρου- 7 b

2 ἰδόντες *scripsi*: ἰδὼν P || 10 χειροπέδαι Bull: χειροπαίδες P: χειροπέδες Bek ||  
 12 τὸ Κοτυάειον P: τοῦ Κοτυαίου Bull || 16 κερδηθέντα Bull: κερθεθέντα P || 22 ἡμέρας P:  
 alcuni zorni I: fortasse ἡμέρας τινὰς || 24 λειμοκτονήσας P || 27 Σάρδεσι *scripsi*: Σάρ-  
 δεες P.

oameni, bărbați și femei, din Efes, din Thirea, Nimfeon și din alte orașe, creștinii avînd mare nădejde, că nu va putea fi cucerită de nimeni; căci și Baiazid a încercat-o an de an cu război și nu contenea să păzească bine toate intrările și ieșirile, ca prin înfometare să poată pune mîna pe cetățuie, deoarece cu războiul n-a putut face nici o ispravă; — atunci Temir și-a pus în cap să închidă intrarea în port, vestind din om în om de cu seară, ca dimineața fiecare ostaș să ia cîte o piatră și s-o arunce în gura portului; ceea ce s-a și făcut. Iar cei din cetate cînd au văzut, și-au pierdut curajul; și dacă nu și-ar fi scos triremele și vasele afară din port în mare, în ora întîii din zi ar fi fost prefăcute în cenușă de sciți. Aceștia începînd de dimineață într-o oră au prefăcut apa în uscat; și nici a zecea parte, ce spun a zecea? nici a o suta parte n-a lucrat la îndeplinirea poruncii date.

3. Căci unde era întreg numărul oștirii atunci? — înconjurînd, precum spuneam, întreg pămîntul, ajungeau dintr-o țară în alta, înainte de a se fi auzit de dînșii, cutreierînd prin lume, deseori într-o singură zi cît în trei, ca niște zburătoare prin văzduh; și nu purtau nimic cu ei, dar aveau uneltele cele mai bune pentru dobîndirea cu ușurință a victoriei. Căci aceasta le era mai ales particularitatea, cînd o luau la drum, întreceau în privința mulțimii orișice număr și în privința mișcării erau lesne de condus și foarte iute; și ce-i mai însemnat din toate acestea, e că pe sine nu se cruțau de loc și în luptă merg de-a dreptul în fața inamicului ca niște fiare sălbatice.

---

*ora întîia din zi:* e ora întîia după răsăritul soarelui.

3: Această caracterizare a tătarilor năvălitori o aflăm aproape textual în *Istoria bizantină* a lui Nichifor Gregoras, cînd, amintind de întîia lor năvălă în Asia Mică în timpul împăratului de la Nicea Ioan IV Duca Vatașes (1222—1254), scrie: Οἱ δὲ τὸν ἄσκειον καὶ κοῦφον ἀσκούντες βίον, αἰεὶ ῥαδίως τὰς ἐκστρατείας ποιοῦνται καὶ τριῶν διὰ μᾶς ἡμέρας πολλάκις δίκην πτηνῶν αἰθερίων περιτρέχουσι γῆν ἄλλην ἐξ ἄλλης πρὶν ἀκουσθῆναι καταλαμβάνοντες, μηδὲν μὲν ἐπαγόμενοι, πάντα δ' οὖν ἔχοντες ὅσα πρὸς τὸ νικᾶν ῥαδίως ἐφόδια κράτιστα. Ἐἶναι γάρ ταυτὶ τὸ κατὰ πλῆθος ἐξιέναι μικροῦ καὶ ἀριθμὸν ὑπερβαῖνον τὸ τε τῆς κινήσεως εὐστροφον καὶ ὀξύτατον καί, ὁ τούτων μείζον τὸ τελείως ἀφειδεῖν ἑαυτῶν καὶ κατὰ πρόσωπον δίκην ἀγρίων θηρῶν ἀπαντᾶν εἰς τὰς μάχας, (ed. Bonn, vol. I, p. 35, 5—13: „Ducînd o viață fără mult calabalic, întreprind întotdeauna expediții cu ușurință și cutreieră deseori, într-o singură zi cît în trei, pămîntul ca niște zburătoare prin văzduh, ajungînd dintr-o țară în alta, înainte de a se fi auzit de dînșii, și neducînd nimic cu ei, dar avînd toate uneltele cele mai bune pentru dobîndirea victoriei cu ușurință. Căci aceasta le era mai ales particularitatea cînd o luau la drum, întreceau și în privința mulțimii orișice număr și în privința mișcării era lesne de condus și foarte iute; și ce-i mai însemnat din toate acestea, e că pe sine nu se cruță de loc și în luptă merg de-a dreptul în fața inamicului ca niște fiare sălbatice“. Asupra acestei caracterizări, Nich. Gregoras mai revine o dată, cînd, vorbind de spaima ce-a pricinuit-o zvonul unei năvăliri tătare dinspre

ρίω, Ἐφέσιοι, Θύριοι, Νύμφαιο καὶ ἀπὸ ἄλλων πόλεων, χριστιανοὶ θαρρόωντες ὡς οὐ κυριευθήσεται παρὰ τινος, — καὶ γὰρ ὁ Παγιαζήτ' κατ' ἔτος ἐπολέμει καὶ οὐ διέλειπεν ἀσφαλῶς τὰς διεξόδους τηρῶν, ὅπως ὑπὸ τοῦ λιμοῦ ἐγκρατῆς γένηται τοῦ πολυχνίου, ὑπὸ γὰρ πολέμου οὐδὲν ἦνυεν, — τότε ὁ Τεμήρ εἰς νοῦν λαβῶν φράττει τὸ τοῦ λιμένος στόμα, διαλαλιὰς ποιήσας ἀφ' ἐσπέρας, ἵνα τὸ πρῶτ' ὁ κα- 5  
θεῖς τῶν στρατιωτῶν ἀνά λίθον ἄρας ῥίψη ἐν τῷ στόματι τοῦ λιμένος· ὃ καὶ γέγονεν. Ὅρῶντες δὲ οἱ τοῦ κάστρου ἐδειλίασαν· καὶ εἰ μὴ ἤλκυσαν τὰς τριήρεις καὶ τὰ πλοῖα ἔξω τοῦ λιμένος ἐν τῷ πελάγει, τῇ πρώτῃ ὥρᾳ τῆς ἡμέρας ἐτεφρώθησαν ἂν παρὰ τῶν Σκυθῶν. Ἀρξάμενοι δὲ πρῶτ' ἄχρι τῆς πρώτης ὥρας ἐποίησαν τὴν ὑγρὰν ξηρὰν· οὐδὲ τὸ δέκατον, τί λέγω δέκατον; οὐδὲ τὸ ἑκατοστὸν 10  
ὑπόουρησεν τὸ τῆς διαλαλιᾶς πρόσταγμα.

3. Ποῦ γὰρ ἦν ὁ πᾶς ἀριθμὸς τοῦ στρατοῦ τότε; — καθὼς ἔφημεν, περι-  
κυκλώσαντες τὴν ἅπασαν, ἄλλην ἐξ ἄλλης πρὶν ἀκουσθῆναι καταλαμβάνοντες,  
γῆν καὶ τριῶν διὰ μιᾶς ἡμέρας πολλάκις δίκην πτηνῶν αἰθεριῶν περιτρέχοντες  
οἰκουμένην, μηδὲν μὲν ἐπαγόμενοι, πάντα δ' οὖν ἔχοντες ὅσα πρὸς τὸ ῥαδίως 15  
νικᾶν ἐφόδια κράτιστα· εἶναι γὰρ ταυτὶ τὸ τε κατὰ πλῆθος ἐξίεναι μικροῦ καὶ 74b  
ἀριθμὸν ὑπερβαῖνον, τὸ τε τῆς κινήσεως εὐστροφον καὶ ὀξύτατον· καὶ ὁ τούτων  
μειζον τὸ τελείως ἀφειδεῖν ἑαυτῶν καὶ κατὰ πρόσωπον δίκην ἀγρίων θηρῶν ἀπαν-  
τᾶν εἰς τὰς μάχας.

### 9 Σκυθῶν Ρ.

Dunăre în timpul lui Mihail VIII Paleolog (1261—1282), între altele scrie: ταχύδρο-  
μον γὰρ τὸ τῶν Σκυθῶν ἔθνος καὶ μιᾶς ὁδὸν ἡμέρας πολλάκις ποιεῖται τὴν τῶν τριῶν  
(*ibid.*, I, 99, 18: „Căci repede la drum e nația sciților și deseori face într-o zi un  
drum de trei”). E deci foarte aproape de adevăr că Duca s-a folosit la alcătuirea cro-  
nicii sale de Istoria Bizantină a lui Nichifor Gregoras. Și L. Chalc. vorbind despre  
organizarea armatei lui Timur-Lenk, o caracterizează în chip asemănător: ὥστε  
νεύματι τοῦ μεγάλου βασιλέως κινεῖσθαι πάντα δὴ τὸν στρατὸν, ἐφ' ὅτι ἂν γένοιτο, καὶ  
ἐκείνου δὴ ἄγοντος τὰ πάντα ἐφ' ἐνὶ συνθήματι λέναι αὐτίκα, ἐν τάχει παραγενόμενος  
ἐπὶ τὴν χρεῖαν καθίστασθαι αὐτίκα μάλα ἰόντα (I, 106, 18—21: „așa că la un semn  
al marelui han, toată oastea se pune în mișcare, ori încotro ar avea nevoie, și sub  
conducerea lui, toate merg de îndată după un singur consemn, repede fiind de față  
acolo, unde trebuie să fie, mergînd foarte repede de îndată”).

4. Trecînd ei peste gura limanului și ajungînd la șanțul cetății, frații au început să lupte, dînd vitejește cu săgețile de pe crestele zidurilor, și cădeau în șanț ca lăcustele ciocnite de vrăbii; și șanțul se umplea de trupurile sciților și sciții creșteau la loc ca și capetele Hidrei. Și șanțul  
 5 umplîndu-se de trupuri, sciții ce-au mai rămas, erau fără de număr și, călcînd peste trupurile celor morți și răzimînd scările de ziduri, au început să se urce, unii în sus, iar alții luînd drumul ce duce pe lumea cealaltă; și celui viu nu-i păsa de cel mort, dacă îi este tată sau fiu drept, ci în sufletul tuturor era un singur lucru la care se gîndeau, cine să  
 10 ajungă cel dintîi și să înfigă steagul pe turnul cetății. Și atunci urcînd din toate părțile, i-au gonit mai înăuntru pe frații care căutau să scape cu fuga; și trăgînd triremele aproape de partea cetății de sus, intrau de-a valma și fără nici o ordine cu însuși bailo și cu ceilalți frați deodată. Iar cei ce au venit din localitățile de afară, ca să fie păziți, toți creștini  
 15 cu femei și copii, unii în apa mării, alții ținîndu-se de cîrmele și lopețile triremelor, alții de funiile de la proră și de ancore, strigau către cei ce se urcaseră: „Fie-vă milă de noi, căci creștini sîntem și să nu ne lăsați aici!“ — Ei însă lovînd cu bitele peste minile întinse, au ridicat pinzele și au plecat, lăsîndu-i pe jumătate morți. Sciții însă după ce au luat și  
 20 partea de sus a cetății și după ce au adunat într-un singur loc pe prizonieri, căci erau cu femei și copii peste o mie, i-au dus în fața lui Temir; iar acesta a poruncit la toți să le taie capul cu sabia. Și a zidit apoi un turn, așezînd o piatră și potrivind un cap, așa ca fața să stea la rînd; și în celălalt șir unde era piatra, deasupra ei venea un cap, deasupra acestuia o piatră și toate fețele ieșind la iveală pe suprafața dinafară. Și era  
 25 de văzut o grozăvenie stranie și o născocire de mare cruzime.

5. Orașele Focea însă au trimis soli, înainte de ce a venit în părțile Ioniei, și s-au închinat cu daruri foarte multe; și el le-a primit și a încheiat pacea cu ei. Căci era o Focea a genovezilor, numită Focea Nouă; și  
 30 cealaltă însă era sub stăpînirea domnului Mitilinei, numită și Focea Veche. Cînd Temir a venit la Smirna și purta război în contra ei, voind să aibă

4. ὡς κεφαλαί τῆς Ὑδρας ca și capetele Hidrei: aceeași asemănare vezi și în Theofan continuat. Ed. Bonn, p. 81, 4. — Μπατουλον cu însuși bailo: așa se chemau guvernatorii venețieni trimiși în orașele și coloniile lor din răsărit; vz. Nich. Gregoras, I, 97, 21 οἱ γε μὴν κατὰ χρόνους τακτοὺς ἄρχειν ἀποστελλόμενοι τούτων ὁ μὲν ἐκ Βενετίας καλεῖται μπατουλος, ὁ δ' ἐκ Πίσσης κούνσουλος, ὁ δ' ἐκ Γεννούας ποτεστάτος „cei trimiși după vremuri cu menirea să guverneze peste acestea, se cheamă cel din Veneția bailo, cel din Pisa consul și cel din Genua podesta“ vz. și XXV. 7. Cum Duca este foarte bine informat asupra împrejurărilor de pe țărmul Asiei Mici, Smirna se vede că se afla în sfera de influență a republicii Veneția, deși Duca pare să indice aici prin bailo pe conducătorul fraților călugări cavaleri din Rodos; și atunci ar fi de citit eventual αὐτῶν (cu bailo) lor în loc de αὐτὸν „insuși“.

4. Διαβάντες τοίνυν τὸ στόμα τοῦ λιμένος καὶ παραστάντες τὴν τάφρον, οἱ μὲν φρεριοὶ διὰ τῶν βελῶν ἀνδρείως ἐμάχοντο ἐκ τῶν προμαχώνων καὶ δίκην ἀκρίδων κατακοπτομένων ὑπὸ στρουθῶν ἐν τῇ τάφρῳ ἐνέπιπτον καὶ ἡ τάφρος ὑψοῦτο τοῖς σώμασι τῶν Σκυθῶν καὶ οἱ Σκύθαι ὡς κεφαλαὶ τῆς Ὑδρας ἐφύοντο. Πληρωθείσης οὖν τῆς τάφρου τῶν σωμάτων οἱ παραλειπόμενοι ὑπὲρ μέτρον Σκύθαι πατήσαντες τὰ τεθνηκότα τῶν σωμάτων καὶ κλίμακας ἐπιθέντες ἀνέβαινον, οἱ μὲν ἄνω, οἱ δὲ τὴν πρὸς τὸν Ἄϊδην φέρουσαν κάθοδον, μὴ φροντίζων ὁ ζῶν διὰ τὸν τεθνηκότα, εἰ πατὴρ ἐστὶν ἢ υἱὸς γνήσιος, ἀλλὰ τὸ σπουδαζόμενον ἐν ἧν ἐν ταῖς τῶν ἀπάντων ψυχαῖς, τίς πρῶτος, ἀναβαίνειν καὶ τὸ σκῆπτρον θεῖναι ἐν τῷ πύργῳ. Τότε ἐκ πάντων τῶν μερῶν ἀναβάντες καὶ τοὺς φρερίους εἰς τὸ ἐνδότερον καταδιώξαντες, φυγῇ τὴν σωτηρίαν ἐπιμελοῦντο· τὰς δὲ τριήρεις ἐγγὺς τῆς ἀκροπόλεως ἐλύσαντες φύρδην καὶ ἀτάκτως εἰσήρχοντο, ἔχοντες τὸν Μπαϊουλον αὐτὸν ὁμοῦ καὶ τοὺς λοιποὺς φρερίους. Οἱ δὲ ἐλθόντες τοῦ φυλαχθῆναι ἐκ τῶν ἐκτός, χριστιανοὶ ἅπαντες σὺν γυναιξὶ καὶ τέκνοις, οἱ μὲν ἐν τῇ θαλάσῃ, οἱ δὲ κρατοῦντες τὰ πηδάλια τῶν τριήρεων, οἱ δὲ τὰς κώπας, ἄλλοι τὰ τῆς πλώρας καλώδια καὶ τὰς ἀγγύρας, ἐβόων πρὸς τοὺς ἐπιβάτας· „Ἐλεήσατε ἡμᾶς χριστιανούς ὄντας καὶ μὴ ἐγκαταλίπητε ὧδε.“ — Αὐτοὶ δὲ σὺν ῥοπάλοις κρούσαντες εἰς χεῖρας τὰς ἀπηωρημένας καὶ πετώσαντες τὰ ἰστία, ἀφέντες αὐτοὺς ἡμιθανεῖς ἔπλεον. Οἱ δὲ Σκύθαι παραλαβόντες καὶ τὴν ἀκρόπολιν καὶ εἰς ἓν ἀθροίσαντες τὴν αἰχμαλωσίαν, ἦσαν γὰρ σὺν γυναιξὶ καὶ τέκνοις ὑπὲρ τοὺς χιλίους, καὶ ἀπαγαγόντες αὐτοὺς ἐνώπιον τοῦ Τεμήρ, ἐκέλευσε πάντα ξίφει τὰς κεφαλὰς ἀποτηθῆναι. Καὶ οἰκοδομήσας πύργον ἓνα, μίαν πέτραν ἐνθεῖς καὶ μίαν κεφαλὴν συναρμόσας, ὥστε τὸ πρόσωπον ἴστασθαι καθ' εἰρμόν· καὶ ἐν τῇ ἐτέρᾳ τάξει, ὅπου ἡ πέτρα ἦν, ἐπάνω ταύτης κεφαλὴ καί, ὅπου κεφαλὴ ἦν, ἐπάνω ταύτης πέτρα καὶ τὰ πρόσωπα πάντα φαινόμενα περὶ τὴν ἕξω ἐμφάνειαν. Καὶ ἦν ἰδεῖν ξένον τέρας καὶ ἀπάνθρωπον ἐπινόημα.

5. Αἱ δὲ Φώκαιαι ἔστειλαν πρέσβεις πρὸς τοῦ ἐλθεῖν αὐτὸν ἐν τοῖς μέρεσι τῆς Ἰωνίας, καὶ προσεκύνησαν σὺν δώροις πλείστοις· καὶ αὐτὸς ὑπεδέξατο καὶ εἰρήνην σὺν αὐτοῖς ἐσπέισατο. Ἦν γὰρ ἡ μία τῶν Γενουιτῶν, ἡ καὶ Νέα καλουμένη, ἡ δὲ ἐτέρα ὑπὸ τὸν ἡγεμόνα τῆς Μιτυλήνης ἀνέκειτο, ἡ καὶ Παλαιὰ καλουμένη. Ὁ δὲ Τεμήρ ἐλθὼν ἐν τῇ Σμύρῃ καὶ πολεμίζων αὐτὴν ἔστειλε τὸν

4 Σκύθων P || 13 αὐτὸν P || 17 ἐγκαταλείπητε P || 22 οἰκοδομήσας P || 27 Φώκαιαι Bull: Φῶκαι P.

știri asupra orașelor Focea, a trimis pe nepotul său de fiu. Și domnul din Lesbos aflînd de aceasta, s-a urcat într-o triremă și a plecat la Focea ; și ieșind afară de oraș, l-a omenit, cum trebuia, pe nepotul lui Temir, mîncînd și bînd și veselindu-se împreună și la plecare i-a dat daruri foarte multe. Și nepotul lui Temir i-a dat un steag în semn de iubire și pace, și, îmbrățișîndu-se, unul a intrat în triremă, iar celălalt a încălecat pe cal și s-au despărțit unul de altul. Venind și găsind Smirna dărîmată pînă în temelii, au luat drumul spre Efes și oastea curgea de pretutindeni. Căci de la Ancara se dăduse poruncă din partea lui ca, oriunde s-ar întîmpla comandantîi și căpitanii cu oamenii de sub ei, toți să se afle la Efes ; căci de la Efes avea să ia calea spre casă.

6. Acolo ridicînd corturile, a rămas treizeci de zile. Și din toate cetățile orașului, din tîrgurile și satele de primpjur, adunînd pe toți, a strîns obiectele de aur și argint rămase din străbuni și orice alt lucru de preț și veșminte scumpe, storcîndu-le prin multe chinuri și arderi. Și apoi a plecat și merge spre Milasa, capitala Cariei, fiind o iarnă atît de grea, ger și îngheț, încît și animalele patrupede de pe pămînt și zburătoarele din aer și viețuitoarele din apă au înghețat și au murit prefăcute în gheață. El însă pornind să meargă dintr-un oraș în altul, localitatea lăsată în urmă, o prefăceau în așa pustiu, încît nici lătrat de cîine nu se mai auzea de loc, nici cîntat de cocoș, nici scîncet de copil. Ci ca și un pescar care aruncă un năvod, îl trage pe acesta la uscat și orice întîlnește în cale, aceea trage la uscat, fie pește mare sau mic, ba chiar un peștișor de tot prost și un crăbuleț, așa și aceștia plecau, jefuind toată Asia.

7. Și de la Milasa au mers în Frigia de sus Capatiani, făcînd același lucru. Din Laodicea au ajuns în Frigia Salutaria, pe care turcii în limba lor o numesc și Carasar. Acolo a murit și Ilderim Baiazid care a îndurat atîtea suferințe. Și se zvonește de mulți că el însuși și-a luat viața prin otravă. Căci Temir voia ca el să trăiască și să-l ducă în Persia și să arate perșilor, pe ce fel de fiară a pus el mîna, și să-l expună spectacolului public și să-l poarte în triumf și după aceea să-l facă, frînt de multe lipsuri, să se săvîrșească din viață. Ci cînd trăgea acu de moarte, îi anunță lui Temir că : „Eu plec acum din viață, tu însă fii cu suflet bun

6: τὰ κάστρα, πόλεις și κόμας trebuie interpretate ca acuzative de referință, iar ἅπαντας ca obiect direct la ἀθροίσας spre a nu fi nevoie de schimbat în ἀπάσας. -- *jefuind toată Asia*: adică întreg tărîmul de apus al Asiei Mici.

7: *a murit și Ilderim Baiazid*: după L. Chalc., I, 152, 6 să fi murit de supărare, după G. Sfranțes, I, 89, 1 l-a ucis Timur-Lenk. — *Persia*: adică întinsul imperiu al lui Timur-Lenk; vz. XV 6: *Samarcanđ capitala Persiei*. — *Perșilor*, adică supușilor lui Timur-Lenk: mongoli tătari și turcomani.



υίωνν αὐτοῦ, ἰστορήσων τὰς Φωκαίας. Καὶ τοῦτο μαθὼν ὁ τῆς Λέσβου ἡγε-  
 μών, ἐμβὰς ἐν τριήρει ἦλθεν εἰς Φωκαίας καὶ ἐξελθὼν ἔξω τῆς πόλεως καὶ φι- 76b  
 λοξενήσας, ὡς ἐχρῆν, τὸν υἰώνν τοῦ Τεμήρ, φαγόντες καὶ πιόντες καὶ εὐφραν-  
 θέντες ὁμοῦ, σὺν δώροις πλείστοις ἀπέπεμψεν. Ὁ δὲ τοῦ Ταμήρ ἔγγονος δούς  
 αὐτῷ σκῆπτρον σημεῖον ἀγάπης καὶ ἀσπασάμενοι ἀλλήλους, ὁ μὲν ἐν τριήρει, ὁ 5  
 δὲ ἀναβάς ἐφ' ἵππου, ἀπ' ἀλλήλων ἐχωρίσθησαν. Ἐλθὼν δὲ καὶ εὐρών τὴν Σμύρ-  
 νην κατασκαφεῖσαν ἕως τῶν θεμελιῶν, πρὸς τὴν Ἔφεσον τὴν πορείαν ἐποίουν  
 καὶ πανταχόθεν τὸ στράτευμα συνέρρθεεν. Ἦν γὰρ πρόσταγμα παρ' αὐτοῦ ἐκδο-  
 θέν ἐξ Ἀγγύρας, ὅπου ἂν τύχωσιν οἱ μεγιστᾶνες καὶ οἱ σατράπαι σὺν τοῖς ὑπ'  
 αὐτοῦς, οἱ πάντες εὐρεθῶσιν ἐν Ἐφέσῳ· καὶ γὰρ ἐξ Ἐφέσου ἦν ἀναποδιζων 10  
 πρὸς τὰ πάτρια.

6. Ἐκεῖ δὲ πῆξας τὰς σκηνὰς ἐποίησεν ἡμέρας τριάκοντα. Καὶ τὰ περίεξ  
 ἅπαντα τῆς πόλεως κάστρα καὶ πόλεις καὶ κόμας ἀθροίσας ἅπαντας καὶ τὰ ἀπὸ  
 τῶν προγόνων καταλειφθέντα χρυσᾶ τε καὶ ἀργυρᾶ καὶ ἄλλην πᾶσαν τιμίαν ὕλην 15  
 καὶ ἱματισμὸν πολυτελῆ διὰ πολλῶν βασάνων καὶ καυστηριασμῶν συλλέξας, ἐξῆλ-  
 θε καὶ πρὸς τὴν Μυλασέων, μητροπόλιν Καρίας, ἔρχεται, χειμῶνος οὕτω σφοδρῶ  
 γενομένου, κρύους τε καὶ παγετοῦ, ὡς καὶ αὐτὴν τὴν τετράποδον φύσιν τῶν ζώων  
 καὶ τὰ πτηνὰ τὰ ἀέρια καὶ τὰ ἔνυγρὰ ζῶα παγιωθῆναι καὶ εἰς κρύσταλλον μετα-  
 μείψαι τὴν φύσιν αὐτῶν. Ἐξερχομένου δὲ ἀπὸ πόλεως εἰς πόλιν ἀπιέναι τὴν κατα- 77b  
 λελειμμένην εἰς τόσον ἀφίεσαν ἔρημον, ὅτι οὐδὲ κυνὸς ὑλακῆ τὸ παράπαν ἠκούε-  
 το οὐδὲ ὄρνιθος ἡμέρου κοκκυσμὸς οὐδὲ παιδίου κλαυθμυρισμὸς. Ἄλλ' ὥσπερ 20  
 σαγήνην χαλῶν ἀλιεύς ἔλκει ταύτην ἐν τῇ ξηρᾷ ἀπὸ τοῦ πελάγους, εἴ τι ἂν συ-  
 ναντεῖ, τοῦτο καὶ ἔλκει πρὸς τὴν ξηράν, κἂν τε μέγαν ἰχθύν κἂν τε σμικρὸν καὶ  
 αὐτὸ τὸ φαυλότατον ἰχθύδιον καὶ καρκινίδιον, οὕτω καὶ οὗτοι τὴν ἅπασαν Ἀσίαν  
 λεηλατήσαντες ὄχοντο. 25

7. Ἀπὸ δὲ τῶν Μυλάσων εἰς τὴν ἄνω Φρυγίαν Καπατιανὴν ἦσαν τὰ  
 ὅμοια πράττοντες. Ἀπὸ δὲ Λαοδικείας εἰς Φρυγίαν Σαλουταρίαν κατήντησαν,  
 ἦν καὶ κατὰ τὴν αὐτῶν γλώττιαν οἱ Τοῦρκοι Καράσαρ λέγουσιν. Ἐκεῖ καὶ ὁ πο-  
 λυπαθῆς Ἰλτροῆμ Παγιαζῆτ ἀπέθανεν. Ἄιδεται οὖν παρὰ πολλῶν, ὅτι αὐτὸς  
 ἑαυτὸν φαρμάκῳ τῆς ζωῆς ἐστέρησεν. Ὁ γὰρ Τεμήρ ἠβούλετο μὲν αὐτὸν ζῆν 30  
 καὶ ἐν τῇ Περούσι ἄγειν καὶ δεῖξαι τοὺς Πέρσας, ποδαποῦ θηρίου ἐγκρατῆς ἐγένε-  
 νετο, καὶ θεατρίσαι καὶ πομπεῦσαι καὶ μετὰ ταῦτα διὰ πολλῆς στενοχωρίας τοῦ  
 ζῆν ἀπαλλάξειν ποιῆσαι. Ἄλλ' ἐπειδὴ τὰ λούσθια πνέων ἦν, μηνύει τῷ Τεμήρ,  
 ὡς: „Ἐγὼ νῦν μεταλλάτω τὸν βίον, σὺ δὲ ἰλαρῶς βλέψον τεθνηκότα με καὶ τὸ

1 et 2 Φώκαιας P || 16 Μυλασέων Bek : Μυλησίων P : Μύλασον Bull | 17 τετρά-  
 ποδον P : τετραπόδων Bull || 19 Ἐξερχομένου P : ἐξερχόμενοι Bek || 26 Μυλάσων Bek :  
 Μυλησίων P | Καπατιανὴν P : fortasse : Πακατιανὴν.

- asupra mea, după ce am murit, și dă trupul meu să fie înmormântat în mausoleul ce mi l-am construit“. Auzind aceste cuvinte, scitul și-a îndoit gândul și a trimis mortul cu cioclii, robi de ai lui ca la o sută, cărora le-a dat drumul ; și l-au dus la Brusa și l-au înmormântat în mausoleul ce și
- 5 l-a construit. Iar Temir ridicându-se de acolo, a venit în Licaonia și de acolo în Cesarea și apoi în Armenia Mică și Mare, împlinind un an întreg afară de Persia. Și după un an a revenit învingător și triumfător, aducând atîta captură și pradă de război ca niciodată vreunul din stăpînitorii persilor.
- 10 **Luptele pentru tron între feciorii lui Baiazid.** Dar să ne întoarcem iarăși la sultanii osmanilor care au urmat după aceea și să vedem, cum și în ce chip a dat norocul și fericirea domniei peste ei.
- 15 **Intoarcerea împăratului Manuil.** XVIII. Împăratul Manuil auzind de înfrîngerea turcilor și de năprasnica răsturnare a lui Baiazid, cum a căzut ca un fulger din cer, de îndată merge la Bizanț și nepotul său de frate pleacă de la cîrma împărăției ; și dînsul e trimis în insula Lemnos și Manuil este aclamat singur împărat de către palat și de popor.
- 20 **Domnia lui Musulman (Suleiman 1403—1411).** 2. Musulman însă trecînd în partea de apus, a venit la Constantinopole ; și căzînd la picioarele împăratului, îl roagă pe acesta spunînd că : „Eu îți voi fi ca un fiu și tu îmi vei fi tată și de acuma înainte între noi neghina zîzaniei nu mai rodește, ci nici pricini de ceartă nu vor fi, numai fă-mă domn al Traciei și în celălalt pămînt, cît l-am avut de la părinți“. — Și i-a dat și ostatici pe unul din frații lui nevîrstnici și pe una din surori cu numele Fatmacatun ;
- 25 și a făgăduit să dea împăratului Tesalonicul și toată regiunea Strimonului pînă la Zituni chiar și Peleponezul, iar localitățile din jurul Constantinopolei de la Panidos pînă la intrarea Bosforului în Marea Neagră

---

XVIII 1 : *Manuil* : vz. XIV, 5. — *nepotul său de frate* Ioan VII Paleolog ; vz. XIV, 3. — *insula Lemnos* : mai apoi e însă instalat ca împărat la Salonic ; vz. mai jos 2.

2 : ἀδελφίδων „din surori“ : dacă am schimba accentul în ἀδελφιδῶν ar fi una din nepoate, precum traduce I. Dar Duca vorbește mai jos de această ostatică, dînd-o drept soră ἀδελφῆ vz. XX, 4 a fratelui ostatic. ἀδελφίδων trebuie deci să fie aici un genet. plural de la ἀδελφίς (cp. εὐγενίδων XXXVII 6 ; εὐγενίδας XXXIX 16 ; vz. S. B. Psaltes, *Grammatik der byzantinischen Chroniken*, Göttingen, 1913, p. 152 § 270) cu înțelesul de soră. Genetivul plural de la obșnuitul ἀδελφή soră, ἀδελφῶν ar fi fost greu de întrebuițat aici, pentru că ar fi sunat egal cu genetivul plural de la *frate*, tot ἀδελφῶν și care s-ar fi repetat unul după altul, producînd confuzie ; simțînd nevoia de deosebire Duca l-a format pe ἀδελφίδων de la ἀδελφίς *soră*. Și în rezumatul neogrecesc din

σώμα μου δὸς ταφῆναι ἐν τῷ παρ ἑμοῦ δομηθέντι μνημείῳ. — Ἀκούσας δὲ τὰ ῥήματα ταῦτα ὁ Σκύθης ἐκάμφθη τῇ γνώμῃ καὶ στείλας αὐτὸ δι' ἐνταφιαστῶν δούλων αὐτοῦ ὡς ἑκατόν, ἐλευθερώσας αὐτούς, ἀπήγαγον αὐτὸν ἐν τῇ Προύσῃ καὶ ἔθαψαν ἐν τῷ μνημείῳ, ὃ αὐτὸς ὑποδόμησεν. Ὁ δὲ Τεμῆρ ἀπάρας ἐκεῖθεν πρὸς Λυκαονίαν ἀφίκετο ἀκαεῖθεν εἰς Καισάρειαν, εἶτα εἰς Ἀρμενίαν Μικρὰν τε καὶ Μεγάλην, πληρώσας ἐνιαυτὸν ἕνα ἐκτὸς τῆς Περσίας. Καὶ μετὰ τὸν χρόνον εἰσῆλθεν νικητῆς τροπαιοῦχος, φέρων λάφυρα καὶ λείαν ὡς οὐδεὶς τῶν πρότε- τυράνων Περσῶν.

Ἄλλ' ἐπανίωμεν πάλιν εἰς τοὺς μεταγενεστέρους ἡγεμόνας τῶν Ὀθμάνων καὶ ἴδωμεν, πῶς καὶ ποίῳ τρόπῳ μετέπεσον εἰς αὐτούς τὰ τῆς ἡγεμονίας εὐτυχήματα.

XVIII. Ὁ γὰρ βασιλεὺς Μανουὴλ ἐνωτισθεὶς τὴν ἦτταν τῶν Τούρκων καὶ τὴν τοῦ Παγιαζῆτ ἀθρόαν μεταβολήν, πῶς ἀπ' οὐρανοῦ ὡς ἀστραπὴν πεσόν- τα, παρενθὺ πρὸς Βυζάντιον ἄνεισι καὶ ὁ ἀνεπιὸς αὐτοῦ παραχωρεῖ τῶν οἰάκων τῆς βασιλείας· καὶ αὐτὸς ἐν τῇ νήσῳ Λήμνῳ πέμπεται καὶ ὁ Μανουὴλ μόνος βασιλεὺς παρὰ τοῦ παλατιοῦ καὶ τοῦ δήμου εὐφημίζεται.

2 Ὁ δὲ Μουσουλμὰν περάσας ἐν τῇ δύσει εἰσῆλθεν ἐντὸς τῆς Πόλεως· καὶ πίπτει ἐν τοῖς ποσὶ τοῦ βασιλέως καὶ δέεται τούτου λέγων, ὅτι· „Ἐγὼ ἔσο- μαί σοι εἰς υἱόν, σὺ δὲ πατὴρ ἐμὸς ἔσῃ· καὶ ἀπὸ τοῦ νῦν ἐν μέσῳ ἡμῶν οὐ φύει ζιζάνιον· ἀλλ' οὔτε σκάνδαλα ἔσονται, μόνον ἀναγόρευσόν με ἡγεμόνα Θράκης, ὄσσην καὶ ἄλλην γῆν διὰ τῶν γονέων ἐπεκτησάμην.“ — Δοὺς αὐτῷ καὶ ὀμήρους ἕνα τῶν ἀδελφῶν αὐτοῦ τῶν ἀνήβων καὶ μίαν τῶν ἀδελφίδων Φατμάκατον ἐπονομαζομένην, ὑποσχεθεὶς δοῦναι τῷ βασιλεῖ τὴν Θεσσαλονίκην καὶ τὰ τοῦ Στρυμόνος ἄχρις αὐτοῦ Ζητουνίου καὶ τὴν Πελοπόννησον, τὰ δὲ τῆς Πόλεως περίεξ ἀπὸ Πανίδου μέχρι Ἱεροῦ Στομίου καὶ ἀπὸ τοῦ Ἱεροῦ Στομίου μέχρι

2 αὐτὸ P: αὐτὸν Bull || 13 μεταβολὴν πῶς P: μεταβολὴν πως Bek | ante πῶς addere vult καὶ αὐτὸν Bull || 21 ἐπεκτησάμην Bull: ἐπεκτίσαντο supra ντο μὴν P || 22 ἀδελφίδων P: una figliola desorella I.

cod. grec, 4, p. 9 al Academiei R.P.R., τῶν ἀδελφίδων este redat cu ἀπὸ τὰς ἀδελ- φάς του din surorile lui. — *Fatmacatun*: adică domnița Fatma; vz. Bull. comentar și G. Moravcsik, II, 287 s.v. Χατοῦν — *Tesalonicul*: fusese cucerit de Baiazid I vz. XIII, 6. — *Zituni*: L. Chalc., I, 62, 5 ἵλ αἰαζὰ λίγγᾳ Termopile. De fapt era așezat mai spre apus, în interior, cam pe unde e azi orașul Lamia. Duca pare însă să aibă în vedere și o a doua localitate Zituni pe undeva în valea Strimonului; vz. XIX, 9: τὰ παρὰ τὸν Στρώμονα χωρία πάντα πλὴν Ζητουνίου, toate localitățile de pe râul Strimon afară de Zituni (cp. și XXVIII, 11 și XXIX, 1). Cedarea Salonicului și a Zituniului o amintește L. Chalc., I, 163, 15. — τὰ τῆς Πόλεως περίεξ localitățile din jurul Constantinopolei: Duca le ia pe o distanță destul de mare, dacă pornește de la Panidos, la sud de Redestos și pînă la intrarea Bosforului în Marea Neagră.— *Ἱερὸν Στόμιον Gura sfintă și τὸ Στόμιον τοῦ Ἱεροῦ Gura templului*: cu aceste denumiri, istoricii bizantini desemnează nu numai intrarea Bosforului în Marea Neagră, ci și însuși Bosforul, precum și Elespontul (Dardanelele). Vezi V. Grecu, *La signification de Hieron Stomion*, în „Byzantinoslavica, XV, Praga, 1954, p. 209—213.

și de acolo pînă la Varna toate cetățile așezate la țărmul Mării Negre ; și împăratul încheind legături de pace cu el, l-a dus la Adrianopole ; și a trimis pe Dimitrie Leondari, bărbat cuminte și îndemînic în ale războiului, ca să ia Tesalonicul. Și el luînd orașul și anunțînd împăratului, îl aduce înăuntru pe împăratul Ioan și-l instalează pe acesta împărat al întregii Tesalii. De asemenea și în toate orașele și orășelele, împăratul a trimis bizantini din oameni de vază și le-au luat pe toate, izgonind pe turci. Și era în părțile Traciei pace în tot felul și liniște netulburată, părțile de răsărit însă erau în mare tulburare cu schimbări dese de domni în acele țări.

3. Și la începutul primăverii, după ce a trecut acea iarnă grea și vi-forniță cumplită, s-a făcut foamete mare și molimă în toate țările, pe unde a călcat picior de scit, și s-au ivit războaie lăuntrice. Și a venit Carmian care avea numele de Alisar și și-a luat, Temir dîndu-i voie, în stăpînire țara părintească. De asemenea și-a însușit și Sarchan țara-i părintească Lidia. Orchan și cei doi feciori ai lui Atin, Omur și Ese, și ei și-au luat partea lor de moștenire Ionia întregă. Și Eliez a lui Mandahia și-a do-bîndit și el Caria și Licia.

**Domnia lui Mahomed I în Anatolia 1403—1413.** 4. Iar din feciorii lui Baiazid rămași în răsărit, Mahomed era la Ancara Galatiei, deoarece țara nu avea cine o moș-teni, și era și fratele său Musa cu el, băiețandru fiind încă. Iar Ese, celălalt frate, rătăcea încoace și încolo, neavînd nici o țară peste care să domnească ; tot așa și Mustafa. De aceea Mahomed trimițînd pe unul din marii dregători ai părintelui său, cu numele Temirtes, din An-cara, în timp ce Ese se aținea atunci prin părțile acelea, și începînd război cu el, i-a tăiat capul. Și domnia lui Mahomed sporea tot mai mult în Galatia.

---

3: *Scit*: adică tătari de-ai lui Timur-Lenk. — *Și a venit Carmian* ș.a.m.d.: Sultanii selgiucizi de prin Asia Mică, izgoniți de Baiazid (vz. IV, 2) și din care cei mai mulți fugiseră la Timur-Lenk (vz. XVI, 5), sînt puși de el înapoi în domniile lor, fie ei înșiși fie urmași de-ai lor. Cp. și L. Chalc., I, 157, 23—158, 2. — *Carmian*... *Alisar*: așa s-a chemat întemeietorul sultanatului și Duca, după obiceiul turcesc, il numește și pe urmașul său tot așa ; sultanul adus înapoi la domnie a fost de fapt Iacob II. — Tot așa e și cu *Sarchan*; de fapt să fi fost Chidir-Şah-Beg, despre care Duca însă spusese că ar fi fost otrăvit de Baiazid I (vz. IV, 3). — Iar *Orchan* e fratele acestuia și a fost pus emir în Magnesia. G. Moravcsik, II, 191, s.v. 'Ορχάνης 3 greșit îl face fecior al lui Baiazid I, ci e identic cu 'Ορχάνης 2. — *cei doi feciori ai lui Atin*: sînt numiți așa, căci după obiceiul turcesc toți urmașii pot fi numiți feciori ai întemeietorului dinastiei; de fapt sînt Omar II și Isa-Beg II, feciorii lui Iese, pe care Baiazid I l-a izgonit din domnie și l-a surghiunit la Nicea, unde a rămas pînă la capătul vieții (IV, 2). Omur și Ese au fost scoși apoi din domnia părintească și uciși de Țineit (Gynejt): vz. XXVI, 3. Omur a avut

Βάρνας ἅπαντα τὰ παράλια κάστρα τὰ ἐν τῷ Εὐξείνῳ Πόντῳ κείμενα, ὁ δὲ βασιλεὺς εἰρηναίαν κατάστασιν ποιήσας καὶ αὐτὸν ἐν Ἀνδριανουπόλει πέμψας, ἔστειλε Δημήτριον τὸν Λεοντάρην, ἄνδρα συνετὸν καὶ περὶ τὰ πολεμικὰ εὖστροφον, τοῦ παραλαβεῖν τὴν Θεσσαλονίκην. Ὁ δὲ παραλαβὼν αὐτὴν καὶ μηνύσας τῷ βασιλεῖ, εἰσάγει τὸν βασιλέα Ἰωάννην ἐντὸς καὶ δεικνύει τοῦτον βασιλέα πάσης Θετταλίας. Ὁμοίως καὶ ἐν πάσαις ταῖς πόλεσι καὶ τοῖς πολιχνίοις ἔστειλεν ὁ βασιλεὺς Ῥωμαίους τῶν ἐνδόξων καὶ παρέλαβον πάντα διώξαντες τοὺς Τούρκους. Καὶ ἦν ἐν τοῖς Θρακίοις μέρεσιν εἰρήνη παντοία καὶ ἀστασίαστος γαλήνη, τὰ δὲ τῆς ἔω ἐν μεγάλῃ ταραχῇ καὶ ἀθρόα μεταβολῇ τῶν ἡγεμόνων ἐν ταῖς ἐπαρχίαις.

3. Ἔαρος τοίνυν ἀρξαμένου καὶ τοῦ σφοδροῦ χειμῶνος ἐκείνου καὶ κλύδωνος παρελθόντος, ἐγεγόνει λιμὸς ἰσχυρὸς καὶ λοιμὸς ἐν πάσαις ταῖς ἐπαρχίαις, αἷς οἱ πόδες τῶν Σκυθῶν ἐπάτησαν, καὶ ἐμφύλιοι πόλεμοι. Καταβάς τοίνυν ὁ Καρμιάν, δούς ὁ Τεμῆρ ἄδειαν, ἔλαβε τὴν πατρικὴν αὐτοῦ ἐπαρχίαν, Ἀλυσᾶρ ἐπονομαζόμενος. Ὁμοίως καὶ Σαρχάν Λυδίαν τὴν πατρικὴν ἐπαρχίαν πρὸς ἑαυτὸν ἐποίησατο. Ὁ Ὁρχάν καὶ οἱ τοῦ Ἀτὴν δύο υἱοὶ Ὁμοῦρ καὶ Ἐσῆς καὶ αὐτοὶ τὴν Ἰωνίαν πᾶσαν ἐκληρώσαντο. Καὶ ὁ τοῦ Μανταχία Ἐλιῆξ καὶ αὐτὸς Καρίαν καὶ Λυκίαν ἐπεκτήσατο.

4. Οἱ δὲ καταλειφθέντες ἐν τῇ ἐφ᾽ αὐτῷ Παγιαζήτ υἱοί, ὁ μὲν Μεχεμέτ ἐν Ἀγγύρα ἦν τῆς Γαλατίας, ἐπεὶ οὐκ εἶχε κληρονόμον ἢ ἐπαρχία ἦν δὲ καὶ ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ Μωσῆς μετ' αὐτοῦ ἔτι παιδαρίσκος ὢν. Ὁ δὲ Ἐσῆς ὁ ἕτερος ἦν πλανώμενος ἔνθεν κάκειθεν, μὴ ἔχων ἀνθεντιαν ὁμοίως καὶ Μουσταφᾶς. Ὁθεν στείλας ὁ Μεχεμέτ τινα τῶν μεγιστάνων τοῦ πατρὸς αὐτοῦ Τεμηρτῆς ἐπονομαζόμενον ἐξ Ἀγγύρας, διάγοντα τότε τὸν Ἐσῆν ἐν τοῖς μέρεσιν ἐκείνοις, καὶ συνάψας πόλεμον μετ' αὐτοῦ ἀπέτεμε τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ. Ὁ δὲ Μεχεμέτ ἦν μεγαλυνόμενος ἐν Γαλατίᾳ.

1 κάστρα Bull κάστρη P || 8 τοῖς Θρακίοις Bull: ταῖς θρακίοις P || 13 Σκυθῶν P || 16 ὁ ὀρχάν *supra lineam* ad P || 21 μετ' αὐτὸν P || 24 *post* Ἀγγύρας, *addere vult* πρὸς Bull.

un fecior Mustafa (XXVI, 3) care a fost ucis mai târziu în luptă tot de Tineit (XXVI, 4). — *Și Elieș al lui Mandașia*: e același ca și la IV, 2, pare să fie de fapt Muhamed-Beg. (V. M. Alexandrescu-Dersca, *La campagne de Timur en Anatolie 1402*, p. 91).

4: *Iar Ese*: L. Chalc., I, 159, 18—160, 5 spune că fratele său Musulmân l-a învins și ucis. Cp. și G. Sfranțes, I, 90, 15.

Lupta lui  
Güneyt pentru  
domnie.

5 5. Iar în părțile dinspre Ionia lui Atin s-a ridicat unul după nume Țineit, feciorul lui Carasupasi cu numele, bărbat viteaz și cu faimă în ale războiului, tată-său avind Smirna ca feud în zilele lui Baiazid ; și locuitorii din Smirna, din cauza guvernării ce ținea de mulți ani, îl stimau îndeobște ca pe un domn din partea locului. Atunci a început luptă cu feciorii lui Atin, căci ei locuiau în Efes. Țineit după ce a adunat ca la cinci sute de oameni din Smirna și din localitățile din jur, a pornit în contra lor și prăda locuitorii din câmpia Efesului. Strângînd în foarte puțin timp mult peste cinci sute, a venit 10 chiar asupra orașului Efesenilor ; și tăbărînd în fața cetății, în puține zile, feciorul lui Atin părăsind-o a fugit, iar Țineit s-a făcut stăpîn pe domnie. Dar el mereu scria lui Musulman în Tracia, cum că : „Eu pentru tine mă străduiesc și domnia aceasta a lui Atin nu pentru mine, ci pentru tine o cuprind. Trimite-mi deci ajutor, ca să mă pot lupta pînă la capăt 15 cu dușmanii tăi“. Și Musulman a trimis din Galipoli la Smirna mulți bani o dată și de multe ori și Țineit cu aceia a continuat zi de zi războiul, pînă ce a alungat pe moștenitorii lui Atin.

20 6. La începutul primăverii însă, cînd oamenii au intrat acum în al doilea an de la venirea aceluia groaznic potop, un fecior al lui Atin care se chema Omur, căci celălalt murise, se refugiază la unchiul său Mandahia-Eliezbei, domnul Cariei, și-i cade cu rugăminți fierbinți la picioare, rugîndu-l de ajutor. Acela îl primește cu multă afecțiune și-i împlinește rugămintea ; și adunîndu-și toată armata, merge la Efes împreună cu Omur, ducînd cu el ca la șase mii de oameni. Cei din Efes însă cu Carasupasi, tatăl lui Țineit, erau ca la trei mii, căci Țineit se afla fiind la 25 Smirna. Atunci, pentru că efesenii n-au voit să se plece, ci dîrji s-au împotrivit, dau foc orașului și văpaia aprinzîndu-se din patru laturi, a mistuit casele și focul a înghițit ca o iarbă uscată tot ce a mai fost lăsat de sciți ; și în două zile întreg orașul s-a făcut praf și cenușă. Văzînd efesenii un prăpăd atît de mare, s-au închinat.

30 7. Carasupasi însă închis în cetatea de sus, a mai rezistat pînă în vremea de toamnă, așteptînd ajutor de la feciorul său Țineit. Acela însă n-a putut să lase Smirna și să plece la Efes, căci avea ostași mult prea puțini. Atunci deschizînd porțile, a ieșit și căzînd i s-a supus lui Mandahia. Și acesta luîndu-l pe el cu ceilalți din cîți erau în cetate, i-a dus legați

5 : *Ionia lui Atin* : adică într-o parte a sultanatului Aidin.

6 : *La începutul primăverii... în anul al doilea* : de la invazia lui Timur-Lenk ; e deci 1404. — *un fecior de-al lui Atin* : de fapt al lui Iese pe care Duca îl numește tot cu numele străbunului (vz. nota la 3 : *Cei doi feciori*). — *căci celălalt murise* : acesta a fost Isa-Beg II (vz. *ibid.*), ucis de Țineit (vz. XXVI, 3). — *Mandahia-Eliezbei* :

5. Ἐν δὲ τὰ πρὸς Ἰωνίαν μέρη τοῦ Ἀτὴν ἠγέρθη τις ὄνομα Τζινεήτ, υἱὸς τοῦ λεγομένου Καρασούπασι, ἀνὴρ γενναῖος καὶ εἰς τὰ πολεμικὰ ἔνδοξος, ἔχων πρόνοιαν τὴν Σμύρνην ὁ πατὴρ αὐτοῦ ἐν ταῖς ἡμέραις τοῦ Παγιαζήτ· καὶ διὰ τὴν πολυχρόνιον ἡγεμονίαν ὡς καθολικὸν οἱ Σμυρναῖοι τοπάρχην ἐσέβοντο. Τότε ἤρατο μάχην πρὸς τοὺς υἱοὺς τοῦ Ἀτὴν, ὥκουν γὰρ αὐτοὶ ἐν Ἐφέσῳ. Ὁ δὲ Τζινεήτ ἀθροίσας Σμυρναίους καὶ ἐκ τῶν πέριξ χωρίων ὡς πεντακοσίους, κατερχόμενος ἐλήστευε τοὺς ἐν τῷ κάμπῳ Ἐφέσου. Ὡς ἐν ὀλίγῳ δὲ συναθροίσας ἐπέκεινα τῶν πεντακοσίων εἰς αὐτὴν τὴν πόλιν τῶν Ἐφεσίων ἀφίκετο· καὶ δὴ παρακαθίσας τὸ πολίχνιον, ἐν ὀλίγαις ἡμέραις ὁ τοῦ Ἀτὴν υἱὸς ἀφείς ἀπέδρα καὶ ὁ Τζινεήτ κύριος καθειστήκει τῆς ἡγεμονίας. Πλὴν διαπαντὸς ἔγραφεν ἐν τῇ Θράκῃ πρὸς τὸν Μουσουλμάν, ὡς· „Ἐγὼ ὑπὲρ σοῦ πάσχω καὶ τὴν ἡγεμονίαν τοῦ Ἀτὴν οὐ δι' ἐμέ, ἀλλὰ διὰ σέ ταύτην ἐγκολποῦμαι. Στείλον οὖν μοι βοήθειαν, ἵνα εἰς τέλος ἀντιπαρατάξωμαι τοὺς ἐχθρούς σου.“ — Ὁ δὲ Μουσουλμάν ἀπὸ Καλλιουπόλεως ἐν Σμύρνη καὶ μίαν καὶ πολλακίς ἀπέστειλεν θησαυρὸν πολὺν καὶ δι' ἐκείνου στρατεύων ἦν καθεκάστην, ἕως οὗ τοὺς κληρονόμους τοῦ Ἀτὴν ἐδίωξε.

6. Ἐαρος δὲ ἀρχομένου καὶ τὸν δεύτερον ἤδη χρόνον μετὰ τὴν παραδρομὴν τοῦ δεινοῦ ἐκείνου κατακλισμοῦ ἄρξαντες, ὁ εἷς τοῦ Ἀτὴν υἱὸς ὁ καὶ Ὅμοῦρ καλούμενος, τοῦ ἐτέρου τεθνηκότος, πρὸς τὸν θεῖον αὐτοῦ τὸν Μανταχία-Ἐλιέζπεγιν, τὸν ἡγεμόνα Καρίας, ἐπανερχεται καὶ ἱκετικῶς προσπίπτει τοῖς ποσίν αὐτοῦ δεόμενος βοήθειας. Ὁ δὲ καὶ μάλα ἀσπασίως αὐτὸν ὑποδέχεται καὶ τὸ αἰτηθὲν πληροῖ· καὶ συνάξας τὸν ἅπαντα στρατὸν αὐτοῦ ἐν Ἐφέσῳ σὺν τῷ Ὅμοῦρ ἔρχεται, ἄγων σὺν αὐτῷ ὡς ἑξακισχιλίους ἄνδρας. Οἱ δὲ τῆς πόλεως σὺν τῷ Καρασούπασι, τῷ πατρὶ τοῦ Τζινεήτ, ἦσαν ὡς τρισχίλιοι, ὁ γὰρ Τζινεήτ εὐρέθη ἐν τῇ Σμύρνη ὑπάρχων. Τότε μὴ ὑποκύψαντες οἱ Ἐφέσιοι, ἀλλὰ καρτερῶς ἀντικαθιστάμενοι, πῦρ ἀφιασίν ἐν τῇ πόλει καὶ διὰ τῶν τεσσάρων μερῶν ἀναφθείσης τῆς φλογὸς κατεδαπάνει τὰς οἰκίας καὶ τὰ καταλειφθέντα παρὰ τῶν Σκυθῶν τὸ πῦρ ὡς χόρτον κατήσθιε καὶ ἦν ἡ πᾶσα πόλις τέφρα καὶ κόνις ἐν δυσὶν ἡμέραις. Οἱ δὲ Ἐφέσιοι ἰδόντες τὴν τσαούτην ζημίαν προσεκύνησαν.

7. Ὁ δὲ Καρασούπασις, γενόμενος ἐγκλειστος ἐν τῇ ἀκροπόλει, ἀντεμάχεται ἄχρη φθινοπωρινοῦ καιροῦ, ἐκδεχόμενος βοήθειαν παρὰ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Τζινεήτ. Ὁ δὲ οὐκ ἠδύνατο ἀφείς τὴν Σμύρνην ἀπελθεῖν ἐν Ἐφέσῳ, ἦν γὰρ σπάνις πολλῇ τῶν στρατιωτῶν. Τότε ἀνοίξας τὰς πύλας ἐξῆλθε καὶ πεσὼν ὑπετάγη τῷ Μανταχία. Παραλαβὼν οὖν αὐτὸν σὺν τοῖς ἄλλοις τῶν ὄντων ἐν τῷ

1 τὰ... μέρη P: τῷ..! μέρει Bull || 2,24 καράσούπαση P || 2 ἄνδρας *supra* εας νῆε P || 20 Ἐλιέζπεγιν P || 26 ἀφιασίν P || 28 Σκυθῶν P || 30 καράσούπασης P.

pe cit se pare Muhamed-Beg (vz. nota la 3: *Cei doi feciori*), numit și el cu numele înființătorului sultanatului. — *lăsat de scifi*: de tătarii-mongoli ai lui Timur-Lenk. 7: lui Mandahia: adică lui Muhamed-Beg. —

la scaunul lui de domnie ; iar pe Omur, băiatul lui Atin îl pune în domnia părintească. Pe Carasupasi însă și pe osmanizii ce erau cu el, i-a legat și i-a închis într-o cetățuie, aruncându-i într-un turn ; Mamalos se chiamă cetățuia. Dar mi-te Țineit, ce face ? Pornind din Smirna cu o diremă, pleacă pe mare în Caria și vine la Mamalos ; acolo în taină trimite știre celor închiși, că a venit acum, ca să-i fure. Iar cei închiși fac un ospăț și dau paznicilor vin curat de băut, ca să se sature, și adormindu-i ca pe niște morți, au ieșit din turn și, slobozindu-se cu funiile peste zid, s-au urcat în diremă ; și plecând au venit la Smirna. Și a fost mare bucurie pentru o furătură ca aceea.

8. La începutul iernii însă, Țineit pornește cu război asupra Efesului și-l închide pe Omur înăuntrul cetățuiei și întreg orașul îl lasă pradă ostașilor lui ; și afară de oameni, pentru că nu voiau să-i facă robi, tot ce-au agonisit după invazia sciților, au jefuit ; și pe mulți din locuitorii orașului i-a ucis și multe alte grozăvii au iăcut cu miile, nelegiuitul. Apoi a căzut la învoială cu Omur și i-a dat pe fiica sa de soție și prin jurăminte, încredințându-l de adevăr, a ieșit din cetate și se îmbrățișează ca un tată cu fiul. Și cu jurămint se leapădă de ascultarea față de Musulman și se arată întru toate credincios moștenirii lui Atin ; și străbătînd împreună cu Omur toată țara, atrage de partea sa toate orașele așezate pe Meandru și cele dinspre miazănoapte : Filadelfia, Sardes, Nimfeon, pînă la râul Ermon și punînd oameni care îi erau mai cu credință, toată țara o dă în mîinile rudelor și prietenilor săi. Și în timp ce acesta petrecea la Efes cu viitorul său ginere, deodată dimineața se răspîndește zvonul în popor, că domnul a murit, și la răsăritul soarelui ridicînd trupul lui, l-au dus în cetățuia ce se cheamă Pirghion și e așezată la poalele muntelui Tmolos ; și acolo l-au înmormîntat lîngă străbunii lui. Iar Țineit ridicat și înălțat, își socotea țara ca o moștenire din părinți, și s-a numit domn de sine ștătător al Asiei.

9. Musulman însă nerăbdînd obrăznicia lui, s-a hotărît să treacă în Bitinia. Și trecînd a venit la Brusa și brusenii toți l-au primit cu plăcere și cu bucurie cît mai mare s-au arătat gata să moară pentru el. Atunci, cum a început primăvara, a început să strîngă oaste în contra lui Țineit. Iar Țineit însuși cu puțini călăreți pleacă în grabă la Iconion, capitala Licaoniei și, după ce vorbește

*diremă*: corabie cu două rînduri de visle. —

8: *că domnul a murit*: e Omer II, ucis prin vicieșug de Günyet (vz. XXVI, 3). — *Pirghion*, adică Turnuleț. — *domn de sine ștătător al Asiei*: adică al Ioniei asiatice (vz. XVII, 1: *Asia*) cu sultanatul Aïdin.



πολιχνίῳ δεσμίους εἰς τὴν ἡγεμονίαν αὐτοῦ ἤγαγε, τὸν δὲ παῖδα τοῦ Ἀτὴν τὸν Ὅμοῦρ ἐγκαθίζανει ἐν τῇ ἡγεμονίᾳ τῇ πατρικῇ, τὸν δὲ Καρασούπασιν ἐγκλειστον ἐν τῷ πολιχνίῳ τινὶ ἐντὸς πύργου δεσμήσας ἔρῳψε καὶ τοὺς σὺν αὐτῷ Ὀτμανίδας· Μάμαλος ὀνομάζεται τὸ πολιχνιον. Ὁ δὲ Τζινεήτ τί δαι ἄρα δρᾶ; Ἐκ τῆς Σμύρνης ἐξελθὼν σὺν διήρει μιᾷ καὶ πλεύσας ἐν τῇ Καρίᾳ ἔρχεται εἰς Μάλαμον κακεῖ κρυφίως πέμπει πρὸς τοὺς ἐγκλειστοὺς, ὡς ἤδη κλέψων ἦλθεν αὐτούς. Οἱ δὲ τοὺς φύλακας πανδαισίαν ποιήσαντες καὶ εἰς κόρον τὸν ἄκρατον κεράσαντες καὶ κοιμήσαντες ὡς τεθνηκότας, αὐτοὶ ἐξῆλθον τοῦ πύργου καὶ διὰ τοῦ τείχους χαλασθέντες καλωδίσις εἰσῆλθον ἐν τῇ διήρει καὶ πλεύσαντες ἦλθον εἰς Σμύρναν. Ἐγένετο οὖν μεγάλη χαρὰ ἐν τῇ τοιαύτῃ κλοπῇ.

8. Χειμῶνος δὲ ἀρχομένου ὁ Τζινεήτ στρατεύει εἰς Ἔφεσον καὶ κλείει ἐντὸς τοῦ πολιχνίου τὸν Ὅμοῦρ καὶ τὴν πόλιν πᾶσαν τοῖς αὐτοῦ στρατιώταις πραΐδαν ποιεῖται καὶ πλὴν τῶν ἀνθρώπων, ὅτι οὐκ ἠγματοῦντο, τὸ πᾶν δὲ ἐπεκτῆσαντο μετὰ τὴν παραδρομὴν τῶν Σκυθῶν, ἐσκύλευσαν καὶ πολλοὺς τῶν πολιτῶν κατέσφαξεν καὶ ἄλλα μύρια δεινὰ πέπραχεν ὁ ἀλάστωρ. Τότε εἰς συμβιβάσει<sup>1</sup> ἐλθὼν μετὰ τοῦ Ὅμοῦρ καὶ τὴν θυγατέρα εἰς γυναῖκαν αὐτῷ δούς καὶ ὄρκους πιστώσας τὴν ἀλήθειαν, ἔξιει τοῦ κάστρου καὶ περιπτύσσονται ὡς πατήρ μετὰ υἱοῦ. Καὶ ἀποβάλλεται ἐνόρκως τὴν πρὸς τὸν Μουσουλμάν εὐπείθειαν καὶ Ἀττηνῆς καθολικὸς ἀναδείκνυται, σὺν αὐτῷ οὖν διαδρομῶν τὴν πᾶσαν ἡγεμονίαν καὶ πρὸς ἑαυτὸν ἐλκύσας τὰς πάσας πόλεις τὰς πρὸς Μαϊάνδρον καὶ τὰς πρὸς ἄρκτον, Φιλαδέλφειαν, Σάρδεις, Νύμφαιον, μέχρι τοῦ Ἐρμωνος ποταμοῦ, καὶ οἰκίσας τοὺς πιστοτάτους αὐτῷ καὶ τὴν πᾶσαν ἡγεμονίαν εἰς χεῖρας τῶν αὐτοῦ συγγενῶν καὶ φίλων ἐνθεῖς. Αὐτὸς ἐν Ἐφέσῳ σὺν τῷ μελλογάμβρῳ διάγων, θροῦς ἀναπληθῆσας πρωτὶ ἐν τῷ δήμῳ, ὡς ὁ ἡγεμὼν ἐτεθνήκει, καὶ δὴ ἡλίου ἀνατείλαντος ἄραντες τὸ πτόμα αὐτοῦ ἔφερον ἐν τῷ πολιχνίῳ, ὃ Πύργιον καλεῖται, ἐν τῇ ὑπώρειᾳ τοῦ Τμώλου ὄρους· κείμενον ἐκεῖ αὐτὸν ἔθαιψαν ἐγγὺς τῶν πατέρων αὐτοῦ. Ὁ δὲ Τζινεήτ εἰς ὕψος ἀρθεῖς καὶ τὴν ἡγεμονίαν ὡς πατρικὸν κληρὸν ἡγησάμενος αὐτόνομος ἡγεμὼν Ἀσίας ἐκλήθη.

9. Ὁ δὲ Μουσουλμάν μὴ φέρων τὴν αὐτοῦ ἀναίδειαν ἠβουλήθη περάσαι ἐν τῇ Βιθυνίᾳ. Καὶ δὴ περάσας καὶ εἰσελθὼν ἐν Προῦση ἅπαντες οἱ Προυσαεῖς ἀσπασίως αὐτὸν ὑπεδέξαντο καὶ μεθ' ὅσης χαρᾶς ἐτοίμως τοῦ θανεῖν ὑπὲρ αὐτοῦ ἠρετίσαντο. Τότε δὴ ἕαρος ἀρξαμένου στρατὸν ἀθροίζειν ἤρξατο κατὰ τοῦ Τζινεήτ. Ὁ δ' αὐτὸς Τζινεήτ σὺν ὀλίγοις ἵπποις δρομαῖος εἰς Ἰκόνιον, μητρό-

1 τὸν δὲ παῖδα... τὸν *scripsi*: τῷ δὲ παιδί... τῷ P (*fortasse accusativus demoticus est*: τὸ δὲ παιδί... τὸ || 2 Καρασούπασιν P || 13 πρέδαν P || 14 Σκύθων P || 14—15 πολιτῶν P || 19 ἀττηνῆς P: ἀττηνῆς P<sub>1</sub> | καθολικὸς Bull: καθολικῶς P || 22 οἰκίσας P || 31—32 αὐτοῦ Bull: αὐτὸν P || 33 ἵππεῖς P.

cu Caraman, merge la Cotaion și, după ce i-a spus aceleași vorbe și lui Carmian, îi aduce la Efes cu armate. Și cuvintele ce le-a vorbit cu acești sultani, au fost: „Știți bine suferința ce ați îndurat-o de la Baiazid și părinții voștri, unii au fost măcelăriți, iar alții sugrumați cu juvățul; și s-a făcut singur domn și pe voi v-a făcut să plecați peste graniță. Acum însă, fiindcă, prin dreapta judecată a lui Dumnezeu, făcătorul de rele a dispărut, să nu ne înghită puiul aspidei, ci cu curaj, cit e încă în plină creștere, să-i strivim capul și viața ce ne rămîne, să o ducem fără grijă“. Atunci sultanii plecînd urechea la vorbele lui și socotind că este în interesul lor, au pornit înarmați, și Caraman cu trei mii, Carmian cu zece și Țineit cu cinci au tăbărit la Efes.

10. Musulman însă și el mergînd de la Brusa la Lopadion și armata lui numărînd-o la douăzeci și cinci de mii, s-a ridicat de la Lopadion și a venit la Pergam și de la Pergam în cîmpia Mainomenu, iar din acea cîmpie la Smirna. Și aflînd despre sosirea împreună a lui Caraman și Carmian, nu știa ce să facă și era necăjit. Ridicînd tabăra de la Smirna, a venit spre Efes și și-a ridicat corturile într-un loc numit Mesaulion; și acolo fiindu-i frică de inamicii săi, și-a așezat corturile îngrămădite, a tras un șanț și a ridicat un val de pămînt; și la mijloc ședea el cu oastea, iar inamicii săi la Efes; și erau la o depărtare de nici jumătate de zi, adică șase ore, unii de alții. Și nici el nu se apropia de ei de teamă și nici aceia de el din cauza inegalității.

11 Stînd astfel lucrul în nemișcare, vine la Țineit unul din prietenii lui de taină și-i spune: „Caraman și Carmian s-au înțeles și vreau noaptea asta să te dea în miinile lui Musulman; iar ei făcînd legături de bună pace cu el, să se înapoieze fără nici o frică la casele lor. Și noaptea aceasta își vor pune în lucrare întreg planul“. Aflînd Țineit aceasta, cînd se lasă seara, aprinde în corturile lui lumini și lămpi, își alege din caii cei mai

---

10 trei Bull.: treizeci P I || 22 de el Bull.: de ei P.

---

9: *Caraman... Carmian*: cu aceste nume, Duca desemnează pe urmașii acestor întemeietori de sultanate (vz. G. Moravcsik, II, 137 s.v. *Καραμάνος* 2 și p. 142 s.v. *Κερμανός*). De fapt sînt Muhamed II și Iacob II (vz. M. Alexandrescu-Derska, op. cit., p. 91 și nota la 3: *Carmian*).

10: οὗτε αὐτὸς χωρῶν πρὸς ἐκείνους διὰ τὴν δειλίαν οὐτ' ἐκείνοι πρὸς αὐτοὺς διὰ τὴν ἀνισότητα *nici el mergînd spre aceia de teamă și nici aceia spre ei din cauza inegalității*: Așa ne e transmis locul în manuscrise. Dar cuvintele *nici aceia spre ei* dau un nonsens, așa că αὐτοὺς ar trebui schimbat în αὐτὸν ca înțelesul să fie *nici aceia spre el*, adică Țineit cu aliații săi spre Musulman. Atunci însă cuvintele διὰ τὴν ἀνισότητα *din cauza inegalității* formează o contradicție, căci, precum ni se transmite în manuscrise, Țineit avea 5 000, Caraman 30 000 și Carmian 10 000 de oameni, deci 45 000, față de 25 000 ai lui Musulman, așa că nu aceia puteau să stea pe gînduri să-l atace pe Musulman din cauza disproporției de număr, ci Musulman pe ei. Dar atunci - ar trebui schimbat nu numai ἐκείνοι și ἐκείνος *aceia în acela*, ci și αὐτὸς χωρῶν πρὸς ἐκείνους, *el mergînd spre aceia în*

πολιν τῆς Λυκαονίας, ἔρχεται καὶ τῷ Καραμάν ὀμιλήσας, κατέρχεται εἰς Κοτυάειον καὶ τῷ Καρμιάν τὰ αὐτὰ εἰπών, ἔλκει αὐτοὺς μεθ' ὄπλων εἰς Ἐφεσον. Οἱ δὲ λόγοι, οὓς ὠμίλησε μετὰ τῶν ἡγεμόνων, ἦσαν· „Οἴδατε ἀκριβῶς τὴν ζημίαν, ἣν ὑπέστητε παρὰ τοῦ Παγιαζήτ· καὶ τοὺς ὑμετέρους γονεῖς οὓς μὲν ἔσφαξαν, οὓς δὲ ἀγγόνη ἀπέπνιξαν· καὶ αὐτὸς μονάρχης ἐγένετο καὶ ὑμᾶς ἐξορίστους ἐποίησεν. Νῦν δὲ ἐπεὶ δικαία Θεοῦ κρίσει ὁ ἀλάστωρ ἠφάνισται, μὴ καταπιέτω ἡμᾶς τὸ τῆς ἀσπίδος ἔκγονον, ἀλλὰ προθύμως ἔτι ἀκμάζον ὃν συντρίψωμεν αὐτοῦ τὴν κάραν καὶ τὸ λείπον ἐν ἀμερμινία διαζώμεν.“ — Τότε οἱ ἡγεμόνες ἐνωτισθέντες τοὺς λόγους αὐτοῦ καὶ εἰς συμφέρον αὐτῶν λογισάμενοι ἐχώρουν ἐν ἄρμασι καὶ ὁ μὲν Καραμάν ἐν τρισὶ χιλιάσιν, ὁ δὲ Καρμιάν ἐν δέκα καὶ ὁ Τζινεήτ ἐν πέντε χιλιάσιν ἐν Ἐφέσῳ ἐστρατοπέδευσαν.

10. Ὁ δὲ Μουσουλμάν καὶ αὐτὸς ἀπὸ τῆς Προύσης ἐν Λοπαδίῳ ἐλθὼν καὶ τὸν πάντα στρατὸν αὐτοῦ ἐν εἴκοσι πέντε χιλιάσιν ἀριθμήσας καὶ ἀπὸ Λοπαδίου ἐγερεθεὶς ἦλθεν εἰς Πέργαμον, ἀπὸ δὲ Περγάμου, ἐν τῷ Κάμπῳ τοῦ Μαινομένου, ἀπὸ δὲ τοῦ Κάμπου ἐν Σμύρῃ. Μαθὼν δὲ τὴν συνέλευσιν τοῦ Καραμάν καὶ τοῦ Καρμιάν ἠπορεύετο καὶ ἤσχαλλεν. Ἀπὸ δὲ Σμύρνης πρὸς Ἐφεσον ἀπάρας ἦλθε πῆξας τὰς σκηνάς εἰς τόπον λεγόμενον Μεσαύλιον· κἀκεῖ φοβηθεὶς τοὺς ὑπεναντίους καὶ πυκνώσας τὰς τέντας, τάφρον ἔσκαψε καὶ χῶματα ἀνήγειρε καὶ αὐτὸς ἐν μέσῳ μετὰ τοῦ στρατοῦ ἐκάθητο, οἱ δὲ ὑπεναντίοι ἐν Ἐφέσῳ, ἀπέχοντες ἡμερῶν οὐδὲ τὸ ἥμισυ, ἤγουν ἕξ ὥρων διάστημα ἀπ' ἀλλήλων, οὔτε αὐτὸς χωρῶν πρὸς ἐκείνους διὰ τὴν δειλίαν οὐτ' ἐκεῖνοι πρὸς αὐτὸν διὰ τὴν ἀνισότητά.

11. Τοῦ πράγματος οὖν ἐν ἀμελείᾳ κειμένου, πρόσσεισι τῷ Τζινεήτ εἰς τῶν αὐτοῦ μυστικῶν φίλων καὶ λέγει αὐτῷ· „Ὁ Καραμάν καὶ ὁ Καρμιάν ὁμονήσαντες βούλονται τῇ νυκτὶ ταύτῃ παραδοῦναί σε εἰς χεῖρας τοῦ Μουσουλμάν· ἐκεῖνοι δὲ εἰρηναίαν κατάστασιν πράξαντες ἀναστρέψωσιν ἀφόβως εἰς τὰ ἴδια. Ἐν ταύτῃ οὖν τῇ νυκτὶ τὸ πᾶν διαπράξονται.“ — Μαθὼν δὲ τοῦτο ὁ Τζινεήτ καὶ καταλαβούσης τῆς ἐσπέρας φανὸς καὶ λαμπάδας ἀνάψας ἐν ταῖς αὐτοῦ σκη-

1—2 Κοτυάειον P || 7 ante ἔτι *addere vult* οὕτω Bull || 9 τοὺς λόγους Bek : τοῖς λόγοις P || 10 τρισὶ Bull : τριάκοντα P I || 20 ἡμερῶν P : ἡμέρας Bull || 20 οὔτε—21 ἀνισότητα] parte contraria la quale per paura non osava venir a trovar Musulmano ; né Musulmano per la inequalità non andava a loro I || 21 αὐτὸν Bull : αὐτοὺς P.

τοὶ χωροῦντες πρὸς ἐκεῖνον *ei mergind spre acela*. Așa trebuie să-l fi avut textul sau cel puțin să-l fi interpretat vechea traducere italiană. Dar în cazul acesta Țineit cu aliații săi nu-l atacă pe Musulman de teamă. Despre o teamă însă a acestora de Musulman nu se spune nimic, ci dimpotrivă despre Musulman că „fiindu-i frică“, și-a întărit tabăra ; și atunci e firesc el să stea pe gînduri și să nu-i atace de teamă, așa precum e în manuscris. De aceea cred că e mai bine să facem numai schimbarea ușoară a lui αὐτοὺς ἐν αὐτὸν și, spre a desființa contrazicerea, cred că am făcut bine că în § 9 precedent am pus în text coniectura lui Bull τρισὶ *cu trei* în loc de τριάκοντα *treizeci* din manuscris. Trei mii e și un număr mai potrivit, în vreme ce 30 000 e vădit exagerat și poate proveni ușor dintr-o greșeală de transcriere, mai ales dacă vreun manuscris avea indicate numerele cu litere cifre. Și apoi o corijare de text ca αὐτοὶ χωροῦντες πρὸς ἐκεῖνον din αὐτὸς χωρῶν πρὸς ἐκείνους mi se pare față de λ' în γ' că e o schimbare prea mare·care trebuie evitată după putință.

repezi la drum și se urcă în cetatea de sus la fratele său Baiazid, căci era paznic și apărător al cetății. Și-i povestește întreaga sa situație și, după ce-l îndeamnă să stea cu grijă de paza orașului pînă dimineață, el însuși cu ceilalți oameni de aproape ai lui se duce la Musulman. Pe la miezul nopții mergînd oamenii lui Caraman și Carmian în corturile lui Țineit, n-au găsit pe nimeni. Țineit însă, cînd s-a făcut acuma dimineața, și-a pus un ștreang după grumaz și a venit în fața lui Musulman, plîngînd și spunînd : „Am greșit, doamne, vrednic sînt de moarte. Însumi mi-am atirnat ștreangul de git. Fă cu mine ce vrei ! Vinovat sînt de toată osînda“. Induioșat de aceste cuvinte, i s-a făcut milă de el ; și Musulman i-a dat îmbrăcăminte curată și l-a întrebat : „Unde sînt acum sultanii aceia și unde se găsește armata lor ?“ — Iar el a spus : „La Efes ; și de vrei, dă-mi armată și eu mă duc și ți-i aduc legați“. Musulman însă temîndu-se, ca în aceste răspunsuri să nu fie cumva la mijloc vreun viclesug, n-a mai voit să se ia pe urma lor, ci după răsăritul soarelui, urcîndu-se însuși pe cal, a plecat cu toată oastea spre Efes, avînd cu el și pe Țineit. Caraman însă și Carmian intrînd precum am spus, pe la miezul nopții în corturile lui Țineit și neaflîndu-l, au priceput cursa ; și s-a făcut mare larmă și tulburare în tabără ; și unii își căutau caii, iar alții șeile, alții cămilele și catirii, pentru ca să încarce poverile cu bagajele, iar ceilalți la arme. Și la răsăritul soarelui, și-au pregătit totul bine și, armata de-a călare cu sultanii și cea pedestră rămînînd pe un loc înalt, au trimis înainte catirii și cămilele cu toți însoșitorii bagajelor ; aceștia trecînd peste pasurile ce sînt spre Meandru, ei au rămas pe loc, pînă ce au văzut că au trecut de locurile grele de străbătut, atunci și ei în ordine au intrat în trecători. Și cînd sfîrșitul cozii armatei era în gura strîmtorii, atunci și armata pedestră a lui Musulman, el trecînd de podul care e așezat spre muntele Galesion, a ajuns la Efes ; și la ora patru din zi, soarele făcîndu-și atunci drumul prin constelația cumpenii, și Musulman era în Efes. Și Țineit îl sfătuia stăruitor, ca să-l înduplece pe om să se ia pe urma lor, dar el nu s-a lăsat înduplecat, pe de o parte din cauza inimii lui bune, pe de altă parte însă și pentru că se temea mereu de răutățile lui Țineit la care se dădea cu ușurință ; căci pe cît era Musulman de bun și foarte blajin, pe atît de viclean și neastîmpărat Țineit. De aceea ridicînd corturile în cîmpia de la Efes, unde a rămas patru luni, n-a făcut altceva nimic decît s-o ducă în îmbuibări și plăceri ; căci era omul băutor de vin ca nimeni altul și dedat fără rușine la poftele trupești.

---

11 : διαβὰς *trecînd de*: trebuie subînțeles Musulman. — *la ora patru din zi*: adică pe la 10 dimineața.

ναῖς, αὐτὸς τοὺς ταχυδρομοὺς τῶν ἵππων ἀναλεξάμενος ἄνεισι ἐν τῇ ἀκροπόλει πρὸς τὸν αὐτοῦ ἀδελφὸν Παγιαζήτ, ἦν γὰρ φύλαξ τοῦ κάστρου καὶ πρόμαχος. Καὶ τὰ κατ' αὐτὸν ἀκριβῶς ἱστορήσας καὶ παραγγείλας τὴν φυλακὴν τῆς πό- 86b  
λεως ἐπιμελῶς ἄχρι πρωΐας διατηρεῖν, αὐτὸς σὺν τοῖς λοιποῖς οἰκιακοῖς πρὸς 5  
τὸν Μουσουλμάν ἐπάνεισι. Καὶ διὰ μέσης νυκτὸς οἱ τοῦ Καραμάν καὶ τοῦ Καρ-  
μιάν εἰς τὰς τέντας τοῦ Τζινεήτ ἐλθόντες· οὐδένα εὔρον. Ὁ δὲ Τζινεήτ πρωΐας  
ἤδη γενομένης καὶ βρόχον ἐνθεὶς τῷ τραχήλῳ ἦλθεν ἐνώπιον τοῦ Μουσουλμάν  
κλαίων καὶ λέγων· „Κύριε, ἤμαρτον· ἄξιός εἰμι τοῦ θανεῖν. Ἐγὼ αὐτὸς τῷ τρα-  
χήλῳ μου τὸν βρόχον ἀνηρητήσαμην. Ὡς βούλει, εἰς ἐμὲ πράττε· υπεύθυνός εἰμι  
παντοίας καταδίκης“, — Ὁ δὲ Μουσουλμάν καμφθεὶς τοῖς λόγοις τούτοις καὶ 10  
συμπαθῆσας αὐτὸν καὶ στολὴν φαιδρὰν ἐνδύσας, ἠρώτησε· „Ποῦ εἰσι νῦν οἱ  
ἡγεμόνες ἐκεῖνοι καὶ ποῦ ἡ παράταξις αὐτῶν εὐρίσκεται;“ — Ὁ δὲ εἶπεν· „Ἐν  
Ἐφέσῳ· καὶ εἰ βούλει, χώρησόν μοι στρατὸν καὶ γὰρ ἐλθὼν αὐτοὺς δεσμίους ἄγω  
πρὸς σέ.“ — Ὁ δὲ Μουσουλμάν φοβηθεὶς μὴ πως πανουργία ἐν μέσῳ τού-  
των τῶν ὑποκρίσεων πράττεται, οὐκ ἠθέλησε καταδιώξει ὀπίσω αὐτῶν, ἀλλ' 15  
ἤδη τοῦ ἡλίου ἀνίσχοντος καὶ αὐτὸς ἐφ' ἵππου ἐπιβάς σὺν πάσῃ τῇ στρατιᾷ πρὸς  
Ἐφεσον ἐχώρει, ἔχων μετ' αὐτοῦ καὶ τὸν Τζινεήτ. Ὁ δὲ Καραμάν καὶ Καρμιάν,  
καθὼς ἔφημεν, περὶ τὰς μέσας νύκτας ἐλθόντες εἰς τὰς σκηνάς τοῦ Τζινεήτ καὶ  
μὴ εὐρόντες αὐτόν, ἐνόησαν τὴν ἐνέδραν· καὶ μέγας θροῦς ἐγεγόνει ἐν τῷ φω-  
σάτῳ καὶ ταραχῇ, οἱ μὲν ἐρευνῶντες τοὺς ἵππους αὐτῶν, οἱ δὲ τὰς ἐφεστρίδας, 20  
ἄλλοι τὰς καμήλους καὶ τοὺς ἡμιόνους πρὸς τὸ τὰ φορτία τῶν παρασκευῶν ἐπι-  
θεῖναι, ἕτεροι δὲ ἐν ἄρμασιν. Καὶ δὴ ἀνατέλλοντος τοῦ ἡλίου τὰ πάντα καλῶς 87b  
παρασκευάσαντες, οἱ μὲν ἱππεῖς σὺν τοῖς ἡγεμόσι· καὶ τῷ περικῶ στρατῷ ἐπὶ τό-  
που ὑψηλοῦ ἱστάμενοι τὰς ἡμιόνους καὶ τὰς καμήλους σὺν παντὶ τῷ φορτικῷ  
τάγματι προέπεμψαν· περάσαντες τὰς κλεισοῦρας τὰς πρὸς Μαϊάνδρον, αὐτοὶ δὲ 25  
ἴσαντο, ἕως εἶδον, ὅτι τὰ δύσβατα μέρη διέβησαν, τότε καὶ αὐτοὶ κατὰ τάξιν  
εἰς τὰς κλεισοῦρας εἰσῆλθασιν. Ὅτε δὲ τὸ τέλος τῆς οὐραγίας ἐν τῷ στόματι  
τοῦ στενοῦ ἦν, τότε καὶ τὸ τοῦ Μουσουλμάν περικόν, ἀπὸ τῆς γεφύρας τῆς πρὸς  
τὸ Γαλλήσιον ὄρος κειμένης διαβάς, ἐν Ἐφέσῳ ἦλθεν· καὶ τῇ τετάρτῃ ὥρᾳ τῆς  
ἡμέρας, ἡλίου ἐν τῷ ζυγῷ τὴν πορείαν ποιοῦντος, καὶ ὁ Μουσουλμάν ἐν Ἐφέ- 30  
σῳ. Ὁ δὲ Τζινεήτ πολλὰ συμβουλεύσας τοῦ ποιῆσαι καταπειθῆ τὸν ἄνδρα τοῦ  
καταδιώξει ὀπίσω αὐτῶν, οὐκ ἠνέσχετο, τὸ μὲν διὰ τὴν ἄκραν αὐτοῦ συμπά-  
θειαν, τὸ δὲ καὶ φοβούμενος αἰεὶ τὰς ὀφειδουργίας τοῦ Τζινεήτ· ἦν γὰρ ὁ Μου-  
σουλμάν τοσοῦτον ἀγαθὸς καὶ ἀπλούστατος, ὅσον ὁ Τζινεήτ πονηρὸς καὶ περιεργ-  
γος. Πήξας οὖν τὰς σκηνάς ἐν τῷ τῆς Ἐφέσου κάμπῳ καὶ ποιήσας μῆνας τέσ- 35  
σαρας, οὐκ ἄλλο ἦν τὸ δρώμενον πλὴν τρουφῆς καὶ σπατάλης· ἦν γὰρ ὁ ἀνὴρ  
οἰνοπότης ὡς οὐδεὶς ἄλλος καὶ εἰς τὰς σαρκικὰς ἐπιθυμίας ἀδεῶς ἐμίπτων.

18 ἐλθόντες Bull: ἐλθόντας P || 19 εὐρόντες Bull: εὐρόντος P || 21 ἡμιόνους Bull: ἡμιόνας P || 22 ἄρμασιν P || 35—36 τέσσαρας P<sub>1</sub>: τέσσαρεις P.

Musa sultan  
cu ajutorul  
lui Mircea  
cel Bătrîn.

XIX. Musa însă, despre care s-a vorbit mai sus și care stătea cu fratele său Mohamed la Ancara în Galatia, a fugit și a ajuns la Sinope, unde domnea Spentiar turcomanul. Primindu-l bine, precum se cuvenea, Musa i-a cerut să-l treacă în cealaltă parte a Mării Negre, înspre Țara Românească. Și întâlnindu-se cu Mircea voievod, l-a încunoștiințat cine este și de unde și cum a venit; și atunci Mircea îi dă voie să umble prin toată Țara Românească și să facă ce a hotărît. Aflînd pașalele din apus care păzeau părțile de la Dunăre, de venirea lui Musa în Țara Românească, îi scriu și-i arată lui Musulman ce s-a întîmplat și, dacă nu va apuca înainte să treacă în părțile Traciei, apusul îl va lua Musa drept moștenire și el petrecînd în Asia, la aceasta i se va mărgini și domnia.

2. Musulman auzînd aceste cuvinte, repede pleacă din Efes spre Lampsac, luînd cu dînsul și pe Țineit, în locul căruia a pus în Efes și în toată provincia alt guvernator. În Lampsac pe promontoriul din fața Galipolii zidea un turn foarte mare pentru Musulman, și constructorul era un genovez nobil, Salgruzo de Negro; clădindu-l cum trebuia, și Musulman văzîndu-l, i-a dat foarte mulți bani. Și trecînd la Galipoli, ședea în beții și trîndăvii și, veselindu-se și petrecînd în desfrînări, nu avea grija lui Musa. Musa însă nu contenea să scrie marilor dregători și să orînduiască pentru ei toate în folosul lor, dacă va pune mîna pe domnie. Și nu s-a oprit numai la aceasta, ci strîngînd turci de prin părțile Istrului, era aclamat de ei sultan a toată Tracia, Tesalia și Iliria.

3. Musulman însă l-a trimis pe Țineit în părțile Bulgariei, punîndu-l guvernator în părțile Ohridei; iar el însuși ia drumul Adrianopolei și, intrînd în oraș, toți îl aclamau ca pe un binefăcător și dătător de toate bunătățile. Și într-adevăr așa era; căci unde Musulman își lua reședința, fie că într-un oraș, fie că într-un sat, spre a rămînea acolo treizeci de zile, și cei bogați și cei săraci și chiar cei care de nevoie cerșeau de mîncare, toți erau îndestulați, nemaivînd nici o lipsă.

4. Atunci Musulman de la Adrianopole a strîns o armată și a trimis-o în contra lui Musa, iar el o ducea ziua întregă în beții. Musa însă apu-

---

XIX 1—6: După Chalcocondil, sultanul contrapretendent, i-a dat lui Mircea cel Bătrîn pămînt și venituri în dreapta Dunării și Mircea i-a dat lui Musa ajutor, oaste destulă în frunte cu Dan Voievod. Dar craiul Serbiei Ștefan trecînd de la Musa la Musulman și bizantinii cucerindu-i tabăra, Musa deși cîștigase lupta fuge. La Dunăre se întîlnește cu Mircea și Dan; pe urmă, în a doua luptă, comandantii ienicerilor și ai cavaleriei de pradă părăsindu-l pe Musulman, Musa rămîne deplin biruitor. Musulman fugind spre Bizanț, este prins de niște turci; pe aceștia, Musa care însuși îl ucide pe Musulman, îi arde de vii cu soțiile și cu copiii, pentru păcatul că s-au atins de domnul lor. (L. Chalc., I, 160, 6—165, 6). După G. Sfranțes, lui Musa i-a

XIX. Ὁ δὲ Μωσῆς, ὃν ὁ λόγος φθάσας ἐδήλωσεν, διάγων μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ Μεχεμέτ ἐν Ἀγγύρα τῆς Γαλατίας καὶ φυγῶν ἦκε ἐν Σινώπῃ ἡγεμονεύοντος Σπεντιάρ τοῦ Τουρκομάνου. Φιλοξενήσας οὖν αὐτόν, ὡς ἔδει, ἐζήτησε περᾶσαι Μωσῆς τὴν περαιάν τοῦ Εὐξείνου Πόντου, τὰ πρὸς Βλαχίαν. Ὁ δὲ ἀσπασίως τὴν αἴτησιν αὐτοῦ πληρώσας ἀφίησι καὶ εἰς Βλαχίαν περᾶ. Καὶ τῷ Μίλιτζῃ βεηβόδα συντυχῶν καὶ πληροφορήσας αὐτῷ, τίς τε εἶη καὶ πόθεν ἦκε καὶ πῶς, δίδωσιν αὐτῷ ἄδειαν τοῦ περιπατεῖν ἐν πάσῃ Βλαχίᾳ καὶ πράττειν τὰ δόξαντα. Οἱ δὲ τῆς δύσεως σατράπαι καὶ τὰ τοῦ Δανούβεως μέρη φυλάττοντες, μαθόντες τὴν εἰς Βλαχίαν εἴσοδον τοῦ Μωσῆ, γράφουσι καὶ δηλοῦσι τῷ Μουσουλμάν τὰ γινόμενα καὶ ὅπως, εἰ μὴ φθάσας περάσει ἐν τοῖς μέρεσι τῆς Θράκης, τὴν δύσιν ὁ Μωσῆς κληρώσεται καὶ αὐτὸς ἐν Ἀσίᾳ διάγων εἰς αὐτὴν καὶ καταλήξει.

2. Ὁ δὲ Μουσουλμάν ἐνωτισθεὶς τοὺς λόγους τούτους, συντόμως ἐξ Ἐφέσου πρὸς Λάμψακον ἔρχεται ἄγων ὁμοῦ καὶ τὸν Τζινεήτ, ἄλλον ἔπαρχον καταστήσας ἀντ' αὐτοῦ ἐν Ἐφέσῳ καὶ ἐν πάσῃ τῇ ἐπαρχίᾳ. Ἦν δὲ ἐν Λαμψάκῳ κτίζων ἐπ' ὀνόματι τοῦ Μουσουλμάν πύργον ἕνα παμμεγέθη ἐν τῇ ἀκτῇ τῇ ἀπέναντι Καλλιουπόλεως· ὁ δὲ δομῆτωρ ἦν Σαλγρούζω δὲ Νέγρω, Γενουίτης εἰς τῶν εὐγενῶν· ὃν καὶ οἰκοδομήσας, ὡς ἔπρεπεν, καὶ ἰδὼν αὐτόν ὁ Μουσουλμάν ἐδωρήσατο αὐτῷ πλεῖστα χρήματα. Καὶ περάσας ἐν Καλλιουπόλει καὶ καθίσας ἐν πότοις καὶ ἀμερμνίαις, εὐφραινόμενος καὶ ἀσελγαίνων, οὐκ ἐφρόντιζε περὶ τοῦ Μωσῆ. Ὁ δὲ Μωσῆς οὐ διέλειπε γράφων τοῖς μεγιστάνοις καὶ τάττων αὐτοῖς πάντα τὰ χρήσιμα, εἰ ἐγκράτης τῆς ἡγεμονίας γενήσεται. Καὶ οὐ μόνον ἦν ἐν τούτοις, ἀλλὰ καὶ Τούρκους ἀθροίσας ἐκ τῶν τοῦ Ἰστρου μερῶν, παρ' αὐτῶν πάσης Θράκης καὶ Θετταλίας καὶ Ἰλλυρικοῦ ἡγεμῶν ἀνηγορεύετο.

3. Ὁ δὲ Μουσουλμάν τὸν Τζινεήτ πρὸς τὰ μέρη τῆς Βουλγαρίας ἐν τοῖς μέρεσι τῶν Ἀχριδῶν ἔπαρχον καταστήσας, ἔπεμψεν· αὐτὸς δὲ ἐν Ἀδριανουπόλει τὴν πορείαν ἐποίει καὶ εἰσελθὼν ἐντὸς τῆς πόλεως, ἅπαντες αὐτόν ὡς εὐεργέτην καὶ δοτῆρα πάντων καλῶν ἀνηγόρευον. Καὶ ἐν ἀληθείᾳ οὕτως ἦν· ὅπου γὰρ ὁ Μουσουλμάν ἦρχετο, κἂν τε ἐν πόλει κἂν τε ἐν κώμῃ, τοῦ ποιῆσαι ἐκεῖ ἡμέρας τριάκοντα, καὶ οἱ πλούσιοι καὶ οἱ πένητες καὶ αὐτοὶ οἱ δι' ἔνδειαν τροφῶν προσαιτουῦντες, πάντες αὐτάρκεις ἐγένοντο.

4. Τότε ὁ Μουσουλμάν ἀπ' Ἀδριανουπόλεως συλλέξας στρατὸν κατὰ τοῦ Μωσῆ ἔπεμψε καὶ αὐτὸς διημέρευεν ἐν πότοις. Ὁ δὲ Μωσῆς συνάψας πόλεμον

6 Μύλιτζη P || 9 γράφουσι Bull: γράφωσι P || 13 τοὺς λόγους τούτους Bek: τοῖς λόγοις τούτοις P || 19 καθήσας P.

dat drumul Timur-Lenk, care-l prinsese; și Musa cu ajutorul domnului Serbiei îl învinge și ucide pe Musulman (G. Sfranțes, I, 90, 18—91, 5).

XIX 1: s-a vorbit mai sus: vz. XVIII, 4. — Spentiar: 1402—1439 vz. G. Moravcsik, II, 249 s.v. Σπεντιάρης.

2: alt guvernator: Chelphaxisi, ienicer de origine sîrb; vz. XXVI, 3.

cîndu-se de război, a ieșit biruitor, punînd pe fugă, undeva pe aproape de Sofia, armata lui Musulman ; și pretutindeni s-a răspîndit faima, că Musa are să ajungă domn în partea de apus. Și la urechile lui Musulman a venit știrea, că intrarea lui Musa în Adrianopole se va întîmpla foarte curînd, 5  
căci și curgea toată lumea la el și din cei de frunte nu puțini ; și trezindu-se în sfîrșit o dată și el din amețeala beției, a voit să fugă spre Constantinopole. Și luînd-o la drum cu puțini călăreți, și aceștia l-au părăsit și au fugit, plecînd la Musa.

5. Musulman însă a dat în cale peste un sat oarecare și, sătenii ză-  
rindu-l l-au și recunoscut și după cal și după veșminte și înfățișare, că  
10 este sultanul, și alergau să-l vadă. Și cinci arcași tineri, purtînd arcuri și săgeți, au luat-o înainte ; iar Musulman tulburîndu-se, trage o săgeată în  
contra lor și unul lunecînd, a căzut peste cap. Mai dă cu o săgeată și-l  
15 aruncă pe altul. Atunci ceilalți trei, căci cîteși cinci erau frați din același  
tată, într-un gînd slobod săgețile în contra lui Musulman, care cade de pe  
cal, și-i taie capul. Iar Musa este adus în Adrianopole cu alai și cu cinste  
cît mai mare și e proclamat sultan al apusului.

6. Aflînd de moartea fratelui său Musulman, i-a părut foarte rău și a  
trimis ostași și pe cei dintii din pașale și au adus trupul lui la Adriano-  
20 pole și de la Adrianopole l-a trimis cu cinste la Brusa și l-au înmormîntat  
în mausoleul ce și-l zidise. Și Musa făcînd cercetare amănunțită asupra  
ucigașilor lui Musulman, i-a descoperit pe cîteși trei ; și trimițînd în satul  
în care a fost ucis, și strîngînd pe toți sătenii, l-a legat pe fiecare cu femei  
și copii și, punîndu-l bine pe fiecare în colibe le lor, a dat foc și a prefăcut  
25 în cenușă tot satul și praf s-a făcut și copii și părinți și rude și casele.  
O pedeapsă ca aceea a dat-o neomul unor oameni, arătînd prin aceasta  
cel dintii rău din relele pe care avea să le înfăptuiască în zilele lui.

**Domnia lui  
Musa  
1411—1413.** 7. Intrunindu-i apoi pe mai marii Traciei și Macedoniei  
și ai altor ținuturi, căci veniseră cu toții la un loc, spre  
30 a-i aduce închinăciune, le-a ținut o vorbire oficială și a  
grăit către ei : „Bărbați și prieteni ai tatălui meu, căci nu vă spun servi,  
voi știți bineurgia ce a suferit-o partea din Asia de la Temir și ce e mai  
mult că tatăl meu a fost dat în mîinile lui ca un pui de vrabie. Și nimeni  
altul n-a fost care să aducă pe sciți și perși și celălalt popor în așezările  
35 noastre decît Constantinopolea și cu ea cei ce sînt împărați într-însa. Și a  
venit apoi frate-meu și s-a făcut domn peste părțile Traciei și peste pămîn-

---

7 : *sciți și perși* : adică tătari și turci selgiucizi și alți turcomani. —



καὶ ὑπέρτερος φανεῖς καὶ διώξας τὸν στρατὸν τοῦ Μουσουλμάν ἐγγύς που Σοφίας, ἐγένετο ἀπανταχοῦ φήμη, ὡς ὁ Μωσῆς μέλλει τῆς δύσεως τοπάρχης γενέσθαι. Καὶ δὴ ἐνωτισθεὶς ὁ Μουσουλμάν τὴν ὡς ἐν ὀλίγῳ μέλλουσαν εἰσέλευσιν ἐν Ἀδριανουπόλει τοῦ Μωσῆ, ἦν γὰρ συρρέον ἅπαν τὸ πλῆθος ἐν αὐτῷ καὶ ἐκ τῶν προὔχοντων οὐκ ὀλίγοι, αὐτὸς ὀψέ ποτε ἀνανήψας ἐκ τοῦ κάρους τῆς μέθης ἠβουλήθη πρὸς Κωνσταντινούπολιν ἀπιέναι. Καὶ σὺν ὀλίγοις ἐπιβάταις τὴν ὁδὸν ἀρξάμενος, καὶ αὐτοὶ ἀφέντες αὐτὸν ἔφυγον καὶ πρὸς τὸν Μωσῆν ἤλαυνον.

5. Ὁ δὲ Μουσουλμάν ἐν χωρίῳ τινὶ καθ' ὁδὸν ἐντυχὼν καὶ οἱ τοῦ χωρίου ἰδόντες αὐτὸν καὶ ἐκ τοῦ ἵππου καὶ ἐκ τῶν ἱματίων καὶ ἐκ τῆς μορφῆς καὶ γνωρίσαντες, ὡς ὁ ἡγεμὼν ἐστίν, ἔθεον ἐπὶ θεῶ αὐτοῦ. Καὶ προκαταλαβόντες νεανίσκοι πέντε τοξόται φέροντες τόξα καὶ βέλη, ὁ Μουσουλμάν ταραχθεὶς ἀφίησι βέλος κατ' αὐτῶν καὶ ὁ εἷς κύμβαχος ὀλισθήσας ἔπεσεν. Καὶ δευτέρον πέμψας ῥίπτει τὸν ἕτερον. Τότε οἱ τρεῖς ὁμονόησαντες, ἦσαν γὰρ καὶ οἱ πέντε ὁμοπάτριοι ὁμαίμονες, ἀφίᾳσι τὰ βέλη κατὰ τοῦ Μουσουλμάν καὶ πίπτει τοῦ ἵππου καὶ τὴν κεφαλὴν ἀποτέμνουσιν. Ὁ δὲ Μωσῆς εἰσάγεται ἐν Ἀδριανουπόλει μετὰ δορυφορίας καὶ τιμῆς ὄσης καὶ ἡγεμῶν δύσεως ἀναδείκνυται.

6. Μαθὼν δὲ τὸν θάνατον τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ Μουσουλμάν ἐπένησε καὶ στρατιώτας πέμψας καὶ τοὺς πρώτους τῶν σατραπῶν, ἔφερον τὸ σῶμα αὐτοῦ ἐν Ἀδριανουπόλει καὶ ἀπὸ Ἀδριανοῦ ἔπεμψεν αὐτὸ ἐντίμως ἐν τῇ Προύσῃ καὶ ἔθαψαν ἐν τῷ παρ' αὐτοῦ δομηθέντι μνημείῳ. Ὁ δὲ Μωσῆς ἀκριβῆ ἔρευναν ποιήσας εἰς τοὺς φονεῖς τοῦ Μουσουλμάν καὶ εὐρῶν καὶ τοὺς τρεῖς καὶ πέμψας ἐν τῷ χωρίῳ, ᾧ ἐφονεύθη, καὶ ἀθροίσας πάντας τοὺς χωρίτας καὶ δεσμήσας τὸν καθένα σὺν γυναίξῃ καὶ τέκνοις, ἀσφαλίσας τὸν καθένα ἐν ταῖς καλύβαις αὐτῶν πῦρ ἀφίᾳσιν· καὶ τέκνα καὶ γονεῖς καὶ συγγενεῖς καὶ αἱ καλύβαι καὶ τὸ χωρίον ἅπαν κατετεφρώθη καὶ εἰς κόνιν ἐγένοντο. Τοιαύτην ποιήνῃ ὁ ἀπάνθρωπος εἰς ἀνθρώπους εἰργάσατο, δεικνύων τὴν ἀπαρχὴν τῶν κακῶν ὧν ἡμελλε κατεργάζεσθαι ἐν ταῖς ἡμέραις αὐτοῦ.

7. Ἀθροίσας οὖν τοὺς μεγιστᾶνας τῆς Θράκης καὶ Μακεδονίας καὶ τῶν ἄλλων ἐπαρχιῶν, ἦσαν γὰρ συνηθροισμένοι πάντες εἰς προσκύνησιν αὐτοῦ, δημηγορήσας εἶρηκε πρὸς αὐτούς· „ὦ ἄνδρες καὶ τοῦ ἐμοῦ πατρὸς φίλοι, καὶ γὰρ οὐ δούλους λέγω, οἴδατε ἀκριβῶς τὴν ἦν ὑπέστη παρὰ τοῦ Τεμῆρ ἀπειλὴν ἢ τῆς Ἀσίας μερὶς καὶ τὸ πλεόν, ὅτι ὁ ἐμὸς πατὴρ παρεδόθη εἰς χεῖρας αὐτοῦ ὡς στρουθίον. Οὐκ ἄλλο τοίνυν ἦν τὸ καταβιάσαν τοὺς Σκύθας καὶ Πέρσας καὶ τὸ λοιπὸν ἔθνος ἐν τοῖς ἡμετέροις σκηνώμασι πλὴν ἢ Κωνσταντίνου καὶ σὺν αὐτῇ οἱ ἐν ταύτῃ βασιλεύοντες. Ἐλθὼν οὖν ὁ ἐμὸς ἀδελφὸς καὶ κυριεύσας τὰ

14 ἀφίᾳσι P || 18 σατραπῶν P || 22 ᾧ *scripsi*: nel quale I: ὁ P: οὗ Bull || 24 ἀφίᾳσιν P,

tul cît a mai rămas, peste care domnea frate-meu ; dar el nu numai că n-a dat nici o dovadă de dragoste și stimă fiiască, ci și mai mult, dacă trebuie s-o spun, pe jumătate s-a și făcut ghiaur. Întru aceea și dumnezeu și-a întors fața de la el și a dat în mina mea sabia profetului, pentru ca să tai în două pe cel necredincios, pe cel credincios însă să-l înalț și să-l ridic. De aceea nici nu trebuie Constantinopolea să aibă parte de atîta pămînt și nici de orașe din Macedonia și încă de Tesalonic pe care tatăl meu cu multe ostenele l-a dobîndit și altarele idolilor le-a prefăcut în sfinte lăcașuri de închinare ale lui dumnezeu și ale profetului. Ba chiar și pe însăși mama orașelor, ucigașa tatălui meu, dacă e voia lui dumnezeu, prin strădania mea, o voi face a noastră și lăcașurile de închinare dintr-însa le voi desăvîrși în case de rugăciuni ale lui dumnezeu și ale profetului“. Și atunci cu toții l-au aplaudat și spurcatele lui cuvinte le-au primit, de parcă de la dumnezeu ar fi venite.

8. Apoi strîngîndu-și armată destulă, mai întii a năvălit în Serbia, — căci despotul Ștefan, feciorul lui Lazar, apucase să fugă la cea dintii știre a invaziei, — și, străbătînd nenumărate sate și cîmpii, persoanele tinere și frumoase la față, le tira în robie, iar pe toți ceilalți îi trecea prin sabie. Și mai luînd încă trei orașele cu război, la toți le-a secerat capetele și secerîndu-le, pe trupurile creștinilor întindea masa și făcea ospete cu mai marii săi.

9. Din Serbia întorcîndu-se în Adrianopole și odihnindu-se puțin, a început să-și pregătească mașinăriile de război și de asediu în contra Constantinopolei. O armată destul de mare însă a trimis-o în Tesalia și împresura Tesalonicul. Și după ce a ocupat toate localitățile din valea Strimonului afară de Zituni, însuși pleacă asupra Constantinopolei și, găsind toate localitățile pustii, căci împăratul Manuil le evacuasese înăuntrul Constantinopolei, toate le-a dat pradă focului. Și așezîndu-și corturile, avea în gîndul lui mare nădejde, că se va face stăpîn pe Constantinopole, de fapt însă, cu puterea ce-o avea, era departe de aceasta. Totuși zi de zi luptele nu conteneau, atacînd și atacat fiind, ucizînd și ucis fiind de constantinopolitani. Și aceștia făcînd ieșiri se încăierau cu turcii și la un bizantin cădeau trei turci. Împăratului însă nu-i plăcea aceasta. Căci ținea la bizantini mai mult ca la orice, deoarece erau puțini și-i păzea ca ochii din cap. Căci spunea : „Ce folos am dacă din o sută de soldați bizantini

1 cit a mai rămas] cit mai rămîne P | frate P : tatăl Bull.

*Tesalonic* : vz XIII, 6 și XVIII, 2. — Ἀπολοῦσας οὖν... μακρόθεν ἦν ἐστὼς *Apoi srtingînd...* 8—9: era departe de aceasta : cp. L. Chalc., I, 165, 7—166, 14 și G. Sfanțes, I, 94, 14—15.

8 : Ștefan : vz. IV, XIII, 6 și XVIII, 2.—1. — *apucase să fugă* : textual : „ajunsesese să nu suporte invazia nici cu urechile“.

9 : Zituni : vz. XVIII, 2 : Zituni.

Θρακῶτα μέηη και τὴν λιουθσαν γῆν, ἣν ὁ ἠμέτερος ἀδέλφος ἐκυθίζευσεν, οὐ μόνον και ἐφ' ἠμισίας καβοὺς ἐγένετο. Ἐν τούτῳ και ὁ Θεὸς αὐτὸν παραβλέψας, εἰς τὴν εἰμὴν χεῖρα τὴν ῥομφαίαν τοῦ προφήτου δέδωκε τοῦ διχοτομήσασαι τὸν ἄριστον, τὸν δὲ πιστὸν ὑπεψυῶσαι και ἀναβιβᾶσαι. Ἐνεκα γοῦν τούτου οὐ χεῖρ τοσαύτην γῆν ἢ Κωνσταντινου κληρωσασθαι, οὐ δὲ πόλεις Μακεδονικὰς και ταῦτα τὴν Θεσσαλονικίην, ἣν διὰ πολλῶν ἰδρωτων ὁ εἰμὸς πατὴρ ἐκλήρωσαστο και τοὺς βωμῶν τῶν εἰδῶλων εἰς ἰερά ταμίην τοῦ Θεοῦ και τοῦ προφήτου μετέστησεν. Ἄλλὰ και αὐτὴν τὴν μῆθεα τῶν πόλεων και τὸν φονεα τοῦ εἰμῶ πατρός, εἰ Θεῷ θέλητὸν ἔσται, διὰ συνδομῆς εἰης ἠμετέραν καταστήσῳ και τὰ ἐν αὐτῇ τεμείνη του Θεοῦ και του προφήτου τελέσω προσηυχῆς οἶκους." — Τότε οἱ πάντες εὐφῆησαν και ὡς παρὰ Θεοῦ τοὺς μισθοὺς αὐτοῦ λόγους ἐδέξαντο.

8. Ἀθροῖσας οὖν στρατὸν ἰκανόν, προῶτον μὲν ἐν Ζεβρίῳ κατέδρομαεν, — ἐφθάσε γὰρ ὁ δεσπότης Ζεφωρος, ὁ τοῦ Ἀαζῆσου υἱός, μὴ φέγων ἐν τοῖς ὠσιν τὴν ἐπιδρομῆν, — και παμπληθῆ χωρία και κλημῶν καταδρομάων τὰ μὲν ὠδαία τῇ ὕψει και νεα σῶματα ἠγχιώμεν, τοὺς δὲ λοιποὺς ἄπαντας εἴπει κατέσφατε. Ἀρβῶν δὲ και πολὺνια ῥῖα πολέμῳ, πάντας ἐθέροσε και θέροῖσιν ἐν τοῖς ὠμασιν τῶν χροισιωνῶν ῥοπαζῶν ἐφήσαν και πανδασίαν ἐποίησε μετὰ τῶν μελι-

9. Ἀπὸ δὲ Ζεβρίας στραπεὶς ἐν Ἀδριανουπόλει και μικρόν ἀναπαύσασθε- vos, τὰ προὸς τὴν Κωνσταντινου παρεσκευάζεν πολεμικὰ τεύχεα και ἄλλα. Πέμψας δὲ στρατὸν οὐκ ὀλίγον ἐν Θερραλίῳ ἐπολιόκει Θεσσαλονικίην. και τὰ παρὰ τὸν Στῆμονα χωρία πάντα παραλαβὼν πλὴν Ζητωνίου, αὐτὸς προὸς Κωνσταντινουπόλιν ἐχώρει και πάντα τὰ χωρία εὐθὺς ἐγήμα, ἣν γὰρ μετοικίας αὐτὰ ὁ βασιλεὺς Μανουῆλ ἐντὸς τῆς Ἰούλειως, πάντα προὸς παρεδωκεν. Αὐτὸς δὲ πῆξας τὰς σκηνὰς τῇ μὲν γλώσσῃ θαρῶν ἦν, ὅτι γελήσεται ταύτης κῦδος, τῇ δὲ προ- ἔσει και τῇ λοιπῇ συνδέσει μακρόθεν ἦν ἔστως. Πλὴν καθ' ἠμέραν οὐκ ἐπαύετο πολεμῶν και πολέμησθῆενος και σφάτων και σφασθῆενος παρὰ τῶν Ἰολιτῶν. Ἐξερχόμενοι γὰρ οἱ Ἰολῖται συνεισέκοντο τοῖς Τούρκοις και εἰς τὸν εἶνα Ἰω- κιατον ῥοεὶς ἔμπροσθεν Τούρκοι. Τὸν δὲ βασιλεὺς οὐκ ἠγεσκε τούτο. Εἶχε γὰρ τοὺς Ἰωκιαίους ὡς ἐπὶ τὸ πρὸν διὰ τὴν ὀλιγότητα φυλάττων αὐτοὺς ὡς κόρην ὀφθαλ- μου. Ἐλάγε γὰρ. "Τὶ μοι ὄφελος, εἰ ἀπὸ τοὺς ἔκατον στρατιώτας Ἰωκιαίους

1 λέγουσαν P | ἀδέλφος P : πατὴρ Bull || 3 ἠμισίας P : ἠμισίας Bull || 5 ἐνεκα Bull : ἐνεκε P || 15 παμπληθῆ P || 28 πολίτων P.

voi pierde zece, sau ce pagubă are Musa, dacă din o mie de turci va pierde o sută ?“ — Dar bizantinii în îndrăzneala și curajul lor nu încetau să iasă și să dea lupte cu turcii. Și într-o luptă turcii au prins pe unul din nobilii de frunte, pe păharnicul împăratului de mai târziu Ioan, feciorul împăratului Manuil, și i-au tăiat capul. Bizantinii aflînd ce s-a întîmplat, au deschis porțile năvălind și cu mult război și strigăt au adus trupul lui înăuntrul orașului; capul însă turcii l-au dus în fața lui Musa. Atunci Nicolae Notara, tatăl celui mort și care era dragomanul împăratului chir Manuil, fiind foarte avut, cu multe centnare de bani a răscumpărat capul și l-a înmormîntat împreună cu trupul. Mare durere a făcut bizantinilor tînărul acela și tatălui său și fratelui său Luca, acela care în zilele celui din urmă împărat Ioan Paleolog a fost primul lui sietnic și la pierzania cea cu desăvîrșire a Constantinopolei, lui și copiilor lui li s-a tăiat capul.

15. **Lupta lui Mahomed I pentru tron.** 10. Ci să reluăm firul istorisirii. Impăratul Manuil văzînd firea pornită spre luptă și dușmănie neîmpăcată a tiranului în contra creștinilor, anunță lui Mahomed, fratele lui, pe cînd stătea încă la Brusa, să vie la Scutari; și împărațul cu trireme va face trecerea la Constantinopole, iar de la Constantinopole cu ajutorul lui Dumnezeu și al împăratului ieșind, se va bate cu tiranul. Și dacă norocul își va întoarce fața spre tiran, Constantinopolea totdeauna va fi gata, spre a-l adăposti; „dacă însă dimpotrivă, ceea ce dorim foarte mult și noi, vei pune mîna pe domnie, îmi vei fi ca și un fiu“. Mahomed auzind aceste cuvinte, s-a bucurat și cu bucurie își mîna toate cetele de ostași la Scutari. Cînd împăratul a aflat că a venit de acea parte, avînd 20 triremele pregătite, trece dincolo și, întîlnindu-se cu Mahomed și dîndu-și unul altuia cuvîntul și întărindu-l cu jurămînt, îl trece pe Mahomed cu el 25 la Constantinopole. Și la venire, împăratul, trei zile, i-a făcut mare sărbătorire, iar, ziua a patra, Mahomed iese din Constantinopole cu toată armata lui și cu puțini ostași bizantini. Și ciocnindu-se cu Musa, a fost înfrînt și 30 înfrînt fiind, s-a refugiat la Constantinopole.

---

*multe centnare*: În Bizanț sume mari de bani erau numărate în litre (λίτραί) și centnare (κεντηνάρια); o litră avea 72 galbeni (νομίσματα), mai târziu iperperi (ὑπέπετρα) se subînțelege νομίσματα monede mai lucitoare ca focul); iar un centnar avea o sută de litre. — celui din urmă împărat Ioan Paleolog: e lucru știut că cel din urmă împărat bizantin a fost Constantin XII Paleolog 1448—1453 (vz. O. Treitinger, în „Byzantinische Zeitschrift“, 39; 1939, p. 201—202), fratele lui Ioan VIII Paleolog 1425—1448. Duca însă îi spune acestuia cel din urmă împărat, se vede că de aceea, pentru că, din motive politice interne, în legătură cu unirea bisericilor, și externe, în legătură cu primejdia tot mai apăsătoare turcească, Constantin XII a amînat mereu încoronarea sa de către patriarh în biserica sf. Sofia, după cum se cerea (vz. I.K. Βογιατζίδης, Τὸ ζήτημα τῆς στέρσεως Κωνσταντίνου Παλαιολόγου ἰν Λαογραφία 7, 1923, p.

ὀλέσω δέκα ἢ τί τῷ Μωσῆ ζημία, εἰ ἀπό τούς χιλίους Τούρκους ὀλέσει ἐκατόν; — Πλὴν ἡ θρασύτης τῶν Ῥωμαίων οὐ διέλειπε τοῦ ἐξέρχεσθαι καὶ συμπλέκειν τούς Τούρκους. Ἔλαβον οὖν ἐν πολέμῳ οἱ Τοῦρκοι ἓνα τῶν ἐνδόξων τὸν ἐπὶ τῆς τραπέζης Ἰωάννου τοῦ χρηματίσαντος βασιλέως, τοῦ βασιλέως Μανουήλ υἱοῦ, ὃν καὶ ἀπέτεμον αὐτοῦ τὴν κεφαλὴν. Οἱ δὲ Ῥωμαῖοι μαθόντες τὸ γεγονὸς ἐξεπόρτησαν καὶ διὰ πολλοῦ πολέμου καὶ κραυγῆς ἔφερον τὸ σῶμα αὐτοῦ ἐντὸς τῆς πόλεως, τὴν δὲ κεφαλὴν αὐτοῦ οἱ Τοῦρκοι τῷ Μωσῆ ἐκόμισαν. Τότε Νικόλαος Νοταρᾶς, πατὴρ τοῦ τεθνηκότος, διερμηνευτὴς ὢν τοῦ βασιλέως κυροῦ Μανουήλ, πλούσιος ὢν σφόδρα, ἐξαγοράσας διὰ πολλῶν κεντηναρίων τὴν κεφαλὴν ἔθαψε σὺν τῷ σώματι, μέγα πένθος ποιήσας Ῥωμαῖοις ὁ νέος ἐκεῖνος καὶ τῷ πατρὶ καὶ τῷ ἀδελφῷ Λουκᾶ, ὃς καὶ ἐν ταῖς ἡμέραις τοῦ ὑστάτου βασιλέως Ἰωάννου τοῦ Παλαιολόγου μεσάζων ἐχρημάτισε καὶ ἐν τῇ παντελεῖ φθορᾷ τῆς Πόλεως καὶ αὐτὸς σὺν τοῖς τέκνοις ἐκατατομήθη.

10. Ἄλλ' ἐπανιτέον ἤδη πρὸς τὴν διήγησιν. Ὁ βασιλεὺς γὰρ Μανουήλ ὄρῳν τοῦ τυράννου τὸ ἀπηνῆς καὶ τὸ πρὸς τὴν τῶν χριστιανῶν μάχην, ἄσπονδον ἔχθραν, μηνύει τῷ Μαχουμέτ, τῷ ἀδελφῷ αὐτοῦ, ἔτι διάγων ἐν Προύσῃ, τοῦ ἐλθεῖν εἰς τὸ Σκουτάριον· καὶ ὁ βασιλεὺς σὺν τριήρεσι διαβιβάσει ἐν τῇ Κωνσταντινουπόλει, ἀπὸ δὲ Κωνσταντινουπόλεως βοηθεῖα Θεοῦ καὶ τοῦ βασιλέως ἐξερχόμενος συμπλακῆσεται τῷ τυράννῳ. Καὶ εἰ μὲν τὸ τῆς τύχης ἐπὶ τὸν τυράννον ῥέπει, ἡ Πόλις πάντοτε ἔτοιμος ἔσται εἰς ὑποδοχὴν αὐτοῦ· „εἰ δὲ τοῦναντίον, ὃ καὶ ἐπιθυμητὸν ἡμῖν ἔστι, τῆς ἡγεμονίας ἐγκρατῆς γενήσῃ, καὶ ὡς ἐμὸς υἱὸς ἔσῃ.“ — Ὁ δὲ Μαχουμέτ ἀκούσας τούς λόγους τούτους καὶ πρόθυμος γινόμενος, προθύμως εἰς τὸ Σκουτάριον ἤλανε πάσας τὰς αὐτοῦ δυνάμεις. Ὁ δὲ βασιλεὺς μαθὼν, ὅτι ἤλθεν εἰς τὸ πέραν, τὰς τριήρεις ἐτοίμους ἔχων περᾶ καὶ τῷ Μαχουμέτ ἐντυχῶν καὶ λόγους ἐνόρκους λαβὼν καὶ δούς, περᾶ τὸν Μαχουμέτ σὺν αὐτῷ εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν. Καὶ μεγάλην πανήγυριν ἐν τῇ εἰσόδῳ ποιήσας ὁ βασιλεὺς τρεῖς ἡμέρας, τῇ τετάρτῃ ἔξισει τῆς Πόλεως ὁ Μεχεμέτ σὺν πάσῃ τῇ στρατιᾷ αὐτοῦ καὶ σὺν ὀλίγοις στρατιώταις Ῥωμαῖοις. Καὶ συμμίξας τῷ Μωσῆ ἠττήθη καὶ ἠττηθεὶς κατέφυγεν ἐν τῇ Πόλει.

3 τὸς Τούρκους P: τοῖς Τούρκους Bull.

449—456). Şi Duca ţine să sublinieze că împăratul Constantin n-a fost şi nici n-a mai apucat să fie încoronat, dar că a fost numit de toţi împărat (XXXIV, 2). Se vede că aceasta era părerea curentă în insula Lesbos, unde trăia Duca, pentru că şi compatriotul său mitropolitul latin din Mitiline, Leonardus din Chios în descrierea sa a cuceririi Constantinopolei ţinea să sublinieze faptul că Constantin al XII-lea n-a fost încoronat şi de aceea nu figurează în locul rezervat ultimului împărat în profeţiile împăratului Leon VI Filozoful: „collocandus erat si coronatus fuisset“ („trebuia pus, dacă ar fi fost încoronat“ Migne, *Patrologia series Graeca*, vol. 159, col. 927 A). — *li s-a tăiat capul*: vz. XL, 7.

10—13: cp. L. Chalc., I, 168, 14—172, 19 şi G. Sfranţes, I, 91, 21—92, 24.

11. Împăratul însă l-a mîngîiat cu cuvinte înțelepte și refăcîndu-i lucrurile ostășești pe care le pierduse, a pus iar la cale să pornească de-a doua oară și să se încaiere cu Musa. Musa însă ieșind din hotarele Constantinopolei, avînd cu el toată armata de apus, făcea pregătiri în contra lui Mahomed și a Constantinopolei. Și ieșind din nou Mahomed de-a doua oară, a fost bătut iarăși și iarăși s-a refugiat la Constantinopole și împăratul iarăși l-a primit și adăpostit.

12. Atunci Mahomed fiind foarte necăjit și socotind că firea schimbăcioasă a norocului e ca și o sfîrlează ce se învîrte, a grăit împăratului : „Tă, sfinte părinte, cumpănind și căutînd să vezi înainte înclinările cumpenei, cînd vezi cum saltă norocul în sus și jos, nu mă lași, ca sau eu să fiu părăsit de noroc sau dușmanul să-mi fie dat în mîină. Dar eu unul zic : tot ce-i scris în fruntea fiecăruia de degetul lui dumnezeu, se va împlini neapărat. Poruncește-mi deci ca împreună cu oamenii mei să apuc calea ce duce spre Adrianopole și roagă-te numai pentru mine ca un tată pentru fiul său, precum și sînt ; iar cele viitoare să rămînă în seama lui dumnezeu !” Atunci împăratul, auzind cuvintele lui, l-a îmbrățișat și l-a sărutat ; și dîndu-i o cină strălucită și petrecînd cu veselie împreună, cînd s-a făcut acuma dimineața, Mahomed iese din Constantinopole și, împărțindu-și armata în două, o parte a trimis-o în părțile dinspre Marea Neagră, iar cealaltă mergea pe drumul ce duce la Adrianopole. Atunci Musa, auzind iarăși și aflînd, cum și-a desfăcut armatele în două părți deosebite, a început urmărirea înspre părțile de la Marea Neagră. Și amîndouă oștile căzînd una asupra alteia, oamenii lui Musa au fost înfrînți și au început să treacă la Mahomed, iar el îi primea cu bucurie.

13. Musa văzînd ce s-a întimplat și cît de schimbăcios e norocul, a luat-o la fugă. Și neștiind drumul, a dat într-o mlaștină ; și unul din pașalele lui Mahomed îl urmărea ; dar Musa s-a întors și l-a ucis. Sluga pașalei însă, un călăreț, ajungîndu-l, i-a tăiat mîna dreaptă din umăr și i-a aruncat-o în mlaștină. Înaintînd fără de o mîină și din cauza pierderii de sînge leșinînd, a căzut de pe cal. Sluga pașalei venind la sultan, i-a raportat și moartea stăpînului său și rănirea lui Musa ; sosind la mlaștină l-au găsit mort ; și au ridicat trupul lui și l-au adus în fața lui Mahomed. Văzîndu-l și bocîndu-l după obiceiul lor ca neoamenii, a trimis leșul lui să fie înmormîntat la Brusa lîngă părinți. Mahomed însă a mers la Adrianopole și s-a urcat pe tronul părinților ; și zi de zi veneau comandanții de frunte din părțile de apus și i se închinau.

12: εὐχου μοι ὡς πατὴρ υἱόν' am aștepta mai degrabă υἱῶ, dar cred că forma transmisă poate fi păstrată ca un acuzativ de referință.

11. Ὁ δὲ βασιλεὺς θεραπεύσας αὐτὸν διὰ λόγων σοφιστικῶν καὶ πραγμάτων στρατιωτικῶν, ὧν ἀπώλεσεν, ἐπεμελεῖτο πάλιν τοῦ ἐξελθεῖν ἐκ δευτέρου καὶ συμπλακῆναι τῷ Μωσῇ· Ὁ δὲ Μωσῆς ἐξελθὼν ἐκ τῶν ὀρίων Κωνσταντινουπόλεως, ἔχων πάντα τὸν δυτικὸν στρατὸν σὺν αὐτῷ, παρεσκευάζετο κατὰ τοῦ Μεχεμέτ καὶ τῆς Πόλεως. Ἐξελθὼν δὲ πάλιν ἐκ δευτέρου ὁ Μεχεμέτ καὶ πάλιν ἠτήθη καὶ πάλιν ἐν τῇ Πόλει κατέφυγε καὶ πάλιν ὁ βασιλεὺς αὐτὸν ὑπεδέξατο. 5

12. Τότε ὁ Μεχεμέτ ἐν ἀδημονίᾳ γεγονῶς καὶ τὴν τύχης μεταφορὰν ὡς σφενδόνης στρεπτόν ἠγησάμενος εἶρηκε τῷ βασιλεῖ· „Σὺ μὲν, πάτερ ἄγιε, ζυγοσταθμῶν καὶ προβλέπων τὰς πλάστιγγας, οὐκ ἀφίης μοι, ἄνω καὶ κάτω τὴν τύχην ὀρῶν, τοῦ προδοθῆναι ἢ παραδοθῆναι μοι τὸν ἐχθρὸν παρ' αὐτῆς. Ἐγὼ δὲ λέγω· πᾶν τὸ ἐν μετώποις γραφὲν ἐνὸς ἐκάστου δακτύλῳ Θεοῦ ἀπαραιτήτως προβήσεται. Κέλευσον οὖν μοι σὺν τοῖς ἐμοῖς τὴν πρὸς Ἀδριανοῦ φέρουσαν τρίβον ἄρξασθαι καὶ μόνον εὐχου μοι ὡς πατὴρ υἱόν, καθὰ καὶ εἰμί· τὰ δὲ μέλλοντα τῷ Θεῷ μελέτω.“ — Τότε ὁ βασιλεὺς ἀκούσας τοὺς λόγους αὐτοῦ καὶ περιπλακείς αὐτὸν καὶ ἀσπασάμενος καὶ δεῖπνον εὐτρεπίσας πολυτελεῖ καὶ χαρμονικῶς εὐφρανθέντες, πρωτὰς ἤδη γενομένης ἔξεισιν ὁ Μεχεμέτ τῆς Πόλεως καὶ εἰς δύο μερίσας τὸν στρατὸν, τὸ μὲν ἐν μέρος πρὸς τὰ τοῦ Εὐξείνου μέρη ἔπεμψε, τὸ δ' ἄλλο τὴν πρὸς Ἀδριανοῦ φέρουσαν ᾤδευε. Τότε ὁ Μωσῆς πάλιν ἀκούσας καὶ μαθὼν, πῶς εἰς δύο κατατομὰς τὰ φωσάτα ἐμέρισεν, τὰ πρὸς τὸν Πόντον μέρη ἐδίωκεν. Καὶ δὴ ἐπεισπεσόντα ἄμφω τὰ στρατόπεδα καὶ οἱ τοῦ Μωσῆ ἠττηθέντες, πρὸς τὸν Μεχεμέτ ἠθροίζοντο, ὁ δὲ ἀσπασίως ὑπεδέχετο. 10 15 96b 20

13. Ὁ δὲ Μωσῆς τὸ γεγονὸς ἰδὼν καὶ τὸ τῆς τύχης εὐμετάβολον, ἔφευγεν. Εἰς ἕλος δέ τι μὴ γνοὺς ἐμπεσὼν καὶ εἰς τῶν σατραπῶν τοῦ Μεχεμέτ καταδιώκων, στραφεὶς ὁ Μωσῆς ἀπέκτεινεν αὐτόν. Ὁ δὲ τοῦ σατράπου δοῦλος φθάσας ἰππότης ἀφεῖλεν αὐτοῦ τὴν δεξιὰν ἀπὸ τοῦ ὤμου, ῥίψας αὐτὴν ἐν τῷ ἔλει. Μονόχειρ δὲ εἰσελθὼν καὶ διὰ τῆς ῥύσεως τοῦ αἵματος λειποψυχήσας ἔπεσεν ἐκ τοῦ ἵππου. Ὁ δὲ δοῦλος τοῦ σατράπου ἐλθὼν εἰς τὸν ἠγεμόνα ἀπήγγειλε καὶ τὸν θάνατον τοῦ κυρίου αὐτοῦ καὶ τοῦ Μωσῆ τὴν πληγὴν· ἐλθόντες δὲ ἐν τῷ ἔλει εὖρον τεθνηκότα καὶ ἦραν τὸ σῶμα αὐτοῦ καὶ ἔφερον ἐνώπιον τοῦ Μαχουμέτ. Ἰδὼν δὲ καὶ θρηνήσας κατὰ τὸ ἀπάνθρωπον ἔθος αὐτῶν ἔπεμψε τὸ πτώμα αὐτοῦ ταφῆναι ἐν Προύση ἐν τοῖς πατράσιν ἐγγύς. Ὁ δὲ Μεχεμέτ ἐπαναζεύξας ἐν Ἀδριανουπόλει καὶ καθίσας ἐν τοῖς θώκοις τοῖς πατρικοῖς, εἰσῆρχοντο καθεκάστην οἱ τῆς δύσεως προὔχοντες στρατηγοὶ καὶ προσεκύουν αὐτῷ. 25 30

18 τὴν πρὸς *scripsi*, *vide* v. 12: πρὸς τὴν P || 22 ἔφυγεν Bull || 23 σατράπων P || 32 καθήσας P.

**Fuga lui  
Güneyt la  
Efes.**

14. În zilele acelea, cînd Musa era ocupat și avea de luptat cu fratele său Mahomed, Țineit s-a strecurat, fugind din părțile Traciei și trecînd Elespontul pe ascuns, a venit în Asia ; și adunînd oaste de pe la Smirna și Thirea, vine la Efes, îi taie capul guvernatorului pe care îl pusese și l-a lăsat Musulman, și în foarte puțin timp se face domn a toată Asia, încă înainte de a se face Mahomed în Tracia.

**Prietenie în-  
tre Manuil II  
și Mahomed I  
1413—1421.**

XX. Împăratul Manuil aflînd că Mahomed a ajuns singur sultan, a trimis soli din mării lui dregători, bărbați mai de neam și cere de la el cîte s-a învoit să le dea, cînd încă era în Constantinopole. Mahomed cu ochi buni a primit pe soli și, încheind un tratat întărit cu jurămînt, a dat cetățile de la Marea Neagră și localitățile și cetățile dinspre Tesalia și toate cîte sînt pe țărmul Propontidei ; și dînd solilor toată cinstea și încărcîndu-i cu foarte multe daruri, i-a lăsat să plece în pace, spunîndu-le și zicînd : „Mergeți, spuneți părintelui meu, împăratul romeilor, că, cu ajutorul lui Dumnezeu și colaborarea împăratului, părintelui meu, m-am încins cu puterea părintească. De acum înainte sînt și voi fi ascultător lui ca un fiu față de tată ; căci nu sînt nerecunoscător și nu mă voi arăta în ochii nimănui ca un nemulțumitor. Să-mi spună ce crede și eu cu bucurie cît mai multă am să-i slujesc lui.“

**Soli romini  
la Mahomed I  
1413/1414.**

2. Tot așa și soli de ai Serbiei, Țării Romînești, Bulgariei, ai ducelui de Ioanina, ai despotului din Lacedemonia și ai principelui din Ahaia, pe toți i-a primit cu cuvinte blînde și i-a așezat la masă în rînd cu el și a ridicat paharul în cinstea tuturor și i-a lăsat pe toți să plece în pace, zicîndu-le : „Spuneți domnilor voștri, eu tuturor pace dau și pace iau. Cine uneltește în contra păcii și Dumnezeu în contra lui.“

**Prima soție a  
împăratului  
Ioan VIII  
Paleolog.**

3. Împăratul Manuil fiind acum fără nici o frică și neavînd pe nimeni care să-i stea în cale, a voit să-i facă nuntă feciorului său Ioan ; și trimițînd la regele Rusiei, a adus mireasă pe fata acestuia. Și cununîndu-o i-a schimbat numele în Ana ; încoronarea întru împărat n-a voit s-o facă atunci, căci co-

---

32 împărat P: înpărăteasă Bull.

---

14: *Ținelt*: vz. mai sus XIX 2: — 3: — a toată Asia: adică al sultanului Aidin cu Ionia ; v. XVII, 1.

2: δούκως *ducelui*: am aștepta mai degrabă δεσπότην *despotului*. Dar la Ioanina au ajuns la domnie și stăpînitori latini din apus ; și pe vreunul din aceștia îl va fi avînd în vedere Duca aici. — ταῖς φιλοτησίαις am aștepta mai degrabă un acuzativ ; dar poate că e numai o ortografiere anticizantă pentru acuzativul popular τὴς φιλοτησίης.



14. Ἐν δὲ ταῖς ἡμέραις ἐκείναις ἔχων σχολὴν καὶ ἀγωνίαν ὁ Μωσῆς μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ Μαχουμέτ, ἔλαθε φεύγων ὁ Τζινεήτ τὰ Θρακῶα μέρη καὶ περάσας τὸν Ἑλλησποντον κρύφα καὶ εἰς Ἀσίαν ἐλθὼν καὶ στρατὸν ἀπὸ Σμύρνης καὶ Θυραίων συναγαγὼν, ἔρχεται εἰς Ἔφεσον καὶ τὸν ἡγεμόνα, τὸν ὄν ὁ Μουσουλιμάν χειροτονήσας ἀφῆκεν, καρατομεῖ καὶ κύριος ὡς ἐν ὀλίγῳ πάσης Ἀσίας γίνεται, πρὸ τοῦ γενέσθαι τὸν Μαχουμέτ ἐν τῇ Θράκῃ. 97b 5

XX. Ὁ δὲ βασιλεὺς Μανουήλ μαθὼν τὴν μοναρχίαν τοῦ Μαχουμέτ καὶ ἀποκρισιαρίους στείλας εὐγενεστέρους τῶν ἀρχόντων αὐτοῦ, ζητεῖ παρ' αὐτοῦ, ὅσα συνεκατετέθη δοῦναι ἔτι ἐν Κωνσταντίνου διάγοντος. Ὁ δὲ Μαχουμέτ δεξιῶς αὐτοὺς ἰδὼν καὶ συνθήκας ἐνόρκους ποιήσας, δούς ἅπαντα τὰ τοῦ Εὐξείνου Πόντου κάστρα καὶ τὰ πρὸς Θετταλίαν χωρία καὶ κάστρα καὶ τὰ τῆς Προποντίδος ἅπαντα, φιλοτιμήσας καὶ δώροις πλείστοις κορέσας ἀπέλυσεν αὐτοὺς ἐν εἰρήνῃ, παραγγείλας αὐτοῖς, λέγων· „Υπάγετε, εἶπατε τῷ ἐμῷ πατρὶ τῷ βασιλεῖ τῶν Ῥωμαίων, ὅτι βοηθεῖα Θεοῦ καὶ συνεργεῖα τοῦ ἐμοῦ πατρὸς καὶ βασιλέως ἐξωσάμην τὴν δύναμιν τὴν πατρικὴν. Ἀπὸ τοῦ νῦν δὲ εἰμὶ καὶ ἔσομαι ὑπήκοος αὐτῷ ὡς υἱὸς πρὸς πατέρα· οὐκ εἰμι γὰρ ἀγνώμων οὐδ' ἀχάριστος ὀφθῆσομαι. Κελεύετω μοι τὸ δοκοῦν αὐτῷ, ἐγὼ δὲ μετὰ χαρᾶς ὅτι πλείστης ἔχω τοῦ δουλεύειν αὐτῷ.“ — 10 15

2. Ὅμοίως καὶ πρέσβεις Σερβίας καὶ Βλαχίας Βουλγαρίας τε καὶ δούκους τῶν Ἰωαννίνων καὶ τοῦ δεσπότη Λακεδεμονίας καὶ πρίγκιπος Ἀχαΐας καὶ πάντας ἡμέρως προσαγορεύσας καὶ ἐν ἀρίστῳ ὁμοτραπέζους συγκαθεδρίσας καὶ ταῖς φιλοτησίαις εἰς ἀνάδειξιν πάντων ἐγκαταστήσας, ἀπέλυσε τοὺς πάντας ἐν εἰρήνῃ λέγων αὐτοῖς· „Ἀναγγείλατε τοῖς κυρίοις ὑμῶν, ἐγὼ μετὰ πάντων εἰρήνην δίδωμι καὶ εἰρήνην λαμβάνω. Ὅς πανουργεῖ τὴν εἰρήνην καὶ ὁ Θεὸς τῆς εἰρήνης κατ' αὐτοῦ.“ — 20 98b 25

3. Ὁ δὲ βασιλεὺς Μανουήλ ἐν ἀδείᾳ ὢν καὶ μὴ ἔχων τὸν παρεμποδίζοντα, ἠβουλήθη γάμους ποιῆσαι τῷ υἱῷ αὐτοῦ Ἰωάννῃ· καὶ στείλας εἰς τὸν ῥῆγα Ῥωσίας, ἠγάγετο νόμφην τὴν θυγατέρα αὐτοῦ. Καὶ ἀρμόσας ταύτην, μετακαλέσας τὸ ὄνομα αὐτῆς Ἄνναν, οὐκ ἠβουλήθη στέψαι τότε εἰς βασιλέα, ἦν γὰρ ἡ κόρη

4 θυρέων P || 11 καστρα, Bull : κάστη P || 20 πρίγκιπος Bek : πρίνκιπος Bull : πρίγκιπος P || 22 fortasse τὰς φιλοτησίας scribendum pro demotico τὲς φιλοτησίαις || 29 βασιλέα P: βασιλίδα Bull.

3: ῥῆγα Ῥωσίας *regele Rusiei*: e vădit o denumire nepotrivită pentru marele cneaz al Moscovei Vasile Tiomnîi (Posomoritul), căruia însă Duca îi aplică același titlu ca și domnitorilor din apus. — εἰς βασιλέα „*intru împărat*“: am păstrat așa, precum e transmis, ca un termen generic încoronare intru împărat, fie împărat sau împărăteasă; și fosta împărăteasă Irina (797—802) semna hrisoavele cu atributul βασιλεὺς împărat. L. Chalc., I, 193, 2 o crede greșit pe Ana ca a doua soție a

pila era de unsprezece ani. Dar după o trecere de trei ani, izbucnind în Constantinopole o molimă de boală, mare mulțime de popor a murit de ciumă și a murit și împărăteasa Ana, mare jale lăsând constantinopolitanilor în urma ei.

- 5           **Botezul și**           4. Iar feciorul lui Baiazid care a fost dat împăratului Ma-  
               **moartea unui**       nuil între ostatici de Musulman, unul, cel mai mare, cu  
               **prinț turc**       sora sa Fatma a fost lăsat să plece și era crescut la Brusa,  
               **ostatic.**           celălalt însă s-a îndrăgit de cultura elenă ; și fiind încă împreună cu Ioan,  
 10           feciorul împăratului, umbla la școală și a fost inițiat în știința cărților și  
               învăța de sîrg. Și ardea așa de tare de dragostea de învățătură și de a fi  
               educat împreună cu Ioan, încît mergea la împăratul Manuil și-l ruga să  
 15           fie botezat după legea creștinească și zi de zi îi mărturisea împăratului, că  
               este creștin și că nu se ține de dogmele lui Mohamed. Împăratul însă nu  
               voia să audă, ca să nu se facă pricină de certuri. Și atuncea în zilele ace-  
 20           lea, cînd molima înghițea și făcea să dispară atîția oameni, nesfiindu-se și  
               necruțînd nici vîrsta cea mai mică, a ajuns și la acel băiat nevîrstnic al lui  
               Baiazid. Și atunci îi anunță și-i spune împăratului Ioan : „O împărate al  
               romeilor, care-mi ești domn și părinte, eu stau să las toate și fără să  
               vreau, plec la locurile de judecată de acolo. Căci eu mărturisesc că-s  
               creștin și tu nu vrei să-mi dai legătura credinței și pecetea duhului. Să  
               știi deci, dacă mor nebotezat, piră am să ridic în contra ta la județul lui  
               dumnezeu ce nu se lasă mituit“. Atunci împăratul îndoit de aceste cuvinte  
               trimite, de-l bolează, însuși fiindu-i naș ; și a doua zi a murit. Împăratul

---

5 Iar feciorul — 8 de cultura elenă P : Orchan fiul lui Baiazid, care a fost dat ca ostatic împăratului Manuil de Musulman, precum cuvîntul nostru a arătat mai sus, a fost eliberat cu Fatmacatu, fiica surorii sale care a fost trimisă la Brusa, unde a fost crescută în mod convenit de urmașii lui Baiazid. Orchan însă a rămas la Constantinopole, cuprins fiind de iubire atît de mare pentru literele grecești I || 6 unul, cel mai mare *aceste cuvinte poate ar trebui suprimate* || 7 după Fatma *poate ar trebui adăugat* care || 8 celălalt însă *ar fi poate de șters*.

---

lui Ioan VIII Paleolog. Despre moartea ei din 1417 vz. G. Sfranțes 1027 C (G. Sfranțes, I, 114, 11).

4 : *unul, cel mai mare... celălalt însă* : e o contradicție cu XVIII, 2, unde Duca ne spusese că Musulman a dat împăratului Manuil II Paleolog ostatici numai un frate nevîrstnic și pe sora sa Fatma. Vechea traducere italiană și într-acest loc p. 400, (Duca, ed. Bonn) vorbește numai despre acești doi ostatici, ceea ce pare să fie corect și în concordanță cu spusele de mai înainte ale lui Duca. Dar ca în textul transmis să obținem același înțeles, ar trebui să suprimăm cuvintele *ὁ μὲν εἷς ὁ καὶ πρῶτος unul și anume cel mai mare*, precum și *ὁ δ' ἄλλος celălalt însă*, iar după Φατμῆ Fatma să adăugăm un relativ *ἣ care* ; și atunci propoziția, dînd înțelesul căutat, ar suna :

τὸ ἐνδέκατον ἄγουσα ἔτος. Περαιουμένων δὲ τριῶν ἐτῶν καὶ λοιμικῆς νόσου καταλαβούσης τῇ Πόλει καὶ πολὺ πλῆθος λαοῦ διὰ τοῦ βομβῶνος τεθνηκότος, ἐτελεύτησε καὶ ἡ βασιλις Ἄννα, μέγα πένθος καταλιπούσα τοῖς Πολίταις.

4. Ὁ δὲ υἱὸς τοῦ Παγιαζῆτ ὁ εἰς ὀμήρους ἀνατεθείς παρὰ τοῦ Μουσουλμάν τῷ βασιλεῖ Μανουήλ, ὁ μὲν εἷς ὁ καὶ πρῶτος σὺν ἀδελφῇ τῇ Φατιμᾷ ἀπελύθη καὶ ἐν τῇ Προύση ἔτρεφετο, ὁ δ' ἄλλος ἠράσθη παιδείας Ἑλληνικῆς ἔτι συνὼν τῷ τοῦ βασιλέως υἱῷ Ἰωάννῃ καὶ ἐν τῷ σχολείῳ ἐρχόμενος ἐμύετο γράμμασιν καὶ ἐδιδάσκετο. Τοσοῦτον οὖν ἐφλέγετο ὑπὸ τοῦ ἔρωτος τῆς μαθήσεως καὶ τῆς μετὰ τοῦ Ἰωάννου παιδοτριβῆς, ὡς καὶ προσιέναι τῷ βασιλεῖ Μανουήλ καὶ δεόμενος τοῦ βαπτισθῆναι χριστιανικῷ νόμῳ καὶ ὁμολογῶν τῷ βασιλεῖ καθεκαστην, ὡς χριστιανός ἐστι καὶ οὐ προσιεται τὰ τοῦ Μωάμεδ δόγματα. Ὁ δὲ βασιλεὺς οὐκ ἤθελεν ἀκοῦσαι, ἵνα μὴ σκανδάλων ἀφορμὴ γένηται. Τότε ἐν ἐκείναις ταῖς ἡμέραις τῆς νόσου καταδαπανούσης καὶ ἀφανιζούσης τὰ σώματα, μὴ αἰδουμένης καὶ μὴ φειδομένης τῆς τυχούσης ἡλικίας, ἔφθασε καὶ εἰς τὸν ἄνηβον παῖδα τὸν τοῦ Παγιαζῆτ. Μηνύει γοῦν τῷ βασιλεῖ Ἰωάννῃ λέγων· „ὦ βασιλεῦ τῶν Ῥωμαίων, ἐμοὶ δὲ αὐθέντα καὶ πάτερ, ἦδη παρίσταμαι καὶ μὴ θέλων ἀφήμι πάντα καὶ ἀπέρχομαι εἰς τὰ ἐκεῖ δικαιοτήρια. Ἐγὼ γὰρ ὁμολογῶ, ὅτι χριστιανός εἰμι, σὺ δὲ τὸν ἀρῥαβῶνα τῆς πίστεως καὶ τὴν σφραγίδα τοῦ πνεύματος οὐ δίδως μοι. Γίνωσκε τοίνυν, θανὼν ἀβάπτιστος, ἔχω κατηγορίας φέρων κατὰ σοῦ ἐν τῷ κριτηρίῳ τοῦ ἀδεκάστου Θεοῦ. — Τότε ὁ βασιλεὺς καμφθεὶς τοῖς ῥή-

4 Ὁ δὲ — 6 Ἑλληνικῆς P: Orchan, figliolo de Paiasith, che fo per pegno dato al imperadore Emanuel da Musulman, come el sermon nostro de sopra ha dechiarato, fo liberato con Fatimachatu, figliola de sua sorolla, la quale fo remandata in Prusia, dove convenientemente fo enutrita dali posteri de Paiasith. Orchan veramente remase a Constantinopoli, da tanto amor preso de le lettere Greche I || 5 ὁ μὲν εἷς ὁ καὶ πρῶτος P: *fortasse secludenda* | post Φατιμᾶ *fortasse ἢ addendum* || 6 ὁ ὕ' ἄλλος P: *fortasse delenda* || 7 ἐμύητο P || 9 προσιέναι Bek: προσίναί P || 19 φέρων P: φέρειν Bek.

Ὁ δὲ υἱὸς τοῦ Παγιαζῆτ ὁ εἰς ὀμήρους ἀνατεθείς παρὰ τοῦ Μουσουλμάν τῷ βασιλεῖ Μανουήλ σὺν ἀδελφῇ τῇ Φατιμᾷ, ἡ ἀπελύθη καὶ ἐν τῇ Προύση ἔτρεφετο, ἠράσθη παιδείας Ἑλληνικῆς „Si feciorul lui Baiazid care a fost dat întru ostatici împăratului Manuil de Musulman cu soru-sa Fatma, care a fost lăsată să plece și a fost crescută la Brusa, s-a îndrăgit de cultura elenă“. Astfel contrazicerea ar fi înlăturată, dar schimbările făcute ar fi prea mari și de aceea n-am îndrăznit să le introduc în textul transmis. Confuzia și prin ea contrazicerea s-a produs poate prin faptul, că izvoarele mai vorbesc despre un fecior al lui Baiazid I la curtea împărătească bizantină din același timp, fecior care, îndrăgind cartea elinească și învățătura creștină, s-a botezat. Și Duca sau izvorul său l-a introdus apoi și pe acesta între ostaticii dați de Musulman. G. Sfranțes, I, 70, 13 și 90, 5 il numește pe acest fecior încreștinat al lui Baiazid, Iosuf, iar L. Chalc., I, 167, 15: Iisus, cel mai tinăr fecior al lui Baiazid. Duca nu-i amintește numele, traducătorul italian îi spune Orchan. Și într-adevăr între feciorii lui Baiazid I, Duca, XVI, 12 numește și pe unul Orchan, copil mic în timpul luptei de la Ancara, 1402.—

însă cu cinste cît mai mare l-a înmormîntat în mînăstirea Înaintemergătorului, a Studiilor, într-un sicriu de marmoră aproape de biserică, înăuntru porții.

5           **A doua și a**       5. După o trecere de aproape cam trei ani împăratul a voit  
               **treia soție a**       să aducă altă mireasă lui Ioan, precum și celui de-al doilea  
               **împăratului**      fecior Teodor ; și a trimis în Italia și a adus pentru feciorul  
               **Ioan VIII**       său Ioan pe fata marchizului Teodor de Monte Ferara, iar  
               **Paleolog.**       pentru Teodor pe a contelui Malatesta. Și după ce au venit în Constanti-  
 10           nopole, tatăl i-a cununat după lege și-i încoronează și-i decretează pe  
               aceștia împărați ai romeilor ; iar pe fata lui Malatesta o cunună cu Teo-  
               dor și îmbrăcîndu-l cu insemnele, l-a proclamat despot al Lacedemoniei.

15           6. Dar împăratului Ioan nu-i era dragă soția ; căci era fata la trup  
               chiar foarte bine făcută : grumaji frumoși, părul bălan și cosițele avîndu-le  
               lucind ca aurul și revărsîndu-se pîrău pînă la glezne, umerii lați, brațele,  
 20           pieptul și mîinile potrivite și degetele ca de cristal și întreaga statură a  
               corpului sveltă și stînd foarte dreaptă ; fața însă și buzele și forma nasului  
               și îmbinarea ochilor și a sprîncenelor, să nu o vezi cu ochii, întru toate  
               precum spune o vorbă din popor : „Din față postul cel mare, din spate  
 25           paște“. Împăratul Ioan văzînd-o deci așa, nu s-a însoțit cu aceasta ; nici  
               n-a dormit de loc împreună cu dînsa ; de aceea și trăia ea ca o călugăriță  
               în una din camerele palatului. Văzînd deci împăratul, voia s-o trimită  
               înapoi în Italia acasă la tatăl ei, dar din dragoste pentru tatăl său, împă-  
               ratul Manuil, s-a oprit. Împărăteasa însă văzîndu-l că nu-și schimbă gîndul  
 30           s-a hotărît să fugă din cale, ceea ce a și făcut. A trimis la genovezii din  
               Galata și i-a încunoștințat despre plecarea ei ; și într-una din zile, ca de  
               plăcere, a ieșit din oraș în una din grădinile desfătătoare cu ceata de ca-  
               meriere care erau de aceeași limbă, și cu vreo cîțiva tineri, pe care și-i  
               adusesse cu sine de acasă de la părinți. Și spre seară conducătorii Galatei  
               pregătind o diremă și intrînd într-însa, s-au apropiat de țărmlul mării și  
 35           au luat-o în primire cu cinste și au trecut-o dincolo ; și toți i-au ieșit întru  
               întîmpinare și i s-au închinat cu supunere ca unei doamne și stăpîne a lor.  
               Cei din Constantinopole însă n-au observat de loc ce s-a petrecut, căci se  
               făcuse seara ; de cu dimineață aflînd toți din palatul împărătesc ce s-a în-

---

15 degetele P : dinții I.

---

*mănăstirea... Studiilor*: e giamia de azi Mirakhor; despre istoricul aceste: vestite mănăstiri bizantine vz. R. Jamin, *Les églises du Précurseur à Constantinopole*, în „Echos d'Orient“, 37 (1938), p. 319—328.

5 : vezi G. Sfranșes, 1027 D, datînd nunta și încoronarea în 19 ianuarie 1419 ; cp. și G. Sfranșes, I, 115, 1—7.

5—6 : cp. și L. Chalc., I, 193, 20 urm.

μασι τούτοις, πέμψας ἐβάπτισεν αὐτόν, αὐτὸς ἀνάδοχος γεγονώς· καὶ τῇ ἐπιούσῃ ἡμέρᾳ τέθνηκεν. Ὁ βασιλεὺς δὲ μεθ' ὅσης τιμῆς ἔθαπεν αὐτὸν ἐν τῇ μονῇ τοῦ Προδρόμου ἐν τοῖς Στουδίου ἐν μαρμαρίνῳ λάρνακι πλησίον τοῦ ναοῦ ἐντὸς τῆς πύλης.

5. Ὁ δὲ βασιλεὺς μετὰ παραδρομὴν ἐτῶν τριῶν ἐγγύς που ἠβουλήθη ἐτέραν ἀγαγέσθαι νύμφην τῷ Ἰωάννῃ καὶ τῷ δευτέρῳ τῷ Θεοδώρῳ καὶ στείλας ἐν Ἰταλίᾳ ἠγάγετο θυγατέραν Θεοδώρου μαρκεσίου Μόντης Φεράρα τῷ υἱῷ αὐτοῦ Ἰωάννῃ, τῷ δὲ Θεοδώρῳ θυγατέραν κόντε Μαλατέστα. Καὶ εἰσελθόντων ἐν τῇ Πόλει καὶ στεφανώσας αὐτοὺς ὁ πατὴρ νόμῳ γάμου, ταινιοῖ τούτους καὶ βασιλεῖς Ῥωμαίων ἀναδείκνυσι, τὴν δὲ θυγατέρα τοῦ Μαλατέστα τῷ Θεοδώρῳ καὶ δεσπότην Λακεδαιμονίας εὐφήμησεν, ἐνδύσας αὐτὸν τὰ παρὰσημα. 100b 10

6. Ὁ δὲ βασιλεὺς Ἰωάννης ἦν μὴ στέργων τὴν σύνοικον· ἡ κόρη γὰρ τῷ μὲν σώματι καὶ μάλα εὐάριστος· τράχηλος εὐειδής, θρίξ ὑποξανθίζουσα καὶ τοὺς πλοκάμους ὡς ῥύακας χρυσαυγίζοντας μέχρι τῶν ἀστράγάλων καταρομένους ἔχουσα, ὦμους πλατεῖς καὶ βραχίονας καὶ στέρνα καὶ χεῖρας ἐμμέτρους καὶ δακτύλους κρυσταλλοειδεῖς καὶ τὴν πᾶσαν ἡλικίαν τοῦ σώματος ἀνωρῆσεν καὶ πολὺ εἰς τὸ ὄρθιον ἰσταμένη· ὄψις δὲ καὶ χεῖλη καὶ ῥίνος κατάστασις καὶ ὀφθαλμῶν καὶ ὀφρῶν σύνθεσις ἀειδεστάτη· παντάπασιν ὡς ἔπος χυδαῖον εἰπεῖν· „Ἀφ' ἐμπρὸς τεσσαρακοστῆ καὶ ὀπισθεν πάσχα.“ — Τοιαύτην οὖν ἰδὼν ὁ βασιλεὺς Ἰωάννης οὐκ ἐμίγη ταύτην, οὐδὲ τὸ παράπαν σύγκοιτος ταύτης ἐγένετο· διὸ καὶ μονάζουσα ἦν ἐν ἐνὶ τῶν κοιτῶνων τοῦ παλατίου. Ἰδὼν οὖν ὁ βασιλεὺς ἠβουλήθη πέμψαι ἐν Ἰταλίᾳ ἐν τοῖς τοῦ πατρὸς δόμοις καὶ διὰ τὴν τοῦ πατρὸς αὐτοῦ, τοῦ βασιλέως Μανουήλ, στοργὴν ἐκωλύετο. Ἡ δὲ βασιλὶς ὀρώσα τὸ ἀμετάθετον τῆς γνώμης αὐτοῦ ἠβουλήθη διαδραῖσαι ἐκ μέσου αὐτῶν· ὁ καὶ πεποίηκεν. Πέμψασα εἰς τοὺς Γενουίτας τοῦ Γαλατᾶ καὶ δηλώσασα τὴν αὐτῆς ἀποδημίαν, μὲ τῶν ἡμερῶν ἕξεισι τῆς πόλεως ἐν τινι τῶν τερπνῶν κήπων εὐθυμίας χάριν σὺν τῇ γυναικωνίτιδι, ταῖς ὁμογλώσσαις, καὶ σὺν ὀλιγοῖς νέοις, οὓς ἀπὸ τοῦ πατρικοῦ οἴκου ἐξήγαγε· καὶ πρὸς ἑσπέραν διῆριν μίαν ἐτοιμάσαντες καὶ οἱ τοῦ Γαλατᾶ προύχοντες εἰσελθόντες καὶ τῷ αἰγιαλῷ πλησιάσαντες, ἐντίμως αὐτὴν λαβόντες τὴν περαίαν ἐδιέβησαν καὶ πάντες προὔπνῃντον αὐτὴν καὶ δουρικῶς προσεκύνουν ὡς κυρίαν αὐτῶν καὶ δέσποιναν. Οἱ δὲ τῆς Πόλεως μὴδ' ὀπωσοῦν ἐννοήσαντες τὸ δραῖμα ἑσπέρας ἤδη καταλαβούσης, τῇ ἔωθεν οἱ τοῦ παλατίου πάντες μαθόντες 15 20 101b 25 30

11 εὐφήμισεν P || 15—16 δακτύλους P : li denti I || 26—27 τῇ γυναικωνίτιδι P : ταῖς γυναικωνίτισι Bek.

5 timpplat, erau foarte necăjiți ; și neputînd răbda insulta ce-au suferit-o din  
 partea genovezilor din Galata, se găteau să năvălească și să strice pro-  
 prietățile lor din suburbii. Împăratul Manuil însă i-a oprit. Dar împăratul  
 Ioan a fost mulțumit de întimplare. Și era o corabie de transport foarte  
 10 mare a genovezilor, încărcată și stînd gata de plecare în Italia. Venind  
 vîntul de miază-noapte, împărăteasa a intrat cu cinste și mărire în cora-  
 bie ; și ridicînd pînzele, au ajuns în Italia. Și dînsa nu s-a ales cu altceva  
 nimic afară de coroana cu care a fost încoronată, spunînd ea și aceste cu-  
 vînte : „Mie-mi ajunge și aceasta spre mărturie, că am fost și sînt împă-  
 15 răteasa romeilor ; cît despre comorile de zeci de mii de talanți nu-mi  
 pasă“ ! Venind la granițele provinciei Ferrara și oamenii de la conducerea  
 acelei țări aflînd, i-au ieșit întru întîmpinare cu fratele ei marchizul și au  
 petrecut-o pînă la palaturile vetrei părintești. Și ea a mers într-una din  
 mănăstiri și și-a ales acolo să locuiască și, închinîndu-și viața lui dumnezeu,  
 20 a trăit pînă la capăt.

7. Împăratul Ioan însă a trimis la împăratul Trapezuntului, Alexie  
 Comnen și s-a logodit cu fata lui, Maria, frumoasă și la înfățișare și la  
 caracter ; și luînd-o din Trapezunt, au adus-o la Constantinopole. Și patri-  
 arhul Iosif cu obișnuitele servicii divine i-a împreunat într-un singur trup  
 20 și ea a fost proclamată doamna romeilor.

**Plecarea îm- 8. Împăratul Manuil ridicîndu-se de la Constantinopole cu**  
**păratului** **trireme foarte multe, a coborît pînă în Peloponez și, supu-**  
**Manuil II** **nînd pe principele Ahaiei și punînd mîna pe ceilalți urmași**  
**Paleolog în** **coboritori din stăpînitorii veniți din Navara, i-a trimis la**  
**Peloponez.** **Constantinopole ; și despot al întregului Peloponez l-a lăsat pe feciorul**  
 25 **său Teodor. La întoarcere, s-a întîlnit la Galipoli cu Mahomed ; și aceșta**  
**atîta încredere a arătat față de împărat, încît a intrat în trirema împără-**  
**tească și a stat cu împăratul la masă ; și după ce împăratul l-a primit cu**  
 30 **foarte multe daruri pe el și pe cei ce erau cu dînsul, el a plecat. Și trire-**  
**mele cu împăratul s-au întors acasă cu mare și multă bucurie. Și locui-**  
**torii Constantinopolei toți cu patriarhul și cu sfatul țării i-au ieșit cu toți**  
**întru întîmpinare și cu urări și cîntări l-au condus la palat ; și ceremo-**  
**nialul de întoarcere a împăratului s-a împlinit.**

6 : *au ajuns în Italia* : vz. G. Sfranșes, 1031, D (G. Sfranșes, I, 125), după care această fugă s-a întimplat în august 1426, cînd împăratul Manuil II Paleolog (1391—1425) nu mai trăia. După L. Chalc., I, 192, 16 — 193, 3 aceasta a fost prima soție și Ana din Rusia cea de a doua. Știrea lui Duca e însă mai clară și cred că e cea bună.

7 : După G. Sfranșes, 1031 D și 1032 A lucrurile s-au petrecut în august și septembrie 1427 ; cp. și L. Chalc., II, 219, 11 și G. Sfranșes, I, 123, 8—17.

8 : Vz. G. Sfranșes, I, 99, 13—18 și 111, 15—112, 18 ; L. Chalc., I, 172, 21—173, 19 și 202, 21—203, 13.

τὸ γεγονός ἐδυσχέραινον· καὶ μὴ φέροντες τὴν καταφρόνησιν, ἣν ὑπέστησαν παρὰ τῶν τοῦ Γαλάτου, ἠτοιμάζοντο καταδραμεῖν καὶ ἀφανίσει τὰ αὐτῶν προάστεια. Ὁ δὲ βασιλεὺς Μανουὴλ ἐκώλυσεν. Ὁ δὲ βασιλεὺς Ἰωάννης τὸ γεγονός ἀπεδέξατο. Ἦν δὲ τὰ φορτία φέρουσα μία ναὺς ὑπερμεγέθης τῶν Γενουϊτῶν, ἐτοίμως ἔχουσα τοῦ πλεῦσαι ἐν Ἰταλίᾳ. Ἀνέμου δὲ βορέως πνεύσαντος εἰσῆλθεν ἐντίμως μετὰ δόξης ἡ βασιλὶς ἐν αὐτῇ καὶ τὰ ἱστία πτερώσαντες εἰς Ἰταλίαν ἀφίκοντο, ἄλλο μὴδὲν ἕτερον κερδάνασα, πλὴν τοῦ οὗ ἐστέφθη στέμματος, εἰποῦσα καὶ τοῦτο· „Ἀρκεῖ μοι τοῦτο εἰς μαρτύριον, ὅτι βασίλισσα τῶν Ῥωμαίων ἐγενόμην καὶ εἰμί· περὶ δὲ θησαυρῶν μυριοτάλάντων οὐ μέλει μοι.“ — Ἐλθοῦσα δὲ ἐν τοῖς ὁρίοις τῆς ἐπαρχίας τῶν Φεράρων καὶ μαθόντες οἱ τῆς ἡγεμονίας ἐκείνης προὔχοντες σὺν τῷ ἀδελφῷ αὐτῆς μαρκεσίῳ ἐξῆλθον εἰς συνάντησιν αὐτῆς καὶ προπέμπαντες αὐτὴν μέχρι τῶν παλατίων τῆς πατρικῆς ἐστίας. Αὐτὴ εἰς ἐν τῶν μοναστηρίων ἐλθοῦσα ἐκεῖ τὴν οἴκησιν ἠρετίσατο καὶ τῷ Θεῷ ἑαυτὴν ἀναθεῖσα τὸ λείπον τῆς ζωῆς ἀνεπλήρωσεν.

7. Ὁ δὲ βασιλεὺς Ἰωάννης στείλας εἰς Κομνηνὸν Ἀλέξιον, βασιλέα Τραπεζοῦντος, ἡρμόσατο τὴν θυγατέρα αὐτοῦ Μαρίαν εἰς γυναῖκα, ὠραίαν καὶ κάλλει καὶ ἦθει· καὶ ἀγαγόντες ἀπὸ Τραπεζοῦντος κατήγαγον ἐν Κωνσταντινουπόλει. Καὶ ὁ πατριάρχης Ἰωσήφ διὰ συνήθων ἱεροτελεστιῶν εἰς ἐν συνῆψε καὶ δέσποινα Ῥωμαίων ἀνηγορεύθη.

8. Ὁ βασιλεὺς δὲ ἀπάρας ἀπὸ Κωνσταντινουπόλεως σὺν τριήρεσιν πλείσταις κατήλθεν ἕως Πελοπόννησον καὶ τὸν πρίγκιπα Ἀχαΐας ὑποτάξας καὶ ἑτέρους ἀπογόνους τοὺς ἐκ τῆς Ναυάρας καταγομένους ὑποχειρίους λαβῶν, ἀνῆκεν εἰς Κωνσταντινούπολιν· καταλιπὼν τὸν υἱὸν αὐτοῦ Θεόδωρον δεσπότην πάσης Πελοποννήσου. Ἐπαναζεύξας δὲ καὶ εἰς Καλλιούπολιν, ἐντυχὼν τῷ Μαχουμέτ καὶ τοσαύτην πίστην ἐνδειξάμενος εἰς τὸν βασιλέα, ὡς καὶ ἐν τῇ τριήρει τῇ βασιλικῇ εἰσελθὼν καὶ συνεστιαθεὶς τῷ βασιλεῖ καὶ ὁ βασιλεὺς αὐτὸν σὺν δώροις πλείστοις καὶ τοὺς σὺν αὐτῷ δεξιώσας, ἐξῆλθε. Καὶ αἱ τριήρεις σὺν τῷ βασιλεῖ μετὰ χαρᾶς ὅτι πλείστης τὴν ἐπάνοδον ἤνυον. Καὶ οἱ τῆς Κωνσταντίνου ἅπαντες σὺν τῷ πατριάρχῃ καὶ τῇ συγκλήτῳ ἐξῆλθον εἰς ἀπάντησιν αὐτοῦ καὶ μετ' εὐφημίας καὶ ὕμνων ἐν τῷ παλατίῳ ἀπήγαγον· καὶ τὰ τῆς ἐπανόδου ἐπεπλήρωτο.

**Expediția lui Mahomed I în contra lui Güneyt.** XXI. Mahomed însă consolidându-și bine situația din părțile de apus și nelăsând în urma sa nici un motiv de tulburare, trece în părțile de răsărit ; și ajungînd la Brusa, după ce a restaurat clădirile dărîmate și arse de Caraman, pornește de acolo spre Asia. Căci atunci cînd Mahomed a venit la Constantinopole și avea de luptat cu Musa, Caraman ridicîndu-se de la Iconion, a venit cu putere asupra Brusei și, jefuind-o, a scos din mormînt osemintele lui Baiazid, tatăl lui Mahomed, și le-a aruncat în foc. Căci însuși Baiazid tăiase odinioară la Iconion capul tatălui zisului Caraman.

2. Coborînd în Asia, a găsit pe Țineit mărit foarte și trecînd peste orice margini ; venind la Pergam din Asia, îi anunță lui Țineit să se retragă din părțile de acolo și să lase provincia. Țineit însă nici n-a voit să-l bage în seamă, ci și-a pus cetățile în siguranță și ședea, așteptînd întîlnirea cu dînsul. Mahomed însă venind la Cime și cerînd cetatea, căci cel ce o ținea, era pentru Țineit, au luat-o cu război și pe soldații aceuia i-a trecut prin sabie, iar celor din partea locului le-a dat drumul. Plecînd de acolo a venit în cîmpia Mainomenu. Și era acolo o cetate puternică, numită a Arhanghelului ; iar turcii i-au schimbat numele în Caiațic. După ce a ocupat-o și pe aceea, bombardînd-o și bătînd-o cu foarte multă putere, a venit la Nimfeon ; și luînd și Nimfeon cu război, a venit la Smirna. Dar Smirna, Țineit a întărit-o, cum se cade, cu ziduri și a pus în ea foarte mulți ostași și a făcut mare pregătire de arme și oameni și de celelalte unelte trebuincioase, iar însuși a venit la Efes, lăsînd pe maică-sa și pe fratele său Baiazid și copiii închiși la Smirna.

3. Pe ginerele și robul său însă, cu numele Abdulah, oamenii lui Mahomed l-au aflat în Nimfeon, căci dînsul avea paza cetății ; luîndu-l l-au dus în fața vizirului Baiazid, adică a primului sfetnic al lui Mahomed ; acesta avea mare putere și trecere, era așa zicînd al doilea sultan. A fost rob de al lui Mahomed, dar pentru serviciile lui deosebit de mari l-a pus șef al casei lui. Și cînd Mahomed era încă în Tracia, însuși zisul Baiazid scrie către Țineit : „Dacă vrei să fii domn al Ioniei și să n-ai din parte-ne nici cea mai mică supărare, dă-mi pe fie-ta în căsătorie legiuită și eu îți voi fi ginere și tu mi te vei face socru și atunci poți să stai fără nici o grijă în domnia ta“. Țineit însă voind să-și arate îngîmfarea și trufia în fața aducătorului scrisorii lui Baiazid, spune către Abdulah, rob al său, care era de față : „Al cui rob ești?“ — Iar el : „al Măriei Ttale“. —

XXI 1 : *Caraman* : adică un urmaș de al acestui întemeietor al sultanatului de Iconion ; vz. XVIII, 9.

2 : *în Asia* : adică Ionia de pe țărmul apusean al Asiei Mici și Sultanatul Aidin ; vz. XVII, 1 : *Asia* — *cîmpia Mainomenu* : cîmpia Nebunului.



XXI. Ὁ δὲ Μαχουμέτ τὰ τῆς δύσεως μέρη καλῶς ἀπαρτίσας καὶ ταραχὴν οὐδεμίαν ἐξόπισθεν ἀφείς περὶ τὰ τῆς ἐφ᾽ ἄρας μέρη· καὶ ἐν τῇ Προῦσῃ ἐλθὼν καὶ τὰ ἀφανισθέντα καὶ πυρὶ παραδοθέντα οἰκοδομήματα παρὰ τοῦ Καραμάν ἀνανεώσας ἐκεῖθεν εἰς Ἀσίαν καταίρει. Ὁ γὰρ Καραμάν, ὅτε ὁ Μαχούμετ εἰς Κωνσταντινούπολιν ἐλθὼν ἠγωνίζετο κατὰ τοῦ Μωσῆ, ἀπάρας ἀπὸ Ἰκονίου εἰς Προῦσαν σὺν δυνάμει κατῆλθε καὶ λεηλατήσας αὐτὴν καὶ τὰ ὅσα τοῦ Παγιαζήτ, τοῦ πατρὸς τοῦ Μαχούμετ, ἀνακομίσας ἐκ τοῦ τάφου πυρὶ παρέδωκεν. Ὁ γὰρ αὐτὸς Παγιαζήτ ἀπεκεφάλισέ ποτε ἐν Ἰκονίῳ τὸν πατέρα τοῦ ῥηθέντος Καραμάν.

2. Κατελθὼν δὲ ἐν Ἀσίᾳ εὔρε τὸν Τζιναήτ μεγαλυνθέντα καὶ ὑπὲρ τὰ ἐσκαμμένα πηδῶντα· ἐλθὼν δὲ ἐν Περγάμῳ τῆς Ἀσίας μηνύει τῷ Τζιναήτ παραχωρήσαι τῶν ἐκεῖ καὶ ἀφείναι τὴν ἐπαρχίαν. Ὁ δὲ Τζιναήτ οὐδὲ τὸ παράπαν ἠγησάμενος ἠσφαλίσατο τὰ κάστρα καὶ ἐκάθητο ἐκδεχόμενος τὴν ὑπαντὴν αὐτοῦ. Ὁ δὲ Μαχουμέτ ἐλθὼν εἰς Κύμην καὶ ζητήσας τὸ φρούριον, ἦν γὰρ (ὁ) κρατῶν διὰ τὸν Τζιναήτ, πολεμήσας κατέσχε καὶ τοὺς μὲν ὀπλίτας αὐτοῦ ξίφει ἀνεῖλε, τοὺς δὲ ἐγχωρίους ἐλευθέρωσεν. Ἀπάρας δ' ἐκεῖθεν ἦλθεν εἰς τὸν τοῦ Μαινομένου Κάμπον. Ἦν δ' ἐκεῖ φρούριον ὄχυρον τὸ τοῦ Ἀρχαγγέλου λεγόμενον, οἱ Τοῦρκοι δὲ Καγιατζήκ μετωνόμασαν. Κάκεινο σὺν πλείστη δυνάμει καὶ ἀκροβολισμοῖς παραλαβὼν ἦλθεν εἰς Νύμφαιον· καὶ τὸ Νύμφαιον σὺν πολέμῳ λαβὼν ἦλθεν εἰς Σμύρναν. Τὴν δὲ Σμύρναν, ὡς ἔπρεπε, τειχίσας καὶ πλείστους τῶν στρατιωτῶν ἐμβάλων καὶ μεγάλην σύνταξιν ἐτοιμάσας διὰ τε ὀπλων καὶ ἀνδρῶν καὶ ἐτέρων ἀναγκαίων παρασκευῶν ὁ Τζιναήτ, αὐτὸς εἰς Ἐφεσον ἦλθε καταλιπὼν τὴν μητέρα καὶ τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ Παγιαζήτ καὶ τὰ τέκνα ἐν Σμύρνη ἔγκλειστα.

3. Τὸν δὲ γαμβρὸν αὐτοῦ καὶ δοῦλον Αὐδουλάν ὀνόματι εἰς τὸ Νύμφαιον εὐρόντες οἱ τοῦ Μαχουμέτ, ἦν γὰρ φύλαξ τοῦ φρουρίου, ἀπήγαγον παραστήσαντες τῷ Παγιαζήτ βεζύρη, ἠγουν μεσάζονται τοῦ Μαχουμέτ· ἦν γὰρ ἐν ἐξουσίᾳ καὶ ἀδείᾳ πολλῇ, δεύτερος ἀρχηγὸς ὡς ἔπος εἰπεῖν. Δοῦλος γὰρ ὑπῆρχε τοῦ Μαχουμέτ, ἀλλὰ διὰ τὴν ὑπερβάλλουσαν αὐτοῦ δουλείαν κατέστησεν ἄρχοντα τοῦ οἴκου αὐτοῦ. Αὐτὸς δὲ ὁ ῥηθεὶς Παγιαζήτ ἔτι ὄντος ἐν Θράκῃ τοῦ Μαχουμέτ γράφει πρὸς τὸν Τζιναήτ· „Εἰ βούλει τοῦ εἶναί σε κύριον Ἰωνίας, μὴ ἔχειν τὸν τυχόντα πειρασμὸν παρ' ἡμῖν, δός μοι τὴν σὴν θυγατέρα νόμῳ γάμου καὶ ἔσομαί σοι γαμβρός, σὺ δ' ἐμὸς πενθερὸς γενήσῃ καὶ ἔκτοτε ἔσο ἀμερίμνωσ διάγων ἐν τῇ σῇ ἡγεμονίᾳ.“ — Ὁ Τζιναήτ δὲ θέλων δηλῶσαι τὴν ἀλαζονίαν αὐτοῦ καὶ ὑπερηφάνιαν ἐνώπιον τοῦ πιττακοκομιστοῦ, παρισταμένου τοῦ Αὐδουλᾶ, δούλου ὑπάρχοντος αὐτοῦ, λέγει πρὸς αὐτόν· „Τίνος εἶ δοῦλος;“ — Ὁ δὲ „Τῆς σῆς

11 παγιαζήτ *supra lineam* τζιναήτ P || 14 ὁ *addidi* || 20 τειχίσας P: τειχίσας Bull || 26 βεζύρη P.

Țineit însă : „Și de ce neam ?“ . — Abdulah însă : „Din albanezi !“ — „De ce religie ?“ — Și Abdulah : „Mai înainte am fost ghiaur, acuma însă-s musulman !“ — Atunci Țineit spune către mai marii săi : „In ziua de azi, aici în fața voastră a tuturor, iată dau pe fie-mea de femeie  
5 leguită robului meu Abdulah și-l fac om slobod și de azi ginere al meu și unul din neamurile mele“. Și toți care erau adunați în sfat au aplaudat pe Țineit ; și acesta deschizînd gura, a grăit către trimisul lui Baiazid aceste cuvinte : „Du-i veste domnului tău Baiazid, că mi-am luat ginere pe un albanez ca și el, pe un rob cumpărat cu bani ca și el, avînd stăpîn  
10 un domn tot așa ca și al lui, mult mai tînăr ca el și mai cuminte decît dînsul“. Trimisul a prins înțelesul cuvintelor și i-a descoperit domnului său întreg cuprinsul lor ; și de atunci, acesta avea o furie neîmpăcată în contra lui Țineit. Cînd l-a prins pe Abdulah la Nimfeon, a găsit prilejul care îi trebuia, și i-a tăiat testiculele și l-a făcut eunuc.

15 4. Ci să ne întoarcem iarăși la firul istoriei. Mahomed adică venînd la Smirna și înconjurînd-o, a găsit acolo pe marele maestru al Rodosului cu trei trireme, reclădînd, chiar în contra voinței lui Țineit, cetatea pe care o stricase Temir. Cînd domnitorii insulelor din jur au aflat de  
20 sosirea lui Mahomed la Smirna, au alergat cu toții întru întîmpinarea lui pentru două motive mai ales, pentru firea cea bună și blajină și puterea cea colosală a lui Mahomed și din cauza firii viclene și hrăpărețe a lui Țineit ; și atunci conducătorii celor două Focce, unii pe uscat, alții pe mare, Carmian din Frigia-de-sus, Mandahia din Caria, domnul Mitilinei cu trireme, cei din Chios și ei cu o triremă, — cel din Rodos  
25 chiar era acolo, — cu toții s-au grăbit să-i facă închinăciune și să contribuie la răpunerea asupritorului ; și pe toți i-a îmbrățișat cu bucurie ca pe niște frați. Și a stat zece zile, de s-a războit cu Smirna ; și cei din insule i-au dat ajutor de pe mare, pe cît au putut. In ziua a zecea a ieșit mama lui Țineit cu soția și copiii lui și i s-au închinat lui Mahomed,  
30 cerînd iertare pentru greșelile lui. Și au predat Smirna ; și el luînd-o în primire, i-au dărimat în multe părți zidurile pînă la pămînt și i-a risipit o parte din meterezele și turnurile și i-a lăsat pe locuitori să șadă neapărați.

---

4 : *Maestru* : vz. și Ioan Cinam, ed. Bonn, p. 188, 11 : τὸν τοῖς ἐν Παλαιστίνῃ ἐφεστῶτα ἰππεῦσιν, ἐν Τέμπλου μαῖστορα Λατῖνοι ὀνομάζουσιν „conducătorul cavalerilor din Palestina pe care latinii îl numesc Maestru“. — *pe care o stricase Temir* : vz. XVII, 2 și 4.—*celor două Focce*: Foccea Veche de sub ascultarea domnului Gattilusio-Paleolog din Mitiline-Lesbos vz. XII, 5 și XLIV, 7 și Foccea Nouă, unde genevezii sub

αὐθεντίας· — Ὁ δὲ Τζινεήτ· „Καὶ ποίου γένους;“ — Αὐδουλάς δέ· „Τῶν Ἀλβανῶν.“ — „Ποίας θρησκείας;“ — Ὁ δ' Αὐδουλάς· „Πρώην μὲν καβούρ ὑπῆρχον· νῦν δὲ μουσουλμάνος.“ — Ὁ δὲ Τζινεήτ πρὸς τοὺς μεγιστᾶνας αὐτοῦ φησιν· „Τὴν σήμερον ἡμέραν, κατενώπιον πάντων ὑμῶν, ἰδοὺ δίδωμι τὴν ἐμὴν θυγατέραν εἰς γυναῖκα νόμιμον τῷ ἐμῷ δούλῳ Αὐδουλάχ καὶ ποιῶ τοῦτον ἐλεύθερον καὶ γαμβρόν ἀπὸ τὴν σήμερον καὶ ἓνα τῶν ἐμῶν συγγενῶν.“ — Εὐφημήσαντες δὲ πάντες τὸν Τζινεήτ οἱ συνεδριάζοντες, ἀνοίξας τὸ στόμα πρὸς τὸν ἀπεσταλμένον τοὺς λόγους τούτους εἶρηκεν· „Ἀνάγγελον τῷ κυρίῳ σου Παγιαζήτ, ὅτι ἀνελαβόμεν γαμβρόν ἐκ τῶν Ἀλβανῶν ὡς ἐκείνον, δούλον ἀργυρώνητον ὡς ἐκείνον, δεσπότην ἔχοντα αὐθέντην ὅμοιον ὡς ἐκείνου, νεώτερον ὑπὲρ ἐκείνον καὶ φρονιμώτερον παρ' ἐκείνον.“ — Ὁ δ' ἀπεσταλμένος συνιεὶς τοὺς λόγους ἀπεκάλυψε πᾶσαν τὴν περίληψιν τῷ κυρίῳ αὐτοῦ· καὶ ἦν ἔκτοτε τρέφων μανίαν ἄσπονδον κατὰ τοῦ Τζινεήτ. Εὐρὼν δὲ καιρόν, ὃν ἐδέετο, συλλαβὼν τὸν Αὐδουλάν εἰς τὸ Νύμφαιον, τοὺς ὄρχεις αὐτοῦ ἐξεθέρισεν, εὐνουχίσας αὐτόν.

4. Ἄλλ' ἐπανιώμεν αὐθις εἰς τὸν τῆς ἱστορίας εἰρμόν. Ὁ γὰρ Μαχουμέτ ἐλθὼν εἰς Σμύρναν καὶ περικυκλώσας αὐτὴν εὗρεν ἐκεῖ τὸν μέγα μαγίστοραν Ῥόδου σὺν τριήρεσι τρισὶ ἀνοικοδομοῦντα τὸ φρούριον, τὸ παρὰ τοῦ Τεμῆρ φθαρέν, καὶ μὴ θέλοντος τοῦ Τζινεήτ. Τότε οἱ τῶν πέριξ νήσων ἡγεμόνες μαθόντες τὴν ἀφίξιν τοῦ Μαχουμέτ ἐν τῇ Σμύρῃ ἀπαντες ἔθρον εἰς ἀπάντησιν αὐτοῦ διὰ δύο τινῶν αἰτιῶν, διὰ τὴν ἀγαθότητα καὶ ἡμερότητα καὶ τὸ ὑπερβολικὸν τῆς δυνάμεως τοῦ Μαχουμέτ καὶ διὰ τὸ πανοῦργον καὶ ληστρικὸν τοῦ Τζινεήτ, οἱ τῶν Φωκαίων οὖν ἔξαρχοι, οἱ μὲν διὰ ξηρᾶς, οἱ δὲ διὰ θαλάσσης, ὁ Καρμιάν τῆς ἄνω Φρυγίας, ὁ Μανταχίας Καρίας, ὁ Μιτυλήνης διὰ τριήρεων, οἱ Χίου καὶ αὐτοὶ διὰ τριήρεως, — ὁ Ῥόδου καὶ ἦν ἐκεῖ, — ἅπαντες εἰς προσκύνησιν αὐτοῦ καὶ συνδρομὴν ἕνεκα τῆς καταλύσεως τοῦ τυράννου· καὶ τοὺς ἀπαντας ἀσπασίως ὡς ἀδελφούς ἠσπάσατο. Ποιήσας οὖν ἡμέρας δέκα, πολεμῶν τὴν Σμύρναν καὶ συμβοηθοῦντες ὡς δυνατόν καὶ οἱ τῶν νήσων διὰ θαλάσσης, ἐν τῇ δεκάτῃ ἐξῆλθεν ἡ μητὴρ τοῦ Τζινεήτ σὺν γυναικὶ καὶ τέκνοις αὐτοῦ καὶ προσεκύνησαν τῷ Μαχουμέτ, αἰτοῦντες συγχώρησιν τῶν ἐπταισμένων. Παρέδωκαν οὖν τὴν Σμύρναν· καὶ παραλαβὼν αὐτὴν καὶ εἰς πολλὰ μέρη κατεάξας ἕως γῆς τὰ τεῖχη ταύτης καὶ τοὺς προμαχῶνας καὶ πύργους αὐτῆς καθελὼν ἐκ μέρους, ἀφῆκε τοὺς οἰκήτορας κατοικεῖν ἀπεριφράκτους.

10 ἔχοντα *scripsi*: ἔχων P || 22 Φωκαίων P || 24 οἱ Χίου I Maonesi I: ὁ Χίου P | αὐτοὶ P: αὐτός Bull.

conducerea unui Podesta aveau în exploatare un munte de piatră acră vz. XXV, 4. — *Carman, Mandahia*: adică urmașii acestor doi întemeietori de sultanate (vz. XVIII, 9) care, vecini fiind cu Güneyt, aveau de suferit de la el multe neajunsuri.

5. Marele maestru însă era ocupat cu clădirea unui turn, foarte mare la gura portului și-l ridicase mai bine de jumătate. Mahomed însă în cursul nopții a poruncit turcilor și l-au dărâmat din temelii. Dimineța maestrul văzînd ce s-a întîmplat și supărîndu-se foarte, s-a dus la sultan și vorbindu-i mult, i-a arătat cum cetatea a fost zidită din zilele lui Atin cu cheltuiala Rodosului și, dacă nu-i va da voie să fie reclădită, vor fi certe între domnia lui și prea fericitul papa și va veni mare putere armată din părțile apusene și va nimici o bună parte din domnia lui. Mahomed însă a ascultat cu blîndețe cuvintele lui și i-a răspuns cu multă bunătate, căci învățătura și pedeapsa ce le-o dăduseră sciții, stăruia puternic în sufletele turcilor : „Eu unul, părinte, aș vrea să le fac creștinilor din lumea întregă mult bine și toată cinstea să le-o dau ; căci aceasta e menirea domniei : celor buni să le facă bine și pe cei răi să-i pedepsească, dar și de binele supușilor trebuie să aibă grijă. Căci venind în părțile acestea, am găsit mulți din musulmani care mă îndemneau în mintea și cugetul meu ; și ei îmi spuneau : „Deși Temir n-a făcut nimic bun în Asia, totuși prin faptul că a stricat și a lăsat în ruină cetățuia de lângă Smirna, a făcut o mare pomană pentru Ionia. Căci toți cei pe care îi ajungea soarta sclaviei și slujeau locuitorilor din Ionia, se refugiau într-însa și-și dobîndeau libertatea ; și cei ce călătoreau fie pe uscat, la răscrucile drumurilor, fie pe apă, plutind pe mare, toți ajungeau în cătușele sclaviei, prinși de vasele piraiților ; și era dușmănie neîmpăcată a fraților cavaleri cu turcii și pe continent și pe mare. De aceea îl fereceau pe Temir cel fără de dumnezeu. Și acuma vrei ca eu să fiu mai iără de dumnezeu ca acel tiran ? Nu pot s-o fac aceasta ! Dar făcă-se voia ta, și ceea ce cer turcii să rămînă neclintit. Îți dau în hotarele Cariei și Licieii loc cit vrei, și pleacă, clădește orice cetate vrei !” Atunci marele maestru auzind aceste cuvinte, a grăit către Mahomed : „doamne, dă-mi o bucată de loc sub ascultarea ta și nu mă trimite în țări străine !” — Iar sultanul : „dintru ale mele îți dau ; tot eu i-am dat lui Mandahia țara ; și despre asta să nu ai nici o grijă !” Cerîndu-i un ordin în scris și primîndu-l, a plecat ; așijderea și chioții și lesbiinii și focreenii, toți, primîndu-le cererile cu bunăvoință și împlinîndu-le dorințele, sultanul i-a lăsat să plece în pace.

---

19 cei... 20 Ionia P : Ionienii care ajungeau în starea sclăviei Bull.

---

5 : sciții : adică tătarii lui Timur-Lenk. — Căci toți cei pe care ș.a.m.d. : adică, turnul era un loc de scăpare pentru robii creștini care fugeau de la stăpîinii lor turci, și un izvor de asuprire și jefuire a negustorilor și călătorilor turci din partea creștinilor piraiți care își găseau sprijin și adăpost în acel turn. — *i-am dat lui Mandahia* : e Mandahia Eliez-beg de la XXII, 1 ; vz. și XVIII, 3.

5. Ὁ μέγας δὲ μαγίστωρ ἦν οἰκοδομῶν πύργων ἕνα παμμεγέθη ἐν τῷ στόματι τοῦ λιμένος, ἀναβιβάσας αὐτὸν ὑπὲρ τὸν ἥμισυν. Ὁ δὲ Μαχουμέτ διὰ τῆς νυκτὸς κελεύσας τοῖς Τούρκοις, ἔρριψαν ἀπὸ βάρθρων. Πρωτῆς δὲ ἰδὼν ὁ μαγίστωρ τὸ γεγονὸς καὶ δεινοπαθήσας ἤλθεν εἰς τὸν ἡγεμόνα καὶ πολλοὺς λόγους εἰπὼν καὶ παραστήσας, πῶς τὸ φρούριον ἐκτίσθη ἐν ταῖς ἡμέραις τοῦ Ἀτὴν διὰ ἀναλωμάτων τῆς Ῥόδου καί, εἰ μὴ δώσει χώραν τοῦ ἀνοικοδομηθῆναι, ἔσσονται σκάνδαλα ἀνὰ μέσον τῆς ἡγεμονίας αὐτοῦ καὶ τοῦ μακαριωτάτου πάπα καὶ ἐλεύσεται δύναμις μεγάλη ἀπὸ τὰ ἐσπέρια μέρη καὶ ἀφανιεῖ πολλοστὸν μέρος τῆς ἡγεμονίας αὐτοῦ. Ὁ δὲ Μαχουμέτ πρόως φέρων τοὺς λόγους αὐτοῦ εὐθήτως ἀπεκρίνατο, ἦν γὰρ ἀκμὴν κρατοῦσα ἡ τῶν Σκυθῶν παιδεία καὶ τιμωρία ἐν ταῖς ψυχαῖς τῶν Τούρκων. „Ἐγὼ μὲν, πάτερ, ἐβουλόμην εἶναι πᾶσι τοῖς τοῦ κόσμου χριστιανοῖς μεγαλόδωρος καὶ φιλότιμος· καὶ γὰρ τὸ τῆς ἡγεμονίας ἴδιον τοῦτ' ἔστι, τὸ τοὺς καλοὺς εὐεργετεῖν καὶ τοὺς πονηροὺς τιμωρεῖν, ἀλλὰ καὶ τὸ τοῦ ὑπηκόου συμφέρον δεῖν πραγματεῦσθαι. Ἐλθὼν γὰρ ἐν τοῖς μέρεσι τούτοις εὗρον πολλοὺς τῶν Μουσουλμάνων παροτρύνοντάς μου καὶ νοῦν καὶ διάνοιαν, λέγοντες· εἰ καὶ οὐδὲν χρηστὸν εἰργάσατο ὁ Τεμῆρ ἐν τῇ Ἀσίᾳ, ἀλλὰ τὸ διαφθεῖραι καὶ ἐρείπιον ἀφεῖναι τὸ πολίχνιον τὸ ἐν Σμύρνη μέγα μνημόσυνον ἀνέθηκε τῇ Ἰωνίᾳ. Οἱ γὰρ ἐν τύχῃ δουλείας τοὺς Ἰωνεῖς δουλεύοντες, πάντες εἰς ἐκεῖνο καταφεύγοντες ἐλευθερίας ἐτύγγανον· καὶ οἱ ἐν τριόδοις διὰ ξηρᾶς καὶ διὰ πελάγους ἐν θαλάσῃ πλέοντες, διὰ τῶν ληστρικῶν ἀκατίων πάντες τύχη δουλείας ἐδεσμοῦντο καὶ ἦν ἄσπονδος ἔχθρα τῶν φρερίων ἐν τε ἡπίρω ἐν τε θαλάττῃ μετὰ τῶν Τούρκων. Ἐμακαρίζετο οὖν διὰ τοῦτο ὁ ἀσεβῆς Τεμῆρ. Νῦν δὲ βούλει τοῦ εἶναί με ἀσεβέστερον τοῦ τυράννου ἐκείνου; Οὐ δύναμαι τοῦτο ποιῆσαι. Πλὴν γενέσθω καὶ πρὸ σοι βουλευτὸν καὶ τὸ παρὰ τῶν Τούρκων αἰτηθὲν ἀσάλευτον. Δίδωμί σοι ἐν τοῖς ὄρεισι Καρίας καὶ Λυκίας τόπον, ὅσον βούλει, καὶ ἄπελθε, οἰκοδόμησον, ὅποιον βούλει πολίχνιον.“ — Τότε ὁ μέγας μαγίστωρ ἐνωτισθεὶς τοὺς λόγους τούτους εἶρηκε πρὸς τὸν Μαχουμέτ. „ὦ ἡγεμὼν, δός μοι τῶν ὑπὸ τὴν σὴν ἐξουσίαν τόπων μέρος καὶ μὴ με ἀποπέμπῃς ἐν ἄλλοτριαῖς ἐπαρχίαις.“ — Ὁ δὲ ἡγεμὼν. „Ἐκ τῶν ἐμῶν δίδωμί σοι· καὶ γὰρ τῷ Μανταχίᾳ ἐδωρησάμην τὴν ἐπαρχίαν καὶ μὴ σοι μελέτω περὶ τούτου.“ — Αἰτήσας δὲ πρόσταγμα καὶ λαβὼν ἀπῆλθεν, ὁμοίως καὶ οἱ Χῖοι καὶ Λέσβιοι καὶ Φωκαεῖς, πάντες· τὰς αἰτήσεις αὐτῶν ἀσμένως προσδεξάμενος καὶ πληρώσας τὰ θελήματα ὁ ἡγεμὼν ἀπέλυσεν ἐν εἰρήνῃ.

10 Σκύθων P || 18 τοὺς P: *delevit* Bull.

6. Mama lui Țineit însă mereu a încercat să-l îmbuneze prin rugă-  
 minți fierbinți, pînă ce ascultată fiind, i-a izbăvit feciorul de moarte. Și  
 acela venind, s-a închinat la Mahomed și i-a jurat că nu se va mai răz-  
 vrăți, ci toată viața lui va fi cu credință și că domni și stăpîni îi vor fi  
 5 numai coborîtori din neamul lui Osman ; și provincia lui a dat-o lui Ale-  
 xandru, feciorul lui Șișman, pe care l-a cîștigat pentru credința lui nele-  
 giuită; iar lui Țineit i-a poruncit să vină cu dînsul în Tracia.

**Război  
 cu Venețienii ;  
 10 infrîngerea  
 turcilor.** 7. După ce s-a îngrijit bine de starea de lucruri din răsărit,  
 a plecat în partea de apus și, venind la Galipoli, pregătește  
 o flotă în contra ducelui din Naxia și a celorlalte insule Ci-  
 clade de sub mina lui, invinuindu-l că, precum mai înainte, tot așa nici  
 la Simrna, n-a venit să-i aducă închinăciune. Flota pornind deci din Ga-  
 lipoli cu trireme și direme, de toate treizeci, și avînd amiral pe Țalis-bei,  
 au venit la insula Andros, apoi Paros și Melos și, după ce a strîns mulți  
 15 din locuitorii insulelor și a făcut multă pagubă, s-a întors înapoi.

8. Dar venețienii aflînd ce s-a întîmplat, n-au stat pe loc ; căci du-  
 cele se supusese demult venețienilor și purta steagul lor. Și cînd primă-  
 vara a venit, au pregătit și ei zece trireme și se ațineau pe la golful lui  
 Adrian și pe la Eubea, Creta și insulele Ciclade. Șapte trireme ajungînd  
 20 pînă la insula Tenedos, s-au hotărît să iasă pe față în contra inamicului;  
 și intrînd în Elespont, au pătruns pînă la Lampsac. Triremele turcilor  
 stăteau în port la Galipoli gata de pornire. Triremele venețienilor însă  
 văzînd un vas mic cu pînze venind de la Constantinopole și crezînd ei că  
 e turcesc, trimit o triremă să-l prindă. Iar turcii văzînd ce se face și bă-  
 nuind că vasul urmărit e unul de-al lor, a ieșit o triremă de la dînșii,  
 25 voind ei să-i ia apărarea. Dar aceea era o corabie din Lesbos și venea  
 de la Constantinopole. Cînd însă venețienii au văzut triremele turcilor ie-  
 șind toate ca un șirag, au năvălit asupra lor și, semnalul de luptă răsu-  
 nînd, s-au încăierat. Și mai întii lovind trirema amiralului Țalis-bei, pe  
 30 toți i-au secerat fără nici o cruțare și pe însuși Țalis-bei l-au tăiat bucă-

6: 'Αλεξάνδρω τῷ υἱῷ *lui Alexandru feciorul*: am îndreptat în loc de τῷ υἱῷ 'Αλεξάνδρου „feciorul lui Alexandru”, pentru că pe Șișman, al cărui fecior Alexandru s-a turcit și a fost numit guvernator în locul lui Gúneyt, nu l-a chemat Alexandru, ci Ioan ; vz. P. Orgels, *Sabas Asidénos, dynaste de Sampson* în „Byzantion”, X(1935), p. 79, n. 2.

7: προσαγορεύσων τῷ Μαχουμέτ nu τὸν să-l salute, ci τινί τι să-i aducă închinăciune.

8: *golful lui Adrian*: poate că Duca, făcînd o etimologie populară, vrea cu acest nume să indice Marea Adriatică; dar aceasta și-a primit numele nu după

6. Ἡ δὲ μήτηρ τοῦ Τζινεήτ ἱκετικῶς δυσωποῦσα οὐκ ἐπαύετο, μέχρις οὗ εἰσακουσθεῖσα, ἠλευθέρωσε τὸν υἱὸν αὐτῆς τοῦ θανάτου· ὃς καὶ ἐλθὼν καὶ προσκυνήσας τὸν Μαχουμέτ, ὄρκους δοὺς αὐτῷ τοῦ μηκέτι ἀπακτεῖν, ἀλλὰ πιστῶς διάγειν ἐν πάσῃ τῇ ζωῇ αὐτοῦ καὶ κυρίους καὶ δεσπότας ἔχειν καὶ καλεῖν 109b  
τοὺς ἐκ τῶν Ὀτιμάνων καταγομένους, ἔδωκε τὴν ἐπαρχίαν Ἀλεξάνδρῳ τῷ υἱῷ 5  
τοῦ Σουσιάνου, ὃν καὶ εἰς τὴν αὐτοῦ ἀσέβειαν μετεσκεύασε, τὸν δὲ Τζινεήτ κελεύσας σὺν αὐτῷ ἐν τῇ Θράκῃ ἐλθεῖν.

7. Καλῶς τὰ τῆς ἀνατολῆς φροντίσας εἰς τὴν δύσιν ἐπανέξευξε καὶ ἐν Καλλιουπόλει ἐλθὼν στόλον ἀπαρτίζει κατὰ τοῦ δουκὸς Ναξίας καὶ τῶν λοιπῶν 10  
Κυκλάδων νήσων τῶν ὑπὸ τὴν αὐτοῦ χεῖρα, αἰτιῶν αὐτόν, ὡς οὐ πρόην, οὕτω 10  
καὶ ἐν τῇ Σμύρνῃ οὐκ ἤλθε προσαγορεύσων τῷ Μαχουμέτ. Ἀπάρας οὖν ἀπὸ τῆς Καλλιουπόλεως ὁ στόλος, ἔχων ἀμιραλῆν τὸν Τζαλῖς-πεγιν σὺν τριήρεσι καὶ διή-  
ρεσιν ὁμοῦ τριάκοντα, ἤλθεν ἐν Ἄνδρῳ τῇ νήσῳ, ἐν τῇ Πάρῳ, ἐν Μήλῳ καὶ πολλοὺς τῶν νησιωτῶν ἀθροίσας καὶ ζημίαν πλείστην ποιήσας ἐπανέξευξεν.

8. Οἱ δὲ Βενέτικοι μαθόντες τὸ γεγονός οὐχ ὑπέμειναν· ἦν γὰρ ὁ δούκας 15  
πρὸ πολλοῦ τοῖς Βενετίκοις ὑποκύπτων καὶ τὴν σημαίαν αὐτῶν φέρων. Καὶ κα-  
ταλαβόντος τοῦ ἕαρος ἠντρέπισαν καὶ αὐτοὶ τριήρεις δέκα καὶ προσέχοντες ἦσαν  
τὸν Ἀδριανοῦ κόλπον, Εὐβοίαν, Κρήτην καὶ τὰς Κυκλάδας νήσους. Ἐλθοῦσαι  
δὲ τριήρεις ἑπτὰ μέχρι Τενέδου ἠβουλήθησαν ἐμφανεῖς γενέσθαι τοῖς ἐχθροῖς·  
καὶ εἰσελθόντες τὸν Ἑλλησποντον διέβησαν μέχρι Λαμφάκου. Αἱ δὲ τριήρεις 20  
τῶν Τούρκων ἴσταντο ἐν τῷ λιμένι Καλλιουπόλεως ἔτοιμα εἰς ἐξοχὴν. Αἱ τριή- 110b  
ρεις δὲ τῶν Βενετῶν ὀρῶσαι ἰστίον ἐν μικρὸν κατερχόμενον ἀπὸ Κωνσταντι-  
νούπολιν καὶ δοκοῦντες τουρκικὸν εἶναι, στέλλουσι μίαν τῶν τριήρεων τοῦ λα-  
βεῖν αὐτό. Οἱ δὲ Τούρκοι ὀρῶντες τὸ δρώμενον καὶ εἰκάζοντες τὸ διωκόμενον  
αὐτῶν εἶναι, ἐξῆλθε καὶ ἐξ αὐτῶν ἕτερα τριήρης, δεφενδεῦσαι θέλοντες αὐτό. 25  
Ἐκεῖνο δὲ ἦν Λέσβιον πλοῖον κατερχόμενον ἀπὸ Κωνσταντινούπολιν. Ἰδόντες δὲ  
οἱ Βενέτικοι τὰς τριήρεις τῶν Τούρκων δίκην ὀρμαθοῦ ἐξιούσας ὥρμησαν κατ'  
αὐτῶν καί, τὸ ἐνυάλιον ἠχῆσαν, συνεπλάκησαν. Πρῶτον μὲν δὴ προσκρούσαντες  
τὴν τοῦ ἀμιραλῆ Τζαλῖς-πεγι τριήρη, ἅπαντας ἀφειδῶς ἐξεθέρισαν καὶ αὐτὸν  
Τζαλῖς-πεγιν μεληδὸν κατέτεμον. Εἶτα ἄλλος ἄλλην ἐπεμβαίνοντες πάσας παρῆ- 30

5 Ἀλεξάνδρῳ τῷ υἱῷ *scripsi*: τῷ υἱῷ Ἀλεξάνδρου P || 12 ἀμιραλῆν τὸν τζαλῖςπε-  
γην P || 14 νησιώτων P || 22 ἐν *scripsi*: ἐνα P || 25 θέλοντες *scripsi*: θέλων P || 29 τζαλῆς-  
πεγι τριήρη P: Τζαλῖςπεγι τριήρη Bull || 19 τζαλῆςπέγην P.

Adrian, ci după orașul antic Adria dintre revărsarea Padului și a Adigelui. Dar corăbiile venețiene nu aveau de ce păzi Marea Adriatică, așa că sub golful lui Adrian trebuie înțeleasă aici Marea Ionică dinspre Peloponez, unde venețienii își aveau insulele și orașele supuse lor. De altcund și sub Marea Adriatică se înțelegea

țele. După aceea unii urcându-se într-o triremă alții într-alta, le-au prins pe toate și fără milă i-au tăiat pe turci în fața femeilor și copiilor lor, departe fiind de țărmul de la Galipoli ca la o milă. Înspre seară acum încetînd venețienii de luptat, au ridicat pînzele la triremele turcilor, ca 27  
5 la număr, și la ale lor și au plecat în insula Tenedos. Și acolo ancorînd în port, au făcut o cercetare amănunțită și pe turci despărțindu-i, i-au măcelărit pe toți. Asupra creștinilor însă au început altă cercetare și pe cei ce au fost aduși pe flotă cu sila la corvadă, i-au lăsat cu viața, pe  
10 cei ce însă au venit pentru ciștig sau pentru vreo favoare cît de mică, pe toți i-au tras în țeapă în insula Tenedos; și toată insula de jur-impjur era de văzut furcile ca butucii de vie și ca strugurii pe cei atîrnînd de ele. Și triremele mergînd la Creta, pe vîslașii care erau creștini luați la corvadă, i-a imprăștiat în acea insulă, iar pe alții în Eubea și pe alții în Veneția.

15 9. După ce iarna a trecut și a început primăvara, au pornit iarăși trireme de la Veneția și, intrînd în Elespont, au voit să cucerească turnul de la Lampsac, pe care-l ridicase Musulman; și bătîndu-l de departe de pe mare, n-au putut ieși la uscat, căci stătea de pază Chamza, fratele vizirului Baiazid, cu o armată de zece mii și mai mult. Văzînd venețienii  
20 că nu fac nici o ispravă, l-au lăsat și au plecat spre Constantinopole. Și a rămas turnul pe jumătate stricat; și acoperișul lui, lovindu-l mereu de jos pînă sus, l-au găurit ciur. Atunci Chamza, cînd a văzut că triremele nu mai sînt, însuși a poruncit turcilor și l-a dărîmat pînă în temelii, spunînd: „Fără folos nu se cuvine să te alegi cu ocară“.

25 **Güneyt e trimes în părțile Dunării.** 10. Mahomed trecîndu-l pe Țineit la Galipoli, i-a dat un ieud în părțile Nicopolei de lingă Dunăre și i-a spus să păzească bine marginile și să lupte din răspuțeri pentru Musulmani.

30 **Mișcare religioasă comunistă la turci.** 11. În zilele acelea s-a sculat un turc oarecare, om simplu de la țară din părțile muntelui care e așezat la intrarea în golful Ioniei și pe care oamenii îl numesc Stiliarion, spre răsărit în fața insulei Chios. Și a predicat turcilor să se lase de orice avere și punea ca dogmă, că, afară de femei, toate celelalte să fie comune: și hrană și îmbrăcăminte și vite de jug și ogoare. — „Eu în casa ta, ca și

în antichitate și o parte din Marea Ionică. — *furcile ca butucii*: φούραξ ὡς βότρουξ vz. Nichita Choniati, ed. Bonn, p. 375, 7: κρεμασθέντων σώμασιν ὡς ἄλλοις βότρουσι „de trupurile celor spînzurați ca de niște struguri“.

9: *au voit să cucerească turnul de la Lampsac*: despre acest război turco-venețian cp. L. Chalc., I, 188, 8 — 190, 10 care spune (190, 4) că Lampsacul a fost cucerit. Cp. și G. Sfranțes, I, 93, 14—19.



λαβον, ἀνηλεῶς κατατέμνοντες τοὺς Τούρκους ἐνώπιον τῶν γυναικῶν καὶ τῶν παιδῶν αὐτῶν, μακρὰν ἀπέχοντες τὴν ἐν Καλλιουπόλει ξηρὰν ὡς μίλιον ἕν. Οἱ δὲ Βενέτικοι ἤδη πρὸς ἐσπέραν τοῦ πολεμεῖν σιγήσαντες καὶ τὰς τριήρεις τῶν Τούρκων ὡς κζ' τὸν ἀριθμὸν καὶ τὰς αὐτῶν πτερώσαντες, κατήεσαν εἰς Τένεδον νῆσον. Κάκει ὀρμισθέντες ἐν τῷ λιμένι καὶ ἐξετάσαντες ἀκριβῶς καὶ χωρίσαντες 5 τοὺς Τούρκους, ἅπαντας ἔσφαξαν. Εἰς δὲ τοὺς χριστιανούς ἐτέραν ἔρευναν ἐρευνήσαντες καὶ τοὺς μὲν ἀγγαρικῶ τρόπῳ εἰσαχθέντας ἐν τῷ στόλῳ τὴν ζωὴν ἐδωρήσαντο, τοὺς δὲ διὰ προσόδων καὶ τῆς τυχοῦσης προνοίας πάντας ἀνεσκόλοπισαν ἐν τῇ Τενέδῳ· καὶ ἦν ἰδεῖν γύροθεν τὴν πᾶσαν νῆσον ὡς ἀμπέλους τὰς φούρκας καὶ ὡς βότρουας τοὺς ἐν αὐταῖς κρεμαμένους. Αἱ δὲ τριήρεις κατελθούσαι ἐν Κρήτῃ, τοὺς μὲν ἐν αὐτῇ τῇ νήσῳ, τοὺς δὲ ἐν Εὐβοίᾳ, τοὺς δὲ ἐν Βενετία 111b διέσπειραν τοὺς ἀγγαρεμένους ἐρέτας χριστιανούς ὑπάρχοντας.

9. Χειμῶνος δὲ παρελθόντος καὶ τοῦ ἔαρος ἀρχομένου, πάλιν ἀπὸ Βενετίας τριήρεις· καὶ ἐν Ἑλλησπόντῳ εἰσελθούσαι ἠβουλήθησαν παραλαβεῖν τὸν πύργον τὸν ἐν Λαμψάκῳ, ὃν ἀνήγειρεν ὁ Μουσουλμάν· καὶ διὰ θαλάσσης ἀκροβολισμοὺς ποιήσαντες διὰ ξηρᾶς οὐκ ἠδυνήθησαν ἐξελθεῖν, ἦν γὰρ προσέχων ὁ Χαμζᾶς, ὁ ἀδελφὸς τοῦ Παγιαζήτ τοῦ μεσάζοντος, σὺν στρατῷ, χιλιάδας δέκα καὶ πλέον. Ὡς δὲ εἶδον οἱ Βενέτικοι μηδὲν ἀνύοντες, ἀφίεσαν αὐτὸν καὶ εἰς Κωνσταντίνου ἔπλεον, καταλιπόντες αὐτὸν ἡμίθραυστον· καὶ τὸ στέγος αὐτοῦ 15 καταβαλόντες ἀπὸ κάτωθεν ἕως ἄνω κοσκινηδὸν κατετρύπησαν. Τότε ὁ Χαμζᾶς 20 ἰδὼν τὰς τριήρεις ἐκλειπούσας, αὐτὸς τοὺς Τούρκους κελεύσας ἕως θεμέθλων κατέρῳαξεν εἰπών· ἄνευ κέρδους οὐ πρόπον ἐστὶν ὄνειδος κερδᾶναι.

10. Ὁ δὲ Μαχουμέτ τὸν Τζινεήτ περάσας ἐν Καλλιουπόλει δέδωκεν αὐτῷ πρόνοιαν ἐν τοῖς μέρεσι Νικοπόλεως ἐγγὺς τοῦ ποταμοῦ Δανούβεως, παραγγείλας αὐτὸν φυλάττειν τὰς ἄκρας καλῶς καὶ ὑπερμαχεῖν ἕνεκα τῶν Μουσουλμάνων. 25

11. Ἐν δὲ ταῖς ἡμέραις ἐκείναις ἠγέρθη τις τῶν Τούρκων ιδιώτης καὶ ἄγροικος ἐν τοῖς μέρεσι τοῦ ὄρους τοῦ κειμένου ἐν τῇ ἐμβολῇ τοῦ κόλπου τῆς 112b Ἰωνίας, ὃ κοινῶς καλοῦσι Στυλάριον, πρὸς ἀνατολὴν καταντικρὸν Χίου. Καὶ ἐδίδαξε τοῖς Τούρκοις ἀκτημοσύνην καὶ πλὴν τῶν γυναικῶν τὰ λοιπὰ πάντα 30 κοινὰ ἐδογματίσεν· καὶ τροφὰς καὶ ἐνδύματα καὶ ζεύγη καὶ ἀρούρας. — „Ἐγὼ εἰς τὸν σὸν οἶκον ὡς ἐμόν, σὺ δὲ εἰς τὸν ἐμόν ὡς σόν, πλὴν τοῦ θήλεος μέ-

11: *in golful Ioniei*: pe țărmlul egeic al Asiei Mici, Duca fiind din partea locului, cunoștea regiunea foarte bine și da informații geografice amănunțite și

într-a mea ; și tu într-a mea, ca și într-a ta, afară de partea femeiască !“  
 Prinzînd pe toți țărani în rătăcirea acestei dogme, arăta în chip prefă-  
 cut prietenie și față de creștini ; căci punea drept dogmă : oricare din  
 turci ar spune că creștinii n-ar crede în dumnezeu adevărat, acesta este  
 5 fără dumnezeu. Și toți care ascultau de învățătura lui, dacă dădeau peste  
 vreun creștin, îl primeau cu dragoste și-l cinsteau ca pe un înger al lui  
 dumnezeu. Și el nu înceta zi de zi să trimită la Chios între conducătorii  
 insulei și între aleșii clerului bisericii apostoli și le arăta părerea lui și  
 că nu există altă mîntuire decît în comunitate de credință cu creștinii.  
 10 Și s-a întîmplat să locuiască în vremea aceea în insulă un schimnic că-  
 lugăr din Creta în mănăstirea numită Truloti ; și acel pseudostareț a tri-  
 mis la el doi apostoli de ai săi, din cei cu o singură haină pe ei,  
 avînd capul ras și descoperit și în picioare fără încălțăminte, îmbrăcați  
 numai într-o singură haină mică de pîslă, și trimițîndu-i vorbă, îi spune  
 15 cum că : „Și eu sînt schimnic ca și tine ; și dumnezeului căruia îi slu-  
 jești, aceluiași îi aduc și eu închinăciune ; și voi veni noaptea la tine, tre-  
 cînd marea cu picioarele fără s-o ating“. — Și starețul cel adevărat a  
 fost amăgit de cel mincinos și a început și el să vorbească lucruri bizare  
 despre acela, spunînd că : „Petrecînd în insula Samos, și el a fost schim-  
 20 nic împreună cu mine ; și acum zilnic trece peste mare și stă de vorbă cu  
 mine“ și alte cîteva minunății ce le spunea de față cu mine care scriu  
 această istorie.

12. Dar locșitorul lui Mahomed, despre care s-a vorbit mai sus, fe-  
 ciorul lui Șışman, care cîrmuia acea provincie a împărăției, strîngînd  
 25 oaste și pornind în contra lui, n-a putut trece de locurile strîmte de la  
 Stilarion. Iar stilarienii adunîndu-se la un loc și fiind peste șase mii,  
 s-au postat în locuri grele de pătruns și au ucis pe toți oamenii ce erau  
 cu Șışman și o dată cu ei pe însuși Șışman. Atunci lipașii lui Percliția  
 Mustafa, căci așa îi era numele, și-au întărit și mai mult credința în  
 30 pseudostarețul lor și l-au ridicat pe acesta mai presus de profet ; și și-au  
 pus dogmă, să nu-și mai acopere capul cu așa-numitul fes, ci să-și ducă  
 viața într-o singură haină și cu capul descoperit și să se apropie mai  
 mult de creștini decît de turci.

13. După aceste întîmplări, Mahomed îi dă de știre lui Ali-bei, guver-  
 35 natorul Lidiei, să pornească război cu toată armata Lidiei și a Ioniei în

---

sigure. — *mănăstirea numită Truloti* Τρουλλωτῆῖ adică mănăstirea cu turn, cu cupolă. Un manuscris din Biblioteca Vaticană, Cod. Ottob., Gr. 381, f. 336r avînd o însemnare despre un cutremur din 1389 în Chios, spune că marea s-a revărsat pînă la mănăstirea cu turn ἄχοι τῆς Τρουλλωτῆς vz. Fr. de Cavalieri et Joh. Lietzmann, *Specimina cod. Graec. Vat.*, ed. a 2-a, Berlin-Lipsca, 1929, pl. 44, col. 2 r 3: cp. și W. Miller, *The hist. Doukas etc.*, p. 64.

ρους.“ — Πλανήσας δὲ τοὺς πάντας ἀγροίκους ἐν αὐτῷ τῷ δόγματι, ὑπούλως ἐπραγματεύετο καὶ τὴν τῶν χριστιανῶν φιλίαν· ἐξέθετο γὰρ δόγμα· ὅστις τῶν Τούρκων εἴποι, ὅτι οἱ χριστιανοὶ οὐχ ὑπάρχωσι θεοσεβεῖς, οὗτος ἀσεβῆς ἐστὶ. Καὶ πάντες οἱ ὑπήκοοι τοῦ φρονήματος αὐτοῦ συναντῶντές τινα τῶν χριστιανῶν ἐφιλοξένουν καὶ ὡς ἄγγελον τοῦ Διὸς ἐτίμων. Αὐτὸς δὲ καθεκάστην ἐν Χίῳ οὐ διέλειπε στέλλων ἐν τοῖς ἡγεμόσι καὶ τοῖς τοῦ κλήρου τῆς ἐκκλησίας κατειλεγμένοις ἀποστόλους, μηνύων αὐτοῖς τὸ αὐτοῦ φρόνημα καὶ οὐκ ἔστιν ἄλλως σωθῆναι τῶν ἀπάντων εἰ μὴ ἐν τῇ ὁμονίᾳ τῆς πίστεως τῶν χριστιανῶν. Ἐτυχε δὲ τῷ καιρῷ ἐκείνῳ κατοικεῖν ἐν τῷ νήσῳ ἀναχωρητὴν ἕνα Κρητὰ γέροντα ἐν τῇ μονῇ τῇ καλουμένῃ Τρουλλωτῇ· καὶ στείλας ὁ ψευδαββᾶς ἐκεῖνος δύο τῶν ἀποστόλων αὐτοῦ, τῶν μονοχιτώνων, ἔχοντας τὴν κεφαλὴν κατεπιλωμένην, ἀσκεπῆ καὶ τοὺς πόδας χωρὶς σανδάλια καὶ πῖλον ἕνα μονοχιτωνίσκον ἐνδεδυμένους, προσαγορεύων αὐτῷ καὶ μηνύων ὡς ὅτι· „Κἀγὼ συνασκητῆς σοῦ εἰμι καὶ τῷ Θεῷ, ᾧ λατρεύεις, ἐκείνῳ κἀγὼ τὴν προσκύνησιν φέρω καὶ μετὰ σοῦ εἰμι νύκτωρ διαβαίνων ἀψόφῳ ποδὶ τὸ πέλαγος.“ — Ὁ δὲ ἀληθὴς ἀββᾶς πλανηθεὶς ὑπὸ τοῦ ψευδαββᾶ ἤρξατο καὶ αὐτὸς ἀλλόκοτα ὑπὲρ ἐκεῖνου φθέγγεσθαι λέγων, ὅτι· „Ἐν τῇ νήσῳ Σάμῳ σχολάζων καὶ αὐτὸς συνασκητῆς μου ἐγένετο· καὶ νῦν ἡμέραν παρ’ ἡμέραν διαβαίνων συνομιλεῖ μοι“ καὶ ἄλλα τινὰ τέρατα, ἃ ἐνώπιον ἐμοῦ τοῦ γράφοντος ἔλεγε.

12. Ὁ δὲ τοῦ Μαχουμέτ ἐπίτροπος, ὃν ὁ λόγος φθάσας ἐδήλωσεν, ὁ τοῦ Σουσμάνου υἱός, ὃς τὴν ἐπαρχίαν τῆς ἡγεμονίας αὐθέντευε, στρατὸν ἀθροίσας καὶ ἐλθὼν κατ’ αὐτοῦ οὐκ ἠδυνήθη διαβῆναι τὰ στενωπὰ τοῦ Στυλαρίου. Οἱ δὲ Στυλάριοι εἰς ἐν συναχθέντες καὶ ὑπὲρ τοὺς ἑξακισχιλίους ὄντες, εἰς τὰ δύσβατα στάντες ἅπαντας τοὺς σὺν τῷ Σουσμάνῳ κατέσφαξαν καὶ αὐτὸν ὁμοῦ τὸν Σούσμανον. Τότε οἱ τοῦ Περκλητζία Μουσταφᾶ, οὕτω γὰρ ἐκαλεῖτο, τὴν αὐτῶν ὑπόληψιν ἐν τῷ ψευδαββᾶ στερεώσαντες καὶ ὑπέριτερον προφήτου τοῦτον ὑμνήσαντες, ἐξέθεντο δόγμα τοῦ μὴ ἐνδύεσθαι τὴν κεφαλὴν πῖλον, ὃ καλοῦσι ζαρκουλᾶν, ἀλλὰ ζῆν μονοχίτωνα καὶ ἀσκεπῆ βίον καὶ προστίθεσθαι πλέον χριστιανοὺς ἢ Τούρκους.

13. Μετὰ δὲ ταῦτα μηνύει ὁ Μαχουμέτ τῷ ἐπάρχῳ Λυδίας Ἀλί-πεγι τοῦ στρατεῦσαι σὺν πάσῃ δυνάμει Λυδίας καὶ Ἰωνίας κατὰ τῶν Στυλαρίων. Οἱ δὲ

3 ὑπάρχωσι P : ὑπάρχουσι Bek || 10 Τρουλλωτῇ *scripsi* : τουρλωτῇ P || 11 ἔχοντας Bull : ἔχοντος P || 21 αὐθέντεβε P || 27 δ P : *fortasse* δν || 30 ἀλήπηγν P.

12 : *s-a vorbit mai sus* : la 6. — *Percliŷia* : e Bürklüdje Mustafa, discipol și propagandist principal al șeicului Bedr ed-din, înființatorul unei puternice mișcări sociale religioase în Ionia și sultanatul Aidin; vz. M. Alexandrescu-Dersca, *op. cit.*, p. 98 și G. Moravcsik, II, p. 31 și 216. — ζαρκουλᾶν am tradus cu *fes*, căci așa îl înțelege și Duca; vz. XXIII, 8, unde dă descrierea fesului, dându-i această denumire. Cuvîntul e perso-turcesc *zerkulah* scufie brodată cu fir de aur; vz. G. Moravcsik, II, 120 s.v. Tot așa numește fesul și Leonardus din Chios în descrierea sa a cuceririi Constantinopolei: *pileum Teucrale quod zarchula* vocant „pălărie turcească pe care o numesc zarcula“. Migne, *Patrologia Series Graeca*, 159, col. 942 C.

contra stilarienilor. Stilarienii însă străjuind iarăși intrările drumurilor strâmte, când partea cea mai mare a adversarilor intrase, țărani i-au ucis pe toți, încît Ali-bei abia cu puțini a scăpat și a ajuns la Magnesia.

14. Atunci Mahomed aflînd acest fapt, trimite pe fiul său Murad, băiat fiind de doisprezece ani, și cu el pe marele vizir Baiazid cu oastea din Tracia ; și adunînd toți ostașii din Bitinia, Frigia, Lidia și Ionia, intră cu multă armată în acele locuri greu de pătruns și pe toți care îi veneau în cale, îi tăia fără cruțare, bătrîni la un loc cu copiii, bărbați și femei ; într-un cuvînt, om de orice vîrstă îl ucideau fără nici o milă, pînă ce au ajuns în muntele pe care-l aveau sub pază monohitonii ; și după ce au dat război, în care mulți au căzut din partea lui Murad fără de număr, s-au predat cu pseudostarețul lor. Luîndu-i și legîndu-i, au venit la Efes ; și acolo cercelîndu-l și chinuîndu-l mult, l-au găsit neclîntit și nevrînd să-și schimbe credința lui deșartă. Atunci l-au răstignit și, așezîndu-l pe o cămilă cu mîinile întinse, pironite cu piroane pe scînduri, l-au purtat în alai prin mijlocul orașului. Pe ucenicii lui însă care n-au voit să se lepede de învățătura dascălului lor, pe toți i-au ucis în fața acestuia ; și ei nu spuneau altceva decît : „Tete sultan, eris“, adică : „Doamne părinte, vino !“ și cu bucurie primeau moartea. Căci pînă la un timp a stăruit credința multor învățăcei de-ai lui, că el n-a murit, ci trăiește. Și eu întîlnindu-mă, după întîmplările acestea, cu schimnicul amintit mai sus, și întrebîndu-l despre aceasta ce crede de el, tot așa mi-a vorbit, că el n-a murit, ci a trecut în insula Samos și că locuiește acolo ca și mai înainte ; dar eu întru nimic, n-am băgat în seamă închipuirile lui și nu le-am crezut.

**Murad domn la Amasia.** 15. Baiazid însă luînd băiatul, a trecut prin Asia și Lidia și peste cîți turci călugări a dat trăind fără nici o avere, pe toți cu moarte amară i-a ucis. Străbătînd apoi Frigia și trecînd peste slîmtoare, a venit la Adrianopole și l-a prezentat în fața tatălui său Mahomed pe fiul său Murad ca învingător și triumfător. Atunci Mahomed i-a și dat, deși era tînăr încă, domnia asupra Amasiei și părțile dinspre Capadocia și pe lîngă el a pus ca guvernator pe așa-numitul Gheorghît-bei, unul din mării lui dregători cu multă practică.

14 : *monohitonii*, adică acei ce erau cu o singură haină pe ei. — τετὲ σουλτάν, ἐρηξ' dede sultan, eris : G. Moravcsik, II, 31 traduce cu „Herr Sultan komme an : Domnule sultan, vino !“ Poate că trebuie citit *erir* indicat. prez. pers. 3 sing. de la *ermek a ajunge* și atunci ar fi de tradus : „Părinte sultan, ajunge !“ (precum a avut bunăvoința să-mi comunice d-l M. Guboglu, căruia îi mulțumesc și aici). Dar în Fr. Meninski, *Lexicon arabico-persico-turcicum*, Vindobonae, 1780, tom. I, p. 112, col. I, la acest verb se mai dă și explicația „Vox victoria exultantis, ut qui alea vincit : Cuvînt cu care își strigă biruința ca unul ce a cîștigat în zaruri“. E vădit

Στυλάριοι πάλιν φυλάξαντες τὰς ἐμβολὰς τῶν στενόδων καί, τὸ πλεῖστον τῶν ὑπεναντίων εἰσελθόν, πάντας οἱ ἄγροικοὶ ἐφόνευσαν, ὡς μόλις σὺν ὀλίγοις ὁ Ἄλι-πεγίς διασωθεὶς εἰς Μαγνησίαν ἦκε.

14. Τότε ὁ Μαχουμέτ μαθὼν τὸ δρᾶμα πέμπει τὸν υἱὸν αὐτοῦ Μωράτ, 114b  
 παιδίον ὄντα δωδεκαετής, καὶ σὺν αὐτῷ τὸν Παγιαζήτ μεσάζοντα σὺν τῷ Θρακι- 5  
 κῷ στρατῷ· καὶ Βιθυνοὺς καὶ Φρύγας καὶ Λυδοὺς καὶ Ἴωνας πάντας ἀθροίσας  
 εἰσεισιν ἐν τοῖς δυσβάτοις ἐκείνοις τόποις σὺν δυνάμει πολλῇ καὶ ἀπαντῶντας  
 πάντας ἀφειδῶς ἐξεθέριζεν, γέροντας ὁμοῦ καὶ νήπια, ἄνδρας τε καὶ γυναῖκας·  
 καὶ ἀπλῶς εἰπεῖν πᾶσαν ἡλικίαν ἀνηλεῶς ἔσφαττον, ἕως οὗ φθάσαντες ἐν τῷ  
 ὄρει, ὃ εἶχον εἰς φυλακὴν οἱ μονοχίτωνες, καὶ κροτήσαντες πόλεμον μετὰ πολ- 10  
 λῶν τῶν πεσόντων, ἀπὸ τοῦ μέρους τοῦ Μωράτ ὑπὲρ ἀριθμὸν, παρεδόθησαν σὺν  
 τῷ ψευδαββᾶ. Παραλαβόντες δὲ καὶ δεσμῆσαντες αὐτοὺς ἦλθον εἰς Ἔφεσον·  
 κάκει ἐξετάσαντες αὐτὸν διὰ πολλῶν τιμωριῶν εὗρον ἀκλόνητον καὶ ἀμετάπτωτον  
 τῆς φαντασίας αὐτοῦ. Τότε σταυρώσαντες αὐτὸν καὶ ἐπιθέντες καμηλῷ ἐκτε- 15  
 ταμένας ἔχοντα τὰς χεῖρας πεπερονημένας ἐν σανίσι διὰ τῶν ἥλων, ἐθριάμβευσαν  
 αὐτὸν ἐν μέσῳ τῆς πόλεως. Τοὺς δὲ μαθητὰς αὐτοῦ μὴ ἀπαρηνησαμένους τὸ φρό-  
 νημα τοῦ διδασκάλου αὐτῶν, πάντας ἐπ' ὄψει τούτου κατέσφαττον· οὐκ ἄλλο λέ-  
 γοντες πλὴν τό· „τετέ σουλτάν, ἐρῆς“, ἤγουν· „κύριε ἀββᾶ, φθάσον“, καὶ τότε  
 ἠδέως τὸν θάνατον ἐλάμβανον. Ἐκράτει γὰρ ἄχρι καιροῦ δόξα πολλῶν τῶν αὐ- 20  
 τοῦ φοιτητῶν, ὡς οὐ τένηθηκεν, ἀλλὰ ζῆ, ὡς καὶ τῷ ἀσκητῇ τῷ προειρημένῳ ἐντυ-  
 χὼν ἐγὼ μετὰ τὸ ταῦτα γενέσθαι καὶ ἐρωτήσας περὶ τούτου, τί ἄρα τὸ δοξάζον 115b  
 περὶ ἐκείνου, εἶρηκέ μοι, ὅτι ἐκεῖνος οὐκ ἀπέθανεν, ἀλλὰ περάσας ἐν τῷ νήσῳ  
 Σάμῳ ἐκεῖ καὶ ὡς πρώην ἀυλίζεται, εἰς οὐδὲν ἐγὼ τὰς φαντασίας αὐτοῦ οὔτε  
 πιστεύσας οὔτε κατὰ νοῦν λαβῶν.

15. Ὁ δὲ Παγιαζήτ λαβὼν τὸ παιδίον καὶ διελθὼν τὴν Ἀσίαν καὶ Λυ- 25  
 δίαν, ὅσους ἐντυχὼν ἐν ἀκτημοσύνῃ ζῶντας τουρκοκαλογήρους, ἅπαντας πικρῶ  
 θανάτῳ παρέδωκεν. Περάσας δὲ τὴν Φρυγίαν καὶ τὸν πορθμὸν διαβάς ἦλθεν  
 ἐν Ἀδριανοῦ, παραστήσας τὸν υἱὸν Μωράτ τῷ πατρὶ Μαχουμέτ νικητὴν τροπαι-  
 οῦχον. Τότε καὶ ὁ Μαχουμέτ ἐδωρήσατο τὴν ἡγεμονίαν τῆς Ἀμασειας καὶ τὰ  
 πρὸς τὴν Καππαδοκίαν μέρη ἔτι νέφ' ὄντι καὶ τῶν μεγιστάνων καὶ πρακτικῶν 30  
 ἕνα διοικητὴν τῶν πραγμάτων κατέστησεν Γεωργίτζ-πεγιν οὕτω καλούμενον.

3 ἀλήπεγίς P || 15 ἔχοντα *scripsi*: ἔχων P | 18 κύριε ἀββᾶς Bull κύριαββᾶ P || 25 καὶ  
 Λυδίαν *scripsi*: Λυδίαν καὶ P: καὶ Λυδίαν, καὶ Bek || 30 καππαδόκίαν P || 31 γεωργίτζπεγην P.

că așa ceva s-ar potrivea cel mai bine și aici și s-ar traduce cu „Doamne părinte, izbîndă ție!“ Percliția Mustafa și-a pierdut viața pentru credința sa în 1416. Asupra acestei mișcări vezi și A. S. Stepanov, *Cartea lui Ducas, Istoria bizantină, izvor pentru istoria răscoalei pornite de Mustafa Berkligi la începutul sec. al XV-lea*, apărut în rusește în „Vizantiinskii Vremennic“, V, Moscova, 1952, p. 99—104.

15: *prin Asia și Lidia... Frigia*: această înșirare de nume arată limpede că Duca sub Asia înțelege numai țărmlul egeic al Asiei Mici și îndeosebi Ionia; vz. XVII, 1 și XVIII, 8.

XXII. Sus-zisul mare maestru, anul acela, și-a pregătit o flotă de trei direme și câteva corăbii și le-a încărcat cu tot felul de material ca var, pietre cioplite pentru colțuri, lemne, scânduri și orice alt lucru de folos la construcția unei cetăți și, venind la marginile provinciei Caria la un promontoriu, a fixat pe teren planul unei cetăți în numele căpeteniei apostolilor, Petru, dându-i numele Petronion. Punînd deci bine temeliea, a început să ridice zidurile; și atunci a venit cu putere multă și Mandahia Eliez-bei cu gîndul să oprească lucrul început; dar n-a izbutit nimic. Incheind deci cu bine cetatea și făcîndu-i la locuri potrivite turnuri pînă în înaltul văzduhului, a pus înăuntru paznici frați călugări cavaleri, și el s-a întors la Rodos, după ce a dat paznicilor cetății un statut și regule să fie mereu treji și să vegheze și să aibă toată grija de robii fugari, ca să-i primească și să le dea loc de scăpare în cetate și să-i înscrie liberi pe numele sfîntului Petru, ceea ce se ține și acum pînă în ziua de azi.

**Expediția lui Mahomed I în contra lui Caraman.** 2. Primăvara începînd acum, Mahomed și-a adunat armata de apus și iese din Adrianopole și, trecînd peste Tracia, merge la Brusa; și chemînd pașalele din răsărit, pornește cu toată oastea spre părțile Licaoniei, voind să se răzbune asupra lui Caraman, pentru cele ce le-a îndrăznit în Brusa, cînd a deschis mormintele părinților lui și a avut îndrăzneala să arunce în foc osemintele tatălui său. În cale a lăsat în urmă multe orașe și sate arse de foc și a ajuns la Iconion. Și l-a cucerit, căci Caraman fugise în munții dinspre Siria; și trimițînd soli, îl ruga cu umilință să-i ierte greșeala. Indoit de rugămîntea lui, îi lasă provincia; și el îi dă asigurări cu jurămînt că-i va fi întotdeauna cu credință și prieten cu totul neprefăcut și că niciodată de acum înainte nu va călca hotarele urmașilor lui Osman. Și încetînd de a-l mai urmări, s-a întors la Brusa și trecînd strîmtoarea, a sosit la Adrianopole.

**Mustafa ridicat contra-pretendent de Mircea cel Bătrîn.** 3. Și stînd acolo, i-a venit știrea, că cel din urmă din frații lui cu numele Mustafa, fecior al lui Baiazid, de care s-a vorbit mai înainte, se găsea stînd în Țara Romînească; și atunci mai întii trimite doi din slujitorii lui aleși să-i taie capul lui Țineit. Aceia însă nu l-au găsit, căci înainte cu două zile trecuse Dunărea și s-a unit cu Mustafa; și i-a jurat să pornească împreună.

XXII 1: *Sus-zisul*: vz. XXI, 5. — *Mandahia Eliez-bei*: vz. XXI, 5.  
2—3: *Primăvara începînd acum*: aceasta ar fi 1417, dacă evenimentele începînd cu urcarea pe tron a lui Mahomed I, sînt istorisite de Duca în ordine crono-

XXII. Ὁ δὲ προῤῥηθεὶς μέγας μαῖστωρ ἐν ἐκείνῳ τῷ ἔτει στόλον ἀπαρτίσας σὺν διήρεσι τρισὶ καὶ νηῶν μέρος, τὴν ἅπασαν παρασκευὴν ἔνδον εἰσάξας, οἶον ἄσβεστον, λίθους ἀκρογωνιαίους, ξύλα, σανίδας καὶ εἴ τι ἄλλο τὸ πρὸς οἰκοδομὴν κάστρου συμφέρον, ἐν τοῖς ἄκροις τῆς ἐπαρχίας Καρίας ἐν ἐνὶ ἀκρωτηρίῳ ἑλθὼν φρούριον ἔπηξεν ἐπ' ὀνόματι τοῦ κορυφαίου τῶν ἀποστόλων Πέτρου, Πετρώνιον αὐτὸ καλέσας. Καλῶς οὖν τὴν βάσιν πῆξας καὶ ἀρξάμενος κτίζειν τὰ τεῖχη, ἦκε καὶ ὁ Μανταχίας Ἐλιέξ-πεγ σὺν δυνάμει πολλῇ κωλύσειν μέλλων τὸ ἐπιχειρισθὲν ἔργον· ἀλλ' οὐδὲν ἤνυσεν. Ἀπαρτίσας οὖν καλῶς τὸ φρούριον καὶ πύργους ἀεροβάμους ἀρμόσας καὶ φρερίους ἔνδον φύλακας ἐγκαταστήσας ἐπανῆκεν εἰς Ῥόδον, νόμους καὶ ἔθνη ἐπαφεῖς τοῖς φυλάκοις τοῦ φρουρίου τοῦ νῆφειν ἀεὶ καὶ ἐγρηγορέναι καὶ τὴν πᾶσαν ἐπιμέλειαν ἔχειν εἰς τοὺς φυγάδας αἰχμαλώτους τοῦ ἀντιλαμβάνειν καὶ σφῆζειν αὐτοὺς εἰς τὸ φρούριον καὶ ἐλευθέρους γράφεισθαι παρὰ τοῦ ἁγίου Πέτρου, ὃ καὶ νῦν μέχρι τὴν σήμερον σφῆζεται.

5

116b

10

2. Ὁ δὲ Μεχεμέτ ἤδη ἕαρος ἀρχομένου καὶ τὸν τῆς δύσεως στρατὸν ἀθροίσας ἔξεισι τῆς Ἀδριανούπολεως καὶ περάσας τὴν Θράκην εἰς Προῦσαν ἔρχεται καὶ τοὺς τῆς ἑώας σατραπάς καλέσας σὺν παντὶ τῷ στρατῷ πρὸς τὰ τῆς Λυκαονίας μέρη ἀνέδραμεν, ἐκδικῆσαι θέλων τὰ παρὰ τοῦ Καραμάν τολμηθέντα ἐν τῇ Προύσῃ, τὴν ἀνασκαφὴν τῶν πατέρων αὐτοῦ καὶ τὴν τῶν ὀστέων τῶν πατρικῶν ἐν πυρὶ δαπανηθεῖσαν παρὰ τοῦ Καραμάν τόλιαν. Ἐλθὼν δὲ καὶ πολλὰς πόλεις καὶ κώμας πυριφλεγέθους ἀναδείξας ἔφθασεν εἰς Ἰκόνιον. Καὶ παραλαβὼν αὐτό, ὁ Καραμάν ἦν φεύγων ἐν τοῖς πρὸς Συρίαν ὄρεσι· πρέσβεις δὲ πέμψας ἰκετικῶς ἐδέετο τοῦ ἀφεθῆναι αὐτῷ τὸ πλημμέλημα. Ὁ δὲ καμφθεὶς ἐπὶ ταῖς δεήσεσιν ἀφίησιν αὐτῷ τὴν ἐπαρχίαν αὐτοῦ· καὶ δίδει ἀσφάλειαν δι' ὄρκου τοῦ εἶναι πιστὸν καὶ ἀδολώτατον φίλον ἀεὶ καὶ μὴ ἐπεμβαίνειν ὀψὲ ποτε ἐν τοῖς ὄροις Ὀτμάν. Καὶ ἀφείς τοῦ διώκειν ἐστράφη ὀπισθεν ἐν τῇ Προύσῃ καὶ διαβάς τὸν πορθμὸν ἦκεν εἰς Ἀδριανούπολιν.

15

20

117b

25

3. Κάκει διάγων ἦλθε μήνυμα, πῶς ὁ ὕστατος τῶν ἀδελφῶν αὐτοῦ, Μουσταφᾶς ὀνομαζόμενος, υἱὸς τοῦ προῤῥηθέντος Παγιαζήτ, ἐν τῇ Βλαχία ἦν διάγων. Καὶ κατὰ μὲν τὸ πρῶτον πέμπει τοὺς τῶν δούλων ἐκκρίτους δύο τοῦ ἀποκεφαλίσαι τὸν Τζινεήτ. Οἱ δὲ οὐχ εὔρον αὐτόν, ἦν γάρ, πρὸ δύο ἡμέρας τὸν ποταμὸν περάσας, ἐνωθεὶς τῷ Μουσταφᾶ καὶ ὄρκους δούς αὐτῷ τοῦ συνδραμεῖν

30

10 φυλάκοις Bek: φύλακας P || 20 πυριφλεγέθους P: πυριφλέκτους *Charitonides*.

logică. Totuși cp. N. Iorga, *Istoria Rominilor III*, București, 1937, p. 336 și P. P. Panaitescu, *Mircea cel Bătrîn*, București, 1944, p. 332—335.

2: *Caraman*: vz. XXI, 1.

3: *Țineit*: vz. XXI, 8. — *trecuse Dunărea*: fugind în țara Românească, la Mircea cel Bătrîn.

3—5: Cp. L. Chalc., I, 190, 12 — 192, 7 și G. Sfranțes, I, 113, 3—6.

război și să împartă aceleași suferințe și să-l facă domn în apus și răsărit. Aflind Mahomed despre fuga lui Țineit și nevoind să rabde neajunsul ce avea să-l sufere din partea lui, stringe armată multă și, ieșind din Tracia, a mers în Macedonia. Și acolo află că Mustafa cu Țineit au trecut Istrul, avînd romini într-ajutor și nu puțină armată din turci, și că merg în jos spre Tesalia; și atunci și el și-a dus armata în aceeași direcție. Întîlnindu-se pe aproape de Tesalonic și începînd lupta, Mahomed a rămas învingător și i-a gonit pe Mustafa și Țineit pînă la porțile Tesalonicului. Ajutați de cei din oraș, au rezistat cu puțini oameni. Făcîndu-se însă acuma seara, fără să vrea, au intrat în oraș; iar Dimitrie Lascaris Leondaris i-a ospătat și i-a mîngîiat, spunînd să aibă încredere în firea ușor schimbăcioasă a norocului și să nu-și bage în cap nici o grijă că i-ar putea preda lui Mahomed, chiar dacă ar fi Tesalonicul să fie predat turcilor. Îmbărbătați de aceste promisiuni ale lui Dimitrie, au luat cina fără nici o grijă și s-au dus să se culce.

4. Făcîndu-se însă dimineața, Mahomed trimite la Leondaris pe unul din dregătorii săi și-i spune: „Știi bine dragostea ce-o am și prietenia nezdruncinată cu împăratul romeilor! Nu încerca deci s-o destrami și s-o faci să dispară cu totul și să aduci neajunsuri tot neamului bizantin și între noi și bizantini să aprinzi vrajbă neîmpăcată, ci mai bine dă-mi sălbăticiunea ce am vînat-o. Și dacă aceasta nu o vei face, spun: rămi cu bine prieteniei și voi îmbrățișa dușmănia și în foarte puțin timp o să-ți cuceresc orașul și pe cei dinăuntru îi voi lua în robie, iar ție îți voi ridica viața; și pe vrăjmașii mei îi voi avea în mîinile mele“. Atunci chir Dimitrie, fiind om cu multă înțelepciune, i-a scris un răspuns, zicînd: „Înțelegi, măria ta, că eu nu-s stăpîn, ci mă întîmplu să fiu slujitor și nu numai al împăratului romeilor, ci și al tău, deoarece tu te-ai prins să-i fii fiu lui. De aceea porunca ta, e de datoria mea s-o împlinesc și s-o duc la capăt. Numai că datoria mea este și aceasta: cele ce se întîmplă să le fac cunoscute și împăratului meu. Și nu e doară un turc la întîmplare care a intrat sub acoperișul curții împăratului urmărit ca o potîrnice de uliu, ca să-și scape viața, ci e fratele tău, precum am aflat. Dar dacă ar fi și unul din cei mai neînsemnați, nici pe acela nu ți l-aș fi dat fără ordinul împăratului. De aceea cu supunere te rog fierbinte, așteaptă puțin; și eu în această clipă anunț împăratului ce s-a întîmplat, și cum trebuie poruncit, să poruncească, iar eu voi împlini“.

5. Auzind Mahomed aceste cuvinte, a consimțit să se facă anunțarea, scriind și el împăratului părerea sa și rugîndu-l, ca lucrurile întîmplate să nu fie pricină de certuri. Împăratul Manuil însă îi scrie lui Mahomed: „Eu, după cum știi bine, ți-am făgăduit să fiu ca un tată față de tine



καὶ συγκακοπαθῆσαι καὶ ἄρχοντα καταστῆσαι δύσεως καὶ ἐφας. Μαθὼν οὖν τὴν φυγὴν τοῦ Τζινεήτ ὁ Μεχεμέτ καὶ μὴ φέρον τὴν ζημίαν, ἣν ὑποστῆναι μέλλει παρ' αὐτοῦ, στρατὸν ἀγείρει πολὺν καὶ ἐξελεθῶν ἀπὸ Θράκην ἦλθεν εἰς Μακεδονίαν. Κάκει μαθὼν, ὅτι ὁ Μουσταφᾶς σὺν τῷ Τζινεήτ περάσαντες τὸν Ἰστρον, ἔχοντες Βλάχους εἰς βοήθειαν καὶ ἀπὸ τῶν Τούρκων οὐκ ὀλίγον στρατόν, πρὸς τὰ τῆς Θετταλίας μέρη κατέρχονται, καὶ αὐτὸς τὴν πρὸς αὐτοὺς σὺν τῷ στρατῷ πορείαν ἐποίει. Ἀπαντηθέντες ἐγγὺς εἰς τὰ τῆς Θεσσαλονίκης μέρη καὶ δὴ συνάψαντες πόλεμον καὶ τὴν νικῶσαν ὁ Μεχεμέτ λαχὼν, ἐδιώκοντο παρ' αὐτοῦ μέχρι καὶ τῶν πυλῶν Θεσσαλονίκης ὁ Μουσταφᾶς σὺν τῷ Τζινεήτ. Ἀντίσταντο δὲ σὺν ὀλίγοις βοηθούμενοι παρὰ τῶν πολιτῶν. Ἐσπέρας δὲ ἤδη γενομένης καὶ μὴ θέλοντες εἰσῆλθον ἐν τῇ πόλει, Δημήτριος δὲ Λασκαρις ὁ Λεοντάρης φιλοξενήσας αὐτοὺς καὶ παρηγορήσας, λέγων θαρρῆεῖν εἰς τὸ τῆς τύχης εὐμετάβολον καὶ μηδεμίαν ἐν νῷ βαλεῖν φροντίδα τοῦ προδοῦναι τούτους ἢ τῷ Μεχεμέτ, εἰ ἐπρόκειτο Θεσσαλονίκη παραδοθῆναι τοῖς Τούρκοις. Θαρσήσαντες δ' ἐπὶ τούτοις τοῖς ὑποσχομένοις παρὰ τοῦ Δημητρίου ἀφροντίστως ἐδείπνησαν καὶ εἰς ὕπνον ἐτρέψαν.

4. Πρωῖας δὲ γενομένης πέμπει πρὸς τὸν Λεοντάριον ὁ Μαχουμέτ ἓνα τῶν ἀρχόντων αὐτοῦ, λέγων· „Οἶδας ἀκριβῶς τὴν ἀγάπην, ἣν κέκτημαι, καὶ τὴν ἀφράγῃ φιλίαν σὺν τῷ βασιλεῖ τῶν Ῥωμαίων· Μὴ βουλευθῆς οὖν διασπαράξαι ταύτην καὶ εἰς τέλος ἀφανίσει καὶ παντὶ τῷ γένει Ῥωμαίων ζημίαν προσξενῆσαι καὶ ἐν μέσῳ ἡμῶν καὶ τῶν Ῥωμαίων εἰσάξαι ἔχθραν ἄσπονδον, ἀλλὰ τὴν κνηγηθεῖσαν παρ' ἐμοὶ θῆραν ἀπόδος μοι. Εἰ δὲ μὴ τοῦτο ποιήσεις, χαίρειν εἰπὼν μοι τὴν φιλίαν, τὴν ἔχθραν ἀσπάσομαι καὶ ὡς ἐν ὀλίγῳ καὶ τὴν πόλιν σου παραλάβω καὶ τοὺς ἔνδον αἰχμαλωτίσω καὶ σοὺ τὴν ζωὴν ἀφελῶ καὶ τοὺς ἐχθρούς μου ἐν χερσὶν ἐμαῖς ἔξω.“ — Τότε ὁ κύριος Δημήτριος, φρονιμώτατος ὢν, ἀντέγραψε λέγων· „Ἐπίστασαι, κύριε ἡγεμῶν, ὅτι ἐγὼ οἶκ' εἰμι δεσπότης, ἀλλὰ δοῦλος τυγχάνω καὶ οὐ μόνον τοῦ βασιλέως Ῥωμαίων, ἀλλὰ καὶ σός, ἐπεὶ υἱὸς αὐτοῦ ἐτάχθης εἶναι. Τὸ γοῦν προσταττόμενον παρὰ σοὶ χρέος ἐστὶ τοῦ πληρῶσαι καὶ εἰς πέρας ἄγειν. Πλὴν χρέος καὶ τοῦτο ἐμὸν ἐστὶ τὸ τὰ συμβάντα καὶ τῷ ἐμῷ βασιλεῖ γνωστὰ ποιῆσαι. Καὶ γὰρ οὐκ ἐστὶ τῶν τυχόντων Τούρκων ὁ ἐν τῇ αὐτῇ εἰσελεθῶν τοῦ βασιλέως, διωκόμενος ὡς πέρδιξ ὑπὸ ἰέρακος, ἕνεκα σωτηρίας, ἀλλ' ἀδελφός· σός, ὡς ἔμαθον. Εἰ δὲ καὶ τῶν τυχόντων εἷς, οὐδ' αὐτὸν ἂν σοὶ δέδωκα τοῦ βασιλέως μὴ προτρέψαντος. Διὸ ἱκετεύω δουλικῶς, ὑπόμεινον ὀλίγον· ἐγὼ δὲ τῇ ὥρᾳ ταύτῃ μηνύω τῷ βασιλεῖ τὰ γενόμενα καί, ὡς χρὴ κελεύειν, κελεύετω, ἐγὼ δὲ τὸ προσταχθὲν πληρώσω.“ —

5. Ἀκούσας οὖν τοὺς λόγους τούτους ὁ Μαχουμέτ συνεκατέθετο τοῦ γενέσθαι τὸ μήνυμα, γράψας καὶ αὐτὸς (πρὸς) τὸν βασιλέα τὰ δοκοῦντα καὶ παρακαλῶν αὐτὸν τοῦ μὴ εἶναι αἰτίαν σκανδάλων τὰ συμβεβηκότα πράγματα. Ὁ δὲ βασιλεὺς Μανουήλ γράφει πρὸς τὸν Μαχουμέτ· „Ἐγὼ μὲν, ὡς οἶδας ἀκριβῶς,

10 πολιτῶν P || 25 ἐμαῖς *scripsi*: ἐμοῖς P || 37 πρὸς *supplevi*: om P sed v. 39.

și tu ca un fiu față de mine. Și dacă amîndoi vom păzi cele făgăduite, iată, adevărata frică de dumnezeu și păzirea poruncilor lui! Dacă însă o să le călcăm, atunci iată că tatăl va apărea ca un trădător al fiului și fiul, ucigaș al tatălui se va chema. Eu voi păzi jurămintele, tu însă nu  
5 vrei să le păzești. Dumnezeu, dreptul judecător, să răzbune pe cel ce suferă nedreptate. Cît despre fugari, nici vorbă nu poate fi și urechile mele nici nu pot să audă ca eu să-i predau în mîinile tale; căci aceasta n-ar mai fi lucrul unui împărat, ci al unui tiran. Dacă eu l-aș urmări pe fratele meu și, urmărit fiind, s-ar fi refugiat sub aripile tale, deși l-aș  
10 fi cerînd, nu mi l-ai fi dat, ca să-l dau morții. Dacă însă l-ai fi dat, ai fi făcut un lucru peste omenie, trădător făcîndu-te și ucigaș. S-o știi așadar aceasta, că eu unul niciodată nu voi face acest lucru care numai nenorocire poate aduce. Dar pentru că așa m-am prins ca eu să-ți fiu în chip de tată, îți jur pe unul dumnezeu cel întru treime preamărit de noi  
15 creștinii, că refugiatul Mustafa și tovarășul lui de drum Țineit nu vor ieși de loc de sub pază, cît va dura domnia ta și cît vei trăi pe lumea asta; după ce te vei trece, va fi după împrejurări. Dacă însă nu vrei, fă ce vrei“. Cît despre Dimitrie Leondaris, îi trimite un ordin în scris, spunînd: „Cum vei citi ordinul meu, execută-l imediat. Pune pe refugiații aceia, pe Mustafa cu Țineit și pe însoțitorii lor într-o singură triemă și repede trimite-ni-i la noi; și pe de lături de ordin să nu faci nimic“. Mahomed luînd în considerație urmările ce s-ar ivi, dacă va respinge punctul de vedere al împăratului, și cunoscînd că, pînă la capătul vieții sale, nici Mustafa, nici Țineit nu vor fi lăsați de sub pază, a încetat să  
20 apese Tesalonicul și, ridicîndu-se de acolo, a venit la Adrianopole, izbăvit de multe griji și gînduri, căci mult îl muncea cugetul, cînd Mustafa și Țineit și-au fost făcut apariția. Chir Dimitrie Leondaris însă a pregătit o triemă și, punîndu-i pe cei doi într-însa, i-a expediat împăratului. Pe Mustafa, împăratul după puțin timp l-a trimis în insula Lemnos cu ordinul către oamenii lui să-l păzească cu grijă; cît despre Țineit i-a dat domiciliu în mănăstirea Preafericitei Fecioare și ședea acolo liniștit. Atunci împăratul trimițînd soli, a cerut de la Mahomed cheltuielile ce avea să le facă Mustafa, căci cu el mai erau treizeci de tineri și cu Țineit zece. Și au făcut ca împăratul să primească în fiecare an din vis-  
30 tieriile și veniturile lui Mahomed un număr de trei sute de mii de aspri în schimbul jurămîntului, că lui Mustafa nu i se va da drumul din închisoare, cît trăiește Mahomed; după ce va muri, după cum o să vadă pe

---

5: *mănăstirea Preafericitei Fecioare*: e geamia de azi Fetchie de la marginea de sud a Fanarului; a fost clădită pe la sfîrșitul secolului al 13-lea sau începutul

ὑπεσχέθην τοῦ εἶναι με πατήρ εἰς σέ, σὺ δὲ υἱὸς εἰς ἐμέ. Καὶ εἰ μὲν ἀμφοτέροισι  
 φυλάξομεν τὰ ὑποσχεθέντα, ἰδοὺ καὶ φόβος Θεοῦ καὶ τήρησις ἐντολῶν· εἰ δε πα-  
 ρεκβῶμεν αὐτά, ἰδοὺ ὁ πατήρ ὡς προδότης υἱοῦ φανεῖται καὶ ὁ υἱὸς ὡς πατρός  
 φονεὺς κληθήσεται. Ἐγὼ μὲν φυλάξω τοὺς ὄρκους, σὺ δ' οὐ βούλει φυλάξει.  
 Ἔστω ὁ ἐκδικῶν τὸν ἀδικούμενον Θεὸς ὁ δίκαιος κριτής. Περὶ οὖν τῶν προσφύ- 5  
 γων οὐκ ἔστιν εἰπεῖν οὐδὲ τοῖς ὡσὶν ἀκοῦσαι τοῦ παραδοῦναι αὐτοὺς εἰς χεῖράς σου·  
 τοῦτο γὰρ τὸ ἔργον οὐκ ἔστι βασιλικόν, ἀλλὰ τυραννικόν. Καὶ εἰ μὲν ἐγὼ κατεδίω- 120b  
 κων ἕμὸν ἀδελφόν, διωκόμενος οὖν κατέφυγεν ὑπὸ τῶν περὶ τῶν τῶν σῶν, καὶ  
 ζητῶν, οὐκ ἄν μοι ἔδωκας αὐτὸν τοῦ θανατῶσαι. Εἰ δὲ καὶ ἔδωκας, ἐποίησας ἄν  
 ὑπὲρ ἀνθρώπου, προδότης γεγωνὸς καὶ φονεὺς. Ἴσθι οὖν τοῦτο, ὡς οὐδέποτε 10  
 γενήσεται δι' ἐμοῦ τὸ ἀπαίσιον τοῦτ' ἔργον. Πλὴν ἐπεὶ οὕτως ἐτάχθην τοῦ εἶναι  
 με εἰς τρόπον πατρός σου, ὁμνυμί σοι τὸν ἕνα Θεὸν τὸν ἐν Τριάδι ὑμνούμενον  
 παρ' ἡμῶν τῶν χριστιανῶν, τοῦ μηδ' ὄλως ἐξελεθεῖν ἀπὸ τῆς φυλακῆς τὸν πρόσφυ-  
 γα Μουσταφᾶν οὔτε τὸν αὐτοῦ συνοδοιπόρον Τζινεήτ, μέχρι οὗ παύση τῆς ἡγε-  
 μονίας καὶ αὐτῆς τῆς ἐν τῷ κόσμῳ ζωῆς· παρελθόντος δὲ σοῦ, καθὼς συναντή- 15  
 σει τὰ πράγματα. Εἰ δ' οὐ βούλει, πρᾶττε ὁ βούλει.“ — Τὸν δὲ Δημήτριον τὸν  
 Λεοντᾶριον διὰ προστάγματος λέγων γράφει· „Ἀναγνοὺς τὰ παρ' ἐμοὶ προσ-  
 ταχθέντα, συντόμως πλήρωσον. Βαλὼν τοὺς πρόσφυγας αὐτούς, τὸν Μουσταφᾶν  
 σὺν τῷ Τζινεήτ καὶ τοὺς συνακολουθήσαντας, ἐν τριήρει μιᾷ, πέμψον διὰ τάχους  
 εἰς ἡμᾶς· καὶ παρὰ τὸ προσταχθὲν μὴ πράξης.“ — Ὁ Μαχουμέτ δὲ εἰς νοῦν 20  
 λαβὼν τὰ μέλλοντα γενέσθαι, εἰ προσκρούσει τῷ βασιλεῖ, καὶ μαθὼν, ὡς ἐφ' ὄρου  
 ζωῆς αὐτοῦ τῷ Μουσταφᾶ οὐκ ἔσται ἐλευθερία τῆς φυλακῆς οὔτε τῷ Τζινεήτ,  
 ἐπαύσατό τοῦ ἐνοχλεῖν Θεσσαλονίκην καὶ ἀπάρας ἐκεῖθεν ἦλθεν εἰς Ἀδριανού-  
 πολιν, ἀπαλλαγείς πολλῶν φροντίδων καὶ ἐννοιῶν, καταδαμαζόμενος ὑπὸ τοῦ λο-  
 γισμοῦ ἕνεκα τῆς φανερώσεως τοῦ Μουσταφᾶ καὶ τοῦ Τζινεήτ. Ὁ δὲ κύριος Δη- 121b  
 μήτριος ὁ Λεοντᾶριος τριήρη μίαν ἐτομάσας καὶ τοὺς δύο ἔνδον ἐμβαλὼν ἀπέ-  
 στελεε τῷ βασιλεῖ. Ὁ δὲ βασιλεὺς τὸν μὲν Μουσταφᾶν μετ' ὀλίγον ἐν τῇ νήσῳ  
 Λήμνῳ ἔπεμψε προστάττων τοὺς αὐτοῦ φυλάττειν ἐπιμελῶς· τὸν δὲ Τζινεήτ ἔδω-  
 κε μονὴν αὐτῷ ἐν τῇ μονῇ τῆς Παμμακαρίστου καὶ ἦν ἐκεῖ ἡσυχάζων. Τότε ὁ 30  
 βασιλεὺς στείλας ἀποκρισιαρίους ἐζήτηε παρὰ τοῦ Μαχουμέτ τὰς δαπάνας, ἃς  
 ἐμελλε δαπανᾶν ὁ Μουσταφᾶς, ἦσαν γὰρ σὺν αὐτῷ νέοι τριάκοντα καὶ σὺν τῷ Τζι-  
 νεήτ δέκα. Ἐποίησαν οὖν κατ' ἔτος λαμβάνειν ὁ βασιλεὺς ἐκ τῶν θησαυρῶν καὶ  
 τῶν εἰσοδημάτων τοῦ Μεχουμέτ τριακοσίων χιλιάδων ἄσπρων ἀριθμόν, λαβὼν  
 ὄρκους τοῦ μὴ ἀπολυθῆναι τὸν Μουσταφᾶν ἐφ' ὄρου ζωῆς τοῦ Μαχουμέτ· μετὰ

26 τριήρη *scriptsi*: τριήρην P: τριήριν P<sub>1</sub> Bull.

secolului al 14-lea ; vz. Ch. Diehl, *Manuel d'art byzantin*, tome II, p. 753 și 754, nota 1.

urmași purtându-se față de el, împăratul, și el se va orienta după interesele lui. Solii primind deci în scris învoielile întărite cu jurământ, au plecat.

5 **Turcii pradă  
Țara Romi-  
nească.** 6. Mahomed însă avind gând dușman asupra romînilor pen-  
tru proclamarea lui Mustafa, trimite oaste multă și pradă  
și arde și face foarte multă stricăciune.

10 **Trădarea  
numitului  
Teolog.** 7. Dar după aceea a început să poarte în taină dușmănie în  
contra Constantinopolei; căci o avea ascunsă în adîncul  
sufletului, ci nu o arăta de loc pe față. În zilele acelea  
era un oarecare om din orașul Filadelfia, om creștin după naștere, după  
situație unul din marii dregători ai orașului Filadeliia, după fapte, rău  
și viclean. Acesta în timpul năvălirii sciților fiind unul din cei de la con-  
ducere, pe mulți creștini i-a dat pe mîna celor fără de dumnezeu pentru  
15 vina, că fiind cu avere, să plătească tributul impus de Temir. Și ei ne-  
avînd de unde plăti, barbarii i-au ars de vii în foc, încît și pe arhiereul  
Filadelfiei l-au băgat la necazuri atît de mari și cazne, spre a se lepăda  
de religia creștinilor. Acesta venind la Constantinopole, s-a întîlnit cu  
unul din oamenii de la palat; și deseori mergînd cu el la palat, în una  
20 din zile s-a făcut mare căutare după un interpret, fiind nevoie apăsă-  
toare. Și el intră gata de serviciu și ce grăiau turcii, el o spunea pe  
grecește, căci știa limba turcilor la perfecție. Și de atunci solii împăra-  
tului îl aveau cu ei în călătorii din cauza limbii și pe Teologu, căci așa  
i se spunea. Și trimiteri de soli nu lipseau deseori din cauza unor în-  
tîmplări și Teologu mereu împreună cu solii. Și așa familiarizîndu-se cu  
25 marele vizir Baiazid al lui Mahomed, intra, pe zi ce trecea, în legături  
tot mai strinse de prietenie cu el. De la bizantini primind unele lucruri  
de taină, le sufla în ureche lui Baiazid, deși se arăta cu credință curată  
față de ei, descoperind unele și de la turci; și astfel a ajuns în situația  
cea mai înaltă, încît a devenit ambasadorul general al împăratului și cu  
30 Baiazid stătea împreună la masă și deseori cu însuși Mahomed. Și se  
vorbea de mulți și se auzea că Teologu nu lucra cu adevărat spre binele  
romeilor și că pe zisul Mustafa de frică l-au surghiunit în insula Lem-  
nos, ca să nu-l facă să fugă din Constantinopole; și alte cîteva chestiuni,

---

5 proclamarea P: slobozirea Bek.

---

6: Cp. L Chalc., I, 203, 25.

7: Μετά δὲ... ἐδείκνυε *Dar după... pe față*: cp. G. Sfranțes, col. 1027 D—1029 A.—*în timpul năvălirii sciților*: a tătarilor lui Timur-Lenk; vz. XVII, I.—*de frică... Lemnos*: pentru că răspunderea bizantinilor era mai mare și inovația mai vădită, dacă-l făceau scăpat chiar de sub ochii lor din Constantinopole.

δὲ τὸ θανεῖν, ὡς ἴδη τοὺς μεταγενεστέρους πράττοντας εἰς αὐτὸν τὸν βασιλέα, καὶ αὐτὸς τὸ συμφέρον ἐκλέξεται. Λαβόντες οὖν σύμφωνα ἔγγραφως καὶ ὄρκους οἱ πρέσβεις ἀπήσαν.

6. Ὁ δὲ Μαχουμέτ κατὰ τῶν Βλάχων τρέφων ἔχθραν ἔνεκα τῆς τοῦ Μουσταφᾶ ἀναρρήσεως, πέμπει στρατὸν πολὺν καὶ λεηλατεῖ καὶ πυρπολεῖ καὶ ζημιοῖ τὰ πλείστα. 5

7. Μετὰ δὲ ταῦτα ἤρξατο ἐν κρυφῇ τρέφειν ἔχθραν κατὰ τῆς Πόλεως, ἦν γὰρ ταῦτα κρύπτων εἰς βάθος, ἀλλ' οὐ φανερώς τὸ παράπαν ἐδείκνυε. Ἐν δὲ ταῖς ἡμέραις ἐκείναις ἦν τις ἀνὴρ ἐκ πόλεως Φιλαδελφείας, ἄνθρωπος τὸ μὲν 122b  
γένος χριστιανός, τὴν τύχην εἰς ἐκ τῶν ἀρχόντων τῆς πόλεως Φιλαδελφείας, τὴν 10  
πρᾶξιν πανουῶργος καὶ δόλιος. Οὗτος ἐν τῇ τῶν Σκυθῶν ἐπιδρομῇ εἰς ὧν τῶν προκαθημένων κατέδωκε πολλοὺς τῶν χριστιανῶν ἐν χερσὶ τῶν ἀσεβῶν ἔνεκα αἰτίας πλουσίους ὑπάρχοντας ἀποδοῦναι τὸ γραφὲν τῷ Τεμῆρ τέλος. Κάκεινοι δὲ μὴ ἔχοντες ἀποδοῦναι, πυρὶ κατέφλεξαν αὐτοὺς οἱ βάρβαροι, ὡς καὶ τὸν ἀρχιερέα Φιλαδελφείας εἰς τοσοῦτους πειρασμοὺς εἰσάξει καὶ βάσανα τοῦ ἐξομόσασθαι 15  
τὸ σέβας τῶν χριστιανῶν. Οὗτος ἐλθὼν ἐν Κωνσταντινουπόλει καὶ τινι τῶν τοῦ παλατίου ἐντυχῶν καὶ σὺν αὐτῷ συχνάκις εἰσερχόμενος, μιᾷ τῶν ἡμερῶν ἐν τῷ παλατίῳ ἐγένετο ζήτησίς τινος διερμηνευτοῦ χρείας κατεπειγούσης. Ὁ δὲ ἐτοιμῶς εἰσέρχεται καὶ τὰ παρὰ τῶν Τούρκων λαλούμενα αὐτὸς ἐξελλήνιζεν, ἦν γὰρ τὴν διάλεκτον τῶν Τούρκων εἰς ἄκρος μεμαθηκώς. Ἐκτοτε οὖν οἱ πρέσβεις τοῦ 20  
βασιλέως εἶχον ὁμοῦ καὶ τὸν Θεολόγον, οὕτω γὰρ ἐκαλεῖτο, συνερχόμενον διὰ τὴν διάλεκτον. Συχνάκις οὖν τὰ τῆς πρεσβείας οὐ διέλειπον διὰ τινων συμβαινόντων αἰτιῶν καὶ ὁ Θεολόγος σὺν τοῖς πρέσβεσιν. Οἰκειωθεὶς τοίνυν τῷ Παγιαζήτ μεσάζοντι τοῦ Μαχουμέτ ἐγένετο μέγας τὸ καθ' ἡμέραν φίλος αὐτοῦ. Λαμβάνων παρὰ τῶν Ῥωμαίων μυστήριά τινα καὶ ῥίπτων ἐν τοῖς ὧσιν τοῦ Παγιαζήτ 25  
καὶ δεικνύων ἀκραιφνῆ πίστιν εἰς αὐτούς, παρὰ δὲ τῶν Τούρκων ἐκ μέρους ἀνακαλύπτων, κατήντησεν οὖν εἰς τοσοῦτον ἄκρος τῆς τύχης, ὡς καὶ καθολικὸς ἀποκρισιάριος τοῦ βασιλέως γενέσθαι καὶ σύνδειπνος τοῦ Παγιαζήτ καὶ αὐτοῦ τοῦ Μαχουμέτ πολλάκις. Ἐλέγετο γὰρ παρὰ πολλῶν καὶ ἠκούετο, ὡς ὁ Θεολόγος οὐκ ἦν ἀληθῆς συνεργὸς τῶν Ῥωμαίων ἐπὶ καλῷ καὶ τὸν ῥηθέντα Μουσταφᾶν ἔνεκα φόβου τοῦ μὴ φυγαδεῦσαι τοῦτον ἐκ τῆς Πόλεως ἐν τῇ Λήμνῳ ἐξώρισαν· καὶ 30

5 ἀναρρήσεως P : ἀναρρῦσεως Bek || 7 κρυφῇ Bek : κρυφεῖ P || 19 ἐξελλήνιζεν. P : ἐξελλήνιζεν Bull || 20 et 27 ἄκρος. P.

mă gîndesc la contribuțiile de hrană ; și făgăduielile cu cheltuielile lui Mustafa. cîte un timp erau oprite de turci ; și împăratul intervenind prin alți soli, nu izbutea nimica, pînă ce nu venea Teologu și toate le făcea. De aceea, bizantinii aveau păreri rele asupra lui. Împăratul Manuil însă nici nu-l bănuia, ci nici nu arăta, chiar dacă întru inima lui avea ceva.

Moartea lui  
Mahomed I,  
1421.

8. Dar după cum înțeleptul ziditor dumnezeu toate le schimbă și într-o clipă cele ce stăteau bine, le răstoarnă și, cele ce erau într-o stare rea, le ridică, tot așa și planurile lui Teologu, sau mai degrabă însă ale lui Murdarologu, în gol s-au răsturnat ; și cele ce se vorbeau de mulți atuncea, au fost adevărate, precum s-a arătat la urmă. Căci Mahomed ieșind călare la vînătoare și un mistreț ivindu-se din stejăriș, însuși s-a repezit cu sulița asupra fiarei ; cade însă de pe cal și rămîne damblagit pe jumătate. Ridicîndu-l l-au dus în palat căci vînătoarea a avut loc pe aproape de Adrianopole. Cei mai încercați doctori, din cei de aproape și din cei de departe, sînt chemați și, chipurile, l-au întremat. Toată oastea însă era neliniștită și cerea să-l vadă pe sultan. Dimineața făcîndu-se ceremonia de prezentare obișnuită, l-au scos afară și, toți văzîndu-l, a fost aclamat cu bucurie. A doua zi însă, iarăși la apucat un acces de epilepsie și, neputînd vorbi și nici să miște limba, fiind pe înserate acuma, și-a dat obștescul sfîrșit în patul său. Pentru că Mahomed, parte cea mai mare din domnia lui, și-a petrecut-o în pace cu împăratul romeilor și cu toți ceilalți creștini afară de venețieni, s-a sfîrșit din viață de moarte bună ; căci în pace și-a dat sufletul în palaturile ce și le-a construit în Adrianopole, după ce a fost atins de o boală scurtă, avînd parte de o moarte, pe care soarta din străbuni nu le-a mai ursit-o ; căci aceia s-au sfîrșit din viață, unii de otravă, alții de juvăț alții de sabie, afară de acesta ; și cred că ursita i-a fost îngăduitoare pentru prietenia curată ce-a avut-o față de împărații <bizantini> și pentru simpatia ce-a arătat-o față de supușii lui Hristos.

9. Luînd deci calea cea neîntoarsă spre lumea cealaltă, a lăsat sultan al turcilor pe cel dintîi din feciorii lui cu numele Murad, care atuncea domnea în hotarele Amasiei. Căci s-a nimerit să domnească acolo în acele margini de țară ce i-au fost date de tatăl său, pentru că erau în graniță cu perso-turcii, peste care domnea Caraiuluc, învecinîndu-se cu lazii și cu perșii ; acesta a și ținut în căsătorie pe fata lui Alexie Comnen, împărat din

8 : *Murdarologu, Teologu* : joc de cuvinte Θεολόγου, Θολόγου.—*s-a arătat la urmă* : vz. XXVIII, 3—5. — ἐντός τοῖς... παλατίοις *in palaturile* : ἐντός cere genetivul, precum ne e transmis la pag. 169, 7, ἐντός τοῦ δωματίου „*înăuntru camera*”, dar aici, ca și la p. 167, 30, am păstrat așa, precum e în manuscris ἐντός

ἄλλα τινά, σιτοδοσίας λέγω, καὶ τὰ ὑποσχεθέντα εἰς δαπάνην τοῦ Μουσταφᾶ κατὰ καιρὸν ἐκαλύοντο παρὰ τῶν Τούρκων· καὶ μηνύων ὁ βασιλεὺς δι' ἐτέρων πρέσβων οὐδὲν ἤνυεν, ἕως ἔλθῶν ὁ Θεολόγος πάντ' ἔπραττεν. Εἶχον οὖν οἱ Ῥωμαῖοι κακὰς ὑπολήψεις εἰς αὐτόν. Ὁ δὲ βασιλεὺς Μανουήλ οὔτε ὑπόπτειεν, ἄλλ' οὐδ' ἐδείκνυεν, εἰ καὶ ἔνδον εἶχε τι.

5

8. Πλὴν καθὼς μετασκευάζει ὁ σοφὸς ἀρχιτέκτων Θεὸς τὰ πάντα καὶ ἐν μιᾷ ὥρᾳ τὰ καλῶς ἰστάμενα καταστρέφει, τὰ δὲ κακῶς κείμενα ἀνεγείρει, οὕτω καὶ τὰ τοῦ Θεολόγου, μᾶλλον δὲ Θεολόγου βουλευμάτα, εἰ καὶ ἄληθῆ τὰ παρὰ πολλῶν λεχθέντα τότε, καθὼς καὶ τὸ τέλος ἔδειξεν, εἰς κενὸν μετεστράφησαν. Ὁ γὰρ Μαχουμέτ ἐν κυνηγίῳ ἰππεύων καὶ ὑὸς ἐξερχομένου ἐκ τοῦ δρυμῶνος καὶ αὐτὸς τὸ δόρυ κινῶν κατὰ τοῦ θηρίου, πίπτει τοῦ ἵππου ἐπιληψία κεκρατημένος ἡμίξηρος. Ἄραντες δ' αὐτόν ἤγαγον ἐν τῷ παλατίῳ, ἦν γὰρ ἐγγὺς τῆς Ἀδριανοῦ θηρεύων. Μετακαλεσάμενοι οὖν τοὺς δοκιμωτάτους τῶν ἰατρῶν καὶ τοὺς ἐγγὺς καὶ τοὺς πόρρω, ἀνεβοήθουν αὐτόν τάχα. Ὁ δὲ στρατὸς ἅπας ἦν ἀδημονῶν καὶ ζητῶν τὸν ἡγεμόνα θεάσασθαι. Πρωτὶ παράστασις γενομένη κατὰ τὸ ἔθος, ἐξήγαγον αὐτόν ἔξω καὶ ἰδόντες αὐτόν πάντες εὐφήμεσαν καὶ ἐχάρησαν. Τῇ δὲ ἐπιούσῃ πάλιν ἐπιληψίας εἰσπεσοῦσης καὶ φωνὴν καὶ γλῶττιαν κωλυθεὶς ἑσπέρας ἤδη καταλαβούσης ἀπέδωκε τὸ χρεῶν ἐπὶ τῆς στρωμνῆς αὐτοῦ. Παρελθόντος οὖν τοῦ Μαχουμέτ ἐν εἰρήνῃ τὸ πλεόν τῆς ἀρχηγίας αὐτοῦ μετὰ τοῦ βασιλέως Ῥωμαίων καὶ πάντων τῶν χριστιανῶν πλὴν τῶν Βενετίκων, ἐτελεύτησεν ἀποδοὺς τὸ χρέος ἀτάραχον· καὶ γὰρ ἐν εἰρήνῃ καὶ ἐν τῇ Ἀδριανοῦ ἐντὸς τοῖς παρ' αὐτοῦ δομηθεῖσι παλατίοις νόσῳ μικρᾷ προσομιλήσας ἐξέψυξεν, θάνατον δούς τὸν δὴν ἐκ προγόνων ἢ τύχῃ οὐκ ἔκλωσεν· καὶ γὰρ οἱ μὲν φαρμάκῳ, οἱ δὲ πνιγμονῇ, ἕτεροι μαχαίραις τὸν βίον κατέλυσαν πλὴν τούτου, τῆς Ἀτρόπου παραβλεψάσης, ὡς οἶμαι, ἔνεκα φιλίας, ἦν ἔσχε καθαρὰν πρὸς τοὺς αὐτοκράτορας καὶ συμπάθειαν ἦν ἐδείκνυ πρὸς τὸ τοῦ Χριστοῦ ὑπήκοον.

10

124b

15

20

25

9. Διαβὰς οὖν τὴν πρὸς τὸν Ἄϊδην ἀμεταστρεφῆ ὁδὸν κατέλιπε τὸν πρῶτον τῶν υἱέων αὐτοῦ ἀρχηγὸν Τούρκων, τὸν καλούμενον Μοράτ, τότε ἐν τοῖς ὄροισι Ἀμασειας ἡγεμονεύοντα. Καὶ γὰρ ἐκεῖ τὰς ἄκρας ἐκείνας ἔλαχεν ἀθηντεῦν δοθείσας παρὰ τῷ πατρὶ αὐτοῦ, ὅρια τυγχάνοντα τῶν Περσοτούρκων, οὗς ἤρχε Καραιουλοῦκ γεινιάζων Λαζοὺς καὶ Πέρσας, δς καὶ θυγατέραν Ἄλε-

30

8 θολλόγου P || 19 ἀρχιγείας P || 24 Ἀτρόπου Bull : ἀτραποῦ P.

cu dativul, căci din punct de vedere semantic se apropie de ἐν „în“ cu dativul. La p. 169, 7 însă înțelesul de „înăuntrul“ se impune și de aceea a și fost construit cu genitivul. — pentru *prletenia curată* ș.a.m.d.: cp. G. Sfranțes, I, 93, 26—94, 2.

9: *domnea în hotarele Amasiei*: vz. XXI, 13. — *Perso-turcii, Turco-perșii*: vz. XV, 5. — *Caraiuluc*: a murit pe la 1435. Stăpînirea lui se întindea pînă peste Aserbeigianul de azi cu centrul la Diarbekir, azi Taebriș în Iranul de nord. Ne-

Trapezunt. Și locuitorii Amasiei dedându-se deseori la neorînduiele și chemînd într-ajutor pe turco-perși, pentru că sînt de același neam și au același fel de trai, păreau că înclină spre rebeliune. Tatăl său, decedatul Mahomed, a crezut că trebuie să încredințeze provincia în mîinile fiului său și să-l pună pe acesta domn peste acele margini și căpetenie care să se împotrivească în contra perșilor, așa precum el însuși din Adrianopole întoarce lancea în contra bizantinilor, ungurilor, romînilor, sîrbilor și bulgarilor, ca supușii săi din toată Asia Mică și Tracia să o ducă în liniște și bine.

- 10           **Ultimele dis-**      10. Moștenind deci Murad-bei domnia, n-a ajuns la dînsa  
               **poziții date de**      fără tulburare și furtună, ci cu multă învîlmășeală și mare  
               **Mahomed I**      greutate a luat coroana, precum cuvîntul înainte va arăta.  
               **vizirului**              Căci tatăl acestuia îmbolnăvindu-se, îl cheamă la sine pe  
               **Baiazid.**                cel dintîi din mării lui dregători, pe care ei în limba lor îl numesc vizir și  
 15      pașă, căruia romeii îi spun patriciu și prim-sfetnic. Pe nume îi spuneau  
     omului Baiazid, albanez de neam; de copil soarta l-a făcut rob și a fost  
     împreună cu Mahomed-bei la nenorociri și necazuri. Cînd Mahomed era  
     încă tînar și urmărit de Temir, ucigașul tatălui său, în munții Galatiei,  
 20      lîngă hotarul orașului Ancara, unde a și avut loc acel mare război despre  
     care a fost vorba mai sus, și trăia prin țări străine în grozave lipsuri și  
     nevoie foarte mare și era urmărit de perși, zisul Baiazid a răbdat și a suferit  
     împreună cu dînsul; și cunî încă? Amîndoi umblau pe jos și Mahomed  
     fiind încă băiat, nu putea birui osteneala drumului, ci umflîndu-i-se picioa-  
 25      rele, nu mai era în stare să umble; și atunci Baiazid ca un măgar african  
     ducîndu-l în cîrcă destule zile de drum, l-a salvat drept urmaș în domnia  
     tatălui său. Și deseori rămînînd fără pîine, Baiazid schimbîndu-se în haină  
     de derviș, umbla prin sate cerșind pîine ca un cerșetor și-i aducea lui Ma-  
     homed de mîncare, arătîndu-se slugă bună și credincioasă și cum nu mai  
 30      era alta. Ci și el, cînd a ajuns bărbat și a luat ca o moștenire redobîndită  
     domnia părintească, l-a răsplătit după cuvîntul domnului: „Peste puține  
     ai fost slugă credincioasă, peste multe te voi pune“! — Pe acesta l-a și

---

potu-său a fost Uzun-Chasan (Hasan cel Lung) din timpul lui Ștefan cel Mare; vz. Akdes Nimet, *Die türkische Prosopographie bei L. Chalco.*, p. 53, nr. 33 și G. Moravcsik, I, 136 s.v. — *Lazii*: populație caucaziană spre țărmul Mării Negre. — *cu perșii*: dacă Duca are în vedere vecinii de la sud ai lui Caraiuluc, ar putea de astădată să-i desemneze cu acest nume pe înșiși perșii, iranienii de azi; dar dacă sînt vecinii de la nord-est în rînd cu lazii, atunci sub perși sînt de înțeles și aici, ca și mai jos *în contra perșilor* și § 10: *urmărit de perși*, tătarii lui Timur-Lenk, ceea ce se pare mai probabil. — *Romînilor*: la enumerarea popoarelor ce luptau în contra turcilor Duca ține să amintească și pe romîni, ceea ce dovedește puterea politică și militară a Țării Romînești din timpul lui Mahomed I (1413—1421); vz. și XXII, 3; XXIII, 2 și 7; XXVIII, 8 și XXII, 4.



ξίου τοῦ Κομνηνοῦ, βασιλέως Τραπεζούντων, εἰς γάμον ἡγάγετο. Καὶ γὰρ ἀτακ- 125b  
 τοῦντες πολλάκις οἱ τῆς Ἀμασειας καὶ τοὺς Τουρκοπέρσας προσκαλοῦντες, ἐπεὶ  
 ὁμογενεῖς καὶ ὁμοδαίτοι τυγχάνουσιν, εἰς ἀποστασίαν χωροῦντες ἐφαίνοντο· δεῖν  
 ῥῆθη ὁ παρελθὼν Μεχεμέτ, ὁ πατὴρ αὐτοῦ, ἐγχειρίσαι τὴν ἐπαρχίαν τῷ υἱῷ  
 αὐτοῦ καὶ καταστῆσαι τοῦτον κύριον ἐν τοῖς ὄριοις ἐκείνοις καὶ κεφαλὴν πρὸς 5  
 Πέρσας ἀντιπαρατάττουσαν, ὡς κακεῖνος ἐν τῇ Ἀδριανοῦ πρὸς Ῥωμαίους, Οὐν-  
 νους, Βλάχους, Σέρβους, Βουλγάρους δόρου κινῶν, ἐν πάσῃ τῇ Ἀσίᾳ καὶ Θράκῃ  
 τὸ ὑπήκοον ἐν εὐπραγίᾳ διάγειν.

10. Κληρωθεὶς οὖν ὁ Μουράτ-πεγ τὴν ἀρχηγίαν, οὐκ ἀταράχως οὐδ' ἄνευ  
 ζάλης εἰσῆλθεν, ἀλλὰ μετὰ πολλοῦ τοῦ θορύβου καὶ μεγάλης ζημίας τὸν κότινον 10  
 ἔλαβεν, ὡς ὁ λόγος φθάσας δηλώσει. Καὶ γὰρ ὁ τούτου πατὴρ νοσηλευθεὶς  
 προσκαλεῖται τὸν πρῶτον τῶν μεγιστάνων αὐτοῦ, ὃν καὶ βεζίρην καὶ πασίαν κα-  
 τὰ τὴν αὐτῶν καλοῦσι φωνήν, ὃν οἱ Ῥωμαῖοι πατρίκιον καὶ μεσάζοντα λέγουσι.  
 Ὄνομα τῷ ἀνδρὶ Παγιαζήτ, γένους Ἀλβανῶν, ἐκ παιδιόθεν τὴν δουλικὴν τύ- 15  
 χην λαχὼν καὶ τῷ Μεχεμέτ-πεγ συνῶν ἔν τε δυσπραγίαις καὶ θλίψεσιν. Ἐτι νέος  
 ὢν ὁ Μεχεμέτ, παρὰ τοῦ Ταμῆρ τοῦ τὸν πατέρα τούτου κτείναντος διωκόμενος  
 ἐν τοῖς ὄρεσι Γαλατίας ἐν ὄριοις Ἀγκύρας τῆς πόλεως, ἐν οἷς καὶ ὁ πόλεμος  
 ἐκεῖνος ὁ μέγας, ὃν προλαβὼν ὁ λόγος ἐδήλωσε, πολλὰ δεινὰ καὶ τالαιπωρίας ὅτι 126b  
 πλείστας ἐν ἔξορίαις διάγων καὶ διωκόμενος παρὰ τῶν Περσῶν, ὁ ῥηθεὶς Πα- 20  
 γιαζήτ συνεδυσπράγει καὶ συνεθλίβετο· καὶ ταῦτα πῶς; Πεζοὶ τὴν πορείαν ποιού-  
 μενοι ἄμφω οἱ δύο, παῖς ὢν ἐτι ὁ Μεχεμέτ καὶ μὴ φέρων τῆς ὁδοῦ τὸν ἀγῶνα,  
 ἀλλὰ τοὺς πόδας ἐξογκωθεὶς καὶ μηκέτι βαδίζειν δυνάμενος, ὁ Παγιαζήτ ἐν τοῖς  
 ὤμοις φέρων πορείας ὁδὸν ἡμερῶν ἱκανῶν ὡς ὄνος Λιβυστικὸς ἐν τῇ τοῦ πα-  
 τρός ἡγεμονίᾳ αὐτὸν ἐπανέσωσεν. Καὶ πολλάκις ἄσιτος διαμένων, αὐτὸς ἐν σχή- 25  
 ματι μονοχίτωνος ὑπεισδύων καὶ τὰς κόμας περιθέων, ἄρτους αἰτῶν ὡς προσαι-  
 τῆς τὸν Μαχουμέτ διεψῶμιζεν, δοῦλος φανεὶς ἀγαθὸς καὶ πιστὸς καὶ οὐχ οἷος  
 τ' ἦν. Ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ἀνδρωθεὶς καὶ τὴν πατρικὴν ἡγεμονίαν ὡς ἀνακτηθέντα  
 κληρον λαβὼν, καὶ αὐτὸς ἀνταμείψατο κατὰ τὸν εἰπόντα Κύριον· „Ἐπὶ ὀλίγα

4 ἐγχειρίσαι Bek : ἐγχειρήσαι P || 29 ἀρχηγίαν P | 23 λιβυστικός P.

10: *de Temir, ucigaşul tatălui său*: aceste cuvinte nu sînt de luat ad litteram, ci într-un înţeles mai larg, căci Timur-Lenk vădit a pricinuit moartea lui Baiazid I, dar nu l-a ucis chiar; vz. XVII, 7. — *despre care a fost vorba*: vz. XVI, 2 — 10. — ὄνος Λιβυστικὸς *măgar african*: căci în *Stephanus, Thesaurus* λιβυστικός e tradus cu Libycus; dar poate ar fi de tradus şi cu „măgar ce cară apă”, căci Du Cange, *Glossarium*, col. 810 traduce λιβυστικᾶτον cu potioniis genus. Poate că Duca face şi vreo aluzie la titlul unui roman bizantin, neştiut de noi, în care un măgar a îndeplinit un rol asemănător. — *μονοχίτωνος derviş*: care poartă o singură haină sau cămaşă. — *după cuvîntului Domnului*: Ev. Matei, 25, 21. —

făcut șef al casei lui peste tot pământul de sub domnia lui. Și zisul Baiazid ca un Prometeu a administrat, cât se poate de bine împărăția și a avut toată guvernarea Asiei și Traciei și toată grija de armată și de războaie; și încheierea păcii, declararea și ducerea războiului, el încă  
 5 din viața lui Mohamed care domnea în pace, le dirija, cum trebuia; îmbolnăvindu-se Mohamed, îl cheamă pe Baiazid și-i arată toată starea sa și-și face testament și act de ultimă voință, spunându-i în numele lui Dumnezeu și al profetului lor și pentru pîinea și sarea ce i-a dat și cu care l-a hrănit, adică pe Baiazid, că-i va fi slugă credincioasă și  
 10 fiului său Murad, precum i-a fost și lui, și-i va preda acestuia domnia părintească și-l va pune domn peste casa tatălui său, pe ceilalți doi copii însă, căci Murad se întîmpla să atingă atunci vârsta maturității, ceilalți doi însă erau încă mici de opt și de șapte ani, pe aceștia deci, a dispus în testament, precum ca să-i încredințeze în mîna împăratului Manuil; și împăratul va  
 15 fi epitropul acestora. Căci toate acestea le făcea de teamă, ca nu cumva Murad să-i sugrume, precum e obiceiul la ei, ceea ce s-a și întîmplat. A dispus deci frumos și avea toată nădejdea, că, și murind, chestiunea copiilor va avea o pașnică dezlegare, dar a nimerit rău, dînd departe dincolo de țintă. Căci el se chibzuia că: „Dacă cei doi copii ai mei vor fi în mîi-  
 20 nile împăratului, Murad va domni peste toți supușii în liniște și fără tulburări, iubitorii de rebeliuni neavînd mîini să le ridice; copiii însă vor fi izbăviți de ucidere nedreaptă și vor avea de la sultan toate îndeajuns pentru orice fel de trai al lor“. Dar și împăratul se gîndea că va avea cu ajutorul acestor ostatici prietenie adevărată și curată cu Murad, sperînd cîinele  
 25 ca și Hercule cu ciomagul. Și dacă o dată ursita o să curme firul vieții lui Murad, împăratul va avea sultan un șarpe îmblînzit și ușor de domolit, crescut bine la sînul său, și dacă ar fi să muște pe furiș, după cum năravul din fire nu se schimbă, ci măcar veninul nu-l va goli din dinți. Legănîndu-se în aceste visuri, împăratul se bucura, ursitoarea bizantinilor însă,  
 30 care vedea viitorul, suspina.

**Ascunderea  
 morții lui  
 Mahomed I.**

11. Murind Mahomed-bei, precum am spus, în Adrianopole în palatele construite de el, patruzeci de zile au ținut trupul  
 lui ascuns în casă în care zăcea, neîngropat; și nimeni nu  
 știa că a murit, afară de patru: Baiazid și Ibraim, patricii sau viziri, și  
 35 doi doctori care zilnic intrau și ieșeau, comunicînd marilor dregători vorbe

---

*Prometeu*: e figura mitologică antică a prevederii și cumînțeniei omenești: vz. Hesiod, *Lucruri și zile*, v. 48 urm. — *Murad.. ceilalți doi*: după L. Chalc., I. 203, 18 sultanul Mahomed I să fi avut numai doi feciori: pe Murad mai mare și Mustafa mai mic. — *sperînd cîinele ca și Hercule cu ciomagul*: aluzie la cîinele mitologic Cerber, pe care Hercule a izbutit să-l domolească.

ἡς πιστός, ἐπὶ πολλῶν σε καταστήσω." — "Τούτων καὶ αὐτός κηρύσσων τοῦ οἴκου αὐτοῦ κατέστησε καὶ πάλιν τῆς πατρὸς αὐτοῦ ἀρχομῆνης. Ὁ Περσικὸς δὲ οὐν τοῦ ἔθους Παλαιστῆς, καλῶς καὶ ὡς εἶχε, διοικῆσας τὴν ἡγεμονίαν καὶ τὴν ἐπιστολίαν πᾶσαν Ἀσίας τε καὶ Θράκης, πᾶσαν φροντίδα στρατοῦ τε καὶ πόλε- μων καὶ εἰρημικῆς καὶ μαχίμου καταστάσας τε καὶ συμπλοκῆς διεβύλευσας, ὡς ἐπεπεπν, ἐπὶ ἕκαστος τοῦ Μαχουμῆτ καὶ εἰρημικῶς ἀνδεντεβόντος, νοστήσας αὐτός προσκαλεῖται τὸν Παλαιστῆ καὶ διατίθεται πάντα τὰ κατ' αὐτόν, διαθήκην συν- τάξας καὶ ὑπερβαίαν βούλησιν, λέγων ἐν τῷ Θεῷ καὶ ἐν τῷ πατρὶ αὐτῶν καὶ ἐν τῷ ἁγίῳ καὶ ἅλατι τῷ πατρὸς αὐτοῦ δοθέντι καὶ διαπανθῆντι εἰς βῶσιν αὐτῷ, ἦγουν τῷ Παλαιστῆ, ὡς ἔσται πιστός δοῦλος καὶ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Μοδάτ, καθῶς καὶ ἐν αὐτῷ ἦν, καὶ παρὰ δώσει τὸν τῷ ἡγεμονίαν τὴν παρτικίην καὶ κατα- στήσει αὐτὸν κηρύσσων τοῦ οἴκου τοῦ πατρὸς αὐτοῦ, τὰ δὲ ἔτετα δύο τέκνα, εἰσχε- καὶ Μοδάτ τότε τὴν ἐφηβὸν ἡλικίαν ἐντρέχων, τὰ δὲ δύο ἀνηβα ὀκταετη- καὶ ἔταται τὴν νυχθάνοντα, τὰντα οὖν ἐν τῇ διατάξει ποσειτάσας, ὡς ἦν παρὸς τὸν αὐτοκράτορα Μαουνηλ ἐγγυησίην. καὶ ὁ βασιλεὺς ἔσται τούτων ἐπίτοπος. Ταῦτα 15 ἔβος αὐτῶν ἔσται, φθερίην, ὡς καὶ λέγοι. Καλῶς οὖν διατάξάμενος καὶ δοθέντων, ὡς, καὶ θανάτων, εὐρήσει τὰ πράγματα σὺν τοῖς τέκνοις εἰρηναίαν καταστάσων, ἡσυχασε τοῦ σκοποῦ τοῦ δοθέντος βαλῶν. Καὶ γὰρ ἐνεβεί, ὅτι. "Εἰ τὰ δύο σου τέκνα 20 ἔσονται ἐν ταῖς βασιλικαῖς χερσίν, ἔσται ὁ Μοδάτ ἀνευ ἑλάνης καὶ βοδύρου κη- ρίος πάντων τῶν ὑπηκόων, ἢ ἔχοντες οἱ στρατιώται χεῖρας ἄγα, τὰ δὲ ἡγία- λάνεβεσθησονται φόνου ἀδικου, ἔχοντα τὸ ἀδικὸν παρὰ τοῦ ἀρχινοῦ εἰς παν- τοίαν ἑσπῆν." — Ὁ δὲ βασιλεὺς διὰ τῶν ἀμνησίων ὑπέσθαι τούτων, ὡς ἔξει κατὰ- 25 γὰν καὶ ἀνδεντεβόν τὴν φιλίαν μετὰ τοῦ Μοδάτ, ἐκφοβῶν τὸν κῆρα διὰ τῶν ὀ- πλῶν ὡς Ἡρακλῆς. Καὶ εἰ ποτε τὰ τῆς τυχῆς ἀποκλήσεται ἡμίματα τοῦ Μοδάτ, 28β ἔξει τὸν ἀρχηγὸν ὁ βασιλεὺς συνθήκην καὶ ἡμερολογεῖσθαι ὅφιν καλῶς ἐν τοῖς νό- μοις αὐτοῦ ῥαφέντα. καὶ εἰ γὰρ ὁ δάκην, ὡς τὰ τῆς φύσεως ἀμετάστατα, ἀλλὰ καὶ τὸ φάσμακον οὐκ ἀποκένωσει τοῖς ὀδοῦσι. Ταῦτα ἀνεγοπόλῶν ὁ βασιλεὺς 30 ἔχαιεν, ἢ δὲ τὴν τῶν Ῥωμαίων ὁδῶσα τὸ μέλλον ἔσεται.

11. Θανάθ' ὁ Μαχουμῆτ-πεγ, καθῶς ποσέφημεν, ἐν τῇ Ἀδρικανῶν ἐνός 30

15 ἐγγυησίαι P || 28 ἀποκένωσει scripsi : ἀποξένωσι τοῖς P || 33 βεβύθισαν P | ἰατῶν  
 scripsi : ἡτῶν P : sed vide u. p. 169 vers. 4 ἰατῶν P || 34 ἐξέχοντο P.

goale, că sultanul bolește și are nevoie de unele leacuri trebuincioase și potrivite pentru tratamentul lui. Și se puteau vedea mulțime mare de oameni trimiși, unii în Serbia, alți la Constantinopole, alții prin insule, căutând leacurile cele bune pentru tămăduirea lui. Aceluia însă căruia aveau să-i fie date de doctori, spre a-și goli intestinele de greutate și a-și ușura plămîinii și ficatul, este spintecat la burtă și toată făptura lui dinăuntru au îngropat-o în pământ înăuntru camerei în care zăcea; iar trupul i l-au uns cu mirodenii și l-au învălit într-o pătură și l-au așezat în pat ca pe un bolnav care trăiește. Toate acestea le făceau cei doi viziri și robii palatului care nu ieșeau de loc și nu comunicau cu nimeni. Și scopul urmărit era următorul: dacă ar afla de moartea sultanului popoarele dimprejur: bizantinii, sîrbii, genovezii, venețienii, Caraman în Anatolia, moștenitorul Murad nu va putea veni de la granița Persiei; și se va face tulburare în împărăție și rebeliune în armată; și toate părțile de răsărit le va jefui Caraman fără cruțare și creștinii părțile din Tracia și vor fi turcii niște nenorociți, iar bizantinii vor fi cu noroc și se vor întări.

**Anunțarea morții și înmormîntarea lui Mahomed I.** XXIII. Stînd deci lucrurile astfel și printr-un curier repede anunțînd lui Murad, moartea tatălui său, căci își avea atunci reședința la Amasia, după o trecere de patruzeci de zile a sosit vestitorul pe care-l trimiseseră, și le anunță sosirea lui Murad și cum că a venit pînă aproape undeva de Brusa într-un sat cu numele Melaina. Și le-a dat în mînă scrisori de la Murad, în care arăta sosirea lui în Brusa și-i hotăra lui Baiazid să ia trupul tatălui său și să vină cu tot senatul la Brusa, ca să-l înmormînteze pe tatăl său și pe dînsul să-l proclame sultan.

2. Primind Baiazid cu plăcere și bucurie deosebit de mare scrisorile, se urcă a doua zi de dimineață pe tribună cu toate pașalele și marii dregători și de față fiind o mare parte a orașului, a început a cuvînta unele ca acestea: „Vouă, bărbați, nu trebuie să vă spun și să cuvîntez, din ce stare la ce situație am fost înălțați prin bunăvoința lui Dumnezeu în urma rugăciunii profetului. Căci știți bine, unii văzînd înșivă cu ochii, alții auzînd de la părinți, că nu-s nici șaiszeci de ani sau ceva mai mult, de cînd urmașii lui Osman au trecut strîmtoarea, și toată Tracia au cucerit-o și împărăția bizantinilor și a sîrbilor au biruit-o și au făcut-o tributară; ci și pe românii de peste Dunăre și pe unгурii, neam de zeci

11: *Caraman*: vz. XXI, 1.

XXIII, 1: *la Amasia*: vz. XXI, 13.—*intr-un sat cu numele Μελάινα Melaina*: poate că e de citit *Μέλαινα* „Negrileşa”.

2: *nu-s șaiszeci de ani*: turcii au început să treacă Elespontul pentru înția oară în timpul războiului civil bizantin din 1341—1347; vz. II. 5. Cum Mahomed

ἀρχηγὸς νοσηλεύεται καὶ ἀνάγκη τινῶν χειρωδῶν ἐστί, τὰ πρὸς θεραπείαν ἀρμόδια. Καὶ ἦν ἰδεῖν ἀπεσταλμένων πλῆθος πολὺ, τοὺς μὲν ἐν Σερβίᾳ, τοὺς δὲ ἐν τῇ Κωνσταντινῷ, ἄλλους ἐν ταῖς νήσοις ἐρευνῶντας τὰ πρὸς ἰατρειάν χρήσιμα. Ὁ δὲ μέλλων ποματιζεσθαι παρὰ τῶν ἰατρῶν τοῦ κενῶσαι τῶν ἐντέρων τὸ βάρος καὶ κουφίσαι πνεύμονα καὶ ἦπαρ, διεῖράγη κοιλίαν καὶ πᾶσαν τὴν ἔνδον πλάσιν αὐτοῦ τῇ γῆ παραδεδῶκασιν ἐντὸς τοῦ δωματίου, οὗ ἔκειτο· τὸ δὲ σῶμα μύροις ἀλείψαντες καὶ σινδόνι εἰλήσαντες κατέθηκαν ἐπὶ στρωμνῆς ὡς ἀσθενῆ ζῶντα. Ταῦτα οὖν πάντα ἐπράττοντο παρὰ τῶν δύο βεζιρῆδων καὶ τῶν παίδων τοῦ παλατίου, οἳ οὐκ ἐξήρχοντο οὐτ' ἐκοινολογοῦντο μετὰ τινος. Ὁ σκοπὸς οὖν τοιούδε· εἰ μάθωσι τὸν θάνατον τοῦ ἀρχηγοῦ τὰ περίξ ἔθνη· Ῥωμαῖοι, Σέρβοι, Γενοῦται, Βένετοι, ἐν τῇ Ἀνατολῇ ὁ Καραμάν, οὐ δυνήσεται κατελθεῖν ἐκ τῶν ὀρίων Περσίας ὁ κληρονόμος Μοράτ· καὶ γενήσεται θόρυβος ἐν τῇ ἀρχῇ καὶ στάσις ἐν τῷ στρατῷ· καὶ τὰ τῆς ἐφῶς πάντα ἀφειδῶς ὁ Καραμάν λεηλατήσῃ, τὰ δὲ τῆς Θράκης οἱ χριστιανοί· καὶ ἔσονται Τοῦρκοι δυστυχοῦντες καὶ Ῥωμαῖοι τοῖς εὐτυχίμασι θάλλοντες.

XXIII. Τούτων οὖν οὕτως ἐχόντων καὶ διὰ ταχυδρόμου τινὸς τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς τῷ Μοράτ ἀπαγγέλλαντες, ἐν Ἀμασειᾷ τότε διάγοντος, μετὰ παρέλευσιν τεσσαράκοντα ἡμερῶν καί, ὃν ἔστειλαν ἄγγελον, ἔφθασεν μηνύων αὐτοῖς τὴν ἔλευσιν Μοράτ καὶ ὡς κατῆλθεν ἐγγύς που Προύσης ἐν κόμῃ τινὶ καλουμένῃ Μελάϊνα. Καὶ γραφὰς αὐτοῖς ἐνεχείρισεν τοῦ Μοράτ δηλούσας τὴν αὐτοῦ ἔλευσιν ἐν τῇ Προύσῃ καὶ ὀριζούσας τῷ Παγιαζήτ, ὅπως λαβὼν τὸ πτώμα τοῦ πατρὸς αὐτοῦ σὺν πάσῃ τῇ γερουσίᾳ ἐπανήκῃ ἐν Προύσῃ, ἵνα καὶ τὸν πατέρα θάψωσι καὶ αὐτὸν ἀρχηγὸν ἀναγορεύσωσι.

2. Τότε ὁ Παγιαζήτ μεθ' ὄσης ἡδονῆς καὶ χαρᾶς δεξάμενος τὰ γράμματα, τῇ ἐπαύριον καθίσας ἐπὶ τοῦ βήματος σὺν πᾶσι τοῖς σατράπαις καὶ μεγιστάσιν, καὶ μέρους οὐκ ὀλίγου τῆς πόλεως (παρόντος), ἤρξατο δημηγορεῖν τοιάδε· „(Πρὸς) ὑμᾶς, ὦ ἄνδρες, οὐ χρὴ λέγειν καὶ δημηγορεῖν ἐκ ποίας εἰς ποίαν τύχην ὑψώθημεν συνευδοκοῦντος Θεοῦ διὰ παρακλήσεως τοῦ προφήτου. Οἴδατε γὰρ ἀκριβῶς, οἳ μὲν αὐτοψεί, οἳ δὲ παρὰ τῶν γονέων ἐνωτισθέντες, ὡς οὐκ ἔστιν οὐπω ἐξηκοστὸν ἢ πλέον τι, ἀφ' οὗ τὸν πορθμὸν διαβάντες οἳ τοῦ Ὀτμάν, ἔτος, τὴν Θράκην πᾶσαν ἐκράτησαν καὶ τὴν βασιλείαν Ῥωμαίων καὶ Σέρβων ὑποτελή καὶ ὑπόφορον ἔδειξαν, ἀλλὰ καὶ Βλάχους ὑπὲρ τὸν Δάνουβιν καὶ Οὔννους, τὸ

8 βεζήριδων P || 20 ἐνεχείρησεν P || 26 παρόντος *supplevi* || 27 πρὸς *suppl.*

I moare la 1421 sînt cel puţin 74 de ani de atunci. Dar aici fiind vorba de o cuvîntare fictivă retorică, faptele și datele sînt de luat cu aproximație. — *ci și pe romîni de peste Dunăre*: Cuvîntarea festivă a lui Baiazid fiind o compunere literară retorică a lui Duca, din acest loc nu se poate face vreo concluzie asupra timpului, de cînd Țara Romînească a început să plătească tribut turcilor.

de mii, pe albanezi și pe bulgari, pe toți aproape într-un cuvânt subjugându-i, pînă la urmă așa de tare i-au umilit, încît dările țărilor lor nici nu sînt în stare să ajungă pentru tributurile ce ni le dau în fiecare an; ci și fetele și feciorii lor, le trimit sultanilor cu supunere; cum? cerînd milă și îndurare și încetarea apăsărilor grozave și pace de la noi. Dar și ce a fost tare și mai vrednic pentru funcții în această împărăție, au ales cu pricepere și înțelepciune din toate neamurile și, ce e mai mult încă, din straturile de jos și de pe la țară, cu toate că nu credeau în unul dumnezeu pe care l-a vestit profetul și i-au făcut cu credință adevărată și funcționari fericiți și conducători străluciți, dintre care și eu unul sînt și partea cea mai mare din cei ce ascultați aceste cuvinte ale mele. De aceea trebuie să nu ne lăsăm nici să nu zăbovim, ci să fim treji și să veghem și fiecare din noi să se ostenească și să se lupte ca un adevărat fiu al lui Osman, ca moștenirea părintească să nu o stricăm, nepăsători fiind. Căci și părinte și domn binefăcător și dătător el este unul singur Mahomed și urmașul său Murad, primul și cel mai iubit din fiii lui, carele s-a și urcat chiar acuma pe tronul tatălui său în cetatea cea mare a Brusei; tatăl său însă și domnul nostru și-a dat obștescul sfîrșit". — Și cu aceste cuvinte a izbucnit cu mare durere în vaiet și plîns; și deodată toți mării dregători și înalții funcționari bocind într-un singur glas, plîngeau amar cu mult zgomot și mare larmă. Atunci Baiazid cu Ibraim ridicînd mortul, l-au așezat în tinda palatului; și după ce l-au plîns îndeajuns, au poruncit ca a doua zi armatele de răsărit să plece spre Galipoli, iar mării dregători cu Baiazid mergeau din urmă pe jos împreună cu mortul; și trecînd strîmtoarea, l-au dus la Brusa și l-au pus în mausoleul ridicat de el, făcînd jelanie opt zile.

30 **Proclamarea  
de sultan a  
lui Murad II,  
1421—1451.**

.3. După ce i-au făcut pomenirea așa, precum e obiceiul la ei și au lepădat doliul, l-au proclamat sultan pe Murad. Și s-au făcut serbările convenite și el a răsplătit pe dregătorii lui nu cu puține acte de generozitate și cu binefaceri, iar ei fiecare i-au adus daruri și închinăciune; după aceea au început să se ocupe de treburile domniei. Și au pregătit soli pentru Caraman și pentru împăratul romeilor, anunțîndu-le moartea lui Mahomed și urcarea pe tron a lui Murad, reînnoind și legăturile de pace, după cum e obiceiul la sultanii și domnii cei noi. Ei și voiau mai întîi să aranjeze și să consolideze situația din răsărit, cum se cade, prin tratate și jurăminte cu Caraman și după aceea să treacă strîmtoarele și să se ocupe de situația din Tracia.

3: Caraman: vz. XXI, 1.

μυριάριθμον γένος, Ἄλβανούς καὶ Βουλγάρους, πάντας σχεδὸν εἰπεῖν τοσοῦτον  
 εἰς τέλος αἰχμαλωτίζοντες ἐταπείνωσαν, ὡς καὶ τὰ δημόσια αὐτῶν τέλη μὴ ἐξι-  
 σχύειν τοὺς φόρους τοὺς ἐτησίους τοὺς διδομένους ἡμῖν ἔξαρκεῖν, ἀλλὰ καὶ τὰς  
 θυγατέρας καὶ τοὺς υἱοὺς αὐτῶν ἔξαποστέλλειν πρὸς τοὺς ἡμετέρους ἀρχηγούς  
 δουλοπρεπῶς· πῶς; ἔλεον ζητοῦντες καὶ οἶκτον, ἀνακωχὴν δεινῶν καὶ εἰρήνην 5  
 παρ' ἡμῶν. Ἄλλὰ καὶ ὅσον ἐγκρατὲς καὶ περὶ τὴν ἡγεμονίαν ταύτην ἀξιωματι-  
 κώτερον, σοφῶς καὶ ἐπιστημόνως συλλέξαντες ἐκ πασῶν τῶν γενεῶν καὶ ταῦτα  
 τὸ πλεόν κατωτυχῆς καὶ ἀγροτικόν, καὶ θεὸν ἓνα μὴ σέβοντες, τὸν δὲν ὁ προφή-  
 τῆς ἐκήρυξεν, καὶ θεοσεβεῖς καὶ εὐτυχεῖς ἀξιωματικούς τε καὶ λαμπροὺς ἡγεμό-  
 νας ἀπέδειξαν, ἐξ ὧν κἀγὼ καὶ τὸ πλείστον μέρος τῶν ἀκουόντων, ἃ λέγω, τυγ- 10  
 χάνομεν. Δεῖ τοίνυν μὴ ῥαθυμεῖν μηδὲ ὀκνεῖν, ἀλλὰ νήφειν καὶ ἐργηγορεῖν καὶ  
 ὡς υἱὸς γνήσιος τοῦ Ὀτμὰν ἀφ' ἡμῶν ὁ καθεὶς ἀγωνίζεσθαι, ἵνα μὴ τὴν πατρι- 131b  
 κὴν κληρονομίαν ἀμελήσαντες φθειρώμεν. Καὶ γὰρ καὶ πατὴρ καὶ δεσπότης  
 εὐεργέτης τε καὶ δοτὴρ ὁ αὐτὸς εἶς ἐστὶν ὁ Μεχεμεὲ καὶ ὁ αὐτοῦ διάδοχος Μο- 15  
 ράτ, ὁ πρῶτος καὶ ποθεινότατος τῶν υἱῶν αὐτοῦ, ὃς καὶ ἐν τῷ θρόνῳ τοῦ πα-  
 τρὸς αὐτοῦ ἐκάθισεν ἐν τῇ μεγαλοπόλει Προῦση νυνί· ὁ δὲ πατὴρ αὐτοῦ καὶ ἡμέ-  
 τερος δεσπότης ἀπέδωκε τὸ κοινὸν χρέος.“ — Καὶ ταῦτα εἰπὼν ἔκοψατο κοπετὸν  
 μέγαν μετ' οὐμωγῆς καὶ δακρύων· καὶ ἅμα πάντες οἱ μεγιστᾶνες καὶ οἱ ῥαβδοῦχοι  
 μιᾶ φωνῇ ἀλαλάξαντες μετὰ θορύβου καὶ κρότου πολλοῦ γοερῶς ἔκλαιον. Τότε 20  
 ὁ Παγιαζήτ σὺν τῷ Ἰπραῆμ βαστάσαντες τὸ πτώμα ἔθηκαν ἐν τῇ αὐλῇ τοῦ πα-  
 λατίου καὶ ἱκανῶς θρηνήσαντες ἐκέλευσαν τῇ ἐπιούσῃ τὰ στρατεύματα τῆς ἔω  
 πορεύεσθαι πρὸς Καλλιούπολιν, οἱ δὲ μεγιστᾶνες σὺν τῷ Παγιαζήτ βάρην κατό-  
 πισθεν σὺν τῷ νεκρῷ· καὶ διαβάντες τὸν πορθμὸν ἔφερον αὐτὸν ἐν Προῦση καὶ  
 κατέθεντο ἐν τῷ παρ' αὐτοῦ δομηθέντι βωμῷ, πένθος ποιήσαντες ὀκταήμερον.

3. Τὰ μνημόσυνα δὲ ὡς, καθὼς ἔθος αὐτοῖς ἐστὶ, ποιήσαντες καὶ τὸ πέν- 25  
 θος ἀποβαλόντες, τὸν Μουράτ ἀρχηγὸν ἀνηγόρευσαν. Καὶ τὰ εἰκότα ἐορτάσαντες  
 καὶ φιλοτιμίας οὐκ ὀλίγας καὶ εὐεργεσίας τοῖς ἄρχουσιν ἀμείψας καὶ αὐτοὶ σὺν  
 δώροις τὴν προσκύνησιν ἕκαστος ἀποδεδωκότες, περὶ τῆς ἡγεμονίας ἐφρόντιζον.  
 Καὶ δὴ πρέσβεις ἐτοίμαζον πρὸς τὸν Καραμὰν καὶ πρὸς τὸν βασιλέα Ῥωμαίων,  
 μνηύοντες τὸν θάνατον Μοχάμετ καὶ τὴν ἀναγόρευσιν Μοράτ καὶ πίστεις ἀνα- 132b  
 νεοῦντες εἰρηνικὰς, ὡς ἔθος τοῖς νέοις ἀρχηγοῖς καὶ ἡγεμόσι. Καὶ γὰρ ἐβούλον-  
 το τὰ τῆς ἔω προοικοδομῆσαι καὶ ἀσφαλίσαι, ὡς χρῆ, διὰ συνθηκῶν καὶ ὄρκων  
 μετὰ τοῦ Καραμὰν καὶ τότε τὰ τῆς Θράκης σκέψασθαι περᾶσαντες τὸν πορθμὸν.

5 οἶκτον *scripsi*: οἶκτος P || 8 κατωτυχῆς P || 18 μετ' Bek : μεθ' P || 23 ἐμ προῦση P.

4. Împăratul Manuil însă apucînd înainte, trimite el soli la Murad pe Paleolog Lahanas și pe Teologu Corax, chipurile, cu condoleanțe din parte-i și cu felicitări la intrarea în domnie ; pe lîngă aceea, ei mai aducîndu-i aminte de ultima voință a tatălui său, îi cer să dea împăratului băieții, în caz că ar voi să fie în unire și dragoste, precum erau cu tatăl său. Dacă însă nu vreau să-i dea și să se țină de dispozițiile părintești, atunci el, adică împăratul, are pretendentul la tron și peste foarte puțin timp îl va pune pe acesta domn al Macedoniei și Chersonesului și a toată Tracia ; ba, nu după mult timp și al Asiei și al celeilalte părți întregi de răsărit. Făcea aluzie la Mustafa, despre care s-a arătat mai sus. Baiazid însă, ca din partea noului sultan Murad, a dat solilor un răspuns, zicînd : „Nu e frumos și în concordanță cu sfintele porunci ale profetului, ca băieți de Musulmani să fie crescuți de ghiauri și educați, va să zică, băieți de-ai bine credincioșilor să fie epitropisiți de necredincioși. Ci împăratul să aibă, dacă vrea, dragostea noastră și să rămînă potrivit primelor tratate prieten și părinte al tuturor acestor orfani, dar fără altă pretenție de epitropisire. Și noi vom avea prietenia lui ca un mare noroc și ca o pecetluire recunoscută de toți, păzind ca nimeni din noi să nu facă vreo încălcare nenorocită și să treacă dincolo de marginile hotărîte, ci între noi și voi să stea jurămintele ca un perete de fier și ca o împrejmuire neclintită. Cererea însă de copii și să-i dețină și să-i epitropisească, e cu neputință să i-o împlinim ; iar să i-i dăm, e și mai cu neputință“.

25 **Mustafa con-**  
**trapre-**  
**ndent la tron.** 5. Cu aceste cuvinte solii împăratului au fost trimiși  
acasă și raportînd totul împăratului, cuvît dovezi s-au  
părut. Și muncindu-se în sufletul său, și-a adus aminte  
de cuvintele cu care s-a fost înțeles nu de mult cu Mustafa care trăia în  
insula Lemnos, de cînd a fost trimis în surghiun de însuși împăratul,  
precum s-a arătat mai sus ; și-l cheamă la sine pe Dimitrie Lascaris Leon-  
30 daris, un bărbat și, precum ar trebui spus, general viteaz, care și-a cîști-  
gat un nume mai întii în Lacedemonia și Tesalia, cînd trăia încă fiind  
împărat acolo Ioan Paleolog, nepotul de frate al împăratului ; căci acest

4: *Teologu Corax*: vz. XXII, 7, unde e numit numai simplu Teologu. — *al Asiei*: vz. XXI, 2. — *despre care s-a arătat mai sus*: vz. XXII, 5. — *ca un perete de fier*: Prof. Ieremia, 1, 18 și 15, 20; Iezechil, 4, 3. —

5: Cp. G. Sîrănțes, 1029 AB. — *cuvît s-au părut*: Locul în P și P<sub>1</sub> care-l copiază pe P, e stricat. La sfîrșitul paginii în P f. 313v e numai prima silabă dintr-un cuvînt care în pagina următoare n-a mai fost întregit. Vechea traducere



4. Ὁ δὲ βασιλεὺς Μανουὴλ προαρπάσας τὸν καιρὸν στέλλει πρὸς αὐτὸν πρέσβεις τὸν Παλαιολόγον Λαχανᾶν καὶ Θεολόγον τὸν Κόρακα, ὡς δῆθεν παραμυθῶν καὶ τῆς ἀρχῆς τὰ εἰσόδια συγχαίρομενος, πρὸς τούτοις ἀναμιμνήσκοντες καὶ τὴν τοῦ πατρὸς αὐτοῦ ὑστεραίαν βούλησιν, αἰτοῦντες τὰ παιδία δοθῆναι τῷ βασιλεῖ, εἴπερ βούλοιντο ἐν ὁμοιοῖα καὶ ἀγάπῃ, καθὼς καὶ μετὰ τοῦ πατρὸς ἦσαν. Εἰ δ' οὐ βούλονται διδόναι καὶ τοῖς πατρικοῖς θεσμοῖς μὴ προσήκειν, αὐτός, ἤγουν ὁ βασιλεὺς, ἔχει τὸν ἔφεδρον καὶ ὡς ἐν ὀλίγῳ καταστήσει τοῦτον ἄρχοντα Μακεδονίας καὶ Χερρόνήσου καὶ πάσης Θράκης· οὐ, μετ' οὐ πολὺ δὲ καὶ Ἀσίας καὶ πάσης ἄλλης ἀνατολῆς. Ἐσήμαινε δὲ τῷ προδηλωθέντι Μουσταφᾷ. Ὁ δὲ Παγιαζήτ ὡς ἐκ προσώπου τοῦ νέου ἀρχηγοῦ Μουράτ ἔδωκε πρὸς τοὺς πρέσβεις ἀπόκρισιν λέγων ὡς· „Οὐκ ἔστι καλὸν καὶ τοῖς τοῦ προφήτου θεσπίσμασι συνᾶδον Μουσουλμάνων παῖδας τρέφεσθαι παρὰ καβουρίδων καὶ παιδαγωγεῖσθαι, τοῦτ' ἔστιν εὐσεβῶν παῖδας παρ' ἀπίστων ἐπιτροπεύεσθαι. Ἄλλ' εἰ θέλει ὁ βασιλεὺς, ἐχέτω τὴν ἡμετέραν ἀγάπην καὶ μενέτω κατὰ τὰς πρώτας συνθήκας φίλος καὶ πατήρ τῶν ὀρφανῶν τούτων πάντων ἐκτὸς ἄλλης ἐπιτροπικῆς διαθέσεως. Ἐξομεν δὲ καὶ ἡμεῖς τὴν αὐτοῦ φιλίαν ὡς ἔρμαιόν τι καὶ καθολικὸν ἐπισφράγισμα, τηροῦντες μὴ ἐπεμβαίνειν τι τῶν ἀπαισιῶν μηδὲ ὑπὲρ τὰ ἐσκαμμένα πηδᾶν τις ἀφ' ἡμῶν, ἀλλ' ἐν μέσῳ ἡμῶν καὶ ὑμῶν ἔστωσαν ὄρκοι καθάπερ σιδηροῦς τοῖχος καὶ ἀσφαλὲς περίφραγμα. Τὸ δὲ αἰτεῖν τέκνα καὶ ἔχειν καὶ ἐπιτροπεύειν ἀδύνατόν ἐστιν αἰτοῦντι συντίθεσθαι· τὸ δὲ δοῦναι μᾶλλον ἀδυνατώτερον.“ —

5. Τούτοις τοῖς λόγοις ἀποπεμφθέντες οἱ τοῦ βασιλέως πρέσβεις καὶ πρὸς τὸν βασιλέα πάντα ἀναλέξαντες, ἔδοξε τὰ ῥή† δείγματα. Καὶ δὴ τὴν ψυχὴν καμῶν καὶ εἰς ἀνάμνησιν ἐλθῶν τῶν ῥημάτων, ὧν συνετάξατο τῷ Μουσταφᾷ ἄρτι ἐν τῇ Λήμνῳ νήσῳ διάγοντι, ἐξ ὅτου παρὰ τοῦ αὐτοῦ βασιλέως ἐπέμφθη ἐξόριστος, ὡς ὁ λόγος φθάσας ἐδήλωσε, μετακαλεῖται Δημήτριον Λάσκαριν τὸν Λεοντάριον, ἄνδρα καί, ὡς χρὴ εἰπεῖν, στρατηγὸν γενναῖον, εὐδοκμήσαντα ἐν τε Λακεδαιμονίᾳ καὶ Θετταλίᾳ τὸ πρῶτον ζῶντος τοῦ ἐν αὐτῇ βασιλεύσαντος Ἰωάν-

8 οὐ *scripsi* : οὐ P : *delevit* Bek || 12 καβουρίδων P<sub>1</sub> : καβούριδων P || 22 *linea desinente paginae* ῥή P : *fortasse* ῥήματα ἀφιλίας *sive tantummodo* ῥητὰ *supplendum est*.

italiană redă locul numai cu : „nella anima sua rimase molto contristato“ (ed. Bonn, p. 419). Rezumatorul codicelui grec 4 al Academiei Romîne, p. 33, care și el l-a avut locul stricat, îl interpretează, rezumîndu-l astfel : αὐτὰ τὰ λόγια ἀνέφερον οἱ πρέσβεις πρὸς τὸν βασιλέα καὶ ἐφάνησαν τόσα δαγκάματα „aceste vorbe solii le-au raportat împăratului și i s-au părut tot atîtea înșepături“. Poate că ar trebui întregit în ῥήματα ἀφιλίας δείγματα „cuvintele dovezi de dușmănie i s-au părut“ sau numai în ῥητὰ δείγματα „raportînd totul împăratului, le-a socotit drept „anumite indicații“. — *precum s-a arătat mai sus* : vz. XXII, 5. — *Ioan Paleolog* : e Ioan VII Paleolog vz. XVIII, 2.

Dimitrie avea pe lângă el cele dintii demnități și funcții. După moartea lui Ioan, împăratul trimite pe cel de-al treilea fecior al lui, dându-i coroana de despot al Tesaliei; pe Leonдарis însă l-a chemat de acolo și-l ținea în Constantinople pe lângă sine ca pe un bărbat priceput și încercat în chestiunile militare.

**Feciorii  
împăratului  
Manuil II  
Paleolog.**

6. Căci împăratul Manuil a avut fericirea să aibă șase copii de partea bărbătească; dintre aceștia cel dintii era Ioan, care a și primit de la tatăl său coroana și a fost proclamat împărat al romeilor; cel de-al doilea Teodor, pe care l-a pus despot în Lacedemonia; cel de-al treilea Andronic, care a fost făcut despot în Tesalia; al patrulea Constantin, care a și primit părțile dinspre Marea Neagră [părțile dinspre Chazaria]; al cincilea Dimitrie și al șaselea Toma, care stăteau cu tatăl, fiind copii brudii.

**Obiceiul  
de succesiune  
la turci.**

7. Atuncea împăratul, dus de nevoie, îi dă din Constantinople lui Dimitrie Lascaris zece trireme, bine pregătite, și-l trimite în insula Lemnos cu ordinul să ia pe surghiunitul Mustafa cu Țineit, de care înainte a fost vorba deseori, și cu ostașii de pe trireme să-i scoată în Chersones. Și pe Mustafa îl va pune sultan în Tracia, ca unul ce este fiu firesc al lui Baiazid, care a murit mai înainte, și moștenitor universal al puterii de stat părintești, al locurilor și țărilor; și aceasta s-a și făcut. Căci la turci era un obicei din vechime să nu se intereseze al cui băiat este acesta și al cui acela, ci numai și numai, dacă este coborîtor din Osman. Dacă însă nu este din aceeași tulpină, nu se poate să-i urmeze și să-i dea cinstea de sultan.

**Războaiele  
lor de pradă.**

8. Dar să fac aici o expunere a mentalității turcești, pe care o au ei de demult și care ține și pînă azi; căci în urma acestei mentalități năvălesc cu vitejie asupra creștinilor și-și ridică monumente de biruință în contra lor și întotdeauna ca nici un alt neam au avut parte de victorie. După ce turcii, pornind din Persia, au trecut granițele Armeniei și au început să prade părțile Capadociei-de-sus și ale Licaoniei, au dat sfoară în țară ca din partea sultanului, că oricine ar vrea să vină la năvală în contra necredincioșilor, să vină! Căci era nația turcilor, ca nici un alt neam, iubitoare de prădăciuni și nedreptăți.

6 Cp. L. Chalc., I, 192, 11—14 și G. Sfranțes, I, 124, 15—125, 14. — *părțile dinspre Chazaria*: aceste cuvinte nu-și au nici un rost. Chazaria, un stat mare în nordul Mării Negre, aproape de la Nistru pînă la Volga, — spre sfîrșitul secolului al

νου τοῦ Παλαιολόγου, ἀνεπιού τῷ αὐτοκράτορος· καὶ γὰρ ὁ Δημήτριος οὗτος εἶχε τὰ πρῶτα τῶν τιμῶν παρ' αὐτῷ. Θανόντος δ' αὐτοῦ πέμπει τὸν τρίτον τῶν υἱῶν αὐτοῦ στεφανώσας δεσπότην ἐν Θετταλίᾳ, τὸν δὲ Λεοντάριον μεταπέμψας ἐκεῖθεν εἶχεν ἐν Κωνσταντίνου πλησίον αὐτοῦ ὡς ἄνδρα συνετὸν καὶ περὶ τὰ στρατιωτικὰ δόκιμον.

134b

6. Καὶ γὰρ ἠτύχει ὁ βασιλεὺς Μανουήλ ἐν ἑξ̄ παισὶν ἄρῶσιν, ὧν ὁ πρῶτος ἦν Ἰωάννης, ὃς καὶ στεφθεὶς παρὰ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ βασιλεὺς Ῥωμαίων ἀνηγορεύθη· ὁ δεύτερος Θεόδωρος, ὃν καὶ δεσπότην Λακεδαιμονίας κατέστησεν· ὁ τρίτος Ἀνδρόνικος, ὃς καὶ Θετταλίας δεσπότης ἐγένετο· ὁ τέταρτος Κωνσταντῖνος, ὃς καὶ τὰ Ποντικὰ μέση [τὰ πρὸς Χαζαρίαν] ἐκληρώσατο· πέμπτος δὲ Δημήτριος καὶ ἕκτος Θωμᾶς, οἱ καὶ σὺν τῷ πατρὶ διήγον νήπια τυγχάνοντες.

10

7. Τότε οὖν χρεῖας κατεπειγούσης τριήρεις δέκα, ὡς χρή, ἐκ τῆς Κωνσταντίνου τῷ Δημητρίῳ τῷ Λάσκαρι παραδοὺς ἐπέμψεν ἐν τῇ νήσῳ Λήμνῳ προστάξας αὐτὸν λαβεῖν τὸν ἐξόριστον Μουσταφᾶν σὺν τῷ πολλάκις προῤῥηθέντι Τζιναϊτ καὶ ἐξαγαγεῖν αὐτοὺς ἐν Χερσόνησῳ σὺν τῇ δυνάμει τῶν τριήρων. Καὶ τὸν Μουσταφᾶν ἀρχηγὸν καταστήσει Θράκης ὡς υἱὸν ὄντα φυσικὸν τοῦ προαποικομένου Παγιαζήτ καὶ ὡς καθολικὸν κληρονόμον τῶν πατρικῶν αὐτοῦ πραγμάτων, τόπων καὶ ἐπαρχιῶν· ὃ δὴ καὶ γέγονεν. Καὶ γὰρ ἔθος ἦν ἀρχαῖον τοῖς Τούρκοις τὸ μὴ πολυπραγμονεῖν, τίνος οὗτος καὶ τίνος ἐκεῖνος παῖς, πλὴν καὶ μόνον, εἰ τοῦ Ὀτμᾶν ἀπόγονόν ἐστι. Εἰ δ' οὐκ ἔστι τῆς αὐτῆς ῥίζης, ἀδύνατον ὑπέικειν καὶ ὡς ἀρχηγὸν τιμᾶν.

15

20

8. Ἄρξωμαι δὲ ἐντεῦθεν τὴν ἔκπαλαι γενομένην παρὰ τῶν Τούρκων ἐπινοίαν διηγῆσασθαι, ἣ καὶ ἄχρι τοῦ νῦν σφύζεται· καὶ δι' αὐτῆς ἀνδρείως τῶν χριστιανῶν ἐφίστανται καὶ τρόπαια κατ' αὐτῶν διεγειροῦσι καὶ ἐς αἰεὶ τὴν νικῶσαν ὡς οὐκ ἄλλο γένος κεκλήρωται. Οἱ Τοῦρκοι κατάραντες ἐκ Περσίδος καὶ τὰ τῆς Ἀρμενίας ὄρια διαβάντες καὶ ἀρξάμενοι λεηλατεῖν τὰ τῆς ἄνω Καππαδοκίας μέρη καὶ τῆς Λυκαονίας, ἐκήρυττον ὡς ἐκ προσώπου τοῦ ἀρχηγοῦ διὰ τοῦ κήρυκος, ὡς, εἴ τις βούλοιο εἰς ἐπιδρομὴν ἀπίστων ἐλθεῖν, ἐλθέτω. Ἦν γὰρ τὸ ἔθνος τῶν Τούρκων, ὡς οὐκ ἄλλο, φιλάρπαγον καὶ φιλάδικον. Πρὸς ἄλληλα

135b

25

10 τὰ πρὸς χαζαρίαν P: *om.* I: *seclusi* || 20 ἀπόγονόν P: *vide et* 189,18 | ὑπέικειν Bull: ὑπεὶ P: ὑπήκειν P<sub>1</sub> || 22 ἄρξωμαι P.

8-lea o prințesa chazară a ajuns împărăteasă în Bizanț, soțul ei fiind numit de aceea Leon IV Chazarul (780—785), — dispăruse de mult în timpul lui Duca. Vechea traducere italiană nici nu le are aceste cuvinte. Cred că e notă marginală a vreunui cititor sau copist, intrată apoi în text; și de aceea le-am scos din text.

8: *turcii pornind din Persia*: nu e Persia, Iranul propriu-zis, ci vastul imperiu turcoman; v. XVII, 7. —

Căci și între ei erau așa! Dar în contra creștinilor, ce să mai spun? Numai să fi auzit glasul crainicului chemînd la năvală, ceea ce pe limba lor se chiamă acchin, atunci cu toții de-a valma ca un rîu ce se revarsă, aleargă nechemăți, în cete nenumărate, cei mai mulți fără vreo raniță sau traistă și fără lănci și iatagane, alții făcînd drumul pe jos, cei mai mulți cu nimic alta decît cu un ciomag în mîinile fiecăruia. Și pornind în contra creștinilor, îi prindeau ca oile, dumnezeu cu judecățile lui ne-pătrunse dînd această osîndă în contra noastră pentru mulțimea păcatelor neamului nostru. Și năvala lor ținînd neîntrerupt pînă acuma au cuprins nu numai ținuturile răsăritene, ci și ale Traciei, strivind cu desăvîrșire toate țările din Chersones și pînă la Istru și nu e zi în care să stea degeaba, ci dacă azi se făceau că au revenit la relații de pace cu sîrbii, mîine prădau în părțile Aticei și Lacedemoniei, ale Ahaiei și Eladei. Poimîine, dacă, în aparență, legau pace cu statul bizantin, plînsset și vaiet se revărsa asupra sîrbilor, apoi asupra bulgarilor, după aceea asupra albanezilor; și așa necontenit, orice popor incult sau civilizată, barbarii n-au încetat să-l bîntuiască și nu încetează nici pînă azi și, precum cred, nici nu vor înceta, pînă ce nu o să primim în inima noastră frica de dumnezeu. Căci păcătuim față de dumnezeire și, deși sîntem botezați în numele tatălui și al fiului și sfîntului duh, al unui singur dumnezeu, totuși nu ținem seama de el și călcăm poruncile singurului dumnezeu adevărat; și de aceea am fost dați pe mîna celor țără de dumnezeu și pe drept sîntem pedepsiți de ei, căci bună și dreaptă este hotărîrea lui dumnezeu.

Și nu numai neamurile cele atît de multe și numeroase pînă la Istru, le-au înfrînt pînă la capăt, ci și dincolo de Istru pe romîni; și pe înșși ungurii, mulțime fără de număr, i-au făcut puțini; și nu numai turcii din părțile vecine, cei din Tracia, din Atica, din Iliric, din Hemimont și cei vecini cu Serbia străbat prădînd; — și cît despre mine, e astăzi mult mai mult popor turc de la strimtoarea lingă Galipoli și pînă la Istru decît acela care locuiește în părțile Anatoliei, adică popor turc ce-i supus sultanului coborîtor din urmașii lui Osman; — ci și turcii din pămîntul Asiei și cei ce locuiesc în Frigia, — dar ce spun? — cei din Licaonia, cei din hotarele Armeniei, din Amasia, Capadocia, Cilicia, Licia și Caria vin pînă la Dunăre pe jos, ca să prade pe creștini. Și chiar dacă ar năvăli de zeci de mii de ori asupra unei țări din cele mai mici, ci totuși

ἀκχίν *acchin*: turcește, incursiune de pradă și jaf; vz. G. Moravcsik, II, 65 s.v. — ἐπισπώντων e genitiv absolut; de subînțeles τῶν Τούρκων și de aceea am adăugat πρὸς, „Poimîine trăgînd spre pace statul bizantin, în aparență“. Bekker suprimă τὰ legînd ἐπισπώντων cu Ῥωμαίων, dar nu bizantinii erau aceia care încheiau pace-

γάρ ἦν· εἰ δὲ κατὰ χριστιανῶν, τί χρὴ καὶ λέγειν; Καὶ εἰ μόνον τὴν τοῦ κήρυκος φωνὴν ἀκούσωσι ὡς πρὸς ἐπιδρομὴν, ὃ καλεῖται κατὰ τὴν αὐτῶν γλῶτταν ἀκκήν, τότε πάντες χύδην καὶ ὡς ποταμὸς ῥέων αὐτόκλητοι, ἄνευ βαλαντίου καὶ πήρας, οἱ πλείστοι καὶ αἰχμῶν καὶ ἀκινάκων, ἔτεροι πεζοὶ τὴν πορείαν μυριαρίθμους παρεμβολὰς στοιχήσαντες θέουσιν, οὐκ ἄλλο οἱ πλέονες ἄλλ' ἢ ῥόπαλον ταῖς 5 ἐκάστου χερσί. Καὶ κατὰ τῶν χριστιανῶν ὁρμῶντες ὡς πρόβατα τούτους ἐξώγρων, ἀρῆτόις Θεοῦ κρίμασι τοῦτο καθ' ἡμῶν τὸ ψήφισμα δεδωκότος ἕνεκα πλήθους ἁμαρτιῶν τοῦ ἡμετέρου γένους. Καὶ ἡ ἐπιδρομὴ ἢ συνεχῆς κρατοῦσα ἄχρι τοῦ νῦν, οὐ μόνον τὰ ἀνατολικά θέματα, ἀλλὰ καὶ τὰ τῆς Θράκης κρατήσαντες, ἀπὸ Χερρόνῃσου μέχρι τοῦ Ἰστρου πάσας τὰς ἐπαρχίας καθυποτάξαντες, 10 τὸ καθεκάστην μὴ ἀμελοῦντες, ἀλλὰ σήμερον πρὸς εἰρήνην μετασχηματιζόμενοι 136b τοῖς Σέρβοις, αὔριον τὰ τῆς Ἀττικῆς καὶ Λακεδαιμονίας, Ἀχαΐας καὶ Ἑλλάδος ἐλητίζοντο. Μετὰ τὴν αὔριον δὲ τὰ τῶν Ῥωμαίων, ὡς ἐδόκει, (πρὸς) τὴν εἰρήνην ἐπισπῶντων, θρηῆνος καὶ οὐαὶ τοῖς Σέρβοις ἐπέρρηεν, εἶτα Βουλγάροις, μετέπειτα Ἀλβανίταις· καὶ καθεξῆς λυμαίνοντες ἅπαν ἄγριόν τε καὶ ἡμερον ἔθνος 15 οἱ βάρβαροι οὐκ ἐπαύοντο καὶ οὐ παύονται ἄχρι τὴν σήμερον· ὡς ἐμοὶ δοκεῖ, καὶ οὐ παύσονται, ἄχρις ἂν ἡμεῖς τὸν τοῦ Θεοῦ φόβον ἐν νῶ λάβωμεν. Καὶ γὰρ εἰς τὸ Θεῖον ἡμεῖς ἀσεβοῦντες, βάπτισμα ἔχοντες εἰς ὄνομα πατρός, υἱοῦ καὶ ἀγίου πνεύματος, τῆς μιᾶς θεότητος, καὶ τούτου καταφρονοῦντες, ἀθετοῦμεν τὰς ἐντολὰς τοῦ μόνου ἀληθινοῦ Θεοῦ· τοῖς ἀσεβέσι παρεδόθημεν καὶ δικαίως ὑπ' αὐτῶν 20 κολαζόμεθα, τοῦ Θεοῦ τοῦτο καλῶς καὶ δικαίως ὄρισαντος.

Καὶ οὐ μόνον τὰ πρὸ τοῦ Ἰστρου μυριάριθμα ἔθνη καὶ πάμπολλα, ἀλλὰ καὶ μετὰ τὸν Ἰστρον Βλάχους εἰς τέλος ταπεινώσαντες, Οὐννοὺς αὐτούς, τὴν ἀμέτρητον πληθύν, εὐδιάμετρον κατεργάσαντες, καὶ οὐ μόνον οἱ γειντιῶντες Τοῦρκοι κατατρέχουσιν, οἱ τῆς Θράκης, οἱ τῆς Ἀττικῆς, οἱ τοῦ Ἰλλυρικοῦ, οἱ 25 τοῦ Αἰμιμόντου καὶ οἱ γειντιῶντες Σερβίαν· — καὶ γὰρ ὅσον τὸ κατ' ἐμέ, πολὺ πλεον τυγχάνει τὸ γένος τοῦτο τὴν σήμερον ἀπὸ πορθμοῦ Καλλιουπόλεως ἄχρι τοῦ Ἰστρου παρ' ὅσον ἐν τοῖς τῆς Ἀνατολῆς μέρεσι τὸ κατοικοῦν, λέγω τὸ ὑπήκοον τοῦ ἀρχηγοῦ τοῦ ἐκ τῶν Ὀθμάν· — ἀλλὰ καὶ οἱ ἐκ τῆς Ἀσιάτιδος γῆς καὶ 137b οἱ τὴν Φρυγίαν οἰκοῦντες, καὶ τί λέγω; Λυκάονες, οἱ ἐν τοῖς Ἀρμενίων ὄρεισι 30 κείμενοι, Ἀμασινοί, Καππαδόκαι, Κίλικες, Λύκιοι, Κᾶρες ἄχρι Δανούβιος πεζοὶ τὴν πορείαν ποιοῦντες ἕνεκα τοῦ κλέψαι χριστιανόν. Καὶ γὰρ εἰ μυριάκις μύριοι

4 ἀκκινάκων P || 13 τὰ P : *delevit* Bek | πρὸς *supplevi*.

cînd cu unii cînd cu alți, ci Turcii; și construcția genitivului absolut, Duca o folosește în chip destul de liber; vezi Indice gramatical. — *Iliric*: *Illyricum* e numele roman pentru Iliria; *Hemimont*: a fost o provincie romană în Tracia la poalele Balcanilor (Haemus) în împărțirea administrativă de mai târziu a imperiului roman.



ἐπέλθωσι τῇ τυχούσῃ τῶν ἐπαρχιῶν, ἀλλὰ ληστροικῶς ἐπεμβαίνουσι καὶ ἀρπάζοντες φεύγουσι. Τοῦτο τὴν Θράκην πᾶσαν ἄχρι Δαλματίας ἔρημον ἀπειργάσατο· τοῦτο τοὺς Ἀλβανούς, γένος ὑπὲρ ἀριθμὸν ὄν, εὐαριθμητούς ἐποίησεν· Βλάχους ὁμοίως· Σέρβους καὶ Ῥωμαίους εἰς τέλος ἠφάνισεν.

9. Τούτων οὕτως αἰχμαλωτιζομένων, τὸ πέμπτον τῶν λαφύρων τῷ ἀρχηγῷ προσκυροῦσι κατὰ τὴν αὐτῶν νεαρὰν καὶ ἀφοσιουσι τοῦτο τὸ πέμπτον τῇ ἀρχῇ καὶ ταῦτα τὰ κρείττονα. Εἶτα καὶ οἱ τοῦ ἀρχηγοῦ καὶ τῆς ἀρχῆς ἐξισωταί, ὅπου δ' ἂν νέον καὶ εὐρωστον ἐκ τῶν αἰχμαλώτων ἴδωσι, τοῦτον δι' ἐλαχίστου τιμήματος ὠνήσαντες εἰσποιητὸν τῇ ἀρχῇ καὶ δοῦλον κατονομάζουσι. Καὶ τούτους ὁ ἀρχηγὸς νεόλεκτον στρατόν, κατὰ δὲ τὴν αὐτῶν γλῶτταν γενίτζεροι, καλεῖ, οὗς καὶ εἰς τὴν αὐτοῦ δυσσέβειαν μετάγων καὶ περιτέμων οἰκείους αὐτῷ κατονομάζει, δὸς αὐτοῖς πάμπολλα δῶρα καὶ ὄφρικίων τὰ λαμπρότατα, προνοίας οὐ τῆς τυχούσης καὶ παντοίων ἄλλων ἀγαθῶν, ὁμοτραπέζους καὶ συμπότας ποιῶν αὐτούς, ἔχων εἰς αὐτοὺς στοργὴν ὡς πατὴρ πρὸς τέκνα· καὶ ταῦτα τίνας; αἰπόλεις καὶ ποιμένας βουκόλους τε καὶ χοιροβόσκους, γεωργῶν παῖδας καὶ ἵπποφόρων. Πρὸς γὰρ τὴν τοιαύτην διάθεσιν κἀκεῖνοι ὑπὲρ τοῦ ἀρχηγοῦ τὴν ζωὴν αὐτῶν εἰς οὐδὲν λογίζοντες, μᾶλλον ὑπὲρ τῆς δόξης, ἣς ἔτυχον ἀπολαύοντες, ἵνα μὴ ἐκπέσωσι ταύτης, πάσχουσιν ἐν καιρῷ πολέμου ὑπὲρ ἄνδρας καὶ τὴν νικῶσαν λαμβάνουσι. Τὸ γνωριστικὸν δὲ σημεῖωμα τούτων τὸ τῆς κεφαλῆς κάλυμμα, δ' κατὰ τὴν κοινὴν γλῶτταν Ῥωμαῖοι ζαρκολᾶν λέγουσι· καὶ γὰρ κοινῇ πάντες Τοῦρκοι τὸ αὐτὸ χρῶντες ὡς κεφαλῆς περιβόλαιον, οἱ μὲν πάντες, ὅσοι ἐξ ἰδιωτῶν καὶ ἐξ εὐγενῶν τυγχάνουσι, κοκκινοβαφές τοῦτο χρῶνται, ὅσοι δὲ τῶν ἀλλογενῶν τῷ τῆς δουλείας ὑπέπεσον ζυγῷ γραφέντες δοῦλοι τοῦ ἀρχηγοῦ, οὗτοι λευκόχροα φοροῦσι τὰ τῆς κεφαλῆς περιβόλαια ἐκ πύλου λευκοτάτου, ἡμισφαιρές, ὅσον χωρεῖν κεφαλῇ, ἔχον περιττεῦον ἄνωθεν τῆς κορυφῆς, ὅσον καὶ σπιδαμῆς εἰς ὄξυ καταλήγον. Τοῦτο τοίνυν τὸ νεόλεκτον σύνταγμα καθ' ἕκαστον ἔτος ὑπερπεριττεῦόν ἐστι καὶ εἰς τὸ ἐν ἑκατοντάκις ἐν ἀριθμεῖται, καὶ γὰρ δοῦλοι δούλους κτῶνται καὶ τῶν δούλων οἱ δοῦλοι δούλους· καὶ πάντες ὀνομάζονται καὶ εἰσι τοῦ ἀρχηγοῦ δοῦλοι. Οὐκ ἔστιν ἐν αὐτοῖς οὔτε Τοῦρκος οὔτ' Ἄραψ, ἀλλὰ πάντες χριστιανῶν παῖδες· Ῥωμαίων, Σέρβων, Ἀλβανῶν, Βουλγάρων, Βλάχων καὶ Οὐννων, οἵτινες ἀσεβήσαντες καὶ τοῦ παρόντος τὰς ἀπολαύσεις ὡς χοῖροι λαχάνων

3 ὄν *scripsi*: ὄντα P || 10 γενήτζερη P || 17 ἀπολαύοντες *scripsi*: ἀπολαβόντες P | 20 κοινῇ Bek: κοινοί P || 25 κεφαλή P: κεφαλὴν Bek.

*porcari*...: așa se și explică foarte bine tărâia și vitejia cea mare a corpului de armată ieniceresc. — *zarcula*: fes; vz. XXI. 12. — *inscriși robii ai sultanului*: adică în corpul ienicerilor.

grădina de zarzavat și ca turbați asemenea unor cîini poartă mereu o ne-  
 împăcată ură de moarte asupra celor de un neam cu ei. Și precum am  
 spus mai sus, că poporul turc trece ușor de la un sultan la altul, numai  
 ca noul sultan care a luat acuma de curînd domnia, să fie din aceeași  
 5 spiță a lui Osman și nu din alta, și atunci și acest corp de ieniceri,  
 a cărui istorie am făcut-o, și-a însușit și el aceeași pornire; și e de  
 ajuns ca noul domn să fie un coborîtor din Osman. Căci toți coborîtorii  
 din Osman sînt socotiți și sînt patroni ai lor și aceștia îi au pe dînșii  
 ca robi cărora le-au dat libertatea. Cînd însă domnia a alunecat de la  
 10 unul la celălalt, fie de la tatăl la fecior sau la un frate de la alt frate,  
 către care norocul să-și fi întors fața, acolo stă alătura cu toată cre-  
 dința și corpul de ieniceri.

Dar să începem din nou istorisirea, de unde a și început povestirea  
 acestei digresiuni.

15 **Mustafa  
 proclamat  
 sultan.** XXIV. Dimitrie a luat pe Mustafa care era feciorul lui  
 Ilderim, precum s-a arătat mai sus, și cu el pe Țineit,  
 de care deseori s-a vorbit mai înainte, și după ce mai  
 întii i-a legat cu jurămînt, că Mustafa nu va călca niciodată voia împă-  
 ratului, ci întotdeauna îi va fi ascultător ca un fiu față de tatăl său,  
 20 dîndu-i spre încredințare și pe fiul său, au încheiat un tratat, că va da  
 împăratului Galipoli din Chersones, apoi părțile dinspre Marea Neagră  
 pînă la granițele Țării Romînești și din Tesalia pînă la Ierisos și Sfîntul  
 Munte și alte cîteva cule greu de biruit și de ajuns la ele; așadar după  
 ce le-a luat jurămîntul, au ridicat pînzele și a plecat asupra cetății Ga-  
 25 lipoli.

2. Dar și oamenii lui Murad au luat în cetate toate măsurile de sigu-  
 ranță, precum trebuia, și ducînd vasele și triremele în port și ocupînd  
 bine turnul din port cu oamenii de luptă, ședeau și așteptau războiul.  
 Dimitrie însă debarcînd pe Țineit cu pușinii turci pe care îi aveau, și  
 30 oaste bizantină nu puțină, a început să ridice război. Și armata de ori-  
 gine grecolatină din Galipoli și cea de origină băștinașă ieșind de-a  
 dreptul la atac, n-au fost în stare să-i reziste lui Țineit, căci era omul

XXIV, 1 — XXV, 3: cp. G. Sfranșes, 1029 A—D și L. Chalc., II, 1, 4 — 5, 9,  
 precum și G. Sfranșes I, 117, 20 — 119, 10.

1: s-a arătat mai sus: vz. XVIII, 4. — s-a vorbit deseori mai înainte: vz.  
 XVIII, 5 și indice la Țineit. — părțile dinspre Marea Neagră pînă în granițele Țării  
 Romînești: În împrejurări analoge Duca precizează de obicei „pînă în Dunăre”  
 (μέχρι Δανούβειος V, 5); sau cînd Musulman i-a cedat mai înainte împăratului  
 Manuil II Paleolog cetățile de pe tărîmul Mării Negre, spune că i le-a cedat  
 „din Bosfor, pînă la Varna” (μέχρι Βόσφορος XVIII, 2). Precizînd de astă dată  
 că cedarea s-a făcut „pînă în granițele Țării Romînești” (ἄχρις ὁρίων Βλαχίας),



κατατρυφῶντες, παρόμοιοι κύνεσι λύτταν νοσοῦντες κατὰ τῶν ὁμογενῶν ἔχθραν ἄσπονδον θανατηφόρον αἰεὶ φέρουσι. Ὡς γὰρ ἀνωτέρω εἰρήκαμεν, ὅτι τὸ ὑπήκοον μεταβάλλεται ἐξ ἄλλου εἰς ἕτερον ἀρχηγὸν εὐκόλως, πλὴν ἐκ τῆς αὐτῆς ῥίξεως τοῦ Ὀθμᾶν εἶναι τὸν ἥδη τὸν νεωστὶ ἄρξαντα καὶ οὐκ ἄλλοθεν, καὶ τὸ δουῖλον φῦλον, ὃ διήλθομεν τὴν ἱστορίαν, καὶ αὐτὸ τὴν αὐτὴν ὁρμὴν κέκτηται. 5  
ἀρκεῖ γὰρ εἶναι τὸν νέαρχον Ὀθμᾶνιον. Πάντες γὰρ οἱ Ὀθμᾶνιοὶ πάτρωνες αὐτῶν λογιζονται καὶ εἰσὶ καὶ αὐτοὶ ὡς ἰδίους ἀπελευθέρους αὐτοὺς ἔχουσι. Ἐπὶ δὲ ῥεύσῃ ἢ ἀρχῇ ἐξ ἄλλου εἰς ἕτερον ἢ ἐκ πατρὸς πρὸς υἱὸν ἢ εἰς ἀδελφὸν ἐξ ἀδελφοῦ, τὸν ὄν ἢ τύχη καλῶς προσβλέψῃ, ἐκεῖ καὶ τὸ δουῖλον πιστότατα τὴν παρᾶστασιν ἀπεργάζεται. 10

Ἀρξώμεθα δὲ πάλιν τὴν ἱστορίαν, ὅθεν καὶ ὁ λόγος τοῦ διηγήματος ἤρξατο.

XXIV. Ὁ Δημήτριος λαβὼν τὸν Μουσταφᾶν, υἱὸν ὄντα τοῦ Ἰλτρῆμ, ὡς ὁ λόγος φθάσας ἐδήλωσεν, καὶ σὺν αὐτῷ τὸν προῤῥηθέντα πολλάκις Τζιναήτ, ὄρκους αὐτοὺς ἀσφάλισας πρότερον, ὡς (ὁ Μουσταφᾶς) οὐκ ἀθετήσει ποτέ τὴν βασιλικὴν βουλήν, ἀλλὰ αἰεὶ ἔσται ὑπήκοος ὡς υἱὸς πρὸς πατέρα, δούς αὐτῷ τὸν υἱὸν αὐτοῦ εἰς πίστιν, καὶ συνθήκας ποιήσαντες δώσειν τῷ βασιλεῖ τὴν ἐν Χερσόνησῳ Καλλιούπολιν καὶ τὰ Ποντικὰ μέρη ἄχρις ὀρίων Βλαχίας καὶ τὰ τῆς Θεσσαλίας ἄχρι Ἐρρισσοῦ καὶ Ἀγίου Ὀρους καὶ ἄλλα τινὰ δύσδοτα καὶ δυσκᾶτέργαστα δώματα, ἀσφάλισαντες οὖν αὐτοὺς ὄρκους καὶ τὰ ἰστία περῶσαντες ἐπὶ τὴν Καλλιούπολιν ἔπλευσαν. 15 140b 20

2. Καὶ δὴ καὶ οἱ τοῦ Μουράτ ἀσφάλισαντες, ὡς ἔδει, τὸ πολίχνιον καὶ ἐν τῷ λιμένι τὰς σκάφας καὶ τὰς τριήρεις εἰσάξαντες καὶ τοὺς πολεμιστὰς ἐπὶ τὸν πύργον τὸν ἐν τῷ λιμένι καλῶς ἐφαρμόσαντες, ἐκάθηντο προσδεχόμενοι πόλεμον. Ὁ δὲ Δημήτριος ἐξαγωγὸν τὸν Τζιναήτην μετ' ὀλίγων, ὧν εἶχον, Τούρκων καὶ Ῥωμαίων οὐκ ὀλίγον στρατὸν, ἤρξατο πόλεμον αἶρειν. Καὶ δὴ τὸ βασιμουλικὸν τῆς Καλλιουπόλεως καὶ τὸ δημοτικὸν κατὰ πρόσωπον μαχεσάμενοι οὐκ ἦσαν ἀρκοῦντες εἰς ἀντίστασιν τῷ Τζιναήτ, ἀνδρείος γὰρ ἦν ὁ ἀνὴρ καὶ περι 25

4 post ἥδη *addere vult* καὶ *vel* τεθνεῶτα καὶ Bull || 8 ῥεύσῃ Bek: ῥεύσει P || 9 προσβλέψει P || 11 ἀρξώμεθα P || 15 ὁ Μουσταφᾶς *addidi*: el Mustafa I: om. P || 25 μεθ' ὀλίγων P.

acest fel de precizare pare să fie o dovadă, că pe la 1421 stăpînirea Țării Românești dincolo de Dunăre, adică în Dobrogea, căci e vorba de „părțile dinspre Marea Neagră”, se întindea mult spre sud, încît cesiunile lui Mustafa să poată ajunge pînă în granița Țării Românești. Știrea aceasta din cronică lui Duca e cu atît mai importantă, cu cît e adevărită și prin documente care, în titlul ce i-l dau lui Mircea cel Bătrîn, îi arată stăpînirea pătrunzînd departe în dreapta Dunării, numîndu-l „stăpînitor și pînă în hotarele Odrului” (Adrianopolei); vz. A. Sacerdoțeanu, *Din Arhiva mănăstirii Cozia*, în „Hrisovul” VI. 1946, p. 65—67. — δώματα textual case; dar fiind vorba de clădiri întărite în locuri greu de pătruns, am tradus *cule*.

2: βασιμουλικὸν tot așa și XXVIII, 3, dar și γασμουλικὸν XXVII, 1: Explicarea cuvîntului ne-o dă cel mai bine G. Pahimer: Γασμουλοῖ, οὗς ἂν Ῥωμαῖος διγενεὶς εἶποι, ἐκ Ῥωμαίων γυναικῶν γεννηθέντες τοῖς Ἰταλοῖς (ed. Bonn, vol I, 309, 14: „Gasmuli pe care un Bizantin i-ar putea numi de origine dublă, născuți din mame bizantine și tați italieni”. Și istorisînd că Mihail VIII Paleolog se biziua pe marinari gasmulî, scrie despre ei:

viteaz și cu foarte multă experiență în arta războiului ca nimeni din turcii de atunci. Și atunci cei din oraș, fără să și vrea, dau dos și o iau la fugă. Mustafa văzînd aceasta, a prins la curaj și cu multă îndrăzneală, iese și el din trireme. Și aprig s-au războit pînă seara; seara, 5 Mustafa cu Dimitrie se urcă din nou în trirema împărătească și, stînd amîndoi pe pupă, Mustafa îi somează pe adversari să stea înaintea lui fără nici o frică față în față, incredințîndu-i că vrea să le vorbească puține cuvinte în interesul statului și în acea vorbire a început să le cuvînteze chiar așa: „Bărbați, știți bine că sînt feciorul lui Ilderim și voi ieniceri de-ai tatălui meu. Cum se face că nu dați stima cuvenită domnului vostru? Nu știți că acela care a domnit mai înainte era fraatele meu? Și el pe celălalt frate l-a ucis și a deținut pe nedrept domnia pînă acuma și pe mine m-a pus pe drumuri și pînă acuma m-a dat în închisoare pe mîna romeilor, dar acuma cu voia lui Dumnezeu norocul și-a întors fața către mine și-mi netezește calea, spre a mă duce la domnia părintească; și voi vă împotriviți soartei și nu o lăsați să-și meargă drumul înainte?! Dacă deci o să vă plecați spre mine și o să treceți de partea mea și-mi veți da calea ce duce la Adrianopole la casa tatălui meu, îmi veți fi de acuma nu robi, ci frați și eu față de voi, voi păstra bunăvoința tatălui meu și la favoruri voi adăuga din belșug alte favoruri și la daruri alte daruri. Dacă însă o să vă împotriviți, eu voi ajunge stăpîn pe puterea părintească, fiindcă soarta îmi stă într-ajutor și părintele meu împăratul bizantin mă susține din răspuțeri; căci lui Murad nu i se va da drumul înspre părțile de apus. După ce însă o să fiu stăpîn pe ale mele și o să am timp, eu vă voi judeca“. Ajungînd aceste cuvinte la urechile lor, unii din conducători au trecut la el și i s-au închinat și alții după ei. Dimineața ieșind din trireme cu Țineit, au încălecat și, dînd semnalul de luptă, au pornit ca la război, cu bizantinii și turcii înarmați de pe trireme. Și atuncea toată mulțimea poporului, cîți erau sub arme și care veniseră ca privitori, în aceeași oră i-au făcut închinăciune și toți îl aclamau ca sultan și urmaș al lui Osman. Și au curs pînă seara satele din jur și i se închinau și-l aclamau. Cei dinăuntru cetățuiei însă n-au voit să se dea, ci rezistau, grăind și făcînd urări cu glas mare pentru Murad ca sultan al lor și domn a toate, iar pe Mustafa ocărîndu-l. Și atunci Mustafa ridicîndu-se cu cetele de ostași, pleacă spre Examilion din Chersones și toți locuitorii Chersonesului și cei afară de Chersones alergau, aclamîndu-l sultan, iar Dimitrie a rămas să asedieze cetățuia din Galipoli.

---

„care în limba italiană s-ar putea numi amestecați, căci erau născuți din bizantini și italieni; și-a recrutat marinari din ei, căci de la bizantini aveau moștenită în

τὰ πολεμικὰ ἐμπειρότατος ὡς οὐδεὶς τῶν τότε Τούρκων. Τότε καὶ μὴ θέλοντες  
 νῶτα δίδωσι καὶ εἰς φυγὴν οἱ τῆς πόλεως ἐτρέποντο. Ὁ Μουσταφᾶς οὖν ταῦτα  
 ὀρῶν καὶ θάρσους πλήρης γενόμενος σὺν πολλῷ τῷ θράσει ἐξῆλθε καὶ αὐτὸς  
 τῶν τριήρων. Καὶ δὴ ἕως ἑσπέρας ἀρείκῳ πολεμήσαντες, τῇ ἑσπέρᾳ πάλιν 5  
 ὁ Μουσταφᾶς σὺν τῷ Δημητρίῳ ἐν τῇ βασιλικῇ τριήρει εἰσελθόντες καὶ ἄμφω  
 ἐν τῇ πρύμνῃ καθίσαντες καὶ κελεύσας ἀφόβως τοὺς ἐναντίους ἀπέναντι τούτου  
 κατὰ πρόσωπον στάντας, πίστεις δούς, ὡς ὀλίγους τινὰς λόγους συνάρη μετ'  
 αὐτῶν εἰς συμφέρον τῆς πολιτείας, ἤρξατο δὲ δημηγορήσας αὐτολεξεὶ οὕτως:  
 „ὦ ἄνδρες, οἴδατε ἀκριβῶς, ὅτι τοῦ Ἰλητῆ ὑπάρχω υἱός, ὑμεῖς δὲ δοῦλοι τοῦ 141b  
 μου πατρός. Τίνι τρόπῳ τὸ σέβας οὐκ ἀπονέμετε τῷ κυρίῳ ὑμῶν; Οὐκ οἴδατε, 10  
 ὅτι ὁ προαυθεντεύσας ὑπῆρχεν ἐμὸς ἀδελφός; Κάκεινος τὸν ἕτερον τῶν ἀδελφῶν  
 φονεύσας καὶ τὴν ἡγεμονίαν ἄχρι τοῦ νῦν ἀδίκως παραλαβὼν, ἐμὲ φυγάδα καὶ μέ-  
 χρι τοῦ νῦν ἐν χερσὶ Ῥωμαίων ἔγκλειστον ἀποκαταστήσας, νῦν Θεοῦ νεύσει πρὸς  
 με τῆς τύχης ἰλαρῶς ἐπιβλεψάσης καὶ ἀπροσκόπτως προτρεχούσης εἰσάξει με  
 εἰς τὴν πατρικὴν ἡγεμονίαν, ὑμεῖς ἀνταθεῖτε ταύτην καὶ οὐκ ἔατε προβῆναι; Εἰ 15  
 μὲν οὖν νεύσητε πρὸς με καὶ παραχωρήσητέ μοι καὶ δώσετε τὴν ὁδὸν τὴν ἀπά-  
 γουσάν μοι ἐν τῇ Ἀδριανοῦ ἐν τῷ οἴκῳ τῷ πατρικῷ, ἔσεσθέ μοι ἀπὸ τοῦ νῦν  
 οὐ δοῦλοι, ἀλλ' ἀδελφοὶ καὶ τὴν πατρικὴν εὐνοίαν φυλάξω εἰς ὑμᾶς καὶ ὑπερεκ-  
 θήσω ταῖς χάρισι χάριτας καὶ ταῖς δωρεαῖς δωρεάς. Εἰ δ' ἀντισταθεῖητε, ἐγὼ  
 μὲν ἐγκρατῆς γενήσομαι τῶν πραγμάτων τῶν πατρικῶν συνεργοῦσης τῆς τύχης 20  
 καὶ συγκοπιῶντος τοῦ ἐμοῦ πατρός τοῦ βασιλέως· καὶ γὰρ τῷ Μουράτ οὐ χορη-  
 γηθήσεται ἢ πρὸς τὰ ἐσπέρια ἀπάγουσα ὁδός. Ἐπὰν δὲ γενήσομαι κύριος τῶν  
 ἐμῶν καὶ λάβω καιρόν, ἐγὼ ὑμᾶς κρινῶ.“ — Τούτων οὕτως ἐνωπιισθέντων αὐ-  
 τόμολοι τῶν προυχόντων τινὲς ἦλθον καὶ προσεκύνουν καὶ μετ' ἐκείνους ἕτεροι.  
 Πρωῖας δὲ ἐξελθὼν ἐκ τῶν τριήρων σὺν τῷ Τζιναῖτ καὶ ἐπιβάντες ἵπποις καὶ 25  
 τὸ ἐνυάλιον ἠγήσαντες, ἐκ τῶν τριήρων ὤρμησαν ὡς πρὸς πόλεμον σὺν τοῖς  
 ἐνόπλοις Ῥωμαίοις τε καὶ Τούρκοις. Καὶ δὴ τὸ τοῦ δήμου πλῆθος ἅπαν, ὅσον 142b  
 ἔνοπλον καὶ ὅσον θεατρῶδες, αὐθωρὸν ἀπένειμαν τὴν προσκύνησιν καὶ πάντες  
 εὐφήμουν αὐτὸν ὡς ἀρχηγὸν καὶ τοῦ Ὀτμάν ἀπόγονον. Καὶ συνέρθεον ἄχρῃς  
 ἑσπέρας αἱ πέριξ κῶμαι καὶ προσκυνοῦντες εὐφήμουν. Οἱ δὲ τοῦ πολιχνίου ἐντὸς 30  
 οὐκ ἐνεδίδουν, ἀλλ' ἀνθίσταντο λέγοντες καὶ ὑψηλῇ τῇ φωνῇ φημίζοντες τῷ Μου-  
 ράτ ὡς ἀρχηγῷ αὐτῶν καὶ καθολικῷ δεσπότῃ, τὸν δὲ Μουσταφᾶν ὀνειδίζοντες.  
 Τότε ὁ Μουσταφᾶς ἀπάρας τὰς δυνάμεις πρὸς τὸ Ἐξαμίλιον τῆς Χεδρόνησου  
 ἔξεισι καὶ πάντες οἱ τῆς Χεδρόνησου καὶ τῶν ἔξω συνέθεον εὐφημοῦντες, ὁ δὲ  
 Δημήτριος ἐπολιόρκει τὸ φρούριον τῆς Καλλιουπόλεως. 35

16 νεύσειτε P : νευσετε Bull.

război prevederea și priceperea, iar de la latini impetuoșitatea și îndrăzneala". (*ibid.*, I, 188. 8). Vezi și Glosar la Pahimer, ed. Bonn, vol. I, 550 s.v. și K. Krumbacher, *Gesch. der byz. Lit.*, ed. 2, p. 838, рунот 4. — *Examilion din Chersones* : v. X 5.

Vizirul  
Baiazid  
e învins  
de Mustafa.

3. Dar să ne întoarcem acum la întâmplările cu Murad și să arătăm cum și în ce chip a luat domnia și cum planurile bizantine au fost în zadar și în ce chip Mustafa a fugit și a fost ucis și cum Țineit, părăsindu-l a scăpat.

5 Murad, precum cuvîntul mai înainte a arătat, se afla în Brusa; și zi de zi, partea mai de seamă din supuși venea la el, ca unii ce doreau să-i exprime condoleanțe la moartea tatălui și să-i aducă felicitări la intrarea în domnie, cînd deodată vin oameni din Lampsac cu știrea, că la Galipoli-s trireme foarte multe și strigăte și larmă și sunete de trîm-  
10 bițe și tobe și pocnituri în meterezele zidurilor și steaguri oarecare de-ale dușmanilor. Cei mai încercați și mai străluciți din oamenii de frunte ai lui Murad aveau de mult pizmă pe Baiazid, ca unul ce se ridica peste orice demnitate și era foarte îngîmfat și pe toți îi socotea de nimic, căci și era omul foarte semeț și-și rîdea de mulți; și acuma ei aflară prilej  
15 potrivit care să le aducă o izbîndă, căci Murad era tînăr și frînele domniei nu le ținea încă în mîinile lui, ci tirania bătea din picioare încolo și încoace ca un minz neînvățat și nu ținea seama de băiat, — în el nu era nici o scînteie de inițiativă, ci mai mult o înclinare și o atitudine peste măsură către părerile pașalelor, — și atunci au început să spună  
20 către el: „Vezi, doamne, ce grijă a avut șeful nostru?! Părțile de apus le-a pierdut acuma și o parte din coroana domniei tale a fost pusă pe capul lui Mustafa; și cît de curînd va pune mîna pe toate tezaurele și pe oștile din Tracia și nu după mult timp va fi în stare să vină și asupra noastră, dacă nu se ia vreo măsură. Ordonă deci să treacă fără  
25 multă vorbă cu oștile ce se găsesc aici, strîmtoarea și să dea lupta cu Mustafa, înainte de ce vin și se unesc cu el oștile din apus. Căci din pașalele tale nu este altul ca Baiazid, care să ia lupta și să spulbere pe dușmani ca dînsul, pentru că și unitățile armatei din Tracia îl stimează cu toții ca pe un domn și el îi duce ca pe niște oameni de-ai lui, unde  
30 voiește, căci toți arată față de el supunere și smerenie.“

3: 'Επειδή... ἔλεγον („Murad... au început să spună“): e un anacolut; deși propoziția secundară începe cu o particulă επειδή, trece imediat în construcția genitivului absolut διάγοντος, συρόεοντος' apoi fără să facă acordul cu aceste genitive, continuă cu nominative absolute βουλόμενοι și χαιρετίζοντες. Ne-am aștepta acum la propoziția principală, în loc de aceasta însă urmează tot un nominativ absolut ἀπαγγέλοντες cu obiectul direct μήνυμα. Și în propoziția principală οὐ δὲ τοῦ... ἔλεγον intervin mai multe construcții participiale și propoziții parantetice. — τό κρείττον e un acuzativ de referință; „supușii în partea lor cea mai aleasă“. — ὑπερέχοντα, μεγαλαυχούντα, λογιζόμενον se referă la τοῦ Παγιαζήτ' și s-ar aștepta deci să stea tot la genitiv. Nu le-am în-

3. Ἐπαναγάγωμεν οὖν τὸν λόγον εἰς τὰ τοῦ Μουράτ, δηλοποιήσων ἡμῖν, πῶς καὶ τίνι τρόπῳ τὴν ἀρχὴν ἔσχε καὶ πῶς τὰ τῶν Ῥωμαίων βουλευματα εἰς κενὸν κατηντήκεσαν καὶ ποῖῳ τρόπῳ ὁ Μουσταφᾶς ἀπέδρα θανατωθεὶς καὶ ὁ Ἐξιναιήτ πῶς αὐτὸν καταλιπὼν ἔφυγε.

Ἐπειδὴ διάγοντος ἐν τῇ Προύση τοῦ Μουράτ, ὡς ὁ λόγος φθάσας ἐδήλωσε, καὶ τοῦ ὑπηκόου τὸ κρεῖττον καθεκάστην συρρέοντος ἐπ' αὐτὸν ὡς δῆθεν τὴν πατρικὴν θανὴν παραμυθῆσαι βουλόμενοι καὶ τὸ τῆς ἀρχηγίας εἰσόδιον χαιρετίζοντες, αἴφνης μῆνυμα ἐκ Λαμψάκου, ὡς τριήρεις ἐν τῇ Καλλιουπόλει ὅτι πλεῖσται καὶ φωναὶ καὶ ταραχαὶ καὶ ὀργάνων ἦχοι καὶ κτύποι ἐπάλλεων καὶ ἄλλα τινὰ σημεῖα ἐχθρῶν ἀπαγγέλλοντες, οἱ δὲ τοῦ Μουράτ δοκιμώτατοι καὶ τῶν ὑπερέχοντων περιφανέστατοι φθόνον τρέφοντες ἔκπαλαι κατὰ τοῦ Παγιαζήτ, ὡς ὑπερέχοντα πάσης τιμῆς καὶ μεγαλαυχοῦντα καὶ εἰς οὐδὲν λογιζόμενον τοὺς πάντας, καὶ γὰρ ὑπέροφρος ἦν ὁ ἀνὴρ καὶ τοῖς πολλοῖς σκωπτικός, καιρὸν εὐρόντες ἀρόδιον καὶ τὸ παρῶνιστικὸν πρὸς αὐτοὺς ῥέπον, καὶ γὰρ ὁ Μουράτ νέος ὢν καὶ τῆς ἀρχῆς τὰς ἡνίας οὐπω ταῖν χεροῖν κρατῶν, ἀλλ' ὡς ἡμίονος ἀδάμαστος ἢ τυραννὶς ἔνθεν κάκειθεν ἀπολακτίζων τὸ πόδε καὶ καταφρονῶν τὸ παιδίον, — οὐκ ἦν ἐν αὐτῷ παρῶνισίας σπινθήρ, ἀλλὰ μᾶλλον πρὸς τοὺς σατράπας στοργὴ καὶ πέρα τοῦ μέτρου διάθεσις, — ἔλεγον πρὸς αὐτόν· „Ὁρᾶς, κύριε, τὴν τοῦ ἐπιστάτου ἡμῶν ἐπιμέλειαν; ἦδη τὰ τῆς δύσεως ὄλωλεν καὶ ἡ τῆς σῆς αὐθεντίας κορωνὶς ἐτέθη ἐν τῇ τοῦ Μουσταφᾶ κεφαλῇ· ὡς ἐν ὀλίγῳ γὰρ ἐγκρατῆς γενήσεται πάντων τῶν Θρακικῶν θησαυρῶν καὶ δυνάμεων καὶ μετ' οὐ πολὺ ἰσχύσει καὶ καθ' ἡμῶν, εἰ μὴ ἄρα γένηται τις ἐπιμέλεια. Κέλευσον οὖν σὺν ταῖς δυνάμεσι ταῖς εὐρισκομέναις ὡδὶ περάσαι τὸν πορθμὸν καὶ ἀντιπαρατάξαι τῷ Μουσταφᾶ πρὸ τοῦ ἐλθεῖν καὶ συναφθῆναι τὰς δυτικὰς δυνάμεις σὺν αὐτῷ. Καὶ γὰρ οὐκ ἔστι τῶν σῶν σατραπῶν ἕτερος ὡς ὁ Παγιαζήτ ἀντιστῆναι καὶ κατατροπώσασθαι τοὺς ἐναντίους ὡς αὐτός; ἐπεὶ καὶ τὰ Θρακικὰ τάγματα ὡς κύριον αὐτὸν σέβονται πάντες καὶ αὐτὸς ὡς οἰκείους αὐτοὺς ἄγει, ἔνθα καὶ βούλεται, δεικνύντες εἰς αὐτὸν ἄκραν ὑπακοὴν καὶ ταπείνωσιν.“ —

3 κατηντήκεσαν Bull: κἀντηντήκεσαν P || 12 λογιζόμενον Bull: λογιζομένω P || 15 ταῖν P || 16 τὸ παιδίον *scripsi*: τῷ παιδί P.

dreptat însă, ci le-am lăsat, precum ni s-a transmis, căci pot fi acuzative absolute, deoarece în limba lui Duca se poate observa că construcțiile participiale (genitive, acuzative și nominative absolute) sint întrebuintate în chip foarte slobod. — *tirania*: adică uzurparea prerogativelor de domnie de către mai marii împărăției. — τὸ παιδίον: în manuscris e τῷ παιδί și cred că e acuzativul popular τὸ παιδί pentru τὸ παιδίον pe care l-am pus în text, deși mărlurisesc că și τὸ παιδί ar putea să rămână, dar mi s-a părut o formă prea izolată. St. B. Psaltes, în *Gramatica cronicilor bizantine* nu o înregistrează la nici un cronicar.

4. Atunci Baiazid auzind cu plăcere ce s-a spus, cu multă grabă, cum era, ajunge la vadul Propontidei de la intrarea Bosforului în Marea Neagră și, trecînd în partea cealaltă cu puțini oameni la număr care s-au întîmplat să fie de față, în două zile ajunge la Adrianopole; și acolo a adunat armată foarte mare, căci era omul, precum am spus, cu trecere la toți și toți căutau la el; și a ținut sfat cu guvernatorii părților de apus și le-a luat cuvîntul, că nu-l vor părăsi și că nu va îndura nici o scădere cît de mică, ci vitejește au să reziste dușmanului și cu ajutorul lui dumnezeu au să-i aducă victoria; după ce au vorbit acestea și altele ca acestea, iese cu oaste foarte multă. Și abia au început să plece pe drumul ce duce de-a dreptul la Chersones, s-au și întors cîtiva curieri repezi ce au fost trimiși de el înainte, și-i aduc lui Baiazid știrea, că Mustafa ridicîndu-se de acolo cu oaste foarte multă, a trecut de satul pe care turcii de curînd l-au populat în număr foarte mare și căruia i-au pus numele Careia Mare, și că a doua zi dimineața are să-și așeze tabăra undeva pe aproape de cîmpia Adrianopolei. Baiazid auzind acestea și șovăind între îndrăzneală și teamă, iese din Adrianopole cu cei mai mulți din oamenii lui, fiind peste 30 de mii. Ajungînd ei într-un loc apăsător și șes, — și acesta pe aproape de marginea cîmpiei, așa că orașul Adrianopole se vedea de acolo în contururi șterse, — căci locul era acoperit de tufișuri și foarte umed, în acel loc începe să facă pregătirile de război. Căci și Mustafa ajunsese cu oamenii de sub el și amîndouă taberele de nevoie trebuiau să dea lupta, deși locul nu părea prielnic.

5. Atunci Baiazid îndemnînd pe comandanții apusului să ia armele și să încalece, a ținut totodată și o cuvîntare și a spus către ei următoarele: „Bărbați frați și cîtă obște e sub mîna voastră, știți bine dragostea ce a arătat-o față de voi răposatul nostru domn și cugetul lui binevoitor și cum nu vă trata ca pe niște robi, ci ca pe niște frați, și nu-i stătea capul așa de mult la plăcerile lui, cît la folosul vostru; și binele obștească îl socotea mare noroc de la dumnezeu; și scopul lui era să mărească poporul profetului și să micșoreze pe cel al bizantinilor. Și multe orașe și țări le-a împreunat cu împărăția musulmanilor și n-a încetat pînă la capătul vieții lui să adauge și să sporească puterea armatei și a statului. Acum însă acest pseudoturc din fața noastră, care și pentru păcatele noastre s-a sculat în zilele acestea, împarte acum împărăția, înainte încă de a fi luat-o, și, încă înainte de a le avea, dă

4 : τὸν πορθμὸν τῆς Προποντιδος τοῦ Ἰεροῦ Στοιμίου vadul Propontidei de la intrarea Bosforului în Marea Neagră: vz. XVIII, 2: cp. și comentariu Bull. Duca. ed. Bonn, p. 585. — Careia Mare: adică Nucetu Mare.

146b ἔχειν παρὰ τοῦτον, ἄτινα οἱ τοῦ ἀρχιεποῦ ἡμῶν πατέρες μετὰ πολλῶν ἰδούτων  
 τὴν ἀνθεντικὰν μερῶν τοῦ λαβεῖν καὶ τοῖς Ῥωμαίοις τὰ κερταῖα τοῦ  
 τοῦτο, ὅς καὶ διὰ τὰς ἀμαρτίας ἡμῶν ἐν ταῖς παροῦσαις ἡμέραις ἡγγέθη, ἡδὴ  
 τὴν ἐπιτοίχην καὶ ἀποκαταστήσει δυνάμεις καὶ πύργους. Νῦν δὲ ὁ πατὴρ οὗτος ψευδῶς  
 ἐπαρχίας τῆς Μουσουλμάνων ἀρχῆς καὶ οὐκ ἔλατρεν ἀρχὴν ἀλλὰ τὴν ἀποκαταστήσει  
 30 τοῦ ἐβνοῦ καὶ ἐλατρεῖται τὸ τῶν Ῥωμαίων. Καὶ πόλεις πολλὰς συνήψε καὶ  
 ἡγεῖτο τὸ κοινὸν ἀγαθόν. καὶ κατὰ σκοπὸν εἶχε τοῦ ἀντιθέσθαι τὸ τοῦ πορθη-  
 καὶ οὐ τόσον ἐφρόντισε τῆς οἰκίας ὁδεξῆς ὡς τὸ συμφέρον ἡμῶν καὶ ὡς ἐπιτοίχην  
 25 βετον τῆς γυναικῆς αὐτοῦ, ὡς οὐκ ἔχρηστο ἡμῶν ὡς δοῦλους, ἀλλὰ ὡς ἀδελφούς,  
 παρὰ τῶν ἡμῶν δεσποτῶν τὴν ἀγαθὴν, ἣν ἐδέχθημεν παρὰ τοῦ ἐβνοῦ, καὶ τὸ ἐβνοῦ  
 5. “Ἀνδρες ἀδελφοί καὶ ὅσον ὑπὸ τὴν ὑπέρθετον χεῖρα κοινόν, οἶδατε ἀκριβῶς τοῦ  
 ποῖς παρὰ τὴν ἀποκαταστήσει, παρὰ τοῦς ἡγεμόνας τῆς δυνάστεως ταῦτα εἰρηκῶς καὶ ἴσ-  
 5. Τότε ὁ Πατριάρχης ἦμα καὶ τὴν ἐπιτοίχην καὶ τὴν ἐν ἀρχαῖς καὶ ἴσ-  
 καὶ ἀποκαταστήσει.

20 τὸν καὶ ἀφῆκε τὰ σφραγίσματα ἐξ ἀνάγκης ἐχθρῶν συμπλακῆναι, εἰ καὶ ὁ τόπος ἐδο-  
 145b τὰ τοῦ παλαιοῦ ἡγεμονίᾳ. Καὶ γὰρ ἐφθασε καὶ ὁ Μουσταφᾶς σὺν τοῖς υἱοῖς αὐ-  
 οῦ φάσκειν ἀμυδρῶς ἐξ αὐτοῦ, — ἀσώδεις οὐκ ἴσταν καθύλητον, ἐν τούτῳ  
 15 πεδίῳ, — καὶ αὐτὸ μῆσιον ἐν τῷ ἀκρῶν τῶν κήμων, ὡστε τὴν πόλιν Ἀδρια-  
 αὐτῷ παλαιῶν ὑπὲρ τῶν ἀποκαταστήσει. Φθασάντων δὲ ἐν τῇ ὑδατῶν  
 5 ῥέματα καὶ βελίας τρυτανεύμενος, ἔξισι τῆς Ἀδριανοῦ μετὰ καὶ τῶν σὺν  
 Ἀδριανοῦ τῷ πατρὶ μέλλει κατονεύσαι. Ταῦτα ἐνωτισθεῖς ὁ Πατριάρχης καὶ μέσον  
 ἀνδραπον ἐλαβεῖται, ἦτις Μεγάλη Κερὰ κέκληται, ἔγγυς σου τῷ κήμῳ τῆς  
 10 περὶ αὐτῶν τὴν νεοτὴν τῶν τούτων μετὰ ἀνυπαρξίας καὶ εἰς πόλιν  
 τῷ Πατριάρχῃ, ὡς ὁ Μουσταφᾶς μετὰ δυνάμεις ἀπὸ τῆς ἀρχαῖς τῶν ἐκείσε καὶ  
 ὁμοῖοι τινὲς ἦσαν πορθητικῶς παρ’ ἐκείνου καὶ δι’ ἐπανελάθοντες ἀγγελοῦσι  
 5 σης. Καὶ δι’ τὴν ἐν Χερσὸν τῷ φερόμενον ὅδον ἐβνυθόμῳ ἀξέμενοι, ταχύν-  
 ἀναβῆσαι, ταῦτα καὶ τὰ τοῦτοις ὁμοῖα λέξαντες, ἔξισι μετὰ δυνάμεις ἀπὸ  
 5 παρ’ αὐτῶν λαβῶν, ὡς οὐκ ἀποστατήσοισιν, οὔτε τὴν τυχούσαν ὑποστῆ βλάβην,  
 κού, καὶ κοινολογούμενος σὺν τοῖς ἀρχοῦσι τῶν βυρτανῶν μετῶν καὶ πιστοῖς  
 4. Τότε ὁ Πατριάρχης ἀκούσας τὸ λέγεσθαι ἀκούσας καὶ μετὰ σπουδῆς πολ-  
 Ἀδριανοῦ πάλιν καταλαβὼν κἀκεῖ συναγορῶς παμνηστῆς σφραγίσας, ἐπὶ οὖσι ἡμέρας τὴν  
 τὴν περὶ αὐτῶν διαβῶν σὺν τοῖς παρὰ τυχούσιν ἐκαθίστασι, ἐπὶ οὖσι ἡμέρας τὴν  
 ἦς, ὡς εἶχε, τὸν πορθητὸν τῆς Ποδοπνυθῶν τοῦ Ἰεσοῦ Ζτομίου καταλαβὼν καὶ

bizantinilor părțile cele mai bune, pe care părinții sultanului nostru cu  
 multe sudori și ostenele le-au cîștigat. Sau poate că nu știți că Galipoli  
 și vadul de acolo este cheia dintre răsărit și apus, dintre Marea Egee  
 și cea Neagră? Și dacă bizantinii vor stăpîni acest oraș, turcii vor trece  
 5 robi bizantini foarte puțini spre răsărit, dar bizantinii, robi turci, mult  
 și bine; și pentru noi va fi început de dureri, iar pentru bizantini întiul  
 pas spre libertate. De aceea vă rog, rezistați, cum trebuie, acestui min-  
 cinos Mustafa și bizantinilor apărători ai lui și de același cuget cu  
 dînsul. Căci acest om fără de dumnezeu și dușman al credinței nu este  
 10 din singele lui Osman. Acel Mustafa, fratele domnului nostru, a murit  
 negreșit de copil, precum îmi spunea domnul nostru. Acesta este unul  
 din turcii de rînd și în zilele răposatului Musa, împăratul Manuil l-a  
 scos pe acesta la iveală ca fecior al lui Ilderim, ca să-l sperie pe Musa.  
 Apoi acest înșelător, cînd a văzut pe împăratul că este legat cu jură-  
 15 mînt și că în urma înțelegerii cu domnul nostru unul pe altul se împăr-  
 tășesc de o dragoste nemărginită, a șters-o și a ajuns în Țara Romî-  
 nească și, stînd la Mircea, care era domnul de atunci al misilor, se dă  
 fecior al lui Ilderim și-i cere ajutor. Și luînd de acolo un mic ajutor a  
 intrat ca un hoț în părțile Tesaliei și pe negustori și pe oricare îi întil-  
 20 nea, îi lăsa goi și pe sine fecior al lui Ilderim se numea și urmaș al lui  
 Osman. De aceea și domnul nostru, precum voi o știți, a trimis în contra  
 lui o armată de seamă și, dîndu-se război undeva pe aproape de Tesa-  
 lonic, nelegiuitul n-a putut să-i stea împotriva și intră fugar în Tesalo-  
 nic. Atunci și Țineit care era cu domnul nostru, — căci mai înainte fusese  
 25 rebel și domnea peste provincia Asiei, numindu-se pe sine domn de obște  
 al Smirnei și al Efesului; și domnul nostru cu multă oaste l-a gonit de  
 acolo și i-a poruncit să rămînă pe lîngă el în părțile de apus, — atunci  
 și el, găsînd prilej bine venit, a fugit la Tesalonic și s-a legat din pri-  
 cina amintită cu Mustafa. Cum cei din oraș nu cedau și nu vroiau să-l  
 30 predea pe acest înșelător, domnul nostru a scris către împăratul, cerîndu-  
 i-l și i-a arătat printr-o pildă, spunîndu-i: „Am ieșit la vînat, prea  
 luminate împărate, și am pus pe goană un lup și sălbăticiunea o aveam  
 în mîinile mele, cînd sărînd în stîna domniei tale, a scăpat cu viața. Iți

5: *Mircea... domnul... misilor*: Duca îi numește pe romîni „vlahi“, o singură  
 dată în acest loc le spuse „misi“. Explicare poate stă în faptul că locul acesta face  
 parte dintr-un discurs care e o compoziție literară retorică a lui Duca scrisă într-o  
 limbă mai savantă anticizantă; și atunci Duca a ținut să întrebuițeze o denumire  
 etnică antică *Μυσοί* și nu pe cea curentă populară de *Βλάχοι*. În privința aceasta  
 s-a luat după Nichita Choniati, amintindu-și că și acesta îi numește pe romîni din  
 Balcani de obicei vlahi *Βλάχοι* dar și *Μυσοί* misi; vz. Nichita Choniati, ed. Bonn  
 bunăoară, p. 485, 3—6 și în deosebi 489, 1: *Μυσοί καὶ Βούλγαροι* „misi (adică ro-  
 mîni) și bulgari“; și 482, 4: *οἱ Μυσοὶ πρότερον ὠνομάζοντο, νυνὶ δὲ Βλάχοι κικλήσκον-*



καὶ πόνων ἐκτίσαντο. Ἡ οὐκ οἶδατε, ὅτι ἡ Καλλιούπολις καὶ ὁ ταύτης πορθμὸς κλείς ἐστὶν ἀνατολῆς τε καὶ δύσεως, Αἰγαίου πελάγους καὶ τοῦ Εὐξείνου; Καὶ εἰ ταύτην Ῥωμαῖοι βασιλεύσουσιν, ἥκιστα Τοῦρκοι Ῥωμαίους αἰχμαλώτους εἰς ἕβαν διαπορθμεύσουσι, Ῥωμαῖοι δὲ Τούρκους καὶ μάλα· καὶ ἔσται ἀρχὴ ὀδυνῶν τὰ ἡμέτερα, ἐλευθερίας δὲ ἀπαρχὴ τὰ τῶν Ῥωμαίων. Διὸ παρακαλῶ ὑμᾶς, ὡς χρὴ, ἀντιστῆναι τῷ πλαστῷ τούτῳ Μουσταφᾷ καὶ τοῖς συνασπισταῖς καὶ ὁμοφροσι τούτου Ῥωμαίοις. Οὐ γὰρ ἐκ τῶν αἱμάτων Ὀττιᾶν οὗτος ὁ δυσσεβὴς καὶ ἐχθρὸς τῆς πίστεως, καὶ γὰρ ἐκεῖνος ὁ Μουσταφᾶς, ὁ ἀδελφὸς τοῦ κυρίου ἡμῶν, ἐτεθνήκει κομιδῇ νήπιος ὢν, καθὼς ὁ κύριος ἡμῶν ἔλεγε πρὸς με. Οὗτος γὰρ τῶν χυδαίων Τούρκων εἷς ὢν, ἐν ταῖς ἡμέραις τοῦ προπαρωχηκότος Μουσῆ ὁ βασιλεὺς Μανουήλ τοῦτον ὡς υἱὸν τοῦ Ἰλτρῆμ ἐφανέρωσεν ἐκφοβῶν τὸν Μουσῆν. Εἶτα ὁ πλάνος οὗτος ὡς εἶδε τὸν βασιλέα ὄρκους συνδεθέντα καὶ ἄκραν ἀγάπην ἀλλήλοις ἐκ συμφώνου σὺν τῷ κυρίῳ ἡμῶν μεταδόσαντας, ἀποδράς ἐς Βλαχίαν ἀφίκετο, συνδιάγων τῷ Μίλτζη, τότε τῶν Μυσῶν ἀρχηγῷ ὄντι, υἱὸν αὐτὸν τοῦ Ἰλτρῆμ ἀποκαλοῦντα καὶ βοήθειαν ἐξαιτούμενον. Κάκειθεν λαβὼν ὀλίγην τινὰ βοήθειαν καὶ εἰς τὰ τῆς Θετταλίας μέρη ληστρικῶς εἰσελθὼν, τοὺς συναντῶντας ἐμπόρους καὶ οἰουδῆτινας ἐξεγύμνου, καλῶν ἑαυτὸν υἱὸν τοῦ Ἰλτρῆμ καὶ τοῦ Ὀττιᾶν ἀπόγονον. Ὅθεν καὶ ὁ κύριος ἡμῶν, ὡς ὑμεῖς οἶδατε, στρατὸν ἀξιόλογον πέμψας κατ' αὐτοῦ, ἐγγύς που τῆς Θεσσαλονίκης συνάψαντες πόλεμον, μὴ δυνηθεῖς ἀντιστῆναι ὁ ἀλάστωρ φυγὰς εἰς τὴν Θεσσαλονικὴν εἴσεισι. Τόκε καὶ ὁ Τζινεῆτ συνδιάγων τῷ ἡμετέρῳ κυρίῳ, — καὶ γὰρ ἦν ἀποστατήσας τὸ πρότερον, αὐθεντεύων τὴν ἐπαρχίαν Ἀσίας καὶ καθολικὸν ἡγεμόνα Σμύρνης τε καὶ Ἐφέσου ἀποκαλῶν ἑαυτὸν· καὶ σὺν πολλῇ δυνάμει τοῦτον ἐξελάσας ἐκεῖθεν, σὺν αὐτῷ διάγειν ἐκέλευεν ὁ ἡμέτερος κύριος εἰς τὰ τῆς δύσεως μέρη, — τότε καὶ αὐτὸς καιροῦ δραξάμενος εἰσῆλθεν ἐν τῇ Θεσσαλονικῇ φυγὰς καὶ τῷ Μουσταφᾷ δι' αἰτίαν τὴν ῥηθεῖσαν συνήφθη. Ὡς δ' οὖν οἱ τῆς πόλεως ἀνευδότης ἰστάμενοι καὶ μὴ προδοῦναι βουλευθέντες τὸν ἀπατεῶνα τοῦτον, ὁ ἡμέτερος δεσπότης γέγραφε πρὸς τὸν βασιλέα αἰτῶν αὐτὸν καὶ παραδειγματικῶς ἐμήνυε λέγων· „Ἐξελθὼν τοῦ θηρεῦσαι θήραν, ἐκλαμπρότατε βασιλεῦ, καὶ λύκου κυνηγετούμενου καὶ δὴ ἐν χερσίν τὴν ἄγραν ἔχων, εἰσπηδήσας ἐσώθη ἐν τῇ μάντρᾳ τῆς

4 ὀδύνων P || 13 μεταδόσαντας P || 14 μύλτζη P | Μυσῶν P : de Tribali I.

ται „care mai înainte se chemau misi, acuma însă se numesc români“. — ἀποκαλοῦντα ἢ ἐξαιτούμενον se referă la Mustafa ἀποδράς ἢ συνδιάγων ἢ le-am aștepta tot la nominativ. Dar după obiceiu său de a construi acuzative absolute în mod foarte liber, Duca își continuă fraza cu astfel de acuzative; de aceea le-am și păstrat, precum sînt în manuscris, — *peste provincia Asiei*: adică peste Ionia; vz. XXI, 2.

cer deci, ca să mi se dea vînatul, ca, pe vreme ce trece, să nu-ți strice și turma ta și turma mea“. — Împăratul însă i-a scris înapoi: „Dacă și un lup a scăpat cu viața în stîna mea, ci eu sînt un om liniștit și iubitor de oameni și nu mă pot bucura de moartea altora și de aceea voi fi salvatorul lupului și nu-l voi trăda. Ție ți-i de ajuns dacă-l țin legat și-l am în mîină și nu-l las să iasă și nici să-ți strice ceva din ale tale, ci să domnești fără nici o teamă și nesupărat de nimeni pînă la capătul vieții tale, dacă tratatele noastre încheiate cu jurămînt rămîn păzite“. De atunci împăratul pe acesta și cu Țineit l-a ținut în Constantinople și după patru ani l-a trimis în insula Lemnos și acolo a stat pînă acum. Acum însă împăratul neștiind ce-ar putea face și văzînd că dorința lui nu i se împlinește, căci el voia pe cei doi băieți nevîrstnici să-i aibă în mîinile lui și prin ei să ne lege de împărăția lui, a slobozit pe acest rebel împreună cu Mustafa ca doi cîini sălbatici și turbați asupra noastră. Ci noi nu ne vom arăta ca niște căprioare sau iepuri fricoși în fața adversarilor noștri, ci ca lei să sărim și neînfrinți să aruncăm drept la țintă sulițele asupra lor. Căci noi și sîntem mai mulți; priviți numai, că ușor poți să-i numeri pe cei ce-s cu el. Și printre dinți au încă pîinea domnului meu și în aceeași oră vor fi și ei cu noi, lăsîndu-l ca pe o oaie rătăcită, numai dacă o să ne avîntăm cu dumnezeu de la început hotărîri în luptă“. După aceste cuvinte, și-a pus cît mai potrivit rîndurile în linie de bătaie și semnalul de luptă a răsunit.

6. Mustafa însă cu Țineit și-a întărit și el din toată inima oamenii ce-i avea, și le-a jurat că, de va lua domnia, vor fi stăpîni și ei pe toate ca și el și se vor bucura de onoruri și daruri foarte multe din partea sa; și pentru cei mici a rînduit lucruri mari și pentru cei mari lucruri peste măsură de mari ca răsplăți și favoruri; și văzînd Mustafa că aripa războiului stă să salte, — și dușmanii au și dat năvală, lovind cu sulițele, și arcașii au început a trage de departe cu săgețile, — atunci el stînd pe un loc înalt, a lăsat războiul în seama lui Țineit, căci și era omul viteaz ca nimeni altul și obișnuit cu războaiele, și cu glas mare a strigat: „Fraților, căci nu vă spun robi, la ce această nelegiuire? rob în contra domnului și încă din albanezi, neam barbar, asupra mea, feciorul lui Ilderim, domnul vostru?! Căci dacă ar trăi fratele meu, și-ar avea rost această nelegiuire, chipurile că acesta, care în curînd o să-și aibă parte de moartea lui năpraznică, are să-și jertfească viața pentru el. Acum însă fratele meu fiind mort, cine-i este moștenitor? Feciorul

și după patru ani: G. Sfranțes, 1026 D spune că a fost luat din Salonic în toamna anului 1417 și trimis la Lemnos și apoi la Mistra. Cp. și L. Chalco., I, 191, 19—192, 4 și G. Sfranțes, I, 113, 1—5.



său? Dar n-are loc în Tracia! Ii sînt doar de ajuns părțile din răsărit! Eu nici nu intru în stăpînirea tatălui său, ci în a tatălui meu. Iar de spune careva că nu-s feciorul lui Ilderim, eu îi voi arăta adevărul curat. Iar de vrea să se războiască cu mine, să vină nu robul meu, ci nepotul  
 5 meu de frate! Și cui ursita îi împarte domnia, acela să și domnească! Dar mă mir mult și de voi, oameni bine cunoscuți din expedițiile tatălui meu, voi care vedeți mîndria lui deșartă și fumurile și îndrăzneala acestui om de trei parale. Și dacă va avea noroc în lupta de față, cine va fi acela care să poată scoate o vorbă în fața lui? De aceea vă rog, nu  
 10 ridicați arma asupra mea, ci mai degrabă luptați de partea mea și veniți la mine cu toată cuviința. Și martor mi-e dumnezeu, că nimic din ale voastre nu vă voi lua, ci mai degrabă voi adăuga și le voi spori încă și mai mult“.

7. Acestea fiind spuse astfel, dintr-o dată pașa care avea în seama  
 15 sa aripa dreaptă, s-a desprins, ca și cum ar voi să se încaiere cu Țineit, și cu toți ai lui au mers în fața lui Mustafa și, descălecînd de pe cai, i-au adus închinăciune cu supunere. Nu după mult timp și cel ce ținea aripa stîngă, a făcut și acela același lucru. Și se putea vedea o schimbare neașteptată, pe Mustafa în puțin timp prinzînd aripi și asemenea  
 20 unui vultur ce se va ridica în înălțime, pe Baiazid însă ca o cioară smulsă și stînd părăsit numai cu oamenii săi particulari. Atunci dîndu-și seama că robul rar se poate ridica deasupra stăpînului, și văzînd că ursitoarea firul lui i-l toarce de-a-ndoaselea, se silește cum să scape mai repede cu viața și, descălecînd de pe cal cu fratele său Chamza, cu su-  
 25 punere încep și ei a-i ieși întru întîmpinare și a i se închina. Atunci oamenii lui Mustafa fac să înceteze războiul, ridicînd corturi, cum se cuvin unui domn, îl coboară pe Mustafa de pe cal și încep să-l proclame sultan al lor și domn al întregului pămînt al romeilor. Iar omului care i-a adus lui Baiazid porunca să stea mai la o parte, i-a dat paznici să-l  
 30 păzească pe dînsul.

8. Cînd însă a venit Țineit și l-a văzut încă în viață, — căci el ținea extrem de mult să nu-i scape potrivnicul, — și cînd a aflat că era prins în laț, spune lui Mustafa: „Pînă cînd acest nelegiuit o să vadă soarele, el care nu e vrednic nici de întunericul cel pipăit?!” — Iar Mustafa i-a  
 35 zis: „Fă, precum îți este voia!” — Atunci, după ce l-au tîrît puțin afară de tabără pe nenorocitul, Țineit poruncește să i se taie capul. Ceea ce s-a și făcut, fiind și el de față la tăierea capului și spunînd: „Te pri-

7: ὁς κολοιδν ca o cioară smulsă: vz. XVI, 5.

8: ψηλαγητοῦ σκοτόνς întunericul cel pipăit: Exod (Ieșirea) 10, 21. —

τος ἐκείνου τίς κληρονόμος αὐτοῦ; Ὁ υἱός; Ἄλλ' οὐκ ἔχει χώραν ἐν Θράκῃ· Ἄρκει γὰρ αὐτῷ τὰ τῆς ἐφάσ· Καὶ γὰρ οὐ τοῖς πράγμασιν ἐπεμβαίνω τοῖς πατρικοῖς αὐτοῦ, ἀλλὰ τοῖς τοῦ ἑμοῦ πατρός. Εἰ γὰρ οὐκ εἰμι υἱός, λέγει τις, τοῦ Ἰλτρῆμ, ἀλλ' ἐγὼ τὴν ἀλήθειαν φανεράν ἐπιδείξω. Εἰ δὲ καὶ πολεμεῖν με θέλει, οὐχ ὁ ἑμός δουλος, ἀλλ' ὁ ἑμός ἀνεπιθός ἐλθέτω. Καὶ εἰ τίνι νέμει τὸ κράτος ἢ 5 τύχη, καὶ κρατεῖτω ἐκεῖνος· Θαυμάζω δὲ καὶ ὑμᾶς τοὺς εὐδοκμήσαντας ἐν ταῖς στρατείαις τοῦ ἑμοῦ πατρός καὶ ἐπισταμένους τὴν ἀλαζονείαν αὐτοῦ καὶ τὸν τυφον καὶ τὴν ὑπεροψίαν τοῦ τριοβολιμαίου τούτου. Καὶ εἰ εὐτυχῆσει ἐν τῇ πα- 50b ρούσῃ συμπλοκῇ, τίς ἔσται, ὃς δυνήσεται συνᾶραι λόγον μετ' αὐτοῦ; Διὸ παρακαλῶ, μὴ γίνεσθε πολεμισταί, ἀλλὰ μᾶλλον συμμαχήσατέ μοι καὶ μετὰ ἐπιεικείας 10 προσέλθετε· καὶ τῶν ὑμετέρων, μάρτυς Θεός, οὐ στερήσω τι, ἀλλὰ μᾶλλον προσθήσω καὶ ἔτι πλείονα αὐξήσω.“

7. Τούτων οὕτως λεχθέντων αἰφνης ὁ τὸ δεξιὸν κέρασ ὑπερασπίζων σατραπῆς ἀποσπασθεὶς, ὡς δῆθεν συμπλακῆναι θέλων τῷ Τζιναήτ, σὺν τοῖς σὺν αὐτῷ ἦλθον ἐνώπιον τοῦ Μουσταφᾶ καὶ ἀποβάντες τῶν ἵππων ἅπαντες τὴν δουλικὴν 15 προσκύνησιν ἀπένευμαν αὐτῷ. Μετ' οὐ πολὺ δὲ καὶ ὁ τὸ ἀριστερὸν κέρασ κρατῶν κάκεινος ἔπραττε τὰ ὅμοια. Καὶ ἦν ἰδεῖν ξένην ἀλλοίωσιν, τὸν Μουσταφᾶν ὡς ἐν ἀκαρεῖ περωθέντα καὶ ὡς ἀετὸν ὑψιπετοῦντα παρόμοιον, τὸν δὲ Παγιαζήτ ὡς κολοῖον καταφιλωθέντα καὶ ἔρημον μόνον μετὰ τῶν ἰδίων ἰστάμενον. Τότε κατὰ νοῦν λαβῶν, ὡς σπανίως ὑπερισχύει δουλος δεσπότη, καὶ ὄρῶν, ὡς ἦδη 20 τὰ τῆς τύχης νήματα ἀντιστρόφως κλώθονται, πραγματεύεται τὴν αὐτοῦ σωτηρίαν ἐν τάχει καὶ ἀποβάς τοῦ ἵπου σὺν τῷ ἀδελφῷ αὐτοῦ Χαμζᾶ, δουλικῶς καὶ αὐτοὶ προσυπῆντον καὶ προσεκύνουν αὐτῷ. Τότε οἱ τοῦ Μουσταφᾶ τὸν πόλεμον λύσαντες καὶ σκηναὺς ἡγεμόνι πρεπούσας πῆξαντες, ἀποβιβάσαντες τοῦ ἵπου τὸν Μουσταφᾶν ὡς ἀρχηγὸν αὐτῶν καὶ ἡγεμόνα πάσης γῆς Ῥωμαίων εὐ- 151b φήμουν. Τῷ δὲ Παγιαζήτ κελεύσαντι καθεσθῆναι μακρόθεν φύλακας ἐπέτρεψε τοῦ φυλάττειν αὐτόν.

8. Ἐλθὼν δὲ ὁ Τζιναήτ καὶ ἰδὼν αὐτὸν ἔτι ζῶντα, — καὶ γὰρ ἦν κρατῶν τὰς ἄκρας τοῦ μὴ διαδρᾶναι τὸν ἀντικείμενον, — καὶ μαθὼν, ὅτι ἐν ἄρκοις ἦν, λέγει τῷ Μουσταφᾶ· „Ἐως πότε ὁ ἀνόσιος οὗτος τὸν ἥλιον ὄρᾷ, ὁ μηδὲ τοῦ 30 ψηλαφητοῦ σκότους ὦν ἄξιος;“ — Ὁ δὲ Μουσταφᾶς· „Ὡς βουλητόν ἐστί σοι, ποίει,“ εἰπὼν, κελεύει, μικρὸν ἐλκύσαντες ἔξω τῆς παρεμβολῆς τὸν ἄθλιον, τὴν κεφαλὴν ἀποτμηθῆναι. Ὁ καὶ γέγονεν, ὄρῶν καὶ αὐτὸς τὴν καρατόμησιν καὶ λέγων· „Οἶδας, ὃ κάκιστε, θερίζειν ὄρχεις;“ — καὶ γὰρ ἔτυχε κοπῆναι τοὺς

5 εἰ τίνι *scripsi*: εἰ τινι P || 25 αὐτῶν *scripsi*: αὐτόν P || 29 ἄρκυς P; *v. et. p.* 213 *vers.* 18 ἄρκους P: ἄρκυσι Bull.

cepi, răule ce eşti, să relezi testicule!?” — Căci mai înainte s-a fost întâmplat, de au fost tăiate din porunca lui Baiazid testiculele lui Abdulah, ginerele lui Ţineit.

5. 9. Atunci l-au adus și pe Chamza, fratele aceluia, și voiau să-i taie capul și lui. Dar lui Ţineit i s-a făcut milă de el, fiind tânăr, și: „Lăsați-l”, a spus, „căci ăsta nu este ca acel om crud ce s-a săvîrșit în chip năprasnic; și din mâinile lui nu iese nici o faptă care să facă vreun rău. Fie deci un om slobod al meu!” — Nu știa nenorocitul Ţineit că-l păstrează în viață ca focul sub spuză pe cel care avea să-i aducă moartea, și că se îndură de acela care foarte curînd are să-i ia viața fără milă.

10. Atunci noul sultan Mustafa cu încredere și alai intră în Adrianopole cu întreaga oștire și locuitorii i-au ieșit cu bucurie și cu mult alai într-o întâmpinare, aclamîndu-l cu glas de bucurie.

15. **Mustafa nu  
dă Bizantinilor.  
Galipoli.** 11. Cei din Galipoli însă aflînd ce s-a întâmplat, și cei din cetățuie pierzînd nădejdea, cu jurăminte și învoieli au predat cetățuia. După ce garnizoana a ieșit din cetățuie cu tot armamentul și echipamentul ce-l aveau înăuntru, potrivit încredințării lor ce s-au făcut între ei, Leondari bizuindu-se pe tratatul încheiat cu jurămînt, a scos din trireme zale, coifuri, lănci, arcuri grele și tot felul de armament și a început să le care în cetățuie. Venind Ţineit și privind ce se întâmplă și mai ales văzînd că poporul turc strigă și se tulbură din cauza schimbării cu totul tot neașteptate, a început către Dimitrie cu vorbe aspre să-l ia în bătaie de joc, spunînd: „Pe cît mi se pare, generale Dimitrie, crezi că lupta ce am luptat-o și pericolele prin care am trecut, s-au făcut de dragul nației tale și a împărăției bizantine?! Dar nu e așa! Ceea ce s-a întâmplat cu noi că, în închisoare fiind, am fost sloboziți și că, robi fiind, am ajuns stăpîni, pricină pentru acest bine să nu vă socotim pe voi romeii, ci să atribuim lui Dumnezeu din ceruri. Că la această schimbare voi ați suferit împreună și v-ați ostenit, s-o spunem drept, din îndemnul lui Dumnezeu v-ați ostenit. Pentru ostenele deci și muncile amîndorura, să aducem mulțumiri unui singur Dumnezeu, iar pe voi ajunge să vă las să plecați cu daruri îndejuns și cu prietenie și aceasta încă deocamdată; cît despre luat de

*προλοβών* „mai înainte”; nominativ absolut cu înțeles de adverb de timp; vz. XXI, 3.  
9: *să-i ia viața*: vz. XXVIII, 13.

11: *τξάγρας* pentru *τξάγγρας* *arcuri grele*: Ana Comnena, Alexiada X 8 descriînd o luptă între corăbiile bizantine și o corabie mare a unui cavaler din cruciada I-a, ne istorisește că amiralul bizantin le striga să nu lupte cu oameni de aceeași credință. El însă trăgeau cu un arc special (*διὰ τῆς τξάγγρας* ed. A. Reifferscheid, Lipsca-Teubner, vol. II, p. 83, 8; ed. B. Leib, Coll. Budé, Paris, 1943, vol. II, p. 217, 6), o invenție barbară drăcească necunoscută cu desăvîrșire bizan-

ὄρκους τοῦ Αὐδουλά, γαμβροῦ τοῦ Τζιναήτ, προλαβὼν τοῦ Παγιαζήτ τοῦτο κελεύσαντος.

9. Τότε ἤγαγον καὶ τὸν Χαμζάν, τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ, θέλοντες κάκεινον καρατομήσαι. Ὁ δὲ Τζιναήτ ἐλέησας αὐτὸν νέον ὄντα· „Αφετε αὐτόν,“ εἶπεν, „οὐ γάρ ἐστιν ὡς ἐκείνον τὸν βιοθιανῆ καὶ ἀπάνθρωπον οὗτος· οὐδ' ἐκ τῶν χειρῶν τούτου ἐξέρχεται τι τοῦ πρᾶξαι κακόν. Ἔστω οὖν ἐμὸς ἀπελευθέρως.“ — Οὐκ ἤδειν ὁ δύστηνος Τζιναήτ, ὅτι τὸν θανατηφόρον αὐτοῦ ζωπυρεῖ καί, ὃν ἐλεεῖ αὐτός, ἀνηλεῶς μέλλει τὴν ζωὴν αὐτοῦ ὡς ἐν ὀλίγῳ λαβεῖν.

10. Τότε ὁ νέος ἀρχηγὸς Μουσταφᾶς μετὰ παρόρησίας καὶ θάρρους ἐπὶ τὴν Ἀδριανούπολιν εἰσεῖσι σὺν παντὶ τῷ στρατῷ καὶ μετὰ χαρᾶς καὶ παρόρησίας πολλῆς ἐξῆλθον οἱ πολῖται εἰς ἀπάντησιν αὐτοῦ εὐφημοῦντες ἰλαρᾶ τῇ φωνῇ.

11. Οἱ δὲ τῆς Καλλιουπόλεως μαθόντες τὸ γεγονός καὶ ἀπελπισάντες οἱ τοῦ φρουρίου μεθ' ὄρκων καὶ συνθηκῶν παρέδωκαν τὸ φρούριον. Ὁ δὲ Λεοντάριος ἐλπίζων κατὰ τὰς συνθήκας τὰς ἐνωμότους, μετὰ τὸ ἐξελθεῖν ἐκ τοῦ φρουρίου τοὺς φύλακας καὶ πᾶσαν τὴν παρασκευὴν, ἣν εἶχον ἔνδον, κατὰ τὰς πίστεις ἃς ἐγένοντο μετ' αὐτῶν, αὐτὸς ἐκ τῶν τριήρων ἐξαγωγῶν θώρακας, περικεφαλαίας, δόρυ, τζάγρας καὶ πᾶν εἶδος ἀρμάτων ἤρξατο εἰσάγειν ἐν τῷ φρουρίῳ. Φθάσας οὖν ὁ Τζιναήτ καὶ ἰδὼν τὰ γενόμενα, ὄρων δὲ καὶ τὸν δῆμον τῶν Τούρκων θορυβούμενον καὶ ταραχώδη ἐπὶ τῇ ἀνεπιόστῳ καὶ ἀπροσοδοκῆτῳ μεταβολῇ ἤρξατο σκώπτειν καὶ σκληρολογεῖν τὸν Δημήτριον, λέγων· „Ὡς ἐμοὶ δοκεῖ, ὦ στρατηγὲ Δημήτριε, τὸν ἀγῶνα, ὃν ἠγωνισάμεθα, καὶ τοὺς κινδύνους, οὓς ὑπέστημεν, ἔνεκα τοῦ γένους τοῦ σοῦ καὶ τῆς τῶν Ῥωμαίων βασιλείας ὑπολαμβάνεις γεγονέναι. Ἄλλ' οὐχ οὕτως ἐστί. Τὸ γενόμενον εἰς ἡμᾶς, ἐγκλείστους ὄντας ἀπολυθῆναι καὶ δούλους ὄντας δεσπότας γενέσθαι, οὐχ ὑμᾶς τοὺς Ῥωμαίους τῆς δωρεᾶς ταύτης αἰτίαν κρίνωμεν, ἀλλὰ τῷ ἐπουρανίῳ Θεῷ. Ὑμᾶς δὲ τοὺς συμμασχήσαντας καὶ κοπιᾶσαντας ἐν τῇ μεταθέσει ταύτῃ, Θεοῦ κελεύσει κεκοπιᾶκατε, ὀρθῶς ὑπολαμβάνωμεν. Ἐνεκα οὖν τῶν κόπων καὶ τῶν ἀμφοτέρων τῶν καμάτων τῷ μόνῳ Θεῷ προσφέρωμεν εὐχαριστίας, ὑμᾶς δὲ διὰ δώρων ἱκανῶν καὶ φιλίας καὶ ταύτης προσκαιροῦ παραπέμψαι, τὸ δὲ πόλεις καὶ φρούρια λαβεῖν παρ' ἡμῖν,

7 ἤδειν *scripsi*: εἶδεν P: οἶδεν Bull || 16 ἄς P: αἰ Bek || 25 *post* ἀλλὰ *fortasse* γράφωμεν *supplendum est*: cf. 201,2 γράφεις μὲν θεῷ τὸ πᾶν || 29 ἡμῖν P: *fortasse*: ἡμῶν cf. XXIX 4: παρὰ τῶν Ῥωμαίων ταύτην ἔλαβεν.

tinilor. Un om întins pe spate întinde cu amîndouă picioarele arcul și cu mîinile dă drumul la coardă și săgeți de tot felul sînt repezite cu mare putere dintr-o țevă. E deci o armă pe care bizantinii au împrumutat-o de la cruciați; vz. Du Cange, *Glossarium* s.v. τζάγγρα και τζαγγρόβελος. Despre originea din latinescul cancer vz. H. Grégoire, *Notes sur Anne Comnène*. în „Byzantion“, III (1926), p. 315—317; cp. și J. Staquet, în „Byzantion“, XIII (1938), p. 505—512. —

la noi orașe și cetăți, ajungă-ți să fii trimis întreg la Constantinopole, aducându-ți aminte de relele de la Lemnos și de batjocurile călugărilor din mănăstirea Preafericitei Fecioare. Iți voi spune vorba lupului, ai drept răsplată capul întreg. Ridică lopețile ; ai vîntul bătînd din răsărit  
 5 miazăzi cu dulce adiere. Să ajungi cu bine la Constantinopole și salută pe împărați din parte-ne. Spune-le, cum dumnezeu ne-a dat domnia. Să trăiască în pace cu noi și noi cu el. Lipsească dintre noi chestiunea Galipoli!“ — Cuvintele acestea l-au tulburat nu puțin pe general ; și aprins de mînie a spus : „Tu nu-l știi pe împăratul meu, cîtă pricepere  
 10 și cunoaștere și ce vederi largi și nobile are!? Trimițîndu-mă să plec fără nimic cu vorbe rele ca acestea scuișînd din gură, o Țineit, să știi că, precum văd, foarte curînd te vom avea iarăși în Constantinopole și atunci ai să-ți dai seama ce ai grăit. Dar nu e de atribuția ta, ca eu să-ți dau ție socoteală și ca tu să-mi spui mie ca eu să plec, ci de a  
 15 sultanului Mustafa, pe care dumnezeu și starea romeilor l-a înălțat. Tu însă întîmplîndu-te unul din cei mulți, încetează să mai vorbești, că n-ai cine să te asculte“. Și sculîndu-se, a mers la trireme plin de mînie și amărăciune, neavînd ce face și cu gîndul la jurămintele călcate și promisiunile făcute de ei. Totuși a stat și a așteptat răspunsul lui Mustafa, dacă potrivit tratatului are să ia în primire cetatea sau nu și atunci să  
 20 plece.

12. Dar cînd Mustafa a venit și amîndoi au discutat destul de mult, i-a grăit lui Dimitrie : „Eu dragule și mult dorite al protectorului meu, știu bine promisiunile ce le-am făcut în fața lui dumnezeu și a profetului lui și că între acestea era și cetățuia de la Galipoli. Și pentru  
 25 toate celelalte am să dau seama în ziua cea înfricoșată, dacă nu vor ieși după învoială ; cît despre cetățuie însă, mai bine e să calc jurămîntul decît să înfrunt pe dumnezeu și să dau credincioși pe mîna necredincioșilor și, poporul liber și închinat lui dumnezeu să-l fac rob în mîinile  
 30 necredincioșilor care nu cunosc pe unul dumnezeu al cerului și al pămîntului. Și dacă, ferește-mă doamne, ar fi să cad într-un păcat atît de mare, atunci neamul musulmanilor nici mie nu-mi va da sultanatul, nici ție nu-ți va îngădui să intri în localitatea aceasta. Prin urmare pleacă și eu pe cît dispun de mijloace, pe atîta dau și răsplată.  
 35 Ceea ce nu este însă din averea mea, ci a fost sortit să fie a obștei și a

*τῶν Λημνίων κακῶν* se spune și la figurat despre *rele foarte mari* : dar aici e de înțeles ad litteram ; vz. XXII, 5. — *mănăstirea Preafericitei Fecioare* : vz. XXII, 5. — *Iți voi spune vorba lupului* : aluzie la fabula „Lupul și cucoara“, care, făcîndu-i-se milă, îi scosese osul din gît ; și lupul drept mulțumire îi spune să fie bucuroasă, că și-a scos întreg capul din gura lui. — *te vom avea iarăși în Constantinopole* : căutînd adăpost și ajutor.



ἀρκεῖ σοι σῶον πεμφθῆναι ἐν Κωνσταντίνου, ἀναμιμνήσκοντες τῶν Λημνίων κα-  
κῶν καὶ τῶν ἐν τῇ μονῇ τῆς Παμμακαρίστου τῶν καλογήρων ὄνειδισμῶν. Ἔχεις  
μισθοῦ χάριν σῶαν τὴν κεφαλὴν, τὸ τοῦ λίκου φθέγξομαι. Αἴρε κόπας· ἔχεις  
τὸν Εὐθρον πνέοντα γλυκερὸν ἄεριον. Φθάνε τὴν Κωνσταντίνου· ἄσπασαι τοὺς  
βασιλεῖς ἀφ' ἡμῶν. Λέγε πῶς Θεὸς τὴν αὐθεντίαν ἡμῖν ἐδωρήσατο. Ἔστω μεθ'  
ἡμῶν ἐν εἰρήνῃ διάγων καὶ ἡμεῖς μετ' αὐτοῦ. Ἀπέστω ζήτησις Καλλιουπό-  
λεως.“ — Ταῦτα τὸν στρατηγὸν τὰ ῥήματα οὐκ ὀλίγον ἐτάραξαν καὶ θυμωθεῖς·  
„Οὐκ οἶδας,“ ἔφη, „τὸν ἐμὸν βασιλέα ποίας συνέσεως καὶ γνώσεως καὶ ποίας  
ἄλλης μεγαλογνωμοσύνης ἐστίν. Ἀποπέμπων με κενὸν τοιούτοις ῥήμασι φαύλους  
ἀποπτύων τὰ ἐκ τοῦ στόματος, ὃ Τζιναήτ, ἴσθι, ὅτι ὡς ἐν ὀλίγῳ ὡς ὄρω, πάλιν  
ἔξει σε ἢ Κωνσταντίνου καὶ τότε μάθη, ἃ εἰρηκας. Πλήν οὐ σὸν ἐστι τὸ διδο-  
ναι με λόγον καὶ ἀποπέμπειν, ἀλλὰ τοῦ ἀρχηγοῦ Μουσταφᾶ, ὃν ὁ Θεὸς καὶ ἡ  
τύχη Ῥωμαίων ἕψωσε. Σὺ δὲ εἷς τῶν πολλῶν τυγχάνων παῦσε τοῦ λέγειν, ὅτι  
οὐκ ἔχεις τὸν ἀκούοντα.“ — Ἐγερεθεῖς οὖν εἰσῆλθεν εἰς τὰ τριήρεις πλήρης  
ῶν χόλου καὶ πικρίας, μὴ ἔχων τι ποιῆσαι, κατὰ νοῦν φέρων τὴν τῶν ὄρκων ἀθέ-  
τησιν καὶ τὰς ὑποσχέσεις τὰς παρ' αὐτῶν γενομένας. Ὅμως ἴστατο ἐκδεχόμενος  
παρὰ τοῦ Μουσταφᾶ τὴν ἀπόκρισιν, εἰ μέλλει κατὰ τὰς συνθήκας λαβεῖν τὸ φρου-  
ριον ἢ οὐ, καὶ τότε ἐπαναζεῦξαι.

12. Ὁ δὲ Μουσταφᾶς ἐλθὼν καὶ λόγους συνάραντες ἱκανοὺς ἄμφω, τῷ  
Δημητρίῳ ἔφη· „Ἐγὼ μὲν, ὦ φίλε καὶ τοῦ ἐμοῦ ὑπερασπιστοῦ περιπόθητε, οἶδα  
ἀκριβῶς τὰς ὑποσχέσεις, αἷς ὑπεσχέθητι ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ καὶ τοῦ προφήτου αὐ-  
τοῦ καὶ ὅτι ἐν μέσῳ τούτων ἦν καὶ τὸ τῆς Καλλιουπόλεως φρούριον. Ἔνεκα οὖν  
τῶν ἄλλων ἀπάντων ἔχω λόγον ἀποδοῦναι ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ τῇ φοβερᾷ, εἰ μὴ  
κατὰ τὸ συμφωνηθὲν οὐκ ἀποβήσεται· περὶ δὲ τοῦ φρουρίου κρεῖσσον παραβαίνειν  
ὄρκον ἢ προσκροῦειν Θεῷ, εὐσεβεῖς ἐν χερσίν ἀσεβῶν ἀποτιθέσθαι καὶ ποιεῖν δου-  
λον τὸ ἐλεύθερον καὶ τὸ Θεῷ ἀφιερωμένον ἔθνος εἰς χεῖρας ἀπίστων καὶ τὸν ἕνα  
Θεὸν τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς μὴ εἰδότες. Εἰ δὲ καὶ εἰς τοσαύτην ἀσέβειαν κα-  
τακρημισθῶ, ὃ μὴ γένοιτο, Κύριε, τὸ τῶν Μουσουλμάνων γένος οὐτ' ἐμοὶ τὴν  
ἀρχηγίαν παραχωρήσει οὔτε σοὶ τοῦ χωρίου τούτου χαρίσει τὴν εἰσόδον. Ἄπιθι  
τοιγαροῦν ἀγάῳ, εἰς ὅσον εὐπορῶ, τόσον καὶ τὴν ἀνταμοιβὴν παρεκτείνω. Ὅσα

2 ὄνειδισμῶν *scripsit*: ὄνειδισμόν P || 3 τὸ Bull: τῷ P || 26 τὸ θεῷ Bek: τῷ θεῷ  
P || 28 ἐμοὶ Bull: ἐμὲ P || 29 σοὶ Bull: σὲ P.

profetului meu, nu vreau să clintesc nimic din obiceiurile musulmane și  
 din poruncile profetului, căci sînt musulman. Și cu stăruință voi lucra  
 să adaug și să înmulțesc orașele și țări de ale ghiaurilor să le fac  
 să fie ale musulmanilor. Dar să dau un oraș și încă Galipoli care este  
 5 gîtlejul musulmanilor, pe care se duce în jos tot neamul creștinesc, și  
 juvățul creștinilor, gîtuindu-i și nimicindu-i, un gînd nebun ca acesta  
 niciodată nu-mi va trece prin cap și nici nu-l aduc la îndeplinire“.  
 Acestea auzind Leondaris, ca și leul ce dă greș în năvala asupra vîna-  
 10 tului, își duce capul pe jos și coada lăsată și-o tîrăște pe pămînt, așa  
 și acesta de necaz, parcă ieșit din minți, stă cu capul plecat, pînă ce  
 Mustafa s-a oprit, terminîndu-și cuvîntul neașteptat, și atunci ridicîndu-  
 și ochii spre el, a zis : „Noi, doamne și sultane al musulmanilor, vă  
 15 știm bine atitudinea de mulți ani față de noi ; căci sînt acum mai bine  
 de o sută cincizeci de ani la număr, de cînd străbunul tău Osman a  
 smuls Bitinia, Paflagonia și Frigia din mîinile părinților noștri și le-a  
 oprit pentru el. Și urmașul său Orchan ajungînd domn și moștenitor al  
 acelor țări, n-a rămas niciodată în marginile tratatelor și jurămintelor,  
 călcîndu-le și trecînd dincolo de granițele, pe care le-a statornicit dum-  
 20 nezeu și adevărul ; și sînt de atunci cam aproape o sută de ani, de cînd  
 a început să strice părțile de apus. După aceea nepotul lui, tatăl tău  
 Ilderim, punînd mîna pe putere și făcîndu-se domn al ținuturilor după  
 dreptul de succesiune și călcînd și el jurămintele în picioare, dumnezeu  
 la urmă a dat toată domnia lui și pe el însuși în mîinile perșilor. Acuma  
 25 împlinindu-se de la moartea lui pînă azi aproape treizeci de ani, frații  
 tăi Musulman și Musa călcînd în picioare jurămintele, în chip nenorocit  
 și-au pierdut și viața și domnia. Numai de curînd răposatul sultan Ma-  
 homed, fratele tău, el a păzit jurămintele și de aceea a avut parte de  
 un sfîrșit pașnic și s-a bucurat de bunătățile domniei în fericire. Tu  
 însă făcînd acestea, nu-ți va surîde mult timp norocul, ținîndu-ți partea  
 30 și ajutîndu-te. Căci pe cei nedrepti dumnezeu înainte de vreme îi trimite  
 pe lumea cealaltă și pe cei ce-l sfruntează, îi face să dispară pînă la  
 urmă. Cînd fugar fiind, ai intrat în Tesalonic, dacă împăratul romeilor  
 te-ar fi predat lui Mahomed și juvățul îți lua viața, mulți ar putea  
 învinui și osîndi pe Romei ca trădători și ucigași groaznici ai acelora

---

12 : mai bine de 150 de ani... aproape 100 de ani... aproape 30 de ani ; Numă-  
 rul anilor dat de Duca e numai aproximativ. Osman a ocupat țările amintite pe  
 la mijlocul domniei lui Andronic II Paleolog (1282—1328) ; vz. II, 3 ; și pînă la 1421,  
 cînd se petrece scena între Mustafa și Leondaris, sînt mai puțin de 150 de ani.  
 De asemenea și Orchan (1326—1362) a început să strice ținuturile din Europa în  
 timpul războaielor civile ale lui Ioan VI Cantacuzino (1341—1354), încît sînt mai  
 puțin de o sută de ani. Și nici de la moartea lui Baiazid I Fulgerul (1389—1403),

δὲ οὐ παρὰ τὴν ἐμὴν κτῆσιν εἰσιν, ἀλλὰ τῷ δημοσίῳ κεκλήρωται καὶ τῷ ἐμῷ προφήτῃ, οὐ θέλω παρασαλεῦσαί τι τῶν μουσουλμανικῶν ἐθῶν καὶ τῶν προσταγμάτων τοῦ προφήτου, Μουσουλμάνος τυγχάνων. Καὶ γὰρ ἐπιμόνωσ ἐργάσομαι τοῦ προσθεῖναι καὶ ἐπαυξῆσαι πόλεις καὶ χώρας καβουρίδων ποιῆσαι τῶν Μουσουλμάνων εἶναι. Τὸ δὲ πόλιν καὶ ταῦτα Καλλιούπολιν, ἣτις ἐστὶ λαϊμὸς τῶν Μουσουλμάνων καταφορῶν ἅπαν γένος τῶν χριστιανῶν καὶ πνιγμονὴ τῶν χριστιανῶν καταπνίγων καὶ ὀλεθρεύων αὐτούς, πάποτε οὔτε κατὰ νοῦν ἐπεισπεσεῖται τὸ τοιοῦτον παραλόγισμα οὔτε εἰς τέλος ἐξάγω.“ — Ταῦτα ἐνωτισθεῖς ὁ Λεοντάριος καὶ ὡσπερ λέων τῆς θήρας ἀστοχήσας, κάτω τὴν κεφαλὴν φέρων καὶ τῇ οὐρᾷ τὴν γῆν ἐπιρῶριπίζων, ὑποχαλὼν αὐτήν, οὕτω καὶ οὕτος ὑπὸ τῆς λύπης ὡς ἐν ἐκστάσει φρενίτιδι γενόμενος, κάτω τὴν κεφαλὴν ἔχων, ἕως οὗ καταλήξας τὸν παράλογον λόγον ἔστη, ἄρας τὸ ὄμμα πρὸς αὐτὸν ἔφη. „Ἡμεῖς μὲν, ὦ κύριε καὶ ἀρχηγὲ τῶν Μουσουλμάνων, οἶδαμεν ἀκριβῶς τὴν πρὸς ἡμᾶς ἐκ πολλῶν χρόνων διάθεσιν· καὶ γὰρ ἤδη ἐπέκεινα τὰ ἔτη τυγχάνει τὸν ἀριθμὸν τῶν ἐκατῶν πεντήκοντα, ἀφ’ οὗ ὁ σὸς πρόπαππος Ὀτμάν τὰ τῆς Βιθυνίας καὶ Παφλαγονίας καὶ Φρυγίας μέρη ἀρπάσας ἐκ τῶν χειρῶν τῶν ἡμετέρων γονέων κατέσχε. Ὁ δὲ ἕγγονος αὐτοῦ Ὀρχάν γενόμενος κύριος καὶ κληρονόμος τῶν αὐτῶν θεμάτων οὐ διέμεινέ ποτε ταῖς συνθήκαις καὶ ὅρκοις, παραβαίνων καὶ μεταπηδῶν ὄρια, ἃ ἠσφαλίσαντο Θεὸς καὶ ἀλήθεια, ἄγων ἔτος ἕκτοτε ἐγγύς που ἑκατοστόν, ἀφ’ οὗ τὰ τῆς δύσεως ἤρξατο φθειρεῖν. Εἶτα ὁ ἕγγονος αὐτοῦ, ὁ σὸς πατὴρ Ἰλτζήμ, γενόμενος κύριος τῶν πραγμάτων καὶ θεμάτων κατὰ διαδοχὴν, καὶ αὐτὸς παραβαίνων τοὺς ὅρκους, ἐπὶ τῷ τέλει τὴν ἀρχὴν αὐτοῦ πᾶσαν καὶ αὐτὸν ὁ Θεὸς ἐν χερσὶ Περσῶν παρέδωκεν. Νῦν δ’ ἐκείνου παρελθόντος ἐγγύς που τὰ τριάκοντα ἔτη τελούμενα ἕως σήμερον, οἱ ὑμέτεροι ἀδελφοὶ Μουσουλμάν, Μωσῆς παραβάντες τοὺς ὅρκους, κακῶς καὶ τῆς ἀρχῆς καὶ τῆς ζωῆς ἐξέπεσον. Μόνον ὁ ἤδη νεωστὶ παρελθὼν Μεχεμέτ ἀρχηγός, ὁ σὸς ἀδελφός, αὐτὸς τοὺς ὅρκους ἐτήρησεν καὶ αὐτὸς τὸ τέλος εἰρηνικὸν καὶ τὴν τρυφήν τῆς ἡγεμονίας εὐδαιμόνως ἀπέλαβεν. Σὺ δὲ ταῦτα ποιῶν, οὐκ εἰς μακρὰν γελάσει ἢ τύχη συναίρουσα καὶ βοηθοῦσά σοι. Ἀδίκους γὰρ ὁ Θεὸς πρὸ καιροῦ παραπέμπει εἰς Αἴδην καὶ τοὺς ἀθετοῦντας αὐτὸν εἰς τέλος ἀφανίζει. Ὅτε γὰρ φεύγων εἰσηλθὼς ἐν Θεσσαλονίκῃ, εἰ ὁ βασιλεὺς τῶν Ῥωμαίων παρεδίδου σε τῷ Μεχεμέτ καὶ ἀγχόνῃ τὴν ζωὴν σου ἐλάμβανε, εἶχον ἂν πολλοὶ αἰτιᾶσθαι, κατακρίνειν Ῥωμαίους ὡς προδότας καὶ τῶν εἰς αὐ-

155b

5

10

15

20

156b

25

30

4 καβούριδων P || 7 ὀλοθρεύων P || 19 ἄγων P : *fortasse* ἄγον || 27 ἀπέλαβεν P : *fortasse* ἀπέλαυεν.

nu sînt 30, ci numai 18 ani. Că numărul anilor e arătat numai cu aproximație, însuși Duca o indică prin cuvintele ἐπέκεινα „peste“ și ἐγγύς που „pe aproape“. Și Duca ar fi putut de bună seamă spune mai exact numărul acestor ani, dar aici e vorba de o cuvîntare retorică fictivă, de o compoziție literară; și regulile retorice cereau ca cifrele să fie date în numere rotunde aproximative. — *In minile Persilor*: adică în minile tatarilor lui Timur-Lenk; vz. XVI, 9 și 10.

ce căutau adăpost la ei, și ca pe unii ce fac fapte potrivnice dreptului. Chiar acum, după dumnezeu, romeii făcîndu-te sultan, totul atribui lui dumnezeu; și aceasta ai spus-o bine și eu nu o contrazic; pe cei ce s-au ostenit însă împreună cu tine, îi socotești dușmani și-ți întorci fața  
 5 de la ei? Rămii cu sănătate și bucurie! Eu plec acasă și am să raportez împăratului, cum am fost înșelați; și lăsînd totul în seama lui dumnezeu, să avem răbdare așteptînd dreapta lui hotărîre“. Cu vorbele acestea a ieșit din port și ridicînd pînzele, a luat calea spre Constantinople.

XXV. Aflînd acestea împăratul Manuil, a fost cuprins de multă du-  
 10 rere și plin de mînie, neavînd ce face, s-a chibzuit în capul lui să apuce cealaltă cale și să trimită soli la Murad; și dacă vrea să împlinească voința tatălui său și să dea cei doi copii ostatici, căci Baiazid nu mai stă în cale, atunci cu ajutorul lui dumnezeu îl va pune în domnia părintească.

15 2. Mustafa însă, căci la el să ni se întoarcă vorba, a întărit cetățuia și, după ce a orînduit bine și a dat poporului îndrumări și a pus oameni de ai săi comandanți și căpitani ai flotei celei mari și turnul din port l-a pus în siguranță bine, cum trebuia, le-a predat lor cu jurămînt și, răsplătindu-i cu daruri, a pornit la Adrianopole. Și intrînd în palatele  
 20 răposatului Mahomed, fratele său, a găsit comori nenumărate și altă gătire peste măsură, veșminte și pietre scumpe și mărgăritare de mult preț, femei frumoase și băieți tineri, frumoși la față și cu deosebire chipeși la trup și tot ce trebuie pentru o viață în plăceri; și ședea trăind în îmbuibări și zi de zi îmbătîndu-se și petrecînd în desfrînări.

25 **Murad II** 3. Murad însă tînăr și neavînd încă 20 de ani împliniți, caută ajutor la Manuil II Paleolog ședea în Brusa Bitiniei și ducea și el un trai asemănător, dar nu în așa măsură, căci era mîncat de grijă. Și nu-l  
 30 lăsa gîndul în pace, ci se chibzuia mereu, cum și în ce chip să-și ia înapoi domnia părintească, pe care tatăl său a cîștigat-o cu multă ostenală, el însă a ajuns s-o piardă fără nici o bîntuire. Căci avea cu el și pe cei mai de frunte din pașale afară de Baiazid, căci nu de mult încetase din viață de moarte rea, precum s-a povestit. Și ei au aflat că cetatea Galipoli s-a predat și că Leondaris a fost lăsat să plece cu mîna goală și că Mustafa încă își duce viața în destrăbălare fără măsură și  
 35 n-are grijă, cum trebuie să-și păzească domnia nevătămată, și atunci se

XXV, 2: *tot ce trebuie*: πᾶσαν ἄλλην ὕλην, tradus textual: „tot celălalt material“.

3: *precum s-a povestit*: vz. XXIV, 8.

τους προσφυγόντων δεινός φονέας και τὰ ἐκωντία του δικαίου πρᾶττονας. "Αἰεὶ δὲ σε ἀρχηγὸν ἀναδείξαντες μετὰ Θεοῦ οἱ Ῥωμαῖοι, γράψαις μὲν Θεῷ τὸ πᾶν και τοῦτο καλῶς εἰρηκας, οὐδὲ ἐγὼ ἀντιλέγω. τους δὲ συγκαταστήσαντας ὡς ἐχθροὺς λογίζῃ και ἀντιοργεφέεις τὸ πρῶσσοπον; Ὑγιαινε σὺν εὐφροαινήμεινος. ἦμεῖς δὲ πρὸς τους ἰδίους οἰκους ἀπελθόντες και τῷ βασιλεῖ ἀναγγελλάντες τὰ τῆς ἀπάνης, τὸ πᾶν Θεῷ ἀναθέμενοι, προσκαρτεροήσωμεν, ἐκδεχόμενοι τὴν αὐτοῦ δικαίαν ἀπόφασιν." —Ταῦτα εἰπόν και ἐξελθὼν του ἡμέτερος και τὰ ἱστία πτερόσας τὴν πρὸς Κωνσταντινουπόλιν ποδείαν ἐλάεσεν.

XXV. Μάθων δὲ ταῦτα ὁ βασιλεὺς Μανουῆλ και ἄνηη πολλῇ συχεθείς

157b και θυμοῦ κλήρης γερόμεινος, ἡτὶ ἔχων ὁ τι ποιήσας, ἐβουλεύεσαστο κατὰ νοῦν τὴν εἰσῆσαν βαδίσαι και στειλαῖ πρὸςβεις τῷ Μουράτ. και εἰ βούληται πληρωσσαι τὴν παρτεκίην θέλησιν και δοῦνα τὰ δυο βρέφη ὡς ὀμῆρους, ἐπει ἐκποδῶν ἐγρόνει ὁ Παλαιστῆ, πάλιν Θεοῦ ἀρωγούντος ἀποκαταστήσει τοῦτον εἰς τὴν παρτῶαν ἡγεμονίαν.

2. Ὁ δὲ Μουσταφᾶς, και γὰρ εἰς αὐτὸν ἐπανάσταμέτω ὁ λόγος, ὄχρησῶσας

15 τὸ φροβόλιον και συντάξας καλῶς και νουβερήσας τὸν ὄμιλον και καταστήσας δρογγιστοῦς και κήμητας οἰκίους του μεγάλου σόλου και τὸν πύργον τὸν ἐν τῷ ἡμέτερι καλῶς ὡς ἐχθρῆν, ἀσφαλίσας και ὄρκους δίδους αὐτοῖς και δωρεαῖς ἀμειψας, ἐν τῇ Ἀδριανοῦ τὴν ποδείαν ἐποιεῖτο. Και ὁη εἰσελθὼν ἐν τοῖς ὄμοις του ἀποιοχόμενου Μεχέμειτ, του ἀδελφοῦ αὐτοῦ, και εὐθὺς θησαυροὺς ἀναθηρῆτητροῦς και εἰσῆσαν ἄλλην παρδοσκεινὴν ὑπερμετρον, ἐνθύματα και ἄλιους και μαργα-θους πολύνεις, γυναικάς ὄμοιας και νέους παιδίσκους εὐποροσώπους και κάλλει διαφερόντως και πᾶσαν ἄλλην ὑλὴν βασιλείας, ἐκάθητο κατασπατάλῶν, καθ' ἡμέ-ραν μεθῶν και ἀσελῶντων.

3. Ὁ δὲ Μουράτ ἐτι νέος ὢν και οὐπω τὸ κ<sup>ον</sup> ἔτος ἐλάσας ἐκάθητο ἐν

158b Πόσση τῆς Βιθυνίας και αὐτὸς τὰ ὄμοια πρᾶττων, πλὴν οὐ τῶσων, και γὰρ ὑπο τῆς φροντίδος ἐδάκκετο. Και σὺκ ἔα τοῦτον ὁ λογιμὸς ἀγαλίωτον, ἀλλ' ἐσκεπ-τερο, πῶς και ποῖω ἰσότῳ ἀνακαλέσθεται πρὸς αὐτὸν τὴν ἡγεμονίαν τὴν πα-ρτεκίην, ἦν ὁ πατήρ ἐκτίησαστο διὰ πολλῶν κόπων, αὐτὸς δὲ ἀνευ ἐπιηείας τινὸς ἐφθασεν ἀπολέσας. Εἶχε γὰρ μετ' αὐτοῦ και τῶν μελιόστᾶνων τοῦς προδύχοντας πλὴν του Παλαιστῆ, και γὰρ πρὸ ὀλίγου κακῶς ἀρεβίω, ὡς ὁ λόγος ἐδηλώσεν. Μάθόντες γὰρ ὡς τὸ φροβόλιον τῆς Καλλίουπολέως παρδοβῆη και ὁ Ἀεοντάριος κενός ἀπερῆμθηη και ὁ Μουσταφᾶς ἐτι ἀκόλοσως κατασπατάλῃ μὴ ἔχων φροβ-ορίδα, πῶς δεῖ φυλάξαι τὴν ἡγεμονίαν αἰνῆ, βουλήν βουλέεται, τὴν ἦν και ὁ βα-

9 πολλῇ Bek : πὸν P || 17 μεγάλου Bull : μεγάλη P : μεγάλη P || 18 ὄρκους P : ὄρκους Bull || 23 διαφερόντως P : διαφερόντως Bull | βασιλείας P : βασιλείας Bull | ἐκάθητο Bull : ἐκάθητο P || 27 κα P.

hotărăște și Murad la pasul la care se hotărîse împăratul ; și a apucat el să trimită mai întii soli la împăratul, pe unul Ibraim, fratele lui Ali, despre care a fost vorba mai sus, om cuminte și drept și străin de destrăbălările și desfrînările fără de rușine ale turcilor. Acesta deținînd locul al  
5 doilea după Baiazid, a ajuns în locul întii după moartea aceluia și era cel dintii între pașale și mare vizir în treburile domniei lui Murad. Venind la Constantinopole, nu s-a amintit cu nici un cuvînt de ceea ce a făcut împăratul, ci minie neînfrînată nutrind în suflet, le ascundeau acestea, pînă ce situația lor va ajunge cu timpul într-o stare mai bună.  
10 Ibraim cu fața senină și cu cuget prefăcut, lupul dinăuntru îl arăta afară ca miel. Și începînd cu vorbe blajine și foarte umilite, ajunge să ceară ajutor, spunind că toate cite s-au întimplat, s-au făcut din vina lui Baiazid și arătînd că ei sint nevinovați, tot așa și romeii ; și spunea :  
15 „Dacă Maiestatea ta va voi, în foarte puțin timp îl vei pune din nou în domnia tatălui său pe stăpînul meu Murad, precum ai făcut și cu tatăl său, prea luminate împărate, căci ai în mîna ta cîrma și, unde vei vroi, acolo încîrnești corabia, îndreptînd bine direcțiile cîrmei. Căci precum ai făcut cu tatăl său, cînd s-a ridicat în contra împărăției tale Musa, tot așa milostivește-te și acuma și nu lăsa să dețină domnia unul care nu  
20 este vrednic să stea nici într-o colibă. Căci cînd Mahomed“, — care fusese amintit înainte de mai multe ori — „domnea încă în răsărit, în Tracia, după ce l-a omorît pe frate-său Musulman, Musa avea atunci domnia și s-a arătat potrivit romeilor și dușman neîmpăcat al Constantinopolei“, — precum s-a spus mai sus, — „atunci împăratul l-a chemat de  
25 la Brusa pe Mahomed și, încheind un tratat l-a adus înăuntru în Constantinopole, după ce l-a trecut împreună cu oștile ; și el ieșind o dată și de două ori și de mai multe ori, s-a luptat cu Musa și a fost învins ; și iarăși a intrat în Constantinopole și iarăși a ieșit, pînă ce în sfîrșit l-a nimicit pe Musa și, la urmă ucigîndu-l, a luat domnia. Fă și acuma,  
30 împărate, tot așa“, spune, „și față de Murad care răsplătește și cu daruri peste măsură de mari și de mult preț, afară de predarea cetății Galipoli și a celor doi băieți“. Împăratul însă nu se lăsa, ci ținea tare și neschimbat la părerea sa, ca să fie aduse întru îndeplinire hotărîrile. În timp ce tratau astfel și Ibraim a stat destul de multe zile, spre a obține un rezultat al tratatelor pe care le dorea încheiate, altul a sărit ca într-o arenă  
35 de luptă și ceea ce Murad cerea de la împăratul cu multă rugăminte ca

---

*a fost vorba mai sus* : vz. XX, 11, căci despre alt Ali n-a mai fost vorba nicăieri ; dar se poate că Duca are în vedere cu aceste cuvinte chiar pe Ibrahim și atunci vz. XXII, 11 și XXIII, 2. — *care fusese amintit înainte de mai multe ori... precum s-a spus mai sus... spune* : Aceste intercalări neobișnuite într-o cuvîntare directă pe care istoricul

σιλεύς ἐβουλεύσατο· καὶ πρέσβεις προφθάσας οὗτος πέμπει πρὸς βασιλέα, Ἰπραήμ  
 τινά, ἀδελφὸν ὑπάρχοντα τοῦ Ἀλί, ὃν ὁ λόγος φθάσας ἐδήλωσεν, ἄνδρα συνετὸν  
 καὶ εὐθῆ καὶ πρὸς τὰς τῶν Τούρκων ἀναιδεῖς βλακειάς καὶ ἀσελγείας ἀσυνήθη.  
 Ὅς καὶ τὰ δευτερεῖα τοῦ Παγιαζήτ φέρων τὰ πρωτεῖα, ἐκείνου παρελθόντος,  
 ἔλαβε καὶ τῶν μεγιστάνων πρῶτος ἦν καὶ μεσάζων τῆς ἡγεμονίας τοῦ Μουράτ. 5  
 Ἐλθὼν οὖν ἐν Κωνσταντινουπόλει καὶ περὶ μὲν τῶν ὧν ἔπραξεν ὁ βασι-  
 λεὺς οὐκ ἐγένετο μνήμη, ἀλλ' ἐν τῷ νοί διατρέφοντες θυμὸν ἀχαλίνωτον, ἕως ἂν ὁ  
 χρόνος εἰς εὐδαιμονίαν ἄξει τὰ περὶ αὐτῶν, ταῦτα ἐκρύπτοντο. Ἰλαρῶ δὲ βλέμ-  
 ματι καὶ ὑπούλω γνώμη τὸν ἔνδον λύκον ὡς πρόβατον ἔξω ἐδείκνυε. Καὶ δὴ λό-  
 γους συνάρας πράους τε καὶ λίαν ταπεινοὺς βοήθειαν ἐξεκάλει, ὡς ἐξ αἰτίας γε- 10  
 γονότα, ὅσα δὴ καὶ γεγόνασιν, λέγων τοῦ Παγιαζήτ, ἀθώους αὐτοὺς ἀποδεικνύων,  
 ὡσαύτως τε καὶ Ῥωμαίους, λέγων· „Εἰ θελήσει τὸ σὸν κράτος, ὡς ἐν ὀλίγῳ ἀπο-  
 καταστήσεις πάλιν εἰς τὴν πατρικὴν ἡγεμονίαν τὸν ἐμὸν δεσπότην Μουράτ,  
 καθὼς καὶ ἐν τῷ πατρὶ αὐτοῦ εἰργάσω, λαμπρότατε βασιλεῦ, ἔχεις γὰρ ὑπὸ τὴν 15  
 χεῖρα τὸ πηδάλιον καὶ ὅπου ἂν βούλῃ ἐκεῖ καὶ τὴν ναῦν μεταστρέφεις, καλῶς  
 ἰθύνων τοὺς οἴακας. Ὅς γὰρ εἰργάσω ἐν τῷ πατρὶ αὐτοῦ, ἀντιστάντος τῷ σῷ  
 κράτει Μωσῆ, οὕτω καὶ νῦν συμπάσχησον καὶ μὴ ἐάσης τὴν ἡγεμονίαν κατέχειν  
 ὁ μηδεμιᾶς καλύβης ἄξιος. „Καὶ γάρ“ — ὁ πολλάκις προλεχθεὶς, — „Μεχεμεῖτ  
 ἔτι ἡγεμονεύων ἐν τῇ ἀνατολῇ, τοῦ Μωσῆ τότε τὴν ἡγεμονίαν τῆς Θράκης ἔχον- 20  
 τος καὶ τὸν ἀδελφὸν Μουσουλμὰν κτείναντος, ἐναντίος ἐφάνη Ῥωμαίοις καὶ τῆς  
 Πόλεως ἐχθρὸς ἄσπονδος,“ — ὡς προλέλεκται· — „τότε ὁ βασιλεὺς μετακαλεσά-  
 μενος ἀπὸ τῆς Προύσης τὸν Μεχεμεῖτ καὶ πίστεις δούς, εἰσάξας αὐτὸν ἐντὸς τῆς  
 Κωνσταντίνου σὺν τοῖς στρατεύμασι περαιοθέντα, καὶ ἐξελθὼν καὶ μίαν καὶ δις  
 καὶ πολλάκις καὶ συμμίξας τῷ Μωσῆ καὶ ἠττηθεὶς καὶ εἰσελθὼν πάλιν ἐν Κων- 25  
 σταντινουπόλει καὶ πάλιν ἐξελθὼν, ἕως οὗ εἰς τέλος τὸν Μωσῆν ἠφάνισεν καὶ  
 τέλος ἐθανάτωσεν, τὴν ἡγεμονίαν λαβὼν, οὕτω καὶ νῦν,“ φησιν, „ὦ βασιλεῦ,  
 ἔργασον καὶ εἰς τὸν Μουράτ, τάττων καὶ ὑπερμεγέθη δωρήματα καὶ πολλοῦ λό-  
 γου ἄξια πλὴν τῆς Καλλιουπόλεως καὶ τῶν δύο παιδῶν τὴν ἐγχείρισιν.“ — Ὁ  
 δὲ βασιλεὺς οὐκ ἐνεδίδου, ἀλλ' εἰς βέβαιον καὶ ἀμετάθετον ἐτήρει τὴν αὐτοῦ 160b  
 γνώμην καὶ εἰς τέλος ἐξεῖναι τὰ βουλευόμενα. Ἐν τούτοις ὄντες καὶ ὁ Ἰπραήμ 30  
 ἡμέρας ἱκανὰς ἐνδιατρίβων τοῦ λαβεῖν τέλος τῶν ὧν ἐζήτηι, συμφωνιῶν, ἕτερος  
 εἰσπηδήσας ὡς ἐπὶ παλαιστρας, τὸ ζητούμενον παρὰ τοῦ βασιλέως μετὰ πολλῆς

3 εὐθῆ P : εὐηθῆ Bull : εὐήθη Bek || 14 et 26 βασιλεῦ Bull : βασιλεύς P || 17 Μωσῆ Bull : Μωσῆς P | συμπάσχησον P || 18 ὁ πολλάκις προλεχθεὶς *fortasse secludendum* || 21 ὡς προλέλεκται et 26 φησιν *fortasse secludenda* || 30 ἐξεῖναι P : ἐξιέναι *vult* Bek.

o pune în gura personajelor ale căror fapte le descrie, fac impresia că sînt mai degrabă observații marginale ale vreunui cititor și că un copist neatent le-a trecut apoi în text, încît eventual ar fi bine să fie scoase din text.

o cinste și o favoare să-i facă, celălalt îl ruga pe Murad ca pentru un mare bine să-i încredințeze lui acest serviciu.

5 Și acum voi porni să istorisesc de la început, în ce chip Murad a trecut strămoșii și cu cât de mare pregătire și cine a fost acela care l-a trecut și pe unde a trecut marea și ale cui au fost corăbiile.

**Exploatarea  
de piatră acră  
și întemeierea  
orașului  
10 Focca Nouă.**

4. În Focida din țara Ioniei era în apropiere un munte în care se află o mină de piatră acră; și toată piatra din culmea aceea de munte pusă în foc, apoi în apă se face ca un nisip. Și nisipul ce s-a făcut din piatra aceea, îl pun într-o căldare cu apă și clocotindu-l nu prea mult, nisipul ce a fost pus se dizolvă și ceea ce e gras și substanțial din el, rămîne în zeama aceea ca un lapte brînzos, ceea ce e uscat și pămîntos din el, îl aruncă afară, pentru că nu e de nici o trebuință; zeama însă o deșartă în sace și după patru zile, zeama din partea de sus a vaselor în care a fost pusă, se găsește încheată și lucind foarte, asemenea gheții; iar pe fundul vasului și aceea e plină de fărîmituri ca de ghiață. Și zeama ce prisosește după cele patru zile, o iau și o pun în căldare, și mai turnînd altă apă și mai punînd alt nisip, o fierb și o varsă în sace, precum s-a arătat mai înainte. Iar piatra 20 acră, după ce au scos-o, o păstrează în magazii. Ea formează un obiect de neapărată trebuință pentru vopsitori; și toate corăbiile ce pleacă din răsărit spre părțile de apus, țin neapărat ca fundul corăbiei să-l încarce cu piatră acră; căci germani, francezi, englezi, italieni, spanioli, arabi, egipteni, sirieni, toți pentru meșteșugurile vopsitorilor se aprovizionează 25 cu piatră acră din muntele acela.

5. În zilele împăratului Mihail Paleolog care a domnit cel dintîi din dinastia Paleologilor, au venit niște italieni, de au cerut să li se dea lor muntele în schimbul unei sume anuale cuvenite. Tot atunci stăteau și turcii la pîndă să prade părțile dimprejur ale Lidiei și Asiei și stră-

4: Φράγγοι „frinci“, înseamnă de obicei apuseni latini de orice națiune și din orice țară. Cum însă Duca enumără aici aproape toate națiunile apusene, am tradus Φράγγοι cu *germani*, căci cu Γερμανοί Duca desemnează pe *francezi*, vz. XIV, 5.

5: *Mihail Paleolog*: Gheorghe Pahimer istorisind despre conflictul dintre genovezi și Mihail VIII Paleolog (1261—1282), amintește de această concesie: προσπεφιλότηται μὲν οὖν βασιλεὺς ἰδίως καὶ τινὶ εὐγενεῖ Γενουίτῃ, Μανουὴλ λεγομένῳ τοῦ Ζαχαρίου, τὰ τῆς κατ' ἀνατολὴν Φωκαίας ὄρεινὰ μέταλλον στυψέως ἔχοντα, ἐφ' ὧν δὴ κατοικήσας σὺνάμα τῷ ἰδίῳ λαῷ εἰργάζετο. Καὶ πολλὰ τῆς ἐργασίας ἀπονάμενος καὶ πλεόν ἤθελεν ἔχειν ἐκ τῆς τοῦ κρατοῦντος πρὸς ἐκεῖνον εὐμενείας καὶ διαθέσεως. Ἡξίου γοῦν μὴ ἀνεῖσθαι Γενουίτας ἐκ τῶν ἄνω μερῶν διὰ θαλάσσης Εὐξείνου καταγεῖν στυπτηρίας μέταλλον, ἐπεὶ πολλῇ τινὶ χρώνται ταῦτη τὰ ἐξ ἐρίων ὑφάσματα μαινοντες χρώμασι διαφόροις, ὡς ὄραν ἔξεστι. Καὶ ὁ βασιλεὺς κατανεύων ἐπέταττεν. I 420,5: „Și împăratul a dat unui nobil genovez, cu numele Manuil al lui Zaharia, un



παρακλήσεως γενέσθαι καὶ φιλοτιμίας καὶ χάριτος, αὐτὸς ὡς δῶρόν τι μέγα τὴν ὑπηρεσίαν ταύτην ἐγχειρισθῆναι αὐτῷ παρεκάλει.

Καὶ δὴ ἐξ ἀρχῆς, ποίῳ τρόπῳ διέβη τὸν πορθμὸν ὁ Μουράτ καὶ μετὰ πόσης παρασκευῆς καὶ τίς ὁ περάτης καὶ ποῦ τὴν θάλασσαν ἐπέρασε καὶ τίνες οἱ ναύαρχοι, λέξων ἔρχομαι.

4. Ἐν τῇ Φωκίδι τῇ κατὰ τὴν Ἰωνίαν πλησίον ὄρος ἦν, ἐν ᾧ μέταλλον στυπτηρίας ὑπάρχει· καὶ ὁ λίθος ἅπας τῆς ἀκρωρείας πυρὶ προσομιλήσας, εἶτα ὕδατι ὡς ψάμμος γίνεται. Τὴν δὲ ἀπὸ τοῦ λίθου γενομένην ψάμμον εἰς λέβητα βάλλοντες σὺν ὕδατι καὶ καχλάζοντος οὐ τόσον, ἢ βληθεῖσα ψάμμος διαλύεται καὶ τὸ μὲν παχὺ καὶ οὐσιῶδες αὐτῆς ἐν τῷ ζωμῷ μένον ὡς γάλα τυρῶδες, τὸ ξηρόν καὶ γεῶδες αὐτῆς ἔξω ῥίπτουσιν ὡς ἄχρηστον· τὸν δὲ ζωμὸν εἰς σκάφας κενώσαντες ἄχρῳς ἡμερῶν τεσσάρων παραδρομὴν εὐρίσκειται ἐν τοῖς ἄκροις τῶν ὑποδόχων ἀγγείων πεπαγωμένος ὁ ζωμὸς καὶ ὑπεραυγίζων ὁμοίως κρυστάλλῳ· ἐν δὲ τῷ πυθμένι τοῦ ἀγγείου καὶ αὐτὸ πλήρες ψηγμάτων κρυσταλλοειδῶν. Ἐξαντιλοῦντες οὖν τὸν ζωμὸν τὸν περιττεύοντα μετὰ τὰς τέσσαρας ἡμέρας εἰσβάλλουσιν ἐν τῷ λέβητι, προσχέαντες καὶ ἕτερον ὕδωρ καὶ πάλιν ψάμμον ἐμβάλλοντες βράζουσιν καὶ ἐν ταῖς σκάφαις ἐκχέουσιν, ὡς προοδηλωται. Τὴν δὲ στυπτηρίαν ἐκβαλόντες ἐν ταῖς ἀποθῆκαις ταμιεύουσιν. Ἔστι δὲ ἀναγκαῖον χρῆμα τοῖς δευσοποιοῖς· ἀπάσαι γὰρ αἱ νῆαι αἱ ἀπὸ τῆς ἐώας εἰς τὰ ἐσπέρια μέρη πλέουσαι ἀναγκαῖον ἠγοῦνται τὸν φόρτον εἶναι τῆς νηὸς τὴν ἐν τῷ πυθμένι στυπτηρίαν· καὶ γὰρ Φράγγοι, Γερμανοί, Ἰγγλῆνοι, Ἰταλοί, Ἰσπανοί, Ἄραβες, Αἰγύπτιοι, Σύροι ἀπὸ τοῦ ὄρους ἐκείνου τὴν στυπτηρίαν πορίζονται ἕνεκα τῶν δευσοποιῶν τεχνῶν.

5. Ἐν ταῖς ἡμέραις δὲ τοῦ βασιλέως Μιχαὴλ τοῦ Παπαιολόγου, τοῦ πρώτως βασιλεύσαντος ἐν Παλαιολόγοις, ἦλθόν τινες Ἰταλοὶ αἰτοῦντες τὸ ὄρος δοθῆναι αὐτοῖς καὶ λαμβάνειν κατ' ἔτος τὸ συμφωνηθέν. Τότε καὶ οἱ Τοῦρκοι ἐνεδρεύοντες ἦσαν ληστροικῶς τὰ πέριξ μέρη Λυδίας τε καὶ Ἀσίας καὶ κατέτρεχον

3—4 πόσης P: πάσης *vult* Bek || 6 Φωκίδη P: Φωκαία Bek || 8 ἀπὸ τοῦ Bull: πατοῦ P || 13 ὅμοιος P: ὁμοίως Bull || 14 αὐτὸ *scripsi*: αὐτῷ P || 20 τὸν Bull: τὴν P.

privilegiu special în munții dinspre răsărit de Foccea, bogați în mine de alaun; și locuind acolo cu oamenii de neamul lui, le exploata. Și scoțind din exploatare mult câștig, dorea să aibă și mai mult pe urma atitudinii binevoitoare a împăratului față de el. Și cerea deci să nu îngăduie genovezilor să aducă din regiunile de sus pe Marea Neagră piatră acră, căci au mare nevoie de aceasta, precum se poate vedea, vopsitorii de stoffe de lână la diferite culori. Și împăratul aprobându-i cererea, a dat un ordin în consecință". Cp. și vol. II, 558, 12—16. — și *Asiei*: adică țărnuțul de apus al Asiei Mici: vz. XVII, I.

băteau jefuind pînă la Sardes și Magnesia chiar. Văzînd italienii și temîndu-se de năvala turcilor, au început să clădească o cetățuie foarte mică, cît să ajungă pentru paza lor și-a celor cincizeci și mai mulți lucrători ce se aflau. Cînd aceasta a ajuns la urechile bizantinilor din vecinătate din cîmpia Mainomenu și a Magnesiei și de la Nimfeon, au venit și i-au găsit cu lucrarea începută; și intrînd în tratative cu latinii, ca să ajungă la o înțelegere, au făgăduit să le ajute și să se ostenească și să lucreze împreună la ridicarea cetății și nu cetate, ci construcția s-o prefacă într-un oraș mare, numai dacă, la mare nevoie, și ei ca ctitori ai unei localități ca aceea vor găsi înăuntru adăpost. Amîndouă părțile căzînd de acord asupra unei astfel de învoieli, au început deodată, romei și latini și au construit orașul cel păzit pînă acum de dumnezeu, Focea Nouă, la poalele muntelui aceluia, aproape de mare, avînd înspre partea de răsărit așezat muntele, spre apus insula Lesbos, spre miazănoapte golful Elea; iar spre miazăzi e golful Ioniei. Și zișii întemeietori ai acestui oraș au fost genovezii Andrei și Iacob de Catanea; și orașul și-a luat numele de la Focida mai veche, numindu-l pe acesta Focea Nouă, în care și eu îmi am locuința.

6. Și trecînd puterea de la romei în mîinile turcilor, nu după mult timp cei ce se găseau în oraș, nu puteau suporta zilnicile încăierări cu turcii și uciderile creștinilor, căci turcii ajunseseră stăpîni pînă în porțile orașului; și atunci amîndouă părțile și latinii și romeii au încheiat cu sultanul Lidiei Sarchan un tratat întărit cu jurămînt și s-au prins să-i fie tributari și au slatornicit să-i dea în fiecare an lui Sarchan un număr de cincisprezece mii arginți mărunți, echivalînd ca valoare cu cinci sute de galbeni; și an de an, cel ce se va întîmpla să fie în capul orașului, să meargă și să-l salute pe zisul sultan, aducîndu-i daruri de zece mii de arginți, și astfel să trăiască în pace la un loc turci și romei, neavînd nici cea mai mică supărare din partea nimănui; ci ei să poată ieși neopriți și să facă negoț, de asemenea și turcii să poată intra fără nici o frică în oraș și să-și procure din belșug de ce au nevoie, trăind ca prieteni împreună. Și înțelegerea încheiată astfel ține pînă azi și sînt de atunci și pînă acuma aproape vreo 180 de ani.

---

14 apus Bull: răsărit Pl.

---

spre apus *insula Lesbos*: exact spre miazănoapte apus. — *Andrei și Iacob de Catanea*: urmași de-ai lui Manuil Catanea feciorul lui Zaharia Catanea; vz. comentariu la G. Pahimer, ed. Bonn, vol. I, p. 676—679 și la Duca ed. Bonn, p. 587.

6: *Sarchan* întemeietorul acestui sultanat selgiucid, cuprinzînd numai partea de nord a Lidiei; cp. II, 3. — *aproape vreo 180 de ani*: Dacă am porni chiar din primul an de domnie a lui Sarchan 1300, am ajunge după 180 de ani aproape de 1480, ceea ce vădit e prea mult. Duca, se vede că face acest calcul din timpul, cînd își scrie

ἕως Σάρδεων καὶ αὐτῆς Μαγνησίας. Ὡς οὖν ἦσθοντο οἱ Ἴταλοί, τὴν τῶν Τούρκων ἔφοδον φοβηθέντες, ἤρξαντο οἰκοδομεῖν φρουρίον τι μικρότατον ὅσον εἰς φυλακὴν αὐτῶν καὶ τῶν εὐρισκομένων ἐργατῶν πενήκοντα ἢ καὶ πλείω. Ἐνωτισθέντες δὲ οἱ τὰ περίξ οἰκοῦντες Ῥωμαῖοι ἐν τε κῶ κάμπῳ τοῦ Μαινομένου καὶ τῆς Μαγνησίας καὶ Νυμφαίου, ἐλθόντες εὗρον αὐτοὺς ἄρξαντας τοῦ ἔργου· 5  
καὶ δὴ ὡς ἐκ συνθήματος κοινολογησάμενοι σὺν τοῖς Λατίνοις ὑπέσχοντο τοῦ συμβοηθῆσαι καὶ συμπασχῆσαι καὶ συμπρᾶξαι ἐπὶ τῇ ἀνεγέρσει τοῦ φρουρίου 162b  
καὶ οὐ φρούριον, ἀλλὰ καὶ εἰς μεγάλην πόλιν ἀποκαταστῆσαι τὸ οἰκοδομούμενον, εἰ μόνον χρείας κατεπειγούσης καὶ αὐτοὶ ὡς κτήτορες τοῦ τοιούτου χωρίου ἔσονται ἐντὸς φυλαττόμενοι. Ἀρεσάντων γοῦν ἄμφω τῶν μερῶν τὸ τοιοῦτον συμφώ- 10  
νημα, ἤρξαντο ἅμα Ῥωμαῖοί τε καὶ Λατίνοι καὶ ἠκοδόμησαν τὴν ἄχρι τοῦ νῦν παρὰ Θεοῦ φρουρουμένην Νέαν Φώκαιαν ἐν τῇ τοῦ αὐτοῦ ὄρους ὑποβάσει πλησίον τῆς θαλάσσης, ἔχουσαν τὰ πρὸς τὴν ἀνατολὴν μέρη τὸ ὄρος κείμενον, πρὸς δὲ τὴν ἐσπέραν τὴν νῆσον Λέσβον, πρὸς ἄρκτον δὲ τὸν τῆς Ἐλαίας κόλπον· πρὸς δὲ μεσημβρίαν ὁ κατ' Ἰωνίαν κόλπος. Ἦσαν δὲ οἱ ῥηθέντες τῆς πόλεως αὐτῆς 15  
κτήτορες ἐκ τῶν Κατανέων Γενοῦῖται Ἀνδρέας καὶ Ἰάκωβος· καὶ τὴν ἐπωνυμίαν ἐκ τῆς παλαιτέρας Φωκίδος ἐκτίησάτο, ταύτην Νέαν Φώκαιαν καλέσαντες, ἐν ἧ καὶ ἐγὼ τὴν οἰκισιν κέκτημαι.

6. Μεταπεσόντων οὖν τῶν πραγμάτων ἀπὸ Ῥωμαίους ἐν χερσὶ τῶν Τούρκων, μετ' οὐ πολὺ οἱ εὐρισκόμενοι ἐν τῇ πόλει μὴ φέροντες τὰς καθεκάστην 20  
συμπλοκάς τῶν Τούρκων καὶ τὰς τῶν χριστιανῶν σφαγὰς, καὶ γὰρ ἦσαν ἄχρι καὶ τῶν πυλῶν τῆς πόλεως ἐγκρατεῖς γεγονότες οἱ Τοῦρκοι, ἄμφω Λατίνοι τε καὶ Ῥωμαῖοι συνθήκας ἐνόρκους ποιήσαντες μετὰ τοῦ ἀρχηγοῦ Λυδίας Σαχράν καὶ ὑποφόρους στέρξαντες εἶναι, ἔστησαν κατ' ἔτος δοῦναι τῷ Σαχράν ἀργυρίων 25  
λεπτῶν ἀριθμὸν χιλιάδων δεκαπέντε, εἰς ποσότητα ἰσομένην νομισμάτων φ', καὶ ἀνὰ ἔτος ὁ τυχῶν ἡγεμῶν τῆς πόλεως ἐξέρχεσθαι καὶ ἀσπασμὸν ποιεῖν τῷ ῥη- 163b  
θέντι ἀρχηγῷ σὺν δώροις ἀργυρίων χιλιάσι δέκα καὶ οὕτω ἐν εἰρήνῃ διάγειν, ὁμοῦ Τοῦρκοί τε καὶ Ῥωμαῖοι, μὴ ἔχοντες τὸν τυχόντα πειρασμὸν παρὰ τινος, ἀλλ' ἐξέρχεσθαι ἀκωλύτως καὶ ἐμπορεύεσθαι, ὁμοίως καὶ οἱ Τοῦρκοι εἰσέρχεσθαι ἀφόβως ἐν τῇ πόλει καὶ τῶν ἀναγκαίων ἀφθόνως ἀπολαμβάνειν, ὡς φίλοι συν- 30  
διάγοντες. Κρατεῖ οὖν ἡ τοιαύτη συμφωνία ἕως σήμερον, ἐγγύς που ἔκτοτε μέ-  
χοι νῦν ρπ' ἔτη τυγχάνοντα.

3 ἐργάτων P || 13 ἔχουσαν Bull : ἔχων P || 14 ἐσπέραν Bull : ἑώαν P : Oriente I || 15 κατ' Ἰωνίαν P || 17 Φωκίδος P : Φωκαίας Bek || 27 οὕτω P.

cronica, numai cu oarecare aproximație (ca și în alte locuri vz. XXIV, 12; XXXIV, 6), precum și însuși o arată cu cuvintele „ἐγγύς που „aproape vreo“, așa că din acest loc greu am putea desprinde că Duca a trăit pînă aproape de 1480, avînd mai ales în vedere că cronica lui ajunge numai pînă la 1462 și că el trebuie să se fi născut pe la 1400 sau chiar ceva mai de vreme.

7. Guvernarea acestui oraș însă se face așa : Deoarece Genua este republică și nimeni nu poate să dețină acolo puterea în chip absolut, trimis de obicei în fiecare an sau și pentru mai mult timp în părțile din răsărit, în orașele de sub stăpînirea Genuei, ca în insula Chios, în această  
5 Focea, la Galata, în Amisos, în Amastris, în Cafa înalți funcționari. Și după ce timpul pentru care a fost trimis, a trecut, trimis iarăși pe altul și cel vechi pleacă, lăsînd celui nou scaunul ; și pe acesta în limba lor îl numesc podestà, la Bizantini i-ar putea careva spune guvernator.

10 **Trecerea lui Murad II în Europa.** 8. În zilele acelea, Mahomed fiind încă în viață, a venit din Genua ca podestà, unul din cei mai străluciți genovezi, cu numele Ioan Adorno, tînăr de ani, dar bătrîn de minte, feciorul lui Sir George Adorno, care a fost și duce al Genuei ; primind pentru zece ani funcția de podestà, a sosit din Genua la Focea. Și după vechiul obicei a mers la sultanul Mahomed și, întîlnindu-se cu dînsul, i-a  
15 făcut obișnuita închinăciune și a luat în arendă și mina de piatră acră, ca să-i plătească în rate anuale în timp de zece ani un număr de douăzeci de mii de galbeni aur curat ; după aceea s-a întors la Focea și a început să exploateze mina cu investiții foarte mari. După șase ani a venit și sfîrșitul sus-zisului sultan și s-a făcut proclamarea lui Mustafa, despre care s-a vorbit mai înainte ; și Ţineit a văzut ziua pe care o aștepta, pentru el cu bucurie și Baiazid a apucat ceasul cel rău pentru el și s-au petrecut toate  
20 cîte le-am scris mai înainte. Atuncia zisul Ioan Adorno se simte îndemnat să vină la noul sultan Murad, să-l vadă și să i se închine și să primească dispoziții noi și să-i plătească dările datorate pe șase ani ; căci în acești  
25 ani a avut pagubă mare, pentru că în anii aceia a fost luptă îndîrjită între genovezi și catalani și catalanii opreau corăbiile genovezilor să nu poată naviga în părțile Italiei și Frînciei, Spaniei și Engliterii și piatra acră era nelucrativă și stătea nedesfăcută și Adorno ajunsese în datoriile grele și nu știa ce să facă ; și atunci plănuește un plan foarte bun și cu  
30 minte pentru cîștigul său, multor creștini însă spre pagubă. Căci ivin-

7 : *il numesc podestà* : aceeași explicație o întîlnim și la G. Pahimer care ne spune că împăratul Mihail VIII Paleolog le-a acordat italienilor privilegiul de a se conduce de autoritățile lor autonome după obiceiul lor de acasă și că genovezii se găseau „sub un mare dregător trimis de Sfatul obștesc al nației lor, podestà, pe care în limba elenilor l-ai putea numi guvernator *ὑπ' ἄρχοντι πεμπομένῳ παρὰ τοῦ κοινοῦ συνεδρίου τοῦ γένους αὐτῶν, ὃν καὶ ποτεστάτος ἐξουσιαστὴν εἶποι ἂν ἡ Ἑλλήνων γλώσσα* ed. Bonn, I, 162, 16 ; Βενετικοῖς δὲ... ὑπὸ παιούλω, ὃν Ἑλληγ ἄν εἶποι ἐπιτροπον, τοῖς δὲ Πισσαίοις κοινούλω, ἐφόρω... I 163, 4 : „iar venețienilor... sub bailo, pe care grecul l-ar numi epitrop, pisanilor însă sub consul, efor...”, vz. și XVII. 4.

8 : *In zilele acelea* : Cu cuvintele acestea Duca introduce în povestire un eveniment ce s-a întîmplat înainte de șase ani după cum o precizează cîteva rînduri

7. Ἡ δὲ ἡγεμονία τῆς αὐτῆς πόλεως ἐστὶν οὕτως· Ἐπεὶ ἡ Γενοῦα δημοκρατικῶς ἄρχεται καὶ οὐδεὶς δύναται τυραννικῶς ἄρχειν ἐν αὐτῇ, σὺνήθης ἐστὶ κατ' ἔτος ἢ καὶ πλείονα καιρὸν στέλλειν ὄφφικιαλίους εἰς τὰ τῆς ἐφῶς μέρη ἐν ταῖς ὑπὸ τὴν Γενοῦαν πόλεσι, οἷον ἐν τῇ νήσῳ Χίῳ, ἐν ταύτῃ τῇ Φωκαίᾳ, ἐν τῷ Γαλατᾷ, ἐν τῇ Ἀμισῷ, ἐν τῇ Ἀμάστριδι, ἐν Καφᾷ. Καὶ τοῦ καιροῦ παρελθόντος τοῦ ὠρισμένου ἕτερον αὐθις στέλλουσιν καὶ ὁ παλαιὸς ἔξεισι παραχωρῶν τὴν καθέδραν τῷ νέῳ· ὃν καὶ ποδεστὰν κατὰ τὴν αὐτῶν γλῶτταν καλοῦσιν, ἐξουσιαστὴν εἴποι τις κατὰ Ῥωμαίους.

8. Ἐν δὲ ταῖς ἡμέραις ἐκεῖναις, ἔτι ζῶντος τοῦ Μεχεμέτ, ἦλθεν ἀπὸ Γενοῦας ποδεστὰς εἰς ὧν τῶν ἐνδοξοτάτων τῆς Γενοῦας, Ἰωάννης Ἀδοῦρνος ὀνόματι, νέον ἄγων τὸ ἔτος καὶ παλαιὸν φρόνημα, Σὺρ Γεωργίου Ἀδοῦρνου υἱός, ὃς καὶ δοῦξ Γενοῦας ἐχηματίσεν· ἐν δέκα δὲ ἔτεσιν τὴν ποδεστατίαν ἐγγχειροσθεὶς ἐπανῆκεν ἐκ Γενοῦας εἰς Φώκαιαν. Καὶ δὴ κατὰ τὸ παλαιὸν ἔθος ἐξεληθὼν καὶ μετὰ τοῦ ἀμηρᾶ Μεχεμέτ ἐντυχῶν καὶ τελέσας τὴν συνήθη προσκύνησιν, τέλος καὶ τὸ τῆς στυπηρίας μέταλλον λαβῶν, ὡς κατ' ἔτος ἀποδοῦναι εἴκοσιν χιλιάδων ἀριθμὸν νομίσματα καθαροῦ χρυσοῦ ἐν ἔτεσι δέκα, εἰς τὴν Φώκαιαν ἐπανέστρεψεν, μεταλλεύειν ἀρξάμενος σὺν ἀναλώμασι πλείστοις. Περαιουμένων τοίνυν ἐτῶν ἕξ καὶ τὸ τέλος τοῦ προῤῥηθέντος ἀμηρᾶ ἐφθασε καὶ ἡ ἀνάρρησις τοῦ προλεχθέντος Μουσταφᾶ ἐγεγόνει· καὶ ὁ Τζιναῆτ τὴν ἐλπιζομένην αὐτῷ χαίρων εἶδεν ἡμέραν καὶ ὁ Παγιαζῆτ τὴν ἀπαίσιον αὐτῷ εἶδεν ὥραν καὶ πάντα, ἃ προέγεγραφα, γεγόνασιν. Τότε ὁ ῥηθεις Ἰωάννης Ἀδοῦρνος ἔχων ἀφορμὴν τοῦ ἀφικέσθαι πρὸς τὸν νέον ἀρχηγὸν τὸν Μωράτ καὶ ἰδεῖν καὶ προσκυνῆσαι καὶ νέα προστάγματα δέξασθαι καὶ ἀποδοῦναι τὰ ὀφειλόμενα τέλη τῶν ἕξ ἐτῶν, εἶχε γὰρ ἐν τοῖς ἔτεσι τούτοις ζημίαν οὐ τὴν τυχοῦσαν, — καὶ γὰρ ἐν αὐτοῖς τοῖς χρόνοις ἦν μάχη καρτερὰ ἀναμέσον Γενοῦϊτῶν τε καὶ Καταλάνων καὶ ἐκώλυον τὰς νῆας τῶν Γενοῦϊτῶν οἱ Καταλάνοι τοῦ μὴ πλέειν ἐν τοῖς μέρεσιν Ἰταλίας καὶ Φραγκίας Ἰσπανίας τε καὶ Ἰγγλῆνων καὶ ἡ στυπηρία ἦν ἀργὴ καὶ ἀμετακίνητος καὶ ὁ Ἀδοῦρνος εἰς πάμπλου χρέος καὶ οὐκ εἶχεν ὅ τι ποιῆσαι, — βουλευέται βου-

10 ποδοστὰς P || 11 ἄγων τὸ *scripsi*: ἄγοντα P : ἄγαν τὸ Bull || 12 ποδοστατίαν P || 25 ἀναμέσον P : ἀνά μέσον Bull.

mai la vale, arătînd că după o *trecere de șase ani* a murit sultanul Mahomed I. Acesta murind în 1421, noul podestà Giovanni Adorno a venit deci la Foccea Nouă în 1415. — κατ' ἔτος „anual“: Cum însă o arendă anuală de 20 000 galbeni mi se pare foarte mare pentru timpurile acelea, am crezut că e mai bine de tradus κάτ' ἔτος *in rate anuale*, așa că 20 000 de galbeni să fie arenda pentru toți zece ani; aceasta se vede și din XXVII. 2, unde se spune că datoria restantă pe șase ani era ca la 27 000 de galbeni și nu cel puțin 120 000, precum ar rezulta dintr-o dare anuală de 20 000. — *Catalanii*: sînt spaniolii aragonezi ai regelui Aragoniei Alfons V 1416—1458.

du-i-se un prilej la care nu se aștepta, trimite lui Murad, încă înainte de a veni de la Amasia, scrisori pe care eu i le-am scris, și-i arată devotamentul nețărmurit și prietenia mare, ce a avut-o cu părintele său Mahomed și pe care vrea să le reînnoiască și cu dînsul, scriindu-i: „Sînt gata la orice slujbă, să-ți ajut și să te trec din Asia în Europa cu trireme și corăbii și să-ți fac un astfel de serviciu ca nimeni altul. Poruncește-mi numai și ce mi s-a ordonat, se va face în grabă“. Murad auzind aceste cuvinte ale lui, le-a primit cu plăcere și i-a scris înapoi, spunîndu-i că : „In puține zile cu ajutorul lui Dumnezeu am să ajung la Brusa și acolo să vină unul din oamenii tăi intimi și din cei mai de încredere, precum ca să vedem despre această chestiune, ce și cum s-o facem“. Și după cîteva zile trimite pe unul Dimitrie, numit Aga, cu scrisori foarte importante, pe care tot eu le-am scris și pe acelea, la Murad și la vizirii lui Ali-bei, Hagiavivat și Omur-bei ; căci Baiazid fusese ucis mai înainte de Mustafa. Atunci împreună cu Dimitrie au pus toate frumos la cale, să trimită cu el pe un turc, Chatip cu numele, unul din cei mai chibzuiți și mai înțelepți, care să-i dea lui Adorno încredințare cu jurămint ; și cu dînsul trimit cincizeci de mii de galbeni, ca să angajeze și să echipeze o flotă, spre a-l trece peste strîmtoarea de la Galipoli, toamna fiind acuma pe început.

20      **Mustafa e părăsit de Gûneyt care fuge la Smirna.** 9. Mustafa aflînd de cele ce s-au pus la cale în jurul lui Murad și cum Focea Nouă pregătește o flotă în contra lui, îl durea inima și era muncit de gînduri și Focea o avea mereu în gură și distrugerea ei o punea la cale, dar nu contenea să o ducă în îmbuibări și destrăbălări și beții, și, zburdînd ca un mîndru armăsar, să necheze în desfrînări cu parte femeiască și bărbătească. Țineit însă auzind acestea și așteptîndu-se la ceea ce avea să se întîmple, și pe Mustafa văzîndu-l ducînd o viață în plăceri și negîndindu-se la nimic, nici la război nici la altă pregătire în contra dușmanilor, intră în palatul lui Mustafa și a început a-i spune aceste cuvinte de dojană : „Nu știi, doamne, că noi deținem numai pămîntul ce-l locuiesc tracii, iar cealaltă întindere nesfîrșită de provincii, și mă gîndesc la cele din Europa, toate stau șovăielnice în cumpănă, așteptînd viitorul ce-o să iasă. Căci am prins veste, că Murad a început tratative cu împăratul, ca să-i ia partea lui și să-l aducă

— *scrisori pe care eu i le-am scris*: Cum aceste întîmplări se petreceau pe la 1421, se poate conchide că Duca trebuia să aibă atunci cel puțin vreo 20 de ani, încît să poată îndeplini această slujbă de diac la curtea podestatului genovez din Focea Nouă. Duca deci trebuie să se fi născut pe la 1400 sau chiar cîțiva ani încă înainte de 1400. — *Cu trireme și corăbii*: cu vase de război și de transport.

9 — XXVII, 7: cp. G. Sfranșes, 1029 CD; L. Chalc., II, 5, 10—7, 12 și G. Sfranșes. I, 94, 6—9 și 119, 10—17.

λὴν γενναίαν καὶ συνετὴν ἔνεκα κέρδους αὐτοῦ, διὰ πολλῶν δὲ χριστιανῶν βλάβην. Καιρὸν γὰρ ἐπιτυχῶν, τὸν ὄν οὐκ ἤλπιζε, στέλλει γραφὰς πρὸ τοῦ ἐλθεῖν ἐξ Ἄμασειας τῷ Μουράτ, τὰς ἃς ἐγὼ γέγραφα, δεικνύων τὴν ἄκραν φιλίαν καὶ οἰκειότητα, ἣν εἶχε πρὸς τὸν αὐτοῦ πατέρα τὸν Μεχεμετ καὶ ἣν βούλεται ἀνανεῶσαι νῦν σὺν αὐτῷ. „Εἰμί,“ γράφων, „ἔτοιμος ἐν πάσῃ δουλείᾳ τοῦ βοηθῆσαι καὶ διαπερᾶσαι σε ἐξ ἀνατολῆς εἰς δύσιν ἐν τριήρεσι καὶ νήαις καὶ ὑπουργῆσαι τὸ τοιοῦτον ὑπόρρημα ὡς οὐδεὶς τῶν ἄλλων. Μόνον κέλευσόν μοι καὶ τὸ προσταχθέν μοι συντόμως γενήσεται.“ — Ἐνωτισθεῖς οὖν ὁ Μουράτ τοὺς λόγους αὐτοῦ ἀσπασίως ἐδέξατο καὶ ἀντέγραψεν εἰπὼν, ὅτι „Σὺν Θεῷ ἐν ὀλίγαις ἡμέραις μέλλω κατελθεῖν ἐν τῇ Προύσῃ κάκει ἐλθέτω εἷς ἐκ τῶν οἰκείων καὶ πιστοτάτων σου, ὡς ἵνα περὶ τούτου τοῦ σκέμματος ἴδωμεν, τί ἄρα καὶ πῶς ποιήσωμεν.“ — Μετὰ δὲ τινος ἡμέρας στέλλει Δημήτριόν τινα Ἀγὰν ἐπονομαζόμενον σὺν γράμμασιν ἀξιολογώτατοις, ἃ κάκεινα ἐγὼ γέγραφα, πρὸς τε τὸν Μουράτ καὶ πρὸς τοὺς αὐτοῦ βεζίρηδας Ἀλί-πεγιν, Χατζιαηβὰτ καὶ Ὁμούρ-πεγιν· ὁ γὰρ Παγιαζήτ προεσφάγη παρὰ τοῦ Μουσταφᾶ. Τότε σὺν τῷ Δημητρίῳ ἅπαντα καλῶς διαταξάμενοι στέλλουσι μετ’ αὐτοῦ Χατήπην ὀνόματι Τοῦρκον, ἓνα τῶν φρονιμωτάτων καὶ τῶν ἐλλογίμων, ὄρκον δάσσοντα τῷ Ἀδούρῳ, καὶ σὺν αὐτῷ νομίσματα χιλιάδας πεντήκοντα τοῦ ῥογεῦσαι καὶ ἀπαρτίσαι στόλον τοῦ περᾶσαι τὸν πορθμὸν τῆς Καλλιουπόλεως, ἥδη τοῦ φθινοπώρου ἄρξαντος.

9. Ὁ δὲ Μουσταφᾶς μαθὼν τὰ μελετηθέντα περὶ τοῦ Μωράτ καὶ πῶς ἡ Νέα Φώκαια ἐτοιμάζει στόλον κατ’ αὐτοῦ, εἶχε μὲν ὀδύνας ἐν καρδίᾳ καὶ ἐδάκνετο ὑπὸ τοῦ λογισμοῦ καὶ τὴν Φώκαιαν συνεχῶς ἐπὶ γλώττης εἶχεν καὶ καταστροφὴν αὐτῆς ἐμελέτα, ἀλλὰ τὸ τρυφᾶν καὶ κατασπαταλᾶν καὶ μεθύειν οὐκ ἔλειπεν, ἀγριαίνων ὡς ἵππος ἀγέρωχος, καταχρεμετίζων καὶ ἀσελαίνων ἔν τε θηλείαις καὶ ἄρρεσιν. Ὁ δὲ Τζιναήτ ἀκούων ταῦτα καὶ καρδοκῶν τὰ μέλλοντα καὶ ὄρων τὸν Μουσταφᾶν ἐν βλακειαῖς ζῶντα καὶ περὶ οὐδενὸς αὐτῷ μνεῖα ἢ πολέμου ἢ ἄλλης παρασκευῆς κατ’ ἐχθρῶν, εἴσεισιν ἐν τῷ παλατίῳ τοῦ Μουσταφᾶ καὶ λόγους ἤρξατο λέγειν πρὸς αὐτὸν ὀνειδιστικούς τούσδε· „Οὐκ οἶδας, ὦ ἡγεμῶν, ὅτι τὴν ἣν οἰκοῦσι Θερῆκες γῆν καὶ μόνην κατέχομεν, τὰ δὲ λοιπὰ ἄπλετα πελάγη τῶν ἐπαρχιῶν, λέγω τῆς δύσεως, πάντα ἐν τρυτάνῃ ἀπρωρημένα εἰσὶ, προσδοκῶντες τὸ μέλλον, τί ἂν ἀποβῆ. Καὶ γὰρ ἤκουον, ὡς ὁ Μωράτ ἐν λόγοις ἦν σὺν τῷ βασιλεῖ τοῦ ἀντιλαβέσθαι τοῦτον καὶ εἰσάξει εἰς τὴν ἡγεμονίαν τὴν πατρικὴν.

6 νήαις *scripsi*: νῆες P: νησί Bull || 13 ἃ κάκεινα Bull: ἃς κάκεινας P | τὸν Bull: τῷ P || 13—14 βεζύριδας Ἀλήπεγιν, Χατζιαηβῶτ (*sed v.* 213,29) P || 15—16 στέλλουσι Bull: στέλλωσι P || 20 περὶ P: παρὰ Bek || 25 ὄρων Bull: ὄρωντα P.

în domnia tatălui său. Acuma însă s-a ajuns și cu frâncii, iar țările din Asia le are toate în mână. Și noi ședem în Adrianopole fără grijă și nu facem nici un plan de luptă. După părera mea deci, încă înainte ca dușmanii să treacă strămoșoarea, fie la Lampsac fie la Scutari, și să dea strigare în provinciile de apus, — și dihonie se va face în armată, — e mai bine ca noi s-o apucăm înainte și să trecem cu armatele de apus și în grabă să o luăm fără nici o trăgănare peste podul de la Lopadion și să dăm lupta cu Murad. Cu bună voirea lui Dumnezeu, noi sîntem mai tari ca potrivnicii noștri și în arme și în cai și, numai la vestea venirii noastre, gîndul lor se va strivi ca trestia și planurile lor vor fi spulberate, așa precum are să se întîmple cu noi, dacă stînd nepăsători le vom da răgaz să treacă înainte“. — Spunînd Țineit acestea și altele mai multe, Mustafa abia de s-a trezit din amețeala beției și a început să asculte de cuvintele lui. Căci Țineit nu-și bătea capul așa de mult de dragul lui Mustafa, cum să-l facă pe el domn în răsărit, ci fiind un om viclean și prevăzînd că omul foarte repede are să se prăbușească pentru viața lui molatecă și pentru beția și destrăbălarea lui și că nu o să poată duce războiul, s-a hotărît să fugă. Și avînd el un plan ca acesta, se cugeta în sinea lui că, dacă o să încerce aceasta în Tracia sau în altă provincie din apus, ușor va cădea iarăși în mrejele împăratului și atunci iarăși va fi trimis în surghiun la Lemnos sau în altă insulă și o să sufere o amarnică ispășire din partea romeilor. În răsărit însă i se trezea stăruitor în minte și speranța de țara peste care a mai domnit înainte, și puțința de a scăpa cu ușurință. Ci acestea erau ascunse în ungherele Hadesului.

10. Și așadar după ce și-au adunat armata și au plecat în grabă, au venit la Galipoli și, trecînd peste vad cu putere foarte multă, au rămas trei zile la Lampsac. Și căpeteniile frigiene ale orașelor dimprejur veneau și i se închinau lui Mustafa. Murad însă auzind de năvălirea lui Mustafa, s-a ridicat cu oaste puțină la număr din Brusa și peste noapte a venit la Lopadion ; și erau cu el conducătorii treburilor politice și militare : și Hlagaivat și feciorii lui Temirtes-bei, Ali, Omur și Oruț-bei, bărbați viteji și foarte destonici. Intre ei era și Chamza-bei, fratele lui Țineit ; acesta de copil a trăit împreună cu Murad. Ajungînd la pod, înainte de ce Mustafa

---

9: și cu frâncii: și cu latinii apuseni; aici cu genovezii din Focea Nouă. — fie la Lampsac fie la Scutari: adică sau peste Elespont (Dardanele) sau peste Bosfor. — podul peste Lopadion: e anticul Rhyndacos, azi Lupad; și podul trebuie să fi fost la revărsarea acestui riu în lacul Uluabad, anticul Apollonia și care, fără acest pod, trebuia să fie înconjurat pe drumuri grele, spre a se putea ajunge la Brusa. — în ungherele Hadesului: unde, după mitologia antică elină, se păstrează tainele viitorului.



Νῦν δὲ καὶ σὺν τοῖς Φράγκοις διέθετο, τὰ δὲ τῆς ἕω ἐν χερσὶ πάντα ἦν. Ἡμεῖς  
 οὖν ἐν Ἀδριανοῦ καθέζοντες ἀμερίμως οὐδὲν στρατηγικὸν πράττομεν. Ὡς ἐμοὶ  
 γοῦν δοκεῖ, πρὸ τοῦ περάσαι τοὺς ἐχθροὺς τὸν πορθμὸν κἄν τε Λαμψάκου κἄν  
 τε Σκουταρίου καὶ δοῦναι θροῦν ἐν ταῖς ἐπαρχίαις τῆς δύσεως, — καὶ γενήσεται  
 διχόνια ἐν τῷ στρατῷ, — κρεῖττόν ἐστι προλαβόντας ἡμᾶς σὺν τοῖς δυτικοῖς 167b  
 στρατεύμασι διαβῆναι καὶ σὺν τάχει ἀόκνως περᾶσαι τὴν ἐν Λοπαδίῳ γέφυραν  
 καὶ τῷ Μουράτ συμπλακῆναι. Ἡμεῖς Θεοῦ εὐδοκοῦντος καὶ ἐν ἄρμασι καὶ ἐν  
 ἵπποις ὑπερέχομεν τοὺς ὑπεναντίους καί, μόνον ἐνωτισθέντες τὴν ἡμετέραν ἄφι-  
 ξιν, ὁ νοῦς αὐτῶν ὡς κάλαμος συντριβήσεται καὶ αἱ βουλαὶ αὐτῶν διασκεδασθή-  
 σονται, καθὼς μέλλει γενέσθαι καὶ εἰς ἡμᾶς, εἴπερ ἀμελήσαντες δώσομεν αὐτοῖς 10  
 χώραν διαπερᾶσαι. — Ταῦτα εἰπὼν καὶ ἄλλα πλείω ὁ Τζιναήτ, μόλις ἀνανήψας  
 ἐκ τοῦ κάρους τῆς μέθης ὁ Μουσταφᾶς ἐπέιθετο τοῖς λόγοις αὐτοῦ. Ὁ γὰρ Τζι-  
 ναήτ οὐκ ἐτεχνάζετο τόσον ὑπὲρ τοῦ Μουσταφᾶ τὸ ἐγκαθιδροῦσαι αὐτὸν ἐν τῇ  
 ἕφα ἄρχοντα, ἀλλὰ πονηρὸς ὢν καὶ προβλέπων τὴν τοῦ ἀνδρός ὡς ἐν τάχει γενο-  
 μένην κατάλυσιν ὑπὲρ τε τῆς αὐτοῦ βλακειᾶς καὶ μέθης καὶ ἀσελγείας καὶ τὸ 15  
 ἀστρατήγητον αὐτοῦ, ἠβουλήθη τοῦ διαδραῖσαι. Καὶ ὄντος αὐτοῦ ἐν τῷ τοιοῦτω  
 σκοπῷ, ἐλογίζετο ἐν ἑαυτῷ, ὅτι, εἰ μὲν ἐν τῇ Θράκῃ ἢ ἄλλῃ ἐπαρχίᾳ τῆς δύσεως  
 τοῦτο μεταχειρίσεται, εὐκόλως ἐμπεσεῖται πάλιν ἐν ταῖς ἄρκοις τοῦ βασιλέως  
 καὶ πάλιν Λῆμνος ἢ ἑτέρα νῆσος αὐτὸν ἐξόριστον διαδέξεται καὶ πικρὰ παρὰ  
 τῶν Ῥωμαίων εἰς αὐτὸν διέλθη ποινή. Ἐν δὲ τῇ ἀνατολῇ καὶ κατὰ νοῦν εἶχε καὶ 20  
 ἔτρεφε τὸν ἄνδρα ἢ τῆς ἐπαρχίας ἐλπίς, ἦν καὶ πρόωγὸν ἤρχε, καὶ εὐκόλως τὸ ἀπο-  
 δραῖσαι ἔχειν. Ἀλλὰ ταῦτα ἐν μυχοῖς τοῦ Ἄιδου ἐκρύπτετο.

10. Καὶ δὴ συναθροίσαντες τὸν στρατὸν καὶ ταχυδρομήσαντες ἦλθον εἰς  
 Καλλιούπολιν καὶ τὸν πορθμὸν διαβάντες σὺν πλείστη δυνάμει προσεκαρτέρησαν  
 ἐν τῇ Λαμψάκῳ ἡμέρας τρεῖς. Ἐρχόμενοι δεῖ οἱ τῶν πέριξ πόλεων προὔχοντες 168b  
 Φρύγες προσεκύκλουν τῷ Μουσταφᾶ. Ὁ δὲ Μωράτ ἀκούσας τὴν ἔφοδον τοῦ Μου-  
 σταφᾶ, ἀπάρας ἐκ τῆς Προύσης σὺν εὐαριθμῆτῳ στρατῷ διὰ νυκτὸς ἦλθεν εἰς  
 τὸ Λοπάδιον, ἔχων σὺν αὐτῷ τοὺς ἐν γνώσει καὶ πολέμῳ ἐπιστατοῦντας, τὸν τε  
 Χατζιαηβάτην καὶ τοὺς υἱοὺς τοῦ Τεμηρετ-πεγι, Ἀλίν, Ὀμοῦρ καὶ Ὀρούτζ-πε-  
 γιν, ἄνδρας γενναίους καὶ ἀρίστους. Ἦν δὲ σὺν αὐτοῖς καὶ Χαμζά-πεγίς, ἀδελ- 30  
 φὸς τοῦ Τζιναήτ, ὃς ἐκ παιδότην ἦν διάγων μετὰ τοῦ Μωράτ. Φθάσαντες οὖν

2 ἐμοὶ Bull: ἐμὲ P || 5 δυτικοῖς Bull: δυσικοῖς P || 18 ἄρκοις P: ἄρकुσι Bull Notae || 29  
 Τεμηρετ-πεγι P | Ἀλίν P | Ὀρούτζ-πεγι P.

să-l fi putut păstra, îl rup și au făcut dușmanilor cu neputință drumul spre ei. Sosind și Mustafa cu oștile, a ridicat corturile pe țărmul lacului; de asemenea și Murad în cealaltă parte ședează și el, după ce și-a întins corturile, neavînd nici cea mai mică frică unul de celălalt. Și ruperea podului  
5 a fost un lucru bine chibzuit, căci oștile lui Mustafa sosind la pod și găsindu-l rupt, au fost oprite în drum, cele ale lui Murad însă se puteau aduna fără frică, pentru că apa era adîncă și nu se putea trece de loc. Iar dacă ai fi vrut să înconjuri tot lacul și să ajungi în partea cealaltă, nu ți-ar fi deajuns nici trei zile de drum; și pe deasupra în cale munți  
10 înghesuși, rîpoși și de nestrăbătut.

XXVI. Tăbărînd deci oștile față în față și neputînd înainta una în contra celeilalte, sfetnicii lui Murad au început a se sfătui, cum și în ce chip să-l înfrîngă și să-l piardă pe Mustafa. Și se chibzuiesc așa: Il chiamă la ei pe Chamza, despre care am spus că-i fratele lui Țineit, și-i spun că:  
15 „Dacă ai fi în stare să-l îndupleci și să-l ridici pe frate-tău în contra lui Mustafa, — și nu-i cerem altceva nimic decît să se desfacă și să se despartă de el, — iată că-i dăm lui țara lui Atin cu hotărîrea și voia domnului nostru Murad, s-o aibă în baza unui decret înscris cu drept de moștenire din tată în fiu, numai să-i fie om de credință cu jurămînt și cu  
20 priință cu totul neprefăcută al domniei lui Murad; și pentru ca în toată împărăția lui să se vadă că Țineit este supus la toate ordinele lui, să trimită în fiecare an pe unul din feciorii lui să-i facă închinăciune și să-l asiste în război și să stea cu el și acela o să aibă deosebit de la sultan un feud, cum se cade“. Propunerea i-a plăcut lui Chamza și în noaptea aceea  
25 trimite pe un rob de-al său. Și acela trecînd lacul înot, a intrat în corturile lui Țineit și l-a găsit stînd în bătaia gîndurilor, fiind noaptea pe la straja a doua. Și i-a spus: „Fratele tău și stăpînul meu Chamza-bei vrea să stea de vorbă cu tine, dar nimeni altul n-are voie să audă ceva. Dacă îți este deci voia, pe la miezul nopții vino singur pe malul rîului lîngă pod și  
30 acolo, tu de aici și el de dincolo, o să vorbiți despre tainele acelea“. Țineit l-a ascultat cu plăcere și l-a lăsat să plece, și iarăși înotînd a trecut de cealaltă parte.

2. În noaptea următoare pe la straja a doua, Chamza-bei a venit la locul convenit pe mal lîngă pod și Țineit din cealaltă parte, singuri,  
35 singurei; și prin anumite semne recunoscîndu-se, Chamza a început să

---

XXVI 1: *țara lui Atin*: e sultanatul înființat de Aidin pe la 1300, vz., II, 3, și pe care Țineit (Güneyt) și-l cucerise odată; vz., XVIII, 8; și a doua oară, vz., XIX, 14; și a fost scos din el întîia oară de Musulman, vz., XVIII, II și XIX, și 3; iar a doua oară de Mahomed I. vz., XXI, 6 și 8. — *noaptea pe la straja a doua*: adică pe la miezul nopții.

ἐν τῇ γεφύρᾳ πρὸ τοῦ τὸν Μουσταφᾶν σῶσαι, λύουσιν αὐτὴν καὶ ἄβατον τὴν πρὸς αὐτοὺς ὁδὸν τοῖς ὑπεναντίοις ἐποίησαν. Ἐλθὼν δὲ καὶ ὁ Μουσταφᾶς σὺν τοῖς στρατεύμασιν ἔπηξε τὰς σκηνὰς ἐν τῇ ὄχθῃ τῆς λίμνης· ὁμοίως καὶ ὁ Μωρᾶτ ἐν τῇ περαιᾷ καὶ αὐτὸς τεντώσας ἐκάθητο, μὴ ἔχων ἕκαστος τὸ τυχὸν δέος παρὰ τοῦ ἐτέρου. Καὶ γὰρ τὸ λῦσαι τὴν γέφυραν μεγάλης βουλῆς ἔργον ἦν, εὐ- 5  
 ρόντες γὰρ οἱ ἑλθόντες τὴν γέφυραν κατεαγμένην ἐκαλώθησαν τὴν πορείαν, οἱ δὲ τοῦ Μωρᾶτ ἀτρόμως ἐσυνθηροῖζοντο, ἦν γὰρ τὸ ρεῦμα βαθὺ καὶ παντάπασιν ἄπλετον. Ἦν δὲ βουλευθεῖη τις τοῦ περιοδεῦσαι τὴν λίμνην ἅπασαν καὶ ἐλθεῖν εἰς τὴν ἀντιπέραν, οὐκ ἀρκέσουσιν αὐτῷ ἡμερῶν τριῶν ὥραν· καὶ ταῦτα στενω- 10  
 πὰ καὶ τραχέα ὄρη ἐν μέσῳ καὶ δύσβατα.

XXVI. Κατουνευσάντων τοίνυν τῶν στρατευμάτων ἐξ ἐναντίας καὶ μὴ τὰ πρόσω χωρεῖν ἰσχύοντα τὸ ἐν κατὰ τοῦ ἐτέρου, συμβούλιον ἔλαβον οἱ τοῦ Μω- 169b  
 ρᾶτ, πῶς καὶ τίνι τρόπῳ καταστρέψωσι καὶ ὀλέσωσι τὸν Μουσταφᾶν. Σκέπτονται οὖν οὕτως. Μετακαλοῦσι τὸν Χαμζᾶν, τὸν δὲν εἰρήκαμεν ἀδελφὸν τοῦ Τζιναήτ, 15  
 καὶ λέγουσιν αὐτῷ, ὅτι· „Εἰ μὲν διὰ τῆς σῆς πιθανότητος διεγείρης τὸν σὸν ἀδελφὸν κατὰ τοῦ Μουσταφᾶ, — καὶ οὐχ ἕτερόν ἐστι τὸ ζητούμενον τοῦ ἀποσχι-  
 σθῆναι καὶ χωρισθῆναι ἀπ' αὐτοῦ, — ἰδοὺ δίδομεν αὐτῷ τὴν ἐπαρχίαν τοῦ Ἀτὴν ὄρισμῷ καὶ θελήσει τοῦ ἡμετέρου ἡγεμόνος Μωρᾶτ διὰ προστάγματος ἐγγράφου 20  
 τοῦ ἔχειν αὐτὴν κατὰ διαδοχὴν γονικότητος, μόνον ἐνόρκως τοῦ εἶναι πιστὸν καὶ ἀδολώτατον φίλον καὶ οἰκεῖον τῆς ἡγεμονίας τοῦ Μωρᾶτ καί, διὰ τὸ δοκεῖν ἐν  
 πασῇ τῇ ἡγεμονίᾳ εἶναι ὑπήκοον τὸν Τζιναήτ ἐν πᾶσι τοῖς προστάγμασι τοῦ Μωρᾶτ, στέλλειν κατ' ἔτος ἓνα τῶν υἱῶν αὐτοῦ εἰς προσκύνησιν καὶ συστρατεῦειν ὁμοῦ καὶ συνδιάγειν καὶ αὐτὸς ἰδίως ἔχειν παρὰ τοῦ ἡγεμόνος τὴν πρέπουσαν 25  
 πρόνοιαν.“ — Ἦρσεν ὁ λόγος τῷ Χαμζᾶ καὶ τῇ νυκτὶ ἐκείνῃ πέμπει ἓνα τῶν δούλων αὐτοῦ. Καὶ νηξάμενος περᾶ τὴν λίμνην καὶ εἰσελθὼν εἰς τὰς σκηνὰς τοῦ Τζιναήτ εὗρεν αὐτὸν ἐν ἀγωνίᾳ λογισμῶν καθεζόμενον, δευτέραν φυλακὴν ἔχου-  
 σα ἢ νύξ. Ὁ δὲ εἶπεν αὐτῷ, ὡς· „Ὁ σὸς ἀδελφός, ἐμὸς δὲ κύριος Χαμζᾶ-πεγίς θέλει λόγους ἄραι μετὰ σοῦ, τοὺς οὓς οὐκ ἔστιν ἐτέρῳ ἐνωτισθῆναι. Εἰ οὖν βου-  
 λητόν ἐστὶ σοι, περὶ τὰς μέσας ὥρας τῆς νυκτὸς ἐλθὲ μόνος περὶ τὰς ὄχθας τοῦ ποταμοῦ πρὸς τὴν γέφυραν κάκει, σὺ μὲν ἐκ τῶν ὧδε, ἐκεῖνος δ' ἐκ τῶν ἐκεῖ, 170b  
 καὶ τὰ αὐτῶν ἀπόρρητα διεξείπητε.“ — Ἀσμένως οὖν δεξαμένος τὸν λόγον καὶ ἀπολύσας αὐτὸν, πάλιν νηξάμενος ἐδιέβη τὴν περαιᾷν.

2. Τῇ δὲ ἐπιούσῃ νυκτὶ περὶ δευτέραν φυλακὴν ἐλθὼν ὁ Χαμζᾶς κατὰ τὸ συντεθὲν ἐν τῇ ὄχθῃ τῇ πρὸς τὴν γέφυραν κάκεινος ἀπὸ τὸ ἕτερον μέρος, μό- 35  
 νος μόνῳ, καὶ διὰ σημείων τινῶν ἀνακαλυφθέντες, ἤρξατο ὁ Χαμζᾶς λέγειν·

grăiască : „Știi bine, bădie frate, precum că și eu sînt copil al tatălui tău, precum tu ești rodul mamei mele și că sînt cel mai din urmă față de tine. Prin urmare aș vrea și aș dori ca tu să fii domn a toată lumea și toate să le stăpînești, pentru că și mie mi-ar veni o parte bună. Și pe cît de bucuros

5 aș dori aceasta, pe atîta îmi este de respingător și nedorit și urît să te știu că ești la strîmtoare și în pericole și în mijlocul unor oameni din care mulți sînt cuprinși de ură în contra ta ; căci eu voi simți cu toată ființa mea nefericirea și nenorocirile tale. Dar știi tu oare cu cine te-ai însoțit și de cine stai alătura ? Mai întîi toți strigă în gura mare că Mustafa nu este

10 din neamul coborîtorilor lui Osman ; și în bătaie de joc, pretutindeni e spusă această vorbă. În al doilea rînd, și din asemănarea faptelor rezultă că nu are nimic ostășesc în el și că e un muieratic smintit ; căci doar coborîtorii din spița sultanilor noștri și-au arătat gîndurile războinice și vădite sînt faptele de vitejie și de artă militară ale fiecăruia. În al treilea rînd,

15 dacă acest moliu și barbar de rînd va ajunge monarh, atunci aceia care au fost din vechime apărători ai părților din apus și ai granițelor de la Istru, mă gîndesc la alde Avranes și Turachan și la orice alt urmaș al acelor care de la început au deținut locuri de frunte în părțile de apus ale împărăției ; dar ce să mă gîndesc numai la cei din apus? căci dacă, doamne ferește, norocul și-ar întoarce fața spre Mustafa, atunci însuși Mustafa i-ar stringe la sîn pe toți guvernatorii provinciilor de răsărit pe fiecare pe rînd și le va da onorurile avute din străbuni. Tu însă, cînd se vor întimpla acestea, la ce te poți aștepta ? La nimic alta decît s-o sfîrșești cu viața și încă nu

20 într-un chip demn de vitejia ta, ci într-un fel, cum nu ți se cade de loc, și fără de nici o cinste. Căci toți din cei mai de frunte știu sufletul tău năvalnic și îndrăzneala și vitejia și curajul tău de leu la purtarea războaielor. Și chiar virtuțile sînt urmărite în chip aprig de pizmă și pizma naște frică. Și cei pizmătoreți crezînd că pierzare îi așteaptă lingă tine, ei vor căuta mai întîi să pună la cale uciderea ta, umblind să fie fără frică și să gonească frica

30 de la ei. Prin urmare din aceste cauze determinante care duc la pierzare suflete de eroi, precum cred că și al tău e unul asemenea acelor, leapădă-te de această scîrbă de om și desparte-te de el. Căci acuma domnul meu Murad, în urma rugăminții pașalelor lui și a mele, îți iartă tot ce-ai greșit și ce-ai făcut și rebeliunile și cite le-ai întreprins în contra lui și a părintelui

35 lui și a domniei lui, și cu ochi îndurători cată spre tine și-ți dă prin mine țara lui Atin cu drept de moștenire. Și precum tu, așa și coborîtorii din coapsa ta se vor împărtăși de ea ca de o zestre, dar pentru ca să se știe,

---

2: *Avranes*, adică Evrenez și *Turachan* sînt doi generali și guvernatori vestiți turci de prin părțile europene ale imperiului otoman din jumătatea întîia a secolului al 15-lea.

„Ἐπίστασαι ἀκριβῶς, κύριέ μου ἀδελφέ, ὡς ὅτι καὶ γὰρ τοῦ σοῦ πατρός εἰμι γόνος καὶ σὺ τῆς ἐμῆς μητρὸς καρπὸς εἶ καὶ ὑστατός σου τυγχάνω. Ἐβουλόμην οὖν καὶ ἤθελον εἶναι σε κύριον πάσης τῆς οἰκουμένης καὶ δεσπόζειν τὰ πάντα, ὅτι καὶ ἐμοὶ προσωκείωτο ἄν μερὶς καὶ κληρὸς. Ὡς οὖν ἠδέως ἤθελον τοῦτο, οὕτω καὶ ἀπεχθές καὶ ἀβούλητον καὶ μισητόν μοι τυγχάνει τὸ εἶναι σε ἐν στενοχωρίᾳ καὶ κινδύνοις καὶ ἐν μέσῳ φθόνου τρεφόντων πολλῶν κατὰ σοῦ· καὶ γὰρ οὐκ ἄμοιρος ἔσομαι τῶν σῶν δυστυχημάτων καὶ συμφορῶν. Ἄρα γε οἶδας, τί τι συνιπεύεις ἢ τί τι συνδιάγεις; Τὸ μὲν πρῶτον οἱ πάντες καταβοῶσιν, ὡς οὐκ ἔστι τοῦ γένους τῶν Ὀθμάνων ὁ Μουσταφᾶς· καὶ τοῦτο πανταχοῦ κατεκωμωδήθη τὸ διαλάλημα. Δεύτερον, ὅτι καὶ ἐκ τῶν πραγμάτων συγκρινομένων παριστᾷ τὸ ἀστρατήγικον αὐτοῦ καὶ θηλυμανῆ· καὶ γὰρ οἱ ἐκ τῆς σειρᾶς τῶν ἡμετέρων ἡγεμόνων καταγόμενοι ἀρεϊκὰ ἐπεδείξαντο τὰ φρονήματα καὶ φανερὰ τὰ ἐκάστου ἀνδραγαθήματά τε καὶ στρατηγήματα. Τρίτον, ὅτι εἰ μοναρχήσει ὁ θηλυδρίας οὗτος καὶ βάρβαρος ἰδιώτης, οἱ ἔκπαλαι γεγονότες τῆς δύσεως καὶ τῶν ὀρίων τοῦ Ἰστροῦ φύλακες, λέγω, Ἀβρανεζίδες καὶ Τουραχάνιδες καὶ ἄλλο πᾶν ἀπόγονον, τῶν ὄντινων ἐξ ἀρχῆς ἢ δύσιν ἀκρέμονας τῆς ἡγεμονίας ἐγνώρισεν· καὶ τί λέγω τοὺς δυτικούς; καὶ γὰρ, ὅπερ μὴ γένοιτο, ἐὰν ἡ τύχη βλέψη ἰλαρῶς πρὸς Μουσταφᾶν, ὁ αὐτὸς Μουσταφᾶς πάντας τοὺς τῆς ἐφᾶς ἐξάρχους δεξιῶς ἐγκολπώσάμενος τὸν καθέκαστον, τὰς γονικὰς ἀποδώσει τιμὰς. Σὺ δέ, ὅτε ταῦτα γενήσεται, τί προσδοκᾶς; Οὐκ ἄλλο, εἰ μὴ τέλος ζωῆς καὶ τοῦτο οὐκ ἄξιον τῆς σῆς ἀνδρείας, ἀλλὰ καὶ λίαν ἀπρεπές τε καὶ ἄτιμον. Ἰσασι γὰρ οἱ πάντες τῶν ἐπιφανῶν τὴν σὴν ὀρητικὴν ψυχὴν καὶ τὸ πρὸς τὰς παραταγὰς τῶν πολέμων τὸ τολμηρὸν καὶ θρασὺ καὶ λεόντειον. Καὶ πρὸς αὐτὰς τὰς ἀρετὰς ἐπιβλέπει φθόνος ὀξέως καὶ τὸν φθόνον ἀντιλαμβάνει φόβος. Καὶ οἱ λογιζόμενοι κατ' αὐτῶν ὄλεθρον παρὰ σοὶ φθονεροί, αὐτοὶ προφθάνουσι κατὰ σοῦ τὸν φόνον ἐνεργήσαντες, προμνηστευόμενοι τὴν ἀφοβίαν, τὸν φόβον ἀποδιώκοντες. Διὰ γοῦν ταύτας τὰς ἐπεμβαίνουσας αἰτίας, αἱ εἰς ὄλεθρον ἄγουσι τὰς τῶν ἡρώων ψυχὰς, ὡς καὶ ἡ σὴ μία τῶν ἐκείνων ὁμοία εἶναι δοκῶ, ἀπαλλάγηθι τοῦ βδελυροῦ τούτου καὶ μετᾶστηθι. Ἦδη γὰρ ὁ ἐμὸς κύριος Μωράτ διὰ παρακλήσεως τῶν αὐτοῦ μεγιστάνων καὶ ἐμοῦ ἀφήσει πάντα τὰ σφαλέντα καὶ παρὰ σοῦ πραχθέντα καὶ τὰς ἀντάρσεις καὶ, ὧν ἐπεχειρίσω κατ' αὐτοῦ καὶ κατὰ τοῦ πατρός αὐτοῦ καὶ τῆς ἡγεμονίας αὐτῶν, καὶ ἰλέω ὄμματι προσβλέπει σε καὶ δωρεῖται σοὶ δι' ἐμοῦ τὴν ἐπαρχίαν τοῦ Ἀτὴν καταγονικότητος χάριν. Ὡς καὶ σὺ, οὕτως καὶ οἱ ἐκ τῆς σῆς ὄσφουρος ταύτην ὡς προῖκα νεμηθήσονται, πλὴν ἔνεκα τοῦ γινώσκειν σε, ὅτι

11 θηλυμανῆ P: θηλυμανές Bull || 16 ἀκρέμονας P || 32 σε Bull: σοι P.

că ești sub o stăpînire și că ești supus, trimiți după vreme pe unul din feciorii tăi să-l însoțească în război. Acestea ți le spun, fiindu-ți cu priință, tu însă spune-mi ce crezi“.

3. La acestea Țineit a început a-i spune lui Chamza : „Știi bine, trate,  
 5 că eu de la coborîtorii lui Osman n-am văzut nici un folos, nici o atenție, nici o demnitate, ei însă de la mine, în situațiile lor grele, multe și prea multe fapte războinice, pe care le-au făptuit aceste brațe ale mele. Căci după năvala tătarilor, chiar această domnie pe care promite să mi-o dea  
 10 acum, cine a scos-o din mîinile lui Omur, feciorul lui Atin ? Nu Țineit ? Nu l-am izgonit apoi pe Ese, fratele său, și nu l-am închis în cetățuia orașului vechi și prinzîndu-l nu l-am omorît ? Pe Omur, fratele lui, nu l-am ucis prin vicleșug ? Și acestea, cînd ei erau moștenitorii firești ai locului și ai provinciei ! Musulman însă, unchiul lui Murad, pe care tu-l numești  
 15 domn al tău, ședea trăind în desfătări în Tracia, iar eu îl proclamam domn al Efesului și a toată Ionia. Mai tîrziu însă pe mine m-a scos și a dat-o lui Kelpaxisi, rob de neam tribal. Cit despre situația de acum a țării pe care mi-o dăruiește acum, apoi feciorul aceluia Omur al lui Atin, căruia eu i-am tăiat capul, acela o guvernează și s-a făcut domn peste țara părintească și stăpînește provincia fiind de vreun an sau și mai bine, și toți îi  
 20 sînt supuși și-i aparțin lui. Dacă Dumnezeu îmi va da această țară prin faptele mele de arme, ce favoare mi-a făcut Murad ? Nici una ! Căci și bunicul lui Murad, acel Ilderim Baiazid tot așa a smuls-o și și-a însușit-o de la Atin, bunicul lui Mustafa de acum. Tot așa, de-mi dă Dumnezeu, și eu azi mă voi face domn. Așadar, frate, pentru că ai venit în scopul acesta,  
 25 îți promit în ora aceasta în fața lui Dumnezeu și a profetului, precum că voi fi prieten curat de acum înainte al lui Murad ; și în caz de război, unul din feciorii mei îl însoțește întotdeauna pe Murad. Căci eu în urma cuvintelor tale, și fără aceste învoieli, aveam de gînd să plec în Ionia și să încep lupta cu Mustafa, urmaș al lui Atin. Prin urmare, pentru că tu, fratele  
 30 meu din același suflet și din același tată, ai crezut că e mai bine să fiu prieten al lui Murad, ți-o făgăduiesc acum și în noaptea ce vine, voi începe prin fapte să-ți dovedesc ce ne-am înțeles“. — Și despărțindu-se unul de

3 : Omur... Ese : vz. XVIII, 3 : *cei doi feciori ai lui Atin*. — *l-am omorît* ; vz. XVIII, 6, unde Duca ne spusese numai că celălalt fecior al lui Atin, Ese murise. — *l-am ucis prin vicleșug* : vz. XVIII, 8. — *il proclamam domn* : vz. XVIII, 5. — *lui Kelpaxisi* vz. XIX, 2 ; acesta însă nu poate fi identic cu turcitul Alexandru, feciorul lui Sișman, precum crede Bullialdus, Duca, ed. Bonn, p. 588, căci acesta e bulgar de origine domnească, pe cînd Kelpaxisi e rob sîrb. — *Μουσταφᾶ τοῦ Ἀτίν* *Mustafa* a fost arătat ca fecior al lui Omur și că Atin îi este bunic, așa că prin τοῦ Ἀτίν nu se spune decît că face parte din dinastia înființată de Aîdin ; de aceea am și tradus cu *Mustafa, urmaș al lui Atin*.

ὑπὸ ἀρχὴν ὑπάρχεις καὶ ὑπήκοος εἶ, κατὰ καιρὸν ἓνα τῶν υἱῶν σου πέμπεις ἐν τῇ στρατείᾳ. Ταῦτά σοι φιλῶν λαλῶ, σὺ δέ μοι λέγε, ἃ σοι δοκεῖ.“ —

3. Πρὸς ταῦτα ὁ Τζιναήτ ἤρξατο λέγειν τῷ Χαμζᾶ. „Ἐπίστασαι ἀκριβῶς, ἀδελφέ, ὅτι παρὰ τῶν Ὀτμάνων ἐγὼ οὐδὲν εἶδόν τι κέρδος ἢ φιλοτιμίαν ἢ ἀξίωμα, ἐκείνοι δὲ παρ' ἐμοῦ ἐν ταῖς δυσπραγαίαις αὐτῶν πολλὰ καὶ παμπληθῆ ἀρεϊκὰ ἔργα, ἃ ἐνήργησαν οἱ βραχίονες οὗτοι. Μετὰ γὰρ τὴν τῶν Τατάρων ἐπιδρομὴν αὐτὴν, τὴν ἣν μοι ὑπόσχεται δοῦναι ἡγεμονίαν νυνί, τίς ἐλυτρώσατο ἐκ τῶν χειρῶν τοῦ Ὀμοῦρ, υἱοῦ τοῦ Ἀτὴν; Οὐχ ὁ Τζιναήτ; Οὐ κατεδίωξα τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ τὸν Ἐσσαί καὶ ἀπέκλεισα αὐτὸν ἐν τῷ πολιχνίῳ τῆς παλαιοπόλεως καὶ χειρωσάμενος αὐτὸν ἔκτεινα; Οὐ τὸν Ὀμοῦρ, τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ, δολοφονήσας ἀπέκτεινα; καὶ ταῦτα κληρονόμοι φυσικοὶ τοῦ τόπου καὶ τῆς ἐπαρχίας τυγχάνοντες. Ὁ δὲ Μουσουλμάν, ὁ θεῖος τοῦ Μωράτ, ὃν σὺ κύριόν σου καλεῖς, ἐκάθητο ἐν τῇ Θράκῃ κατασπαταλῶν, ἐγὼ δὲ εὐφήμουν αὐτὸν κύριον Ἐφέσου καὶ πάσης Ἰωνίας. Ὑστερον δὲ ἐκβαλὼν με δέδωκεν αὐτὴν τῷ Κελλάξῃσι, ἀνδρὶ Τριβαλλῶ καὶ ἀργυρωνήτῳ. Τὸ δὲ νῦν ἔχον τὴν ἐπαρχίαν αὐτὴν, ἣν μοι δωρεῖται νῦν, ὁ υἱὸς τοῦ Ἀτὴν ἐκείνου τοῦ Ὀμοῦρ, ὃν ἐγὼ ἀπεκεφάλισα, ἐκεῖνος αὐτὴν αὐθεντεῦει καὶ ἐγεγόνει κύριος τῶν πραγμάτων τῶν πατρικῶν καὶ δεσπόζει τὴν ἐπαρχίαν, ἔτος που ὑπάρχον ἐν ἧ καὶ πλέον, καὶ πάντες ὑπήκοοι καὶ οἰκεῖοι τυγχάνουσιν αὐτοῦ. Εἰ δωρήσῃται μοι ταύτην ὁ Θεὸς δι' ἔργων μου στρατιωτικῶν, τίς χάρις ἢ τοῦ Μωράτ; Οὐδεμία· καὶ γὰρ ὁ πάππος τοῦ Μωράτ, ἐκεῖνος ὁ Ἰλτρῆμ Παγιαζήτ, παρὰ τοῦ πάππου τοῦ νῦν Μουσταφᾶ τοῦ Ἀτὴν οὕτως ἤρπαξε καὶ ἐκληρώσατο ταύτην. Οὕτω καὶ γὰρ σήμερον γενήσομαι κύριος Θεοῦ διδόντος μοι. Ἐπεὶ οὖν εἰς τοῦτο ἐλήλυθας, ἀδελφέ, ὑπόσχομαι τῇ ὥρᾳ ταύτῃ κατενώπιον τοῦ Θεοῦ καὶ τοῦ προφήτου, ὡς ἵνα ἔσομαι καθαρὸς φίλος ἀπὸ τοῦ νῦν καὶ εἰς τὸ ἐξῆς τοῦ Μωράτ· καὶ ὅτε χρεῖα στρατοῦ, ὁ εἷς τῶν υἱῶν μου συνοδεύει αἰεὶ τῷ Μωράτ. Ἐγὼ γὰρ καὶ διὰ τῶν σῶν λόγων καὶ χωρὶς τῶν συνθηκῶν τούτων ἔμελλον τοῦ ἀπελθεῖν ἐν τῇ Ἰωνίᾳ καὶ συμπλακῆναι τῷ Μουσταφᾶ τοῦ Ἀτὴν. Ἐπεὶ τοίνυν σὺ, ὁ ὁμόψυχος καὶ ὁμοπάτριος ἐμὸς ἀδελφός, ἤρετίσω τοῦ εἶναί με φίλον τοῦ Μωράτ, ἥδη ὑπόσχομαι καὶ τῇ ἐρχομένῃ νυκτὶ ἄρξομαι δι' ἔργων ἀποδεικνύειν τὰ συμφωνηθέντα μοι.“ — Διαστάντε οὖν ἀπ' ἀλλήλων, ὁ Χαμζᾶς

altul, Chamza a raportat lui Murad și sfetnicilor lui ce a vorbit și cum s-a înțeles cu Țineit și la toți le-a plăcut și au prins curaj și bună nădejde.

4. În noaptea următoare, Țineit sculându-se de cu seară, a lăsat pe la straja întâi de noapte corturile ridicate și înăuntru tot felul de lumini și, luînd tot ce era de folos pentru o pregătire de război ca arme și caii cei mai încercați și orice lucru de aur și de argint, a încălecat cu robii săi personali și cu prieteni nu puțini pe cai ca la șaptezeci, fiecare ducînd în șea și o povară potrivită de aur și argint și alt material de preț care nu era prea voluminos, și au pornit, fără să audă nimeni ceva sau să bage de seamă. Lucrurile însă grele și anevoie de luat, toate le-au lăsat, de asemenea și cai și cămile și catiri și orice alt bagaj. Mergînd toată noaptea și trecînd peste munți și cîmpii pînă dimineață, au ajuns pe aproape de granițele Lidiei în părțile dinspre Chliera și Thiatira; și în noaptea aceea au făcut un drum de două zile. Și pe la ora trei din zi, trecînd peste rîul Ermon, pînă în seara au ajuns la Smirna. Tot drumul nu i-a împiedicat nimeni peste tot, afară de numai pe malul rîului Ermon, cînd au voit să-l treacă, niște turci de pe acolo au încercat să le oprească trecerea, crezînd că sînt de-ai lui Mustafa; căci întreaga Asie s-a fost tulburat de expediția lui Mustafa spre părțile răsăritului. Țineit însă îndreptîndu-se asupra lor și punîndu-i pe fugă, pe unii i-a tăiat cu sabia, pe alții i-a rănit cu săgețile și fără nici o frică și-a continuat drumul pînă la capăt. Locuitorii însă din Smirna văzînd ceata de luptători, erau cu totul nedumeriți, a cui este și cine e conducătorul ei; dar cum au aflat că este Țineit, au alergat cu toții, femei și copii, să-l vadă pe Țineit, căci era de naștere din Smirna și a trăit și a crescut la un loc cu toții. Aflînd de la ei că Mustafa, urmașul lui Atin, petrece la Efes și Thirea, s-a dus mai înăuntru țării, pe unde e Briela și Eritre și Clazomene și alte localități. Turcii de prin apropierea acelor regiuni muntoase fiind cu toții buni luptători și foarte războinici și prieteni din părinți de-ai lui Țineit, a adunat din ei ca la două mii; și din pădurile de stejar și-a făcut sulite și și-a făurit lănci, din cauza grabei rău ciocănite și una mai lungă alta mai scurtă; și într-o singură săptămînă și-a echipat arcași și baltagii și lăncieri peste două mii. Dar Mustafa aflînd de venirea lui Țineit, și-a îngrămădit mulțime de oaste și plecînd din Efes, ajunsese spre Smirna, ca să-i iasă înainte. Iar acela auzînd, a pornit să-i iasă și el înainte. Și întîlnindu-se unul cu altul într-un loc ce se cheamă Mesaulion, și pregătindu-se din amîndouă părțile liniile de bătaie, pe cît era cu puțință, căci locul era mlăștinos și păduros, a ră-

4: *tot felul de lumini*: Același fel de a camufla plecarea, ni-l istorisește și Nichifor Vrienios (Bryennios) ed. Bonn, p. 150, 12 și Ana Comnena, *Alexiada* ed. A. Reifferscheid (Teubner), vol. I, p. 29, 18 și Nichita Choniati, ed. Bonn, p. 814, 11, — *pe la ora trei din zi*: adică între orele 9 și 10 dimineața.



τὰ λαληθέντα καὶ συμφωνηθέντα ἀπαγγείλας τῷ Μουράτ καὶ τῇ βουλῇ, ἤρесе τοὺς πάντας καὶ θάρσος ἔλαβον καὶ ἐλπίδας χρηστάς.

4. Τῇ οὖν ἐπιούσῃ νυκτὶ ἀφ' ἑσπέρας ὁ Τζινεήτ ἀναστάς, πρώτη φυλακῇ τῆς νυκτὸς ἀφείδ' τὰς σκηναὺς πεπηγμένους καὶ ἐν μέσῳ φῶτα διάφορα καὶ λαβῶν ἅπαν τὸ εἰς παρασκευὴν χρήσιμον, οἶον ἄρματα καὶ ἵππους τοὺς δοκιμωτάτους καὶ πᾶσαν ἄλλην ὕλην χρυσοῦ καὶ ἀργύρου, ἔχων μετ' αὐτοῦ τοὺς οἰκείους ἀργυρωνήτους καὶ φίλους οὐκ ὀλίγους ἐπέβησαν τοῖς ἵπποις ὡς ἑβδομήκοντα, ὁ ἕκαστος ἐν τῇ ἐφεστρίδι φέρων καὶ μοῖραν φορτίου ἔμμετρον χρυσοῦ ἢ ἀργύρου ἢ ἄλλης τιμίας ὕλης μὴ ἐχούσης ὄγκον ὑπερβαρῆ, καὶ ἀπήεσαν τὸ παρόπαν τινὸς μὴ ἐνωτισθέντος ἢ συνιέντος. Τὰ δὲ βαρέα σκευὴ καὶ δυσβάστακτα ἅπαντα εἶασαν, ὁμοίως καὶ ἵππους καὶ καμήλους καὶ ἡμιόνους καὶ πᾶσαν ἄλλην παρασκευὴν. Δι' ὅλης δὲ νυκτὸς διελθόντες καὶ διαβάντες ὄρη τε καὶ κάμπους ἕως πρῶτ', ἔφθασαν τὰ ὄρια ἐγγύς που τῆς Λυδίας ἐν τοῖς μέρεσι τοῖς πρὸς τὰ Χλιερά καὶ Θυάτειρα, ὀδεύσαντες ἡμερῶν δύο ὁδὸν τῇ νυκτὶ ἐκείνῃ. Καὶ πρὸς ὥραν τρίτην τῆς ἡμέρας περάσαντες τὸν Ἐρμονα ποταμόν, ἕως ἑσπέρας ἦλθασιν εἰς Σμύρνην, μὴ ἐμποδισθέντες παρὰ τινῶν τὸ σύνολον πλὴν ἐν τῇ ὄχθῃ τοῦ Ἐρμωνος ποταμοῦ, βουληθέντες διαβῆναι, τινὲς τῶν ἐκεῖ Τοῦρκοι ἐκώλυον τὴν διάβασιν, λογιζόμενοι ἐκ τῶν τοῦ Μουσταφᾶ εἶναι· καὶ γὰρ ἅπαντα ἡ Ἀσία ἐταράχθη ἐπὶ τῇ πρὸς τὰ ἕω περσεῖα τοῦ Μουσταφᾶ. Ὁ δὲ Τζιναήτης στραφεῖς καὶ καταδιώξας αὐτούς, τοὺς μὲν ξίφει κατέσφαξε, τοὺς δὲ βέλεσι κατατρώσας, αὐτὸς ἀφόβως τὴν ὁδὸν ἦνυε. Οἱ δὲ Σμυρναῖοι ὀρῶντες τὴν φάλαγγα καὶ διαπορούμενοι, τίνας ἐστὶ καὶ τίς ὁ ταύτης ἀρχηγός, ὡς ἔμαθον, ὅτι ὁ Τζιναήτ ἐστίν, ἅπαντες σὺν γυναιξὶ καὶ τέκνοις ἔθεον ἐπὶ τῇ θῆᾳ τοῦ Τζινεήτ· ἦν γὰρ Σμυρναῖος γέννημα καὶ θρέμμα καὶ συνανάτροφος πάντων. Μαθὼν δὲ παρ' αὐτῶν ὡς ὁ Μουσταφᾶς τοῦ Ἀτὴν ἐν Ἐφέσῳ καὶ Θυραίοις διάγει, αὐτὸς πρὸς τὰ ἐνδότερα, ὅπου εἰσὶ τὰ Βρύελα καὶ αἱ Ἐρυθραὶ Κλαζομεναὶ τε καὶ ἄλλα χωρία, εἰσῆλθεν. Οἱ δὲ τῶν ὀρέων ἐκείνων γειτνιαζόντες Τοῦρκοι ἅπαντές εἰσι μαχιμώτατοι καὶ λίαν πολεμικοὶ καὶ φίλοι πάτριοι τοῦ Τζιναήτ· συναθροίσας δ' ἐξ αὐτῶν ὡς δυσχιλίους καὶ ἐκ τῶν δρυμώνων δόρατα κατασκευάσας καὶ χαλκεύσας λόγχας διασυντόμως κακοσφύρους καὶ ἀνίσους, ἐν ἑβδομαδί μιᾷ ἐποίησε καὶ τοξότας καὶ πελεκυφόρους καὶ δορυφόρους ἐπέκεινα τῶν δισχιλίων. Ὁ δὲ Μουσταφᾶς μαθὼν τὴν ἄφιξιν τοῦ Τζιναήτ καὶ σωρεύσας πλῆθος στρατοῦ, ἐξῆλθεν ἐκ τῆς Ἐφέσου καὶ πρὸς τὴν Σμύρνην ἀφίκτο ἀπαντήσων αὐτῷ. Αὐτὸς δὲ μαθὼν ἀπῆει ἀπαντήσων. Καὶ δὴ συναντηθέντες ἀλλήλοις ἐν ἐνὶ τόπῳ, ὃς καλεῖται Μεσαύλιον, καὶ τὰς παρατάξεις ἐκατέρων τῶν μερῶν ὡς δυνατὸν ἐτοιμάσαντες, ἦν γὰρ ὁ τόπος

14 Θυάτηρα P || 19 τὰ P: τὴν Bek: *sed v.* πρὸς τὰ τῆς Ἀδριανοῦ ὄχετο p. 227,16 || 24 συνανάτροφος P || 25 Θυρέοις P || 33 ἀφίκτο P: ἀφίκετο Bull || 34 δς P<sub>1</sub>: δ P.

sunat semnalul de luptă la Mustafa ; căci Țineit nu avea nici trîmbiță nici alt instrument din cele obișnuite. Și cînd amîndouă armatele s-au încăierat, Țineit a intrat ca un uliu în mijlocul vrăbiilor și i-a împrăștiat printre copaci ; în acel loc dînd undeva peste Mustafa, îl lovește în cap cu un toiag de fier și nefericitul, neputînd suporta lovitura, cade cu fața înainte de pe cal și-și dă sufletul. Atunci toți oamenii lui Mustafa vin la Țineit și încep a-l saluta cu aclamații de domn. Și de îndată cu mare alai au plecat spre Efes și acolo aclamîndu-l, l-au proclamat domn ca și mai înainte. Trupul lui Mustafa însă a poruncit să-l ridice cu cinste cît mai multă și oameni de neam nobili să-l ducă la Pirghion și acolo să-l înmormînteze la un loc cu străbunii lui. Și așa s-a făcut a doua proclamare a lui Țineit.

**Fuga și moartea lui Mustafa.** XXVII. Dar să ne întoarcem acum și să-i vedem și pe cei lăsați la Lopadion de Țineit, cînd a fugit, ce s-a întîmplat cu ei. Dimineața, pașalele sculîndu-se și mergînd să se înfățișeze după obicei la sultan, vorbeau între ei, că astă-noapte în corturile lui Țineit a fost mare zgomot. Unii spuneau că a trecut în cealaltă parte și s-a unit cu Murad, alții însă, cei ce aveau pizmă pe el, spuneau dinainte ce s-a întîmplat. Oamenii lui Murad însă care erau de cealaltă parte, au aflat că Țineit într-adevăr a fugit ; și atunci în tabăra lui Murad se putea vedea răsunete de muzică și trîmbițe și alergări de cai pe malurile lacului și strigăte și chiote de război pînă în înaltul cerului. Iar Mustafa sculîndu-se și aflînd de fuga lui Țineit, și-a dat seama că nicăieri n-a fugit decît în partea cealaltă și că s-a aciuat sub același acoperiș cu Murad ; și începînd să tremure, se grăbea să plece de acolo. Și în tabăra lui se putea vedea mare frică și tulburare și învîlmășeală și zarvă. Dușmanii lor însă făceau contrarul ; răcneau și-și băteau joc de ei, strigînd fără frică în limba lor : „Stați, stați, nu fugiți !“ adică : „turun, turun, cașman !“ — Căci podul fiind stricat, nu aveau cum trece și să dea lupta. Și atunci Mustafa încăle-cînd a plecat spre părțile de la Lampsac, grăbind să ajungă dincolo ; Murad însă reparînd în ziua aceea podul cu bîrne mari de lemn, trece peste pod și cei mai mulți din oamenii lui Mustafa, alergînd la el, îl aclamau domn și i se închinau. Iar Mustafa ajungînd la Lampsac, într-adevăr cum spune proverbul, ca o cioră smulsă, a găsit o luntre de-a gata și trece la

a doua proclamare a lui Țineit : s-ar putea spune chiar a treia ; vz. XXVI, 1 : *șara lui Atin.* —

XXVII, 1 : *ca o cioară smulsă* : vz. XVI, 5 : *cioara din poveste.* —

ἐλώδης καὶ πολύξυλος, τὸ ἐνούλιον ἤχησε τοῦ Μουσταφᾶ· ὁ γὰρ Τζινεήτ οὔτε σάλπιγγα οὔτε τι ἄλλο τῶν συνήθων ἐκέκτητο. Συμμίξαντες οὖν ἄμφω τὰ στρατεύματα, ὁ Τζινεήτ ὡς ἀετὸς ἐν μέσῳ στρουθίων εἰσελθὼν καὶ διασκεδάσας ἐν τῷ μέσῳ τῶν δένδρων, ἐντυχὼν αὐτοῦ που τῷ Μουσταφᾶ βάλλει κατὰ κεφαλῆς διὰ σιδηρᾶς ῥάβδου καὶ μὴ φέρων τὴν πληγὴν ὁ δύστηνος πίπτει πρηνῆς ἀπὸ τοῦ ἵππου καὶ ἐξέπνευσεν. Τότε πάντες οἱ τοῦ Μουσταφᾶ προσελθόντες ἠσπάζοντο τὸν Τζινεήτ καὶ ὡς ἡγεμόνα εὐφήμουν. Καὶ δὴ παρενθὺς σὺν μεγάλῃ δορυφορίᾳ πρὸς τὴν Ἔφεσον ἤλαυνον κάκει αὐτὸν εὐφημήσαντες ἡγεμόνα ὡς καὶ πρότερον ἀνηγόρευσαν. Τὸ δὲ σῶμα τοῦ Μουσταφᾶ ἐκέλευσεν σὺν ὅτι πλείστη τιμῇ τοῦ βασιτάσαι καὶ φέρειν αὐτὸ διὰ εὐγενῶν ἀνδρῶν ἐν τῷ Πυργίῳ κάκει θάψαι σὺν τοῖς προγόνοις αὐτοῦ. Καὶ οὕτως ἐγένετο ἡ δευτέρα ἀναρρόησις τοῦ Τζινεήτ.

XXVII. Ἐπαναστραφέντες τοίνυν ἴδωμεν καὶ τοὺς οὖς ἐν τῷ Λοπαδίῳ ἀποδεδρακῶς ἀφῆκεν ὁ Τζινεήτ, πῶς ἄρα τὰ κατ' αὐτῶν ἐγεγόνεισαν. Πρωτῆς ἐγερθέντες καὶ κατὰ τὸ ἔθος εἰς παράστασιν ἔρχόμενοι οἱ μεγιστᾶνες ἐκοινολογοῦντο ἀλλήλοις, ὡς τῇ νυκτὶ ταύτῃ μέγας ἐγεγόνει θροῦς ἐν ταῖς σκηναῖς τοῦ Τζινεήτ. Ἄλλοι ἔλεγον, ὅτι τὴν περαιάν διαβάς μετὰ τοῦ Μωράτ ἐνώθη, ἕτεροι δέ, οἱ καὶ φθόνον κατ' αὐτοῦ τρέφοντες, τὸ γεγονὸς προεφήτευσαν. Οἱ δὲ τὴν περαιάν οἰκοῦντες οἱ τοῦ Μωράτ ἔμαθον, ὡς ἀληθῶς ὁ Τζινεήτ διέδρα· καὶ τότε ἦν ἰδεῖν ὀργάνων καὶ σαλπύγγων ἦχον πολλὴν ἐν τῷ στρατῷ τοῦ Μωράτ καὶ ἱππηλασίας ἐν ταῖς ὄχθαις τῆς λίμνης καὶ βοᾶς καὶ ἀλαλαγμοὺς φθανούσας ἕως οὐρανοῦ. Ὁ δὲ Μουσταφᾶς ἐγερθεῖς καὶ μαθὼν τὴν φυγὴν τοῦ Τζινεήτ ἤσθετο, ὡς οὐκ ἀλλαχοῦ, εἰ μὴ τὴν περαιάν διαβάς, μετὰ τοῦ Μωράτ ἠύλισθη· καὶ σύντρομος γεγωνῶς ἔσπευδεν ἀναχωρῆσαι τῶν ἐκεῖ. Καὶ ἦν ἰδεῖν δειλίαν μεγάλην ἐν τῷ στρατῷ καὶ ταραχὴν καὶ θόρυβον. Οἱ δὲ ὑπεναντίοι τὰ ἀντίρροπα κατέτρεχον βοῶντες καὶ ὀνειδίζοντες, κραζόντες ἀδεῶς κατὰ τὴν αὐτῶν γλῶτταν· „Στῆτε, στήτε, μὴ φεύγετε·“ οἶον· „Τούρουν, τούρουν, κάτζμαν.“ — Οὐκ εἶχον γὰρ πόρον διεφθαρμένης οὔσης τῆς γεφύρας τοῦ περᾶν καὶ συμμίξαι. Ὁ Μουσταφᾶς οὖν ἐπιβάς τοῦ ἵππου ᾤχετο πρὸς τὰ τῆς Λαμψάκου μέρη, σπουδάζων τὴν περαιάν καταλαβεῖν. Ὁ δὲ Μωράτ τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ συναρμόσας τὴν γέφυραν διὰ ξύλων μεγάλων δοκῶν περᾶ τὴν γέφυραν καὶ οἱ πλείστοι τοῦ Μουσταφᾶ τρέχοντες προσεκύβουν αὐτῷ καὶ εὐφήμουν. Ὁ δὲ Μουσταφᾶς φθάσας ἐν Λαμψάκῳ, κατεπιλωμένος κολοῖος τὸ ἀληθὲς τῆς παροιμίας, εὐρῶν ἐτοίμην μίαν τῶν σκαφῶν περᾶ ἐν Καλλιουπόλει σὺν τέτταρι καὶ μόνοις τῶν ταχυδρόμων δούλων αὐ-

Galipoli numai cu patru din robii săi curieri; și după ce și-au adunat ostașii de origine greco-latină din Galipoli, sta așteptând ce are să se întâmple.

2. Murad însă după ce a trecut podul, trimite curieri repezi la Foccea și, arătând lui Adorno ce s-a întâmplat, îi anunță să se afle cât mai repede  
5 cu corăbiile la locul de trecere peste strâmtoare. Având Adorno corăbiile pregătite, se îmbarcă și ridicând pânzele, a plecat spre Elespont, cu toate că avea vântul suflând din față. Vîslind pe mare toată noaptea, dimineața s-a oprit la mijloc între Lampsac și Galipoli și în aceeași oră și Murad la țarmul mării. Venind deci aproape, căci erau șapte corăbii foarte mari,  
10 Murad a intrat în cea mai bună și mai mare și Adorno i-a dat cea mai mare cinste lui Murad, precum trebuia, și Murad lui Adorno și sfătuiau împreună pe corabie și stăteau de vorbă. Căci Murad era îngrijat, ca nu cumva frîncii să nu se țină de jurămint și să-l dea pe mîna lui Mustafa și să ia comori foarte multe și să plece. Și Murad avea cu el ostași ieniceri  
15 împreună cu pașalele lui, peste cinci sute în corabia în care se urcase, Adorno însă în aceeași corabie peste opt sute frînci ostași înarmați viteji; iar în celelalte corăbii erau îmbarcați tot pe atîția turci, pe cîtă oaste de-a frîncilor avea fiecare corabie. Dar Adorno și-a ținut jurămintul în chip curat fără nici un vicleșug și pe la mijlocul strîmtorii s-a sculat și plecîndu-și  
20 genunchii în fața lui Murad, a cerut să-i ierte datoria ce-o avea pentru minele de piatră acră. Și Murad cu bucurie i-a dăruit-o și, muind pana, a șters plata vechii datorii; și era datoria ca la douăzeci și șapte de mii de galbeni.

3. Mustafa însă stătea de cealaltă parte și era cu inima plină de durere, cînd vedea corăbiile ca niște mici orașe în mijlocul mării sau ca niște insule; căci era senin în ziua aceea. Și neavînd încotro, trimite un caic și cheamă la sine pe unul din oamenii mai devotați ai lui Adorno, ca și cum ar avea să-i spună ceva. Adorno îl trimite pe locțiitorul său Varnava de Cornelia; și întîlnindu-se cu Mustafa, i-a făgăduit să-i dea lui Adorno  
30 cincizeci de mii de galbeni, numai să nu-l debarce pe Murad, ci să-l ducă aiurea, unde vrea. Dar Adorno n-a voit să-l asculte.

4. Auzind Murad ce s-a întâmplat, s-a îmbrățișat cu Adorno și i-a zis: „De acum înainte ai să-mi fii ca un frate și amic de credință“. — Și atunci

7 din față P: cu vînt potrivit I: din spate Bull.

γασμουλικόν de origine greco-latină: vz. XXIV, 2.

2: Vîslind... toată noaptea: Să ajungă într-o noapte de la Foccea Nouă la Lampsac avînd încă și un vînt puțin prielnic, a fost cu adevărat o călătorie foarte forțată. — ca la 27 000 galbeni: la o dobîndă compusă de vreo 12%, rata anuală de 2 000 galbeni, restantă pe șase ani, s-ar apropia într-adevăr de o sumă ca aceasta. Cp. XXV, 8.

τοῦ· καὶ συναθροίσας τὸ γασμουλικὸν τῆς Καλλιουπόλεως ἴστατο ἐκδεχόμενος τὸ μέλλον.

2. Ὁ δὲ Μωράτ (μετὰ) τὸ περᾶσαι τὴν γέφυραν στέλλει ταχυδρόμους εἰς Φώκαιαν δηλῶν τὰ γεγονότα τῷ Ἀδοῦρῳ καὶ μηνύων ὡς τάχιστα εὐρεθῆναι σὺν ταῖς ναυσὶν εἰς τὸν πορθμὸν. Ὁ δ' Ἀδοῦρνος ἐτοίμας ἔχων τὰς ναῦς, εἰσελθὼν καὶ τὰ ἰστία περῶσας ἔπλει πρὸς τὸν Ἑλλήσποντον, τὸν ἄνεμον ἔχων φυσῶντ' ἀπὸ πρῶρας. Καὶ διὰ νυκτὸς νήξας τὸ πέλαγος, πρῶϊας ἀντεπαρέστη μέσον Λαμφάκου καὶ Καλλιουπόλεως καὶ ὁ Μωράτ αὐτῇ τῇ ὥρᾳ ἐν ταῖς ἀκταῖς. Ἐγγὺς οὖν γεγονῶσαι, ἦσαν γὰρ ἑπτὰ ὑπερμεγέθεις, εἰσῆλθεν ὁ Μωράτ ἐν τῇ κρειττοτέρᾳ καὶ μειζονοτέρᾳ. Ἔδωκε γοῦν ὁ Ἀδοῦρνος μεγάλην τιμὴν τῷ Μωράτ, ὡς ἔχρῃν, καὶ ὁ Μωράτ τῷ Ἀδοῦρῳ καὶ συνεδρίαζον ὁμοῦ ἐν τῇ νηϊ καὶ ὠμίλουν. Εἶχε γὰρ ἐν φροντίδι, μή ποτε οἱ Φράγγοι καταφρονήσαντες τοὺς ὄρκους ἐκδοτον ποιήσωσι τὸν Μωράτ ἐν χερσὶ τοῦ Μουσταφᾶ καὶ λαβόντες θησαυροὺς πλείστους ἀπέλθωσιν. Εἶχε δὲ ὁ Μουράτ σὺν αὐτῷ ὀπλίτας οἰκείους δούλους σὺν τοῖς σατράπαις αὐτοῦ ἐν τῇ νηϊ, ἧ ἐπέβη, ὑπὲρ τοὺς πεντακοσίους, ὁ δ' Ἀδοῦρνος ἐν αὐτῇ τῇ νηϊ ὑπὲρ τοὺς ὀκτακοσίους γεναίους ὀπλίτας Φράγγους. Ἐν δὲ ταῖς λοιπαῖς ναυσὶν ὑπῆρχον πόσοι ἐπιβάται Τοῦρκοι, ὅσον ὀπλιτικὸν Φράγκων ἐκάστη ἐκέκτητο. Ὁ δὲ Ἀδοῦρνος ἦν φυλάττων τοὺς ὄρκους αὐτοῦ ἀκεραίως ἀνευ δόλου τινός· ἐν δὲ τῷ μέσῳ τοῦ πορθμοῦ ἀναστὰς ὁ Ἀδοῦρνος καὶ γόνυ κλίνας ἔναντι τοῦ Μωράτ, ῥήθησάτο τὸ ὀφειλόμενον χρέος τοῦ μετάλλου τῆς στυπτηρίας. Καὶ ὁ Μωράτ ἀγαλλόμενος ἔδωρῆσατο καὶ ἐβάπτετο κάλαμος ἐξαλείφῳ παλαιοῦ χρέους ἀπότισιν· τὸ δὲ χρέος ἦν ὡς εἴκοσι ἑπτὰ χιλιάδας νομισμάτων ἀπαρίθμησιν.

3. Ὁ δὲ Μουσταφᾶς εἰς τὸ πέραν ἐστὼς καὶ θεωρῶν τὰς ναῦς ὡς πολίχνια ἐν μέσῳ πελάγους ἢ ὡς νήσους ἐπιτρῶσκετο τῇ ψυχῇ· ἦν γὰρ εὐδῖος ἢ ἡμέρα ἐκείνη. Καὶ οὐκ ἔχων τί δρᾶσαι, στέλλει ἐν τῶν ἀκατίων μετακαλῶν τινα τῶν εὐνουστέρων τοῦ Ἀδοῦρνου, ὡς ἔχων λόγους τινὰς τοῦ ὀμιλῆσαι. Ὁ δ' Ἀδοῦρνος στέλλει τὸν αὐτοῦ βικάριον Βαρνάβα δὲ Κορνήλια· καὶ τυχῶν μετὰ τοῦ Μουσταφᾶ, ὑπέσχετο τοῦ δοῦναι τῷ Ἀδοῦρῳ πεντήκοντα χιλιάδας νομίσματα, μόνον μὴ ἐκβαλεῖν αὐτὸν ἔξω τῆς νηὸς, ἀλλ' ἀποπέμψαι ἐτέρωθι, ἔνθα καὶ βούλεται. Ὁ δὲ Ἀδοῦρνος οὐκ ἠθέλησεν ἀκοῦσαι.

4. Ὁ δὲ Μωράτ ἀκούσας τὰ γενόμενα ἐνηγκαλίσσατο τῷ Ἀδοῦρῳ καὶ εἶπεν· „Ἔσο ἀπὸ τοῦ νῦν ἡμέτερος ἀδελφὸς καὶ φίλος πιστός.“ — Τότε παραστάν-

3 μετὰ *add Bull: om P* || 7 πρῶρας *P: col vento contrario I: πρύμνης Bull* || 13 ἐκδοτον *Bek: ἔδοτον P* || 22 χρέους *scripsi: χρέος P, fortasse χρέως scribendum* || 32 τῷ Ἀδοῦρῳ *P: fortasse τὸν Ἀδοῦρνον.*

ajungind lângă Galipoli, oamenii lui Mustafa nu i-a lăsat de loc să se apropie de port. Căpitanii corăbiilor însă au slobozit pînzele în largul mării în partea de jos a portului afară de oraș și totodată și ancorele și se pregăteau în linii de bătaie să iasă la uscat. Dar și oamenii lui Mustafa aler-  
 5 gînd pe uscat, le-au stat împotriva, oprindu-i să debarce. Adorno însă pregătind luntrile, bărcile și caicele corăbiilor, a trimis peste douăzeci să ajungă la uscat, fiind înăuntru acestora peste cinci sute de frînci cu arcuri grele și aruncători de sulite. Ieșind și trimițînd arcașii ca la o milă departe de la marginea mării, au apărut bine țărmlul ; și a ieșit și Murad  
 10 cu o mie de arcași, trăgători cu amîndouă mîinile și luptători foarte viteji mai bine de trei mii. Și frîncii, dînd cu arcurile grele și împrôșcînd cu pietre au început să deschidă drumul înaintea liniei de luptă.

5. Și atunci oamenii lui Murad cu frîncii, făcînd să răsune o dată trompetele, au început să alerge asupra oamenilor lui Mustafa ; și  
 15 aceia dînd dos, fugeau și aceștia nu conțeau să-i urmărească, pînă ce n-au ucis mulți. Și în timp ce Murad mîna spre cetățuia orașului, Mustafa, așa cum era, a pornit spre Adrianopole și, intrînd în visterie, unde erau păstrate comorile, și-a luat bani cît a voit, și a pornit cu puțini însoțitori înspre Țara Romînească, mîinînd caii, cît putea.

20 6. Murad însă a rămas trei zile la Galipoli și, luînd cetățuia, pe toți cei care l-au oprit să debarce în port, i-a măcelărit fără cruțare ; apoi s-a dus în grabă spre Adrianopole, avînd cu sine foarte multă armată din ră-  
 sărit și apus și cu Ioan Adorno cu toți căpitanii de corăbii și o armată, peste două mii de oameni italieni îmbrăcați în zale de oțel și lăncieri și  
 25 baltagii pedestri clocotînd de pornire războinică. Cînd a intrat în Adria-  
 nopole, toți locuitorii orașului i-au ieșit întru întîmpinare, aclamîndu-l domn, el însă cu bucurie mare răspundea tuturor. Intrînd în palatul ta-  
 tălui său, a făcut ospăț mare și banchet ; și a chemat pe toți latinii cu  
 30 Adorno și, veselindu-se cu toții, i-au urat domnie fericită. Lui Adorno însă i-a dat daruri foarte multe și i-a dat și unul din orășelele din Europa, Peri-  
 theorion, ca să-l aibă și să-i ia veniturile toată viața lui ; tot așa și veni-  
 turile din comerțul orașelor Focea. Și pe ceilalți căpitani de corăbii i-a  
 35 răsplătit cu veșminte foarte scumpe și cu alte daruri de mult preț și mul-  
 țumindu-le, i-a lăsat să plece în pace ; și ei ajungînd la Galipoli, au ridicat  
 pînzele și au luat calea mării spre Focea.

4 : cu arcuri grele : vz. XXIV, 11.

6 : *Peritheorion* : oraș reclădit de Andronic III Paleolog (1328—1341) ; vz. Istoria lui Ioan Cantacuzino, ed. Bonn, vol. I, p. 542, 14.

τες ἄντικρυ Καλλιουπόλεως, οὐκ ἀφῆκαν οἱ τοῦ Μουσταφᾶ τὸ σύνολον πλησιάσαι ἐν τῷ λιμένι. Οἱ δὲ κυβερνῆται τῶν νηῶν πρὸς τὰ τοῦ λιμένος μέρη τὰ κάτω ἔξω τῆς πόλεως ἐν τῷ πελάγει ἰστία χαλάσαντες ὁμοῦ καὶ τὰς ἀγγύρας, ἐτοιμάζοντο εἰς παρατάξεις τοῦ ἐξελθεῖν ἐν τῇ ξηρᾷ. Καὶ οἱ τοῦ Μουσταφᾶ διὰ ξηρᾶς 5  
 δραμόντες ἀπεναντίως εἰστήκεσαν, καλύοντες τὴν ἔξοδον. Ὁ δ' Ἀδοῦρνος ἐτοιμάσας τὰς βάλκας καὶ τὰ σκάφη καὶ ἀκάτια τῶν νηῶν, ὑπὲρ τὰ εἴκοσιν ἔπεμψεν, ἵνα λάβωσι γῆν, ὄντες ἐντὸς τούτων ὑπὲρ τοὺς πεντακοσίους Φράγγους τζαγρατόρους καὶ δορυπόμους. Ἐξελθόντες οὖν καὶ ἀποπέμψαντες τοὺς τοξό- 10  
 τας ὡς μίλιον ἐν μακρὰν τοῦ αἰγιαλοῦ καὶ δεφενδεύοντες τὴν ἀκτὴν ἀσφαλῶς, ἐξῆλθε καὶ ὁ Μουράτ σὺν τοξόταις χιλίοις ἀμφοτεροδεξίοις καὶ μαχίμοις ἀκί- 10  
 μωτάτοις ἐπέκεινα τῶν τρισχιλίων. Οἱ δὲ Φράγγοι ἔμπροσθεν τῆς παρατάξεως διὰ 180b  
 τῶν τζαγροβολισμάτων καὶ πετροβόλων τὴν ὁδὸν λείαν ἐποίουν.

5. Τότε οἱ τοῦ Μωράτ σὺν τοῖς Φράγγοις μίαν ἀλαλαγὴν σαλπυγγώδη ποιήσαντες κατὰ τοῦ Μουσταφᾶ ἔθειον καὶ αὐτοὶ νῶτα διδόνες ἔφευγον καὶ οὐ- 15  
 τοι διώκοντες οὐκ ἐπαύοντο, ἕως οὗ πολλοὺς κατέσφαξαν. Καὶ ὁ Μουράτ πρὸς τὸ πολίχνιον ἐλαύνων τῆς πόλεως, ὁ Μουσταφᾶς, ὡς εἶχε, πρὸς τὰ τῆς Ἀδρια-  
 νοῦ ὄχητο καὶ εἰσελθὼν ἐν τῷ ταμείῳ, ᾧ οἱ θησαυροὶ ἐναπέκειντο, καὶ λαβῶν 15  
 χρήματα, ὅσα ἠβούλετο, πρὸς τὰ τῆς Βλαχίας μέρη σὺν ὀλίγοις τὴν ὁδοιπορίαν ἐποίει ἐλαύνων τοὺς ἵππους, ὅσον ἐδύνατο.

6. Ὁ δὲ Μωράτ ἐν Καλλιουπόλει τρεῖς ἡμέρας ποιήσας καὶ τὸ φρούριον 20  
 λαβὼν καὶ τοὺς κωλύσαντας μὴ ἐξελθεῖν ἐν τῷ λιμένι πάντας ἀφειδῶς κατασφάξας, εἰς Ἀδριανούπολιν σπεύδων ὄχητο, ἔχων μεθ' αὐτοῦ πλείστον στρατὸν ἐξ 25  
 ἑώας καὶ δύσεως καὶ τὸν Ἀδοῦρνον Ἰωάννην ὁμοῦ σὺν πᾶσι τοῖς ἐπιστατοῦσι τὰς νῆας καὶ στρατὸν ὑπὲρ τοὺς δισχιλίους ἄνδρας Ἰταλοὺς καταπεφραγμένους μέλανι χαλκῷ καὶ δορυφοροῦντας καὶ πελεκυφόρους πεζοὺς ἀρεϊκῷ θυμῷ ζέον- 25  
 τας. Ἐν δὲ τῇ Ἀδριανοῦ εἰσερχόμενος, ἅπαντες οἱ τῆς πόλεως ἐξῆλθον εἰς ἀπάντησιν εὐφημοῦντες αὐτόν, ἐκεῖνος δὲ μετὰ περιχαρείας τοὺς ἅπαντας προσηγό-  
 ρευε. Εἰσελθὼν δὲ ἐν τῷ παλατίῳ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ καὶ εὐωχίαν μεγάλην καὶ 181b  
 πανδαισίαν ποιήσας, ἐκάλεσε πάντας τοὺς Λατίνους σὺν τῷ Ἀδούρνῳ καὶ εὐφρανθέντες εὐφῆμησαν αὐτόν ἅπαντες. Δωρήσας δὲ τῷ Ἀδούρνῳ δωρήματα πλεῖ-  
 στα ἐδωρήσατο καὶ τὸ Περιθεώριον, ἐν τῶν πολυχνίων τῆς δύσεως, τοῦ ἔχειν καὶ 35  
 νέμεσθαι τοῦτο ἐφ' ὅλης ζωῆς αὐτοῦ· ὁμοίως καὶ τὰ κομμέρκια τῶν Φωκαίων. Καὶ τοὺς ἄλλους κυρίους τῶν νηῶν ἀλλάξας στολαῖς βαρυτίμοις καὶ ἄλλοις πολυ-  
 τελέσι δωρήμασιν ἀπέλυσε αὐτοὺς εὐχαριστήσας ἐν εἰρήνῃ· ἐλθόντες δὲ ἐν Καλ-  
 λιουπόλει καὶ πτερώσαντες τὰς νῆας ἔτεμον τὴν πρὸς Φώκαιαν θάλασσαν.

3 ἀγγυρας P || 5 ἀπεναντίως *scripsi*: ἀπεναντίας P || 17 ᾧ *scripsi*: δ P || 19 ἐποίει Bull: ἐπόι P | 22 μεθ' αὐτοῦ P: μετ' αὐτοῦ Bull || 24 et 35 νῆας P | 27 αὐτόν *scripsi*: αὐτῷ P, *sed v.* 30 αὐτόν P || 31 ἐν *scripsi*: ἕνα P || 32 Φώκαιων P.

7. Murad însă în mare grabă a trimis tineri sprinteni la picior și comandanți viteji și l-au prins pe Mustafa undeva pe aproape de malurile Istrului. Căci voia să fugă la Constantinopole, dar gândindu-se la întâmplările de mai înainte, conștiința nu l-a lăsat. Și l-au adus în fața lui Murad și acesta a hotărît să moară de ștreang în locul public de osîndă ca un făcător de rele, pentru ca oamenii, dacă și nu toți, apoi cei mai mulți din popor care numai bănuiau, să poată vedea că el n-a fost feciorul lui Baiazid, coborîtor din Osman, ci a fost un mincinos, pus la cale de împăratul Manuil Peleolog. Adevărul însă e așa, că el era un fecior de-al lui Baiazid.

**Impresurarea Constantinopolei de Murad II în 1422.** XXVIII. A ajuns, așadar, după ce începuse acum iarna, să stea pe tronul domniei tatălului său și primăvara, trimițînd vestitori și credincioși pretutindenți, strînge oaste foarte multă și făcea pregătiri în contra Constantinopolei. Și împăratul Manuil a dat de mai mult timp împărăția în seama fiului său Ioan; iar însuși fiind bătrîn, ședea ocupîndu-se cu studiul dumnezeieștilor scripturi. Aflînd deci că Murad are de gînd să pornească război în contra lui în luna aceea, — și era luna aprilie, — trimite sol la el pe Corax Teologu cu numele, om de fel din Filadelfia, care după năvălirea tătarilor în Asia Mică, s-a mutat la Constantinopole. Căci era viclean ca nimeni altul din timpul de atunci și foarte rău la fapte și calomnii de ale turcilor. Umblînd deseori la palat cu unii dintre înalții dregători, l-a cunoscut și împăratul Manuil și, pentru că vorbea limba turcească și o știa cum trebuia, era trimis mereu cu solii împărătești, făcînd serviciul de interpret și traducînd cuvintele solilor către vizirul sultanului Mahomed de odinioară. Și mult timp făcînd deseori un serviciu ca aceasta, l-a cunoscut și sultanul Mahomed și marele vizir Baiazid; și s-a împrietenit așa de tare, că, dacă împăratul avea vreo dorință la Mahomed sau Mahomed la împăratul, Teologul în foarte puțină trecere de timp o ducea la capăt și trecea în ochii amîndurora drept om de mare ispravă care le-a făcut multe servicii. Dar pizma care pîndește cu ochi răi toate cele bune, și-a pus aprig ochiul și pe Teologu.

---

30 după servicii *adaugă*: Despre acest Teolog cuvîntul nostru a vorbit mai înainte foarte pe larg I: *om P.*

---

7: *la întâmplările de mai înainte*: cînd n-a voit să se țină de cuvînt și să predea lui Leonaris orașul Galipoli; vz. XXIV, 12. — *Adevărul e însă așa*: Cronica interpolată a lui G. Sfranșes, îl numește pe Mustafa τὸν πλαστόν υἱὸν τοῦ Μπαγιαζήτου „falsul fecior al lui Baiazid“ (G. Sfranșes, I, 113, 3), cronică autentică însă (G. Sfranșes, col. 1029 CD) nu o spune, așa că Duca pare să aibă dreptate. Vz. și L. Chalc., I, 190, 14.

XXVIII, 1: *Corax Teologu cu numele* ș.a.m.d.: Cele ce ni le spune Duca aici despre acest Corax Teologu, fără să facă vreuna din atît de obișnuitele trimiteri



7. Ὁ δὲ Μωράτ σὺν τάχει πολλῶ ἔξαποστείλας ὠκυπέτους νεαφίας καὶ στρατηγούς ἀνδρείους, συνέλαβον τὸν Μουσταφᾶν ἐγγύς που ταῖς τοῦ Ἰστρου ὄχθαις. Ἡβούλετο γὰρ εἰσελθεῖν ἐν Κωνσταντινουπόλει, ἀλλὰ τὰ προγεγονότα εἰς νοῦν λαμβάνων ὑπὸ τοῦ συνειδότος ἐκωλύετο. Παρέστησαν γοῦν αὐτὸν τῷ Μουράτ, ὁ δὲ ἔδωκεν ἀπόφασιν τοῦ δι' ἀγγόνης θανατῶσαι αὐτὸν ἐν τῷ δημοσίῳ τόπῳ ὡς ἓνα τῶν κακούργων, ἵνα ἡ τῶν ἀνθρώπων ὑπόληψις, εἰ καὶ οὐχὶ πάντες, ἀλλ' οἱ πλείστοι τῶν τοῦ δήμου, καταλάβοι, ὡς οὐχ ὑπῆρχεν υἱὸς τοῦ Παιγαζήτ Ὀθμάν, ἀλλ' ἦν πλαστός καὶ κατασκευασμένος παρὰ τοῦ βασιλέως Μανουήλ τοῦ Παλαιολόγου. Ἡ δὲ ἀλήθεια οὕτως ἔχει, ὡς τοῦ Παγιαζήτ ὑπῆρχεν υἱός.

XXVIII. Καθίσαντος οὖν ἐπὶ τοῦ θρόνου τῆς ἡγεμονίας τοῦ πατρὸς αὐτοῦ ἤδη χεიმῶνος ἄρξαντος, ἐν ἔαρι διαλαλιάς πανταχοῦ καὶ κηρύγματα πέμψας, στρατὸν ἀθροίζει πολὺν καὶ κατὰ τῆς πόλεως Κωνσταντίνου τὴν ἐτοιμασίαν ἐποίει. Καὶ ὁ βασιλεὺς Μανουήλ πρὸ πολλοῦ τὴν βασιλείαν τῷ υἱῷ Ἰωάννῃ ἀναθεῖς, αὐτὸς γέροντων ὧν ἐκάθητο, σχολάζων ἐν μελέτῃ θείων λογίων. Μαθὼν οὖν, ὅτι ὁ Μωράτ στρατεύειν μέλλει κατ' αὐτοῦ τῷ μηνὶ ἐκείνῳ, ἦν γὰρ Ἀπρίλιος, στέλλει ἀποκρισιάριον πρὸς αὐτὸν ὀνόματι Θεολόγον Κόρακα, ἄνθρωπον ἐκ Φιλαδελφείας ὀρμώμενον καὶ μετὰ τὴν τῶν Τατάρων εἰς τὴν Ἀσίαν ἔφοδον μετοικήσαντα ἐν Κωνσταντινουπόλει. Ἦν γὰρ πανοῦργος ὡς οὐδεὶς τῶν ἄλλων τῷ τότε καιρῷ καὶ εἰς τὰς τῶν Τούρκων πράξεις καὶ διαβολὰς πονηρότατος. Συχνάζων μετὰ τινῶν τῶν ἀρχόντων ἐν τῷ παλατίῳ ἐγένετο καὶ τῷ βασιλεῖ Μανουήλ γνώριμος καὶ διὰ τὸ ἀσκεῖν τὴν τῶν Τούρκων γλῶτταν καὶ ἐπίστασθαι αὐτὴν, ὡς ἐχρῆν, ἐστέλλετο σὺν τοῖς πρέσβεσι τοῦ βασιλέως αἰεὶ, ὑπηρετῶν καὶ μεθερμηνεύων τὰ λεγόμενα παρὰ τῶν πρέσβεων πρὸς τοὺς μεσάζοντας τοῦ ποτὲ Μαχουμέτ ἡγεμόνος. Τοῦ καιροῦ τοίνυν ἀναλισχομένου συχνάκις εἰς τὸ τοιοῦτον ὑπουργημα, γίνεται γνῶριμος καὶ τῷ ἡγεμόνι Μαχούμετ καὶ τῷ μεγάλῳ μεσάζοντι Παγιαζήτ· καὶ τοιοῦτον ἐφιλιώθη, ὅτι, εἴ τι ἦν τὸ βουλούμενον παρὰ τοῦ βασιλέως πρὸς τὸν Μαχούμετ καὶ παρὰ τοῦ Μαχούμετ πρὸς τὸν βασιλέα, ἐν ἀκαρεῖ καιροῦ ῥοπῇ ὁ Θεολόγος ἐξῆφαινε καὶ ἐφαίνετο καὶ εἰς τοὺς δύο μέγας διορθωτῆς πραγμάτων πολλῶν. Ὁ τὰ πάντα γοῦν τὰ καλὰ βασκαίνων φθόνος ἐστοχάζετο καὶ πρὸς τὸν Θεολόγον ὀξέως.

20 τινῶν *scripsi*: τινὰς P || 21 τῶν *om* P || 29 *post* πολλῶν *ad* De questo Theologo el sermon nostro avanti piu amplamente ha parlato I: *om* P.

1a el, ni le-a mai spus o dată la XXII 7 — 8, acolo numindu-l numai simplu Teologu, fără Corax. E o vădită repetiție nepotrivită și de prisos care e greu de explicat. Poate că Duca n-a apucat să-și pună cronica la punct.

2. După moartea lui Mahomed și a vizirului Baiazid, deoarece puterea în stat a ajuns cu ajutorul romeilor în miinile sus-zisului Mustafa, dulceața prieteniei s-a schimbat în dușmănie amară, când puterea în stat a ajuns din nou în mîna lui Murad ; și împăratul voind să schimbe din nou  
 5 dușmănia amară în dulce prietenie, trimite la Murad soli pe Paleolog Lahanas și Marcu Iagaris, bărbați de viță nobilă și cu mintea ascuțită, ca să stăruie și să-l convingă pe Murad că n-a fost de vină împăratul de ce s-a întîmplat, ci Baiazid, episcopul domniei ; și el n-a voit să dea tinerii prinți în miinile împăratului, precum tatăl lor îi ordonase prin testament lui  
 10 Baiazid, ci pe solii care îi cereau, i-a demis în chip neonorabil. Dar Murad, pe solii amintiți, nici n-a vrut să-i vadă nici să-i audă, ci i-a ținut la o parte sub pază cîteva zile, pînă ce și-a putut pregăti, de ce avea nevoie în vederea războiului în contra Constantinopolei, și atunci i-a trimis înapoi, spunîndu-le : „Mergeți și anunțați împăratului, că eu viu acuma în grabă“.  
 15 Și în puține zile adunîndu-și toată armata, fiind fără de număr așa-zicînd peste două sute de mii, pornește asupra Constantinopolei.

3. Constantinopolitani înșă aveau grea bănuială în contra lui Teologu și-și ziceau în mintea lor că a urzit vicleșug în contra orașului, pentru că n-a fost el în solie ; căci Teologu era în legături strînse de mare prietenie  
 20 cu turcii conducători și cu însuși sultanul. Împăratul Manuil văzînd mișcarea zgomotoasă de nemulțumire a mulțimii în contra lui Teologu, îl trimite pe acesta la Murad, chipurile să trateze incheierea păcii, căci Murad impresurase Constantinopolea și o blocase, ridicîndu-și corturile înăuntru în biserica Izvorului, aproape de zidurile orașului. Mergînd Teologu și intrînd  
 25 la Murad și la vizirii lui, s-a străduit mult și a vorbit pentru pace, dar n-a putut să-l înduplece pe tiran să-l asculte, după cum spun unii ; după cum însă au bănuit cei mai mulți, a grăit către turc : „Dacă vei face cu mine înțelegerea cu jurămînt, ca eu să fiu guvernatorul și comandantul Constantinopolei, eu îți voi preda-o“. Unul însă din cei mai de încredere  
 30 ai lui a prins cu urechea aceste cuvinte ; și după ce s-a făcut înțelegerea, că în ziua în care are să se dea războiul, el cu oamenii lui la Poarta Izvorului îi va introduce pe turci înăuntru, s-au înapoiat în capitală ; și Teologu

2: *Paleolog Lahanas și Marcu Iagaris* : cp. G. Sfranțes, 1029 D (G. Sfranțes, I. 119, 23—120, 4) unde sînt numiți alți soli care au fost aruncați în temniță. Cei amintiți de Duca poate că au făcut parte din altă solie, căci se pare că împăratul Manuil II Paleolog a trimis mai multe solii la Murad II, spre a-l abate de la gîndul de cucerire a Constantinopolei. Despre Marcu Iagaris vz. R. Guillard, în „Revue des Etudes Byzantines“. VII (1949), p. 175.

3: căci *Murad impresurase Constantinopolea*: e impresurarea din iunie 1422; descrierea ei ni s-a păstrat de la Ioan Cananos, martor ocular care a luat parte la

2. Τοῦ Μαχουμέτ οὖν παρελθόντος καὶ Παγιαζήτ τοῦ μεσάζοντος καὶ μεταπεσόντα τὰ πράγματα ἐν τῷ προῤῥήθεντι Μουσταφᾶ διὰ συνδρομῆς τῶν Ῥωμαίων καὶ τὸ τῆς φιλίας γλυκὺ εἰς ἔχθραν πικρίας κατηντηκὸς τῶν πραγμάτων 183b  
 πάλιν μεταπεσόντων εἰς τὸν Μωράτ καὶ θέλων ὁ βασιλεὺς τὸ πικρὸν μεταβαλεῖν 5  
 πάλιν εἰς γλυκὺ, στέλλει πρὸς τὸν Μωράτ ἀποκρισιαρίους Παλαιολόγον τὸν Λαχανᾶν καὶ Μάρκον Ἰάγαριν, ἄνδρας εὐγενεῖς καὶ συνετούς, τοῦ παραστήσαι διὰ λόγων πιθανῶν, ὅτι τὰ συμβάντα τῷ Μωράτ οὐκ ἦν αἰτία ὁ βασιλεὺς, ἀλλ' ὁ Παγιαζήτ, ὁ τῶν πραγμάτων τῆς ἡγεμονίας ἐπίτροπος· καὶ οὐκ ἠβουλήθη δοῦναι τὰ νεογνὰ ἐν χερσὶ τοῦ βασιλέως, καθὼς ἐνδιαθῆκως προέτρεψεν ὁ πατὴρ αὐτῶν τῷ Παγιαζήτ, ἀλλὰ ἀτίμως τοὺς αἰτοῦντας αὐτὰ πρέσβεις ἀπέπεμψεν. Ὁ δὲ Μωράτ 10  
 τοὺς ῥηθέντας ἀποκρισιαρίους μήτε ἰδεῖν μήτε ἀκοῦσαι θελήσας, περιορίσας αὐτοὺς ἐν ὀλίγαις ἡμέραις, ἕως οὗ ἀπαρτίσαι δυνηθεῖη τὰ πρὸς χρεῖαν αὐτῷ πολεμικὰ κατὰ τῆς Πόλεως, τότε ἀπέλυσεν εἰπὼν· „Υπάγετε, ἀναγγεῖλατε τῷ βασιλεῖ, ὅτι ἤδη ἔρχομαι ταχύ.“ — Ἐν ὀλίγαις δὲ ἡμέραις ἀθροίσας ἅπαντα τὸν στρατὸν αὐτοῦ, ὑπὲρ ἀριθμὸν ὄντα εἰπεῖν, ἐπέκεινα τῶν διακοσίων χιλιάδων, κατὰ 15  
 τὰ τῆς Πόλεως ἔξιειν.

3. Οἱ δὲ Πολῖται κατὰ τοῦ Θεολόγου ὑπενόουν κακὴν ὑπόνοιαν λέγοντες ἐν νῷ, ὅτι διὰ τὸ μὴ ἀφικέσθαι αὐτὸν ἐν τῇ πρεσβείᾳ ἔρραψε δόλον κατὰ τῆς πόλεως· ἦν γὰρ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον φιλικῶς διακείμενος σὺν τοῖς ἀρχηγοῖς Τούρκοις καὶ σὺν αὐτῷ τῷ ἡγεμόνι ὁ Θεολόγος, Ὁ δὲ βασιλεὺς Μανουήλ ὄρων τὸν θόρουβον ἐν μέσῳ τοῦ ὄχλου κατὰ τοῦ Θεολόγου, στέλλει τοῦτον πρὸς τὸν Μωράτ, ὡς δῆθεν πρεσβεύσων τὰ τῆς εἰρήνης, ἦν γὰρ ὁ Μωράτ περικυκλώσας καὶ 184b  
 χαρακώσας τὴν Πόλιν, πῆξας αὐτοῦ τὰς σκηνὰς ἐν τῷ ναῷ τῆς Πηγῆς ἔνδον, 20  
 πλησίον τοῦ τείχους τῆς πόλεως. Ἐξελθὼν δὲ ὁ Θεολόγος καὶ ἐντυχὼν τῷ Μωράτ καὶ τοῖς μεγιστάνοις αὐτοῦ καὶ πολλὰ καμῶν καὶ λαλήσας περὶ εἰρήνης, οὐκ 25  
 ἔδυνήθη πείσαι καταπειθῆ τὸν τύραννον, ὡς τινες λέγουσιν· ὡς δ' οἱ πλεῖστοι ὑπόπτευσαν, ἐλάλησε πρὸς τὸν Τοῦρκον, ὅτι· „Εἰ ποιήσεις μοι συνθήκας ἐνόρκους τοῦ εἶναι με ἄρχοντα καὶ ἡγεμόνα τῆς Πόλεως, ἐγὼ σοι ταύτην παραδώσω.“ — Εἷς δὲ τῶν πιστοτάτων αὐτοῦ ἐνωτισθεὶς τὰ λεγόμενα καὶ εἰσελθόντες ἐν τῇ πόλει μετὰ τὸ ποιῆσαι τὰς συνθήκας, ὅτι τὴν ἡμέραν ἐν ἧ μέλλει γενέσθαι

15 ἐπέκεινα Bek: ἐπέκει P || 26 ποῖσαι καταπειθῆ P: καταπειθῆ ποιῆσαι Bull || 27 ὑπόπτευσαν Bek: ὑπόπτευσαν P.

apărare; (vz. în ed. Georgios Phrantzes, Bonn, p. 457—479;) cp. G. Sfranțes, 1029 D și L. Chalco., II, 7, 14—22, 10,9—14 și 11, 21—12,10 și G. Sfranțes, I, 94, 10—15 și 120, 5—15. — *in biserica Izvorului*: e biserica închinată Maicii Domnului cu atributul: „Izvorul tămăduirilor cel de viață primitor“ ή ζωοδόχος πηγή. Biserica era așezată afară de zidul cel mare, azi Valucii, aproape de Poarta Silivriei, numită și Poarta Izvorului, a treia poartă mare de la sud spre nord, ca la 2 km departe de malul mării de Marmara; vz. Χάρτης τῶν χερσαίων τειχῶν τῆς μεσαιωνικῆς Κωνσταντινουπόλεως *Harta zidurilor dinspre uscat ale Constantinopolei medievale*, de M. Is. Nomidis, Istanbul, 1938. — *pe tiran*: în înțeles de usurpator al teritoriilor bizantine. Noțiunea de tiran în limba veche grecească nu implică noțiunea de om crud, ci de usurpator ilegal al conducerii de stat, mai ales împotriva unei conduceri democratice.

a mers și s-a prezentat la împărat, expunându-i rezultatul soliei, acela însă le-a spus oamenilor de afară lucrările necredinței lui și cuvintele sale le-a întărit cu oarecare dovezi. Când Teologu a ieșit din mănăstrie, — căci împăratul, bolnav și bătrîn, își avea atunci locuința în mănăstirea Maicii Domnului Perivleptos, iar împăratul Ioan era ocupat cu măsurile de apărare a capitalei, — o parte din mării dregători și toți ostașii de origine greco-latină, l-au huiduit, împroșcându-l cu cuvinte de ocară și batjocură. Atunci împăratul auzind trădarea, a întrebat ce s-a întâmplat; și omul care a denunțat trădarea, a fost adus în fața lui. Și împăratul voind să molcomească mulțimea, a poruncit să fie ținuți la o parte sub pază și Teologu și denunțătorul, pentru ca a doua zi să cerceteze adevărul.

**Moartea  
trădătorului  
Corax Teologu.**

4. Ostașii din Creta însă care stăteau de pază la Poarta Impărătească, cînd au auzit vorbindu-se de trădare, au alergat la împăratul, spunîndu-i, — căci erau acești soldați din Creta totdeauna cu mare credință și cu o rîvnă dumnezeiască pentru locașurile sfinților și pentru moaștele lor și pentru prestigiul împărătesc al Constantinopolei; — și i-au spus: „Împărate, e o mare nedreptate, ca noi să punem Constantinopolea mai presus de pămîntul ce ne-a născut și să fim cuprinși de dorința să ne vărsăm și sîngele pentru capitala împărătească, cei din partea locului însă și cei care se aleg cu mărirea de pe urma ei, să fie trădători ai dumnezeieștilor taine și ai Maiestății tale. Poruncește deci să ni-l dea pe mîna noastră pe Teologu și noi vom cerceta exact cele ce se spun despre dînsul“. Împăratul le-a răspuns: „Teamă mi-e, ca nu cumva omul din pizmă să ajungă în primejdie; căci de aș ști că e hain cu adevărat, în această clipă l-aș osîndi la moartea cea mai de rușine. Ridicați-l deci voi și cercetați; de e nevinovat, dați-i drumul, dacă-l prindeți însă cu vină, să-și ia pedeapsa“. Și l-au luat pe Teologu și l-au cercetat cu de-amănuntul și prin cazne și cu oarecare dovezi pe care, căutînd, le-au descoperit în casa lui, felurite vase de aur și de argint și veșminte țesute cu fir de aur și arătări în scris pe care le făcea în contra împăratului; și lucrurile îi erau date din partea împăratului să fie duse turcului, el însă și le însușea; și atunci ostașii din Creta l-au tîrit prin strada cea mare pînă la Poarta Impărătească și acolo îi scot ochii în chip crud și fără

— mănăstirea Maicii Domnului Perivleptos: vz. XI, 4. — βασιμολικόν de origine greco-latină: vz. XXIV, 2.

4: Ostașii din Creta: Creta era atunci sub stăpînire venețiană; dar ostașii originari de acolo care intrau în serviciul împăratului bizantin, erau de mare încredere și foarte devotați. — de pază la Poarta Impărătească: aceste cuvinte par să arate că ostașii din Creta formau garda personală a împăratului. Dar mai încolo spunîndu-se, că pe Corax l-au tîrit prin strada cea mare pînă la Poarta Impărătească, de aici se vede că e vorba de așa-numita Βασιλική Πύλη sau și Πύλη

ὁ πόλεμος, αὐτὸς ἐν τῇ τῆς Πηγῆς Πύλῃ μετὰ τῶν αὐτοῦ εισάξει τοὺς Τούρκους ἐντός, εἰσελθὼν δὲ ὁ Θεολόγος καὶ τυχὼν τῷ βασιλεῖ καὶ διηγούμενος τὰ τῆς πρεσβείας, ἐκεῖνος ἀνήγγειλε τοῖς ἔξω τὰ περὶ τῆς ἀπιστίας αὐτοῦ πιστούμενος τὰ λεγόμενα διὰ τεκμηρίων τινῶν. Ἐξελθὼν δὲ ὁ Θεολόγος ἐκ τῆς μονῆς, ἦν γὰρ οἰκῶν τότε ὁ βασιλεὺς ἐν τῇ μονῇ τῆς Περιβλέπτου, ἀσθενῆς καὶ γέρων, ὁ δὲ 5 Ἰωάννης ὁ βασιλεὺς ἠσχολεῖτο πρὸς τὰ ἀντίμαχα τῆς πόλεως, καὶ μέρος τῶν ἀρχόντων καὶ τὸ βασμουλικὸν ἅπαν κατεβόησαν κατ' αὐτοῦ, ὕβρεις καὶ λοιδορίας ἐκχέοντες. Τότε ὁ βασιλεὺς ἀκούσας τὴν ταραχὴν ἠρώτα, τί τὸ γεγόμενον, οἱ δὲ 185b παρέστησαν αὐτῷ τὸν ἄνθρωπον διηγούμενον τὰ περὶ τῆς προδοσίας. Θέλων δὲ ὁ βασιλεὺς καταπραῦναι τὸν ὄχλον, ἐκέλευσε περιορισθῆναι τὸν Θεολόγον καὶ 10 σὺν αὐτῷ τὸν προδότην αὐτοῦ, ἵνα τὴν αὔριον ἐτάση τὴν ἀλήθειαν.

4. Οἱ δὲ Κρηται ὄντες ἐν τῇ Βασιλικῇ Πύλῃ φύλακες καὶ ἀκούσαντες τὰ τῆς προδοσίας, ἔδραμον λέγοντες τῷ βασιλεῖ, — ἦσαν γὰρ οἱ Κρηται αἰεὶ πιστότατοι καὶ ζῆλον θεῖον ἔχοντες πρὸς τὰ τεμένη τῶν ἁγίων καὶ εἰς τὰ σφῶν λείψανα καὶ εἰς τὸ βασίλειον τῆς Πόλεως. — εἶπον οὖν αὐτῷ. „ὦ βασιλεῦ, ἄδικόν 15 ἔστιν ἡμᾶς προτιμᾶν τὴν Πόλιν ὑπὲρ τὴν ἐνεγκαμένην καὶ ποθεῖν τοῦ ἐκχεῖσθαι τὸ αἷμα ἡμῶν ὑπὲρ τῆς βασιλευούσης, οἱ δ' αὐτόχθονες καὶ οἱ τὸ εὐδοξεῖν ἐκ ταύτης ἔχοντες εἶναι προδόται τῶν θείων μυστηρίων καὶ τῆς βασιλείας σου. Κέλευσον οὖν, ἵνα παραδόσωσιν εἰς χεῖρας ἡμῶν τὸν Θεολόγον καὶ ἡμεῖς ἐξετάσομεν ἀκριβῶς τὰ περὶ τούτου.“ — Ὁ δὲ βασιλεὺς ἀπεκρίνατο. „Ἐγὼ μὲν δειλιῶ, 20 μὴ πως κατὰ φθόνον κινδυνεύῃ ὁ ἄνθρωπος· εἰ γὰρ ἐγίνωσκον, ὅτι ἐν ἀληθείᾳ στρεβλὸς ἦν, αὐτῇ τῇ ὥρᾳ κατεδίκαζον αἰσχίστῳ θανάτῳ. Ἄρατε οὖν αὐτὸν ἡμεῖς καὶ ἐξετάσατε· καὶ εἰ μὲν ἀθῶος, ἄφετε, εἰ δὲ ἐπὶ τῷ κρίματι, τισάσθω τὴν τιμωρίαν.“ — Λαβόντες οὖν τὸν Θεολόγον καὶ ἐξετάσαντες ἀκριβῶς καὶ διὰ 186b τιμωριῶν καὶ διὰ σημείων τινῶν, ὧν ἐρευνήσαντες εὗρον ἐν τῷ οἴκῳ αὐτοῦ, διάφορα σκεύη χρυσᾶ τε καὶ ἀργυρᾶ καὶ χρυσοῦφαντα πέπλα καὶ ἐγγράφους ἀποδείξεις, ἃς ἐποίει κατὰ τοῦ βασιλέως· τὰ δὲ σκεύη ἐδίδοσαν παρὰ τοῦ βασιλέως ὡς ἀποκομισόμενα τῷ Τούρκῳ, ὁ δ' αὐτὸς ἐνοσφίζετο ταῦτα· τότε οἱ Κρηται σύραντες αὐτὸν διὰ τῆς λεωφόρου ἕως τῆς Πύλης τῆς Βασιλικῆς ἐκεῖ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐξορύττουσιν ἀνηλεῶς καὶ ἀπανθρώπως· οὕτω γὰρ ἐξέγλυψαν τοὺς ὀφθαλ-

15 αὐτῷ Bull: αὐτὸ P || 29 τῆς πύλης τῆς βασιλικῆς Bull: τῇ πύλῃ τῇ βασιλικῇ P.

Παλατιανή care era o poartă în zidul dinspre Cornul de Aur, cînd intri în cartierul Vlaherne, colțul de nord-est al Constantinoplei, unde începînd din secolul 12 se găsea palatului împărătesc vz. Χάρτης τοπογρ. καὶ ἀρχ. τῆς μεσ. Κ-πόλεως ὑπὸ Μ Ἰσ. Ν. Stambul, 1937. Cf. și Praeger, *Topographie von Konstantinopel*, in „Byzant. Zeitschrift“ 14, 1905 p. 275.

milă ; căci așa i s-au scos ochii, încît nici urmă n-a mai rămas de pleoape sau piele. Aruncîndu-l în temniță, după trei zile a murit, casa lui însă plină de multe comori, i-au confiscat-o și i-au dat foc.

5           **Turcirea lui**       5. Auzind Murad de moartea lui Teologu și care a fost  
           **Mihail Piles.**       cauza uciderii lui, s-a și mîniat și i-a părut și rău ; și unii  
 i-au denunțat, precum că nimeni altul nu este vinovat de uciderea lui  
 Corax decît Mihail Piles. Căci acest Piles era din Efes, grec prin naștere,  
 de credință creștin, după stare făcea parte din nobilimea acelu oraș, după  
 10 meserie și funcție era diac la curtea sultanului pentru scrisori grecești și  
 arabe, la caracter și faptă nelrebnic, destrăbălat, desfrînat și mîrșav de tot.  
 Fiind acesta atunci împreună cu tiranul, l-au denunțat, spunînd că acest  
 Piles a scris atunci împăratului, cum Teologu are să trădeze Constantino-  
 polea și pe urma acestei informații Corax a murit. Și l-au legat și l-au  
 15 chinuit fără milă, căci era urît de toți ; mai apoi au aprins un foc mare și  
 l-au pus pe nenorocitul lîngă el, întrebîndu-l dacă vrea să se lepede de  
 credința creștinească, va li scăpat, iar dacă nu, focul îl va mînca. Atunci  
 acest turc după fapte încă înainte de renegare, și-a renegat credința și l-au  
 tăiat împrejur, purtîndu-l prin ulițele tîrgului. Și după destui ani, și-a pier-  
 dut sufletul, dîndu-și sfîrșitul în această lege nenorocită.

20           **Alt contrapre-**       6. Împăratul Manuil însă zăcea bolnav în pat și în fie-  
           **tendent-Mustafa**   care zi, așa-zicînd vedea moartea dinaintea ochilor, totuși  
 născocește în contra lui Murad planul pe care vreau să-l istorisesc. Din  
 cei doi băieți ai lui Mahomed, frați mai mici de-ai lui Murad, pe unul l-a  
 apucat să-l sugrume după obiceiul scelerat care e în putere la ei ; pe celălalt  
 25 însă, care se chema tot Mustafa, cînd tatăl lor a murit, unul din marii  
 dregători ai tatălui său cu numele Eliez avînd funcția de paharnic, în  
 limba turcească spunîndu-i-se siaraptar, l-a furat și l-a trecut în părțile de  
 răsărit spre Paflagonia ; și împăratul trimite în taină scrisori către siarap-  
 30 tarul Eliez, ca să aducă băiatul la Brusa, și-i dă și o bună parte dintr-o  
 sumă de bani aur, cu care să plătească și să ridice o armată nouă și să-l  
 introducă pe băiat în țara Bitiniei. Murad se silea cu distrugerea și bom-  
 bardarea întăriturilor, ca să ia Constantinopolea. Și după puține zile îi  
 vine un curier din cei repezi și-i anunță lui Murad, că : „Fratele tău a in-  
 trat în Brusa și că orașul l-a primit și l-a aclamat sultan ; și din Brusa

*plină de multe comori* πολλὸν θησαυρὸν γέμουσαν ne-am aștepta la πολλοῦ θησαυροῦ dar putînd fi interpretată și ca un acuzativ de referință, am crezut că e bine să rămînă neschimbat, precum e în manuscris.

6 : cp. G. Sfranțes, 1030 AB (G. Sfranțes, I, 120, 15—121, 4) și L. Chalc., II, 12, 8—13. 15.

μοὺς αὐτοῦ, ὡς μηδὲ τύπον φαίνεσθαι βλεφάρων ἢ δέρματος. Βαλόντες τοίνυν ἐν τῇ φυλακῇ, ἐν τρισὶν ἡμέραις ἀπέθανε, τὴν δὲ οἰκίαν αὐτοῦ δημεύσαντες ἐνέπρησαν πολὺν θησαυρὸν γέμουσαν.

5. Ὁ Μουράτ οὖν ἀκούσας τὸν θάνατον τοῦ Θεολόγου καὶ τίς ἡ αἰτία τοῦ φόνου ἐθυμώθη τε καὶ ἐλυπήθη· καὶ τινες παρέδωκαν εἰς αὐτόν, ὡς ὅτι αἴτιος τοῦ φόνου τοῦ Κόρακος οὐκ ἦν ἄλλος εἰ μὴ Μιχαὴλ ὁ Πύλλης. Οὗτος γὰρ ὁ Πύλλης ἦν ἐξ Ἐφέσου, Ῥωμαῖος τῷ γένει, τὸ σέβας χριστιανός, τὴν τύχην ἐξ εὐγενῶν τῆς αὐτῆς πόλεως, τὴν τέχνην καὶ τὸ ἐπιτήδευμα γραφεὺς ἐν τῷ παλατίῳ τοῦ ἡγεμόνος ἐν γραμμασί Ῥωμαϊκοῖς καὶ Ἀραβικοῖς, τὴν πρᾶξιν καὶ τὸν τρόπον δύσχορηστος, λάγνος, ἄσωτος καὶ παμβέβηλος. Οὗτος συνὼν τότε τῷ τυράννῳ, παρέδοκαν αὐτόν λέγοντες ὅτι οὗτος ὁ Πύλλης ἔγραψε τότε τῷ βασιλεῖ, πῶς ὁ Θεολόγος μέλλει προδοῦναι τὴν Πῆλιν καὶ παρ' ἐκείνου τοῦ μηνύματος ἀπέθανεν ὁ Κόραξ. Δεσμώσαντες οὖν τοῦτον καὶ βασανίσαντες ἀνηλεῶς, ἦν γὰρ μισητὸς παρὰ πάντων, ἕστερον πυρκαϊὰν ἀνάψαντες παρέστησαν ἐν αὐτῇ τὸν ἄθλιον καὶ ἐρωτήσαντες, εἰ βούλεται ἐξομῶσαι τὴν πίστιν τῶν χριστιανῶν, σωθήσεται, εἰ δὲ μή, τὸ πῦρ δαπανήσει. Τότε ὁ πρὸ τῆς ἀρνήσεως Τοῦρκος κατὰ τὰς πρᾶξεις ἠρνήσατο καὶ περιέτεμον αὐτόν πομπεύσαντες. Μετὰ χρόνους δὲ ἱκανοὺς τὴν ψυχὴν ἀπέρρηξεν, ἐν τῇ ὁμολογίᾳ ταύτῃ τῇ ἀπαισίῳ δούς τὸ τέλος.

6. Ὁ δὲ βασιλεὺς Μανουὴλ κατάκοιτος ὢν καὶ καθεκάστην ἔχων εἰπεῖν πρὸ ὀφθαλμῶν τὸν θάνατον, σοφίζεται κατὰ τοῦ Μωράτ δ λέξων ἔρχομαι. Τὰ δύο τέκνα, τοῦ Μεχέμετ, ἀδέλφια δὲ τοῦ Μωράτ, τὸ μὲν ἐν φθιάσας ἔπνιξε κατὰ τὴν κρατοῦσαν εἰς αὐτοὺς μαιφόνον συνήθειαν· τὸ δ' ἄλλο, ὁ καὶ Μουσταφᾶς ἐκαλεῖτο, θανόντος τοῦ πατρὸς αὐτῶν εἰς τῶν μεγιστάνων τοῦ πατρὸς αὐτοῦ ὀνόματι Ἐλιέξ, τὸ ὀφίκιον αὐτοῦ πιγκέρνης, ὁ λεγόμενος κατὰ τὴν τῶν Τούρκων γλώτταν σιαραπτάρ, κλέψας αὐτὸ καὶ περάσας εἰς τὰ τῆς ἀνατολῆς μέρη τὰ πρὸς Παφλαγονίαν, πέμπει κρυφίως γραφὰς πρὸς τὸν σιαραπτάρ Ἐλιέξ ὁ βασιλεὺς τοῦ ἄγειν τὸ παιδίον ἐν τῇ Προύσῃ στείλας πρὸς αὐτόν καὶ χρυσίου μέρος πολὺ τοῦ ῥογεῦσαι καὶ στῆσαι νεόλεκτον στρατὸν καὶ εἰσάξει τὸ παιδίον ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ τῆς Βιθυνίας. Ὁ Μουράτ οὖν ἠσχολεῖτο ἐν ἐλεπάλξεσι καὶ ἀκροβολισμοῖς τοῦ λαβεῖν τὴν Κωνσταντίνου. Ἐν ὀλίγαις οὖν ἡμέραις ἔρχεται εἰς τῶν ταχυδρόμων ἀπαγγέλων τῷ Μουράτ, ὅτι· „Ὁ ἀδελφός σου ὁ Μουσταφᾶς εἰσηλθεν ἐν τῇ Προύσῃ καὶ ὑπεδέξαντο οἱ τῆς πόλεως καὶ εὐφήμησαν αὐτόν ὡς ἡγεμόνα· καὶ

7 τῷ γένει P, (cf. *el.* 239 v.15): τὸ γένος Bull || 18 ἀπέριξεν P: ἀπέρριψεν Bull.

s-a ridicat cu siaraplarul Eliez și merge spre Nicea". Aflind Murad acestea și luind aminte că : „Împăratul romeilor are și un al doilea Mustafa, pentru ca eu să am de îndurat grele încercări“, se lasă de dușmănie, desface linia de luptă și întăriturile de asediu ce le punea la cale și construcțiile de stricat zidurile, dă drumul oștirii fără de număr și însuși, lăsându-se de a se mai război, s-a întors la Adrianopole.

**Moartea  
lui Manuil II  
Paleolog.**

7. Împăratul Manuil însă zăcea trăgînd de moarte și, avînd un acces de paralizie, în trei zile și-a dat obștescul sfîrșit, cu adevărat un mare înțelept și înzestrat cu virtutea și de om bine chibzuit și o adevărată podoabă ; și a lăsat împărăția fiului său Ioan, cel din urmă împărat al romeilor și cel dintîi întru toate în ce privește însușirile de împărat ce le avea.

8. Și a stat Murad cu oștile lui asupra Constantinopolei trei luni ; după ce însă s-a ridicat și a ajuns la Adrianopole, vine după trei zile la Galipoli și, trecînd cu destulă oaste pedestră și cu puțini călăreți, fără să știe nimeni unde merge, după un drum de o zi și o noapte, ajunge dimineața, întineric fiind încă, la Nicea și le anunță dinainte păgînilor so-sirea sa. Și aceia făcînd iureș în mijlocul orașului, porțile sînt deschise ; și la răsăritul soarelui, Murad este adus înăuntru și, găsind pe băiat, l-a sugrumat și pe susținătorii lui i-a măcelărit ; și era Mustafa ca de șase ani. Atunci cum l-a văzut mort, a poruncit să-l ducă la Brusa și să-l înmormînteze alături de tatăl lor. În anul acela au murit trei sultani Mustafa : unul care era socotit mincinos de mulți, altul fratele lui Murad și celălalt urmașul lui Atin, pe care l-a ucis Țeneit, și împăratul romeilor Manuil.

**Pregătiri poli-  
tice și militare  
ale lui Murad II.  
Soli în și din  
Țara Romînescă ;  
pace cu domnul  
romîn.**

9. Dar Murad înapoindu-se la Adrianopole, nu înceta zi și noapte să caute vreo pricină, ca să se ridice asupra lui Țineit. Ii anunță așadar spunîndu-i : „Știi învoiala ce ai făcut-o cu mine ! Și dacă vrei să-mi fii prieten, trimite-mi repede de tot pe feciorul tău, că am de gînd să trec peste Istru. De altcum, ai să fii trecut în rîndurile nesupușilor mei și voi purcede față de tine, cum va fi voia lui Dumnezeu“. — Și atunci Țineit i-a răspuns : „Fă ce-ți este voia, rezultatul însă lasă-l în seama lui Dumnezeu“.

7 : un acces de paralizie : vz. G. Sfranșes, 1030 A (G. Sfranșes, I, 120, 20). — și-a dat obștescul sfîrșit : după G. Sfranșes, 1031, D. (G. Sfranșes, I, 124) la 21 iulie 1425. — Ioan, cel din urmă împărat : vz. XIX, 9.

8 : ἀπιστοῖς păgînilor, adică turcilor, „necredincioșilor“, așa că nu e nevoie de schimbarea lui Bullialdus în πιστοῖς „credincioșilor“. — ἀνατέλλων „răsărind“, de subînțeleș ἡλιος „soarele“, ca nominativ absolut, foarte obișnuit la Duca ; vz. indice gra-



ἀπάρας ἐκ τῆς Προύσης σὺν τῷ σαραπατᾶρ Ἐλιῆς ὑπάγει εἰς τὴν Νίκαιαν. — Ταῦτα μαθὼν ὁ Μουράτ καὶ ἐν νῶ βαλλῶν, ὡς· „Ὁ βασιλεὺς τῶν Ῥωμαίων ἔχει καὶ ἕτερον Μουσταφᾶν τοῦ ἐνέγκαι με πειρασμούς,“ ἀφίησι τὴν ἔχθραν καὶ λύει τὰς παρατάξεις καὶ τὰς μελετωμένας ἐπάλξεις καὶ ἐλεπόλεις καὶ δίδωσιν λύσιν τῷ μυριαριθμῷ στρατῷ καὶ αὐτὸς ἀφείς τό πολεμῆν ἐπανέξευξεν ἐν τῇ 5 Ἀδριανοῦ.

7. Ὁ δὲ βασιλεὺς Μανουήλ ἔκειτο τὰ λείσθια πνέων, γενόμενος παράπληκτος καὶ ἐν τρισὶν ἡμέραις ἀπέδωκε τὸ χρεῶν, ὄντως σοφώτατος καὶ ἐνάρετος ἔν τε σωφροσύνη καὶ κοσμιότητι, καταλείψας τὴν βασιλείαν τῷ υἱῷ αὐτοῦ Ἰωάννη, τῷ ὑστάτῳ βασιλεῖ τῶν Ῥωμαίων καὶ πρώτῳ ἐν πᾶσι τὰ τῆς βασιλείας 10 ἔχοντι ἰδιώματα.

8. Ἐποίησε γοῦν ὁ Μουράτ σὺν τοῖς στρατεύμασιν αὐτοῦ ἐπάνω τῆς Πόλεως μῆνας τρεῖς· μετὰ δὲ τὸ ἐγερθῆναι καὶ εἰσελθεῖν ἐν τῇ Ἀδριανοῦ, μετὰ τρεῖς ἡμέρας ἔρχεται ἐν Καλλιουπόλει καὶ περάσας σὺν ἰκανῷ πεζικῷ καὶ ὀλίγοις ἵπποις, τινὸς μὴ γινώσκοντος ποῦ πορεύεται, δι' ἐνὸς ἡμερονοχθίου πρῶτ' ἔτι σκοτίας οὔσης φθάνει Νίκαιαν καὶ προσημαίνει τὴν ἔλευσιν αὐτοῦ τοῖς ἀπίστοις. 15 Καὶ αὐτοὶ θροῦν ποιήσαντες ἐν μέσῳ τῆς πόλεως, ἀνοίγονται αἱ θύραι καὶ, ἀνατέλλων, εἰσάγεται ὁ Μουράτ ἐντὸς καὶ εὐρῶν τὸν μείρακα ἔπνιξεν καὶ τοὺς αὐτοῦ ὑπασπιστὰς κατέσφαξεν· ἦν δὲ ὁ Μουσταφᾶς ὡς ἐτῶν ἕξ. Τότε ὡς εἶδε τὸ 189b· παιδίον τεθνηκότα, ἐκέλευσεν ἄγειν αὐτὸ ἐν τῇ Προύση καὶ παραδοῦναι τῷ τάφῳ 20 πλησίον τοῦ πατρὸς αὐτῶν. Ἐν τῷ ἔτει ἐκείνῳ ἀπέθανον τρεῖς ἀρχηγοὶ Μουσταφᾶδες· εἷς ὁ καὶ πλαστός παρὰ τοῖς πολλοῖς λεγόμενος, ἄλλος ὁ τοῦ Μουράτ ἀδελφὸς καὶ ἕτερος ὁ τοῦ Ἀτῆν, ὃν ἀπέκτεινε Τζινεήτ· καὶ βασιλεὺς τῶν Ῥωμαίων ὁ Μανουήλ.

9. Ὁ δὲ Μουράτ ἐπανελθὼν ἐν Ἀδριανουπόλει οὐκ ἐπαύετο νυκτὸς καὶ 25 ἡμέρας ἐρευνῶν ἀφορμὴν τινα, ὥστε ἀντᾶραι τῷ Τζινεήτ. Μηνύει οὖν αὐτῷ λέγων· „Οἶδας τὰς συνθήκας, ἅς μοι συνέθου. Καὶ εἰ μὲν βούλει τοῦ εἶναι σε φίλον ἔμὸν, πέμψον μοι τὸν σὸν υἱὸν διαταχέως, ὅτι μέλλω περᾶν τὸν Ἰστρον. Εἰ δ' οὖν, ἔσο μοι διακείμενος σὺν τοῖς ἐμοῖς ἀνηκόοις κἀγώ, τὸ ὅπερ Θεῷ βουλητόν, εἰς σὲ πράξω.“ — Ὁ Τζιναήτ γοῦν ἀπεκρίνατο· „Ὁ σοὶ βουλητόν, πρᾶττε, τὴν δ' ἀπέκβασιν τῷ Θεῷ ἄφες.“ — 30

11 ἔχοντι *scripsi*: ἔχων P: *sive fortase* Ῥωμαίων, καὶ πρώτος... ἔχων *scribendum* || 14—15 ἵππεις P: ἵπποις P<sub>1</sub>: ἱπεῦσαι Bull: *cf et* 243 v. 15 || 16 ἀπίστοις P: πιστοῖς Bull || 17—18 ἀνατέλλων Bull: ἀνατέλλον P || 20 Προύση Bull: προῦ P || 29 δ' οὖν P, *cf.* 257 v. 20 (*et passim*): δὲ οὐ Bek.

matical. — τεθνηκότα „mort“: poate fi o construcție ad sensum în acord cu Mustafa; și de aceea nu e nevoie de schimbare în τεθνηκός spre a fi în acord gramatical cu παιδίον.

9: *am de gînd sã trec peste Istru*: firește cã în contra Țării Romînești, Murad arãtînd astfel importanța cea mare ce o dãdea astor fel de expediții. Expedițiile turcești peste Dunãre în contra Ungariei nu începuserã încã.

10. Mai trimite în anul acela călăreți repezi în Țara Românească și în Serbia, arătând proclamarea sa. Și vin soli de pretutindeni cu urări de bine la intrarea în domnie și de la despotul Serbiei și de la voievodul Țării Românești ; și a încheiat pace cu aceia.

5 11. Cu împăratul Ioan însă nu era de loc cu puțință să stea liniștit, ci era cuprins de o dușmănie neîmpăcată. Și cum în contra Constantino-  
polei n-a putut face nimic, și-a îndreptat gândul năvalnic asupra părților  
Tesaliei și asupra intrărilor în Peloponez. Și trimițând spre țărmurile mării  
de la Strimon oști destule, a blocat Tesalonicul și prăda regiunea dimprejur;  
10 întreprindea expediții de jaf la Zituni și în împrejurime. La Zituni a fost  
trimis guvernator atunci Cantacuzino Stravomitis, un bărbat viteaz, dacă  
e nevoie să-i spun bărbat ; și făcea multă pagubă turcilor care locuiau în  
acele părți și avea grijă de siguranța cetății Zituni și a țării dimprejur.

15 **Sfârșitul** 12. După ce Murad și-a pregătit armata de răsărit, tri-  
**lui Güneyt.** mite general comandant pe unul cu numele Chalil, grec  
prin naștere, ținând de soție o soră a amintitului Baiazid, pe care l-a ucis  
Țineit, când era încă împreună cu Mustafa; și luând toate oștile spre părțile  
Filadelfiei, nici Țineit nu s-a speriat de loc și, având și el armată destulă,  
pornește și-i iese în cale lui Chalil în câmpia de la Thiatira. Și așezându-și  
20 corturile față în față la o depărtare ca de cinci stadii, dimineața răsună  
trîmbițele din amîndouă părțile ; și după ce și-au așezat cetele de ostași  
în ordine de bătaie, cel mai mic din feciorii lui Țineit, care era poreclit și  
Curtis, ce se spune lup, intră cu scutierii lui și cu restul unității și a stră-  
bătut prin mijlocul liniei dușmane ca un mistreț sălbatic. Unitățile și le-  
giunile lui Chalil dîndu-se la o parte și făcîndu-i loc, el a trecut prin  
25 mijlocul lor, făcînd stricăciune puțină. Când Chalil a cunoscut lipsa lui de  
știință și de meșteșug în ale războiului, și-a dat oștile în puțin loc ca la o  
parte de drum și a poruncit să-și ascundă fesurile albe fiecare ; căci el  
bănuia că la întoarcere Curtis va trece pe același drum. Țineit ce-i drept,  
30 stătea pregătit, ca atunci cînd Curtis o să se întoarcă la coada oștirii, să

10: ἀντιρξίδες e derivat din ἀκμήν „expediția de pradă“ vz. XXIII, 7 și înseamnă cavalerie ușoară pentru expediții de jaf ; vz. G. Moravcsik, II, 65, s.v. La Duca e însă vorba aci numai de călăreți repezi ; olacari, care să anunțe urcarea pe tron a noului sultan. — soli de la voievodul Țării Românești : e Dan II ; vz. XXIX, 3 și 7.

11. Cu împăratul... liniștit : totuși G. Sfranțes, 1030, CD notează că la 22 februarie 1424 s-a încheiat pacea cu Murad II. Poate că e aceeași pace amintită în XXIX, 1. — Zituni : vz. XVIII, 2. — Cantacuzino Stravomitis : Cantacuzino Cîrnul.

12: cinci... zece stadii : Stadion era o măsură antică de lungime ; ea poate fi socotită ca avînd peste 177,6m. Și istoricii bizantini, buni cunoscători ai antichității elene, par să întrebuițeze acest termen. Astfel Nichifor Gregoras, *Istoria bizantină*, ed. Bonn, vol. I, p. 85,7 ne spune că insula Dafnusia, astăzi Kefken de la revărsarea

10. Στέλλει οὖν ἐν ἐκείνῳ τῷ ἔτει ἀκιντζίδας ἐν Βλαχία καὶ ἐν Σερβία δεικνύων τὴν ἀνάρῃσιν αὐτοῦ. Ἔρχονται οὖν ἀποκρισιάριοι πάντοθεν, προσαγορεύοντες αὐτῷ τὰ τῆς ἡγεμονίας εἰσόδια καὶ ἀπὸ τὸν δεσπότην Σερβίας καὶ ἀπὸ βεηβόδαν Βλαχίας· ἐποίησεν οὖν εἰρήνην σὺν ἐκείνοις.

11. Μετὰ δὲ τοῦ βασιλέως Ἰωάννου οὐκ ἦν τὸ σύνολον ἡμερωθῆναι, ἀλλ' ἔτρεφεν ἔχθραν ἄσπονδον. Ὡς οὖν οὐκ ἠδυνήθη τι πρᾶξι κατὰ τῆς Πόλεως, πρὸς τὰ μέρη τῆς Θετταλίας τὴν ὁρμὴν τοῦ νοὸς εἶχε καὶ πρὸς τὰς ἐμβολὰς τῆς Πελοποννήσου. Καὶ ἐν τοῖς ἀγιαλοῖς τοῖς κατὰ τὸν Στρυμόνα, πέμψας οὖν ἱκανὰ στρατεύματα ἔκλεισε Θεσσαλονίκην καὶ τὰ περίξ ἐλεηλάτει· τὸ Ζητούνιον καὶ τὰ περίξ ἐκούρσευε. Ἦν δὲ τότε ἐν Ζητουνίῳ σταλεις εἰς ὑπατείαν Καντακουζηνός ὁ Στραβομύτης, ἄνδρας γενναῖος, εἰ χρὴ καλεῖν αὐτὸν ἄνδρα, ποιήσας μεγάλην ζημίαν ἐν ἐκείνοις τοῖς μέρεσι τοὺς κατοικοῦντας Τούρκους καὶ περιέπων ἀσφαλῶς τὰ περίξ τοῦ Ζητουνίου καὶ τὸ πολίχνιον.

12. Ἐτοιμάσας τὸν τῆς ἐφῶς στρατὸν πέμπει στρατάρχην ὀνόματι Χαλίλην τινά, Ῥωμαῖον τῷ γένει, γαμβρὸν ἐπ' ἀδελφῇ τοῦ προμηνημονευθέντος Παγιαζήτ, ὃν ἀπέκτεινε Τζιναήτ ἔτι ὢν σὺν τῷ Μουσταφᾶ· καὶ δὴ λαβὼν τὰς δυνάμεις ἀπάσας πρὸς τὰ μέρη Φιλαδελφείας, ὁ δὲ Τζιναήτ τὸ παράπαν μὴ δειλιῶν, ἔχων στρατὸν ἱκανὸν καὶ αὐτός, ἐξέρχεται καὶ προσυπαντᾷ τῷ Χαλίλ ἐν τῷ κάμπῳ τῶν Θυατείρων. Καὶ τεντώσαντες ἀπ' ἀλλήλων ἄντικρυ, ἀπέχοντες ὡς στάδια πέντε, πρῶτ' σαλπύγων ἠχησάντων ἀμφοτέρων τῶν μερῶν καὶ πάντων ἐνορδίνως ταξάντων τὰς φάλαγγας, ὁ νεώτερος τῶν υἱῶν αὐτοῦ, ὃς καὶ Κούρτης ἐπωνομάζετο, ὃς λέγεται λύκος, εἴσεισι σὺν τοῖς ἀσπιδοφόροις αὐτοῦ καὶ τῷ λοιπῷ τάγματι καὶ ἐν μέσῳ τῆς παρατάξεως ὥσπερ ὅς ἄγριος διέβη. Τὰ δὲ τάγματα καὶ οἱ λεγεῶνες τοῦ Χαλίλ παραχωρήσαντες καὶ τόπον δόντες, διέβη μέσον ὀλίγην ζημίαν ποιήσας. Ὁ δὲ Χαλίλ εἰδὼς τὸ ἄτεχνον αὐτοῦ καὶ ἀστράτευτον μετέστησε τὰ στρατεύματα ἐν ὀλίγῳ τόπῳ ὡς ἐν παρόδῳ καὶ ἐκέλευσε τὰς λευκὰς καλύπτρας ὑποκρύπτειν τὸν καθένα, ὑπολαβὼν, ὅτι ὁ Κούρτης ἐν ὑποστροφῇ πάλιν τὴν αὐτὴν ὁδὸν διαβήσεται. Τζινεήτης μὲν ἴστατο παρητομασμένος, ὡς, ὅταν ὁ Κούρτης

2 παντόθεν P||8 στρέμμονα P||11 στραυομήτις P| ἄνδρας P: ἀνήρ Bull: ἄνδρος  
Bek||14 Χαλήλην P||22 ὅς P: ὁ Bek||25 ἰδῶς P: ἰδῶν Bull: vedendo I.

riului Sangarios, e la o depărtare de o mie de stadii de la Constantinopole, ceea ce ar fi 176 km. Iar istoricul Gheorghe Acropolit, ed. A. Heisenberg (Teubner), p. 126, 20 ne spune că împăratul Teodor II Lascaris a făcut cu oastea un marș forțat de patru sute de stadii într-o zi, ceea ce ar fi 70 km. Dacă distanțele arătate de Gregoras și Acropolit ar putea fi socotite prea mari, apoi L. Chalc., I, 173, 1 spunându-ne că istmul de la Corint e de la o mare la alta de 42 de stadii, arată această distanță destul de exact, căci într-adevăr lățimea istmului e de vreo 7 km. După arătarea lui Duca deci ostile stăteau față în față la o depărtare de vreun km una de alta, iar Curtis, feciorul lui Güneyt, a trecut pînă la doi km dincolo de linia dușmană. Se poate însă ca unii istorici bizantini, sub măsura antică stadion, să înțeleagă mila bizantină, probabil aproape 1½ km, ca și cei o mie de pași romani. Atunci taberele erau la o depărtare de mai bine de 5 km, iar Curtis s-a îndepărtat mai bine de 10 km. În situația dată aceste cifre par mai potrivite.

pornească și el în contra lui Chalil ; căci să meargă pe urma lui Curtis, se temea, ca nu cumva în oastea sa rămasă în urmă să se producă oarecare mișcare și să plece de partea lui Chalil ; de aceea stătea locului așteptînd pe Curtis. Curtis însă trufindu-se și semețindu-se de-a călare și cu ceilalți ostași tovarăși de luptă, întîrzia să se întoarcă ; și după ce a străbătut un drum pînă la zece stadii și pe cei ce i-au ieșit în cale, i-a ucis, s-a întors de-a dreptul pe aceeași cale pe care o străbătuse. Și zărind într-un loc deschis ostași mulți și răsunet de muzică și steaguri asemenea cu ale tatălui său, a crezut că tatăl său din urmă l-a pus pe fugă pe Chalil. Cînd s-a apropiat de loc și a văzut că sînt inamici, a întors frînele și, gonind calea întoarsă, fugea, ce-i drept, ca un iepure, dar era urmărit de ostași repezi la drum, de ai putea spune, de cîini ce zboară prin văzduh. Țineit era însă foarte necăjit de întîrzierea lui atît de mare. Și în foarte puțin timp a fost prins lupul și adus în fața lui Chalil. Iar Țineit cînd a aflat de prinderea feciorului său, a luat calea întoarsă cu armata ce i-a rămas, și a trecut munții pe la Smirna și locuri grele de străbătut, pînă ce a ajuns la o cetate cu numele Ipsili ; căci și-o avea pregătită de mai înainte și înzestrată bine cu arme și ostași tineri și provizii de tot felul. Și era așezată această cetățuie într-un golf la mare pe țărmul Ioniei, în fața insulei Samos, pe un promontoriu înăuntrul mării. Și s-a adăpostit acolo.

13. Chalil însă trimite pe feciorul lui, Curtis, legat în lanțuri la sultan în Adrianopole ca o frumoasă trufanda din recolta Țineit. Iar sultanul Murad îl trimite pe acesta în lanțuri cu unchiul său Chamza, de care s-a vorbit mai înainte, la Galipoli și, legîndu-i la mîini și punîndu-i în cătușe, i-a aruncat în temnița din turnul cetății. Chalil însă trecînd peste rîul Ermon, a venit la Nimfeon și, de acolo ridicîndu-se, a venit la Efes ; și pe toți mării dregători și pe cei din servicii publice i-a încredințat că sînt liberi de orice vină, și a primit încredințarea lor și le-a făgăduit să le dea tainul și locul și cinstea fiecăruia. Insuși scrie și trimite sultanului știre despre toate cîte s-au întîmplat. Murad cum a auzit de fuga lui Țineit și de isprava cu feciorul lui făcută de Chalil, i-a dat lui Chalil guvernarea provinciei, iar în locul lui trimite pe Chamza care era fratele soției lui Chalil și al lui Baiazid care a fost ucis de Țineit în zilele lui Mustafa, ca să păzească bine din toate părțile cetatea Ipsili și s-o împresoare cu război și să ia seama cu grijă, ca Țineit să nu-i scape. Acela însă văzîndu-se

cu numele Ipsili : adică Cetatea Înaltă. 'Υψηλή ἐπονομαζόμενον se subînțelege πολίχνιον e un nominativ obișnuit la Duca ; cp. XXIX, 5 : ἐν κάστρω τινί, Νύμφαιον ἐπονομαζόμενον „într-o cetate cu numele Nimfeon“.

13 : s-a vorbit mai înainte : vz. XXV. 10 și XXVI, I.

ἐπαναστρέψῃ εἰς τὴν οὐραγίαν, τότε καὶ αὐτὸς ἐξέλθῃ συναντήσων τῷ Χαλίλ· ἐφοβεῖτο γάρ, μή πως, ὄπισθεν καὶ αὐτὸς ἐλθὼν τοῦ Κούρτη, εἰς τὸν λοιπὸν στρατὸν γένηται τις διάδροια καὶ ῥέψωσιν εἰς τὸν Χαλίλ· καὶ διὰ τοῦτο οὐ μετεκινεῖτο προσδοκῶν τὸν Κούρτην. Ὁ δὲ Κούρτης ἀλαξονευόμενος καὶ ἀγερωχῶν σὺν τῷ ἵππῳ καὶ τοῖς ἑτέροις ὁμαίχοσι στρατιώταις, ἐβράδυνε στρέφων· καὶ δὴ μέχρι σταδίων δέκα δρόμον περάσας καὶ τοὺς συναντῶντας κατασφάξας ἐστράφη πρὸς τὴν εὐθειᾶν, ἣν ἐδιέβη ἐκεῖνος, ὁδόν. Καὶ ἰδὼν ἐν ἐμφανεῖ τόπῳ στρατιώτας πολλοὺς καὶ ὀργάνων ἦχον καὶ σημαίας ὁμοίας τοῦ πατρὸς αὐτοῦ ἔδοξεν, ὅτι ὁ πατήρ αὐτοῦ ἐξόπισθεν ἐτροπώσατο τὸν Χαλίλ. Ἐγγύσας οὖν τὸν τόπον καὶ γνωρίσας, ὅτι οἱ ὑπεναντίοι εἰσίν, στρέψας τὰς ἡνίας καὶ ὀπισθοδρομῶς ἐλαύνων ἔφευγε μὲν ὡς λαγῶς, ἐδιώκετο δὲ παρὰ τῶν ταχυδρόμων, ὡς εἶποι τις, ἀεροβατῶν κυνῶν. Ὁ δὲ Τζινεήτ ἐπὶ τῇ τσαύτῃ ἀργία ἐδυσχέραине. Ὡς ἐν ὀλίγῳ οὖν ἠγρεύθη ὁ λύκος καὶ παρέστη τῷ Χαλίλ. Ὁ δὲ Τζιναήτ μαθὼν τὴν τοῦ υἱοῦ ἄλωσιν στραφεῖς σὺν τῷ λοιπῷ στρατῷ, τὰ πρὸς τὴν Σμύρνην ὄρη καὶ δυσβάτους τόπους διέβαιναν, ἕως οὗ κατηντήκη ἐν πολίχνιῳ τινί, Ὑψηλὴ ἐπονομαζόμενον· εἶχε γὰρ αὐτὸ προμεμελετημένον καὶ καλῶς ἠσφαλισμένον ἐν ἄρμασι καὶ νέοις καὶ παντοῖα τροφῇ. Ἦν δὲ τὸ πολίχνιον τοῦτο ἐν ἐνὶ κόλπῳ θαλάσσης κατὰ τὴν Ἰωνίαν, ἀπέναντι νήσου Σάμου, ἔνδον ἐν ἀκτῇ τῆς θαλάσσης. Ἡὐλίσθη οὖν ἐκεῖ.

13. Ὁ δὲ Χαλίλ στέλλει τὸν υἱὸν αὐτοῦ Κούρτην σιδηρόδετον ἐν Ἀνδριανοῦ πρὸς τὸν ἀμηρᾶν ὡς ἀπαρχὴν τοῦ θερισμοῦ Τζιναήτ καλήν. Ὁ δὲ ἀμηρᾶς Μωράτ στέλλει τοῦτον δέσμιον μετὰ τοῦ θείου αὐτοῦ Χαμιζᾶ, ὃν ὁ λόγος φθάσας ἐδήλωσεν, ἐν τῇ Καλλιουπόλει καὶ χειροδεσμήσαντες καὶ σιδηροδήσαντες ἔβαλον αὐτοὺς ἐν τῷ πύργῳ. Ὁ δὲ Χαλίλ διαβάς τὸν Ἐρμωνα ποταμὸν καὶ εἰς Νύμφαιον ἐλθὼν κάκειθεν ἀπάρας εἰς Ἐφεσον ἦλθεν· καὶ πάντας τοὺς μεγιστάνους καὶ τοὺς ἐν ἐξουσίαις ἔδωκε πίστεις καὶ ἔλαβε τοῦ εἶναι ἀθῶους ἀπὸ παντὸς δόλου καὶ αὐτὸς αὐτοῖς ὑπέσχετο τοῦ δοῦναι ἑνὸς ἐκάστου τὸ σιτηρέσιον καὶ τὸν τόπον καὶ τὴν τιμὴν. Αὐτὸς δὲ γράφει καὶ πέμπει πρὸς τὸν ἡγεμόνα ἀπαγγέλλων ἅπαντα τὰ γενόμενα. Ὡς ἤκουσεν τὴν τοῦ Τζιναήτ φυγὴν καὶ τὴν τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ διὰ τοῦ Χαλίλ γεγονῶσαν ἀριστείαν, ἔδωκε τὴν ἐπαρχίαν τῷ Χαλίλ, ἀντ' αὐτοῦ δὲ στέλλει τὸν Χαμιζᾶν, ὃς ἦν γυναικαδελφὸς τοῦ Χαλίλ, ἀδελφὸς δὲ τοῦ Παγιαζήτ, ὃν ἐφόνευσε Τζινεήτ ἐν ταῖς ἡμέραις τοῦ Μουσταφᾶ, τοῦ περιβλέπειν καὶ σκοπεῖν τὴν Ὑψηλὴν καὶ πολεμιζεῖν αὐτὴν καὶ προσέχειν

1 ἐπαναστρεψει P || 12 ἀεροβάτων P || 15 κατηντήκει P || 18 ἐν ἀκτῇ P<sub>1</sub>: *supra In-neam inter* ἔνδον *et* τῆς P || 25 κάκειθεν ἀπάρας Bull: κακεὶ ἀπά P || 31 γυναικαδελφός P.

la mare strîmtoare, a plecat pe mare, căci avea în cetatea Ipsili trei vase cu două rînduri de lopeți și, urcîndu-se în ele, a plutit spre marea Pamfiliei, punînd în Ipsili pe frate-său, Baiazid cu numele, conducător și îndemnîndu-l să aibă grijă de cetățuie, pe cît îi va fi puterea; căci avea înăuntru de toate, pregătite în tot chipul îndeajuns și arme și provizii și lucruri trebuincioase de tot felul și soldați tineri foarte mulți.

14. Însuși însă a plecat la Amorion și a anunțat sultanului din Iconion Caraman, că vrea să aibă o întrevedere cu el, avînd să se înțeleagă asupra unor chestiuni urgente; și acela i-a trimis două sute de călăreți și cu o parte din marii dregători a luat hotărîrea să vină! Și galerele, Țineit le-a trimis înapoi. Și avînd amîndoi o întrevedere și Țineit vorbindu-i mult, să vină cu armată și să-i ajute, Caraman nu s-a lăsat înduplecat, aducîndu-i aminte de vrăjmășiile de mai înainte din timpul lui Musulman, precum s-a arătat mai sus. L-a lăsat însă să plece, dîndu-i bani îndeajuns și 500 de oameni într-ajutor. Ridicîndu-se de acolo, a plecat în jos cu cei cinci sute de călăreți și, trecînd prin Salutaria, a coborît în Laodicea, și de acolo urcînd marele munte Tmolos, a coborît în Sardes și din Sardes la Nimfeon. Acolo însă a tăiat drumul, lăsînd șoseaua de la dreapta și mergînd prin albia unui torent, a rămas peste noapte într-un sat numit Triaconta. Și în ziua aceea trecînd peste munții, așezați spre mare dinspre muntele Galesion, a ajuns pe la straja înții de noapte în fața cetății Ipsili; și pe neașteptate cu strigăt și zgomot dînd alarma de luptă, oastea de sub cetate a fost bătută și unii fugeau, iar alții țineau piept. Și cetățuia deschizîndu-și porțile în larg, au ieșit cei dinăuntru și unindu-se cu cei de afară, omorau pe inamici. Cînd însă s-a făcut dimineața și armata s-a strîns într-un singur loc, i-au aruncat pe toți fără voia lor în cetate și pe însuși Țineit; căci cei de afară erau peste cincizeci de mii; cei dinăuntru însă cu oamenii lui Caraman abia o mie. Și Chamza văzînd că dinspre uscat n-are nici o putere, căci era cetățuia foarte întărită și așezată pe un loc înalt, îi anunță lui Murad, că ei să se îngrijească dinspre mare de corăbii genoveze într-ajutor; căci, cît dinspre mare, era cetatea larg deschisă și toată așezarea dinăuntru se vedea de pe mare și toate erau descoperite. Și unul din genovezi, Persivas Palavicini după nume și poreclă, pe care Murad îl cunoștea, s-a învoit cu sultanul să meargă și să ia cetatea; căci Adorno murise de mai înainte. Și s-a dus în insula Chios și a închiriat trei corăbii

14: *Caraman... din timpul lui Musulman*: vz. XVIII, 9. — *precum s-a arătat mai sus*: vz. XVIII, 9—11. — *numit Triaconta*: adică Treizeci. — *căci Adorno murise*: e Giovanni Adorno din Focea Nouă care-l trecuse pe Murad din Asia în Europa și-l ajutase să-și ocupe tronul părintesc, disputat de unchiul său Mustafa pe care-l ajutase împăratul bizantin și pe care odinioară îl ajutase fără succes Mircea cel Bătrîn; vz. XXII 3; XXV 8 și XXVII 2—6. —

ἐπιμελῶς τοῦ μὴ διαδραῖναι. Ὁ δὲ ὄρων ἐν στενῷ τὰ πράγματα ὄντα, ἔπλευσε 193b  
 διὰ θαλάσσης· εἶχε γὰρ ἐν τῇ Ὑψηλῇ τρία πλοῖα διήρεα καὶ εἰσελθὼν εἰς αὐτὰ  
 ἔπλει τὴν πρὸς Παμφυλίαν θάλατταν, καταστήσας ἐν τῇ Ὑψηλῇ τὸν αὐτοῦ  
 ἀδελφὸν Παγιαζήτ καλούμενον, ἄρχοντα καὶ παραγγείλας αὐτὸν τοῦ ἐπιμε- 5  
 λείσθαι, ὄση δύναμις, τὸ πολίχνιον· εἶχε γὰρ πᾶσαν ἐντὸς καὶ ἀρμάτων καὶ  
 βρωμάτων καὶ παντοίων χειρῶν καὶ νέων πλείστων παντοίαν παρασκευὴν ἱκανήν.

14. Αὐτὸς δὲ ἐξελθὼν εἰς Ἀμόριον καὶ μηνύσας τῷ ἀρχηγῷ τοῦ Ἰκονίου  
 τῷ Καραμάν, ὡς βούλεται τοῦ συνευρεθῆναι μετ' αὐτοῦ καὶ λόγους δοῦναι καὶ  
 λαβεῖν ἀναγκαίους, ἔστειλεν αὐτῷ ἵππους διακοσίους καὶ λόγον σὺν μερικοῖς 10  
 ἄρχουσιν ὀρίσας· ἐλθέτω. Τὰς γαλεώτας δὲ ἔστειλεν ὄπισθεν. Καὶ δὴ εὐρεθέντες  
 ὁμοῦ καὶ πολλὰ λαλήσαντος αὐτοῦ τοῦ ἐλθεῖν μετὰ δυνάμεως καὶ βοηθῆσαι αὐ-  
 τῷ, ὁ Καραμάν οὐκ ἐπέισθη ἀναμνήσας τῶν πρώην γενομένων ἐπιβουλιῶν ἐν τῷ  
 καιρῷ τοῦ Μουσουλμάν, ὡς ὁ λόγος προλαβὼν ἐδήλωσεν. Ἀπέπεμψεν αὐτὸν δούς 15  
 αὐτῷ ἱκανὰ χρήματα καὶ φ' ἄνδρας εἰς βοήθειαν. Ἀπάρας δ' ἐκεῖθεν κατελ-  
 θὼν σὺν τοῖς πεντακοσίοις ἵπποις καὶ διαβὰς τὴν Σαλουταρίαν κατῆλθεν εἰς 15  
 Λαοδίκειαν, ἐκεῖθεν δὲ ἀναβὰς τὸ μέγα ὄρος τοῦ Τμώλου κατῆλθεν εἰς Σάρδεις,  
 ἀπὸ δὲ Σάρδεις εἰς Νύμφαιον. Ἐκεῖ δὲ τὴν πορείαν τεμών, ἀφείς τὴν πρὸς  
 τὰ δεξιὰ ὁδόν, διὰ τοῦ ῥύακος ἐλθὼν νυκτὸς ἔμεινε εἰς χωρίον λεγόμενον τὰ  
 Τριάκοντα. Διαπεράσας δὲ τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ τὰ πρὸ Γαλλήσιον ὄρος κείμενα 194b  
 πρὸς θάλατταν ὄρη, πρώτη φυλακῇ τῆς νυκτὸς παρέστη τῇ Ὑψηλῇ· καὶ ἐξαίφνης 20  
 σὺν βοῇ καὶ κρότῳ ἀλαλάξαντες, τὸ παρακείμενον φασάτον ἐτράπη καὶ οἱ μὲν  
 ἔφευγον, οἱ δὲ ἀντεμάχοντο. Καὶ τὸ πολίχνιον τὰς θύρας ἀναπετάσαν, ἐξῆλθον  
 οἱ ἔνδον καὶ σὺν τοῖς ἔξω συμμίζαντες τοὺς ὑπεναντίους ἔσφαττον. Πρωῖτας δὲ  
 γενομένης καὶ τοῦ στρατοῦ ἀθροισθέντος εἰς ἓν, ἔβαλον πάντας ἐν τῷ πολυχνίῳ 25  
 καὶ μὴ βουλομένους καὶ αὐτὸν τὸν Τζινεήτ· ἦσαν γὰρ οἱ ἐκτὸς ἐπέκεινα τῶν  
 πενήκοντα χιλιάδων, οἱ δὲ ἐντὸς μόλις χίλιοι σὺν τοῖς τοῦ Καραμάνου. Ὁρῶν  
 οὖν ὁ Χαμζᾶς, ὅτι διὰ ξηρᾶς οὐκ ἰσχύει, ἦν γὰρ ὀχυρώτατον καὶ ἐν ὑψηλῷ τό-  
 πῳ κείμενον, μηνύει τῷ Μουράτ, ἵνα διὰ θαλάσσης προνοήσωσιν νῆας Γενουικᾶς  
 εἰς βοήθειαν· ἦν γὰρ τὸ φρούριον ὡς πρὸς θάλατταν κεκηνὸς καὶ εἰς τὴν ἔνδον 30  
 ἅπασαν θέσιν ἀποδεικνύον τὴν θάλασσαν καὶ γυμνὰ πάντα ἀποσκευάζον. Εἰς δὲ  
 τῶν Γενουϊτῶν γνώριμος τῷ Μουράτ, Περσιβᾶς ὀνόματι, Παλαβιτζίνος τὴν ἐπω-  
 νυμίαν, συνέθετο τῷ ἀρχηγῷ τοῦ ἀπελθεῖν καὶ λαβεῖν τὸ φρούριον· ὁ γὰρ Ἀ-  
 δοῦρνος προετηνῆκει. Ὁ δὲ ἐλθὼν ἐν νήσῳ Χίῳ καὶ μισθωσάμενος νῆας τρεῖς

15 ἵππεις P: ἵπποις P<sub>1</sub>: ἵππεῦσι Bull || 22 ἀναπετάσαν *scripsi*: ἀναπετάσας P || 29 εἰς τὴν *scripsi*: στήν P: τὴν Bull.

foarte mari și a venit pe mare la Ipsili. Cei dinăuntru însă și cu Țineit, când au văzut corăbiile, a intrat frica în ei ; și ziua întâi luptându-se, și-au dat seama că în ziua următoare vor fi predați. Căci în cursul acelei nopți, cei 500 de oameni ai lui Caraman, deschizând porțile cetății, au fugit ; și unii au scăpat cu viață, iar alții au fost tăiați de cei de afară, căci turcii caramanlii erau în mare dușmănie cu turcii osmanlii. Când s-a făcut dimineața și Țineit a văzut mulțimea neliniștită, s-a speriat ca nu cumva în noaptea ce vine, să fugă toți și să-l lase singur ; de aceea trimite pe unul din oamenii săi la Chalil, căci în săptămîna aceea el conducea războiul în contra cetății, iar Chamza era dus la Efes. Ii anunță deci lui Chalil că, dacă-i va da lui Țineit asigurări, că nu-l omoară, ci lăsîndu-l în viață, îl duce la Murad sau îi va da drumul, el ieșind i se va preda și-i va lăsa lui orașul. Și Chalil l-a asigurat cu jurămînt și Țineit a ieșit cu frate-său Baiazid și i s-au închinat lui Chalil. Și le-a dat lor corturi și s-au adăpostit în ele. Spre seara acum însă a venit Chamza și, când a aflat de la cumnatu-său ce s-a făcut, a trimis patru gelați și i-au zdrobit capul în somn, căci dormea dus din cauza multelor nopți nedormite. Așijderea și lui Baiazid i-au tăiat capul și feciorului său și nepoților și n-au cruțat nici copiii cei mici din neamul lui. Și capetele lor le-au trimis în grabă la Adrianopole la sultan. Atunci sultanul a trimis la Galipoli, de au tăiat capul celor închiși acolo, adică lui Curtis și unchiului său Chamza ; și așa s-a sfîrșit Țineit cu tot neamul lui.

**Puterea lui Murad II sporește. Soli cu urări de la domnul Țării Rominești.** XXIX. Impăratul Ioan a restabilit relații de pace deplină cu Murad, după ce i-a dat orașele și satele așezate la marginea Mării Negre, afară de cetățile pe care nu le-a putut lua cu armele, ca Mesemvria, Dercos și altele, apoi Zituni cu celelalte regiuni ale Strimonului ; și dînd în fiecare an un tribut de 300 000 de aspri, avea, pe cit era posibil, pace.

2. Murad însă cum a văzut că norocul și-a întors vesel fața către el și că pe toți potrivnicii lui i-a făcut să dispară cu totul și că n-avea de cine să-i fie frică sau cine să-i stea în cale, trece prin Tracia și a ajuns la Brusa, și de acolo ridicîndu-se și trecînd peste podul de la Lopadion, a coborît la Pergam ; și de la Pergam a ajuns la Magnesia și din Magnesia la Smirna, la Thirea și Efes.

3. Și curgeau solii de la domnii dimprejur, ba și de la cei de departe. Căci a trimis împăratul cu daruri foarte multe pe chir Luca Notara, întîiul

XXIX, 1 : Zituni : vz. XVIII, 2. 2: cp. XVIII, 10.—podul de la Lopadion : vz. XXV, 9.



παμμεγέθεις ἦλθε διὰ θαλάσσης ἐν τῇ Ὑψηλῇ. Οἱ δὲ ἔνδον σὺν τῷ Τζιναήτ  
 ἰδόντες τὰς ναῦς ἐδειλίασαν· καὶ πολεμήσαντες τῇ πρώτῃ ἡμέρᾳ ἔγνωσαν, ὅτι 195b  
 τῇ μετ' αὐτὴν παραδοθήσονται. Οἱ γὰρ φ' ἄνδρες τοῦ Καραμάν διὰ τῆς νυκτὸς  
 ἐκείνης ἀνοίξαντες τὰς θύρας τοῦ κάστρου ἔφυγον, οἱ μὲν σωθέντες, οἱ δὲ κα-  
 τακοπέντες παρὰ τῶν ἔξω, ἦσαν γὰρ αἰεὶ ἐχθροδῶς διακείμενοι οἱ τοῦ Καραμάν 5  
 μετὰ (τῶν) τοῦ Ὀτμάν. Πρωΐας δὲ γενομένης ὁρῶν ὁ Τζινεήτ τὸν ὄχλον θο-  
 ρουβούμενον καὶ φοβηθεὶς, μὴ ποτε τῇ ἐπιούσῃ νυκτὶ φύγῃσι πάντες ἀφέντες αὐ-  
 τόν, στέλλει πρὸς τὸν Χαλίλ ἕνα τῶν οἰκείων αὐτοῦ, ἦν γὰρ ἐκεῖνος πολεμῶν  
 τὸ φρούριον τῇ ἐβδομάδι ἐκείνῃ, ὁ δὲ Χαμζᾶς ἦν ἐν Ἐφθῶφ διάγων. Μηνύει 10  
 γοῦν τῷ Χαλίλ, ὡς, εἰ δώσει πίστεις τῷ Τζιναήτ τοῦ μὴ θανατῶσαι αὐτόν,  
 ἀλλὰ ζῶντα τηρήσας ἄγει αὐτόν τῷ Μωράτ ἢ πέμψει, ἐξελθὼν παραδοθήσεται  
 καὶ τὴν πόλιν καταλείπει αὐτῷ. Ὁ δὲ Χαλίλ δούς πίστεις ἐνόρκους, ἐξῆλθεν ὁ  
 Τζινεήτ σὺν τῷ ἀδελφῷ αὐτοῦ Παγιαζήτ καὶ προσεκύνησαν τῷ Χαλίλ. Ἔδωκεν  
 οὖν αὐτοῖς σκηνὰς καὶ ἠϋλίσθησαν. Ὁ δὲ Χαμζᾶς ἤδη πρὸς ἐσπέραν ἐλθὼν καὶ 15  
 μαθὼν παρὰ τοῦ γαμβροῦ αὐτοῦ Χαλίλ τὰπραχθέντα, στείλας τῶν δημίων τέσ-  
 σαρᾶς, ἦν γὰρ κοιμώμενος καὶ ῥέγγων ὑπὸ πολλῆς ἀγρυπνίας παννύχου, συνέθλα-  
 σαν αὐτοῦ τὴν κεφαλὴν κοιμωμένου. Ὁμοίως καὶ τοῦ Παγιαζήτ τὴν κεφαλὴν  
 ἀπέτεμον καὶ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ καὶ τῶν ἐγγόνων· οὐκ ἐφείσαντο καὶ τῶν νηπίων  
 τῶν ἐκ τῆς γενεᾶς αὐτοῦ. Τὰς κεφαλὰς οὖν αὐτῶν ἔστειλαν ἐν τάχει ἐν Ἀδρια-  
 νοῦ πρὸς τὸν ἡγεμόνα. Ὁ δὲ ἡγεμὼν πέμψας ἐν Καλλιουπόλει, ἀπέτεμον τὰς κε- 20  
 φαλὰς τῶν ἐγκλείστων, τοῦ Κούρητ λέγω καὶ Χαμζᾶ, τοῦ θεοῦ αὐτοῦ· καὶ οὕ-  
 τως ἐτελειώθη παγγενεὶ ὁ Τζινεήτ. 196b

XXIX. Ὁ βασιλεὺς οὖν Ἰωάννης ποιήσας κατάστασιν καὶ τελείαν εἰρή-  
 νην μετὰ τοῦ Μωράτ δούς αὐτῷ τὰς πόλεις καὶ κώμας, ἃς εἶχεν ἡ Ποντικὴ θά-  
 λασσα πλὴν τῶν κάστρων, ὧν οὐκ ἠδυνήθη λαβεῖν ἐν τῇ μάχῃ, οἷον Μεσεμβριάν, 25  
 Δέρκους καὶ ἄλλα, καὶ τὸ Ζητούνιον σὺν ταῖς λοιπαῖς χώραις τοῦ Στρυμόνος καὶ  
 κατ' ἔτος τέλος ἀσπρῶν, τ εἰρηνεύων κατὰ τὸ δυνατὸν ἐκάθητο.

2. Ὁ δὲ Μωράτ, ὡς ἡ τύχη πρὸς αὐτόν χαροπὸν ἔβλεψε καὶ πάντας τοὺς  
 ἐχθροὺς αὐτοῦ εἰς τέλος ἠφάνισεν καὶ οὐκ εἶχε τὸν φοβήσαντα ἢ τὸν κωλύσαντα, 30  
 περᾶ τὴν Θοράκην καὶ ἐν Προύση γέγονεν· κἀκεῖθεν ἀπάρας καὶ τὴν γέφυραν  
 περάσας τοῦ Λοπαδίου κατῆλθεν εἰς Πέργαμον, ἀπὸ δὲ Περγάμου εἰς Μαγνη-  
 σίαν ἀφίκετο, ἀπὸ δὲ Μαγνησίας εἰς Σμύρνην, ἀπὸ δὲ Σμύρνης εἰς Θύραια καὶ  
 Ἐφεσον.

3. Συνέροθεν δὲ τῶν πέριξ ἡγεμόνων ἀποκρισιάριοι, ἀλλὰ καὶ τῶν μα-  
 κρᾶν. Ἔστειλε γὰρ ὁ βασιλεὺς τὸν κύρ Λουκᾶν Νοταρᾶν τὸν αὐτοῦ μεσάζοντα

6 τῶν *addidi: om* P || 7 φύγῃσι P: φεύγῃσι Bull || 10 ζηναήτ P || 14 αὐτοῖς Bull: αὐτοὺς  
 P || 25 Μεσεμβριάν P: Μεσημβρίας Bull || 26 στρύμονος P || 27 κατὰ τὸ Bek: κατὸ P || 31  
 Πέργαμον Bull: Πέργα P.

lui sfetnic, de asemenea și Lazar, despotul Serbiei, ci și Dan, domnul  
 5 Țării Românești, și stăpînitorul Mitilinei și chioții și rodienii, toți ca să  
 aducă urări de bine. Și toți au primit încredințare de la el și l-au încre-  
 dințat și pe dînsul, că au să fie cu pace și plini de prietenie cu el și el cu  
 dînșii, cu excepția venețienilor pentru motivul pe care vin să-l istorisesc  
 acum.

**Salonicul se predă** 4. Despotul Andronic, cel de-al treilea fecior, după îm-  
**Veneției, 1423.** păratul Ioan și după Teodor, al împăratului Manuil,  
 avea domnia peste Tesalonic ; și el suferea greu, fiind epileptic. În timpul  
 10 cînd Murad avea de luptă, și anume încă înainte de lupta în contra Con-  
 stantinopolei, de cînd Mustafa a ieșit din Lemnos, Tesalonicul avea me-  
 reu de luptă și toate pașalele din Tesalia, Etolia, Fthia, Teba și de dincolo  
 de Ioanina, feciorii lui Avranes, și Turachan și ceilalți foarte mulți îl  
 15 apăsau și-l blocau. Necăjiți tesalonicenii de zilnica năvadă a turcilor, nu  
 aveau nici o nădejde din altă parte ; căci Constantinopolea însăși suferea  
 grozave lovituri și nu putea scăpa de ele ; și tesalonicenii sufereau de  
 foame din lipsă de cele necesare și atunci trimit, despotul mai vrînd mai  
 nevrînd, cîtiva din marii dregători la venețieni cu propunerea ca ei să le  
 predea Tesalonicul. Venețienii au primit cu plăcere vestea ; și s-au învoit  
 20 să-i apere și să-i aprovizioneze și să aducă orașul la bună stare și să-l  
 schimbe într-o a doua Veneție ; și ei tesalonicenii s-au prins să fie cu cre-  
 dință în comunitatea venețienilor întocmai ca și cei ce s-au născut și au  
 crescut în Veneția. După încheierea tratatului, aduc pe zece trireme la Te-  
 salonic un doge și-l instalează în oraș și pe despotul Andronic îl scot  
 25 afară. Și cele zece trireme, după ce l-au instalat pe noul doge, s-au în-  
 tors la Beoția. De atunci s-au putut vedea mulțime de războaie, pentru că  
 turcii spuneau : „Orașul acesta este al nostru ! Căci dacă noi nu l-am fi  
 adus la această stare de slăbiciune, nu s-ar fi dat de partea voastră“. Și  
 în acest gînd s-a încins o luptă aprigă și turcii erau mai tari și tesaloni-  
 30 cenii sufereau de foamete. Latinii însă se temeau cu nu cumva romeii îm-  
 pinși de nevoie, să facă rebeliune și să aducă în oraș pe turci, iar pe ve-  
 nețieni să-i izgonească, căci și mai înainte vreme orașul fusese al turci-  
 lor ; și au început să mute familii nobile bizantine, pe unele în Eubeia,

---

26 Beoția P : Veneția I și Bek : *dar vz. și p.* 268, 18 și 19.

---

3 : *Lazar* : adică Ștefan (1389—1427), feciorul lui Lazar vz. XXX, 1 ; după obiceiul cronicarilor turci, Duca numește și pe feciorul despotului Serbiei cu numele tatălui (*Vezi și comentarul lui Bull. la Duca, ed. Bonn, p. 590*). — *Dan, domnul Țării Românești* : e Dan II, domnind cu întreruperi 1420—1431.

σὺν δώροις πολλοῖς, ὁμοίως καὶ Λάζαρος ὁ δεσπότης Σερβίας, ἀλλὰ καὶ Ντάνος ὁ Βλαχίας ἡγεμὼν, ὁ Μιτυλήνης αὐθέντης καὶ Χίοι καὶ Ῥόδιοι, ἅπαντες εὐφημήσοντες. Πάντες οὖν ἔλαβον πίστει παρ' αὐτοῦ καὶ ἔδωκαν τοῦ εἶναι εἰρηναῖοι καὶ φιλίας μεστοὶ σὺν αὐτῷ καὶ αὐτὸς σὺν αὐτοῖς πλὴν τῶν Βενετικῶν δι' αἰτίαν τὴν ἦν λέξων ἔρχομαι. 197b  
5

4. Ὁ δεσπότης Ἀνδρόνικος, ὁ μετὰ τὸν βασιλέα Ἰωάννην καὶ Θεόδωρον τρίτος υἱὸς τοῦ βασιλέως Μανουήλ, ἦν δεσπόζων Θεσσαλονίκην· ὃς καὶ ὑπὸ τῆς ἱερᾶς νόσου ἔφθαρτο. Ἐν δὲ τῷ καιρῷ τῆς μάχης τοῦ Μωράτ, λέγω καὶ πρὸ τῆς μάχης τῆς Πόλεως, ἀφ' οὗ ὁ Μουσταφᾶς ἐξῆλθε τῆς Λήμνου, εἶχε μάχην Θεσσαλονίκη καὶ πάντες οἱ ἀρχηγοὶ τῆς Θεταλίας, Αἰτωλίας, Φθίας, Θηβῶν καὶ πέρα Ἰωαννίνων συνέθλιβον καὶ ἀπέκλειον Θεσσαλονίκην, οἱ τοῦ Ἀβρανεζῆ υἱοὶ καὶ ὁ Τουραχάν καὶ ἕτεροι πλείστοι. Ἀγανακτήσαντες οὖν οἱ Θεσσαλονικεῖς τὴν καθεκάστην ἔφοδον τῶν Τούρκων καὶ μὴ ἔχοντες ἐλπίδα ποθέν, — ἡ γὰρ Πόλις ἔφερε τὰ κατ' αὐτῆς δεινὰ καὶ οὐχ ὑπέφερεν, — ἐλίμωττον γὰρ οἱ Θεσσαλονικεῖς ἐνδεία τῶν ἀναγκαίων, στέλλουσί τινας τῶν ἀρχόντων πρὸς τοὺς Βενετικούς μετὰ βουλῆς, τοῦ δεσπότης θέλοντος ἢ καὶ μὴ θέλοντος, τοῦ παραδοῦναι τὴν Θεσσαλονίκην αὐτούς. Αὐτοὶ δὲ οἱ Βενετικοὶ ἀσπασίως τὴν ἀγγελίαν δεξάμενοι συνέθεντο τοῦ φυλάξαι καὶ θρέψαι καὶ εὐτυχίσει τὴν πόλιν καὶ εἰς δευτέραν Βενετίαν μετασηματίσαι· καὶ αὐτοὶ οἱ Θεσσαλονικαῖοι ἔστερξαν τοῦ εἶναι πιστοὶ ἐν τῇ κοινότητι τῶν Βενετικῶν ὥσπερ αὐτοὺς τοὺς ἐν τῇ Βενετίᾳ καὶ γεννηθέντας καὶ τραφέντας. Γενομένων οὖν τῶν συνθηκῶν, διὰ δέκα τριήρων ἄγουσι δοῦκαν ἐν Θεσσαλονίκη καὶ εἰσάγουσιν αὐτὸν ἐντὸς καὶ ἐξάγουσι τὸν δεσπότην Ἀνδρόνικον. Καὶ τὸν νέον δοῦκαν εὐφημήσαντες ὑπέστρεψαν αἱ τριήρεις ἐν Βοιωτίᾳ. Καὶ ἦν ἰδεῖν ἔκτοτε πλῆθος πολέμων, λέγοντες οἱ Τοῦρκοι· „Ἡ πόλις αὕτη ἡμετέρα ὑπάρχει· εἰ γὰρ ἡμεῖς ταύτην ἀσθενοῦσαν οὐκ ἀπεδείξαμεν, οὐκ ἂν εἰς ὑμᾶς ἀπέκλινεν.“ — Ἐν γὰρ τούτῳ τῷ φρονήματι καρτερὰ μάχῃ ἐγένετο καὶ ὑπερίσχυον οἱ Τοῦρκοι, ἐλίμωττον δὲ οἱ Θεσσαλονικεῖς. Οἱ δὲ Λατῖνοι φοβούμενοι, μὴ πως οἱ Ῥωμαῖοι στενοχωρηθέντες ποιήσωσιν ἄνταρσιν καὶ εἰσάξωσι τοὺς Τούρκους, τοὺς δὲ Βενετικούς διώξωσιν, ἦν γὰρ καί, προλαβόντων, ἡ πόλις τῶν Τούρκων, ἤρξαντο τοὺς τῶν εὐγενῶν Ῥωμαίων οἴκους μετα- 198b  
20  
25  
30

11 Ἀβρανεζῆ *scripsi*: Ἀβρανεζοὶ P: Ἀβρανεζου Bull || 17 αὐτούς P: αὐτοῖς Bek || 18 εὐτυχίσει Bek: εὐτυχῆσαι P || 24 Βοιωτία P: Vinetia I: Βενετία Bek: *sed v. p.* 269 *vers.* 17 *et* 18.

4—5 cp. L. Chalc., II, 13. 22—14,25; G. Sfranțes, I. 95, 15—17 și 137, 9—24  
4: *fiind epileptic*: după L. Chalc., I, 193, 6 *suferea de lepră*; cp. și G. Sfranțes I, 125, 2.—*fusesse al turcilor... Baiazid... I-a luat*: vz. XIII, 6. — προλαβόντων se subînțelege χρόνος un *nom. nativ absolut*; cf. 237, 17—18: ἀνατέλλων de *subînțelege* ἡλιος.—

pe altele în Creta și altele în Veneția. Și pretextul plăsmuit și pus în circulație era că s-au rărit articolele de primă necesitate ca grâu, orz, păstăioase, carne și orice alte alimente; ca să se rărească deci familiile, cei mai de frunte să se mute în altă parte din cauza acestei strîmtorări și  
 5 mai pe urmă, cu ajutorul lui dumnezeu, se vor întoarce înapoi. Și pe foarte mulți i-au dus încoace și încolo și pe mulți i-au aruncat în fundul mării; pe alții îi chinuiau sub pretext de necredință și pe cei ce au rămas, îi făceau să sufere prin nenumărate vexațiuni. După întoarcerea lui Murad din Asia în Tracia, venețienii au trimis soli la el, cerînd pace. El  
 10 însă nu le-a dat nici un răspuns decît numai că: „Acest oraș este din străbuni al meu și bunicul meu Baiazid cu puterea în mîină l-a luat de la romei. Dacă ar fi romeii acei care l-ar stăpîni, ar avea motiv să spună: E un făcător de nedreptate! Voi însă fiind latini veniți din Italia, ce pricină vă aduce încoace? Plecați, de vreți! Dacă nu, vin în grabă“. Și  
 15 s-au întors solii fără nici o ispravă și au trimis în scris răspunsul la Veneția cu triremele de gardă, adică de pază.

**Cucerirea Salonicului de Murad II în 1430.** 5. La începutul primăverii însă, Murad ridicîndu-se din Adrianopole, a venit la Seres și, acolo concentrîndu-și armata de apus, i-a scris și lui Chamza să ia oștile de răsărit și să treacă strîmtoarea, spre a veni în Tesalia. Impreunînd amîndouă  
 20 armatele, îl trimite cu toate oștile la Tesalonic. Iar Murad petrecea la Seres, îmbuibîndu-se de toate bunătățile de acolo; căci îl plăceau ospetele, era tînăr atunci, de vreo 25 de ani. Chamza a înconjurat Tesalonicul cu palisade și-l bătea zi de zi cu război; și cei dinăuntru față de cei de afară  
 25 erau ca unul la o sută. Și după ce a pregătit scări și foarte multe mașinării de stricat zidurile și multe unelte de luptă, l-a chemat pe Murad să vină să înceapă războiul. Și cei dinăuntru stăteau, așteptînd triremele de la Veneția. Și Murad a venit și toate fuseseră pregătite bine în vederca războiului; însă triremele nu soseau. Atunci Murad a dat de știre cu trîm-  
 30 bița, spunînd: „Iată, dau vouă toate cîte sînt în orașul acesta: bărbați, femei, copiii, argint și aur; mie lăsați-mi numai orașul“. — Atunci trîmbițele și tobele au răsunit și scările au fost puse; căci ce puteau face cincisute, o mie sau două mii de oameni într-un oraș atît de mare?! Abia de slătea la zece melereze cîte un arc greu; și suindu-se pe scări, în aceeași

*venețienii au trimis soli:* adică guvernatorul venețian din Salonic.

5: μόνον τὴν πόλιν ἐμὲ ἄφετε ср. cu τὴν δὲ πόλιν ἔχειν ἔγωγε βούλομαι din Ioan Anagnostes ed. Bonn (împreună cu Georgios Sfrantzes) p. 517, 5, așa că Duca pare să fi citit descrierea cuceririi Salonicului din 1430 scrisă de Ioan Anagnostes; vz. și XXXIX, 20. — *arc greu:* vz. XXIV, 11.

στέλλειν, τοὺς μὲν εἰς Εὐβοίαν, τοὺς δὲ ἐν Κρήτῃ, ἄλλους ἐν Βενετία. Ἡ ἀδο-  
 μένη οὖν ἐπίπλαστος ἀφορμή, ὅτι τὰ πρὸς χρεῖαν εἰσὶ σπάνια, οἷον σίτος, κριθαί,  
 ὄσπρια, κρέη καὶ ἄλλο εἶ τι τροφίμων· διὰ τὸ ἀραιῶσαι οὖν τὰς οἰκίας, μετοικη-  
 σάτωσαν οἱ προύχοντες ἕνεκα τῆς στενοχωρίας ταύτης καὶ εἰς τὸ μετέπειτα Θεοῦ  
 ἀρωγοῦντος ἐπανελεύονται. Μετήγαγον οὖν πλείστους ὧδε κάκεισε καὶ πολλοὺς ἐν 5  
 τῷ βυθῷ ἔρριψαν, ἄλλους ὡς ἀπίστους ἐκόλαζον, τοὺς δὲ ἐναπολειφθέντας ἐν μυρί-  
 αῖς ἀσελγείαις ἐκάκουν. Μετὰ δὲ τὸ ὑποστρέψαι τὸν Μωράτ ἐκ τῆς Ἀσίας εἰς  
 Θράκην, ἔστειλαν οἱ Βενετικοὶ ἀποκρισιarioὺς πρὸς αὐτόν, αἰτοῦντες εἰρήνην.  
 Ὁ δὲ οὐκ ἀπόκρισιν παρέσχεν αὐτοῖς, ἀλλ' ἢ μόνον ὅτι· „Ἡ πόλις αὕτη πατρι-  
 κόν μου κτήμᾶ ἐστὶ καὶ ὁ ἐμὸς πάππος Παγιαζήτ δυνάμει χειρὶ παρὰ τῶν Ῥω- 199b  
 μαίων ταύτην ἔλαβεν. Εἰ γὰρ ἦσαν Ῥωμαῖοι οἱ δυναστεύοντες, ἐμοὶ εἶχον ἂν  
 πρόφασιν τοῦ λέγειν· Ὁ ἀδικῶν. Ὑμεῖς δὲ Λατίνοι ὄντες καὶ ἀπὸ Ἰταλίας, τίς  
 ἢ προσχώρησις τῶν ὧδε; Μετανάστητε, εἰ βούλεσθε· εἰ δὲ μή, ἔρχομαι ταχύ.“ —  
 Στραφέντες οὖν ἄπρακτοὶ ἔγραψαν τὴν ἀπόκρισιν ἐν Βενετία σὺν ταῖς τριήρεσι  
 τῆς γαρδίας, ἦγουν τῆς παραφυλακῆς. 15

5. Ὁ δὲ Μωράτ ἔαρος ἀρξαμένου ἀπάρας ἐκ τῆς Ἀδριανοῦ εἰς Σέρραϊς  
 ἦλθε κάκει τὸν στρατὸν συναθροίσας ἐκ τῆς δύσεως, ἔγραψε καὶ τῷ Χαμζᾶ λα-  
 βεῖν τὰς δυνάμεις τῆς ἕω καὶ περᾶσαι τὸν πορθμὸν τοῦ ἐλθεῖν ἐν Θετταλία.  
 Συναφθέντες οὖν ὁμοῦ, στέλλει τοῦτον ἐν Θεσσαλονίκη σὺν πάσαις ταῖς δυνά-  
 μεσιν. Ὁ δὲ Μωράτ ἦν ἐν Σέρραϊς κατατροφῶν τῶν ἐκεῖ ἀγαθῶν· ἦν γὰρ φι- 20  
 λῶν τὰ συμπόσια, νέος γὰρ ὑπῆρχε τότε, ἄγων ἔτος που κε<sup>ον</sup>. Ὁ δὲ Χαμζᾶς  
 ἐδίδου σκόλοπα, τὸ καθεκάστην πολεμίζων Θεσσαλονίκη· οἱ δ' ἐντὸς ὡς πρὸς  
 τοὺς ἔξω ἦσαν ἑκατὸν πρὸς ἕνα. Τότε κατασκευάσας κλίμακας καὶ ἐλεπόλεις  
 πλείστας καὶ κατασκευὰς πολλὰς ἐμήνυσε τῷ Μωράτ τοῦ ἐλθεῖν, ἵνα δώσωσι τὸν  
 πόλεμον. Οἱ δ' ἐντὸς ἴσταντο ἐκδεχόμενοι τὰς τριήρεις ἀπὸ τῆς Βενετίας. Καὶ 25  
 ὁ Μωράτ ἦλθε καὶ τὰ τοῦ πολέμου καλῶς κατεσκευάστω· καὶ αἱ τριήρεις οὐκ  
 ἦσαν. Τότε ὁ Μωράτ ἐκήρυξε διὰ τῆς σάλπιγγος, λέγων· „Ἴδού, δίδωμι πάντα 200b  
 τὰ ἐν τῇ πόλει ταύτῃ ὑμᾶς· ἄνδρας, γυναῖκας, παιδιά, ἄργυρον, χρυσόν· μόνον  
 τὴν πόλιν ἐμὲ ἄφετε.“ — Τότε ἠχησάντων τῶν ὀργάνων καὶ τῶν κλιμάκων τε-  
 θέντων, — τί γὰρ εἶχον πρᾶξαι πεντακόσιοι ἢ χίλιοι ἢ δισχίλιοι ἄνδρες ἐν το- 30  
 σαύτῃ πόλει; μόλις γὰρ ἐν δέκα προμαχώσιν εἷς τζαγροβόλος ἴστατο· — ἐπι-

11 δυναστεύοντες, ἐμοὶ εἶχον *scripsi*: δυναστέβοντές μοι, εἶχεν P: δυναστεύοντές, μοι εἶχον Bull: δυναστεύοντές μοι, εἶχον Bek || 15 γαρδίας P || 22 οἱ δ'—23 ἕνα P: Ma quelli dentro erano molto pochi a comparazione de quelli fora: a pena che fosse uno con- tra cento I || 28 ὑμᾶς P || 29 ἐμὲ P: ἐμοὶ Bull.

oră s-au văzut înăuntru și, deschizînd o poartă, ca un roi de albine toată armata a intrat înăuntru. Și grozăvie stranie era de văzut: bărbați și femei cu tineri și fecioare nevîrstnice și copilași, fiecare din călăreți tîrînd rînduri întregi cu mîinile. Ei însă tîriți fiind, strigau numai vai; și cine să se îndure de ei, nu era, nici cine să le întindă o mînă de ajutor. Un început și semn rău de nenorocirile ce aveau să vină asupra capitalei împărătești. Casele au fost golite, locașurile de închinare pustiite, podoabele bisericilor, sfințele odoare pe mîinile pîngăriturilor, fecioare alese în brațele desfrînaților, femei nobile în mîinile oamenilor de rînd; și toate nenorocirile, pentru ce și cum și de ce? Pentru păcatele noastre! Și într-o singură zi s-a făcut deșert un oraș atît de mare și a rămas pustiu. Dar sultanul adunînd din satele și orașele dimprejur pe turci, i-a așezat locuitori cu femei și copii; apoi a poruncit ca, dacă din romei careva se va răscumpăra și-și va dobîndi libertatea, să aibă voie să vină și să locuiască în acel oraș. Din mănăstiri cele mai bune, ale căror faimă a străbătut pretutindeni, le-au făcut altare ale religiei lor, afară de biserica marelui mucenic Dimitrie. Căci intrînd într-însa, cu mîinile sale a jertfit un berbec și și-a făcut rugăciunea; apoi a poruncit să rămînă în mîinile creștinilor. Dar podoaba și a mormîntului și a bisericii și a altarului, toate le-au jefuit turcii, lăsînd numai pereții goi. Și ridicîndu-se de la Tesalonic, a venit la Adrianopole. Iar peste puțin timp, venețienii au trimis soli și au încheiat pace, de frică să nu piardă cumva și Eubeia.

**Schimbări de domni în Țara Romînească.** 6. În zilele acelea s-a sculat un fecior dintre ai lui Mircea voievodul Țării Romînești; căci avea mulți din flori, trăind în desfrîu. Și s-a ridicat din Constantinopole, căci petrecea acolo la palatul împăratului Ioan în ținută militară și stătea zi de zi la sfat cu oameni mai tineri și îndemînatîci la lupte și rebeliuni; căci în timpul de atunci se găseau și oarecare Romîni la Constantinopole. Și ei l-au luat și au mers la o margine a Țării Romînești și acolo adunînd

6—8: vz. V. Grecu, *Istoricul bizantin Duca*, în „Anal. Acad. Rom., Mem. Sect. ist., seria III, vol. 29, p. 649—658.

6: *In zilele acelea*: Cu cuvintele acestea, Duca introduce în cronica sa, îndată după ce a istorisit cucerirea Salonicului, întimplată în 29 martie 1430 (vz. Ioan Agnostos, în ed. Bonn al lui Georgios Sfranțes, p. 507, 3), prețioasele știri ce ni le dă din istoria Țării Romînești. Dar evenimentele ce ni le comunică, nu e numai-decît să se fi întimplat chiar în același an, căci cu alt prilej, Duca introduce în povestirea sa cu aceleași cuvinte evenimente întimplate înainte de șase ani (vz. XXV, 8: *In zilele acelea*), așa încît cele ce ni le spune din trecutul nostru, au putut să se întimplă și în același an, dar și cîțiva ani înainte sau după 1430. — un fecior dintre ai lui Mircea: e Δραγούλιος (vz. 8 și 10), adică Vlad Dracul (după Duca deci a domnit de pe la 1430), fecior din flori de-al lui Mircea cel Bătrîn; vz. D. Onciul, *Din Istoria Romînilor*, București, 1909, p. 187; I. Minea, *Vlad Dracul și vremea sa*, extras din „Cercetări istorice” IV, Iași, 1928, p. 27—28; N. Iorga, *Istoria romînilor*,

βάντες οὖν τοῖς κλίμαξιν αὐθωρὸν ἐντὸς εὐρέθησαν καὶ ἀνοίξαντες μίαν πύλην, ὡς σμήνος μελισσῶν ἅπας ὁ στρατὸς ἐντὸς εἰσήει. Καὶ ἦν ἰδεῖν ξένον τέρας· ἄνδρας καὶ γυναῖκας σὺν νέοις καὶ παρθένοις ἀφήλιξι καὶ βρεφυλίοις, ὄρμαθούς ὁ καθείς τῶν ἰπέων ἔχων ἐν χερσὶν ἔλκων. Αὐτοὶ δὲ τὸ οὐαὶ μόνον ἐλκόμενοι ἔκραζον· καὶ οὐκ ἦν ὁ ἐλεῶν οὐδὲ ὁ ὀρέγων χεῖρα βοήθειας. Ἀπαρχὴ κακὴ καὶ 5 ἀπαίσιος τῶν μελλόντων κακῶν ἐν τῇ βασιλευσούσῃ. Ἐγυμνώθησαν οἴκοι, ἐρημώθησαν ναοί, ἐκκλησιῶν εὐπρέπειαι, κειμήλια ἱερὰ ἐν χερσὶ μιαρῶν, παρθένοι σεμναὶ ἐν ἀγκάλαις ἀσώτων, γυναῖκες εὐγενεῖς ἐν χερσὶν ἀγενῶν· καὶ τὰ πάντα κακά, τί καὶ πῶς καὶ διὰ τί; διὰ τὰς ἀμαρτίας ἡμῶν. Ἐν μιᾷ οὖν ἡμέρᾳ κενωθεῖσα ἡ τοσαύτη πόλις ἔμεινεν ἔρημος. Ὁ δὲ ἡγεμὼν ἀθροίσας ἐκ τῶν πέριξ 10 χωρίων καὶ πόλεων, ἐγκατοίκους Τούρκους σὺν γυναίξιν καὶ τέκνοις κατέστησεν, κελεύσας, εἴ τις τῶν Ῥωμαίων ἐξαγορασθεῖη καὶ ἐλευθερωθεῖη, ἐχέτω ἄδειαν τοῦ ἐλθεῖν καὶ οἰκῆσαι πάλιν ἐν αὐτῇ τῇ πόλει. Τὰ δὲ τῶν μοναστηρίων κρειττότερα, ὧν αἱ φῆμαι πανταχοῦ ἐκηρύττοντο, ἐποίησε βωμούς τῆς αὐτῶν θρησκείας πλὴν τοῦ ναοῦ τοῦ μεγαλομάρτυρος τοῦ Δημητρίου. Καὶ γὰρ ἐν αὐτῷ 15 εἰσελθὼν καὶ θύσας κριὸν ἕνα οἰκείαις χερσὶν προσηύξατο· εἶτα ἐκέλευσε τοῦ εἶναι ἐν χερσὶ τῶν χριστιανῶν. Πλὴν καὶ τὸν τοῦ τάφου κόσμον καὶ τοῦ ναοῦ καὶ τῶν ἀδύτων ἅπαντα οἱ Τούρκοι ἐνοσφίσαντο, τοίχους μόνον ἀφέντες κενούς. Ἀπάρας δ' ἐκ τῆς Θεσσαλονίκης ἦλθεν ἐν Ἀδριανουπόλει. Μετ' ὀλίγον δὲ οἱ Βενέτικοι στείλαντες ἀποκρισιαρίους, ἐποίησαν εἰρήνην φοβούμενοι, μή πως ὀλέσσωσι καὶ τὴν Εἰβόαν. 20

6. Ἐν δὲ ταῖς ἡμέραις ἐκείναις ἠγέρθη τις τῶν υἱῶν τοῦ βεηβόδα Βλαχίας Μίλτζου· εἶχε γὰρ πολλοὺς νόθους ἀσώτως ζῶν. Καὶ ἀπάρας ἐκ τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ἦν γὰρ ἐκεῖ διάγων ἐν τῷ παλατίῳ τοῦ βασιλέως Ἰωάννου ἐν στρατιωτικῷ σχήματι καὶ συνομιλῶν καθεκάστην σὺν νεωτέροις καὶ πρὸς τὰ μάχια καὶ ἀνταρτικὰ ἐπιδεξίους· ἦσαν γὰρ καὶ Βλάχοι τινὲς εὐρισκόμενοι τῷ τότε καιρῷ ἐν τῇ Κωνσταντίνου. Καὶ δὴ λαβόντες αὐτὸν ἀπήεσαν ἐν ἐνὶ ἄκρῳ Βλα- 25

4 ἔλκων *scripsi*: ἔλκοντας P: *forma demotica participii* || 22—23 τοῦ βειβόδα βλαχίας μύλτζου P || 26 ἐπιδεξίους Bull: ἐπιδεξίους P.

vol. IV, București, 1937, p. 10—25; C. C. Giurescu, *Istoria Românilor*, ed. 2-a, București, 1937, vol. II, p. 2—5; P. P. Panaitescu, *Mircea cel Bătrîn*, București, 1944, p. 57—58 și Al. A. Vasilescu, *Urmasii lui Mircea cel Bătrîn pînă la Vlad Ţepeș*, extras din „Revista pentru istorie, arheologie și filologie” XV, București, 1915, p. 17—18, confundind însă pe Δραγούλιος cu Dan. — *la palatul împăratului Ioan*: e Ioan VIII Paleolog 1425—1448. —

du-se destui, se adunau zi de zi și s-au făcut o armată puternică. Căci era neamul romînilor iubitor de dezbinări și-și îndrepta cu ușurință gîndul la răsturnarea domnilor.

5 7. Căci voievod în timpul de atunci era un nepot de-al lui Mircea, feciorul fratelui, care se chema Dan. Și cînd a aflat că Mircea a murit, — acela însă se găsea cu Murad în expediție în contra Constantinopolei și ca unul ce era gata la orice faptă de război și însuși mergea cu turcii la pîndă, — s-a strecurat pe ascuns în oraș. Și dîndu-se de cunoscut împăratului, lua parte la ieșirile bizantinilor și săvîrșea fapte mari de vitejie  
10 în contra turcilor. Și cînd Murad s-a lăsat de împresurat Constantinopolea și n-a ajuns la ce nădăjduia, ci și-a greșit scopul, atunci Dan s-a închinat împăratului și-i cerea slobozenie să plece pe drumul cel mai drept acasă. Împăratul dîndu-i toată cinstea, l-a urcat în una din cele mai mari corăbii și l-a trimis pe Marea Neagră la Cetatea Albă. Acolo boierii Țării Romînești ce se aflau, l-au proclamat pe el domn și l-au pus în domnia bunicultui său omorîndu-l pe feciorul din flori al lui Mircea. Cum s-a făcut însă  
15 domn a toată Țara Romînească, a trimis soli la Murad, căutînd să-l împace ; și s-a făcut, căci era Murad bun din fire și blajin. Și dădea deci tributul convenit în fiecare an și avea liniște în orice privință și Dan domnea peste Țara Romînească.  
20

8. Ci cuvîntul să mi se întoarcă acuma la Dragulios, căci așa se chema, pentru că era rău și viclean în felul lui ; căci numele Dragulios se și tălmăcește cu rău și viclean. Purtînd deci război cu Dan, i-a tăiat capul și a stat domn pe tronul tatălui său. Murad însă cînd a aflat de această  
25 faptă, s-a necăjit rău ; căci el avea în mînă alt frate al lui Dan și, voind să-l pună pe el domn în locul fratelui lui ucis, l-a trimis cu armată în Țara Romînească. Dragulios însă pornind război crîncen în contra năvălitori-

---

*Căci era neamul romînilor iubitor* ș.a.m.d. : E o explicare vădit simplistă și neîndestulătoare care a trecut apoi și la învățați umaniști ca Enea Silvio Piccolomini; vz. I. Minea, op. cit., p. 23 și 25.

7 : *un nepot de-al lui Mircea* : e Dan II (1420—1431 cu intreruperi) ; vz. XXVIII, 10 și XXIX, 3 și operele citate la nota 6 : *un fecior dintre ai lui Mircea*. Numele acestui nepot, Duca ni-l comunică în rîndurile următoare : *atunci Dan s-a închinat împăratului*, adică lui Manuil II Paleolog (1391—1425) sau mai degrabă lui Ioan VIII Paleolog care, tot cu titlul de împărat, ajută pe părintele său bătrîn la treburile domniei și care condusese apărarea orașului împresurat de Murad II vz. XXVIII, 3. — *Și cînd a aflat că Mircea a murit... omorîndu-l pe feciorul din flori al lui Mircea* : Lui Duca îi scapă aici informația exactă. Mircea cel Bătrîn murise la 1418. Murad II a împresurat Constantinopole în vara anului 1422. Intre timp Dan II a mai stat pe tronul Țării Romînești, așa că trebuie să fi știut de mai înainte de moartea lui Mircea. În 1421 turcii aduc în locul-i pe Radu Praznaglava și Dan se vede că n-a putut obține ajutorul lui Murad II care impresura Constantinopole, unde îl va fi căutat după informația lui Duca și atunci se strecoară în orașul împresurat, se distinge în lupta de apărare care e încununată de succes, și cu ajutor bizantin își ocupă din nou tronul ; și boierii care l-au proclamat din nou domn, îl omoară pe Radu Praznaglava, *feciorul din flori al lui Mircea*, ceea ce



χίας κάκει ἀθροισθέντες ἱκανοί, τὸ καθ' ἡμέραν ἠθροίζοντο καὶ παρεμβολή κραταιά ἐγένετο. Ἦν γὰρ τὸ γένος τῶν Βλάχων ἀσύστατον καὶ πρὸς ἐπιβουλίαν τῶν ἡγεμόνων ῥέπον τὴν γνώμην εὐκίνητον.

7. Ὁ γὰρ βεηβόδας τοῦ τότε καιροῦ ὑπῆρχεν ἀνεψιὸς τοῦ Μίλιτζα, υἱὸς ἀδελφοῦ, Νδάνου ἐπονομαζομένου. Μαθὼν οὖν, ὅτι τέθνηκε Μίλιτζας, — ἐκεῖνος 202b δὲ ἦν διάγων σὺν τῷ Μουράτ, ὅτε ἐστράτευσε κατὰ τῆς Πόλεως καὶ ὡς ἐν παρτάξει πολέμου ἔτοιμος καὶ αὐτὸς σὺν τοῖς Τούρκοις δραμῶν εἰς ἐνέδραν, — ἔλαθεν εἰσελθὼν ἐν τῇ πόλει. Καὶ ἐμφανῆ ποιήσας ἑαυτὸν τῷ βασιλεῖ ἐξήρχετο σὺν τοῖς Ῥωμαίοις καὶ ἠνδραγάθει κατὰ τῶν Τούρκων. Ὡς οὖν ὁ Μωράτ ἀπέστη τῆς Πόλεως μὴ τυχῶν, ὃ ἐν ἐλπίσιν ἦν, ἀλλ' ἀποτυχῶν τοῦ σκοποῦ, καὶ ὁ Νδάνος 10 προσκυνήσας τῷ βασιλεῖ ἐζήτηε ἐλευθερίαν καὶ ὁδὸν εὐθείαν τοῦ ἐλθεῖν εἰς τὰ ἴδια. Ὁ βασιλεὺς φιλοτιμήσας δὲ καὶ εἰς μίαν τῶν μεγίστων νηῶν εἰσάξας ἔστειλεν αὐτὸν ἀπὸ τοῦ Ποντικοῦ Πελάγους εἰς τὸ Ἀσπρόκαστρον. Ἐκεῖ δὲ οἱ τῆς Βλαχίας εὐρισκόμενοι ἄρχοντες εὐφήμησαν αὐτὸν ὡς ἡγεμόνα καὶ εἰς τὴν παπικὴν ἡγεμονίαν ἀπεκατέστησαν, κτείναντες τὸν νόθον υἱὸν τοῦ Μίλιτζα. Ὡς 15 δ' ἐγένετο κύριος πάσης Βλαχίας, ἔστειλεν εἰς τὸν Μωράτ ἀποκρισιαρίους εἰρηνεύσων αὐτὸν· καὶ ἐγένετο, ἦν γὰρ χρηστὸς τῷ ἦθει καὶ ἡμερος ὁ Μωράτ. Ἐδίδοτο γοῦν παρ' αὐτοῦ τὸ κατ' ἔτος τέλος καὶ εἶχε παντοίαν ἀνάπαισιν καὶ τὴν Βλαχίαν ὁ Νδάνος αὐθέντευεν.

8. Ἄλλ' ἐπάνιτω μοι νῦν ὁ λόγος εἰς τὸν Δραγούλιον· οὕτω γὰρ ἐκαλεῖτο, 20 πανοῦργος τοῖς τρόποις ὧν· καὶ γὰρ τὸ Δραγούλιος ὄνομα πονηρὸς ἐρμηνεύεται. Κροτήσας οὖν πόλεμον μετὰ τοῦ Νδάνου ἀπέτεμε τὴν αὐτοῦ κεφαλὴν καὶ κύριος τῆς ἡγεμονίας τοῦ πατρὸς αὐτοῦ κατέστη. Ὁ δὲ Μουράτ μαθὼν τὸ δράμα βαρέως ἔφερεν· εἶχε γὰρ ἐν χερσὶν ἄλλον ἀδελφὸν τοῦ Νδάνου καί, βουλευθεῖς τοῦ καταστῆσαι αὐτὸν ἡγεμόνα ἀντὶ τοῦ φονευθέντος ἀδελφοῦ αὐτοῦ, ἔστειλεν 203b αὐτὸν σὺν δυνάμει ἐν Βλαχίᾳ. Ὁ δὲ Δραγούλιος πόλεμον στεῤῥὸν ἐγείρας

3 ῥέπων P || 4 βεῖβόδας P.

pare că s-a petrecut mai târziu (vz. operele citate la nota 6). — *Cetatea Albă* Ἀσπρόκαστρον. Explicarea numelui cred că ne-o dă cel mai bine Constantin VII Porfirogenitul care, vorbind despre ἐρημόκαστρα „cetăți fără stăpîn“, nu părăsire, „rustii“, de la vadrurile Nipruului, ne spune că „prima cetate e cea numită de Pecenegi „Albă“, pentru că pietrele apăreau foarte albe“ κάστρον πρῶτον τὸ ὀνομασθὲν παρὰ τῶν Πατρινακτῶν Ἀσπρον διὰ τὸ τοὺς λίθους αὐτοῦ φαίνεσθαι καταλεύκους De administrando imperio, ed. Bonn, p. 167, 7 sau ed. Moravcsik-Jenkins, 37, 60.

8: *Dragulios*: adică Dracu. — Πανοῦργος *rău și viclean*: Duca explică astfel greșit Δραγούλιος sub impresia contemporanului său Vlad Tepeș (1456—1462), feciorul lui Vlad Dracul; vz. N. Iorga, *Geschichte des osmanischen Reiches*, vol. I, Gotha, 1908, p. 413, n. 1 și I. Minea, *Vlad Dracul și vremea sa*, p. 6, n. 2. — *alf frate al lui Dan*: despre acest frate al lui Dan II vz. Al. A. Vasilescu, *Urmașii lui Mircea cel Bătrîn*, p. 15, n. 11.

lor, i-a pus pe fuga și pînă la urmă i-a nimicit și pe fratele lui Dan l-a ucis și însuși a moștenit domnia.

5                   **Murad II**           9. În anul acela a venit un om de-ai lui Caraman și-i  
                   **se războiește**       spune lui Murad, că între caii aceleia e un cal din cei ara-  
                   **cu Caraman.**       bești în ce privește isprava, statura, culoarea, proporția  
 10 mădulărelor și încheieturilor lui ca nici unul din cîți cai sînt crescuți și dre-  
                   și bine și cu grijă la arabi. Și pe Murad l-a apucat pofta să aibă acel cal  
                   și trimite pe unul din slujitorii lui de cinste și-i cere calul; Murad avea  
 15 nădejde să-i dea calul la cea dintii vorbă, de dragul prieteniei sau în  
                   schimbul unui preț oarecare; căci Murad era acela care mereu îl hăr-  
                   țuia și-l amenința totdeauna, pentru că din timpul părintelui și al stră-  
                   bunilor săi norocul a stat de partea lui și în contra țării lui Caraman.  
                   Și așa în multe feluri avea nădejde să pună mîna pe cal. Caraman însă  
 20 gîndind dimpotrivă, a răspuns slujitorului lui Murad: „Poate stăpînul  
                   tău să încalceze calul ăsta?” — arătîndu-i și calul cu degetul. Acela însă  
                   a răspuns: „Dacă poate sau nu poate, nu e de căderea mea să dau răs-  
                   puns; căci numai dînsul poate să-ți răspundă; mie însă spune-mi răs-  
                   punsul care am să-l aduc domnului meu“. — Iar Caraman a spus:  
 25 „Anunță domnului tău, că: „Nu vei putea sta pe cal, deoarece e foarte  
                   zburdalnic; căci eu abia de pot pune piciorul în scară; și de aceea nu  
                   ți-l trimit“. Cînd a auzit Murad aceste vorbe, s-a cătrănit tare și, în  
                   grabă adunîndu-și oștile, a trecut strîmtoarea și a sosit la Brusa, aștep-  
                   tînd și acolo puțin, pînă să se adune și oștile de răsărit.

25                   **Vlad Dracul**       10. Și Dragulios, voievodul Țării Romînești, care a fost  
                   **la Brusa.**       amintit de curînd, a venit trecînd strîmtoarea și întîlnin-  
                   du-se la Brusa cu sultanul Murad; și închinîndu-i-se, i s-a supus și i-a fă-  
                   găduit că, atunci cînd Murad o să trebuiască să treacă în Ungaria, el îi va  
                   da vad, el va merge înainte pînă la granițele Alamaniei și Rusiei. Murad  
 30 bucurîndu-se mult de aceste făgăduieli, l-a pus să stea la masă și să bea  
                   împreună cu el și l-a primit cu toată cinstea și cu daruri foarte multe pe  
                   el și pe însoțitorii lui, căci erau peste trei sute; și îmbrățișîndu-l, l-a lă-  
                   sat să plece.

---

9: *Caraman*: adică un urmaș din timpul lui Murad II (1421—1451) al lui Caraman, întemeietorul sultanatului de la Iconion al turcilor caramanlii; vz. XVIII, 9. L. Chalc., II, 20, 17 îi spune Caraman Alisurios, confundîndu-l cu Carmian (vz. G. Moravcsik, II, 68 s.v. *Αισούργος*); ne mai spune că Murad a pornit asupra lui, pentru că între altele i-a găsit și vina, că l-a adăpostit pe fratele său mai mic și apoi l-a trimis la bizantini.

κατὰ τῶν ἐπεμβαινόντων, ἔτρεψε καὶ εἰς τέλος ἠφάνισε καὶ τὸν ἀδελφὸν τοῦ Νδάνου ἔκτεινε καὶ αὐτὸς τὴν ἡγεμονίαν ἐκληρονόμησε.

9. Ἐν ἐκείνῳ δὲ τῷ ἔτει ἦλθεν εἰς ἐκ τῶν τοῦ Καραμάν ἀπαγγέλων τῷ Μουράτ, ὅτι ἐν τοῖς ἵπποις αὐτοῦ ἔστιν εἷς τῶν Ἀραβικῶν ἵππων ἔν τε πράξει ἔν τε ἡλικίᾳ, ἐν χρώματι, ἐν ἰσότητι τῶν μελῶν τε καὶ ἄρθρων ὡς οὐδεὶς τῶν 5  
παρὰ τοῖς Ἀραβι καλῶς καὶ ἐπιμελῶς τρεφομένων καὶ παιδευομένων. Ὁ Μου-  
ράτ οὖν ἐλθὼν εἰς ἐπιθυμίαν τοῦ ἵππου στέλλει ἓνα τῶν τιμίων αὐτοῦ δούλων  
καὶ ζητεῖ τὸν ἵππον, ἐλπίζων ὁ Μουράτ κατὰ τὴν πρώτην ἀγγελίαν τοῦ δοῦναι  
τὸν ἵππον χάριν φιλίας ἢ ἀνταλλαγῆς τινος τιμήματος· ἦν γὰρ ὁ Μουράτ ἀεὶ  
δέρων καὶ ἐπαπειλῶν αὐτὸν πάντοτε, ἐκ πατρώθεν καὶ πάππων εὐτυχῆς ὢν κατὰ 10  
τῆς ἡγεμονίας τοῦ Καραμάν. Ἐθάρξει τοίνυν κατὰ πολλοὺς τρόπους τοῦ ἔχειν  
τὸν ἵππον. Ὁ δὲ Καραμάν τὰ ἐναντία φρονῶν ἀπελογίσατο τῷ δούλῳ τοῦ Μου-  
ράτ· „Δύναται ὁ κύριός σου ἐπιβῆναι τῷ ἵππῳ τούτῳ;“ — δεικνύων δακτυλο-  
δείκτως, καὶ τὸν ἵππον. Ὁ δὲ εἶπεν· „Εἰ δύναται ἢ οὐ δύναται, οὐκ ἐμοὶ τυγ- 15  
χάνει τὴν ἀπόκρισιν δοῦναι· αὐτὸς γὰρ δύναται τοῦ ἀνταποκριθῆναί σοι· ἐμοὶ  
δὲ ἀποκρίναι τί τὸ μέλλον ἀνταποκρίναι τῷ κυρίῳ μου.“ — Ὁ δὲ Καραμάν ἔφη·  
„ Ἄνάγγειλον τῷ κυρίῳ σου, ὅτι· „Οὐ δυνήσῃ καθίσαι ἐν τῷ ἵππῳ, ἀγέρωχος 204b  
ὑπάρχων· μόλις γὰρ ἐγὼ τὴν ἐπίβασιν τίθημι· καὶ διὰ τοῦτο οὐ πέμπω σοι.““ —  
Ὁ δὲ Μουράτ ἀκούσας τοὺς λόγους ἐσκληρύνθη καί, σπουδῆ τὰ στρατεύματα  
συναγαγὼν καὶ περάσας τὸν πορθμὸν, εἰς Προῦσαν ἀφίκετο κάκει μικρὸν ἀνα- 20  
μείνας, ἕως καὶ τὰ τῆς ἀνατολῆς συναχθῶσι.

10. Καὶ ὁ πρὸ μικροῦ ῥηθεις Δραγούλιος, ὁ βεηβόδας Βλαχίας, ἔφθασε  
διαβάς τὸν πορθμὸν καὶ ἐν τῇ Προῦση τυχὼν τῷ ἀμηρᾷ Μουράτι· καὶ προσκυ-  
νήσας αὐτῷ ὑπετάγη ὑποσχεθεὶς, ὁπότεν δέη περᾶσαι ὁ Μουράτ ἐν τῇ Οὐγγρίᾳ,  
αὐτὸς δώσει πόρον, αὐτὸς γενήσεται προοδοποιὸς ἄχρις ὁρίων Ἀλαμανίας τε καὶ 25  
Ῥωσίας. Ὁ δὲ Μουράτ ἀγασθεὶς ἐπὶ τοῖς ὑποσχεθεῖσι καὶ ὁμοτράπεζον καὶ συμ-  
πότην αὐτὸν ποιήσας καὶ λίαν φιλοτιμήσας καὶ δῶρα πλεῖστα αὐτὸν τε καὶ τοὺς  
σὺν αὐτῷ, ἦσαν γὰρ ὑπὲρ τοὺς τριακοσίους, καὶ ἀσπασάμενος ἀπέλυσεν.

1—2 ἀδελφὸν τοῦ Νδάνου *scripsi*: δραγούλιον *et supra ad* δάνον P: el fratello de Dános I: Δάνου ἀδελφὸν Bull || 14 οὐκ ἐμοὶ Bull: οὐκ ἐμῇ P: οὐκ ἐμὸν Bek || 22 βεῖβόδας βλαχείας P || 23 Μουράτι P: Μουράτ P<sub>1</sub> Bull.

10: *care a fost amintit de curind*: vz. 8 și 6. — *pină la granițele Alamaniei și Rusiei*: adică ale Austro-Germaniei și Rusiei subcarpatice.

Caraman  
se supune. 11. Murad din Brusa a venit la Cotaiaon și de acolo ridi-  
cîndu-se, a intrat în hotarele lui Caraman și a cucerit două  
orașe; unul se cheamă în limba turcilor Acsiari și celălalt Pegsiari; și  
orașul din urmă era aproape de Iconion la o depărtare de două zile de  
5 drum. Atunci Caraman neavînd ce face, trimite soli la el pe cei mai de  
cinste din mării lui dregători și bani destui și calul și-i dă și cele două  
orașe care le luase, cu satele și cîmpiile, numai să se întoarcă înapoi; și  
i-a trimis scrisori de rugăminte și soru-sa, căci Caraman era cumnat cu  
Murad, ținînd pe sora acestuia. Iar el lăsîndu-se îndoit prin rugămintele  
10 lor, a făcut pace cu jurămînt și s-a întors.

Cererile lui  
Murad II față de  
Serbia. XXX. După ce a sosit la Adrianopole, a aflat că despotul  
Serbiei, feciorul lui Lazar și fratele soției lui Baiazid, a  
murit; despre acesta a fost vorba în timpurile lui Baiazid,  
anume Ilderim; și Murad trimite soli la urmașul lui și-i cere întreaga  
15 Serbie. Căci despotul care murise, nu avea moștenitor; se săvîrșise din  
viață fără copii. Avea un nepot de soră, de la Mara, fata lui Lazar și  
sora răposatului Ștefan; era adică Gheorghe, feciorul lui Vulc, ginerele  
lui Lazar. Văzînd el solii, i-a cinstit cum trebuia, și luînd în seamă apu-  
căturile balaurului că, dacă a mîncat și s-a săturat, se va smeri puțin,  
20 de altcum, și Serbia și Bulgaria și locurile din părinți, toate deschizînd  
larg gura, le va înghiți, activează potrivit împrejurărilor și-i dă în căsă-  
torie pe fie-sa și partea cea mai mare din Serbia chipurile zestre, numai  
să încheie pace cu jurămînt. Iar numărul talanților de aur și argint, ci-  
ne-l va putea spune? Trimite soli și-l înduplecă pe sultan și el trimite  
25 pe Sariția, unul din viziri, să pețească fata și să-i dea lui Gheorghe ju-  
rămînt și să ia și de la el încredințare. Și s-a întîlnit Sariția cu despotul  
Gheorghe și săvîrșind lucrările logodnei, a venit înapoi. Cerînd despotul  
dezlegare să construiască pe malul Dunării o cetate, Murad i-a dat-o;  
și s-a trimis o hotărîre în scris și despotul a început să zidească Sme-  
30 derevo.

---

XXX, 1: *despotul Serbiei*: e Ștefan vz. XXIX, 3, feciorul lui Lazăr (1372—1389), care a fost ucis în lupta de la Cosovo 1389 vz. III, 2; pe Ștefan (1389—1427), mort fără copii, l-a urmat nepotu-său de soră Gheorghe, feciorul cumnatului său Vulc Brancovici, ginerele lui Lazar. La Gheorghe Brancovici (1427—1456) trimite Murad II soli și Gheorghe dă pe fie-sa Maria după el, spre a-l molcomi. — *a fost vorba*: vz. IV, 1. — *trimite soli πέμπει αποκρισάρους* cp. L. Chalc., II, 20, 7—17. — *και γαμβρός* *ginerile*: e Vulc și am aștepta γαμβρού in acord cu Βούλκου Dar, pentru că urma iar un genitiv, Duca a intercalat un και și a continuat cu nominativul. In genere, Duca nu prea ține acordul cazului la

11. Ὁ δὲ Μωράτ ἐκ τῆς Προύσης εἰς Κοτυάειον ἐλθὼν, ἐκεῖθεν ἀπάραι εἰσηλθεν ἐν τοῖς ὄριοις τοῦ Καραμάν. Καὶ χειρωσάμενος πόλεις δύο, ἡ μία καλεῖται κατὰ τὴν τῶν Τούρκων γλῶτταν Ἄκσιαρι, ἡ δὲ ἑτέρα Πέγσιαρι· ἦν δὲ ἡ πόλις αὕτη ἐγγὺς Ἰκονίου, ἀπέχουσα δύο ἡμερῶν ὁδόν. Τότε ὁ Καραμάν μὴ ἔχων τι δρᾶσαι, στέλλει πρὸς αὐτὸν πρέσβεις τοὺς ἐντιμότερους τῶν ἀρχόντων αὐτοῦ καὶ χρήματα ἱκανὰ καὶ τὸν ἵππον καὶ τὰς δύο πόλεις, ἃς ἔλαβε, σὺν τοῖς κάμποις καὶ τοῖς χωρίοις μόνον τοῦ στραφῆναι εἰς τὰ ὀπίσω, στείλασα καὶ γραφὰς παρακλητικὰς ἢ ἀδελφῆ αὐτοῦ πρὸς αὐτόν, ἦν γὰρ ὁ Καραμάν γαμβρὸς ἐπ' ἀδελφῆ τοῦ Μωράτ. Ὁ δὲ καμφθεὶς ταῖς παρακλήσεσιν αὐτῶν ἐποίησεν εἰρήνην σὺν ὄρκοις καὶ ὑπέστρεψεν.

XXX. Ἐλθὼν δὲ ἐν Ἀδριανουπόλει καὶ μαθὼν ὅτι ὁ δεσπότης Σερβίας, υἱὸς τοῦ Λαζάρου καὶ γυναικαδελφὸς τοῦ Παγιαζήτ, ἀπέθανεν, ὃν ὁ λόγος ἐν τοῖς τοῦ Παγιαζήτ χρόνοις, τοῦ Ἰλτρῆμ λέγω, ἰστόρησεν, πέμπει πρὸς τὸν αὐτοῦ διάδοχον ἀποκρισιαρίους, ζητῶν τὴν ἅπασαν Σερβίαν. Ἦν γὰρ ὁ ἀποθανὼν μὴ ἔχων κληρονόμον· καὶ γὰρ ἄπαις ἐτελεύτησεν. Εἶχεν οὖν ἀδελφιδοῦν ἐκ τῆς Μάρω, τῆς θυγατρὸς Λαζάρου καὶ ἀδελφῆς αὐτοῦ τοῦ τεθνηκότος Στεφάνου· ἦν γὰρ Γεώργιος, υἱὸς Βούλκου καὶ γαμβρὸς Λαζάρου. Ἰδὼν οὖν τοὺς ἀποκρισιαρίους καὶ τιμήσας αὐτούς, ὡς ἐχρῆν, καὶ κατὰ νοῦν λαβὼν τὰς τοῦ δράκοντος ἐπηρείας, ὅτι, εἰ μὲν φάγη καὶ κορεσθῆ, μικρὸν ταπεινωθήσεται, εἰ δ' οὖν, καὶ Σερβίαν καὶ Βουλγαρίαν καὶ τοὺς πατρικοὺς τόπους αὐτοῦ, ἅπαντα χανὼν ῥοφήσει, καὶ πραγματεύεται τὸν καιρὸν καὶ δίδωσιν αὐτῷ τὴν αὐτοῦ θυγατέρα εἰς γάμον καὶ τὸ πλεῖστον μέρος τῆς Σερβίας εἰς προῖκα τάχα, μόνον ἐνόρκως ποιήσωσι τὴν εἰρήνην. Χρυσίου δὲ καὶ ἀργυρίου ταλάντων ἀριθμὸν τίς διηγήσεται; Στέλλει ἀποκρισιαρίους καὶ πείδουσι τὸν ἡγεμόνα· καὶ πέμπει τὸν Σαρητζιάν, ἕνα τῶν βεζιρῆδων τοῦ μνηστεῦσαι τὴν κόρην καὶ δοῦναι ὄρκους τῷ Γεωργίῳ καὶ λαβεῖν παρ' αὐτοῦ ἀσφάλειαν. Ἐντυχὼν οὖν ὁ Σαρητζιάς τῷ δεσπότη Γεωργίῳ καὶ τελειώσας τὴν τῶν μνήστρων προᾶξιν ἐπανῆλθεν. Αἰτήσας λύσιν τοῦ οἰκοδομῆσαι πολίχνιον ἐν τῇ ἀκτῇ τοῦ Δανούβεως, δέδωκεν αὐτὴν ὁ Μουράτ· καὶ ἀπελύθη ὁρισμὸς εἰς αὐτὸν καὶ ἤρξατο κτίζειν ὁ δεσπότης τὸ Σμέδροβον.

12 γυναικαδελφὸς P || 19 δράκοντος Bull: δράκογτας P || 20 δ' οὖν P: δ' οὐ Bull || 25 βεζιρῶν P.

apozitie, ci continuă cu nominativul; ср. αὐτούς, ἔτι ἀφήλικες ὄντες p. 263, 13 sau ἐν κάστρῳ τινί, Νύμφατον ἐπονομαζόμενον p. 263, 14 et passim. — *și Bulgaria*: despotul Serbiei stăpînea atuncea și peste părți din Bulgaria. — *talantilor*: termen clasicizant pentru bizantinul „centnar”; vz. XIX, 9. — Σμέδροβον *Smederovo*: Semendria, adică cetatea sf. Dimitrie, mai greu a sf. Andrei, precum crede Bullialdus, Duca, ed. Bonn, p. 595.

**Expediția lui Murad II și Vlad Dracul în Transilvania, 1438.** 2. Fiind acuma aproape vreme de vară, Murad pornește cu armata în Ungaria, și, trecînd Dunărea la Nicopole, îi iese înainte Dragulios și întîmpinîndu-l cu bucurie, îl însoțește cu armata sa pe Murad. Și ducîndu-l înăuntru cale de patru zile, a aflat locul pustiu; căci ungurii aflînd de năvălirea lui Murad au strămutat satele și orașele mai mici. Și au călcat turcii mult pămînt pustiu și n-au cîștigat nimic decît o cetate mică și aceea fără să se aștepte. Căci bărbații ieșiseră să caute cele trebuincioase pentru trai și au rămas afară de oraș; dimineața trecînd turcii în grabă pe acolo, au găsit porțile deschise și au intrat înăuntru, pentru că nu era nimeni să le stea împotriva; după ce însă au luat prada, au plecat mai departe. Venind pînă la Zipinion, — acesta e unul din orașele strălucite ale Ungariei, — n-au îndrăznit să se apropie. Și locuitorii orașului, căutînd sălbatic la turci, se luptau piept la piept, fără să încuie porțile, căci rămîneau deschise; și omorînd mulți turci, au luat-o la goană înapoi, avînd mereu pe Dragulios mergînd înaintea lor; căci Murad se temea să nu i se întindă vreo cursă de Dragulios. Și ajungînd la marginea Dunării, au trecut-o. Și în timpul acela rege era un copilaș și nici regent nu era. Și cum au văzut îndrăzneala turcilor, regina a pus pe unul din nobilii viteji mare domestic al armatei, un bărbat îndrăzneț și inimos și în ale războiului, un al doilea Ahil sau Hector.

**Murad II se cunună cu fata despotului Serbiei, 1436.** 3. Trecînd Murad peste Dunăre și ajungînd la Adrianopole trimite pe Sariția ca vătăjel să-i aducă mireasa din Serbia. Și venind, despotul l-a primit cu toată cinstea, căci iarna aceea fusese încoronat; împăratul Ioan adică trimițînd pe Gheorghe Filantropinos cu insemnele, l-a făcut despot al Serbiei. Și a pornit vătăjelul cu mireasa, luînd cu ei odoare nesfîrșite și veșminte cusute cu fir de aur; și ea a luat cu dînsa și pe cei doi frați ai ei; după ce au ajuns, au făcut veselie mare și nuntă; și sultanul mai avea o soție de mai înainte, pe fata lui Spentiar, ci pe aceasta o dorea mai mult, fiind frumoasă și la suflet și

2: o cetate de tot mică: Sighișoara după Christian Engel care cunoștea izvoare săsești contemporane; vz. I. Minea, *Vlad Dracul și vremea sa*, p. 12. — Zipinion: Sibiu. — ποταμού Dunării: Duca nu o dată numește Dunărea simplu: ποταμός fluviu vz. p. 259,21; 271,26; 273,11. — rege: se înțelege în Ungaria. — mare domestic al armatei: e lăncu de Hunedoara; vz. XXXII, 1, unde i se spune protostrator. Marele domestic era generalul comandant al armatelor; în timpul de mărire ale statului bizantin era un domestic de răsărit și altul de apus. În secolul 14 și 15 marele domestic era a treia demnitate după despot la curtea bizantină; vezi Codin, *De officiis*, ed. Bonn, p. 7, 15 și 36, 19. — Ahil și Hector: cei mai mari și mai viteji eroi din legenda războiului Troadei.

3: cu insemnele, l-a făcut despot: Știrea lui Duca despre încoronarea de împăratul bizantin ca despot a craiului Serbiei e de toată importanța. Domnul român, Mircea cel Bătrîn, între alte titluri, purta și titlul de despot. Și cred că N. Iorga,

2. Ὁ δὲ Μωράτ ἦδη θέρους ὥρας ἐγγὺς οὐσης στρατεύει εἰς Οὐγγρίαν καὶ περάσας τὸν Δάνουβιν διὰ τῆς Νικοπόλεως, συναντᾷ τοῦτον Δραγούλιος καὶ μετὰ περιχαρείας ἀσπασάμενος σὺν τῷ στρατῷ αὐτοῦ συνοδεύει τῷ Μουράτ. Καὶ εἰσβάσας αὐτὸν ἐντὸς τεττάρων ἡμερῶν πορείαν, εὗρεν ἔρημον τὸν τόπον· μαθόντες γὰρ οἱ Οὐγγροὶ τὴν ἐπέλευσιν τοῦ Μωράτ, ἐμετόικισαν τὰς κόμας καὶ τὰ μικρὰ πολίχνια. Καὶ κατεπάτησαν οἱ Τοῦρκοι γῆν πολλὴν ἔρημον, μὴ κερδήσαντές τι πλὴν ἐνὸς κάστρου σμικροτάτου καὶ αὐτὸ παρ' ἐλπίδα. Οἱ γὰρ ἄνδρες ἐξεληθόντες τοῦ εὐρεῖν τὰ τῶν ἀναγκαίων χρειώδη καὶ μείναντες ἔξω τῆς πόλεως, οἱ Τοῦρκοι πρῶτ' παρατρέχοντες εὗρον τὰς πύλας ἀνεωγμένας καὶ εἰσῆλθον, τινὸς μὴ ὄντος τοῦ ἀντιπαρατάκτου· λαβόντες δὲ τὴν λείαν ἐξήσαν. Ἐλθόντες δὲ ἄχρι Ζιπηνίου, — αὕτη δὲ ἐστὶ μία τῶν περιφανῶν πόλεων Οὐγγρίας, — οὐκ ἐτόλμησαν προσεγγίσει. Οἱ πολῖται δὲ ἀγριωπὸν πρὸς τοὺς Τούρκους βλέψαντες καὶ κατὰ στόμα ἀντιμαχησάμενοι, μὴ κλείσαντες τὰς πύλας, ἦσαν γὰρ ἀνεωγμένοι, καὶ πολλοὺς τῶν Τούρκων φονεύσαντες, ὀπισθώρμησαν ἔχοντες αἰεὶ τὸν Δραγούλιον προοδοποιόν· ἐφοβήθη γὰρ ὁ Μωράτ, μήπως ἐνέδρα γένηται κατ' αὐτοῦ παρὰ τοῦ Δραγουλίου. Καὶ ἐλθόντες ἐν τῇ ἀκτῇ τοῦ ποταμοῦ ἐπέρασαν. Ἦν γὰρ τοῦ τότε καιροῦ ῥήξ βρεφύλλιον καὶ οὐκ ἦν ὁ ἐπιτροπεύων. Ὡς εἶδον τοίνυν τὴν τόλμην τῶν Τούρκων, ἔστησεν ἡ ῥήγνα τῶν γενναίων ἓνα μέγα δομέστικον τοῦ φασάτου, ἄνδρα τολμηρὸν καὶ εὐκάρδιον καὶ πρὸς τὰ πολεμικὰ ἕτερον Ἀχιλλέα ἢ Ἐκτορα.

3. Ὁ δὲ Μουράτ διαβάς τὸν ποταμὸν καὶ ἐν Ἀδριανοῦ καταντήσας στέλει τὸν Σαρητζιαν ὡς νυμφαγωγὸν τοῦ ἀγαγεῖν τὴν νύμφην ἐκ τῆς Σερβίας. Καὶ ἐλθὼν καὶ δεξιωσάμενος αὐτὸν ὁ δεσπότης φιλοτίμως, ἦν γὰρ ἐν ἐκείνῳ τῷ χειμῶνι στεφθεῖς· ὁ γὰρ βασιλεὺς Ἰωάννης πέμπας Γεώργιον τὸν Φιλανθρωπινὸν σὺν τοῖς παρασῆμοις, ἐποίησεν αὐτὸν δεσπότην Σερβίας. Ἀπάρας οὖν ὁ νυμφαγωγὸς σὺν τῇ νύμφῃ, ἔχοντες θησαυροὺς ἀμετρήτους καὶ χρυσοῦφάντους στολάς, ἄγουσα μετ' αὐτῆς καὶ τοὺς δύο ἀδελφοὺς αὐτῆς, ἐλθόντες δὲ καὶ χαρὰν μεγάλην καὶ γάμους ποιήσαντες, — ἦν γὰρ ἔχων καὶ ἐτέραν προλαβὼν, τοῦ Σπεντιάρ θυγατέρα, γυναῖκα, ἀλλὰ ταύτην ἐπόθει πλέον ὠραίαν οὔσαν καὶ ψυχῇ καὶ σώ-

1 ὄρα P || 18 γενέων P: εὐγενῶν Bull. || 22 τὸ Σαρητζία P || 24 φιλαντινον P: Φιλανθρόπινιν Bull.

*Istoria Romînilor*, vol. III, Bucureşti, 1937, p. 291—292 și 296, are toată dreptatea cînd spune că Mircea primise de la Bizanț titlul de despot. Ioan VIII Paleolog l-a încoronat despot pe craiul Serbiei Gheorghe Brancovici, trimițînd însemnele de despot prin Gheorghe Filantropinos; tot Ioan VIII Paleolog, ne spune G. Sfranțes, 1051, B ed. Bonn p. 200, 16, dacã nu cumva e una și aceeași încoronare de care ne vorbește Duca) îi dă titlul de despot și lui Lazar, feciorul lui Gheorghe, cînd ia de soție pe Elena, nepoata de frate a împăratului, fata despotului Toma Paleolog; și tot așa Ioan V Paleolog (1341—1391), cãci în 1390 Mircea își spunea acuma despot, trebuie sã-l fi încoronat pe domnul Țării Romînești despot, trimițîndu-i însemnele cuvenite. — *Spentiar*: e sultanul din Sinope vz. XXXIII, 10, numit așa dupã tatãl sãu Spentiar, la care se refugiase Musa, protejatul lui Mircea cel Bãtrîn; vz. XIX, 1.

trup ; săvîrşindu-se serbările nunţii, i-a lăsat pe fraţii soţiei sale să plece cu bine şi cu multe daruri, iar el, deoarece toamna începuse, şedea la Adrianopol, cînd ieşind la vînătoare, cînd petrecînd la spectacole şi în beţii.

- 5 **Expediţia lui Murad II în Serbia, 1439.**
4. La începutul primăverii însă pune la cale un plan plin de răutate în contra despotului, sócrul său ; sfătuitor la aceasta avînd pe unul din mai marii lui, un om rău şi duşman neîmpăcat al creştinilor, cu numele Fadulah. Acesta a fost mai întîi administrator general al veniturilor împărăţiei ; după aceea, sultanul văzînd însuşirile lui aprige la orice faptă fără de scrupul şi neînduplecat în planurile lui şi duşman hotărît în contra creştinilor, îl face şi mare vizir. Şi într-una din zile i-a spus lui Murad : „De ce, stăpîne, nu faci să dispară pînă la capăt duşmanii credinţei noastre ? Căci dumnezeu ți-a dat o domnie atît de mare, tu însă nu o bagi în seamă şi nu-i tratezi pe ei, cum îi place lui dumnezeu, ci îi alinţi pe necredincioşi ca un iubitor de oameni întru îndelungată răbdare. Dar aceasta nu-i nici cu voia lui dumnezeu, ci iataganul tău să mănînce carnea celor necredincioşi, pînă ce se vor întoarce la învăţătura singurului dumnezeu şi a marelui profet. Cunoaşte deci, o sultane, că acea cetăţuie ce a construit-o despotul Serbiei, nu este în interesul nostru. Să fie luată de la dînsul şi o vom avea ca punct de trecere din Serbia în Ungaria. Să-i luăm izvoarele veşnice care fac să iasă aurul şi argintul ca o apă nesecată şi deodată cu ele vom cîştiga Ungaria şi vom ajunge dincolo de Italia şi vom umili pe duşmanii credinţei noastre“. Sultanul fiind foarte simplu şi neavînd nici o răutate întru inima lui, şi-a plecat urechea la vorbele satanei. Şi trimite soli la despotul Serbiei şi-i cere cetatea ce a ridicat-o de curînd, anume Smederevo. Dar el i-a trimis înapoi cuvînt şi-i aduce aminte de jurăminte şi de înrudire. Dar asupritorul n-a voit nici într-un chip să bage în seamă cuvintele despotului şi porneşte cu armată asupra lui. Şi mai întîi, în timp de vară, merge la Smederovo. Şi era hambarul cetăţii gol, ca şi celelalte magazii de provizii.
- 10
- 15
- 20
- 25
- 30
- Şi pîndind clipa potrivită, a blocat cetatea împresurînd-o trei luni ; şi din lipsă de cele trebuincioase pentru trai, s-a predat, după ce a jurat şi a dat încredinţare să nu facă nimănui nici o nedreptate. Deschizînd porţile, au ieşit întru închinarea lui. Şi înăuntru era feciorul mai mare al despotului şi unchiul lui după mamă, Toma Cantacuzino. Şi-a pus turci destui de

4 : cp. L. Chalc., II, 23, 19—25, 5 şi Critobul, II, 7, 5—6. — *μεσάζοντα* e prim-ministru, mare vizir. — *izvoarele veşnice... aurul şi argintul* : despre bogăţiile miniere ale Serbiei v. L. Chalc., II, 177, 14—17, dar mai ales Critobul, II, 7, 3.— *σὺν αὐτὰς deodată cu ele* ; așa e în manuscris şi n-am îndreptat în *αὐταῖς*, căci am considerat *σὺν* ca adverb şi *αὐτὰς* obiect direct la *κροθῆσομεν*.—



ματι, — τῶν γάμων δὲ πληρωθέντων καὶ τοὺς γυναικαδελφούς αὐτοῦ ἀσμένως ἀποπέμψας μετὰ δῶρων πολλῶν, αὐτὸς ἐν Ἀδριανουπόλει φθινοπώρου ἀρχομένου ἐκάθητο, πῆ μὲν ἐν κυνηγεσίοις ἐξερχόμενος, πῆ δὲ ἐν θεάτροις καὶ πότοις ἀσχολούμενος.

4. Ἐαρος δ' ἀρχομένου βουλὴν βουλευέται πονηρὰν κατὰ τοῦ δεσπότη 208b  
καὶ πενθεροῦ αὐτοῦ, ἔχων εἰς τοῦτο ἓνα τῶν μεγιστάνων αὐτοῦ σύμβουλον, ἀν-  
θρωπον κακοποιὸν καὶ τῶν χριστιανῶν ἐχθρὸν ἄσπονδον, ὄνοματι Φαδουλάχ. Οὗ-  
τος γὰρ ἦν πρῶτον τῶν εισοδημάτων τῆς ἡγεμονίας μέγας χαρτουλάριος· εἶτα  
δρῶν αὐτοῦ τὸ πανουῖργον ὁ ἡγεμὼν ὀξὺ καὶ πρὸς τὰς βουλὰς αὐστηρὸν καὶ κατὰ  
τῶν χριστιανῶν ἐχθροδῶς διακαίμενον, ποιεῖ αὐτὸν καὶ μεσάζοντα. Καὶ τῷ Μου- 10  
ράτ μιᾶ τῶν ἡμερῶν εἶρηκεν· „Ἴνα τί, κύριε, τοὺς ἐχθροὺς τῆς ἡμετέρας πί-  
στεως εἰς τέλος οὐκ ἀφανίζεις; Θεὸς γὰρ διδούς τὴν τοσαύτην ἡγεμονίαν, σὺ  
καταφρονῶν αὐτὴν οὐκ ἐπιβλέπεις εἰς αὐτούς, ὡς τῷ Θεῷ δοκοῦν, ἀλλὰ φιλαν-  
θρώπως εἰς μακροθυμίαν τοὺς ἀπίστους περιθάλπεις. Οὐκ ἔστιν οὖν τοῦτο, οὐκ 15  
ἔστι Θεῷ βουλητόν, ἀλλ' ἡ μάχαιρά σου φαγέτω κρέα τῶν ἀσεβῶν, ἕως οὗ ἐπι-  
στρέψωσιν ἐν τῇ τοῦ μόνου Θεοῦ καὶ τοῦ μεγάλου προφήτου διδασκαλίᾳ. Γίνω-  
σκε οὖν, ὦ ἡγεμὼν, ὅτι τὸ πολίχνιον, ὃ ἐπωκοδόμησεν ὁ δεσπότης Σερβίας, οὐκ  
ἔστι συμφέρον ἡμέτερον. Ἀρθῆτω οὖν ἀπ' αὐτοῦ καὶ ἔξομεν αὐτὸ διάβασιν ἀπὸ  
Σερβίας εἰς Οὐγγρίαν. Ἀρωμεν ἀπ' αὐτοῦ τὰς πηγὰς τὰς αἰεζώους, τοὺς βρουύ-  
σας ὡς ὕδωρ ἀένναον τὸν ἄργυρον καὶ τὸν χρυσὸν καὶ σὺν αὐτὰς κερδήσομεν 20  
Οὐγγρίαν καὶ ἐπέκεινα Ἰταλίας φθάσομεν, ταπεινώσοντες τοὺς ἐχθροὺς τῆς ἡμε-  
τέρας πίστεως.“ — Ὁ δὲ ἡγεμὼν ἀπλούστατος ὢν καὶ μὴ ἔχων πονηρίαν ἐν καρ-  
δίᾳ, ἔδωκεν ὄτα τοῖς λόγοις τοῦ Σατανᾶ. Πέμπει οὖν ἀποκρισιarioύς εἰς τὸν 209b  
δεσπότην Σερβίας ζητῶν τὸ πολίχνιον, ὃ νεωστὶ ἐδείματο, οἷον τὸ Σμέδροβον.  
Ὁ δὲ ἀνταπέστειλεν αὐτῷ λόγους ἀναμιμνήσκων τοὺς ὄρκους καὶ τὴν συγγέ- 25  
νειαν. Ὁ δὲ τύραννος μὴδ' ὀπωσοῦν εἰς νοῦν λαβὼν τὰ τοῦ δεσπότη ῥήματα  
στρατεύει κατ' αὐτοῦ. Καὶ δὴ πρῶτον ἔρχεται εἰς Σμέδροβον ὥρα θέρους· ἦν  
γὰρ ἡ σιτοθήκη τοῦ κάστρου κενὴ καὶ τὰ λοιπὰ τῶν τροφῶν ταμεῖα. Καὶ σκο-  
πήσας καιρὸν ἀπέκλεισε τὸ πολίχνιον καὶ παρακαθίσας αὐτῷ μῆνας τρεῖς, ἀπὸ  
τῆς ὑστερήσεως τῶν αὐταρχικῶν παρεδόθη, ὄρκους δούς καὶ πίστεις τοῦ μὴ ἀδι- 30  
κῆσαί τινα. Ἀνοίξαντες δὲ τὰς θύρας ἐξῆλθον εἰς προσκύνησιν αὐτοῦ. Ἦσαν  
δὲ ἐντὸς ὁ πρῶτος υἱὸς τοῦ δεσπότη καὶ ὁ πρὸς μητρὸς θεῖος αὐτοῦ Θωμᾶς  
ὁ Κάντακουζηνός. Ἐβαλε γοῦν Τούρκους ἱκανοὺς εἰς φύλαξιν, αὐτὸς δὲ ἀπά-

pază, iar el însuși ridicându-se de acolo, merge la Novopridon, mamă a orașelor; și bătînd orașul cu război, l-a cucerit și toată Serbia a dat-o în seama turcilor. Iarna sosind, s-a întors la Adrianopole; pe cei doi feciori însă ai despotului, căci unul se afla la Adrianopole, cînd Murad era plecat în război la Smederovo, iar celălalt a fost prins în acea cetate și adus la Adrianopole, îi trimite legați în răsărit la Amasia și-i orbește pe amîndoi, la sfatul lui Fadulah.

5  
10  
15  
20  
25  
30

**Vlad Dracul închis și apoi eliberat de Murad II.** 5. Iar Dragulios venind în timpul acela la închinăciune, îl trimite legat la Galipoli și-l închide în turn; drept pricină i-a găsit, că în Ungaria umbla să-l trădeze, cînd i-a fost călăuză și alte cîteva pretexte pe care i le născocea Fadulah. Și după ce a stat mai multe zile în turn, i-a cerut ostatici pe fiii lui; trimițînd după ei, i-a adus și i-a predat, fiind ei încă sprevirstnici. Murad însă luîndu-i, îi trimite în răsărit în Asia Mică într-o cetate, Nimfeon cu numele, ordonînd să fie păziți cu grijă. Pe Dragulios însă l-a lăsat să plece în Țara Romînească, după ce și-au jurat unul altuia, că de acum înainte va fi cu credință.

20  
25  
30

**Murad II pleacă asupra Belgradului, 1440.** 6. La începutul primăverii ridică oaste mare și multă din Asia și Tracia și pornește cu război contra Belgradului. Era Belgradul un oraș puternic și greu de luat al Serbiei și-și avea așezarea la mijloc între două râuri: Dunărea și Sava. Craiul Ungariei îi ceruse cu puțin timp înainte acest oraș; și despotul Gheorghe i l-a dat de frică să nu-l ia cumva turcii, și, trecînd dincolo, să cucerească și orașele ungarilor și ale despotului. Căci sîrbul are în partea de dincolo orașe destule. Și Belgradul deci l-a dat ungarilor ca mai puternici și mai războinici, ca să-l păzească. Și cînd Murad îi cerea Smederovo, despotul trecuse Istrul și află adăpost în orașele lui avînd pe unguri care îl păzeau. Din această pricină și turcii luară o atitudine dușmănoasă față de el.

30

7. Venind Murad la Belgrad, și-a ridicat corturile de jur-împrejur; și așezînd aruncătoare de pietre, mici și mari, a ridicat un val și a pregătit să vină pe Dunăre mai bine de o sută de trireme; împresurînd orașul șase luni întregi și pe uscat și pe apă, nimic n-a folosit, ci mai degrabă a pierdut mulți și din marii lui dregători și din ieniceri din cauza unei molimi, cît și din cauza armelor de foc ce băteau din cetate. Căci băteau asupra

---

**Νοβόπριδον** *Novopridon*: **Νοβόπυργον** la L. Chalc., II, 176, 21 și **Νοβόπροδον** la Critobul, II, 8, 4 se vede că e *Novo Brod* de azi, vreo 30 km la răsărit de Pristina.— 6—7: cp. L. Chalc., II, 23, 17 — 26, 5.

ρας ἐκεῖθεν ἔρχεται εἰς Νοβόπριδον, μητέρα τῶν πόλεων· καὶ καταπολεμήσας εἶλε ταύτην καὶ παρέδωκε Τούρκους καὶ ὄλην Σερβίαν. Χειμῶνος δὲ φθάσαντος ἐστράφη ἐν τῇ Ἀδριανοῦ· τοὺς δὲ δύο υἱοὺς τοῦ δεσπότη, ἦν γὰρ ὁ εἷς εὐρεθεῖς ἐν Ἀδριανουπόλει, στρατεύοντος ἐν τῷ Σμεδρόβω τοῦ Μουράτ, ὁ δὲ ἕτερος συλληφθεὶς ἐν αὐτῷ τῷ πολιχνίῳ ἤχθη ἐν Ἀδριανοῦ, πέμψας οὖν αὐτοὺς δεσμίους ἐν τῇ ἀνατολῇ ἐν Ἀμασεῖα, ἐξορύττει τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ τῶν δύο συμβουλία τοῦ Φαδουλάχ.

5. Ὁ δὲ Δραγούλιος ἐλθὼν εἰς προσκύνῃσιν αὐτοῦ ἐν ἐκείνῳ τῷ καιρῷ, πέμπει αὐτὸν δέσμιον ἐν Καλλιουπόλει φυλακίσας αὐτὸν ἐν τῷ πύργῳ, εὐρὼν αἰτίαν, ὅτι ἐν τῇ Οὐγγρία ἔμελλε προδώσειν αὐτόν, ὅτε προωδοποιεῖ, καὶ ἄλλα τινὰ ἐφευρέματα, ἃ διενόει ὁ Φαδουλάχ. Ποιήσας οὖν ἡμέρας πολλὰς ἐν τῷ πύργῳ, ἐζήτησαν παρ' αὐτοῦ τοὺς υἱοὺς αὐτοῦ ὁμήρους· καὶ πέμψας ἔφερε καὶ παρέδωκεν αὐτούς, ἔτι ἀφήλικες ὄντες. Ὁ δὲ λαβὼν αὐτὰ στέλλει ἐν τῇ ἀνατολῇ ἐν Ἀσίᾳ ἐν κάστρῳ τινί, Νύμφαιον ἐπονομαζόμενον, παραγγείλας φυλάττειν ἐπιμελῶς αὐτά. Τὸν δὲ Δραγούλιον, δούς ὄρκους καὶ λαβὼν, ὡς ἔσται πιστὸς ἀπὸ τοῦ νῦν καὶ εἰς τὸ ἐξῆς, ἀπέλυσεν ἐν Βλαχίᾳ.

6. Ἐαρος δὲ ἀρξαμένου στρατὸν ἐγείρει μέγα καὶ πολὺ ἔκ τε Ἀσίας καὶ Θράκης καὶ κατὰ τοῦ Πελογραδῶ ἐστράτευσεν. Ἦν δὲ τὸ Πελογραδῶ πόλις Σερβίας ὄχυρά καὶ δυσάλωτος, ἔχον τοὺς θεμελίους ἀναμέσον ποταμῶν δύο, Δανούβεώς τε καὶ Σάβα. Πρὸ ὀλίγου δὲ αἰτήσας αὐτὴν τὴν πόλιν ὁ κράλης Οὐγγρίας, δέδωκε πρὸς αὐτὸν ὁ δεσπότης Γεώργιος φοβούμενος, μήπως οἱ Τούρκοι παραλαβόντες αὐτὴν, τὴν περαιὰν διαβάντες ἔλωσι τὰς πόλεις Οὐγγρων τε καὶ τοῦ δεσπότη. Ἐχει γὰρ ὁ Σέρβος ἐν τῇ περαιᾷ πόλεις ἱκανάς. Ὡς δυνατωτέρους τοίνυν καὶ μαχιμωτέρους, ἔδωκεν αὐτὴν πρὸς τοὺς Οὐγγρους, ἵνα φυλάττωσιν. Καὶ γὰρ ὁ δεσπότης εἶχε περάσας τὸν Ἰστρον, ὅτε ὁ Μουράτ ἐζήτηί τὸ Σμέδροβον, καὶ ἦν ἀυλιζόμενος ἐν ταῖς αὐτοῦ πόλεσιν, ἔχων φυλλάσσοντας αὐτὸν τοὺς Οὐγγρους. Ἐν τούτῳ καὶ οἱ Τούρκοι ἐχθροδῶς διετέθησαν εἰς αὐτόν.

7. Ἐλθὼν δὲ ἐν τῷ Πελογραδῶ καὶ τὰς σκηναὶς πῆξας γύροθεν καὶ πετροβολισμοὺς πολλοὺς κατασκευάσας, μικροὺς τε καὶ μεγάλους, καὶ χώματα ἀνεγείρας καὶ διὰ τοῦ ποταμοῦ τριήρεις ἐπέκεινα τῶν ἑκατὸν πλείειν ἐτοιμάσας, ἐν ὅλοις ἔξ μηνῶν παρακαθίσας καὶ διὰ ξηρᾶς καὶ διὰ τοῦ ποταμοῦ, οὐδὲν ὄνησεν, ἀλλὰ μᾶλλον ἀπεβάλετο καὶ πολλοὺς τῶν μεγιστάνων καὶ τῶν δούλων αὐτοῦ διὰ τε τῆς λοιμῶδους νόσου καὶ διὰ τῶν μηχανῶν τῶν πεμπομένων ἐκ τοῦ κάστρου.

3 post ἐν τῇ addidit et distinxit punctis supra infraque positis ἀνατολῇ P: ἀνατολῇ solum P<sub>1</sub> || 16 ἀπέλυσεν P<sub>1</sub>: ἀπέλυεν (?) P | 17 ἐγείρει P: ἀγείρει Char | μέγα καὶ πολὺ P: μέγαν καὶ πολὺν Bull || 18 κατὰ τοῦ Bull: κατοῦ P || 19 ἔχων P | ἀναμέσων P: ἀνά μέσων P<sub>1</sub>: ἀνά μέσον Bull.

lor cu gloanțe de plumb cit alunele de mari, din țevă de bronz încărcată cu cinci sau chiar zece gloanțe în șir. În partea din urmă a țevii de bronz se află o capsă plină de iarbă de pușcă, un preparat din silitră, pucioasă și cărbune de salcie ; dacă se apropie de această amestecătură o scăpărare  
 5 de amnar, adică o scînteie de foc, se aprinde dintr-o dată, iar răsuflarea închisă de gloanțe într-un spațiu strîmt, de silă împinge gloanțele și, împinse fiind, glonțul de lingă iarba de pușcă împinge pe cel dinaintea lui, iar acesta pe cel din față ; și astfel puterea se propagă pînă la glonțul ce  
 10 stă înainte spre gura țevii și pe acesta îl aruncă pînă la o milă cale de drum, orișice ar întilni în cale, fie om sau animal, chiar dacă sînt îmbrăcați în zale de fier; puterea ierbii de pușcă este cu atît mai mare, cu cît, chiar trecînd glonțul prin unul, lovitura nu slăbește față de al doilea ; și  
 15 nici la doi oameni puterea nu-i slăbește, chiar dacă sînt îmbrăcați în fier și înarmați, ci dacă lovitura dă de fier sau altă materie din care se fac armele, și, de e silit să pătrundă printr-un loc strîmt, glonțul își schimbă forma devenind lunguiet și se face ca un piron și trece prin măruntaiele cele mai dinăuntru, ca un rîu de foc.

**Sinodul de la XXXI.** În anul acela a plecat pe mare și împăratul Ioan în  
 Florența, 1439. Italia cu patriarhul chir Iosif și cu ceilalți episcopi și mari  
 20 dregători, ca să se întrunească în sinod. Căci de mai înainte s-a fost strădui  
 duit pentru unire și a trimis soli la Roma la papa Eugheniu ; acesta făgăduise să dea toată cheltuiala în cursul drumului și întreținerea în Ita  
 lia marilor dregători ai palatului și ai bisericii și însuși împăratului și  
 25 patriarhului. Și s-au strîns la Constantinopole din Asia și din Tracia și cîți  
 se aflau din Peloponez și călugări cîți se aflau din Sfîntul Munte, ca . . . . la număr și dregători de la palat cu împăratul ca la . . . . ; și  
 30 papa trimițînd din Italia tireme și bani de cheltuială, s-au urcat în ele și au plecat din Constantinopole la Veneția. Debarcînd la Veneția, cu bucurie venețienii i-au primit pe romei și pe împărat ca pe un al doilea  
 monarh și purtător de grijă pentru mîntuirea sufletelor, de asemenea și pe patriarh și pe ceilalți arhieriei și le-a dat și un sfînt lăcaș și ei au in-

7 : o milă : romană, de 1 000 pași, trecută și la bizantini, cam 1½ km. — καὶ τὸν τυχόντα οὐκ ἔστιν ἐν τῇ καὶ are aici ca și în neogrecește aproape înteles concesiiv, care este reluat în chip mai hotărît cu εὖ καὶ.

XXXI, 1—6 : cp. G. Sfranșes, 1046 A — 1047 D ; L. Chalco., II, 62, 9—63, 12 ; 66, 3—10 ; 67, 18—69, 24, care știe că atunci mai era un papă Felix la Basel și că acesta căuta ca împăratul bizantin să trateze unirea bisericilor cu dînsul și nu cu adversarul său de la Roma. Cp. și G. Sfranșes, I, 176, 10—18 ; 180, 8—189, 19 și 190, 15—191, 1.

1 : τῆς Νῆσου din Insulă, adică din Peloponez. — ca..., ca la... : se vede că Duca n-a putut afla numărul participanților și locul a rămas gol. — al doilea monarh : după papa firește. —

Ἐπεμπον γὰρ εἰς αὐτοὺς βολίδας μολυβδίνας, ὅσον καρίου Ποντικοῦ τὸ μέγεθος, ἀπὸ κατασκευῆς χαλκῆς ἐχούσης ἐντὸς τὰς βολίδας καθ' ὄρμαθὸν πέντε ἢ καὶ δέκα. Ἐξόπισθεν οὖν τῆς χαλκῆς καλάμου βοτάνης σκευασία ἐκ νίτρου, τεάφης καὶ καρβούνου ἰτέας πλήρης, ὄρμην οὖν ἀσπίθης ἴγουν σπινθῆρος πυρὸς εἰ πλησιάσειεν τῇ ἀναμιγῇ ταύτῃ, αἴφνης ἐξάπτει καὶ στενοχωρουμένου τοῦ πνεύματος ὑπὸ τῶν βολίδων ἐξ ἀνάγκης ὠθεῖ τὰς βολίδας καὶ ὠθυομένων ἢ πρὸς τὴν βοτάνην ἐγγὺς ὠθεῖ τὴν πρὸ αὐτῆς, ἢ δ' αὐτὴ τὴν ἔμπροσθεν. Καὶ οὕτως ἡ δύναμις μέχρι τὴν εἰς τὸ στόμιον προκειμένην βολίδα πέμπεται καὶ ἀποπέμπει ταύτην ἄχρι μιλίου ὁδόν, καὶ τὸν τυχόντα εἴτε ἄνθρωπον εἴτε ζῶον, εἰ καὶ σιδηροφοροῦσιν· ἀλλ' ἡ δύναμις τῆς βοτάνου τόσοσιν ὑπερισχύει, ὅσῳ καὶ περονήσασα ἢ βολὶς τὸν ἕνα οὐ χαννοῦται πρὸς τὸν ἕτερον· καὶ οὐδὲ ἐν τοῖς δυοῖν σώμασιν ἀτονεῖται ἡ δύναμις, εἰ καὶ σιδηροφόροι καὶ ἔνοπλοι, ἀλλ' ὅταν ἡ βολὶς τύχη σιδήρου ἢ ἄλλης τινὸς ὕλης ὀπλοποιείων, στενοχωρουμένης, τὸ σφυρῶδες εἰς γραμμὴν μετασχηματίζει καὶ ὡσπερ ἦλος ὁ βόλος γίνεται καὶ διέρχεται τοῖς τῶν ἐγκάτων ἐντέροις καθὰ ποταμὸς πύρινος.

XXXI. Ἐν δὲ τῷ ἔτει ἐκείνῳ ἔπλει καὶ ὁ βασιλεὺς Ἰωάννης ἐν Ἰταλίᾳ σὺν τῷ πατριάρχῃ κῦρ Ἰωσήφ καὶ λοιποῖς ἐπισκόποις καὶ ἄρχουσι κροτῆσαι τὴν σύνοδον. Ἦν γὰρ προμελετηκῶς τὴν ἔνωσιν καὶ πέμψας ἐν Ῥώμῃ πρέσβεις προλαβὼν τῷ πάπα Εὐγενίῳ· ὑπέσχετο τὴν πᾶσαν κατὰ τὴν ὁδὸν δαπάνην αὐτὸς δοῦναι καὶ προσόδους ἐν Ἰταλίᾳ τοῖς τοῦ παλατίου καὶ τῆς ἐκκλησίας ἄρχουσι καὶ αὐτῷ βασιλεῖ καὶ τῷ πατριάρχῃ. Οἱ δὲ ἀθροισθέντες ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐκ τῆς Ἀσίας καὶ Θράκης καὶ τῶν τῆς Νήσου εὐρισκομένων, τῶν ἐκ τοῦ Ἁγίου Ὄρους εὐρισκομένων μοναχῶν, τὸν ἀριθμὸν ὡς . . . καὶ οἱ τοῦ παλατίου σὺν τῷ βασιλεῖ ὡς . . . καὶ τριῆρεις πέμψας ὁ πάπας ἐξ Ἰταλίας καὶ τὰ πρὸς δαπάνην νομίσματα, εἰσήεσαν πλέοντες ἀπὸ τῆς Κωνσταντίνου εἰς Βενετιάν. Ἐξεληθόντες οὖν εἰς Βενετιάν, ἀσπασίως ἐδέξαντο οἱ Βενέτικοι τοὺς Ῥωμαίους, τὸν βασιλέα ὡς δευτέρον μονάρχην καὶ προνοητὴν τῆς τῶν ψυχῶν σωτηρίας, ὁμοίως καὶ τὸν πατριάρχην καὶ τοὺς λοιποὺς ἀρχιερεῖς. Ἐδωκαν οὖν αὐτοῖς καὶ ἱερὸν τέ-

2 ὄρμαθὸν P || 4 ὄρμην *scripsi*: ὁσμὴν P | ἀσπίθης *scripsi*: ἀσπίθος P: ἀσπίδος P<sub>1</sub> | ἴγουν *scripsi*: ἡτοῦν P: ἡ τοῦ Bull || 10 βοτάνου P: βοτάνης Bek | περονήσασα *scripsi*: περονήσας P || 13 ὀπλοποιείων *scripsi*: ὀπλοποιήτων P: ὀπλοποιῖα Bull: ὀπλοποιῖαν Bek || 23 *et* 24 *post* ὡς *exiguo loco vacuo omissionem numeri indicant* PP<sub>1</sub>.

trat ca să săvârșească jertfa cea fără de sînge. Și s-a strîns în ziua aceea tot orașul, bărbați și femei, ca să vadă și să asculte sfînta și dumnezeiasca aducere a jertfei celei de taină după ritul bisericii răsăritene. Și văzînd ei, au lăcrimat și din adîncul sufletului au strigat cuvintele :

5 „Doamne, păzește tu biserica ta nevătămată de săgețile celui viclean. Ți-  
împreună-o într-una, tu spulberă din mijlocul ei certurile ! Căci noi care  
nu văzuserăm niciodată greci și nu știam rînduiala lor, auzeam numai  
din zvonuri depărtate și-i socoteam barbari. Acuma însă am văzut și am  
crezut că aceștia sînt primii născuți iiii ai bisericii și că duhul lui dum-  
10 nezeu este acela care grăiește și lucrează întru dînșii “

2. Și ridicîndu-se din Veneția, au venit pe uscat la Ferrara. Și acolo începînd lucrările sinodului, a izbucnit în Ferrara o molimă ucigătoare ; și ridicîndu-se de acolo, au venit la Florența. Și în Florența sinodul s-a ținut pînă la capăt.

15 3. Purtătorul de cuvînt din partea grecilor era dintre arhieriei Marcu al Efesului, iar din partea italienilor cardinalul cinstitei cruci Iulian, mare întru științele cele profane și întru dogmele legii creștinești ; și Marcu al Efesului era extrem de învățat și în științele elenice și în învățăturile creștinilor și în hotărîrile sfintelor sinoade era canon și linie de conduită  
20 neclintită ; Visarion al Niceii și Isidor al Rusiei ; aceștia erau cei mai învățați din arhieriei ; și marele hartofilax arhidiaconul Balsamon. Iar din Sfatul țării au fost Gemistos din Lacedemonia, judele general Gheorghe șolarul și Argiropol ; aceștia au luat parte la dezbateri din partea științei bizantine, din partea latinilor mulți.

25 4. Și au avut loc multe ședințe. În sfîrșit discuția încetînd, italieni și greci, afară de Marcu, au căzut de acord și a fost așternută pe hîrtie o încheiere cu jurăminte și blesteme, că nu vor mai începe controverse niciodată. Rezultatul încheierii era că spiritul sfînt purcede de la tatăl și

---

Și văzînd ei, au lăcrimat ș.a.m.d. : Duca a trăit în insula Lesbos sub stăpînire latină și această împrejurare în chip firesc îl va fi influențat să fie pentru unirea bisericilor ; și de obicei se scrie că el dorea această unire mai ales din interes politic în vederea ajutorului pe care poporul său îl putea nădăjdui prin aceasta în contra turcilor. Totuși în rîndurile ce le scrie aici, se vede lămurit că credința lui sinceră era, că această unire nu atinge legea lui ortodoxă, și deci el o dorea în chip sincer și nu numai din motive politice.

3 : *marele hartofilax* : era directorul general al cancelariei patriarhicești, avînd și atribuții juridice bisericesti ; vz. Du Cange, *Glossarium Graecitatis* s.v. — *șolarul* : a fost pe vremuri un înalt demnitar militar încredințat cu paza palatului împărătesc ;

μενος και εισηλθον εκτελέσοντες την αναίμακτον θυσίαν. Ἡθροίσθησαν γοῦν ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ ἅπαντες οἱ ἐν τῇ πόλει, ἄνδρες τε και γυναῖκες, τοῦ ἰδεῖν και ἐνωτίσασθαι θείαν και ἱερὰν μυσταγωγίαν κατὰ τὸ ἔθος τῆς ἀνατολικῆς ἐκκλησίας, και ἰδόντες και δακρῦσαντες και ἐκ βάθους ψυχῆς κραζάντες τό: „Κύριε, σὺ φύλαξον τὴν ἐκκλησίαν σου ἄτρωτον ἀπὸ τῶν βελῶν τοῦ πονηροῦ, σὺ εἰς ἐν σύναψον, σὺ τὰ σκάνδαλα ἐκ μέσου διάρρηξον. Ἡμεῖς γὰρ οἱ μήπω ἔωρακότες Γραικοὺς οὔτε τὴν αὐτῶν τάξιν εἰδότες, ἠκούομεν ἐξ ἄκρας φωνῆς και ὡς βαρβάρους ἐλογιζόμεθα. Νῦν δὲ εἶδομεν και πεπιστεύκαμεν, ὅτι οὔτοι εἰσιν οἱ πρωτότοκοι τῆς ἐκκλησίας υἱοὶ και πνεῦμα Θεοῦ ἐστι τὸ λαλοῦν και ἐνεργοῦν ἐν αὐτοῖς.“ —

2. Ἀπάραντες οὖν ἐκ Βενετίας διὰ ξηρᾶς ἦλθασιν ἐν Φεραρία. Κάκει ἀρξάμενοι τὰ τῆς συνόδου, κατέλαβε θανατηφόρος ἐν Φεραρία νόσος· κάκειθεν ἀπάραντες ἦλθον ἐν Φλωρεντία. Ἐν δὲ τῇ Φλωρεντία ἐπληρώθη ἡ σύνοδος.

3. Ἦν δὲ ἔξαρχος τοῦ μέρους τῶν Γραικῶν ἀπὸ τῶν ἀρχιερέων ὁ Ἐφέσου Μάρκος, ἀπὸ δὲ τοῦ μέρους τῶν Ἰταλῶν ὁ καθδηνάλιος τοῦ Τιμίου Σταυροῦ Ἰουλιανός, μέγας ἐν τῇ ἔξω σοφία και ἐν τοῖς δόγμασι τῆς τῶν χριστιανῶν πίστεως· και ὁ Ἐφέσου Μάρκος ἐν Ἑλληνικοῖς μαθήμασιν ἄκρως πεπαιδευμένος και ἐν τοῖς τῶν χριστιανῶν μαθήμασιν και ὅροις τῶν ἁγίων συνόδων κανῶν και σταθμῇ ἀπαρέχβατος· ὁ Βησσαρίων Νικαίας και ὁ Ῥωσίας Ἰσίδωρος· οὔτοι δὲ ἦσαν οἱ λογιώτεροι τῶν ἀρχιερέων· και μέγας χαρτοφύλαξ ὁ Βαλαμῶν και ἀρχιδιάκονος. Ἀπὸ δὲ τῆς συγκλήτου ὁ Γεμιστός ἐκ Λακεδαιμονίας, Γεώργιος ὁ σχολάριος και καθολικός κριτής και ὁ Ἀργυρόπουλος· οὔτοι δ' ἦσαν οἱ μετέχοντες λόγου ἐκ μέρους δὲ και Ῥωμαϊκοῦ μαθήματος, ἀπὸ δὲ τοῦ μέρους τῶν Λατίνων πολλοί.

4. Ἐγεγόνεισαν δὲ συνελεύσεις πολλαί. Τέλος παυσαμένης τῆς φιλονεικίας και εἰς ἐν ὁμονόησαντες Ἰταλοὶ και Γραικοὶ πλὴν Μάρκου, ὑπεστρώθη ὄρος, ὁμόσαντες και ἀρὰς ἐπιθέντες, ὡς οὐκ ἐναντιολογήσουσι πάποτε. Ὁ δὲ καρπὸς τοῦ ὄρου, ὅτι τὸ πνεῦμα τὸ ἅγιον ἐκπορεύεται ἐκ πατρὸς και υἱοῦ ὡς ἐκ μιᾶς

8 ἴδομεν P: οἶδαμεν Bull || 17 ἄκρος P || 27 οὐκ ἐναντιολογήσουσι Bek: κ'ἐναντιολογίσωσι P: κ'ἐναντιολογήσουσι Bull.

mai tîrziu pare să fie un om erudit, profesor, avocat. Acest Gheorghe șolarul a devenit mai tîrziu monahul Ghenadie și conducătorul mișcării antiuniata în politica bisericească. După cucerirea Constantinopolei a fost primul patriarh de sub stăpînirea turcească.

fiul ca dintr-un unic început și dintr-o singură obîrșie, ceea ce grecii spun din tatăl prin fiul. Toți deci au semnat întru această mărturisire și au plecat din Florența, după ce mai întii au liturghisit împreună și s-au împărțășit, sărutîndu-se unii cu alții, afară de Marcu. Supărarea lui Marcu  
 5 era adaosul la simbolul credinței și el spunea: „Ștergeți acest adaos din mărturisirea credinței și să fie pus, unde vrea, și să fie cîntat în biserici ca altădată troparul: unul născut fiu și cuvînt al lui dumnezeu, fără de moarte fiind“. Latinii însă obiectau: „Dacă adaosul cuprinde blasfemie, arată-o; și s-o ștergem și din sfîntul simbol și din toate scrierile teologice  
 10 ale sfînților părinți, adică: Chiril, Ambrosie, Grigorie și iar Grigorie, Vasile, Ieronim, Augustin și Hrisostom și ceilalți foarte mulți. Dacă noi latinii mărturisim pe tatăl unic început și izvor, unică pricinuire și rădăcină a fiului și spiritului și nu facem două începuturi, la ce e nevoie să ștergem adaosul? Și noi aceasta nici nu o numim adaos, ci lămurire și  
 15 explicare“.

5. După unire a adormit întru domnul și patriarhul în Florența.

6. Și ridicîndu-se împăratul și sinodul, au venit pe uscat la Veneția pe cheltuiala și spesele papei, iar de la Veneția în Beoția cu trireme de ale venețienilor printr-o hotărîre a papei și din Beoția la Constantinopole  
 20 cu trireme împărătești și de ale venețienilor.

7. Cînd au ajuns au găsit moartă pe împărăteasa chira Maria a împăratului Ioan cît și pe doamna despotului Dimitrie, fratele împăratului.

8. Și împăratul trimite soli la Murad, arătîndu-i gînd bun și prietenie netulburată față de el. Căci Murad începuse să fie cuprins de gîndul, că  
 25 împăratul trecînd în Frincia, s-a înțeles cu frîncii și s-a făcut frînc și că vor să vină cu război asupra lui pe uscat și pe mare, ca să-l izgonească din apus. Spunîndu-i însă solii și arătîndu-i cum stau lucrurile, că împăratul n-a fost în Italia pentru motivele ce s-au zvonit, ci din cauza deosebirii dogmelor în credința lor, s-a înseninat întru cugetul său.

30 9. De îndată ce arhieriei au coborît din trireme, locuitorii Constantinopolei le-au făcut primirea obișnuită și-i întrebau: „Cum stăm? Cum

4: *ca altădată troparul*: aluzie, înțepătoare pentru latini, la o concesie făcută pe timpul împăratului Anastasie I Dicoros (491—528) sectei monofiziților care pretindeau că în Hristos a fost numai dumnezeu, nu și om.— *Grigorie și iar Grigorie*: adică sf. părinți Grigorie din Nazianz și Grigorie din Nyssa.

7: *δέσποιναν împărăteasa*: *βασίλισσαν doamna*: *δέσποινα* era un atribut mai înalt decît *βασίλισσα* vasilisa, vz. și Gheorghe Pahimer, ed. Bonn, I, 289, 19 și 290, 2 unde împărăteasa Teodora, soția lui Mihail VIII Paleolog, e numită tot *δέσποινα* Despina.

8: *Frincia... frînc*: adică Occident... occidental, latin. — *din apus*: din Peninsula Balcanică.



ἀρχῆς καὶ μοναδικῆς προβολῆς, τὸ ὕπερ λέγουσιν οἱ Γραικοὶ ἐκ πατρὸς δι' υἱοῦ. Πάντες οὖν ὑπογράψαντες ἐν αὐτῇ τῇ ὁμολογίᾳ ἐξῆλθον ἐκ τῆς Φλωρεντίας, συλλειτουργήσαντες πρῶτον καὶ συγκοινωνήσαντες καὶ ἀσπασάμενοι ἀλλήλοις πλὴν Μάρκου. Τὸ δὲ κνίζον τοῦ Μάρκου ἦν ἡ προσθήκη τοῦ συμβόλου, λέγων· „Ἀπαλείψατε αὐτὴν ἐκ τῆς ὁμολογίας τῆς πίστεως καὶ, ὅπου ἂν βούληται, τιθέσθω καὶ ᾄδέσθω ἐν ταῖς ἐκκλησίαις, ὡς ἐν ἄλλοτε τό· ὁ μονογενὴς υἱὸς καὶ λόγος τοῦ Θεοῦ ἀθάνατος ὑπάρχων.“ — Οἱ δὲ Λατῖνοι ἀντέλεγον· „Εἰ ἔχει τὸ βλάσφημον ἢ προσθήκη, δεῖξον· καὶ ἀπαλείψωμεν αὐτὸ καὶ ἀπὸ τοῦ ἁγίου συμβόλου καὶ ἀπὸ πάντων βίβλων, ὧν ἐθεολόγησαν οἱ πατέρες, λέγω· Κύριλλος, Ἀμβρόσιος, Γρηγόριος καὶ Γρηγόριος, Βασίλειος, Ἱερώνυμος, Ἀύγουστινος καὶ ὁ Χρυσόστομος καὶ ἕτεροι πλεῖστοι. Εἰ δ' ὁμολογοῦντες ἡμεῖς οἱ Λατῖνοι μὴν ἀρχὴν καὶ αἰτίαν καὶ πηγὴν καὶ ῥίζαν τὸν πατέρα τοῦ υἱοῦ καὶ τοῦ πνεύματος, μὴ ποιοῦντες δύο ἀρχάς, τίς ἢ χρεῖα τοῦ ἀπαλείφειν προσθήκην; Καὶ γὰρ ἡμεῖς οὐ προσθήκην ταύτην καλοῦμεν, ἀλλὰ σαφήνειαν καὶ ἀνάπτυξιν.“ —

5

215b

15

5. Ἐκοιμήθη οὖν καὶ ὁ πατριάρχης μετὰ τὴν ἔνωση ἐν τῇ Φλωρεντίᾳ.

6. Ἀπάραντες δὲ ὁ βασιλεὺς καὶ ἡ σύνοδος, ἤλθοσαν ἐν Βενετία διὰ ξηρᾶς σὺν ἀναλώμασι καὶ δαπάναις τοῦ πάπα, ἀπὸ δὲ Βενετίας, ἐν Βοιωτίᾳ σὺν τριήρεσι τῶν Βενετικῶν δι' ὀρισμοῦ τοῦ πάπα καὶ ἀπὸ Βοιωτίας εἰς Κωνσταντινούπολιν σὺν τριήρεσι βασιλικαῖς καὶ τῶν Βενετικῶν.

7. Ἐλθόντες δὲ εὔρον τὴν δέσποιναν κυρὰ Μαρίαν τεθνηκυῖαν τοῦ βασιλέως Ἰωάννου καὶ τὴν βασίλισσαν τοῦ δεσπότη Δημητρίου, ἀδελφοῦ τοῦ βασιλέως.

20

8. Ὁ δὲ βασιλεὺς πέμπει πρέσβεις πρὸς τὸν Μουράτ δεικνύων εὐγνωμοσύνην καὶ ἀκραιφνῆ φιλίαν εἰς αὐτόν. Ἦν προκατειλημμένος ὁ λογισμὸς αὐτοῦ, ὡς διαβὰς ἐν Φραγγίᾳ ὁ βασιλεὺς ἐποίησεν ὁμόνοιαν σὺν τοῖς Φράγγοις καὶ ἐγεγόνει Φράγγος καὶ μέλλωσι στρατεῦσαι κατὰ τοῦ Μουράτ ἀπὸ γῆς καὶ θαλάσσης τοῦ ἐξᾶραι αὐτόν ἐκ τῆς δύσεως. Οἱ δὲ πρέσβεις ἀπαγγείλαντες αὐτῷ καὶ παραστήσαντες, ὅτι περὶ τῶν ὧν ἠκούσθησαν ῥημάτων, οὐκ ἐπέρασεν ὁ βασιλεὺς ἐν Ἰταλίᾳ, ἀλλὰ περὶ διαφορᾶς δογμάτων τῆς αὐτῶν πίστεως, ἰλαρώθη τῇ γλώμῃ.

25

9. Οἱ δὲ ἀρχιερεῖς εὐθέως ἀπὸ τῶν τριήρων ἀποβάντες, καὶ οἱ τῆς Κωνσταντίνου κατὰ τὸ σύνθηθες ἡσπάζοντο αὐτοὺς ἐρωτῶντες· „Πῶς τὰ ἡμέτερα;

30

216b

3 ἀλλήλους P: ἀλλήλους Bull || 5 βούληται P<sub>1</sub>: βούλειτε P: βούλησθε Bull || 17 βιοτία P || 18 Βοιωτίας Bull: Βενετίας *supra* βενε corrigens βιο P: βιοτίας P<sub>1</sub> || 25 μέλλωσι P: μέλλουσι Bull.

a ieșit sinodul ? Oare am dobândit biruința ?” — Ei însă răspundeau : „Ne-am vîndut credința, am schimbat legea cea bună cu cea rea ; am trădat jertfa curată și ne-am făcut azimiți”. — Acestea și alte vorbe mai urite și murdare ! Și acestea, cine ? Cei care și-au pus semnătura în jo-  
 5 sul incheierii : Antonie al Heracleei și toți ceilalți. Căci de grăia ca-  
 reva către ei : „Și de ce v-ați pus semnăturile ?” — spuneau : „De frica frîncilor !” — Și cînd îi întrebau iar, dacă frîncii au supus pe vreunul  
 10 la cazne, dacă au bătut, dacă au aruncat în temniță ; — „Nu !” —  
 „D-apoi cum atuncia ?” — Și atunci spuneau : „Mîna asta a semnat, să  
 fie tăiată ! Limba a mărturisit, smulsă să fie din rădăcină !” — Altceva  
 nu aveau ce să spună ! Căci au mai fost unii din arhieriei care la sem-  
 nare spuneau : „Să nu semnăm, cînd ni s-a dat îndeajuns de mult ? !” —  
 15 Și aceia dădeau și tocul era muiat în cerneală. Căci nenumărați au fost  
 galbenii cheltuiți cu ei și care au fost plătiți la mîna fiecărui părinte. Pe  
 urmă căindu-se, n-au întors arginții. De aceea pe lîngă vorba lor, că  
 și-au vîndut legea, au păcătuit și mai mult ca Iuda care a întors arginții.  
 Ci știe domnul și întru mînie a izbucnit ; și foc s-a aprins în neamul lui  
 Iacob și urgie s-a ridicat asupra lui Israil.

20 **Iancu pornește  
 asupra turcilor,  
 1443.  
 Vlad Dracul își pri-  
 mește înapoi copiii  
 de la Murad II.** XXXII. Mai sus zisul despot Gheorghe vîzîndu-și domnia  
 despoiată și neavînd altă nădejde decît puținele orașele din  
 Ungaria, suspina zi de zi și cine să se îndure nu era :  
 atunci vine la craiul Ungariei, căci era tînăr foarte, dar  
 toată guvernarea era în mîna reginei mamă și a pro-  
 25 tostratorului Iancu ; și se roagă și se tînguește, ca să dobîndească înde-  
 rare. Lăsîndu-se regina îndoită, mai degrabă și temîndu-se, ca nu cumva,  
 Serbia părăsită fiind, să nu ajungă dușmanul nimicitor și în Ungaria, dă  
 poruncă generalului comandant, pe cheltuiala lui Gheorghe, să-i ajute ;  
 căci era bogat foarte. Și deci năimind pe bani, a luat călăreți și arcași  
 30 pînă la douăzeci și cinci de mii și trece peste Dunăre ; și mergînd repede  
 pînă la orașul numit Sofia și dînd foc, au ars și toate orașele și satele de  
 primprejur, fără să lase nimic. Toată prada au trimis-o pe Dunăre și au  
 trecut-o dincolo, iar ei au pornit spre Filipopole. Murad însă, după ce și-a  
 strîns armata de apus, căci armatele din răsărit nu le avea la îndemîină,  
 ca să le cheme, a venit la Filipopole. Ungurii însă cu despotul au venit

12 Să nu... de mult?!] Nu semnăm, dacă nu ne dați destul de mult! Bull.

9 : *Heraclea* : din Tracia. — 'Αλλ' οὐδὲ *Ci știe Domnul* ș.a.m.d. : psalm 78, 21.

XXXII, 1 : *Mai sus zisul despot* : vz. XXX, 1 și 6. — — *in mîna reginei mamă* : Știrea e inexactă, căci regina văduvă, mama lui Ladislau Postumul, murise acum, iar pe tronul Ungariei se afla acel Vladislav (1440—1444) care în anul următor avea să-și piardă capul în lupta de la Varna (1444). — *protostratorului Iancu* : Protostra-

πῶς τὰ τῆς συνόδου; εἰ ἄρα ἐτύχομεν τὴν νικῶσαν; — Οἱ δὲ ἀπεκρίνοντο· „Πε-  
 πράκαμεν τὴν πίστιν ἡμῶν· ἀντηλλάξαμεν τῇ ἀσεβείᾳ τὴν εὐσέβειαν· προδόντες  
 τὴν καθαρὰν θυσίαν ἄζημίται γεγόναμεν.“ — Ταῦτα καὶ ἄλλα αἰσχροτέρα καὶ  
 ῥεουπασμένα λόγια· Καὶ ταῦτα τίνες; Οἱ ὑπογράψαντες ἐν τῷ ὄρω· Ὁ Ἡρακλεί- 5  
 ας Ἀντώνιος καὶ οἱ πάντες. Εἰ γὰρ πρὸς αὐτοὺς τις εἶρετο· „Καὶ διὰ τί ὑπεγρά-  
 φετε;“ — ἔλεγον· „Φοβοῦμενοι τοὺς Φράγγους.“ — Καὶ πάλιν ἐρωτῶντες αὐ-  
 τοὺς, εἰ ἐβασάνισαν οἱ Φράγγοι τινὰ, εἰ ἐμαστίγωσαν, εἰ εἰς φυλακὴν ἔβαλον; —  
 „Οὐχί“ — „Ἀλλὰ πῶς;“ — „Ἡ δεξιὰ αὕτη ὑπέγραψεν,“ ἔλεγον, „κοπήτω· Ἡ  
 γλῶττα ὠμολόγησεν, ἐκριζούσθω.“ — Οὐκ ἄλλο εἶχον τί λέγειν· Καὶ γὰρ ἦσαν τι- 10  
 νες τῶν ἀρχιερέων ἐν τῷ ὑπογράφειν λέγοντες· „Οὐχ ὑπογράφωμεν, ἐὰν τὸ ἱκα-  
 νὸν ἡμῖν τῆς προσόδου παράσχηται;“ — Οἱ δὲ ἔδιδον καὶ ἐβάπτετο κάλαμος.  
 Ὑπὲρ ἀριθμὸν γὰρ ἦσαν τὰ δαπανηθέντα εἰς αὐτοὺς νομίσματα καὶ τὰ ἐν χερσὶ  
 μετρηθέντα ἐκάστου τῶν πατέρων. Εἶτα μεταμεληθέντες οὐδὲ τὰ ἀργύρια ὑπέστρε-  
 ψαν. Πρὸς τὴν φωνὴν οὖν αὐτῶν, ὅτι τὴν πίστιν αὐτῶν πέπρακαν, καὶ ἐπέκει- 15  
 να τοῦ Ἰούδα ἤμαρτον τοῦ στρέψαντος τὰ ἀργύρια. Ἄλλ’ οἶδε κύριος καὶ ἀνε-  
 βιάλετο· καὶ πῦρ ἀνήφθη ἐν Ἰακώβ καὶ ὀργὴ ἀνέβη ἐπὶ τὸν Ἰσραήλ.

XXXII. Ὁ δὲ προδότης δεσπότης Γεώργιος ἰδὼν τὴν αὐτοῦ γυμνωθεῖ- 217b  
 σαν δεσποτείαν καὶ μὴ ἔχων ἑτέραν ἐλπίδα πλὴν ὀλίγων πολιχνίων κειμένων ἐν  
 τῇ Οὐγγρίᾳ καὶ στεναίζων τὸ καθεκάστην, — καὶ οὐκ ἦν ὁ ἐλεῶν, — ἔρχεται πρὸς 20  
 κράλην Οὐγγρίας· ἦν γὰρ νέος πάνυ, πλὴν τὰ πάντα ἐκυβερνῶντο διὰ χειρὸς  
 ῥηγένης τῆς μητρὸς αὐτοῦ καὶ Ἰάγγου τοῦ πρωτοστράτορος· καὶ παρακαλεῖ καὶ  
 ὀδύρεται τοῦ τυχεῖν ἐλέους. Ἡ δὲ ῥήγενα καμφθεῖσα, μᾶλλον καὶ φοβηθεῖσα, μὴ  
 πως, ἐρήμη καταλιμπανομένη Σερβία, καὶ εἰς Οὐγγρίαν ὁ φθορεὺς φθάση, κε-  
 λεύει τὸν στρατηγὸν σὺν τοῖς ἀναλώμασι Γεωργίου τοῦ βοηθῆσαι· ἦν γὰρ πλού- 25  
 σιος σφέδρα. Καὶ δὴ ῥογεύσας καὶ λαβὼν ἱππεῖς καὶ τοξότας ἄχρι χιλιάδας  
 εἴκοσι πέντε, περᾶ τὸν ποταμὸν· καὶ ταχυδρομήσαντες ἕως τῆς πόλεως τῆς κα-  
 λουμένης Σοφίας καὶ πῦρ βαλόντες, ἐνέπηρσαν καὶ τὰς πέριξ πάσας πόλεις καὶ  
 κώμας, μηδὲν ἀφέντες. Τὴν δὲ λείαν πᾶσαν πέμψαντες ἐν τῷ ποταμῷ διεπέρα-  
 σαν, οἱ δὲ πρὸς τὴν Φιλιπούπολιν ἤλαυνον. Ὁ δὲ Μουράτ τὸν τῆς δύσεως στρα- 30  
 τὸν ἀθροίσας, οὐκ εἶχε γὰρ εὐχερίαν τοῦ μετακαλέσασθαι καὶ τὰ τῆς ἀνατολῆς  
 φωσάτα, ἦλθεν εἰς Φιλιπούπολιν. Οἱ δὲ Οὐγγροὶ σὺν τῷ δεσπότηι ἐλθόντες 30

5 ἦρετο P || 10 ὑπογράφωμεν P: ὑπογράφωμεν Bull | *post* ἐὰν *ad.* μὴ Bull || 11 παρά-  
 σχηται: *scripts*: παράσχοιτε P: παράσχητε Bek || 23 φθάσειP || 29 *et* 31 Φιλιππούπολιν P || 31  
*post* εἰς *add.* τὴν Bull.

torul era un fel de ministru mareșal al palatului la bizantini; el era mai marele  
 stratorilor care aveau grijă de caii împărătești; ajuta împăratului la încălecat și des-  
 călecat și îndeplinea în timp de război înalte servicii militare; vz. Du Cange,  
*Glossarium Graecitatis* s.v. στρατώρ. Nichita Choniati vorbind despre un înalt dem-  
 nitar militar arusean, scrie: „mareșal era omul în ce privește funcția, iar pe limba  
 grecească înseamnă protostrator“ (μαρισκάλκος ἦν τ’ ἀξίωμα ὁ ἀνὴρ, δηλοῖ δὲ καθ’ Ἐλ-  
 ληνας ἡ φωνὴ τὸν πρωτοστράτορα ed. Bonn, 794, 5). La Duca în acest loc e vădit gene-

pînă la localitatea numită Izlati în limba bulgarilor, ceea ce se traduce Aurie ; căci era satul la cale jumătate între Sofia și Filipopole, iar de aici încolo pînă aproape de Filipopole munți și păduri de stejar greu de străbătut ; și voiau să treacă peste acești munți, dar mai întîi să-și deschidă  
 5 drum cu securile, cu oamenii ce tăiau la pădure și apoi să înainteze. Turcii însă au străbătut locurile grele de umblat și au venit în fața taberei un-  
 gurilor ; să coboare din munte la șes, le era frică. Ungurii însă cu multă  
 îndrăzneală s-au urcat pînă la jumătatea muntelui. Iar turcii nu conte-  
 neau să tragă din arcuri, dar nu făceau nici o ispravă. În sfîrșit, amîn-  
 10 două părțile văzînd că, din cauza locului neprielnic, nu pot face nici o is-  
 pravă războinică, s-au întors înapoi, de unde a venit fiecare. Atunci Murad  
 a fost cuprins de teamă, cînd se gîndea că în zilele lui n-a văzut oaste un-  
 gurească să treacă Dunărea și acum despotul a pus la cale aceasta ; de  
 aceea trimite sol la despot și-i dă toate orașele și Smederovo. Ii trimite  
 15 și pe feciorii lui, orbi fiind ; așijderea și pe ai lui Dragulios și încheie tra-  
 tate de pace întărite cu jurămînt. Și anunță în Ungaria reginei și locțiito-  
 rului domniei. Căci protostrator era Iancu, locțiitorul craiului Ungariei  
 era însă regele Saxonilor ; căci îl chemaseră pe el și-l făcură epitrop,  
 pentru că craiul, a căruia era întreaga domnie, era tînăr : avea atunci cincisprezece  
 20 ani. Și vin turci în Ungaria adică soli și-i jură regelui Saxonilor  
 și primesc jurămîntul lui, să fie cu prietenie și cu iubire unii față de alții :  
 nici ungurii să nu treacă Dunărea să vie în contra lui Murad, nici turcii în  
 contra ungurilor. Iancu însă n-a jurat, spunînd : „Eu ascult de domn, nu  
 domnesc“.

25 **Murad II** 2. Fiind atunci stare de pace din partea turcilor, de ase-  
**in contra lui** menea și a ungurilor și a sîrbilor, Murad face pregătiri în  
**Caraman.** contra lui Caraman. Și strîngînd toată armata din Tracia  
 și Tesalia, a trecut strîmtoarea și ridicînd corturile la Brusa, pregătea și ar-  
 matele de răsărit. De asemenea trimite și la feciorul lui mai mare, Ala-  
 30 din cu numele, să adune armata lui din Amasia și să vină la Iconion ;  
 ceea ce a și făcut. Căci atunci cînd despotul cu Iancu au venit asupra lui  
 Murad, Caraman găsind și dînsul prilej, a mers și a luat orașele care i

---

ralul comandant al armatelor ; vz. XXX, 2 : *marele domestic al armatei*. — *Izlati* : e satul bulgăresc Zlatița ; această luptă de la Zlatița, în care turcii au fost învinși de Iancu, din decembrie 1443, ne-o descrie mult mai pe larg L. Chalc., II, 81, 11—90,20. — *și pe ai lui Dragulios* : adică ai lui Vlad Dracul, domnul Țării Romînești ; vz. XXX, 5. — *reginei... regele Saxonilor... cincisprezece ani* : toate sînt inexacte ; regina mamă era moartă, iar pe tronul Ungariei se găsea Vladislav în vîrstă de

μέχρι τῆς κόμewς τῆς καλουμένης Ἰλατὴ κατὰ τὴν τῶν Βουλγάρων γλῶτταν, ὁ ἐρμηνεύεται Χρυσῆ, ἦν γὰρ τὸ χωρίον ἀναμέσον Σοφίας καὶ Φιλιππουπόλεως, ἐν δὲ τῷ μεταξὺ ὄρη καὶ δρυμῶνες δύσβατοι ἕως ἐγγὺς Φιλίππου, ἐβούλοντο γὰρ περᾶσαι τὰ ὄρη, πλὴν διὰ πελεκυφόρων καὶ δενδροτόμων ἀνδρῶν ποιῆσαι πορείαν πρῶτον, εἶτα εἰσελθεῖν. Οἱ δὲ Τοῦρκοι περάσαντες τὰ δύσβατα καὶ ἐλθόντες ἀντικρυ τοῦ φωσάτου τῶν Οὕγγρων, δειλιάσαντες οὐ κατῆλθον ἐκ τοῦ ὄρους ἐν τῷ πεδίῳ. Οἱ Οὕγγροι δὲ καὶ μάλα θαρσαλέως ἀνέβησαν ἕως ἡμίσεος τοῦ ὄρους. Οἱ δὲ Τοῦρκοι τοξοβολοῦντες οὐκ ἐπαύοντο, πλὴν οὐδὲν ἦνυον. Τέλος ὀρῶντες τὰ δύο μέρη μηδὲν ἀρεικὸν πράττοντες διὰ τὴν δυσκολίαν τοῦ τόπου, ἐστράφησαν ὀπισθεν, ὅθεν ἦλθον, ὁ καθεῖς. Τότε ὁ Μουράτ ἐδειλίασεν βαλὼν κατὰ νοῦν, ὅτι ἐν ταῖς ἡμέραις αὐτοῦ οὐκ εἶδεν δύναμιν Οὕγγρων διαβῆναι τὸν ποταμὸν καὶ νῦν ὁ δεσπότης τοῦτο ἐνήργησε· πέμπει ἀποκρισιάριον εἰς τὸν δεσπότην καὶ δίδωσι τὰς πόλεις ἀπάσας αὐτοῦ καὶ τὸ Σμέδροβον. Πέμπει οὖν καὶ τοὺς υἱοὺς αὐτοῦ τυφλοὺς ὄντας καὶ τοῦ Δραγουλίου ὁμοίως καὶ ποιεῖ συνθήκας ἐνόρκους. Καὶ μηνύει ἐν Οὕγγριᾳ τῇ ὀηγένη καὶ τῷ τοποτηρητῇ τῆς βασιλείας. Ἦν γὰρ πρωτοστράτωρ ὁ Ἰάγγος, ὁ δὲ τοποτηρητῆς τοῦ κράλη Οὕγγριας ἦν ὁ ὀηξ τῶν Σάξων· μετεκαλέσαντο γὰρ αὐτὸν καὶ ἐποίησαν ἐπίτροπον διὰ τὸ εἶναι νέον τὸν καθολικὸν κράλην· ἦν γὰρ τότε πεντεκαδέκατον ἄγων ἔτος. Καὶ ἔρχονται οἱ Τοῦρκοι ἐν Οὕγγριᾳ, ἤγουν οἱ πρέσβεις, καὶ δίδουσιν ὄρκους τῷ ὀηγί Σάξων καὶ λαμβάνουσιν ὄρκους τοῦ εἶναι φίλοι καὶ ἡγαπημένοι· μήτε οἱ Οὕγγροι περάσωσι τὸν ποταμὸν τοῦ ἐλθεῖν κατὰ τοῦ Μουράτ, μήτε οἱ Τοῦρκοι κατὰ τῶν Οὕγγρων. Ὁ δὲ Ἰάγγος οὐκ ὤμοσεν, λέγων· „Εγὼ δεσπόζομαι, οὐ δεσπόζω.“ —

2. Τότε εἰρηνεύσαντες οἱ Τοῦρκοι, ὁμοίως καὶ Οὕγγροι καὶ Σέρβοι, αὐτὸς κατὰ τοῦ Καραμάν ποιεῖται τὴν παρασκευὴν. Καὶ συναθροίσας πᾶσαν τὴν τῆς Θράκης καὶ Θετταλίας δύναμιν καὶ διαβάς τὸν πορθμὸν, πήξας τὰς σκηναὺς ἐν τῇ Προύση παρεσκευάζε καὶ τὰ ἀνατολικά στρατεύματα. Ὁμοίως πέμπει καὶ πρὸς τὸν υἱὸν αὐτοῦ τὸν πρῶτον, Ἀλατῆνην ὀνόματι, τοῦ συλλέξει στρατὸν ἐκ τῆς Ἀμασείας καὶ ἐλθεῖν ἐν Ἰκονίῳ· ὃ καὶ πεποίηκεν. Ὁ γὰρ Καραμάν, ὅτε ὁ δεσπότης σὺν τῷ Ἰάγγῳ ἦλθασιν κατὰ τοῦ Μουράτ, εὐρὼν καὶ οὗτος χῶ-

1 κόμewς P<sub>1</sub>: κόμewς P || 2 ἀνάμεσον P: ἀνὰ μέσον P<sub>1</sub> Bull || 13 τὸ *scripsi*, v. 261, 24 et 263, 26: τὸν P || 19 δίδουσιν *scripsi*: δίδωσιν P; || 20 λαμβάνουσιν Bull: λαμβάνωσιν P.

20 de ani, feciorul regelui polon Vladislav Iagello și nepot al fostului rege ungar Ludovic cel Mare. — *Turci... soli*: care încheie pacea de la Seghedin din iulie 1444.

2: Cp. cu L. Chalc., II, 90, 21—91, 10 și 98, 21—99, 9 și G. Sfrantșes, I, 95, 6—9.

le cucerise Murad mai înainte ; aceasta-i pricina războiului. Ridicându-se din Brusa, a venit la Cotaiaion, de acolo în Salutaria și acolo pregătindu-se îndeajuns, vine asupra orașului Iconion. Caraman însă fugind cu armata, a intrat în hotarele dinspre Siria în munți întăriți din fire. Iar Murad 5 jefuiește fără cruțare Iconion și luînd de acolo destul aur și argint, merge în orașul Laranda și, acolo făcînd larandinilor toate relele cele mai grozave, s-a întors jefuind și pustiind orice oraș și orice colț de țară a lui Caraman, făcînd stricăciune turcilor ce se țineau de el. Cînd a voit să iasă din pămîntul lui Caraman, l-a lăsat pe feciorul său să plece cu 10 armata, de s-a întors la Amasia, el însă a coborît la Brusa și a trecut în Tracia, vara fiind pe sfîrșite acuma. Iar Caraman s-a întors din nou în locurile sale.

3. Dar la început de iarnă a venit un rob de-al feciorului Moartea lui Aladin și abdicarea lui 15 Murad II. său Aladin, anunțîndu-i moartea aceluia. Și Murad i-a făcut mare jelanie, căci era Aladin de optsprezece ani, frumos foarte și viteaz mare; după ce ceremoniile de jale au luat sfîrșit, a chemat pe toți comandanții și pașalele lui și a declarat sultan și conducător al tuturor supușilor săi pe cel de-al doilea fecior al lui, Mahomed spre- 20 vîrstnic încă fiind și băiețandru. El a trecut în răsărit și s-a stabilit la Brusa, ducînd viață de particular.

4. Dar la început de primăvară au venit cercetași dinspre Lupta de la Varna, 1444 și revenirea 25 lui Murad II. părțile Ungariei și vestesc noului sultan și celor ce purtau grijă pentru dînsul, Chalil, Sariția și Zagan, că pe malurile Istrului se adună mare mulțime de unguri și romîni. Iar Mahomed îi 30 dă de știre tatălui său. Murad uimindu-se de călcarea jurămîntului, se gîndea ce s-o fi întîmplat oare. Și fiind vara la începutul ei acum, a chemat la el de pretutindeni armatele de răsărit, în preajma constelației caniculare. Și din Marea Egeică au apărut douăzeci și cinci de trireme și, venind în fața cetății Galipoli, opreau trecerea. Tot din triremele acelea o parte au plecat pînă în Bosfor, împiedicînd trecerea și pe acolo. Ungurii 35 însă trecînd vadul Dunării, veneau fără frică ; curățînd drumul și luînd cetățile, au venit pînă la Varna. Murad însă negăsind calea deschisă, era îngrijorat, iar ai lui Mahomed erau la mare strîmtoare și descurajați. Atunci

3 : Aladin... moartea lui : după Chalc., II, 121, 23 căzînd de pe cal la vînătoare.

4 : Cp. cu L. Chalc., II, 95, 6—24 și 96, 20—110, 16 și G. Sfranțes, I, 95, 10—15 și 196, 1—198, 4 și G. Moravcsik, 'Ελληνικὸν ποιήμα περὶ τῆς μάχης τῆς Βάρνης Budapest, 1935, vers 334 urm. — au apărut 25 de trireme : vz. G. Sfranțes, 1050 A; după L. Chalc, II, 95, 6—24 la cererea bizantinilor. — pînă în Bosfor : am tradus μέχρι τοῦ Ἰερού Σπομίου, căci Duca desemnează cu τὸ Στόμιον τὸ Ἰερόν sau τὸ τοῦ Ἰερού Στόμιον nu numai intrarea Bosforului în Marea Neagră, ci și alte puncte din Bosfor, ba chiar și Bosforul întreg ; vz. XVIII, 2. —

ραν κατῆλθε καὶ ἔλαβε τὰς πόλεις αὐτοῦ, ἃς προλαβὼν εἶλεν ὁ Μουράτ· καὶ αὕτη ἐστὶν ἡ αἰτία τῆς μάχης. Ἀπάρας δὲ ἐκ Προύσης ἦλθεν εἰς Κοτυάειον, ἐκεῖθεν ἐν Σαλουταρίᾳ κάκει ποιήσας παρασκευὴν ἱκανήν, ἔρχεται εἰς Ἰκόνιον.

Ὁ δὲ Καραμάν φυγὼν σὺν τῷ στρατεύματι εἰσῆλθεν ἐν τοῖς ὄρειοις τοῖς πρὸς Συρίαν ἐν ὄρεσιν ὄχυροῖς. Μουράτ δὲ τὸ Ἰκόνιον ἀφειδῶς κουρσεύσας καὶ χρυσὸν καὶ ἄργυρον ἱκανὸν ἐκεῖθεν κομίσας, ἐν τῇ τῶν Λαρανδῶν ἔρχεται πόλει κάκει πάνδεινα κακὰ ἐργασάμενος τοῖς Λαρανδινοῖς, ἐστράφη λεηλατῶν καὶ κουρσεύων πᾶσαν πόλιν καὶ χώραν τοῦ Καραμάν, τὴν ζημίαν ποιῶν ὁμοίοις αὐτοῦ Τούρκοις. Βουλόμενος δὲ ἐξελθεῖν ἐκ τῆς γῆς τοῦ Καραμάν ἀπέλυσε τὸν υἱὸν αὐτοῦ σὺν τῷ στρατῷ· καὶ ἐστράφη εἰς Ἀμάσειαν, αὐτὸς δὲ κατελθὼν ἐν τῇ Προύση ἐπέρασεν εἰς Θοράκην θέρους ἤδη παρερχομένου. Ὁ δὲ Καραμάν ἐστράφη πάλιν ἐν τοῖς ἰδίοις αὐτοῦ τόποις.

3. Χειμῶνος δὲ ἄρξαντος ἦλθεν ἐξ Ἀμασειᾶς εἷς τῶν δούλων τοῦ Ἀλατὴν τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ μηνύων τὸν αὐτοῦ θάνατον. Ὁ δὲ Μουράτ μέγα πένθος ποιήσας, ἦν γὰρ ὁ Ἀλατὴν ἄγων ἔτος ὀκτωκαιδέκατον, ὠραῖος πάνυ καὶ εὐτολμος, μετὰ δὲ τὸ πένθος καλέσας πάντας τοὺς ἀρχηγοὺς καὶ σατράπας αὐτοῦ ἀπέδειξεν ἡγεμόνα καὶ ἀρχηγὸν τοῦ ὑπηκόου παντὸς τὸν δεύτερον υἱὸν αὐτοῦ τὸν Μεχεμέτ, ἀφῆλιξ ἔτι καὶ παιδίον νέον ὑπάρχων. Αὐτὸς δὲ περάσας ἐν τῇ ἀνατολῇ, ἰδιωτεύων ἐν Προύση ἐκάθητο.

4. Ἐαρος δὲ ἄρξαμένου ἦλθασιν κατάσκοποι ἐκ τῶν τῆς Οὐγγρίας μερῶν ἀπαγγέλλοντες τῷ νέῳ ἡγεμόνι καὶ τοῖς φροντίζουσιν αὐτῷ, Χαλίλ, Σαρητζία καὶ Ζάγανος, ὅτι ἐν ταῖς ὄχθαις τοῦ Ἰστροῦ συναγεται πλῆθος Οὐγγρων καὶ Βλάχων πολὺ. Ὁ δὲ Μεχεμέτ μηνύει τῷ πατρὶ αὐτοῦ. Ὁ δὲ Μουράτ θαυμάσας ἐπὶ τῇ παραβάσει τῶν ὄρκων ἐλογίζετο, τί ἄρα μέλλει γενέσθαι. Θέρους οὖν ἀρχομένου ἐκάλει πρὸς αὐτὸν τὰς ἀπανταχοῦ δυνάμεις τῆς ἔω, πρὸς τὰς τοῦ κυνὸς ἐπιτολάς. Καὶ ἐξ Αἰγαίου Πελάγους ἀνεφάνησαν τριήρεις εἴκοσι πέντε καὶ ἐλθοῦσαι ἄντικρυ Καλλιουπόλεως ἐκώλυον τὸν πόρον. Ὁμοίως καὶ μέρος τῶν αὐτῶν τριήρων ἔπλεεν μέχρι τοῦ Ἱεροῦ Στομίου κωλύουσαι τὰς ἐκεῖ πορείας. Οἱ δὲ Οὐγγροι περάσαντες τὸν πόρον τοῦ Δανούβεως ἤρχοντο ἀδεῶς· καθαίροντες τὴν ὁδὸν καὶ λαμβάνοντες τὰ κάστρα ἦλθοσαν οὖν μέχρι Βάρνας. Ὁ δὲ Μουράτ μὴ εὐρίσκων πορείαν ἤσχαλλεν, οἱ δὲ τοῦ Μεχεμέτ ἐν ἀπορίᾳ

2 κοτύαιον P || 26 παλάγους P || 30 κάστρα Bull: κάστροι P.

Murad luînd-o mai în sus, pe aproape de intrarea Bosforului în Marea Neagră, a găsit răgaz din partea triremelor și a trecut și el și cei ce erau cu dînsul. Oamenii lui Mahomed care țineau străjile, au aflat de trecerea lui Murad și într-o singură zi oștile s-au unit și în alte două zile au ajuns la Varna. A doua zi a început război înfricoșător și groaznic, de dimineață pînă la ora nouă din zi creștinii au tăiat fără cruțare pe turci. Pe la ora zece însă, regele saxonilor rămînînd singur cu mai mult sau mai puțin de cinci sute, își îndreaptă calul asupra lui Murad. Iancu îl oprea, dar el nu i-a dat ascultare. Apropiîndu-se, calul îi este lovit din plin, iar călărețul răsturnat peste cap; și de îndată îi taie capul. Iancu însă a băgat de seamă ce s-a întimplat, căci capul înfipt într-o sulită era purtat pe sus; și răcnele și strigăte: „Cine poate fugi, să fugă“, și turcii au tăiat pe foarte mulți; la căderea serii, Iancu abia a scăpat și a trecut Dunărea, iar turcii s-au întors învingători și triumfători. Atunci plin de fericire Murad trece iarăși în partea cealaltă și sosește la Magnesia și acolo își ia reședința.

5. Dar creștinii încă tot n-au înțeles, că păcatele noastre sînt dușmanii care ne stau în cale și că răutățile noastre sînt pricinile tuturor relelor; și atunci soarta a ridicat din nou altă urgie asupra noastră. Căci Chalil fiind om practic în lucrările guvernării și dîndu-și seama că tînărul sultan nu va avea nici o izbîndă, îl aduce din nou pe Murad în palatul de la Adrianopole și e aclamat ca sultan. Iar fiul său, tînărul sultan Mahomed, este trimis de tatăl său să domnească la Magnesia.

6. Aflînd Iancu despre aceasta, trece de cealaltă parte a Istrului pe alt drum și, trecînd prin toate trecătorile strîmte, vine spre Niș sau Cosovo. Și Murad era gata cu toată armata lui și, luptîndu-se de cu seară, dimineața fiind încă întuneric, Iancu se ridică cu o parte de ostași, ca și cum să facă din vreme pregătirile de luptă, și însuși a plecat fugînd, căci a văzut armata turcului fiind mult superioară și ungerii cuprinși de teamă, umblînd cu gînduri de fugă. Atunci Murad, cînd se lumina de zi acuma, văzînd corturile ungerilor în dezordine și pe ei căutînd să fugă, se năpustește asupra lor și pe unii i-a dezarmat, iar pe alții i-a ucis. Alții au fugit; și s-a făcut o mare izbîndă a lui Murad și o înfrîngere a lui Iancu.

*pină la ora nouă din zi:* adică pînă pe la orele trei după-amiază. — *Pe la ora zece:* e pe la ora patru după amiază. — *regele saxonilor:* cu această denumire cu totul nepotrivită Duca îl arată pe regele Ungariei Vladislav, care era fratele regelui polon Cazimir IV (1444—1492) și nu are nici o legătură cu Saxonia (Cp. I: *regele saxonilor*). — *ii taie capul:* la 11 noiembrie 1444, ne spune G. Sfranțes, 1050 B (G. Sfranțes, I, 96. 1).



ὄντες ἀθύμουν. Τότε ἀναβὰς πρὸς τὸ τοῦ Ἱεροῦ Στόμιον ἐγγὺς καὶ εὐρῶν ἄδειαν ἀπὸ τῶν τριήρεων ἐπέρασε καὶ αὐτὸς καὶ οἱ μετ' αὐτοῦ. Οἱ δὲ τοῦ Μεχεμέτ κρατῶντες βίγλας καὶ μαθόντες τὴν διάβασιν τοῦ Μουράτ, ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ ἠνώθησαν καὶ δι' ἑτέρας δύο ἡμέρας ἔφθασαν ἐν τῇ Βάρνῃ. Καὶ τῇ ἐπιούσῃ συνάψαντες πόλεμον φοβερὸν καὶ φορικώδη, ἀπὸ πρωΐας ἕως ὥρας ἐννάτης κατέκοπτον ἀφειδῶς οἱ χριστιανοὶ τοὺς Τούρκους. Περὶ δὲ ὥραν δεκάτην, μείνας μόνος σὺν πεντακοσίοις ἢ πλεον ἢ ἔλαττον, στρέφει τὰς ἡνίας τοῦ ἵππου ὁ ῥῆξ Σάξων κατ' αὐτοῦ. Ὁ δὲ Ἰάγγος ἐκώλυεν· αὐτὸς δὲ οὐκ ἐπέισθη. Καὶ προσεγγίσας, καιρίαν δέχεται ὁ ἵππος τὴν πληγὴν καὶ τὸν ἀναβάτην κύμβαχον ἐφαπλοῖ· καὶ καρτομοῦσιν αὐτὸν παρενθύ. Ὁ δὲ Ἰάγγος ἰσθίεις τὸ γεγονός, ἦν γὰρ ἡ κεφαλὴ ἀπρωρημένη τῷ δόρει καὶ κραυγαὶ καὶ ἀλαλαγμοὶ καὶ „ὁ φεύγων φυγέτω“, κατέκοψαν οὖν οἱ Τούρκοι πλείστους καὶ ἡ νύξ κατέλαβε καὶ ὁ Ἰάγγος μόλις διασωθεὶς ἐπέρασε τὸν ποταμόν, οἱ δὲ Τούρκοι νικηταὶ τροπαιοῦχοι ἐπανέξευξαν. Τότε ὁ εὐτυχῆς Μουράτ πάλιν τὴν περαιάν περᾶ καὶ ἐν τῇ Μαγνησίᾳ ἀφικνεῖται κάκει τὴν κατοίκησιν ἐμπορεύεται.

5. Ἄλλ' οἱ χριστιανοὶ μήπω νοήσαντες, ὅτι αἱ ἁμαρτίαι ἡμῶν εἰσιν οἱ ἐμποδοῦντες ἡμᾶς καὶ αἱ κακίαι ἡμῶν εἰσιν οἱ τὰ κακὰ προξενοῦντες, πάλιν ἑτέραν ἀφήσιν καθ' ἡμῶν ὀργὴν ἢ τύχη. Ὁ γὰρ Χαλίλ πρακτικὸς ὑπάρχων περὶ τὰ τῆς ἀρχῆς μεθοδεύματα καὶ ὅτι ὁ νέος οὐκ εὐτυχήσει ποτέ, ἄγεται πάλιν παρ' αὐτοῦ ὁ Μουράτ ἐν τῷ παλατίῳ τῆς Ἀδριανοῦ καὶ εὐφημίζεται ὡς ἡγεμῶν. Ὁ δὲ νέος ἡγεμῶν Μεχεμέτ ὁ υἱὸς αὐτοῦ στέλλεται παρὰ τοῦ πατρὸς τοῦ ἀρχηγεῖν ἐν τῇ Μαγνησίᾳ.

6. Μαθὼν δὲ τοῦτο ὁ Ἰάγγος περᾶ τὴν περαιάν τοῦ Ἰστρου ἐξ ἄλλης ὁδοῦ καὶ διαβὰς τὰ στενωπὰ πάντα ἔρχεται πρὸς τὸ Νῆσιν ἢ πρὸς τὴν Κόσοβαν. Καὶ ὁ Μουράτ σὺν πάσῃ τῇ στρατιᾷ αὐτοῦ ἔτοιμος καὶ δὴ πολεμήσαντες ἀφ' ἑσπέρας, πρωτὶ σκοτίας οὐσης ἐγείρεται σὺν μερικοῖς στρατιῶταις καὶ ὡς δῆθεν ἑτομιάσων πρὸ ὥρας τὸν πόλεμον, αὐτὸς διέδρα· εἶδε γὰρ τὴν στρατιάν τοῦ Τούρκου ὑπερέχουσαν ἐπὶ τὸ πλεῖστον καὶ τοὺς Οὐγγυροὺς δειλιῶντας καὶ εἰς φυγὴν μελετῶντας. Τότε ὁ Μουράτ ἡλίου ἤδη ἀυγάζοντος ὄρων τὰς σκηνὰς τῶν Οὐγγυρων διεσκεδασμένας καὶ εἰς φυγὴν βλέποντας, ἐπέπεσεν ἐπ' αὐτοὺς καὶ τοὺς μὲν ἐσκόλευσε, τοὺς δὲ κατέσφαξεν. Ἄλλοι ἔφυγον καὶ ἐγένετο μεγάλη νίκη (τοῦ) Μουράτ καὶ ἦττα τοῦ Ἰάγγου.

2—3 κρατόντες βύγλας P || 10 ἰσθίης P : *fortasse scribendum* αἰσθίεις || 32 τοῦ *addidi*.

5 : *Chalil... il aduce... pe Murad* : după L. Chalc., II, 122, 8—123, 6, însuși Murad II căindu-se, a revenit printr-un șiretlic al lui Chalil ; și Mohamed II s-a și răzbușat mai tirziu asupra lui : vz. Critobul, I, 76, 2.

6 : *Lupta de la Cosovo din 1448*, o descrie pe larg și cu amănunte L. Chalc., II, 124, 18—140, 21, arătînd și participarea romînilor cu 8000 de oameni în frunte cu domnul Țării Romînești.

5 **Expediția lui Murad II în Pelopones.** 7. Și întorcându-se cu o mare biruință, a pornit cu război supra Peloponezului. Căci Constantin, fiind atunci despot al Lacedemoniei, cînd a văzut venirea regelui și triremele în Elespont, și-a închipuit că s-a isprăvit cu turcii. Și ieșind dincolo de Examilion, a cuprins Teha și localitățile de pîmprejur. Cînd însă Murad s-a întors cu o izbîndă atît de norocoasă, trimite sol și-și cere orașele. Constantin însă n-a vrut; și Murad pornind cu război și-a așezat tabăra la Examilion, căci Constantin îl construise înainte de patru ani; și fiind cu șaiszeci de mii, Murad a intrat înăuntru. Și peste foarte puțin timp și 10 Constantin și frate-său, Toma, care era despot al Ahaiei, au fost trădați de albanezi; dar ei băgînd de seamă vicleșugul, au scăpat cu fuga. Murad însă a străbătut pînă la Patras și Glarența nimicind totul pe acolo; și s-a întors și a dărîmat Examilion, lăsîndu-l ruină, și luînd mulțime de popor în robie, peste șaiszeci de mii.

15 **Moartea lui Ioan VIII Paleolog și proclamarea lui Constantin XII Paleolog, 1448.** XXXIII. Împăratul Ioan suferea greu de mulți ani de picioare și, după întoarcerea lui din Italia avînd multe su-  
părări și necazuri, pe de o parte din cauza tulburărilor  
20 în biserică, pe de alta din cauza morții împărătesei, a căzut la boală și în puține zile s-a săvîrșit din viață, el care a fost cel din urmă împărat al romeilor. Și din Constantinopole au trimis, de l-au adus în capitală, pe Constantin; și acesta a trimis soli la Murad și, luîndu-l cu vorbe dulci și daruri, l-a împăcat, înlăturînd dintre ei toate pricinile de ceartă din trecut.

25 **Căsătoria lui Mahomed II, 1450.** 2. Murad dorind să facă nuntă feciorului său, i-a adus mireasă de la un sultan din cei ce se găseau înspre hotarele Armeniei, o fată de-a lui Turgatir, un conducător al turcomanilor ce erau așezați acolo, mai sus de Capadocieni. Și această înrudire n-a primit-o, ca și cum l-ar pune pe aceeași treaptă cu el, în ce privește puterea și averea,

---

7: Cp. cu L. Chalc., II, 113, 2—119, 21. — *a pornit cu război asupra Peloponezului*: această expediție a lui Murad II a avut loc în decembrie 1446 (vz. G. Sfranșes, 1051 B; G. Sfranșes, I, 200, 18—23), înainte deci încă de lupta de la Cosovo din 1448. — *sosirea regelui*: Vladislav în preajma luptei de la Varna. — *Examilion*: era zidul care închidea Istmul de la Corint și deci intrarea dinspre uscat în Morea. — *trădați de albanezi*: de albanezii din Peloponez.

XXXIII 1: *cel din urmă împărat*: vz. XIX, 9; a murit la 31 oct. 1448, ne spune G. Sfranșes, 1051, D (G. Sfranșes, I, 201, 14); cp. și L. Chalc., II, 140, 23. — *Constantin*: era socotit ca al XI-lea împărat bizantin cu acest nume. Dar B. Singowitz, Über das

7. Στραφεῖς δὲ μετὰ νίκης μεγάλης κατὰ τῆς Πελοποννήσου ἐστράτευσεν. Ὁ γὰρ Κωνσταντῖνος δεσπότης ὢν τότε Λακεδαιμονίας καὶ ἰδὼν τὴν ἄριξιν τοῦ ῥηγὸς καὶ τὰς τριήρεις ἐν Ἑλλησπόντῳ, ἐμαντεύσατο παντελεῖ ἀπώλειαν τῶν Τούρκων. Καὶ ἐξελθὼν ἀπὸ τοῦ Ἑξαμιλίου εἶλε Θήβας καὶ τὰ περίξ χωρία. Στραφεῖς δὲ ὁ Μουράτ σὺν εὐτυχίᾳ πλείστη στέλλει ἀποκρισιάριον, ζητῶν τὰς πόλεις αὐτοῦ, ὃ δὲ Κωνσταντῖνος οὐκ ἤθελε. Καὶ στρατεύσας καὶ θεῖς χάρακα ἐν τῷ Ἑξαμιλίῳ, ἦν γὰρ πρὸ τεσσάρων χρόνων οἰκοδομήσας αὐτὸ ὃ δὲ Κωνσταντῖνος, σὺν ἐξήκοντα χιλιάσιν ὢν ἐντὸς αὐτὸς εἰσῆλθε. Καὶ ὡς ἐν ὀλίγῳ καὶ αὐτὸς καὶ Θωμᾶς ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ, δεσπότης ὢν Ἀχαΐας, παρεδίδοντο ὑπὸ τῶν Ἀλβανῶν· πλὴν αὐτοὶ τὸν δόλον ἐννοήσαντες ἀπέδρασαν. Ὁ δὲ Μουράτ μέχρις Πατρῶν καὶ Γλαρέντζας δραμῶν καὶ ἀφανισμῶ παραδοὺς πάντα τὰ ἐκεῖ, ὑπάνεστρεψε χαλάσας τὸ Ἑξαμίλιον, ἐρείπιον καταλιπὼν αὐτό, αἰχμαλωτεύσας πλῆθος λαοῦ, ἐπέκεινα χιλιάδες ἐξήκοντα.

XXXIII. Ὁ δὲ βασιλεὺς Ἰωάννης ποδαλγία πιεζόμενος ἐν πολλοῖς ἔτεσιν καὶ μετὰ τὴν ἐπάνοδον ἀπὸ Ἰταλίας ἐν πολλαῖς θλίψεσι καὶ δυσφορίαις ὢν, πῆ μὲν διὰ τὴν τῶν ἐκκλησιῶν ταραχὴν, πῆ δὲ διὰ τὴν ἐκδημίαν τῆς δεσποίνης, κατέλαβεν αὐτὸν νόσος καὶ ἐν ὀλίγαις ἡμέραις ἐτελεύτησεν, ὕστατος βασιλεὺς χρηματίσας Ῥωμαίων. Τὸν δὲ Κωνσταντῖνον πέμψαντες οἱ τῆς Κωνσταντίνου ἡγαγον αὐτὸν ἐν τῇ πόλει· καὶ πρέσβεις στείλας εἰς τὸν Μουράτ καὶ δεξιῶσας αὐτὸν σὺν δώροις καὶ μελιχιόις λόγοις, εἰρήνευσεν αὐτόν, ἄρας ἐκ μέσου πάντα παρεληλυθότα σκάνδαλα.

2. Βουλευθεῖς δὲ γάμος ποιῆσαι τῷ υἱῷ αὐτοῦ ἡγάγετο νύμφην ἐκ τῶν ἡγεμόνων πρὸς τὰ τῆς Ἀρμενίας ὄρια κειμένων, θυγατέρα τοῦ Τουρκατῆρ, ἀνδρὸς ἀρχηγοῦ τῶν ἐκεῖσε παρακειμένων Τουρκομάνων, ὑπεράνω Καππαδόκων. Τὴν δὲ συγγένειαν ταύτην οὐ κατεδέξατο ὡς ἐν δυνάμει καὶ πλούτῳ ἰσοτερίζων

14 Ὁ *add.* Bull: *om.* P || 17 αὐτὸν Bull: αὐτὸ P.

byzantinische Kaisertum nach dem vierten Kreuzzuge (1204—1205), „Byzantinische Zeitschrift“ 45 (1952) p. 345—355 a dovedit că a mai fost încă un împărat Constantin XI Lascaris 1204—1205, așa că ultimul împărat bizantin a fost Constantin XII Paleolog 1448—1453.

ci pentru că locuind la mijloc între turcoperși și Caraman, zisul Turgatir avea totdeauna să lupte ca aliat al feciorului său care domnea la Amasia și să lovească și în Caraman care năvălea din jos, și în Caraiusuf, din sus, și fiind la mijloc înrudirea, avea să aibă de la el sprijin și ajutor la orice întâmplare. De aceea a și trimis pe unul din vizirii lui, anume Sariția și a adus-o din casa tatălui ei cu cinste și mărire cât mai multă, în timp ce ea aducea cu dînsa multe odoare și zestre de mult preț. Când socrul ei Murad a aflat că se apropie de vadul de la Galipoli, a trimis de la Adrianopole pașale și oaste frumos echipată ; și ieșindu-i întru întâmpinare, au condus-o în palatele sultanului de la Adrianopole. Și sultanul primind-o cu bucurie foarte mare pe mireasă, a început să serbeze nunta ; și a chemat pe toți conducătorii și domnii de sub mîna lui atît turci cît și creștini, și cu toții au alergat cu multe daruri să ia parte la serbările nunții. Și începînd-o din luna septembrie și împlinind luna decembrie, s-a sfîrșit și nunta. Și pe oamenii tatălui ei ce au venit împreună cu ea, omenindu-i din belșug și răsplătindu-i cu mult bine de tot felul, i-a trimis acasă ; pe feciorul său însă, pe tînărul însurățel cu soția, l-a lăsat să se ducă să domnească în Asia Mică și Lidia.

Moartea lui Murad II, 1451. 3. Dar ajungînd la Magnesia pe la mijlocul lui ianuarie acum, după ce luna asta a trecut și fiind cinci februarie, s-a oprit în fața lui unul din curierii cei repezi ca un vultur într-aripat de iute și i-a dat în mîna o scrisoare bine pecetluită. Deschizînd și citind-o, a aflat de moartea tatălui său. Scrisoarea era trimisă de viziri, de Chalil și de ceilalți. Ii arătau moartea tatălui lui și el citind-o, să nu întîrzie cu venirea, ci, dacă se poate, să încalece un Pegas, cal înaripat, și să vină în Tracia, înainte de ce a ajuns vestea despre moartea sultanului pe la popoarele de pîmprejur. Aceasta a și făcut-o. În aceeași oră a încălecat pe unul din caii de cursă arăbești și către pașalele lui n-a spus decît : „Cine ține la mine, să mă urmeze !“ — Și el călărea repede, avînd înaintea sa, toți pe jos, ieniceri de-ai săi, arcași buni de amîndouă mîinile și repezi la picior, uriași adevărați, iar în urma sa, călăreți cu iatagane și sulițe în mîini. Și în două zile de la Magnesia a trecut strîmtoarea și a ajuns în Chersones; și așteptînd la Galipoli alte două zile, ca să i se adune însoțitorii, a trimis la Adrianopole pe unul din curierii cei repezi și și-a anunțat sosirea în Chersones.

2 : *turcoperși* : vz. XV, 5. — *Caraman* : vz. XXIX, 9. — *Caraiusuf* : era mort acum din 1420 ; vz. G. Moravcsik, II, 136 s.v. Καρά Ιουσούφ. Duca numește aici pe urmaș tot cu numele înaintașului ; vz. II, 3 : *Carmian*. — τὴν τυχοῦσαν ἀρωγὴν s-ar putea traduce și cu „un mic sprijin“, ceea ce însă e mai puțin potrivit ca „un sprijin întîmplător la orice întîmplare“. — φέρουσα θησαυρούς Bullialdus îndreaptă în

αὐτῷ, ἀλλ' ὅτι ἐν μέσῳ τῶν Τουρκοπερσῶν καὶ τοῦ Καραμάν οἰκῶν ὁ ῥηθεὶς Τουργατῆρ εἶχε πάντοτε συμμαχεῖν τῷ ἐν τῇ Ἀμασειᾷ ἡγεμονεύοντι υἱῷ τοῦ Μωράτ καὶ προσκρούειν καὶ τῷ Καραμάν κάτωθεν ὀρμώντι καὶ τῷ Καραιουσούφ ἄνωθεν καὶ μεσιτεουσῆς τῆς συγγενείας κεκτῆσθαι παρ' αὐτοῦ τὴν τυχοῦσαν ἀρωγὴν καὶ βοήθειαν. Ὅθεν καὶ στείλας ἓνα τῶν αὐτοῦ βεζιρῆδων, τὸν λεγόμενον Σαρητζιάν, ἤγαγεν αὐτὴν ἐκ τοῦ οἴκου τοῦ πατρὸς μετὰ τιμῆς ὅτι πλείστης καὶ δόξης, φέρουσα θησαυροὺς πολλοὺς καὶ φέρην πολυτάλαντον. Ὁ δὲ Μωράτ καὶ πενθερὸς αὐτῆς μαθὼν ἐγγίζουσαν ἐν τῷ πορθμῷ τῆς Καλλιουπόλεως, ἔπεμψε μεγιστᾶνας ἀπ' Ἀδριανοῦ καὶ στρατὸν εὐζωνον· καὶ ὑπαντῆν ποιήσαντες ἤγαγον εἰς τοὺς οἴκους τοῦ ἡγεμόνος ἐν Ἀδριανουπόλει. Ὁ δ' ἡγεμὼν μετὰ πλείστης χαρᾶς ἀποδεξάμενος τὴν νύμφην ἤρξατο τελεῖν τοὺς γάμους· καὶ καλέσας πάντας τοὺς ὑπὸ χεῖρα ἀρχηγούς καὶ ἡγεμόνας οὕτω Τούρκους καθὰ χριστιανούς, ἅπαντες ἔθεον σὺν δώροις πολλοῖς δορτάσοντες τὰ γαμήλια. Ἀρξάμενοι ἀπὸ μηνὸς Σεπτεβρίου καὶ τελειώσαντες τὸν μῆνα Δεκέβριον, ἐτετελείωτο καὶ ὁ γάμος. Τοὺς σὺν αὐτῇ οὖν ἐλθόντας οἰκείους τοῦ πατρὸς αὐτῆς δαψιλῶς φιλοφρονήσας καὶ παντοίαν εὐεργεσίαν ἀμείψας εἰς τὰ ἴδια ἔπεμψε, τὸν δὲ υἱὸν αὐτοῦ τὸν νεόνυμφον ἅμα τῇ γυναικὶ ἐν τῇ ἡγεμονίᾳ, τῇ Μικρᾷ Ἀσίᾳ καὶ τῇ Λυδία, ἀπέλυσεν.

3. Ἐλθὼν δὲ εἰς Μαγνησίαν τοῦ Ἰαννουαρίου μηνὸς ἤδη μεσαζομένου καὶ παρελθόντος τούτου, ἄγων ὁ Φεβρουάριος πέμπτην, εἷς τῶν ταχυδρόμων ὡς ὠκύπερός τις ἀετὸς ἐπέστη διδούς αὐτῷ γραφὴν εἰς χεῖρας ἀσφαλῶς κατεσφραγισμένην. Ἀνοίξας οὖν αὐτὴν καὶ ἀναγνούς ἔγνω τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς αὐτοῦ. Ἡ δὲ γραφὴ ἦν σταλεῖσα παρὰ τῶν βεζιρῆδων, τοῦ τε Χαλίλ καὶ τῶν ἐτέρων. Ἐδήλουν τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς αὐτοῦ καὶ τὴν ἔλευσιν αὐτοῦ τοῦ ἀναγινώσκοντος μὴ βραδῦναι, ἀλλ' εἰ δυνατόν, ἐπιβῆναι Πηγάσῳ ἵππῳ πτεροέντι καὶ ἀφικέσθαι ἐν Θράκῃ πρὸ τοῦ ἀκουσθῆναι εἰς τὰ πέριξ ἔθνη ἢ ἀγγελία τῆς τελευτῆς τοῦ ἡγεμόνος. Ὁ καὶ πεποίηκεν. Αὐτῇ τῇ ὥρᾳ ἐπιβὰς ἐνὶ τῶν δρομαίων Ἀραβικῶν ἵππων οὐκ εἶπεν ἄλλο τοῖς μεγιστᾶσιν αὐτοῦ πλὴν· „Ὁ ἀγαπῶν με ἀκολουθεῖτω μοι.“ — Αὐτὸς δὲ ταχέως ὄχετο ἔχων ἔμπροσθεν τοὺς οἰκείους δούλους τοξότας καὶ ὠκυδρόμους ἀμφοτεροδεξίους, εἰπεῖν γίγαντας πάντας πεζοὺς, τοὺς δὲ ξιφηφόρους καὶ ἀκοντιστάς ἱππέας ὀπισθεν. Καὶ δὴ ἐν ἡμέραις δυσὶν ἀπὸ Μαγνησίαν διαβὰς τὸν πορθμὸν ἐν Χερῶνῆσῳ κατέστη· καὶ ἀναμείνας ἐν Καλλιουπόλει ἄλλας δύο ἡμέρας τοῦ συναθροισθῆναι τοὺς ἀκολουθήσαντας, ἓνα τῶν ταχυδρόμων πέμψας ἐν Ἀδριανοῦ ἐμήνυσε τὴν αὐτοῦ ἐν Χερῶνῆσῳ διάβασιν.

1 Τουρκοπέρσων P||5 et 23 βεζύριδων P|| 9 Ἀνδριανοῦ P||10 Ἀνδριανουπόλει P||24 Ἐδήλουν *scripsit*: Ἐδήλου οὖν P.

φέρουσαν dar poate rămînea neschimbat ca nominativ absolut, obișnuit la Duca; vz. Indice gramatical.

Urcarea pe tron 4. Și s-au făcut dese vestiri și s-a dat de știre în toate păr-  
 a lui Mahomed II. țile, că sultanul e la Galipoli, ca nu cumva poporul de  
 rînd să se dedea la neorînduieși și să se revolte, căci avea obiceiul, la  
 schimbări de sultani, să facă rebeliune; de aceea de multe ori ascund  
 5 moartea și spun poporului că sultanul e bolnav, și aceasta o fac, cînd cel  
 ce are să fie urmaș, nu se găsește în locul în care e mortul. După aceea  
 a pornit din Galipoli și multe cete mari veneau de i se închinau. Cînd  
 însă a ajuns aproape de cîmpia de la Adrianopole, toată curtea dom-  
 nească a ieșit întru întîmpinarea lui, și viziri și pașale și guvernatori și  
 10 căpitanii și preoții mari și dascălii religiei lor necurate și cei ce se în-  
 deletniceau cu științele, cu artele și meseriile și o parte mare din poporul  
 de jos. După ce mulțimea așezată în rînd a mers de-a dreptul în calea  
 sultanului pînă la o milă de el, au descălecat cu toții și au continuat dru-  
 mul pe jos spre sultan; sultanul însă și cei ce veneau după el, stăteau  
 15 călare. Mergînd așa pînă la jumătate de milă cufundați în tăcere adîncă  
 pe buze, cînd s-au strîns mai aproape, au izbucnit în jale mare cu multă  
 vărsare de lacrimi. Atunci și sultanul și cu cei de sub el descălecînd, au  
 făcut și ei la fel, umplînd văzduhul de strigăt și plîns. Și era de văzut  
 în ziua aceea mare jale și tînguire de amîndouă părțile. Și venind la un  
 20 loc și apropiindu-se unii de alții, marii dregători s-au închinat sul-  
 tanului, sărutîndu-i mîna. Și apoi încălecînd, au intrat în oraș pînă la  
 poarta palatului și, sultanul intrînd înăuntru, fiecare s-a dus la casa lui.

5. A doua zi, făcîndu-se primire mare ca de obicei, ba mai mult, ca  
 la o urcare pe tron încă nouă a unui sultan venit de curînd la domnie,  
 25 el a stat pe tronul părintesc; — precum nu era să fie a bună, dar pentru  
 păcatele noastre dumnezeu a îngăduit-o; — și din fața lui stăteau  
 departe toate pașalele și vizirii tatălui său, și Chalil-pașa și Isac-pașa;  
 vizirii lui însă, Siachin eunucul și Ibraim, erau aproape lîngă el ca de  
 obicei. Atunci sultanul Mahomed l-a întrebat pe marele lui vizir Siachin:  
 30 „Ce e, că vizirii tatălui meu stau departe? Chiamă-i și spune-i lui Chalil  
 să stea la locul lui. Isac însă și cu ceilalți mari dregători ai răsăritului  
 să meargă la Brusa, ca să înmormînteze trupul tatălui meu; și să aibă  
 în grija lui și ținuturile din răsărit!“ — Cînd au auzit ei acestea, de în-  
 dată au alergat și după obicei i-au sărutat mîna. Și Chalil a rămas mare  
 35 vizir, iar Isac luînd leșul sultanului și cu foarte mulți mari dregători și  
 cu multă gătire a mers la Brusa și l-au înmormîntat în mausoleul ce  
 și l-a construit însuși; și la îngropăciune a golit multe pungi de bani în  
 mîinile săracilor.

4: pînă la o milă: vz. XXX, 7: o milă. — pe buze: pe care stăteau s-o rupă.

4. Καὶ διαλαλιᾶς συχνῆς γενομένης καὶ φήμης ἀπανταχοῦ, ὡς ὁ ἡγεμὼν ἐν Καλλιουπόλει, ἵνα μὴ ὁ συρφετώδης ὄχλος ἀτακτήσας ἀφηνιάσῃ, ἔθος γὰρ ἦν αὐτοῖς ἐν ταῖς ἀλλαγαῖς τῶν ἡγεμόνων ἐνεργεῖν στάσιν, — διὰ τοῦτο καὶ τὴν τελευταίην πολλάκις κρύπτοντες λέγουσι τῷ λαῷ, ὡς ὁ ἡγεμὼν ἀσθενεῖ, καὶ τοῦτο ποιοῦσιν, ὅτι ὁ μέλλων διαδέξασθαι οὐχ εὐρίσκεται, ἐν ᾧ τότῳ ὁ τελευταῖων ὑπάρχει, — μετὰ ταῦτα ἀπάρας ἀπὸ Καλλιουπόλεως, συνέρξον πλήθη πολλὰ προσκυνοῦντες αὐτῷ. Ἐλθόντος δὲ πλησίον τοῦ κάμπου ἐξῆλθεν ἅπασα ἡ τάξις τῆς ἡγεμονίας, οἱ τε βεζίρηδες καὶ σατράπαι καὶ ἑπαρχοὶ καὶ δήμαρχοι καὶ οἱ τῆς μιᾶς αὐτῶν θρησκείας μύσται καὶ διδάσκαλοι, καὶ οἱ ἐν ἐπιστήμας καὶ τέχναις ἀσχολούμενοι καὶ μέρος πολὺ τοῦ συρφετώδους λαοῦ εἰς τὴν αὐτοῦ ὑπαντήν. Ἐλθόντος οὖν τοῦ ὄχλου κατὰ πρόσωπον τοῦ ἡγεμόνος ὡς μίλιον ἐν στοιχηδὸν καὶ ἀποβάντες τῶν ἵππων πάντες πεζοὶ τὴν πορείαν πρὸς τὸν ἡγεμόνα ἐβάδιζον· ὁ δὲ ἡγεμὼν καὶ οἱ μετ' αὐτὸν ἴσταντο ἐποχοῦμενοι. Ἐλθόντων οὖν ἄχρι ἡμίσεος μιλίου, ἄκρας σιωπῆς ἐν τοῖς χεῖλεσιν αὐτῶν οὔσης, ἀθρόον στάντες κοπετὸν μέγα μετὰ δακρύων ἀνήγειραν. Τότε καὶ αὐτὸς ἀποβὰς τοῦ ἵπου σὺν τοῖς ὑπ' αὐτὸν καὶ αὐτοὶ τὰ ὅμοια ἔπραττον, βοῆς σὺν κλαυθμῷ τὸν ἀέρα πληροῦντες. Καὶ ἦν ἰδεῖν μέγα πένθος καὶ κοπετὸν τῇ ἡμέρᾳ ἐκεῖνῃ ἐξ ἀμφοτέρων τῶν μερῶν. Συνελθόντες οὖν καὶ προσεγγίσαντες ἀλλήλοις, προσεκύνησαν οἱ μεγιστάνες τῷ ἀρχηγῷ ἀσπασάμενοι τὴν αὐτοῦ χεῖρα. Καὶ ἐπιβάντες τῶν ἵππων εἰσῆλθον ἐν τῇ πόλει ἄχρι τῆς πύλης τοῦ παλατίου καί, ὁ ἡγεμὼν εἰσελθὼν, ἕκαστος εἰς τὰ ἴδια ἀνεχώρησε.

5. Τῇ δὲ ἐπαύριον παραστάσεως γενομένης μεγάλης κατὰ τὸ ἔθος καὶ πλεον τι, ὡς τοῦ ἡγεμόνος ἔτι ὄντος νέου καὶ ἐν τῇ ἀρχῇ νεωστὶ εἰσελθόντος, ἐν τῇ καθέδρᾳ τῇ πατρικῇ καθεσθεις, ὡς οὐκ ὄφελον, πλὴν παραχωρήσει Θεοῦ διὰ τὰς ἀμαρτίας ἡμῶν, ἴσταντο ἐξ ἐναντίας πάντες οἱ σατράπαι ἀπὸ μακρόθεν καὶ οἱ βεζίρηδες τοῦ πατρὸς αὐτοῦ, ὃ τε Χαλίλ-πασίας καὶ ὁ Ἰσακ-πασίας· οἱ δὲ τούτου βεζίρηδες, Σιαχὴν ὁ εὐνοῦχος καὶ Ἰπραήμ, ἦσαν προσεγγίζοντες αὐτῷ κατὰ τὴν συνήθειαν. Τότε ὁ ἡγεμὼν Μεχέμετ ἠρώτησε τὸν Σιαχὴν, τὸν αὐτοῦ μεσάζοντα· „Τί ὅτι ἀπὸ μακρόθεν ἴστανται οἱ μεσάζοντες τοῦ ἐμοῦ πατρός; Κάλεσον αὐτοὺς καὶ εἶπέ τῷ Χαλίλ ἐστάναι ἐν τῷ τότῳ αὐτοῦ. Ὁ δὲ Ἰσακ ἀπελθέτω ἐν Προῦση σὺν τοῖς λοιποῖς τῆς ἐφᾶς ἄρχουσι, ταφῇ δοῦναι τὸ σῶμα τοῦ ἐμοῦ πατρός· ἐχέτω δὲ καὶ τῶν ἀνατολικῶν θεμάτων τὴν φροντίδα.“ — Ἀκούσαντες οὖν ταῦτα, παρευθὺ δραμόντες, κατὰ τὸ σῆμα ἠσπασάντο τὴν αὐτοῦ χεῖρα. Καὶ ὁ μὲν Χαλίλ ἔμεινε μεσάζων, ὁ δὲ Ἰσακ λαβὼν τὸ πτώμα τοῦ ἡγεμόνος σὺν πλείστοις ἄρχουσι καὶ οἰκονομίᾳ πολλῇ, εἰς Προῦσαν ἀπῆλθε καὶ ἔθαψεν αὐτὸ ἐν τῷ παρ' αὐτοῦ δομηθέντι βωμῷ, πλείστα νομίσματα κενώσας ἐν χερσὶ πενήτων ἐν τῇ κηδείᾳ.

8, 26 et 27 βεζύριδες P || 15 μέγα P: sed vide p. 171 v. 18 μέγαν P || 16 βοῆς Bek: βοᾶς P | 28 χαλήλπασίας P || 29 μου P: ἐμοῦ scripsi: μου Bull || 36 πλείστα Bull: πλείτα P.

**Caracterizarea lui Murad II.** 6. Și moartea lui Murad n-a fost încercată de boli și dureri grele, ci a fost chiar mai ușoară și mai ferită de suferințe și boale decît a tatălui său, cred că, pentru că dumnezeu l-a judecat după bunătatea omului față de obște și după purtarea lui foarte îndurătoare față de cei săraci, și nu numai între cei de un neam cu el și de legea cea rea a lui, ci și cu creștinii; tratatele ce le-a încheiat cu jurămint, le-a respectat pînă la capăt neatînse și netulburate. Dacă și unii dintre creștini au stricat pacea și și-au călcat jurămintul și n-au rămas ascunși ochiului de care nimic nu poate fi ascuns, al lui dumnezeu, și pe drept și-au luat pedeapsa și răsplata de la Murad ca răzbunător, totuși niciodată n-a întins pentru mult timp coarda miniei lui, ci barbarul, îndată după biruință n-a continuat urmărirea, nici n-a însetoșat să nimicească pînă la capăt un popor cît de mic; și de îndată ce cei înfrinți s-au răzgîndit să-i trimită soli de pace, și el îi primea cu plăcere și pe soli îi lăsa să plece cu pace, pentru că ura lupta și iubea pacea. De aceea și părintele păcii l-a răsplătit pe barbar cu o moarte bună în pace și nu de sabie.

7. A bolit numai patru zile de toate. Căci ieșind din palat cu cîțiva tineri ostași, a trecut în insula pe care o formează pe o întindere mare rîurile ce se desfac lîngă oraș; și fiind pămîntul gras, acolo e pășune, și hrană bună pentru vite și cresc în acea insulă herghelii de iepe și catiri și cai mîndri pentru sultan; și avea acolo cele mai felurite clădiri de odihnă și plăcere după anolimpuri și orice alt lucru bun pentru un trai în desfătare! Voia să petreacă acolo mai multe zile, retras cu puțini din cei mai de aproape ai lui, ca să se liniștească și să se odihnească de grijile și ostenele ce le-a avut cu nunta ce trecuse. Trecînd deci acolo, a stat o singură zi și petrecînd în desfătare, nu ca de obicei, a doua zi a poruncit să fie dus la palat spunînd că-și simte capul foarte greu și tot trupul amorțit. Stînd în pat și bolind trei zile, a avut un acces de dambla și a murit la două februarie anul 6958.

8. Se spune că, după nuntă și înainte de a trece în insulă, **Visul lui Murad II.** într-una din nopți a avut un vis ca acesta: i se părea că un om groaznic stătea în fața lui. Și în timp ce era stăpînit de frică, omul ce i s-a arătat, l-a apucat de mînă. Sultanul purta pe degetul policar de la mîna dreaptă un inel de aur. Și omul i-a scos inelul de pe degetul cel

6: Cam tot așa îl caracterizează pe Murad II și L. Chalc., II, 142, 4—10. — *Dacă și unii dintre creștini ș.a.m.d.*: se vede că Duca se gîndește la călcarea păcii de la Seghedin, care a dus apoi la lupta nenorocită de la Varna.

7: la 2 februarie 6958: adică 1450. După G. Sfranșes, 1053 A (G. Sfranșes, 210, 19), Murad II a murit în februarie 6959 și după Critobul, I, 4, 1 tot 6959, adică



6. Ὁ θάνατος οὖν τοῦ Μωράτ οὐκ ἦν πολυνοσωδέστατος οὔτ' ἀχθηφόρος, ἀλλὰ καὶ παρὰ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ ἀτιμωρητότερος καὶ παθῶν καὶ νόσων ἐλευθερώτερος, οἶμαι Θεοῦ κρίνοντος κατὰ τὴν τοῦ ἀνδρὸς πρὸς τὸ κοινὸν εὐνοϊαν καὶ τὴν συμπαθεστάτην πρὸς τοὺς πένητας διάθεσιν, οὐ μόνον γὰρ ἐν τοῖς αὐτοῦ κατὰ γένος καὶ κατ' ἀσέβειαν, ἀλλὰ καὶ τοῖς χριστιανοῖς· ἃς ἐνόρκους συνθήκας ἔπραττεν, ταύτας εἰς τέλος ἀσινεῖς καὶ ἀθολώτους ἐφύλαττεν. Εἰ γὰρ καὶ παρασπονδᾶς τῶν χριστιανῶν τινες καὶ παραβάσεις τῶν ὄρκων μεταχειρισθέντες τὸν ἀλάθητον τοῦ Θεοῦ ὀφθαλμὸν οὐκ ἔλαθον καὶ τὴν δίκην δικαίως τιμωρηθέντες παρ' αὐτοῦ τοῦ ἐκδικητοῦ, οὐκ εἰς μακρὰν τὰ τῆς μήνης ἐξετείνοντο πλέθρα, ἀλλ' εὐθύς μετὰ τὴν νίκην οὐ κατεδίωκεν ὁ βάρβαρος, οὐκ εἰς τέλος τὸν ἀφανισμόν ἐδίψα τοῦ τυχόντος ἔθνους· ἀλλ' ἅμα οἱ ἠττηθέντες πρεσβεύσειν τὰ τῆς εἰρήνης ἐσκέψαντο, καὶ αὐτὸς προθύμως ἐδέχετο καὶ τοὺς πρέσβεις μετ' εἰρήνης ἀπέλυε, μισῶν τὰς μάχας, ἀγαπῶν τὴν εἰρήνην. Καὶ ὁ πατὴρ τῆς εἰρήνης ἀντεμέτρησε τὴν τελευταίαν τοῦ βαρβάρου ἐν εἰρήνῃ καὶ οὐκ ἐν μαχαίρᾳ.

7. Ἦσαν δὲ αἱ τῆς νόσου πᾶσαι ἡμέραι τέσσαρες. Ἐξεληθῶν γὰρ ἐκ τοῦ παλατίου σὺν ὀλίγοις νεανίσκοις ἐδιέβη τὴν νῆσον, ἣν οἱ ποταμοὶ διαῤῥαγόντες πλησίον τῆς πόλεως αὐτὴν εἰς εὐρυχωρίαν κατέστησαν· καὶ λιπαρῶς οὔσης τῆς γῆς βοσκήματα καὶ τροφαὶ τῶν ἀλόγων ζώων χλοεραὶ φύονται, ἀγελάζονται γὰρ ἐν αὐτῇ φορβάδαι καὶ ἡμίονοι καὶ τῶν ἵππων οἱ ἀγέρωχοι τοῦ ἡγεμόνος· οἰκοδομάς τε διαφορωτάτας εἰς θάλασσαν τε καὶ τέρψιν κατὰ καιροῦς καὶ πᾶν ἄλλο χρήσιμον εἰς ἀπόλαυσιν. Ἐβούλετο δὲ διατρίψαι ἡμέρας ἱκανὰς ἐκεῖ ἰδιάζων σὺν ὀλίγοις οἰκειοτάτοις πρὸς ἀναψυχὴν καὶ ἀνακωχὴν τῶν φροντίδων καὶ κόπων τοῦ παρελθόντος γάμου. Διαβὰς οὖν καὶ ποιήσας ἡμέραν μίαν καὶ τρυφήσας, οὐκ ὡς σύνηθες, τῇ ἐπιούσῃ ἐκέλευσεν ἄγεσθαι εἰς τὸ παλάτιον εἰπών, ὡς κεφαλήν καὶ τὸ λοιπὸν σῶμα καταβαρὲς καὶ ναρκῶδες περίεστι. Κατακλιθεὶς οὖν καὶ τρεῖς ἡμέρας νοσήσας, ἐπιληψήσας ἀπέθανεν δευτέρᾳ τοῦ Φεβρουαρίου μηνὸς τοῦ ἑξακισχιλιοστοῦ ἐνακοσιοστοῦ πεντηκοστοῦ ὀγδοῦ ἔτους.

8. Λέγεται δέ, ὅτι μετὰ τοὺς γάμους καὶ πρὸ τοῦ διαβῆναι τὴν νῆσον, μῆ τῶν νυκτῶν ἰδεῖν ὄραμα τοιοῦτον· ἕνα φοβερόν ἄνδρα ἐστάναι ἐνώπιον αὐτοῦ. Τὸν δὲ συσταλέντα τῷ φόβῳ ἐκράτησεν αὐτὸν τῆς χειρὸς ὁ φανεὶς ἀνὴρ. Ἐφόρει δὲ ἐν τῇ δεξιᾷ αὐτοῦ χειρὶ σφενδόνην χρυσοῦν εἰς τὸν ἀντίχειρα δάκτυλον. Ἐκβαλὼν οὖν ὁ φανεὶς τὴν σφενδόνην ἀπὸ τοῦ μεγάλου δακτύλου τοῦ ἡγε-

9 μήνης Bull: μύνης P || 11—12 πρεσβεύσειν τὰ *scripsi*: πρεσβεύσον τὰ P: πρεσβεῦσον τὰ Bull: πρεσβεῦσιν τὰ Bek || 23 ἡμέραν P<sub>1</sub> Bull: ἡμερα P || 31 σφενδόνην Bull: σφενδόνα P.

1451. Bullialdus, Duca, ed. Bonn, p. 607, crede că în textul lui Duca e o greșeală de copist, ceea ce e foarte probabil. L. Chalco., II, 142, 1 spune că a murit beat de vin.

mare și i l-a virit pe degetul arătător după policar, apoi scoțându-l de pe degetul arătător, l-a potrivit pe degetul mijlocăș, după aceasta pe degetul de după cel mijlocăș și apoi iarăși pe cel din urmă, pe cel mic. După aceea scoțind inelul, i l-a luat și a dispărut. Și sultanul trezindu-se  
 5 din somn, și-a chemat tilcutorii și le-a spus visul. Și ei au spus că inelul înseamnă domnia, iar degetele, cel dintii e el, iar celelalte cei ce vor domni după el, coboritori din el. Alții însă în taină și pe șoptite au spus că degetul cel mare e ultimul său an din viață și luarea inelului se referă  
 10 la domnie, iar scoaterea și punerea inelului pe celelalte patru degete înseamnă numărul de ani ai domniei ceuia ce are să domnească după el și atunci se va sfârși cu uzurparea domniei.

Ci să reluăm din nou firul istoriei și să vedem câtă pierzare a făcut în zilele lui această liară însetată de sînge și pe cîți i-a făcut să dispară  
 pină la capăt.

15 **Mahomed II  
 ia în seamă  
 domnia.** 9. După ce a trimis trupul tatălui său la Brusa să fie înmormîntat, însuși a început să cerceteze visteriile și tezaurerele părintești; și a găsit comori nenumărate în argintărie, vase de aur, pietre scumpe și galbeni sume mari și le-a sigilat cu sigiliul  
 lui personal și le-a pus înapoi în visterie.

20 10. După aceea a descoperit un copil de parte bărbătească al tatălui său, ca de opt luni, născut din fata sultanului de la Sinope Spentiar, soție legiuită, căci Mahomed se născuse dintr-o roabă; și fiind mama copilului și maștera lui în ziua aceea la palat, ca să-i prezinte condoleanțe tiranului, el a trimis pe unul din dregători, fecior al lui Evrenez,  
 25 cu numele Ali, mare portar fiind în timpul de atunci, la locuința numitei și a sugrumat copilul. A doua zi, l-a dat morții și pe însuși Ali, iar pe mama copilului, fără voia ei, a dat-o de soție lui Isac, robul tatălui său.

30 11. Și pe cealaltă mașteră a lui, pe fata despotului Gheorghe al Serbiei, care era bună creștină, voia să o dea și pe ea altui rob la întîmplare, ci s-a temut, ca nu cumva tatăl ei să ridice la luptă în contra lui pe unguri, nefiindu-i domnia încă bine consolidată, ci ușor expusă vre-

8: *υρρανίς* *uzurparea domniei*: din punct de vedere bizantin, domnia turcilor era o uzurpare; și e interesant că această concepție o întîlnim și la Duca, un istoric bizantin de sub o stăpînire latină; dar și aceasta era considerată numai ca o delegație din partea împăratului bizantin. Cp. VI, 4 și XIII, 5.

9: *să cerceteze visteriile*: cp. Critobul, I, 5, 6: „După aceea a inspectat visteriile tatălui său și îndeosebi a cercetat mult pe administratorii acestora” Μετά δὲ ταῦτα τοὺς θησαυροὺς ἀνηρέυνα τοὺς πατρικοὺς ἀνακρίνων ὅτι μάλιστα τοὺς τούτων ταμίαις.

μόνος ἔβαλεν αὐτὴν ἐν τῷ λιχανῷ τῷ μετὰ τὸν ἀντίχειρα, εἶτα ἐξορμαθίσας αὐτὴν ἐκ τοῦ δακτύλου τοῦ λιχανοῦ ἤρμοσεν αὐτὴν εἰς τὸν μεσαίτατον δάκτυλον, μετὰ δὲ τοῦτον εἰς τὸν μετὰ τὸν μεσαίτατον καὶ αὖθις εἰς τὸν ὕστατον τὸν μικρόν. Μετὰ ταῦτα ἐκβαλὼν τὴν σφενδόνην ὁ φανείς καὶ λαβὼν ἀφανῆς γέγονε. Καὶ ὁ ἡγεμὼν ἔξυπνος γενόμενος προσεκαλέσατο τοὺς αὐτοῦ μάντις, εἰρηκῶς τὸ ὄραθέν. Αὐτοὶ δὲ τὴν μὲν σφενδόνην τὴν ἡγεμονίαν διέκριναν, τοὺς δὲ δακτύλους, τὸν μὲν πρῶτον εἰς αὐτόν, τοὺς δ' ἄλλους εἰς τοὺς μετ' αὐτὸν αὐθεντεύοντας ἔξ αὐτοῦ. Ἔτεροι δὲ κρύβδην καὶ σιωπηρῶς τὸν μὲν μέγα δάκτυλον τὸν αὐτοῦ τῆς ζωῆς ὕστατον χρόνον διέκριναν, τὴν δὲ ἀφαίρεσιν τῆς σφενδόνης τὴν δεσποτείαν, τὰς δὲ εἰσάξεις καὶ ἐξάξεις τῶν ἑτέρων τεσσάρων διὰ τῆς σφενδόνης δακτύλων τὸν μετ' αὐτὸν ἡγεμονεύειν μέλλοντα τὸν ἀριθμὸν τῶν ἐτῶν τῆς ἡγεμονίας ἐσύγκριναν καὶ τότε τέλος ἔξει ἡ τυραννίς.

Ἄλλ' ἐπανώμεν αὖθις πρὸς τὴν διήγησιν καὶ ἴδωμεν τί τὸ αἰμοβόρον τοῦτο θηρίον ἐν ταῖς ἡμέραις αὐτοῦ κατέφθειρε καὶ κατεδαπάνησε καὶ εἰς τέλος ἠφάνισε.

9. Πέμψας τοίνυν τὸ σῶμα τοῦ πατρὸς αὐτοῦ εἰς ταφὴν ἐν τῇ Προύσῃ, αὐτὸς ἤρξατο ἐρευνᾶν τὰ ταμεῖα καὶ τοὺς θησαυροὺς τοὺς πατρικοὺς· καὶ εὗρὼν ἀναριθμήτους ἐν ἀργυροῖς σκευεσιν, ἐν χρυσοῖς, ἐν λίθοις τιμίοις καὶ ἐν νομίμασι πολυτάλαντοις, αὐτὸς οἰκεία σφραγίδι κατασφραγίσας ἐν τῷ ταμείῳ πάλιν ἀπέθετο.

10. Εἶτα εὗρὼν παιδίον ἄρῶν τοῦ πατρὸς αὐτοῦ, ὡς μηνῶν ὀκτώ, γεννηθὲν ἐκ τῆς θυγατρὸς τοῦ ἡγεμόνος Σινώπης Σπεντιάρ, νομίμου γυναικός, — καὶ γὰρ οὗτος ἐκ δουλίδος ἐγένετο, — οὐσης οὖν τῆς μητρὸς τοῦ παιδὸς καὶ μητρῶς αὐτοῦ τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ ἐν τῷ παλατίῳ ἕνεκα παραμυθίας τοῦ τυράννου, στείλας ἕνα τῶν ἀρχόντων ἐκ τῶν υἱῶν τοῦ Ἐβρηνέξ, Ἄλιν ὀνόματι, πρωτοστιάριος ὢν τῷ τότε καιρῷ, ἐν τῷ οἴκῳ τῆς ῥηθείσης, τὸ παιδίον ἐπνίξε. Ἐπὶ τὴν αὔριον δὲ καὶ αὐτόν τὸν Ἄλιν ἐθανάτωσε, τὴν δὲ μητέρα τοῦ παιδὸς καὶ μὴ βουλομένην τῷ δούλῳ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ τῷ Ἰσακ εἰς γάμον ἠμύβαστο.

11. Τὴν δὲ ἑτέραν αὐτοῦ μητριάν, τὴν θυγατέρα Γεωργίου δεσπότη τοῦ Σερβίας, χριστιανικωτάτην οὖσαν, ἐβούλετο μὲν καὶ αὐτὴν ἑτέρῳ τῷ τυχόντι δούλῳ δοῦναι, ἀλλὰ φοβηθεὶς, μήπως ὁ πατὴρ αὐτῆς ἐγείρῃ κατ' αὐτοῦ τὴν τῶν Οὐγγῶν μάχην, τῆς ἡγεμονίας αὐτοῦ ἔτι μὴ παγιωθείσης, ἀλλ' ἀκμήν

1 τῷ μετὰ Bull: τὸν μετὰ P || 6 τὴν ἡγεμονίαν *scripsi*: (cf. v. 9 ὕστατον χρόνον διέκριναν): τὴ ἡγεμονεῖα P: τῇ ἡγεμονίᾳ Bull || 23 οὐσης *scripsi*: ὄντος P || 25 et 27 Ἄλῃν P.

10: cp. cu L. Chalc., II, 142, 3—4 și 143, 3—9, după care copilul a fost înecat în apă. — *Spentiar*: vz. XXX, 3.

11: *Și pe cealaltă mașteră a lui*: vz. XXX, 1. După G. Sfranțes, 1053 D — 1055 B (G. Sfranțes, 213, 2—217, 4) pe aceasta a petiit-o apoi Constantin XII Paleolog, dar dînsa n-a voit să-și schimbe hotărîrea luată de mai înainte de a intra în mănăstire, cum va scăpa din mîinile turcilor.

unei rebeliuni, nu putea face ce voia. Căci și despotul, cum a auzit de moartea ginerelui său Murad și de venirea la domnie a lui Mahomed, de îndată a trimis soli ca, prezentându-i condoleanțe și mîngîindu-l ca pe unul ce a pierdut pe tatăl său, să reinnoiască tratatele și legăturile ce le avea cu tatăl lui și să le întărească cu jurămint și să ceară încă și pe fie-sa și s-o ia acasă. Mahomed le-a și făcut acestea, nu din dorința să trăiască în pace și în chip binevoitor să-și ducă domnia, ci să-și poată răscumpăra timp; căci cînd o să aibă vreme, va face nedreptăți și încălcări de lege. Acestea și altele le făcea, îmbrăcînd piele de miel, el care era lup, încă înainte de ce s-a născut. Așadar i-a primit bine pe soli și jurîndu-și unul altuia reinnoirea tratatelor, i-a lăsat să plece în pace și a trimis la tatăl ei pe maștera sa cu mare cinste și slavă, împărțindu-i și venituri foarte multe și sate de la hotarele Serbiei, ca să aibă din ce trăi și cu ce se îngriji în tot chipul.

15 **Prefăcute intenții** 12. De asemenea și nenorociții romiei ce locuiau atunci în  
 de pace cu bizan- Constantinopole, aflînd și ei nefericiții cu domnul Con-  
 tinii, rominii stantin de schimbarea domniei au trimis soli pentru condo-  
 și alții. leante și să-l felicite la urcarea pe tron; cine pe cine? mieii pe lup, puii  
 de vrabie pe șarpe, cei cu sufletul la gură pe însăși moartea lor. Acela  
 20 însă, el antihristul în locul lui antihrist, el nimicitorul turmei Hristosului  
 meu, el vrăjmașul crucii și al celor ce cred în cel ce-au fost răstignit pe  
 ea, ca un ucenic al satanei ce s-a schimbat în șarpe, și-a pus mască de  
 prieten și primește solia și scrie tratate noi și jură pe dumnezeul profetu-  
 lui mincinos și pe profetul cu același nume ca și el și pe cărțile lui spur-  
 cate și pe îngeri și pe arhangheli, că se leagă și rămîne pînă la capătul  
 25 vieții lui în pace și bună înțelegere cu Constantinopolea și cu domnul  
 Constantin împreună cu toate marginile și orașele de sub acea domnie;  
 bunăvoința și atitudinea ce o avea tatăl său față de împăratul înaintaș  
 Ioan și de domnul Constantin de acuma, în același gînd va trăi și va muri  
 30 și dînsul. Pe deasupra acestor frumoase făgăduieli a mai dat împărăției  
 romeilor un număr de trei sute de mii de aspri în fiecare an din veni-  
 turile localităților așezate în valea Strimonului; ei, de trei ori nenorociții,  
 i-au cerut aceste venituri pentru întreținerea și alte cheltuieli cu Orchan,

12: rămîne... în pace și bună înțelegere: cp. Critobul, I, 5, 3: πρώτα μὲν σπένδεται Ῥωμαίους καὶ βασιλεῖ Κωνσταντίνῳ „mai întii încheie un tratat de pace cu bizantinii și împăratul Constantin“; cp. și L. Chalc., II, 142, 23: καὶ τοῖς Ἕλλησι σπονδὰς ἐποιεῖτο καὶ δέδωκε τὴν τῆς Ἀσίας παράλιον „și a făcut un tratat de pace cu elenii și a dat regiunea de la marginea mării dinspre Asia“. C. Müller, Critobul, p. 57 nota la § 3 crede că aceasta s-ar referi mai degrabă la grecii din Chios și Lesbos; dar aceasta nu se poate, căci acolo erau domni latini italieni, chiar în oarecare dependență de împăratul bizantin,

εἰς σύστασιν προχωρησάσης, ὃ ἠβουλήθη, οὐκ ἠδύνατο προᾶξει. Ὁ δεσπότης γὰρ ἀκούσας τὸν θάνατον τοῦ γαμβροῦ αὐτοῦ Μωράτ καὶ τὸν Μεχεμέτ τὴν ἡγεμονίαν ἀναζωσάμενον, εὐθύς ἀποκρισιαρίους ἐπεμψεν παραμυθίσων αὐτὸν καὶ παρηγορήσων ὡς ἀπορφανισθέντα καὶ τὰς συνθήκας καὶ συνωμοσίας, ἃς εἶχε μετὰ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ, ἀνανεῶσαι καὶ ἀσφαλίσασθαι δι' ὄρκων, ἔτι τε καὶ τὴν θυγατέρα ζητῆσαι καὶ λαβεῖν εἰς τὰ ἴδια. Ἄ καὶ πεποίηκεν, οὐχ ὡς θέλων εἰρηνικῶς καὶ εὐνοϊκῶς διάγειν καὶ ἡγεμονεῦειν, ἀλλὰ καιρὸν ἐξαγοράζων, ὅταν γὰρ λάβῃ, ἐκεῖνος ἀδικίας καὶ ἀνομίας ποιήσει. Ταῦτα καὶ ἕτερα τὴν ἀρνίου δορὰν ὑπενδυνθεὶς ἔπραττε, λύκος ὢν καὶ πρὸ τῆς γεννήσεως. Φιλοφρόνως οὖν δεξιωσάμενος τοὺς ἀποκρισιαρίους καὶ ἐνωμότους συνθήκας δούς καὶ λαβῶν ἀπέλυσεν ἐν εἰρήνῃ, στείλας καὶ τὴν αὐτοῦ μητροῖαν πρὸς τὸν πατέρα αὐτῆς μετὰ μεγάλης δόξης τε καὶ τιμῆς, εὐεργεσίας τε πλείστας καὶ χώρας ἀπονεύμας αὐτῇ ἐκ τῶν ὀρίων Σερβίας εἰς διατροφήν καὶ θεραπείαν παντοῖαν αὐτῆς.

12. Ὅμοίως καὶ οἱ ἐν Κωνσταντινουπόλει τότε οἰκοῦντες δύστηνοι Ῥωμαῖοι καὶ δυστυχεῖς σὺν τῷ δεσπότη Κωνσταντίνῳ μαθόντες καὶ αὐτοὶ τὴν ἐναλλαγὴν τῆς ἡγεμονίας, ἔστειλαν πρέσβεις χάριν παραμυθίας καὶ τῆς ἀρχῆς τὴν καθεδρῖαν προσαγορεύσοντες· τίνας τίνας; οἱ ἄρνες τὸν λύκον, οἱ στρουθοὶ τὸν ὄφιν, οἱ ψυχορῶραγοῦντες τὸν θάνατον. Ἐκεῖνος δὲ ὁ πρὸ τοῦ ἀντιχρίστου ἀντίχριστος, ὁ τῆς τοῦ Χριστοῦ μου ποιήνης φθορεὺς, ὁ ἐχθρὸς τοῦ σταυροῦ καὶ τῶν πιστευόντων εἰς τὸν ἐν αὐτῷ παγέντα, φιλικὸν προσωπεῖον ἐνδυνθεὶς ὡς μαθητῆς τοῦ μεταμορφωθέντος εἰς ὄφιν Σατανᾶ ἀποδέχεται τὴν πρεσβείαν καὶ γράφει νέας διαθήκας καὶ ὁμνυεὶ θεὸν τοῦ ψευδοπροφήτου καὶ τὸν συνῶνυμον αὐτοῦ προφήτην καὶ τὰς μιὰς αὐτοῦ βίβλους καὶ ἀγγέλους καὶ ἀρχαγγέλους τοῦ στέργειν καὶ ἐμμένειν ἐφ' ὄρου ζωῆς αὐτοῦ ἐν ἀγάπῃ καὶ ὁμοιοῖα μετὰ τῆς Πόλεως καὶ τοῦ δεσπότη Κωνσταντίνου σὺν πᾶσι τοῖς περιχώροις καὶ πόλεσιν ὑπὸ τὴν αὐτὴν δεσποτείαν· καὶ τὴν εὐνοίαν καὶ διάθεσιν, ἣν ἐκέκτητο ὁ πατὴρ αὐτοῦ μετὰ τοῦ βασιλέως Ἰωάννου τοῦ προβεβασιλευκότος καὶ τοῦ δεσπότη Κωνσταντίνου τοῦ νῦν, ἐν αὐτῇ τῇ γνώμῃ καὶ αὐτὸς ζήσεται καὶ τεθνήξει. Ἐπέκεινα δὲ τούτων τῶν καλῶν ὑποσχέσεων ἐδωρήσατο καὶ κατ' ἔτος τῇ βασιλείᾳ Ῥωμαίων ἐκ τῶν εἰσοδημάτων τῶν παρὰ τὸν Στρουμόνα κειμένων χωρίων ἀριθμὸν ἀσπρῶν τριακοσίων χιλιάδων, αἰτήσαντες ταῦτα οἱ τρισάθλιοι ἕνεκα τροφῆς καὶ ἐτέρας ἐξόδου τοῦ Ὁρχάν τοῦ προλεχθέντος ἀπογόνου τοῦ

3 παραμυθίσων P: παραμυθῆσαι Bull || 4<sup>5</sup> παραγορήσων P: παραγορήσαι Bull || 9 γεννήσεως P: γενέσεως Bek || 29 ζήσαίτε καὶ τεθνήξαιτε P || 31 στρῦμονα P || 33 προλεχθέντος P *nusquam quid antea Ducas de hoc Orchanē narravit.*

ceea ce Mahomed II o recunoștea deocamdată. — *a mai dat*: „și a dat multe împăratului și a hotărât să aibă aceeași prietenie pe care o avea casa aceea cu tatăl lui”. G. Sfranțes, 1053 B. — τοῦ Ὁρχάν τοῦ προλεχθέντος *Orchan, mai sus zisul coboritor*

mai sus zisul coborîtor din Osman. Și solii, după socoteala lor, încheind cu bine legăturile de prietenie, au plecat și ei cu bucurie.

De asemenea și solii Țării Românești și ai bulgarilor și cei ce locuiesc în Mitiline, Chios și Rodos și genovezii din Galata, de la toți au venit cu daruri și i-au adus închinăciuni acestui cu adevărat demon în carne și oase; și, după socoteala lor, primind asigurări, au plecat.

**Mahomed II pleacă asupra lui Caraman.** XXXIV. Răutatea de el, aranjîndu-și-le toate bine, după cum însuși și le chibzuia, și în chip fățarnic arătîndu-se cu gânduri de pace față de toți creștinii și încheind chiar și cu regentul Ungariei Iancu un tratat de pace pe trei ani, însuși pornește cu război asupra lui Caraman, luînd drept pretext, că el este prieten neprefăcut al creștinilor și creștinii au față de el prietenie fără vicleșug, deși sînt de alt neam și de lege străină, Caraman însă, cu toate că este musulman și se închină în legea lui Mohamod, totuși mereu și întotdeauna nu încetează să ridice războaie și tulburări, oricînd se ivește vreun prilej. Iar Mahomed avînd vreo dorință, dorința i s-a prefăcut în voință și voința în faptă. Căci apucase să ajungă la urechile lui Mahomed, cum Caraman auzind de moartea lui Murad, a pornit cu năvală din hotarele lui și a cucerit trei cetăți și pămînt destul; dar cetățile acestea și pămîntul, Murad nu le avea în stăpînire din străbuni, ci cu puțini ani în urmă, le răpise din ale lui Caraman, pornind cu putere asupra lui, precum s-a și arătat mai înainte. Găsind deci o cauză binecuvîntată, feciorul răpitorului pornește la război cu armată în contra aceluia căruia i se făcuse o nedreptate mai înainte și care de aceea își căuta drepturile lui. Și Mahomed a trecut vadul cu armatele de apus și, după ce la Brusa a aş-

---

*din Osman*: Dar Duca n-a amintit mai sus nicăieri de acest Orchan și cum de a ajuns să stea în Bizanț. E drept că mai sus (vz. XVI, 12), Duca numește pe unul din feciorii lui Baiazid Fulgerul, Orchan care era încă mic copil în timpul luptei de la Ancara (1402). Dar nimic mai mult! Să fie acesta fratele nevîrstnic, pe care Musulman (Suleiman I), feciorul lui Baiazid Fulger, îl dă ostatic în 1403 împăratului Manuil II Paleolog, spre a obține ajutorul bizantin la dobîndirea tronului turcesc? (vz. XVIII, 2). Duca nu o precizează, Dimpotrivă, ne spune mai departe (vz. XX, 4) că au fost dați doi frați ostatici și că unul s-a întors la Brusa, iar celălalt s-a botezat și a murit în Bizanț. Vechea traducere italiană îi spune chiar Orchan pe nume (vz. Duca, ed. Bonn, p. 400); dar pe același G. Sfranțes. I, 70, 13 și 90, 5 îl numește Iosuf, iar L. Chalc., I, 167, 15 Iîsus. De asemenea nu s-ar putea spune că Duca ar face trimiterea la XXIV, 1, unde ne istorisește că și Mustafa, contrapretendentul lui Murad II, și-a dat ostatic un fecior la Bizanț, căci numele acestui ostatic Duca nu ni-l dă și e necunoscut. Pe un Orchan, fecior de-al lui Musulman, scos de bizantini în contra sultanului Musa, îl amintesc G. Sfranțes și L. Chalcocondil, care însă ne spun că acest Orchan a fost prins de Musa prin trădare (L. Chalc., I, 166, 15) și orbit (G. Sfranțes, I, 91, 21); Duca nu amintește de acesta nimic. De *Orchan mai sus* zisul care în 1451 se afla în Constantinopole, Duca mai amintește o dată, dar nu mai sus, ci mai jos, cu prilejul cuceririi orașului, cînd Orchan e prins și i se taie capul (vz. XL, 4). El pare să fi luat parte la apărarea orașului în fruntea unei unități

Ὅτμάν. Καὶ δὴ καλῶς κατὰ τὸ δοκοῦν ποιήσαντες τὴν ἀγάπην, ἀπήεσαν καὶ αὐτοὶ χαίροντες.

Ὅμοίως καὶ οἱ τῆς Βλαχίας καὶ οἱ τῶν Βουλγάρων καὶ οἱ τὰς νήσους κατοικοῦντες, Μιτυληναῖοι, Χῖοι, Ῥόδιοι, ἐκ τοῦ Γαλάτου Γενοῦται, ἐκ πάντων ἐλθόντες σὺν δώροις προσεκύνησαν τῷ ὡς ἀληθῶς σαρκοφῶρῳ δαίμονι· καὶ λαβόντες τὰ πιστὰ κατὰ τὸ δοκοῦν αὐτοῖς, ἀπήεσαν.

XXXIV. Τὰ πάντα οὖν, ὡς αὐτὸς ἐλογίζετο, ἀπαρτίσας καλῶς ὁ κακὸς καὶ εἰρηναῖαν κατάστασιν πεπλασμένως ἐνδείξας ἅπασιν τοῖς χριστιανοῖς καὶ σὺν αὐτῷ τῷ ἐπιτρόπῳ Οὐγγρίας τῷ Ἰάγκῳ τριῶν ἐτῶν εἰρήνην ἀσφαλισάμενος, αὐτὸς κατὰ τοῦ Καραμάν ἐκστρατεύει προφάσει αἰτίας, ὡς αὐτὸς τῶν χριστιανῶν ὑπάρχει φίλος ἀκίβδηλος καὶ οἱ χριστιανοὶ τὴν φιλίαν τὴν πρὸς αὐτὸν ἔχουσιν ἀδόλωτον ἀλλοεθνεῖς ὄντες καὶ ξένης θρησκείας, ὁ δὲ Καραμάν μουσουλμάνος ὢν καὶ λατρεύων τὰ τοῦ Μωάμεδ, αἰεὶ καὶ πάντοτε οὐ παύεται διεγείρων πολέμους καὶ ταραχὰς ἐν καιρῷ περιστάσεως. Βουλευθεῖς οὖν ἠθέλησε καὶ θελήσας ἐγένετο. Ἐφθασε γὰρ ἐνωτισθεῖς ὁ Μεχέμετ, ὡς ὁ Καραμάν ἀκούσας τὸν θάνατον τοῦ Μωράτ κατέδραμεν ἀπὸ τῶν ὀρίων αὐτοῦ καὶ ἐχειρώσατο φρουρία τρία καὶ γῆν ἰκανήν· ἀλλ' οὐκ ἦν ἐκ τῶν προγόνων ἢ τῶν φρουρίων καὶ τῆς γῆς τῷ Μωράτ κατοχή, ἀλλὰ πρὸ ὀλίγων χρόνων ἐκ τῶν τοῦ Καραμάν καταδυναστεύων ἀφήρπαξεν, ὡς καὶ ὁ λόγος φθάσας ἐδήλωσεν. Εὐρῶν οὖν εὐλογον αἰτίαν ὁ υἱὸς τοῦ ἄρπαγος κατὰ τοῦ πρώην ἀδικηθέντος καὶ διὰ τοῦτο ἀνερευνῶντος τὰ ἴδια, σὺν δυνάμει κατ' αὐτοῦ ἐπεστράτευσε. Καὶ δὴ περάσας τὸν πορθμὸν σὺν τοῖς στρατεύμασι τῆς δύσεως καὶ εἰς τὴν Προῦ-

9 Ἰωάγκω Ρ || 19 ἀπ' ἤρπαξεν Ρ.

de mercenari turci, după cum pare să ne-o spună nobilul venețian Nicolo Barbaro care a fost față, în al său *Giornale dell'assedio di Constantinopoli 1453* (vz. Migne, *Patrologia Series Graeca*, vol. 158, col. 1070 C). Cu același prilej L. Chalco., II, 162, 4 ne spune că acest „Orchan a fost nepotul de fiu al lui Musulman” Ὁρχάνην τὸν Μουσουλμάνεω υἱοῦδῶν—aceasta s-ar potriveți cel mai bine cu spusa lui Duca (vz. mai jos, p. 292, 14—15) că Orchan „este acuma bărbat întreg de vîrstă” — iar Critobul, I, 64, 1 că a fost feciorul sultanului Mahomed I și frate deci al lui Murad II și unchi al lui Mahomed II, și că a fugit de mult timp de frica fratelui său, sultanul Murad II (φυγάδα πρὸ πολλοῦ ὄντα διὰ τὸν φόβον τοῦ ἀδελφοῦ). Trimiterea aceasta în textul cronicii lui Duca rămîne o nepotrivire greu de explicat; poate că provine dintr-o scăpare de vedere chiar a autorului care n-a mai apucat să-și revadă cronică și s-o pună la punct, mai ales că se mai întilnesc în ea unele nepotriviri (vz. XX, 4; XXVIII, 1; XXXIV, 2 și 10); sau poate că provine și de pe urma vreunui loc sărit de vreun copist, o lipsă însă pe care nu o mai putem descoperi.

XXXIV 1: *asupra lui Caraman*: adică asupra unui urmaș al acestui întemeietor al sultanatului caramanliu Iconion; după cronicarii turci numele lui era Ibrahim-bei (vz. C. Müller, *Critobul*, p. 57 nota la § 3). Despre această expediție a lui Mahomed II în contra sultanului de Iconion cp. și L. Chalco., II, 143, 12—144, 4 (G. Sfranțes, I, 97, 6—12), Critobul, I, 5, 3, amintește numai de pacea încheiată cu el. — *precum s-a și arătat mai înainte*: vz. XXIX, 11 și XXXII, 2.

teptat armatele de răsărit, s-a ridicat de acolo și a ajuns în Cotaiaion și de acolo în Salutaria Frigiei, care la turci se chiamă și Carasarin, aproape fiind de hotarele lui Caraman. Atunci Caraman auzind de so-

5 sirea lui Mahomed, a trimis soli dintre dregătorii lui cei mari, cerind izbăvire de cele greșite, căci dă înapoi cetățile ce le-a luat. Și asupraitorul s-a învoit pentru cauza care vin s-o spun acuma.

**Bizantinii cer  
sporirea apanajului  
lui Orchan.**

2. Intrunirea cea fără de minte a romeilor a chibzuit s'at

10 nici nu avea să fie încoronat pentru sus-zisul motiv, dar i se spunea împărat al romeilor, — și solii spun mai întâi, precum e obiceiul la turci, vizirilor cuprinsul soliei, cum că : „Împăratul romeilor nu acceptă suma de trei sute de mii de aspri pe an. Căci doar Orchan care este și el un

15 vlăstar de al lui Osman ca și sultanul vostru Mahomed, este acuma bărbat întreg de vîrstă ; și zilnic curg la el de pretutindenii mulți de tot, numindu-l domn și proclamîndu-l sultan. Și el voind să se arate generos și să le dea daruri, n-are unde întinde mîinile. Și atunci cere de la împărațul și împăratul n-are de unde să-i dea atîta, cît cere. Prin ur-

20 mare, una din două cerem : sau îndoiiți venitul sau lui Orchan îi dăm drumul. Căci nu e de datoria noastră să întreținem copiii lui Osman, ci ei trebuie întreținuți din veniturile lor publice ; căci pentru noi ajunge că-l reținem pe acesta și-l oprim să nu iasă din Constantinopole“. Acestea și altele mai multe le-a ascultat Chalil-pașa, căci el era cu totul

25 prieten al romeilor oarecum din două motive : unul, pentru că era blajin în judecata lui și bun, iar celălalt, pentru că îi plăcea să ia ; și dacă cineva vorbea cu el, țînînd aur în mîna, și arătîndu-l ca o oglîndă, putea neoprit să scoală din gură fără frică orice cuvînt aspru ; auzind deci cuvintele ce le aduceau ei pentru sultanul Mahomed din partea împăratului și a sfatului țării, a grăit către soli așa : „O romei fără de

30 minte și nesocotiți, lucrările pline de viclenie ale cugetului vostru, le știu de mult. Lăsați-vă de ce v-ați apucat ! Răposatul sultan era blajin și prieten neprefăcut față de toți și un om de treabă și cu conștiință curată. Sultanul nostru de acuma Mahomed nu are un gînd ca acela în care voi vă puneți nădejdea. Și dacă din mîinile lui, Constantinopolea va scăpa teafără, mă gîndesc la firea lui îndrăzneată, sălbatică și

35 impulsivă, atunci cu adevărat voi cunoaște că dumnezeu trece încă cu

2 : διὰ τὸ προορηθέν *pentru sus-zisul motiv* : Duca amintește de două ori că Ioan VIII Paleolog (1425—1448) a fost cel din urmă împărat bizantin, dar nu arată nicăieri



σαν ἀναμείνας τὰ τῆς ἀνατολῆς στρατεύματα, ἀπάρως ἐκεῖθεν εἰς Κοτυάειον ἀφίκετο κακεῖθεν εἰς Σαλουταρίαν τῆς Φρυγίας, τὸ καὶ Καράσαριν παρὰ Τούρκους λεγόμενον, ἐγγὺς ὃν ἐν τοῖς ὄριοις τοῦ Καραμάν. Τότε ὁ Καραμάν ἀκούσας τὴν ἄφιξιν τοῦ Μεχμέτ ἔστειλε πρέσβεις ἐκ τῶν μεγιστάνων αὐτοῦ, αἰτῶν λύσιν τῶν ἐσφαλμένων σὺν ἀποδόσει τῶν, ὧν ἀφείλετο, φρουρίων. Καὶ ὁ τύραννος κατένευσεν δι' αἰτίαν, τὴν ἣν λέξων ἔρχομαι. 5

2. Ἡ γὰρ μωρὰ τῶν Ῥωμαίων συναγωγή ἐσκέπατό τινα ματαίαν βουλήν, στείλασα πρὸς αὐτὸν πρέσβεις· λέγοντες, πῶς ὁ βασιλεὺς Κωνσταντῖνος, — οὐπω γὰρ ἦν στεφθεῖς, ἀλλὰ οὐδὲ στεφθῆναί ἔμελλε διὰ τὸ προῤῥηθέν, πλὴν βασιλέα ἐκάλουν Ῥωμαίων, — λέγουσιν οὖν πρῶτον τὰ τῆς πρεσβείας μηνύματα τοῖς μεσάζουσιν, ὡς ἔθος αὐτοῖς, ὡς· „Ὁ Βασιλεὺς τῶν Ῥωμαίων τὴν τῶν κατ' ἔτος ἀσπρῶν τριακοσίων χιλιάδων ποσότητα οὐ καταδέχεται. Καὶ γὰρ ὁ Ὅρχάν, ὅς ἐστι καὶ αὐτὸς υἱὸς τοῦ Ὅτιμάν καθὰ καὶ ὁ ὑμέτερος ἀρχηγὸς Μεχμέτ, ὑπάρχει τέλειος ἄνδρας τῇ ἡλικίᾳ· καὶ καθεκάστην συῤῥέουσιν ὅτι πλείστοι πρὸς αὐτὸν κυριωνυμοῦντες καὶ ἀρχηγὸν ἀναγορεύοντες. Αὐτὸς δὲ θέλων φιλοτιμησαὶ καὶ δωρησασθαι, οὐκ ἔχει ποῦ τὰς χεῖρας ἀπλῶσαι. Αἰτῶν οὖν τὸν βασιλέα, ὁ βασιλεὺς οὐκ εὐπορεῖ τοῦ δοῦναι τόσον, ὅσον αἰτεῖ. Ἐκ τῶν δύο οὖν ἐν αἰτοῦμεν· ἢ τὴν πρόσοδον διπλασιάσατε ἢ τὸν Ὅρχάν ἀπολύομεν. Οὐκ ἔστι γὰρ τοῦτο χρέος ἡμέτερον τὸ τρέφειν τοὺς Ὅτιμάνου παῖδας, ἀλλὰ δεῖ τρέφεσθαι ἐκ τῶν δημοσίων· ἀρκεῖ γὰρ ἡμῖν ἢ τούτου κατάσχεσις καὶ ἢ μὴ τοῦ ἐκβῆναι τῆς Πόλεως κώλυσις.“ — Ταῦτα καὶ ἄλλα πλείω ὁ Καλίλ-πασίας ἀκούσας, — καὶ γὰρ ἦν διὰ παντὸς φίλος τῶν Ῥωμαίων ἐκ δύο τινῶν αἰτιῶν· ἢ μὲν μία τὸ εἶναι προσηνῆ κατὰ γνώμην καὶ ἡμερον, ἢ δ' ἑτέρα, ὅτι ἦν δωρολήπτῃς· καὶ εἴ τις αὐτῷ διελέγετο φέρων ἐπὶ χεῖρας χρυσίον καὶ δεικνύων ὡς κάτοπτρον, ἀπροσκόπτως ἀπέπτυνεν διὰ γλώττης ἄνευ φόβου πάντα λόγον σκληρόν, — ἀκούσας οὖν τοὺς παρὰ τοῦ βασιλέως λόγους καὶ τῆς συγκλήτου τοὺς μηνυθέντας τῷ ἡγεμόνι Μεχμέτ, οὕτως πρὸς τοὺς ἀποκρισιαρίους ἐφθέγγετο· „ὦ ἀνόητοι καὶ μωροὶ Ῥωμαῖοι, τὰ τῆς διανοίας ὑμῶν πανουργεύματα οἶδα ἐγὼ πρὸ πολλοῦ.“ Ἀφετε, ἂ κατέχετε. Ὁ παρῳηκῶς ἡγεμὼν ἡμερος καὶ εἰς πάντας ἀκραιφνῆς φίλος ἐτύγχανεν καὶ χρηστῆς συνειδήσεως ἄνθρωπος. Ὁ δὲ νῦν ἡμέτερος ἡγεμὼν Μεχμέτ οὐκ ἔστι τῆς τοιαύτης γνώμης, ἣν ὑμεῖς θαυροῦτε. Καὶ γὰρ εἰ ἐκ τῶν χειρῶν αὐτοῦ ἀποδράσει Κωνσταντινούπολις, πρὸς τὸ θρασὺ καὶ ἄγριον καὶ ὀρηκτικὸν αὐτοῦ λέγω, γινώσκων γινώσομαι, ὅτι ἔτι Θεὸς παραβλέπει τὰς ὑμῶν 30 235b 15 20 25 30 236b

1 κοτυαῖον P || 2 καράσαριν P || 33 γινώσκων γινώσομαι cf. 1 Reg. 28, 1.

mai înainte nici un motiv, de ce Constantin XII Paleolog (1448—1453) n-a mai aruncat să fie încoronat; vz. XXXIII, 1 și XIX, 9. Iarăși o nepotrivire, în textul transmis al cronicii lui Duca, destul de greu de explicat.

vederea planurile voastre fățarnice și smintite. Oameni fără de minte, avem acum în mână un tratat scris cu jurământ, încheiat cu voi de ieri alaltăieri și rîndurile scrise, dacă se poate spune așa, nici nu s-au uscat încă, și voi acum, pentru că am trecut în răsărit și sîntem în Frigia, 5 vreți să ne speriați, arătîndu-ne obișnuitele momii sperietoare pregătite de acasă ?! Nu sîntem copilandri fără de minte sau fără putere ! De puteți face ceva, faceți ! Dacă vreți să-l proclamați pe Orchan sultan în Tracia, proclamați-l ! De puneți trecerea ungușilor peste Dunăre la cale, să vie ! Și dacă și voi voiți să năvăliți și să luați ce-ați pierdut de demult, faceți-o aceasta ! Dar să știți, că nu o să izbutiți cu nimic din acestea, ci mai degrabă vi se va lua de la voi și ce vi se pare că aveți. 10 Dar eu voi raporta domnului meu și ce hotărăște el, aceea să se facă !"

**Mahomed II** 3. Acestea auzind Mahomed, s-a umplut de mînie, dar nu  
**încheie pace cu** avea ce face și a încheiat pace cu Caraman. Căci avuse de  
**Caraman.** 15 gînd să-l desființeze cu desăvîrșire ; ci în capul lui se chibzuia : „Nu cumva împăratul romeilor, fiind eu în răsărit, să cheme celelalte națiuni ale creștinilor ; și va scoate și va da drumul lui Orchan și cu ajutorul acestora se va face domn al răsăritului și părțile de apus le va ceda romeilor“. — Acestea și altele asemenea acestora luîndu-le în 20 considerare, se uită la solii lui Caraman cu ochi senini și la timp potrivit le spunea cuvinte amenințătoare, dar la timp și cuvinte blajine, pînă ce s-a asigurat de pace întărită cu jurământ și prietenos i-a trimis acasă. Cît despre solii împăratului, le-a răspuns, cumcă : „Acuma foarte curînd am să fiu în Adrianopole și acolo veniți și spuneți-mi toate de ce are 25 nevoie împăratul și orașul vostru și stau de-a gata să dau tot ce se cere“. Cu aceste și cu alte vorbe dulci luîndu-i cu binișorul, i-a lăsat să plece..

4. Dar Mahomed în puține zile trecînd peste vad și ajungînd la Adrianopole, a trimis de îndată pe unul din slujitorii lui în satele din valea Strimonului și a oprit venitul ce-l acordase în favoarea împăratului și 30 pe oamenii acestuia ce aveau grijă și gospodăreau acolo i-a alungat ; și numai anul dintîi împăratul s-a bucurat de acest venit.

**Mahomed II** 5. După acest lucru însă s-a apucat de altul foarte păgu-  
**hotărăște zidirea** bitor și aducător de moarte pentru romei. Căci cum a  
**unei cetăți.** început iarna, a dat porunci și știri în fiecare ținut și din apus și din răsărit să pregătească o mie de meșteri zidari și salahori

5—11 : *pentru construirea unei cetăți* : Despre construirea, în vederea cuceririi Constantinopolei, a acestei faimoase cetăți, cunoscută sub numele de Rumeli-hisar,

διαβουλὰς καὶ διαστροφάς. Ἄνθρωποι μωροί, τὴν χθὲς καὶ πρότερον γενομένην μεθ' ὑμῶν ἔνορκον πρᾶξιν ἤδη φέρομεν καί, εἰ δυνατὸν εἶπειν, τὰ γεγραμμένα οὐπω ἐξήραται, νῦν δέ, διότι τὴν ἀνατολὴν διαβάντες καὶ ἐν Φρυγίᾳ διάγοντες, θέλετε φοβῆσαι ἡμᾶς, δεικνύοντες τὰ παρ' ὑμῖν κατασκευασμένα συνήθη μορμολύκεια; Οὐκ ἐσμέν παιδάρια ἄνευ γνώσεως ἢ δυνάμεως· Εἴ τι δύνασθε πρᾶξιαι, 5 πράξατε· Εἴ βούλεσθε τὸν Ὁρχάν δεῖξαι ἡγεμόνα ἐν Θράκῃ, δεῖξατε· Εἴ τοὺς Οὐγγυροὺς μελετᾶτε διαπερᾶσαι τὸν Δάνουβιν, ἐλθέτωσαν· Εἴ καὶ ὑμεῖς βούλεσθε τοῦ καταδραμεῖν καὶ λαβεῖν, ἃ πρὸ πολλοῦ ἀπωλέσατε, τοῦτο ποιήσατε· Πλὴν γινώσκετε, ὅτι εἰς οὐδὲν τούτων εὐδοκίμησθε, ἀλλὰ μᾶλλον, καὶ ὁ δοκεῖτε ἔχειν, ἀρθήσεται ἀφ' ὑμῶν. Πλὴν ἐγὼ ἀναγγεῶ τῷ κυρίῳ μου καὶ τὸ αὐτῷ 10 βουλητὸν γενέσθω·“ —

3. Ταῦτα ἀκούσας ὁ Μεχεμέτ καὶ θυμοῦ πλησθεὶς οὐκ εἶχε τί ποιῆσαι καὶ τῷ Καραμάν συνεσπείσατο. Εἶχε γὰρ ἐπιλογισμὸν τοῦ ἀφανίσαι αὐτὸν κατακράτος· ἀλλὰ κατὰ νοῦν ἐσκόπει· „Μὴ πως ὁ βασιλεὺς τῶν Ῥωμαίων, ἐν ἀνατολῇ 15 ὄντος μου, προσκαλέσεται τὰ λοιπὰ ἔθνη τῶν χριστιανῶν· καὶ ἐκβαλεῖ καὶ ἀπολύσει τὸν Ὁρχάν καὶ σὺν τῇ ἀρωγῇ τούτων γενήσεται κύριος τῆς ἀνατολῆς καὶ 237b τὰ τῆς δύσεως παραχωρήσει τοῖς Ῥωμαίοις.“ — Ταῦτα καὶ τὰ τούτοις ὅμοια λαβὼν κατὰ νοῦν, βλέπει τοὺς πρέσβεις τοῦ Καραμάν ἰλαρῶ βλέμματι καὶ κατὰ καιρὸν ἐπαπειλητικούς λόγους αὐτοῖς ἐδίδου, παρὰ καιρὸν δὲ καὶ πράους, ἕως οὗ τὴν εἰρήνην ἐνόρκως ἀσφαλίσατο καὶ μετὰ ἀγάπης ἀπέπεμψε. Τοὺς δὲ τοῦ 20 βασιλέως πρέσβεις, ἀπεκρίνατο, ὡς· „Ἦδη διασυντόμως ἐν Ἀδριανουπόλει μέλλω μὲν εἶναι κἀκεῖ ἐλθόντες ἅπαντα τὰ τῷ βασιλεῖ καὶ τῇ πόλει ἀναγκαῖα ἀναγγελάτε μοι καὶ ἐτοίμως ἔχω τοῦ δοῦναι πᾶν τὸ ζητούμενον.“ — Σὺν τούτοις δὲ καὶ ἑτέροις μελιχίοις λόγοις κολακεύσας ἀπέλυσεν.

4. Ὁ δὲ Μεχεμέτ διαβάς δι' ὀλίγων ἡμερῶν τὸν πορθμὸν καὶ ἐν τῇ 25 Ἀδριανουπόλει εἰσελθὼν, παρενθὺ στείλας ἓνα τῶν δούλων αὐτοῦ ἐν τοῖς κατὰ τὸν Στρυμόνα χωρίοις ἐκώλυσε τὴν πρόσδοτον τὴν εὐεργετηθεῖσαν τῷ βασιλεῖ καὶ τοὺς ἐπιβλέποντας καὶ οἰκοδεσποτεύοντας ταύτην ἐδίωξε, τὸν πρῶτον χρόνον μόνον γευσάμενος.

5. Μετὰ δὲ τοῦτο τὸ ἔργον ἑτέρου ἤψατο λίαν ἐπιζημίου καὶ θανασίμου 3) κατὰ Ῥωμαίων. Χειμῶνος γὰρ ἀρξαμένου προστάγματα καὶ διαλαλιάς ἔν τε δύσει ἔν τε ἀνατολῇ ἐν ἐκάστη ἐπαρχίᾳ τοῦ ἐτοιμάσαι οἰκοδόμους τεχνίτας χιλίους

19 αὐτοῖς *scripsi*: αὐτοὺς P || 21—22 μέλλω μὲν P: μέλλομεν Bull || 27 στρύμονα P || 29 γευσάμενος P: γευσαμένους Bull || 32 *post* ἐπαρχία *fortasse* ἔπεμψε *addendum*; cf. 229, 11 διαλαλιάς... πέμψας.

pe malul european al Bosforului, unde e cel mai strîmt, cp. G. Sfranțes, 1056 D și 1060 B (G. Sfranțes, 223, 2—4 și 233, 9—18); L. Chalc., II, 147 și Critobul, I, 6—11. Cetatea a fost ridicată în fața cetății Anadolî-hisar construită de Mahomed I (vz. 6:) pe țărmul asiatic al Bosforului, așa că Mahomed II cu cetatea cea nouă putea închide orice trecere prin Bosfor și orice aprovizionare a Constantinoplei.

în proporție cu numărul meșterilor și stingători de var și, într-un cuvânt, toate pregătirile de lucru și de transport să fie gata la primăvară pentru construirea unei cetăți la strîmtoarea Bosforului mai sus de Constantinopole. Când romeii au auzit această veste amară, atunci creștinii și cei din Constantinopole și cei din toată Asia și Tracia și din insule s-au îndurerat cumplit, au rămas înlemniți. Nu se mai auzea între ei altă vorbă sau știre decît : „Acum s-a apropiat sfîrșitul Constantinopolei ! Acuma a bătut ceasul de moarte al neamului nostru ! Zilele lui Antihrist au venit. Și ce-o să ne facem sau ce-o să dregem ? Să ni se ia viața de la noi, doamne, și ochii robilor tăi să nu vadă pierzarea cetății și nici vrăjmașii tăi să nu spună : doamne, unde sînt sfinții care o păzeau pe aceasta ?” — Aceste cuvinte le spuneau în lacrimi cu glas mare nu numai locuitorii capitalei, ci și creștinii care locuiau risipiți în răsărit, ca și cei din insule și din apus se văietau cu același plîns.

15       **Soli bizantini** 6. Mahomed însă, încă de la începutul primăverii, a trimis în toate părțile și adună meșterii și lucrătorii. Iar împăratul a trimis la Adrianopole soli, nu pentru ca să ceară ceva din ce dorise, nici să-i îndoiască venitul, ci i-au spus : „Astăzi sînt vreo sută de ani și mai bine, de cînd străbunul tău Murad, feciorul lui Orchan, a cucerit Adrianopolea, de atunci, noi încheind tratate, coborîtorii din neamul lui nici unul pînă la tine n-a căutat să ridice în bătătura Constantinopolei un turn sau vreo colibă. Chiar de s-a și găsit vreo pricină și amîndoi au ajuns la luptă, dar printr-o nouă înțelegere intrau iarăși în legături pașnice. Și dorind bunicul tău Mahomed să zidească o cetățuie în partea din spre răsărit a strîmtoării, cu rugăminte ca un fiu către părintele său, Mahomed a stărui mult pe lîngă împăratul Manuil. De aceea i-a și îngăduit, avînd în vedere că lucrarea o făcea în răsărit și întreaga parte de răsărit era de mulți ani acuma a lor. Tu însă, acuma, cu toate că relațiile noastre întru toate sînt bune, vedem bine, că ai de gînd să închizi Marea Neagră pentru frînci și Constantinopolea să o omori cu foamea și să-i oprești veniturile din afacerile de comerț ce se încheie într-însa. Ne rugăm deci desființează această hotărîre și vom fi prietenii tăi buni ca și cu tatăl tău, bunul sultan. Dacă vrei să-ți dăm și tribut, îl vom da”, — Mahomed însă a răspuns : „Eu din Constantinopole nu

5 : ἐν τῇ Στοιμίῳ τοῦ Ἰεσοῦ la *strîmtoarea Bosforului* : vz. XXXII, 4 și XVIII, 2. — ἰδοσαν, εἰλησαν' despre aceste forme vz. St. B. Psaltes, *Grammatik der byzantinischen Chroniken*, Göttingen, 1913, p. 214 § 331.

6 : vreo sută de ani și mai bine : Adrianopolea a fost cucerită de Murad I (1359—1389) în 1362, așa că nu sînt vreo sută de ani și mai bine, ci exact 90 de ani, dar în interesul solilor bizantini era să se spună cu aproximație cit mai

καὶ ἐργάτας κατὰ ἀναλογίαν τῶν τεχνιτῶν καὶ ἀσβεστοκαύστας καὶ ἀπλῶς εἶπειν πᾶσαν ἐργασίαν καὶ παρακομιδὴν τοῦ εἶναι ἐτοιμοὺς ἐν ἔαρι εἰς κατασκευὴν κάστρου ἐν τῷ Στοιμίῳ τοῦ Ἱεροῦ ὑπεράνω τῆς Πόλεως. Τότε οἱ Ῥωμαῖοι ἀκούσαντες τὴν πικρὰν ταύτην ἀγγελίαν καὶ οἱ ἐν Κωνσταντίνου καὶ οἱ ἐν πάσῃ τῇ Ἀσίᾳ τε καὶ Θράκῃ καὶ οἱ ἐν ταῖς νήσοις οἰκοῦντες χριστιανοὶ ὑπερήλγησαν, ἐξηράνθησαν. Οὐκ ἦν ἐν ἀλλήλοις γλῶσσα ἢ διαλαλιὰ πλήν· „Νῦν τὸ τέλος ἤγγισε τῆς Πόλεως· νῦν τὰ σήμαντρα τῆς φθορᾶς τοῦ ἡμετέρου γένους· νῦν αἱ ἡμέραι τοῦ ἀντιχρίστου· καὶ τί γένωμεν ἢ τί ποιήσωμεν: Ἀρθήτω ἀφ' ἡμῶν ἡ ζωὴ ἡμῶν, Κύριε· καὶ μὴ ἴδοσαν οἱ ὀφθαλμοὶ τῶν δούλων σου τὴν φθορὰν τῆς πόλεως· μὴδὲ εἶπῃσαν οἱ ἐχθροὶ σου· Δέσποτα, ποῦ εἰσιν οἱ φυλάσσοντες ταύτην ἄγιοι:“ — Ταύτην γὰρ τὴν φωνὴν σὺν κλαυθμῷ οὐ μόνον οἱ τῆς πόλεως, ἀλλὰ καὶ οἱ τῆς ἀνατολῆς σποράδην οἰκοῦντες χριστιανοὶ καὶ οἱ ἐν ταῖς νήσοις καὶ οἱ ἐν τῇ δύσει τὸ αὐτὸ μετὰ κλαυθμοῦ ἐβόων.

6. Ὁ δὲ Μεχεμέτ ἤδη τοῦ ἔαρος ἀρξαμένον ἐστελεν ἀπανταχοῦ, τοὺς τεχνίτας καὶ τοὺς ἐργάτας συνάγων. Ὁ βασιλεὺς δὲ στείλας ἐν Ἀδριανουπόλει πρέσβεις, οὐχ ὅτι ζητήσαι τι τῶν ὧν ἠβούλετο, οὐδὲ διπλασιάσαι τὴν πρόσοδον, ἀλλ' εἶπον αὐτῷ· „Ἡμεῖς, ἤδη τὴν σήμερον ἔτος ἐστὶ που ἑκατοστὸν καὶ ἐπέκεινα, ἀφ' οὗ τὴν Ἀδριανουπόλιν ὁ σὸς πάππος Μωράτ, ὁ τοῦ Ὁρχάν υἱός, ἔλαβε, καὶ ἔκτοτε συνθήκας ποιήσαντες οἱ ἐκ τοῦ γένους αὐτοῦ καταγόμενοι, μέχοι σοῦ οὐδέεις ἐμελέτησε πύργον ἢ καλύβην πῆξαι ἐν τῇ αὐλῇ τῆς Πόλεως. Εἰ γὰρ καὶ αἰτία τις εὐρίσκετο καὶ μάχην ἀμφοτέροι συνίστων, ἀλλὰ δι' ἄλλης συμβιβάσεως τὰ τῆς εἰρήνης ἐπράττοντο. Ὁ γὰρ σὸς πάππος ὁ Μεχεμέτ βουληθεὶς ἐν τῇ πρὸς ἀνατολὴν κειμένη τοῦ πορθιοῦ γῆ κτίσαι φρούριον, παρακλητικῶς καὶ ὡς υἱὸς πρὸς πατέρα τὴν αἴτησιν οὐ μικρὰν ὁ Μεχεμέτ πρὸς τὸν βασιλέα Μανουὴλ ἐποίησεν. Ὁθεν καὶ κατένευσεν ἐπὶ σκοπῷ, ὅτι ἐν τῇ ἀνατολῇ ὠκοδόμει τὸ ἔργον καὶ ἡ ἀνατολὴ πᾶσα πρὸ χρόνων πολλῶν ἦν αὐτοῖς προσωκειωμένη. Τὸ δὲ σὺ τὴν νῦν, καλῶς ἐχόντων πάντων σὺν σοί, ὀρώμεν ἀσφαλῶς, ὅτι μέλλεις τὴν θάλασσαν τὴν Ποντικὴν ἄβατον ποιῆσαι τοῖς Φράγγοις καὶ τὴν Πόλιν λιμοκτονῆσαι καὶ τὰς εἰσόδους τῶν ἐν αὐτῇ τελουμένων κομμερκίων κωλύσαι. Δεόμεθα οὖν, ταύτην τὴν βουλὴν ἀπόκοπον καὶ ἔσομεθα φίλοι σου χρηστοὶ καθὰ καὶ σὺν τῷ πατρί σου, τῷ χρηστῷ ἡγεμόνι. Εἰ βούλει καὶ τέλος δίδοναι, δώσομεν.“ — Ὁ δὲ Μεχεμέτ ἀπεκρίνατο· „Ἐγὼ ἐκ τῆς Πόλεως οὐ λαμ-

1 τεχνήτων P.

mulji ani. — *bunicul tău... să zidească o cetățuie*: e Anadolî-hisar. — *să o închizi pentru frînci*: adică pentru apuseni și aici în special italieni: genovezi și venețieni.

iau nimic ; dincolo de șanțul ei nici nu are, nici nu posedă ceva. Și dacă  
 aș voi să zidesc la strîmtoarea Bosforului o cetate, nu ar avea dreptul  
 să mă împiedice. Căci toate sînt sub puterea mea și cetățile așezate la  
 5 răsărit de strîmtoare și în înăuntrul lor locuiesc turci și locurile nelocu-  
 cuite din apus sînt ale mele ; căci doar bizantinii nu-și pot alege locuința  
 după voie. Sau poate nu știți în ce strîmtorare și situație grozavă a fost  
 pus tatăl meu, cînd împăratul s-a înțeles cu unгурii, — și aceia au trecut  
 pe uscat — iar triremele frîncilor, le-a adus pe mare acolo în Elespont  
 și, închizînd vadul de la Galipoli, nu-i dădeau drumul tatălui meu să  
 10 treacă ? ! Și urcînd în sus pînă la locul aproape de revărsarea Bosfo-  
 rului în Marea Neagră la cetățuia pe care o clădise tatăl său, cu voia  
 lui dumnezeu, a trecut în bărci, căci triremele împăratului pîndeau acolo  
 să împiedice trecerea, iar eu ședeam la Adrianopolea, copil fiind, și aș-  
 15 teptam sosirea unгурilor ; și unгурii pustiau împrejurimile de la Varna  
 și împăratul se veselea și neamul musulmanilor suferea și ghiaurii se  
 bucurau. Atunci (tatăl) meu trecînd după multe primejdii, s-a jurat să  
 facă în dreptul cetății ce se află pe țărmlul de răsărit, altă cetate spre  
 apus. El n-a apucat s-o facă, eu cu ajutorul lui dumnezeu am de gînd  
 s-o fac. De ce-mi puneți piedici ? Sau nu-i voie în locurile mele să fac  
 20 ce vreau ? Mergeți, spuneți împăratului : Sultanul de acum nu este ca  
 acel dinainte ; ce nu puteau face aceia, acesta face cu ușurință ; și ce  
 aceia n-au voit, acesta vrea și dorește. Și cel ce vine de acum înaintea  
 pentru această chestiune, va fi jupuit de piele“. — Oamenii împăratului  
 auzind răspunsul pufnind de mînie și urgie al asupritorului, s-au întors  
 25 la Constantinopole și au raportat totul împăratului. Atunci cei din Con-  
 stantinopole au fost cuprinși cu toții de o spaimă de moarte și de frică  
 mare și vorbind unii cu alții, spuneau : „Acesta este care are să intre în  
 Constantinopole și are să piardă și să robească pe cei dintr-însa și cele  
 sfinte are să le calce în picioare și are să desființeze cinstitele biserici și  
 30 sfintele moaște dintr-însa ale purtătorilor de dumnezeu bărbați și mar-  
 tiri, are să le arunce în piețe și la răscrucile drumurilor. Vai de noi, ce  
 să facem ? Unde să fugim ?“ — Cu aceste cuvinte și cu altele, vărsînd  
 lacrimi, își plîngeau nenorocii viața.

ἐν τῷ Ἰερῷ Στοιμίῳ la strîmtoarea Bosforului, precum se vede lămurit din acest loc  
 din cronica lui Duca ; vezi și mai departe : καὶ τὰ πρὸς ἀνατολὴν κείμενα τοῦ Στο-  
 μίου φρούρια cetățile așezate la răsărit de strîmtoare ; vz. XVIII, 2 ; cp. și C. Müller,  
*Critobul*, p. 58 nota la cap. VI, § 1. — în ce strîmtorare... a fost pus tatăl meu : vz.  
 XXXII, 4.

βάνω τι· ἐκτὸς τῆς τάφρου οὐκ ἔχει οὔτε κέκτηται τι. Καὶ γὰρ εἰ ἤθελον κτίσαι ἐν τῷ Ἱερῷ Στομίῳ φρουρίον, οὐκ εἶχε δίκαιον τοῦ κωλύειν με. Πάντα γὰρ ὑπὸ τὴν ἐμὴν ἐξουσίαν εἰσὶν καὶ τὰ πρὸς ἀνατολὴν κείμενα τοῦ στομίου φρούρια, — καὶ ἐντὸς αὐτῶν Τοῦρκοι κατοικοῦσιν, -- καὶ τὰ ἐν τῇ δύσει ἄσικα ἐμά εἰσι, καὶ γὰρ Ῥωμαῖοι οὐκ ἔχουσιν ἐπ' ἀδείας τοῦ οἰκῆσαι. Ἡ οὐκ οἶδατε, ἐν ποία στενοχωρία ὑπέστη καὶ δεινῇ περιστάσει ὁ ἐμὸς πατήρ, ὅταν τοῖς Οὐγγροῖς ὁ βασιλεὺς συνετέθη καί, διὰ ξηραῶς ἐλθόντες ἐκείνοι, διὰ θαλάσσης τὰς τῶν Φράγγων τριήρεις ἐν ταύτῃ τῇ Ἑλλησπόντῳ ἠγάγετο καί, τὸν τῆς Καλλιουπόλεως πορθμὸν ἀποκλείσαντες, οὐκ ἐδίδουν πορείαν τῷ ἐμῷ πατρί; Ἀναβάς οὖν μέχρι τοῦ τόπου τοῦ Ἱεροῦ Στομίου ἐγγύς καὶ ἐν τῷ πολιχνίῳ, ὃ ἐδέετο ὁ πατήρ αὐτοῦ, σὺν ἀκατίοις περάσας Θεοῦ εὐδοκοῦντος, καὶ γὰρ αἱ τριήρεις τοῦ βασιλέως ἐκεῖ κατεσκόπευον τοῦ κωλύσαι τὴν διάβασιν, ἐγὼ δ' ἐκαθήμην ἐν Ἀδριανουπόλει, παιδιὸν ὃν ἐκδεχόμενος τὴν τῶν Οὐγγρων ἄφιξιν· οἱ δὲ Οὐγγροὶ ἐλεηλάτουν τὰ περίξ τῆς Βάρνης καὶ ὁ βασιλεὺς εὐφραίνεται καὶ τὸ τῶν Μουσουλμάνων γένος ἐδυσφόρει καὶ οἱ καθούρηδες ἐχαίροντο. Τότε ὁ ἐμὸς (πατήρ) περάσας μετὰ πολλοὺς τοὺς κινδύνους ὤμοσε τοῦ ποιῆσαι καταντρίκρον τοῦ φρουρίου τοῦ κειμένου πρὸς ἀνατολὴν ἕτερον φρούριον πρὸς δύσιν. Ἐκεῖνος οὐκ ἔφθασε τοῦ ποιῆσαι· ἐγὼ τοῦτο μέλλω ποιῆσαι Θεοῦ ἀρωγοῦντος. Τί μοι κωλύετε; Ἡ οὐκ ἔξεστι ποιῆσαι ἐν τοῖς ἐμοῖς, ἃ βούλομαι; Ἀπέλθατε, εἶπατε τῷ βασιλεῖ· Ὁ νῦν ἡγεμὼν οὐκ ἔστι τῶν πρώην ὁμοῖος· ἃ οὐκ ἠδύναντο ἐκείνοι ποιῆσαι, οὗτος ὑπὸ τὴν χεῖρα καὶ εὐκόλως ἔχει τοῦ πράξαι καί, ἃ οὐκ ἐβούλοντο ἐκείνοι, οὗτος θέλει καὶ βούλεται. Καὶ ὁ ἐλθὼν ἀπὸ τοῦ νῦν ἔνεκα τῆς ὑποθέσεως ταύτης ἀφαιρεθήσεται τὴν δοράν.“ — Οἱ δὲ τοῦ βασιλέως ἀκούσαντες τοῦ τυράννου τὴν ὀργῆς καὶ θυμοῦ πνεύουσαν ἀπόκρισιν, εἰς τὴν πόλιν ὑπέστρεψαν ἀναγγεῖλαντες τῷ βασιλεῖ πάντα. Τότε οἱ τῆς Πόλεως ἅπαντες ἐν ἀγωνίᾳ καὶ φόβῳ συνεχόμενοι, ἀλλήλοις ὀμιλοῦντες ἔλεγον· „Οὗτός ἐστιν ὁ μέλλων εἰσιέναι ἐν τῇ Πόλει καὶ φθεῖραι καὶ αἰχμαλωτίσαι τοὺς ἐν αὐτῇ καὶ καταπατῆσαι τὰ ἅγια καὶ ἀφανίσαι τοὺς τιμίους ναοὺς καὶ τὰ ἐν αὐτοῖς κείμενα λείψανα θεοφόρων ἀνδρῶν καὶ μαρτύρων ἐν ταῖς πλατείαις καὶ ταῖς τριόδοις ἐναπορῶναι. Οἴμοι, τί πράξωμεν; Ποῦ φύγωμεν; Ταῦτα καὶ ἕτερα οἱ δυστυχεῖς κλαίοντες τὴν αὐτῶν ζωὴν ἐτάλανίζων.

5 ἐπ' ἀδείας Bull: ἐπαδείας P || 8 ταύτῃ τῇ P: fortasse τοῦτω τῷ scribendum || 15 πατήρ addidi || 18 μοι P (scilicet: τὴν κτίσιν): με Bull.

Construirea cetății 7. Mahomed însă, la începutul primăverii și o dată cu Rumelihisar, 1452. sfârșitul lunii martie, își avea varul pregătit; la Catafighi, după ce a făcut un mare număr de cuptoare, îl scoteau zi de zi, iar de la Nicomedia și Heracleia Pontică aduceau bîrnele și din Anatolia pietrele. Și potrivit ordinului, guvernatorii și cei din provinciile de răsărit și din cele de apus, au pornit cu toții, după ce au luat mai întii pe cei strinși la corvadă. Atunci și sultanul a ieșit din Adrianopole și a venit la locul, în care avea să arate cum să fie pusă temelia cetății. Și ocupînd o coastă de deal la marginea mării mai jos de Sosthenion, cu numele din vechime Fonea, acolo a hotărît să fie pusă temelia în formă de triunghi; și aceasta făcîndu-se, a poruncit ca numele cetății să fie Paschesen, pe grecește însă se traduce tăietor de capete; și în față avea și cetatea ce o ridicase bunicul său.

8. Lucrarea construcției a distribuit-o așa: Lui Chalil-pașa i-a dat unul din unghiuri, cel așezat spre mare, să ridice un turn foarte mare și puternic ca un cap de cetate, lui Zagan celălalt turn în celălalt unghi așezat spre uscat, mare și acela, și lui Sariția alt turn în cel de-al treilea unghi, aceste trei turnuri pe cheltuiala lor proporie ca niște capete de cetăți înaintate. Zidul și toată cealaltă construcție a cetății, însuși sultanul le-a luat asupra-și. Și se puteau vedea mulțimile curgînd de prefutîndeni din toate părțile pămîntului cu cadiii, adică judecătorii asupra pedepsei capitale, din ordinul sultanului. Lucrarea zidului a împărțit-o maistrului zidar cu cotul; și maiștrii zidari erau ca la o mie; pe lîngă fiecare maistru zidar erau doi submaiștri pe latura exterioară a zidului și tot atîția pe latura dinăuntru și maiștri și submaiștri, iar salahori care cărau piatră, var, cărămizi arse, erau fără număr. Și înseși pașalele în clipa convenită ajutau și dădeau piatră și var, vîzînd asprimea tiranului. Materialul însă ce se putea transporta și din cealaltă parte și

7: 'Ο δὲ Μεχμεὲτ Mahomed ș.a.m.d.: e sau anacolut, propoziția cu subiectul Μεχμεὲτ la care îi lipsește predicatul nemaiîind dusă la capăt, sau trebuie îndreptat în τῷ δὲ Μεχμεὲτ. — după ce luna martie trecuse: cp. G. Sfranțes, 1960 B (G. Sfranțes, 233, 16): ἰδοὺ τῇ κοί Μαγρίον τοῦ ἐξαχιλοστοῦ ἐννακκοιστοῦ ἐξηκκοιστοῦ εἰους ἐλθὼν ἔπεσεν εἰς τὸ Στενόν, ἵνα οἰκοδομηθῇ τὸ αὐτοῦ ἰατὰ κά la 26 martie 6960 (1452) a venit dintr-o dată la strîmtoarea Bosforului, ca să clădească cetate". Și Nicolo Barbaro indică în ziarul său luna martie „Martio”; vz. Migne, Patrologia Series Graeca, vol. 158, col. 1067 C.—ἐν τοῖς καταφυγίοις s-ar putea traduce în *adăposturile*. Dar cum se arată locațiile și regiunile, de unde se aduceau materialele de construcție, lemnăria din Nicomedia și Heracleia de pe țărmul Mării Negre, piatra din Anatolia, adică din interiorul Asiei Mici, e mult probabil că și în *καταφυγίοις* se ascunde un nume de localitate. Bullialdus, ed. Duca, Bonn, p. 608 bănuiește *Καταγγεῖον* de pe țărmul asiatic al Bosforului: cp. și C. Müller, loc cit.—*mai jos de Sosthenion*: azi Stenia; G. Sfranțes precizează locul astfel: εἰς τὸ Στενὸν περὶ τὸν Ἀσώματον 1056 D „la strîmtoarea Bosforului lîngă Cel fără de trup” (adică localitatea în care se afla biserica Arhanghelului Mihail cel fără de trup); cp. G. Sfranțes, 223, 2, 22; 233, 10 și 275, 14. Iar L.



7. Ὁ δὲ Μεχεμέτ, ἦδη ἕαρος ἄρξαντος καὶ Μαρτίου μηνὸς ἦδη παρεληλυθότος ἢ ἄσβεστος ἕτοιμος γέγονεν· ἐν τοῖς Καταφυγίοις τὰς καμίνους παμπληθεὶ ἐργασάμενοι καθεκάστην ἐξέφερον, ἐκ δὲ Νικομηδείας καὶ Ποντοηρακλείας τὰς δοκούς, ἐκ δὲ τῆς Ἀνατολῆς τοὺς λίθους. Κατὰ δὲ τὸ προσταχθὲν προλαβόντες ἅπαντες οἱ ἐν ἔξουσίᾳ, οἱ ἐν ταῖς ἐπαρχίαις τῆς ἀνατολῆς (τε καὶ) τῆς 5  
 δύσεως, μεθ' ἑαυτῶν τοὺς ἀγγαρευθέντας ἀπήρσαν. Τότε καὶ ὁ ἡγεμὼν ἐξεληθὼν ἐκ τῆς Ἀδριανοῦ κατήντησεν ἐν τῷ τόπῳ, ᾧ ἡμελλε δεῖξαι τοῦ πῆξαι τὸν θεμέλιον τοῦ κάστρου. Καὶ δὴ καταλαβὼν μίαν ῥαχίαν κάτωθεν τοῦ Σωσθενίου καλουμένην 242b  
 ἔκπαι Φονέαν, ἐκεῖ ὡς ἐν τριγώνῳ σχήματι τὸν θεμέλιον ὠρίσατο πηγνύναι· ὃ καὶ γεγόμενον, τὴν κλησιν τοῦ κάστρου Πασκεσὲν ἐκέλευσε καλεῖσθαι, ἐξελληνιζόμενον δὲ ἐρμηνεύεται κεφαλοκόπτης, ἔχων ἀντικρὺ καὶ τὸ φρούριον, ὃ ἐδείματο ὁ πάππος αὐτοῦ.

8. Διένειμεν οὖν τὴν οἰκοδομὴν οὕτως· Τῷ μὲν Χαλίλ-πασια δέδωκεν μίαν τῶν γωνιῶν τὴν ἐν τῇ θαλάσῃ κειμένην τοῦ οἰκοδομῆσαι πύργον ἕνα ὑπερμεγέθη καὶ στερεόν ὡς ἀκρόπολιν, τῷ δὲ Ζάγανος ἕτερον ἐν τῇ ἐτέρᾳ γωνίᾳ τῇ κειμένη ἐν τῇ ξηρᾷ, μέγα καὶ αὐτόν, τῷ δὲ Σαρητζία ἄλλον ἐν τῇ τρίτῃ γωνίᾳ, 15  
 τοὺς αὐτοὺς τρεῖς πύργους ὡς ἀντίμαχα καὶ ἀκροπόλεις ἐκ τῶν οἰκείων ἀναλωμάτων. Τὸ δὲ τεῖχος καὶ τὴν ἐτέραν ἄλλην τοῦ κάστρου οἰκοδομὴν αὐτὸς ὁ ἡγεμὼν ἀνελάβετο. Καὶ ἦν ἰδεῖν συρρόεοντα τὰ πλήθη ἐκ τῶν ἀπανταχοῦ τῆς γῆς μερῶν σὺν τοῖς καθῆσι, ἦγουν τοῖς κριταῖς ἐπάνω κεφαλικῆς τιμωρίας, τοῦ τυράννου προστάξαντος. Καὶ διαμερίσας τὴν κτίσιν ἀνὰ πῆχεως τῷ τεχνίτῃ, οἱ 20  
 τεχνῖται ὡς χίλιοι καὶ ἐν ἐκάστῳ τεχνίτῃ ὑπουργοὶ δύο ἐγγὺς αὐτοῦ ἔξωθεν τοῦ τεῖχους καὶ ἔσωθεν ἕτεροι τοσοῦτοι καὶ τεχνῖται καὶ ὑπουργοί, οἱ δὲ κομίζοντες πέτρας, ἄσβεστον, πλίνθους ὀπτύς, ὑπὲρ ἀριθμὸν. Καὶ αὐτοὶ οἱ μεγιστᾶνες κατὰ καιρὸν ὑπουργοῦν καὶ πέτρας καὶ ἄσβεστον ἔδιδον, ὀρῶντες τὴν τοῦ τυράννου ὠμότητα. 25  
 Τὴν δὲ παρακομιδὴν καὶ ἐκ τῆς περσείας καὶ πρὸς τὸ Βυζάντιον ἄπασαν πα-

1 Ὁ P: *fortasse* Τῷ *corrigendum* || 5 τε καὶ *addidi* || 7 ᾧ *scripsi*: ὃ P || 8 ῥαχίαν Bull: ῥαχίαν P || 9 φονέαν P: Φωνῆα C. Müller *Critobul* p. 58 *nota ad cap*, VI § I || 13 Χαληπασία P || 14 γωνίων P || 15 Ζάγανος P || 20 καθῆσι P || 25 ὑπουργοῦν Bull: ὑπόργον P | ἔδιδον P: ἐδίδουν Bull.

Chalcocondil precizează că cetatea a fost ridicată ἢ σιενώτατόν ἔστι διαβῆναι ἀπὸ Ἀσίας II, 147, 4: „unde e locul cel mai strîmt de trecut din Asia“. Tot așa și Critobul, I, 6, 1: ἐν τῷ Βοσπόρῳ ἀπὸ τοῦ τῆς Ἐδρώπης μίρους κατανικρὸν τοῦ πέραν φρουρίου τῆς Ἀσίας, ταύτη σιενώτατόν τε καὶ ῥωωδέστατον „pe țărmlul Bosforului din partea Europei în fața cetății din partea cealaltă în Asia, unde strîmtoarea e cea mai îngustă și curentul cel mai repede“ (p. 58). Nicolo Barbaro în al său *Giornale dell'assedio di Constantinopoli* o așează la o depărtare de 6 mile italiene de Constantinopole; vz. Migne, *Patrologia Series Graeca*, vol. 158, col. 1067 C. Locul, forma și mărimea cetății se văd și astăzi foarte bine, căci impunătoare sînt și acuma încă turnurile și zidurile ce se mai păstrează din cetatea de odinioară. — *Paskesen κεφαλοκόπτης τᾶιετορ de capete*: Nicolo Barbaro *loc. cit.*, îi spune Bogasum Kes, iar L. Chalc., II, 147, 4: *πολίτην ἰαίμοκοπιην καλουμένην* „o cetățuie numită Tăierea gîtului“.

8: *din cealaltă parte*: adică din partea asiatică.

dinspre Bizanț, întreg îl luau din ruinile ce zăceau acolo, ale marilor monumente de odinioară ; din acestea au început să care și unele coloane din ruinile bisericii arhanghelului Mihail și câțiva din locuitorii capitalei, împinși de rîvnă au ieșit să-i oprească pe turci ; și prinși fiind, toți au murit de sație.

5 9. Împăratul dacă a văzut că planurile tiranului merg spre îndeplinire, a apucat altă cale ; și trimițînd soli, i-a cerut să-i dea câțiva oameni de pază, spre a-i păzi pe romeii din suburbanele capitalei, ca turcii care treceau, să nu le strice ogoarele, căci se apropiase secerișul ; și i-a trimis  
10 și felurite daruri și de ale mîncării și băuturii, zilnic dînd de nevoie și silă neîmblînzitului balaur toată cinstea și atențiunea. Și Mahomed a trimis din ienicerii săi vreo cițiva, dispunînd ca ei chipurile să bage de seamă și să păzească pe păgubași, dar le spune să nu oprească cu desăvîrșire pe turcii care intrau în pășunile bizantinilor, ca să-și hrănească animalele,  
15 fie că ar fi catîri, fie cai sau alte animale de povară întrebuițate la lucrările cetății, ci să-i lase : „Și cînd bizantinii, împinși de mînie, se vor împotrivi turcilor, atunci și voi împreună cu turcii împotriviți-vă“.

**Agricultori bizan-** 10. In zilele acelea, feciorul lui Spentiar și ginere al lui  
**tini uciși de turci.** Murad, ținînd pe sora lui Mahomed, care a fost amintită  
20 mai sus, a dat urmare ordinului general și a plecat și acesta din Adramition cu oameni înarmați de sub mîna lui la sultan, ca să ia parte și el la munca obștească de la cetate. Și mergînd prin apropierea turnului numit Epibate, oamenii lui au dat drumul la cai și la animalele

9 : *planurile tiranului τυράννου*. Ducea întrebuițează la adresa lui Mahomed II în sens peiorativ termenul *τύραννος*. Nichifor Gregoras în tratatul său de gramatică spune că *τύραννος* a însemnat odată *βασιλεύς* „împărat, domnitor“, dar astăzi e întrebuițat peiorativ *βλασφημείται* vz. R. Guillard, *Essai sur Nic. Gregoras*. Paris, 1926, p. 118.

10 : *feciorul lui Spentiar... sora... amintită mai sus... Caiabei* : Dar această soră a lui Mahomed II n-a fost amintită de Duca nicăieri mai înainte. Spentiar, sultanul din Sinope, mort la 1439, a fost după XXX, 3 și XXXIII, 10 socrul lui Murad II ; și ca trimiterea de față să se poată referi eventual la locurile acelea, locul de față ar trebui îndreptat așa : *ὁ υἱὸς τοῦ Σπεντιάρ τοῦ ἐπὶ θυματρί γαμβροῦ* (cu înțeles de socru) *τοῦ Μωοδά, μητρὸς τοῦ Μεγγμέ* „feciorul lui Spentiar, socrul lui Murad care ținea pe fiica lui, naștera lui Mahomed“. Trebuie însă să mărturisim, că s-ar face o schimbare prea mare în textul transmis și pe deasupra nici nu se obține un înțeles cu totul satisfăcător, silindu-ne să traducem pe *γαμβρός* cu „socru“ pe lângă care precizarea *ἐπὶ θυματρί* e de prisos și nefirească. De aceea am preferat să păstrăm textul transmis, făcînd numai îndreptarea ușoară a lui *ἀδελφῆς* transmis în *ἀδελφῆ* spre a fi în acord cu *θυματρί*. Că trimiterea nu poate fi aflată, nu e motiv pentru o schimbare așa de mare în textul transmis, căci în cronica lui Duca se mai întîlnesc trimiteri ce nu pot fi descoperite (vz. XXXIII, 12). Păstrînd însă textul transmis, nu putem ascunde raportul de cuscrenie, cam încurcat, dar nu imposibil, între Spentiar care si-a dat fiica după Murad II, și între Murad II care și el își dă fiica după feciorul lui Spentiar, așa că Spentiar e socrul lui Murad, iar Murad socrul feciorului lui Spentiar. Mai probabil însă e că sub „Spentiar“ din

ρὰ τῶν ἔρειπιῶν τῶν κειμένων τῶν ποτε μεγάλων ἀναθημάτων ἐλάμβανον· ἐξ ὧν καί τινες κίονας μετακομίσαντες ἀπὸ τῶν ἔρειπιῶν τοῦ ναοῦ τοῦ ταξιάρχου Μιχαήλ, τινὲς τῶν τῆς πόλεως ζήλω κινούμενοι ἐξῆλθον τοῦ κωλύσαι τοὺς Τούρκους· καὶ δὴ συλληφθέντες πάντες διὰ μαχαίρας ἀπέθανον. 243b

9. Ὁ βασιλεὺς οὖν ἰδὼν, ὅτι εἰς τέλος προχωροῦσι τὰ τοῦ τυράννου βουλεύματα, τὴν ἄλλην ἐτρόπετο· καὶ δὴ πέμψας ἀποκρισιαρίου ἐξήτει τινὰς δεφένσορας τοῦ δεφενδεῦειν τοὺς εἰς τὰς κόμας τῆς πόλεως Ῥωμαίους, ἵνα μὴ οἱ Τοῦρκοι διερχόμενοι λυμήνουσι τὴν αὐτῶν γεωργίαν, ἣν γὰρ ἐγγὺς φθάσαν τὸ θέρος, στείλας αὐτῶ καὶ διάφορα δωρήματα καὶ πρὸς τροφήν καὶ πόσιν, κατ'ἐκαστην φιλοτιμῶν τὸν ἀνήμερον δράκοντα ἐξ ἀνάγκης καὶ βίας. Ὁ δὲ Μεχέμετ ἐκ τῶν αὐτοῦ δούλων ἔστειλέ τινας ὀρίσας αὐτοὺς τάχα τοῦ ἐπισκοπεῖν καὶ τηρεῖν τοὺς ζημιουμένους, παραγγείλας αὐτοῖς μὴ κωλύειν εἰς τέλος τοὺς εἰς τὰς νομάς τῶν Ῥωμαίων εἰσερχομένους Τούρκους τοῦ θρέψαι τὰ αὐτῶν ζῶα, εἴτε ἡμίονοι ὧσιν εἴτε ἵπποι ἢ ἄλλα τινὰ τῶν ἀχθηφόρων ζώων, ἃ ἐν τῇ δουλείᾳ τοῦ κάστρου τυγχάνουσιν, ἀλλ' ἕαν αὐτούς· „Καὶ ὅποτε οἱ Ῥωμαῖοι θυμωθέντες ἀντιστήσονται τοῖς Τούρκοις, τότε καὶ ὑμεῖς σὺν τοῖς Τούρκοις ἀντίστητε.“ — 10 15

10. Ἐν δὲ ταῖς ἡμέραις ἐκείναις ὁ υἱὸς τοῦ Σπεντιάρ, ὁ ἐπὶ θυγατρὶ γαμβρὸς τοῦ Μωράτ, ἀδελφῆ τοῦ Μεχέμετ, ἦν ὁ λόγος προλαβὼν ἐμνημόνευσεν, ἐκ τοῦ Ἀδραμυντίου κατὰ τὸ κοινὸν θέσπισμα καὶ οὗτος σὺν τοῖς ὑπ' αὐτὸν ἐκστρατεύσας ἀπῆει ἐν τῷ ἡγεμόνι ὑπουργήσων καὶ αὐτὸς τὴν κοινὴν ἀγγαρείαν ἐν τῷ κάστρῳ. Καὶ δὴ πλησίον πεξεύσας τοῦ πύργου τοῦ λεγομένου Ἐπιβάτας, 20

8 λυμήνουσι P: *fortasse* λυμήνωσι | φθάσαν *scripsi*: φθάσας P || 18' ἀδελφῆ *scripsi*: ἀδελφῆς P | ἐμνημόνευσεν *nusquam commemoravit* || 21 ἐπιβάτας P: *fortasse* Ἐπιβάται v. p. 321 v. 25.

locul acesta trebuie înțeles urmașul lui Spentiar, al socrului lui Murad II, urmaș pe care Duca, după obicei turcesc (vz. II, 3: *Carmian*), îl numește tot cu numele tatălui lui și atunci Murad II și-a dat fiica, pe sora lui Mahomed II, după un nepot de-al socrului său, ceea ce e mai firesc. Pe acest ginere al lui Murad II și cumnat al lui Mahomed II, ținînd pe sora acestuia și avînd domnia la Adramition, Duca ni-l numește Caiabei, așa că e greșit să fie considerat după I. Hammer numai ca un general otoman (vz. G. Moravcsik, II, 132 s.v. *Καίάπεγ*). — Ἀδραμύντιον e Adramyttion de pe țărmul de apus al Asiei Mici în dreptul capătului de nord al insulei Lesbos-Mitiline. — *turnul numit Epibate*: era o cetate amfibie, pe care și-a fost construit marea duce Alexie Apocaucos, rivalul lui Ioan VI Cantacuzino, în războiul civil din 1341—1347, ca urmărit fiind dinspre mare, să poată fugi pe uscat, iar fugărit fiind de pe uscat, să poată scăpa pe mare; vz. Nichifor Gregoras, *Istoria bizantină*, ed. Bonn, II, 585, 10—20. Tot după Nich. Gregoras, cetatea Epibate τὸ φρούριον τῶν Ἐπιβατῶν Apocaucos și-a ridicat-o cu multă cheltuială ἐν τοῖς παραλίαις τῶν προαστείων τοῦ Βυζαντίου, μικρὸν μὲν, ποικίλον δὲ καὶ δαιμονίως ὄχυρόν τε καὶ δύσμαχον *ibid.* II, 602, 17: „la țărmul mării al orașelor din apropierea Bizanțului, cetate mică, dar complicată și diabolic de întărită și foarte greu de cucerit“. Și Ioan Cantacuzino în Memoriile sale istorice precizează că așezarea cetății era în apropierea orașului Silivria, care se află la oarecare depărtare de Constantinople pe țărmul Mării de Marmara. Cînd Ioan V Paleolog îi cere cumnatului său Matei Cantacuzino să depună însemnele împărătești îl „duce într-o cetate Epibate de lângă Silivria“ ἤγαγεν εἰς Ἐπιβάτας φρούριόν τι περὶ Σηλυμβρείαν Ioan Cantacuzino, *Istoria*, ed. Bonn, III, 345, 23.

de povară prin semănăturile bizantinilor și stricau grânele și alte verdețuri de tot felul. Unul din bizantini văzînd paguba ce se făcea în ogoarele lui muncite din greu, a alergat și a alungat caii din ogor. Dar unul din oamenii de la cai, un turc, sosind lovește în bizantin. Altul însă, o rudă de a celui lovit, a alergat și după el altul; tot așa și turcii cu iataganele în mînă. Încăierîndu-se unii cu alții, au fost uciși atît dintre turci, cît și dintre bizantini. Atunci Caiabei, căci așa îi era numele, a doua zi ajungînd în fața sultanului și făcîndu-i obișnuita închinăciune, i-a raportat de tot ce s-a petrecut la Epibate; și lui i-a fost deajuns atîta și a ordonat chiar lui Caiabei să plece în grabă cu ostașii lui și să treacă prin sabie pe toți locuitorii din satul acela. Așa s-a și întîmplat; căci venind pe neașteptate dis-de-diminează și agricultorii ieșind pe ogoare la secerat, turcii au căzut asupra lor și i-au măcelărit pe toți, vreo patruzeci la număr. Aceasta a fost pricina de luptă și nimicire a bizantinilor.

**Împăratul încuie porțile orașului.** 11. Atunci, împăratul auzind cele întîmplate, a încuiat porțile capitalei și pe turci, ciți s-a întîmplat să-i afle înăuntru, pe toți i-a legat și i-a aruncat în închisoare. Și după trei zile le-a dat iar drumul; căci n-avea încotro. Intre turcii aflați mai erau și eunuci tineri din oamenii de la palatul sultanului; și aceștia înfățișați înaintea împăratului, au spus: „Dacă ne vei da drumul, o împărate, înainte de a fi ajuns soarele la asfințit, îți vom fi mulțumitori; dacă însă după asfințitul soarelui nu ne aflăm în fața sultanului, să știi că dacă ne dai drumul după aceea, nu ne va fi nouă spre bucurie, ci foarte spre moarte. De aceea fie-ți milă de noi și dă-ne drumul în clipa aceasta, iar de nu, dă poruncă să ni se taie capetele; căci mai bine să murim de mîna voastră decît de mîna lui, care e pieirea lumii întregi“. Împăratul auzind acestea, și-a îndoit inima și în clipa aceea le-a dat drumul. Și trimițînd soli la tiran, i-a spus: „Deoarece alegi calea luptei și nu-s în stare să te fac să ascuți nici de jurăminte nici de vorbe bune, fă ce vrei. Eu unul, scăpare caut la Dumnezeu și, dacă e în voia lui să dea și orașul acesta în mîinile tale, cine i-ar putea sta împotrivă? Iar dacă din nou va sădi întru inima ta cuget de pace, și aceasta cu bucurie o primim. Dar deocamdată ia-ți tratatele și jurămintele. Eu de acum înainte țin porțile Constantinopolei încuiate și-i voi apăra pe cei dinăuntru, pe cît îmi va fi puterea. Tu însă folosindu-te de putere în chip asupritor, folosește-te pînă ce dreptul judecător va da fiecăruia, și mie și ție, dreapta lui hotărîre“. — Cînd a auzit acestea barbarul, nici nu și-a mai bătut capul de loc să dea vreun răspuns, ci de îndată a poruncit să se

4 ἐπιηλάτων P || 13 ἐπεισεόντες P, Bull: ἐπεῖς νεαὶν πεσόντες P || 14 - 15 ἀφαιώσας P: fortasse αφαιώσας || 23 πρὸς χάριν script: πρὸς χαρῖ P || 32 λάβε || 33 ὄσον ἢ P: ὄσῃ

11. Τότε ὁ βασιλεὺς ἀκούσας τὸ γεγονός ἐκείσε τὰ θυγάς τῆς πόλεως  
καὶ, ὄσους ἐτύχευ εὐθὺν ἐντός Τονδρκους, πάντας δεσπῆσας ἐν φρονυγῇ ἔβητο.  
Καὶ μεθ' ἡμέρας ἑτέρας πάλιν ἀπέλυσε. τὶ γὰρ εἶχε τοῦ ὄθου; "Ἐτι ἐν τοῖς εὐ-  
γεβείοις Τονδρκοῖς ὑπῆρχον ἐκ τῶν τοῦ παλατιου τοῦ ἡγεμόνος εὐνοχυόπουλοι, οἱ  
παρσαταθέντες τῷ βασιλεῖ εἶπον. "Ἐὶ μὲν ἀποθύοις ἡμᾶς, ὦ βασιλεῦ, πρὸ τοῦ  
τόν ἡλίον κλίνας πρὸς δυμάς, χάριν εἰσόμεν σου. εἰ δὲ μετὰ θύειν ἡλίον ἢ ἢ  
εὐγεβέβητες ἐώπιον τοῦ ἡγεμόνος, γλώβι τὸ μετὰ ταῦτα ἀποθύῃναι οὐκ ἐόται  
ἡμῖν πρὸς χάριν, ἀλλὰ καὶ λίαν θανασίμων. Διὸ ποίησον εἰς ἡμᾶς ἔλεος καὶ ἀπο-  
λύσον τῆ ὄθου τάνη, εἰ δ' οὐκ ἢ ἢ, κέλευσον ἀποθύῃναι τὰς κεφαλὰς. κρείττον  
γὰρ παρ' ὑμῶν τεθῆναι ἢ παρὰ τοῦ κοινοῦ τῆς οἰκουμένης ὀλέθρου." — Ταυ-  
τα ἀκούσας ὁ βασιλεὺς ἐκμήθη τῆ γλώβη καὶ ἀπέλυσε αὐτοὺς τῆ ὄθου ἐκεί-  
νη. Καὶ στείλας ἀποκρισάτους πρὸς τὸν ῥόανον εἶπεν. "Ἐπεὶ τὰ τῆς μάχης  
ἡμεῖς καὶ οὐτ' ὄθου οὐτε κολακείαις πεισθῆναι ποίησαι σε ἔχω, πολεῖ δὲ βου-  
λαί. Ἐγὼ γὰρ πρὸς τὸν Θεὸν καταφεύγω καὶ, εἰ θελήτων αὐτῷ ἐσσι τοῦ ὄθου  
καὶ τῆν πόλιν ταύτην εἰς χεῖράς σου, τίς ὁ ἀνταρτεῖν θνήσκων; Ἐὶ δὲ πάλιν ἐπι-  
φτεῖναι εἰδήλην ἐν τῆ καρδίᾳ σου, καὶ τοῦτο ἀσπασίως ἀποδέχομαι. Πάλιν κα-  
τὰ τὸ παρὸν λαβὲ σου τὰς συνθήκας καὶ τοὺς ὄθους. Ἐγὼ ἀπὸ τοῦ ὄθου τὰς  
πόλεως κελαισμένως ἔχω, καὶ τοὺς ἔνδον φυλάξω, ὄσον ἢ θύναμῃς.  
Ζὺ δὲ καταθναστέων θνήσκων, ἔως ὁ δικαίος κενίης ἀποθώσει ἐκαστῷ, εἰμὶ  
τε καὶ σοί, τῆν δικαίαν ἀπόψασιν." — Ταῦτα ἐρωτισθεῖς ὁ βαδβαγος καὶ ἡνδὲ

30  
25  
20  
245b

15  
10

5



τὸ οἰνοῦν εἰς νοῦν μελετήσας ἀπολογία, παρευθὺ ἐκέλευσε διαλαλιὰν μάχης γενέσθαι. Ὁ δὲ βασιλεὺς προορῶν τὸ μέλλον, πρὸ ἕξ μηνῶν εἶχε τὰ φρούρια ἐν ἐπιμελείᾳ καὶ τοὺς χωρίτας τοὺς ἐγγυς τῆς Πόλεως ἔνδον καὶ τὸν θεριζόμενον στάχυν καὶ τὰς λικιζομένας ἄλωνας ἔνδον ἐκόμιζον. 246b

12. Ὁ δὲ ἡγεμὼν ἀπαρτίσας καλῶς τὸ φρούριον καὶ εἰς πάχος τὰ τεῖχη καὶ τοὺς πύργους λ' σπιθαμὰς ἐκτείνας καὶ τὸ ὕψος εἰς τὸ ἄρκουν καὶ ἐν τῷ πύργῳ τοῦ Χαλίλ-πασια χῶνας χαλκοῦς ἀπολουούσας πέτρας ὑπὲρ ἑξακοσίων λιτρῶν τὸ βάρος καὶ τῶν αὐτοῦ πιστοτάτων δούλων Φερούζ-αγαν ὀνόματι παραδούς τὸ πολίχνιον, παραγγείλας αὐτῷ· „Τὰς ναῦς τὰς ἀφ' Ἑλλησπόντου πρὸς Πόντον καὶ τὰς ἀπὸ Πόντου πρὸς Ἑλλάσποντον, κἂν ὁποίας ἄρα αὐθεντίας τυγχάνουσι, εἴτε Γενοῦῖται, εἴτε Βένετοι, Κωνσταντινουπολίται, Καφατινοί, Τραπεζούντιοι, Ἀμινσηνοί, Σινωπαῖοι καὶ οἱ ἐκ τῆς ἐμῆς αὐθεντίας, ὁποιασοῦν τύχης κἂν ᾧσι, νῆαι, τριήρεις, διήρεις, βάλκαι, ἀκάτιαι, μὴ πλείωσαν, πρὶν χαλάσοντες τὰ ἰστία τὸ κομμέρκιον διδόναι καὶ οὕτως τὴν ὁδὸν αὐτῶν πορευέσθωσαν, ἢ δ' ἀπειθήσασα ναῦς καὶ μὴ ἐνδοῦσα σὺν τῇ πετροβόλῳ καταποντισθήτω,“ — ταῦτα καὶ ἕτερα διαταξάμενος ὁ ἀλαζών, δούς αὐτῷ καὶ τετρακοσίους νέους εἰς φυλακὴν τοῦ πολυχνίου, αὐτὸς εἰς Ἀνδριανούπολιν ἐπορεύετο, τέτρασι μῆσι τὸ πᾶν ἀπαρτίσας, ἤδη τῆς ἡγεμονίας αὐτοῦ τρέχοντος δευτέρου ἔτους, ἀπὸ δὲ κτίσεως κόσμου ἑξακισχιλιοστοῦ ἑνακοσιοστοῦ ἑξηκοστοῦ πρώτου. 10 15 247b

XXV. Θέρους οὖν παρελθόντος καὶ τῆς μετοπωρινῆς ὥρας ἀρχούσης, οἵκοι διάγων οὐκ ἐδίδου ἀνάπανσιν τοῖς βλεφάροις, ἀλλὰ καὶ ἐν νυκτὶ καὶ ἡμέρα τὴν φροντίδα τῆς Πόλεως εἶχε, πῶς αὐτὴν λάβοι, πῶς κύριος αὐτῆς γένοιτο. Ἔτι ὄντος οὖν αὐτοῦ ἐν τῷ πολιχνίῳ καὶ οἰκοδομοῦντος, ἐξῆλθεν ἐκ τῆς Πόλεως εἰς τεχνίτης ὁ τὰς πετροβολμαίους χῶνας κατασκευάζων, τὸ γένος Οὕγγρος, τεχνίτης δοκιμώτατος. Οὗτος πρὸ πολλοῦ ἐν τῇ Κωνσταντινουπόλει ἐλθὼν 20

7 χαλήλπασια P | ἀπολουούσας *scripsi*: ἀπολύοντας P | λύτρων P || 12 Ἀμυνσινοί P || 13 νῆαι P: νῆες Bull | πλείωσαν Bek: πλοίτωσαν P | χαλάσοντες P: χαλάσαντες Bek.

stantinopole și arătînd miniștrilor împărătești meșteșugul său, au raportat împăratului. Și împăratul a fixat o pensie nu demnă de știința lui, dar nici pe aceea, de nimică și puțină, nu i-o dădeau meșterului. De aceea luîndu-și orice nădejde, într-o zi părăsește Constantinopole și trece la barbar. Și acela primindu-l cu bucurie, i-a dat cu cinste tain și îmbrăcăminte și-i dă și leafă atîta, încît împăratul, de-i dădea numai un sfert, nu fugea din Constantinopole. Intrebat de sultan, dacă poate să-i toarne un tun mare, care să cuprindă o piatră foarte mare ca pentru tăria și grosimea zidurilor Constantinopolei, el i-a răspuns: „Pot să-ți fac dacă vrei, un tun după mărimea pietrii ce mi se arată. Căci eu cunosc bine zidurile Constantinopolei. Nu numai acelea, ci și zidurile Babilonului, praf și țărînă le va face lovitura dată din tunul meu. Numai eu, tot ce se ține de lucrul meu, îl voi face bine, la împușcătură însă nu mă pricep și nici nu mă apuc“. Auzind sultanul acestea, i-a spus: „Fă-mi tunul, cît despre împușcătura pietrii, voi vedea însumi“. — Și au început să strîngă bronz și meșterul a închipuit forma țevii. Și în trei luni a fost construit și turnat o minunăție de tun înfiorător și grozav.

20 **Scufundarea unei corăbii venețiene.** 2. La cetatea Paschesen însă în zilele acelea coborînd din Marea Neagră prin Bosfor o corabie mare a venețienilor, căpitanul corăbiei Rizzo cu numele, n-a lăsat în jos pînzele și cei din cetate, țintind-o cu o piatră foarte mare, au spart corabia, de s-a scufundat în adînc și căpitanul cu ceilalți treizeci urcîndu-se într-o barcă, au ieșit la mal. Turcii însă i-au prins și le-au legat mîinile și cu lanțul la grumaz i-a trecut ca într-un singur șirag; apoi i-au dus la sultan care petrecea atunci la Didimotich. Și le-a poruncit tuturor să le taie capul, iar pe căpitan să-l tragă în țepă prin șezut și așa să-și dea sufletul și să-i lase neînmormîntați; pe aceștia i-am văzut și eu, fiind acolo după puține zile.

30 **Incercarea tunului celui mare.** 3. Din Didimotich venind la Adrianopole în luna ianuarie și făcîndu-și toată pregătirea de război, a vrut să încerce tunul, pe care i l-a turnat meșterul acela. Și după ce l-a așezat cu mult meșteșug în fața porții celei mari de la curtea palatelor ce și le-a clădit anul acela, a băgat bine înăuntru piatra și a

*τρέχει πρὸς τὸν βάρβαρον trece la barbar*: și Nichita Choniati ne istorisește un caz cu totul asemănător despre un „meșter foarte iscusit“ (*ἐν μηχανουργοῖς ἀριστος* ed. Bonn, p. 671, 14), care mai înainte fusese în slujba bizantinilor și, pentru că nu-și primea leafa, trece de la împăratul Alexie III Angel (1195—1203) la un răscolat cu numele Hrizea (Chrysos) „de neam fiind român“ (*Βλάχος ὡν τὸ γένος* 665, 13 și 643 21); și de aceea oamenii acestuiaucid mulți bizantini prin puternice și iscusite aruncători de pietre (Nichita Choniati, ed. Bonn, 671, 3; urm.). Numele Hrizea care redă pe grecescul *χρυσός* îl întîlnim în documente vechi românești. Într-un zăpis din Tîrgoviște de la 21 iulie 1627



καὶ σημάνας τοῖς μεσάζουσι τῷ βασιλεῖ τὴν τέχνην αὐτοῦ, ἀνέφερον τῷ βασι-  
 λεῖ. Ὁ δὲ βασιλεὺς γράψας αὐτῷ σιτηρέσιον οὐκ ἄξιον πρὸς τὴν ἐπιστήμην  
 αὐτοῦ, οὐδ' ἐκεῖνο τὸ μηδαμινὸν καὶ εὐαρίθμητον ἐδίδουσαν τῷ τεχνίτῃ. Ὁθεν  
 καὶ ἀπογνοῦς, καταλιπὼν τὴν Πόλιν μιᾷ τῶν ἡμερῶν τρέχει πρὸς τὸν βάρβα-  
 ρον. Καὶ αὐτὸς ἀσπασίως ἀποδεξάμενος καὶ τροφὰς καὶ ἐνδύματα φιλοτιμήσας 5  
 αὐτόν, δίδωσι καὶ ῥόγαν τόσην, ὅσην εἰ ὁ βασιλεὺς τὸ τέταρτον ἔδιδεν, οὐκ ἂν  
 ἀπεδίδρασκε τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Ἐρωτηθεὶς οὖν παρὰ τοῦ ἡγεμόνος, εἰ  
 δύναται κενῶσαι χωνεῖαν μεγάλην, πέτραν φέρουσαν ὑπερμεγέθη, ὅσον πρὸς τὴν  
 ἄλκην καὶ τὸ πάχος τοῦ τείχους τῆς Πόλεως, αὐτὸς δ' ἀνταπεκρίνατο. „Δύναμαι,  
 εἰ βούλει, κατασκευᾶσαι χωνεῖαν, ὅση τὸ μέγεθος τυγχάνει τῆς δεικνυμένης μοι 10  
 πέτρας. Ἐγὼ γὰρ τὰ τεῖχη τῆς Πόλεως ἀκριβῶς ἐπίσταμαι. Οὐ μόνον γὰρ ἐκεῖ-  
 να, ἀλλὰ καὶ τὰ Βαβυλώνια τεῖχη ὡς χοῦν λεπτυνεῖ ἢ παρὰ τῆς χωνεῖας τῆς ἐμῆς  
 ἀφεθεῖσα. Πλὴν ἐγὼ τὸ πᾶν τοῦ ἔργου καλῶς ἀπαρτίσω, τὴν δὲ βολὴν οὐκ ἐπίσταμαι 248b  
 οὐδὲ συντάσσομαι.“ — Τοῦτο ἀκούσας ὁ ἡγεμὼν ἔφη. „Κατασκευάσον μοι τὴν χω-  
 νεῖαν, περὶ δὲ τῆς βολῆς τοῦ λίθου αὐτὸς ὄψομαι.“ — Ἦρξαντο συναθροίζειν χαλ- 15  
 κὸν τοῖνον καὶ ὁ τεχνίτης τὸν τύπον τῆς σκευῆς ἔπλαττεν. Ἐν τρισὶν οὖν μηνὶ  
 κατεσκευάσθη καὶ ἐχωνεύθη τέρας τι φοβερὸν καὶ ἐξαισιον.

2. Ἐν δὲ τῷ Πασκεσὲν πολιχνίῳ τὰς ἡμέρας ἐκείνας κἀτεροχομένης νῆος  
 ἐκ τοῦ Στομίου μεγάλης τῶν Βενετικῶν, Ῥύτζος ὁ ναύαρχος τοῦνομα καὶ μὴ  
 χαλάσας τὰ ἰστία, πέτραν ἀκοντίσαντες οἱ τοῦ κάστρου ὑπερμεγέθη, τὴν ναῦν 20  
 διέρρηξε καί, εἰσδυομένη τῷ βυθῷ, ὁ ναύαρχος σὺν λοιποῖς τριάκοντα ἐν ἀκατίῳ  
 ἐμβάντες, ἐξῆλθον ἐν τῷ αἰγιαλῷ. Οἱ δὲ Τοῦρκοι λαβόντες αὐτοὺς καὶ δῆσαντες  
 τὰς χεῖρας καὶ τοὺς τραχήλους ἐν ἀλύσει περᾶσαντες ὡς ἐν μιᾷ σειρᾷ, τούτους  
 πρὸς τὸν ἡγεμόνα ἀπήγαγον τότε ἐν Διδυμοτείχῳ διάγοντα. Ἐκέλευσεν οὖν τοὺς  
 πάντας ἀποκεφαλισθῆναι, τὸν δὲ ναύαρχον ἐν τῷ πάλῳ διὰ τοῦ ἀφεδρῶνος τὴν 25  
 ψυχὴν ἀπορῥῆσαι, καὶ ἀτάφους ἀφείναι, οὓς καὶ εἶδον ἐγὼ μεθ' ἡμέρας ὀλίγας  
 ἐκεῖ διαγενομένου μου.

3. Ἐλθὼν δὲ ἀπὸ Διδυμοτείχου ἐν Ἀδριανουπόλει τῷ Ἰανουαρίῳ μηνὶ  
 καὶ πᾶσαν σκευασίαν πολεμικὴν ἐτοιμάσας, τὴν χωνεῖαν, ἣν ὁ τεχνίτης ἐκείνος  
 κατεσκευάσεν, ἠβουλήθη δοκιμάσαι. Καὶ δὴ παραστήσας αὐτὴν τεχνηέντως ἔμπροσ- 30  
 θεν τῆς μεγάλης πύλης τῆς αὐλῆς τῶν παλατίων τῶν παρ' αὐτοῦ τὸ ἔτος ἐκεῖ- 249b

24 διάγοντα Bul : διάγοντι P || 27 διαγενομένου P: διαγομένου Bull.

ne apare un mare logofăt Hrizea, iar în altul din 1636 un Mare Ban Hrizea. Vz. Arhiva istorică a României, I, p. 14, nr. 12 și p. 15, nr. 15.

2 : *Rizzo cu numele* : G. Sfranșes, 1055 B (G. Sfranșes, 217, 8) îi dă numele Antonio *Pirzoz* și ne spune că a suferit martiriul pentru credința în Hristos. Numele i-l dă și Nicolo Barbaro, care ne spune că scufundarea corăbiei s-a întâmplat la 26 noiembrie 1452 și că după 14 zile căpitanul corăbiei a fost tras în țeară din porunca sultanului ; Migne, *Patrologia Series Graeca*, 158 col. 1068 C — 1069 A.

3 : *în luna ianuarie 1453.—palatelor ce și-a clădit* : Critobul I 12, unde se descrie pe larg clădirea. —

măsurat iarba de pușcă ; și a doua zi avea să o sloboadă. Și s-a dat de știre în toată Adrianopolea, oamenii să aibă în minte detunătura și zguduitura de trăsnet pînă în înaltul cerului, ca nu cumva auzind-o pe neașteptate, unii să-și piardă glasul și femeile însărcinate să lepede. Dimineața deci dînd foc ierbii de pușcă și aerul încălzindu-se și împingînd piatra, a fost slobozită cu o detunătură mare, străbătînd văzduhul și umplîndu-l de fum și ceață. Bubuitura s-a auzit la o sută de stadii depărtare, iar piatra a căzut la o milă de locul unde a fost repezită ; și în locul unde a căzut, s-a făcut o groapă ca de un stînjien, așa de mare este puterea amestecului ierbii de pușcă ce aruncă piatra.

**Mahomed II** 4. Și sultanul, ziua și noaptea, și cînd stătea culcat și pe străzile cînd era sculat, și înăuntrul curții lui și afară, tot cuge-  
**Adrianopolei.** tul și toată grija îi erau, cu ce fel de război și cu ce armă va pune mîna pe Constantinopole ; deseori cînd se făcea seara, ieșind călare numai doi, alteori pe jos, cutreiera în haină de ostaș Adrianopolea toată, ascultînd ce se grăiește de el ; iar dacă vreunul din mulțime băga de seamă că este sultanul și voia să-l salute cu urarea obișnuită, însuși în aceeași clipă îi și dădea lovitura de moarte fără cruțare, fără îndurare, ci precum cineva strivind un purece, simte o satisfacție, tot așa și acesta însuși cu mîna lui ucigînd, el vrednicul să fie ucis, se răcorea.

**Chalil-Pașa,** 5. Intr-una din nopți, pe la straja a doua a trimis pe  
**la miez de** cîțiva din paznicii curții și l-au adus pe Chalil-pașa. Ve-  
**noapte, chemat** nînd și spunînd eunucilor acestuia invitația, aceia au  
**la sultan.** intrat în dormitor și i-au anunțat că-l cheamă sultanul.  
El însă s-a cutremurat de spaimă și, crezîndu-se pierdut, și-a îmbrățișat soția și copiii și a plecat, lund cu sine un taler de aur plin de galbeni ; căci lui îi era mereu teamă întru inima lui din cauza pe care am arătat-o mai sus. Întrînd în dormitorul sultanului, l-a zărit stînd jos îmbrăcat. Închinîndu-i-se și punîndu-i înaintea talerul, sultanul i-a spus : „Ce-s acestea, lala ?” precum ar spune careva pe limba noastră de obște „tatá”, adică bădie. Iar el a răspuns : „Doamne, este obicei între pașale, ca atunci cînd sultanul cheamă pe unul din viziri afară de ora obișnuită, să nu între în fața lui cu mîna goală. Și eu nici n-am adus în fața ta

o sută de stadii : vz. XXVIII, 12 ; deci cam 18 km.—ca la o milă : vz. XXX, 7 ; deci cam 1½ km. — Despre construcția și încercarea tunului cp. și Critobul, I, 29—30.

5 : din cauza pe care am arătat-o mai sus : vz. XXXIV, 2. — în fața ta : *ἔρωγον*

νο κτισθέντων καὶ τὴν πέτραν καλῶς ἐνθεις καὶ τὴν βοτάνην σταθμῆσας, τὴν αὐριον ἔμελλεν ἀπολύσων αὐτήν. Καὶ ἐν πάσῃ τῇ Ἀδριανουπόλει φανερόν ἐγένετο τοῦ κατὰ νοῦν ἔχειν τὴν βοήν καὶ τὸν κτύπον τὸν οὐρανόβροντον, ἵνα μὴ ἐξαίφνης ἐνωτισθέντες τινὲς ἄφωνοι μείνωσι καὶ γυναῖκες ἐν γαστρὶ ἔχουσαι τὰ ἔμβρυα ἀπολέσωσι. Πρωτὶ οὖν βαλὼν πῦρ ἐν τῇ βοτάνῃ καὶ διαθερμανθέντος τοῦ πνεύματος καὶ ἐκκρουσαμένης τῆς πέτρας, ἀπελύθη τῆς χωνείας σὺν ἡχῷ βαρεῖ ἀεροβάτῳ πληροῦντι τὸν ἀέρα καπνοῦ καὶ ὀμίχλης. Ἡ δὲ βοή ἀφίκετο μέχρι σταδίων ἑκατὸν τὸ μῆκος, ὃ δὲ λίθος ἔπεσε μακρόθεν τοῦ ἀφθέντος τόπου ὡς μίλιον ἕν, ἐν δὲ τόπῳ τῷ πεσόντι ἐγένετο βόθρος ὅσον ὄργυιᾶς μᾶς· τοσαύτη ἐστὶν ἡ δύναμις τῆς ἀναμιγῆς τῶν βοτάνων τῆς ἀκοντιζούσης τὸν λίθον.

4. Ἔχων οὖν ὁ ἡγεμὼν καὶ ἐν νυκτὶ καὶ ἡμέρᾳ τὴν πᾶσαν φροντίδα καὶ μέριμναν, κοιτόμενος καὶ ἀνιστάμενος καὶ ἐντὸς τῆς αὐλῆς αὐτοῦ καὶ ἐκτός, ποίω πολέμῳ καὶ ποία μηχανῇ καθέξει τὴν Κωνσταντινούπολιν, πολλάκις ἐσπέρας γενομένης σὺν δυοῖ καὶ μόνοις ἱππεύων, ἐν ἄλλοις πεζὸς ἄπασαν τὴν Ἀδριανουῦ ἐν σχήματι στρατιώτου μετερχόμενος, ἀκούων τὰ λεγόμενα περὶ αὐτοῦ, ἐὰν γὰρ τῶν πολλῶν τις κατέλαβεν ἐν νοί, ὅτι ὁ ἡγεμὼν ἐστὶ, καὶ ἠβουλήθη προσαγορευῆσαι αὐτὸν σὺν εὐφημίᾳ κατὰ τὸ σύνηθες, καὶ αὐτὸς αὐθωρόν καιρίαν ἐδίδου τὴν πληγὴν μὴ φειδόμενος, μὴ ἐλεῶν, ἀλλ' ὥσπερ τις ψύλλαν συντριβῶν αισθάνεται τινος ἡδονῆς, οὕτω καὶ οὗτος οἰκείᾳ χειρὶ φονεύων ὁ φόνου ἄξιος ἐδροσίζετο.

5. Μιᾶ οὖν τῶν νυκτῶν περὶ τὴν δευτέραν φυλακὴν στείλας τῶν τῆς αὐλῆς φυλάκων τινάς, ἤγαγον τὸν Χαλὶλ-πασίαν. Ἐλθόντες δὲ καὶ τοῖς τούτου εὐνοῦχοις εἰπόντες τὸ μήνυμα, αὐτοὶ ἐν τῷ κοιτῶνι εἰσελθόντες ἀπήγγειλαν, πῶς ὁ ἡγεμὼν καλεῖ αὐτόν. Αὐτὸς δὲ σύντρομος γενόμενος, ἀπαγορεύσας ἑαυτὸν καὶ τὴν γυναῖκα καὶ τέκνα κατασπασάμενος, ἀπῆει φέρων μεθ' αὐτοῦ δίσκον ἕνα χρυσοῦν πλήρης νομισμάτων χρυσῶν· εἶχε γὰρ αἰεὶ τὸν φόβον ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ δι' αἰτίαν, τὴν ἣν προλαβὼν ἐδήλωσα. Εἰσελθὼν δὲ ἐν τῷ κοιτῶνι τοῦ ἡγεμόνος εἶδε καθήμενον καὶ ἐνδεδυμένον. Προσκυνήσας δὲ καὶ ἔμπροσθεν θήσας τὸν δίσκον, ὁ ἡγεμὼν εἶπε· „Τί εἰσι ταῦτα, λαλά;“ ὡς εἶποι τις κατὰ τὴν ἡμετέραν κοινήν γλῶτταν „τατά,“ ἣγουν παιδαγωγέ. Ὁ δ' ἀπεκρίνατο· „Κύριε, ἔθος ἐστὶ τοῖς σατράπαις, ὅταν ὁ ἡγεμὼν φωνήσῃ τινὰ τῶν μεγιστάνων παρ' ὧραν, μὴ εἰσέρχεσθαι κενὸς εἰς θεωρίαν αὐτοῦ. Ἐγὼ οὖν οὐδὲν ἐκ τῶν ἐμῶν ἔφερον

2 ἀπολύσων P: ἀπολύσειν Bek || 5 βαλλῶν P || 9 οὐργυίας P || 12 κοιτόμενος Bull: κοιτώμενος Bek: κοιτάμενος P: fortasse κοιταζόμενος || 21 χαλήπασίαν P.

tra se numeaur darurile ce le primea mireasa a doua zi dupa nuntă, iar în antiqitate, cînd aprărea fără vâl. —

nimic din ale mele, ci ale tale dintru ale tale ți-am adus“. — Sultanul însă a răspuns: „Încă n-am nevoie de ale tale! Mai degrabă îți voi dărui încă și mai multe. Un lucru e pe care-l cer, Constantinopolea să mi-o dați“. — Chalil însă la această vorbă s-a cutremurat; căci el era acela care mereu ținea partea bizantinilor și bizantinii îl aveau pe el ca mâna lor cea dreaptă și mâna lui o umpleau cu daruri și era în gura tuturor vorba „cavur ortaghi“, adică tovarăș sau sprijinitor al necredincioșilor. Atunci Chalil răspunzând sultanului, a spus: „Doamne, dumnezeu care ți-a dat în mână partea cea mai mare din pământul Romeilor, el îți va da și Constantinopolea. Căci după socoteala mea nu-ți va scăpa din mână și cu ajutorul lui Dumnezeu și al măriei tale și eu și toți slujitorii tăi ne vom lupta împreună nu numai cu averea, ci și cu trupul și cu singele nostru; și dinspre partea acestui gând să fii fără nicio grijă“. — Aceste vorbe au mai domolit nițel sălbatica fiară; și-i spune lui Chalil: „Vezi perna? Toată noaptea am petrecut-o, ducînd-o dintr-un colț al patului în altul, cînd culcîndu-mă, cînd sculîndu-mă și somn neatingîndu-mi ochii. Îți spun deci, aur sau argint să nu te ademenească și să te îndepărteze de răspunsul ce mi l-ai dat acuma; ci stăruitor să ne luptăm cu bizantinii și cu îngăduirea lui Dumnezeu și prin rugăciunea profetului vom lua Constantinopolea“. — Cu aceste vorbe și cu altele l-a luat cu binișorul; dar la mijloc de cuvinte dulci erau și aluzii înțepătoare ce-i strîngeau inima și-i secau singele; și i-a dat drumul, spunîndu-i: „Pleacă în pace!“.

**Planuri de impresurare.** 6. Și toate nopțile acelea n-a încetat să stea treaz și cu gândul la planurile lui în contra Constantinopolei; și lua în mână hîrtie și cerneluri și-și schița planul orașului și arăta celor ce cunoșteau meterezele, unde și cum au să așeze tunurile de bombardare și mașinăriile de spart zidurile și minele și intrarea în șanț și scările la care zid. Intr-un cuvînt, orice mașinărie de asediu și-o imagina în cursul nopții, dimineața porunca și se făcea; și toate le punea la cale în chip nimerit și cu iscusință vicleană.

*ἐκ τῶν ὁμῶν τὰ σὰ ale tale dintru ale tale*: vz. *Παραλειπόμενα* (Cronici), I, 29, 14. — „cavur ortaghi“: „Christianis favens“ (favorizînd pe creștini) în scrisoarea lui Leonard din Chios, vz. Migne, *Patrologia Graeca*, 159, 937 A. — *ἐχοῦσας* (intransitiv cu înțelesul aproape de *οὔσας*) ... *μνήμας* e un acuzativ absolut obișnuit la Duca și de aceea n-am schimbat în *ἔχουσι* participiu în acord cu *λόγους* avînd ca obiect direct *μνήμας* și păstrîndu-și înțelesul obișnuit activ de „am“. — *ce-i strîngeau inima și-i secau singele*: L. Chalc., II, 167, 5—168, 19 ne istorisește cum, după cucerirea Constantinopolei Mahomed II i-a luat lui Chalil-pașa viața și averile.

εἰς θεώρητρα, ἀλλ' ἐκ τῶν σῶν τὰ σὰ προσέφερον.” — ‘Ο δ’ ἡγεμῶν ἀπεκρίνατο·  
 „Οὐκ ἔτι μοι χρεῖα τῶν σῶν, μᾶλλον καὶ ἔτι πλείονα δωρήσομαί σοι. “Ἐν ἔστι  
 τὸ ζητούμενον τὸ τὴν Πόλιν διδόναι μοι.“ — ‘Ο δὲ Χαλίλ ἐπὶ τῷ λόγῳ σύντρομος  
 γέγονε· ἦν γὰρ αἰεὶ ὑπερασπίζων τοῖς Ῥωμαίοις καὶ οἱ Ῥωμαῖοι τοῦτον ὡς δε- 251b  
 ξιὰν χεῖρα ἐκέκτηντο καὶ τὴν δεξιὰν αὐτοῦ δώροις ἐπλήρουν· ἦν δὲ παρὰ πάν- 5  
 των τὸ ἄδόμενον „καβούρ ὀρταγή“, οἷον τῶν ἀπίστων ὁ σύντροφος ἢ βοηθός.  
 Τότε ἀποκριθεὶς ὁ Χαλίλ τῷ ἡγεμόνι εἶπε· „Κύριε, ὁ Θεὸς δούς σοι εἰς χεῖρας  
 τὸ πολλοστὸν μέρος τῆς γῆς τῶν Ῥωμαίων, αὐτὸς σοι καὶ τὴν Πόλιν δωρήσεται.  
 Ὡς γὰρ ἐμοὶ δοκεῖ, ἐκ τῶν χειρῶν σου οὐ φεύξεται καὶ σὺν Θεῷ καὶ τῷ κρά- 10  
 τει σου καὶ ἐγὼ καὶ πάντες οἱ δοῦλοι σου συναγωνίσομεθα οὐκ ἐν πλούτῳ μόνον,  
 ἀλλὰ σὺν σαρκὶ καὶ αἵματι· καὶ περὶ τούτου τοῦ σκέμματος ἀμεριμνος ἔσο.“ —  
 Ταῦτα πρὸς ὀλίγον ἡμέρωσαν τὸν ἄγριον θῆρα· καὶ λέγει τῷ Χαλίλ· „Βλέπεις  
 τὸ προσκεφάλαιον; Τὴν πᾶσαν νύκτα διεβίβασα ἔλκων ἀπὸ τῆς μιᾶς γωνίας τοῦ  
 κοιτῶνος εἰς τὴν ἄλλην καὶ ἀπὸ τῆς ἄλλης εἰς τὴν ἐτέραν ἀνακλινόμενος καὶ  
 ἐξεγειρόμενος καὶ ὕπνος τοῖς ὀφθαλμοῖς μου οὐκ ἐρχόμενος. Λέγω οὖν, ἀργύ- 15  
 ριον ἢ χρυσίον μὴ σε δελεάζων ἀποθρόιψη τῆς ἀποκρίσεως, ἧς ἀπεκρίνω μοι νῦν·  
 ἀλλὰ σταθηρῶς ἀνταγωνισώμεθα τοῖς Ῥωμαίοις καὶ θαρδῶντες Θεοῦ τῇ νεύσει  
 καὶ τῇ εὐχῇ τοῦ προφήτου τὴν Πόλιν ληψόμεθα.“ — Σὺν τούτοις οὖν καὶ ἐτέ-  
 ροις κολακευτικοῖς λόγοις, ἐχούσας ἐν τῷ μέσῳ τῶν κολακειῶν καὶ τὰς καρδίαν  
 στυφούσας καὶ τὸ αἷμα ξηραίνουσας δακνώδεις μνήμας, ἀπέλυσεν εἰπὼν· „Υπα- 20  
 γε ἐν εἰρήνῃ.“

6. Τὰς πάσας οὖν νύκτας ἐκείνας οὐκ ἔλιπε διανυκτυρεύων καὶ μεριμ- 252b  
 νῶν τὰ κατὰ τῆς Πόλεως, λαμβάνων ἐν χερσὶ χάρτην καὶ μέλανα καὶ σκιαγρα-  
 φῶν τὴν περιοχὴν τῆς πόλεως καὶ δεικνύων τοῖς ἐπιστήμοσι τῶν ἐπάλλεων, ποῦ  
 καὶ πῶς μέλλουσι θεῖναι τὰς σκευὰς τῶν προβόλων καὶ τὰς ἐπάλλξεις καὶ τὰς 25  
 κατορυγὰς καὶ τῆς τάφρου τὴν εἴσοδον καὶ τὰς κλίμακας ἐν ποίῳ τείχει. Καὶ  
 ἀπλῶς εἶπε τὴν πᾶσαν παρασκευὴν ἀπεικόνιζε διὰ τῆς νυκτὸς καὶ τὸ πρωῒ  
 κελεύων ἐγένετο, πάντα σχολαστικῶς καὶ πανούργως ἐπιμελῶν.

1 θεώρητρα Bek: θεώρητρα P || 2 ἔτι P: ἔστι Bek || 19 λόγοις, ἐχούσας P: fortasse  
 λόγοις ἔχουσιν.

XXXVI. Cei din Constantinople însă, căci să venim și la ei și să vedem care le este gândul și grija, ca să scape orașul din mâna lui Nabuhodonosor. Împăratul apucase să trimită de mai înainte la Roma, cerînd ajutor și ca să cadă de acord în baza înțelegerii și a unirii de la Florența și papa să fie pomenit la liturghie în Biserica cea Mare; și patriarhul Grigorie se va întoarce pe tronul său; și a invitat să vină cîțiva din oamenii papii, să pună la cale înlăturarea dușmăniei neîmpăcate a schismei. Și papa a trimis pe cardinalul Poloniei, arhiepiscopul de odinioară al Rusiei Isidor, om înțelept și cumpănit și învățat în dogmele cele drepte, de origine grec, și el fiind un venerabil părinte de la sinodul din Florența, precum s-a arătat mai înainte. Și venind cu o corabie foarte mare genoveză pînă la insula Chios, a așteptat zile destule, pînă ce negustorii corăbiei să-și încheie afacerile și să desfacă mărfurile și să ia ce căutau; și ei mai așteptau altă corabie care avea să plece împreună pînă la Cafa. Cardinalul care avea cu sine pînă la cincizeci de italieni, au angajat și alți latini foarte mulți din Chios. Și făcîndu-și apariția corabia așteptată de ei, au pornit din Chios și au plecat la Constantinople, unde au ajuns în luna lui noiembrie a anului 6961.

2. Și după ce împăratul i-a primit cu bine și i-a cinstit, cum se cuvenea, a venit vorba despre unire. Și cardinalul a găsit pe împăratul aprobînd aceasta și pe unii din fețele bisericești; dar partea cea mai mare a cinului preoțesc și călugăresc, egumeni și arhimandriți, călugărițe, — ce zic partea cea mai mare? Căci călugărițe m-au îndemnat să o spun și să o scriu: Nimeni din toți! Și însuși împăratul în chip prefăcut a spus da. Dar cei ce se arătau de părerea unirii, au venit în Biserica cea Mare, și preoți și diaconi din cler și împăratul cu sfatul țării, și voiau să slujească lui Dumnezeu împreună în obștească înțelegere și să facă făgăduințele cu cuget neprefăcut.

3. Atunci partidul schismaticilor a mers la mănăstirea Pantocratorului la chilia lui Ghenadie, fost Gheorghe șolarul, și au început a-i spune: „Și noi ce să facem?” — Acela însă închis în chilie, a luat o hîrtie și și-a scris părerea și prin

XXXVI 1: Grigore se va întoarce: acesta a luat parte la sinodul din Florența (vz. L. Chalc., II, 169, 8) din 1439; devenind patriarhul Grigore III, a trebuit în august 1451 să plece în exil, pentru că a îmbrățișat unirea bisericilor (vz. G. Sfranțes, 1055 B; G. Franțes, 217, 5). — precum s-a arătat mai înainte: vz. XXXI, 3. — noiembrie 6961: adică 1452.

2: călugărițe m-au îndemnat... să scriu: e o dovadă de zelul lui Duca de a se informa cit mai bine; el a fost un sincer și convins aderent al unirii bisericilor;

XXXVI. Οἱ δὲ τῆς Πόλεως, ἔλθωμεν δὴ καὶ ἐπ' αὐτὴν καὶ ἴδωμεν, τίς ἢ φροντίς αὐτῶν καὶ ἡ μέριμνα τοῦ διασώσασθαι τὴν πόλιν ἐκ χειρὸς τοῦ Ναβουχοδονόσορος. Ὁ βασιλεὺς ἦν στείλας ἐν Ῥώμῃ προλαβὼν, αἰτῶν βοήθειαν καὶ ὅπως συντεθῶσιν τῇ ὁμοιοῖα καὶ ἐνώσει τῇ γεγонуῖα ἐν Φλωρεντία καὶ λάβῃ τὸ μνημόσυνον ὁ πάπας ἐν τῇ Μεγάλῃ Ἐκκλησίᾳ· καὶ ὁ πατριάρχης Γρηγόριος ἐπα- 5  
νελεύσεται ἐν τῷ θρόνῳ αὐτοῦ· καὶ μετεκαλεῖτό τινας ἀφικέσθαι τῶν τοῦ πάπα, ὅπως εἰρηνεύσῃ τὴν ἄσπονδον ἔχθραν τοῦ σχίσματος. Ἔστειλε δ' ὁ πάπας τὸν καδδηνάλιον Πολωνίας, τὸν ποτε ἀρχιεπίσκοπον Ῥωσίας Ἰσιδώρον, ἄνδρα συνε- 10  
τὸν καὶ σώφρονα καὶ πεπαιδευμένον ἐν δόγμασιν ὀρθοῖς, Ῥωμαῖον τὸ γένος καὶ αὐτὸν ἕνα τῆς ἐν Φλωρεντία συνόδου ὑπάρχοντα πατέρα τίμιον, ὡς ὁ λόγος φθά- 10  
σας ἐδήλωσε. Καὶ ἐλθόντος ἐν τῇ νήσῳ Χίῳ μετὰ νηὸς μεγίστης τῶν Γενουιτῶν 253b  
ἐποίησεν ἡμέρας ἱκανάς, ἕως οὗ οἱ ἔμποροι τῆς νηὸς πραγματεύσονται καὶ δώ-  
σωσι τὰ χρειώδη καὶ λάβωσι τὰ ζητούμενα, ἀναμένοντες καὶ ἕτεραν ναῦν, ἣτις  
ἔμελλε συμπλέειν ἄχρι Καφᾶ. Ὁ καδδηνάλιος οὖν ἔχων μεθ' αὐτοῦ τῶν Ἰταλῶν  
ἄχρι πεντήκοντα, ἐρόγυσε καὶ ἕτεροὺς πλείστους ἐκ τῆς Χίου Λατίνους. Καὶ 15  
δὴ φανεῖσα ἡ ἐκδεχομένη παρ' αὐτῶν ναῦς, ἐξῆλθον ἐκ τῆς Χίου καὶ πρὸς Κων-  
σταντινούπολιν ἔπλευσαν κατανήσαντες ἐν αὐτῇ τὸν Νοέμβριον μῆνα τοῦ,  
ἑξακισχιλιοστοῦ ἐνακωσιοστοῦ ἑξηκοστοῦ πρώτου ἔτους.

2. Καὶ ὁ βασιλεὺς δεξιῶς ἀποδεξάμενος καὶ τιμήσας, ὡς ἔπρεπεν, ἦλθον 20  
εἰς τοὺς τῆς ἐνώσεως λόγους, καὶ εὐρῶν τὸν βασιλεῖα εἰς τοῦτο κατανεύσαντα  
καὶ μερικὸὺς τῶν τῆς ἐκκλησίας. Τὸ πλείστον οὖν μέρος τοῦ ἱερατικοῦ καὶ μο-  
ναχικοῦ τάγματος, ἡγούμενοι, ἀρχιμαδριταί, μονάζουσαι, — τί λέγω τὸ πλεῖ-  
στον; παρεκίνησάν με γὰρ αἱ μονάστριαι εἰπεῖν καὶ γράφειν· οὐδεὶς ἐξ ἀπάν-  
των· καὶ αὐτὸς ὁ βασιλεὺς πεπλασμένως κατένευσεν. Πλὴν ἐλθόντες οἱ φαινό- 25  
μενοι κατὰ τὸ δοκοῦν τῆς ἐνώσεως ἐν τῇ Μεγάλῃ Ἐκκλησίᾳ, ἱερεῖς τε καὶ διά- 25  
κονοι· τῶν τοῦ κλήρου καὶ ὁ βασιλεὺς σὺν τῇ συγκλήτῳ, ἐβούλοντο κοινῇ ὁμοιοῖα  
λειτουργῆσαι Θεῷ καὶ ἀποδόσαι τὰς εὐχὰς ἀδόλω γνώμη.

3. Τότε τὸ σχισματικὸν μέρος ἐλθὼν ἐν τῇ μονῇ τοῦ Παντοκράτορος ἐν  
τῇ κέλλῃ τοῦ Γενναδίου, τοῦ ποτε Γεωργίου σχολαρίου, ἔλεγον αὐτῷ· „Καὶ ἡμεῖς

vz. XXX. 1 : *Și văzînd au lăcrimat. — în chip prefăcut au spus da. Dar cei ce se arătau :* În privința aceasta Duca e în același gînd cu compatriotul său, mitropolitul latin din Lesbos, Leonard din Chios care în scrisoarea sa din 15 august 1453 către papa, descriînd ca martor ocular cucerirea Constantinoplei, repetă nu o dată că unirea n-a fost sinceră : „sancta unio, assentiente imperatore senatuque, si non ficta fuit” „sfînta unire, cu aprobarea împăratului și a sfatului țării, dacă n-a fost falsă”, Migne, Patrologia Series Graeca, vol. 159, col. 925 D; unionem non veram, sed fictam *ibid.*, 926 B. Non ergo unio facta, sed ficta; *ibid.*, 927 B. Celebrarunt unionem Graeci voce, sed opere negabant. *Ibid.*, 929 D. E foarte probabil că Duca a cunoscut această scrisoare; cp. XXXI, 4 cu Leonard *ibid.*, 926 B : Si malum hoc est, prisci illi Basilius, Athanassius, Cyrillus ceterique patres... mali censendi sunt. 3 : *mănăstirea Pantocratorului* : adică a A-tot-țîitorului; e actuala Zeirek-giami, ridicată în 1124 de împărăteasa Irina, soția lui Ioan II Comnen (1118—1143), devenind gropnița împăraților Comneni. — *Ghenadie, fost Gheorghe sholarul* : vz. XXXI, 3 : *sholarul*.

scrisoarea aceea și-a arătat și sfatul. Cele scrise spuneau așa : „Romei nenorociți, în ce rătăcire ați ajuns și v-ați îndepărtat de nădejdea în dumnezeu și ați crezut în puterea frâncilor și împreună cu Constantinopolea, în care aveți să vă prăpădiți, ați pierdut și legea voastră?!  
 5 Doamne, fie-mi îndurător! Mărturisesc în fața ta, că nevinovat sînt de un păcat ca acesta. Știți, oameni nenorociți, ce faceți?! Cu robia ce are să vină asupra voastră, ați pierdut și credința strămoșească și ați mărturisit necredința! Vai vouă în ziua cea de judecată!“ — Acestea și mai multe altele le-a scris și le-a bălut pe ușa chiliei lui; iar el ședea încuiat  
 10 înăuntru, iar hîrtia era citită de oameni.

4. Atunci călugărițele care se credeau curate și slujitoare lui dumnezeu întru dreaptă credință, luîndu-se după părerea lor și după dascălul lor Ghenadie, toate împreună cu egumenii și duhovnicii și cu ceilalți preoți și laici au rostit cu glas mare afurisenia și au afurisit hotărîrea  
 15 sinodului și pe toți cei ce au îmbrățișat-o, o îmbrățișează și au s-o îmbrățișeze. Și poporul de jos și mulțimea de pe stradă au ieșit din curtea mănăstirii și prin cîrciumi ținînd în mîna pocale cu vin curat, afuriseau pe uniați și beau întru intervenția icoanei Maicii Domnului și se rugau la ea să le fie apărătoare și ajutătoare a orașului ca odinioară în contra  
 20 lui Chosroe și a hanului și a arabilor, așa și acum în contra lui Mahomed. „Căci nu ne trebuie nici ajutor nici unirea latinilor! Departe de noi să fie liturghia azimiților!“

**Liturghia unirii.** 5. Ceilalți creștini însă adunați în Biserica cea Mare făceau rugăciune stăruitoare către dumnezeu și, ascultînd  
 25 cuvintele cardinalului, au îmbrățișat hotărîrea unirii și ei cu condiția ca, după ce va trece împresurarea turcilor și vremea se va liniști, să se întrunească în ședință cîțiva din cei învățați și să vadă punctele hotărîrii și, dacă e ceva ce nu e cu desăvîrșire pe calea cea dreaptă, să o corijeze. Cu această condiție s-au înțeles să liturghisească împreună în Biserica  
 30 cea Mare; oficiînd italieni și greci și pomenind la sfintele daruri pe papa Nicolae și pe patriarhul surghiunit Grigorie, s-a săvîrșit sfînta aducere de jertfă cea de lăină la 12 a lunii decembrie din anul 6961. Și au fost

4: *Chosroe și a hanului și a arabilor*: e aluzie la izbăvirea minunăță a Constantinopolei din asediul persilor și avarilor în 626 prin intervenția Maicii Domnului. Cu acest prilej patriarhul Serghie a scris imnul acatist întru mărirea Născătoarei de dumnezeu. Amintirea acestei minuni s-a păstrat și în vechea noastră pictură bisericească; vz. V. Grecu, *Belagerung Konstantinopels in der rumänischen Kirchenmalerei*, în „Byzantion“, I, 1924, p. 288. E drept că Bizanțul a fost împresurat mai tîrziu și de arabi, dar aici cred că în loc de *Ἀράβων* poate ar trebui scris *Ἀβάρων*.

5: *papa Nicolae V 1447—1455 și patriarhul Grigorie III 1443—1451* vz. XXXVI, I. — 12 decembrie 6961: adică 1452.



τί ποιήσωμεν:“ — Αὐτὸς δὲ ἐγκλεισθεὶς καὶ χάριτην λαβὼν καὶ γράψας τὴν γνώ-  
μην αὐτοῦ, διὰ τῆς γραφῆς ἐδήλου καὶ τὴν συμβουλὴν. Τὰ γραφέντα οὖν ἐδή- 254b  
λουν οὕτως: „Ἄθλιοι Ῥωμαῖοι, εἰς τί ἐπλανήθητε καὶ ἀπεμακρύνετε ἐκ τῆς  
ἐλπίδος τοῦ Θεοῦ καὶ ἠλίπισατε εἰς τὴν δύναμιν τῶν Φράγγων καὶ σὺν τῇ Πόλει,  
ἐν ἣ μέλλει φθαρῆναι, ἐχάσατε καὶ τὴν εὐσέβειάν σας; “Ἰλεῶς μοι, Κύριε 5  
Μαρτύρομαι ἐνώπιόν σου, ὅτι ἀθῶός εἰμι τοῦ τοιούτου πταίσματος. Γινώσκετε,  
ἄθλιοι πολῖται, τί ποιεῖτε; Καὶ σὺν τῷ αἰχμαλωτισμῷ, ὃς μέλλει γενέσθαι εἰς  
ὑμᾶς, ἐχάσατε καὶ τὸ πατροπαράδοτον σέβας καὶ ὠμολογήσατε τὴν ἀσέβειαν.  
Οὐαὶ ὑμῖν ἐν τῷ κρίνεσθαι.“ — Ταῦτα καὶ ἕτερα πλεῖω γράψας καὶ εἰς τὴν  
θύραν τοῦ κελλίου αὐτοῦ προσηλώσας, ἐκλείσθη ἔνδον καὶ ὁ χάριτης ἀνεγινώ- 10  
σκετο.

4. Τότε αἱ δοκοῦσαι καθαραὶ καὶ εἰς Θεὸν ἐν ὀρθοδοξίᾳ σχολάζουσαι  
μοναστήρια κατὰ τὸ δοκοῦν αὐταῖς καὶ τὸν αὐτῶν διδάσκαλον Γεννάδιον, ἀπα-  
σαι σὺν τοῖς ἡγουμένοις καὶ πνευματικοῖς καὶ λοιποῖς ἱερεῦσι καὶ λαϊκοῖς τὸ ἀνά-  
θεμα ἐξεβόησαν καὶ τὸν ὅρον τῆς συνόδου καὶ τοὺς στέρξαντας καὶ στέργοντας 15  
καὶ μέλλοντας στέρξει ἀναθεμάτισαν. Ὁ χυδαῖος οὖν καὶ ἀγοραῖος λαὸς ἐξεληθόν-  
τες ἐκ τῆς αὐλῆς τοῦ μοναστηρίου, ἐν καπηλείοις κρατῶντες ἐν ἕρσι τὰς φιά-  
λας πλήρεις ἀκράτου ἀναθεμάτιζον τοὺς ἐνωτικούς, πίνοντες εἰς πρεσβείαν τῆς  
εἰκόνας τῆς Θεομήτορος καὶ παρακαλοῦντες αὐτὴν τοῦ γενέσθαι προστάτης καὶ 255b  
ἄρωγός τῆς πόλεως ὡς ποτε κατὰ τοῦ Χοσρόου καὶ τοῦ Χαγάνου καὶ κατὰ Ἀρά- 20  
βων, οὕτω καὶ νῦν κατὰ τοῦ Μεχέμετ. „Τὴν γὰρ Λατίνων οὔτε βοήθειαν οὔτε  
τὴν ἔνωσιν χρῆζομεν. Ἀπέστω ἀφ’ ἡμῶν ἢ τῶν ἀζυμιτῶν λατρεία.“ —

5. Οἱ δὲ ἐν τῇ Μεγάλῃ Ἐκκλησίᾳ ἀθροισθέντες χριστιανοὶ δέησιν πρὸς  
τὸν Θεὸν ἐκτενῆ ποιήσαντες καὶ τοὺς λόγους τοῦ καθδηναλίου ἐνωτισθέντες ἔστερ-  
ξαν τὸν τῆς ἐνώσεως ὅρον καὶ αὐτοὶ μετὰ συμφωνίας, ὡς ὅτι, παρελθούσης τῆς 25  
περιστάσεως τῶν Τούρκων καὶ γαλήνης γενομένης, καθίσαντές τινες τῶν ἔλλο-  
γίμων ἴδωσι τοὺς ὅρους καί, εἰ ἔστι τι τὸ μὴ τελῶς ὀρθοδοτοῦν, διορθώσωσι.  
Ἐν τῇ συμφωνίᾳ οὖν αὕτη ἔστερξαν τοῦ γενέσθαι λειτουργίαν κοινὴν ἐν τῇ  
Μεγάλῃ Ἐκκλησίᾳ: τελεσθεῖσα παρὰ Ἰταλῶν καὶ Γραικῶν καὶ μνημονεύσαντες  
τὸν πάπαν Νικόλαον ἐν τοῖς διπτύχοις καὶ τὸν ἐξόριστον πατριάρχην Γρηγόριον, 30  
τὰ τῆς ἱερᾶς μυσταγωγίας ἐπληρώθη ἐν μηνὶ Δεκεβρίῳ ἰβ’ τοῦ ἑξακισχιλιοστοῦ

3 ἀπεμακρύνετε P: *fortasse* ἀπεμακρύνασθε || 5 μέλλει P: *dovete* I: *fortasse* μέλλε-  
τε || 7 ποιῆται P | 8ς Bull: ὃ P || 16 ἀναθεμάτισαν P: ἀνεθεμάτισαν Bull || 18 πλήρης P | ἀ-  
ναθεμάτιζον P: ἀνεθεμάτιζον Bull || 20. ἀράβων P; *fortasse* Ἀβάρων || 22 ἀζυμιτῶν P.

mulți care n-au voit să ia sfînta anaiură ca o jertfă pîngărită la o liturghie uniată. Cardinalul însă adulmeca toată inima și toată intenția grecilor, căci nu-i rămîneau ascunse prefăcătorile și înșelăciunile grecilor, dar ca unul de același neam era cu puțină rîvnă și se grăbea să fie de ajutor orașului și cît se făcea, aceea ajungea, ca să răspundă în fața papei; cît despre mai mult, o lăsa în seama lui dumnezeu, care toate le chivernisește spre bine.

Unirea făcută  
nu este  
sinceră.

6. Dar mulțimea cea mare, violentă și urînd binele, ea rădăcina trufiei, vlăstar al laudei deșarte și floare a semeției înfumurate, drojdia neamului elenilor, ea adevărată disprețuire disprețuind neamurile omenești, toate cîte s-au făcut, le socoteau ca nefăcute. Și întîlnindu-se aderenții unirii cu schismaticii, stînd de vorbă, le spuneau: „Lăsați să vedem, de-ar îndepărta dumnezeu pe acest dușman ce ne stă în cale, pe marele balaur ce se fălește să înghită din temelie orașul, și atunci veți vedea, dacă ne-am unit cu azi-miții?!“ Grăind acestea, nu știau nenorociții, că jurămintele atît de mari care s-au făcut pentru unirea și împăcarea creștinilor, adică a bisericilor, sinodul de la Lion ce s-a făcut în zilele celui dintîi Paleolog, sinodul de la Florența ce s-a făcut în zilele celui din urmă din împărații Paleologi; și acuma în această dumnezeiască și sfîntă aducerea a jertfei celei de taină, jurăminte ce s-au făcut cu afurisenii de nedezlegat în numele sfintei Treimi, că au să șteargă amintirea lor de pe pămînt și cu ei și a Constatinopolei. O, nenorociților, de ce vă ocupați în inimile voastre de lucruri deșarte?! Iată, preoții tăi și preotesele și călugării tăi și slujitorii și slujitoarele bisericii, care nu voiau să se împărtaşească cu prea curatul trup și sînge din mîinile preoților greci săvîrșind serviciul dumnezeiesc după tradiția bisericii Răsăritului, și care spuneau că sînt pîngărite și „nu-s creștinești“; și se fereau de binecuvîntarea preoților și bisericile le numeau altare păgîne; iată ca miine vor fi dați pe mîinile barbarilor și se vor pîngări și se vor murdări și la suflet și la trup. Eu am văzut cu ochii mei călugăriță și știutoare a scripturilor dumnezeiești, nu numai mîncînd carne și purtînd veșminte de ale barbarilor pe trup, ci aducînd și jertfă profetului mincinos și mărturisind cu nerușinare legea cea fără de dumnezeu. Dar ce m-a făcut să sar peste un răstimp de cinci luni?! Căci ca miine și acea întîmplare va sta în fața noastră și va fi povestită cu plîsete și vaiete.

6: *sinodul de la Lion: din 1272. — celui din urmă din împărații Paleologi: vz. XIX, 9. — σί κενά μελετᾶτε* vă ocupați... de lucruri deșarte: Psalmi, 2, 1.—

ἐνακοσιοστοῦ ἑξηκοστοῦ πρώτου ἔτους. Ἦσαν δὲ καὶ πολλοί, οἱ οὐκ ἔλαβον προσφορὰν ἀντιδώρου ὡς βδελυκτὴν θυσίαν τελεσθεῖσαν ἐν τῇ ἐνωτικῇ λειτουργίᾳ. Ὁ δὲ καθδηνάλιος ἀνιχνεύων πᾶσαν καρδίαν καὶ πάντα σκοπὸν τῶν Γραικῶν, οὐκ ἐλάνθανον γὰρ τὰ μαγγανεύματα καὶ αἱ ἀπάται τῶν Γραικῶν αὐτῷ, ἀλλ' ὡς τοῦ αὐτοῦ γένους ὦν σὺν ὀλίγῃ ὁρμῇ, ἔσπευδε βοηθῆσαι τῇ Πόλει καὶ ἤρκει αὐτὸ πρὸς ἀπολογίαν τῷ πάπα, ὅσον γέγονεν· τὸ δὲ πλεον ἀνετίθετο τῷ Θεῷ τῷ πάντα οἰκονομῶντι πρὸς τὸ συμφέρον.

5

256b

6. Ἄλλ' ὁ λαὸς ὁ ἀπηνῆς καὶ μισόκαλος, ἡ ῥίζα τῆς ὑπερηφανείας, ὁ κλάδος τῆς κενοδοξίας, τὸ ἄνθος τῆς ὑψηλοφροσύνης, ἡ τρυγία τοῦ γένους τῶν Ἑλλήνων, ἡ καταφρονοῦσα τὰ γένη τῶν ἀνθρώπων καταφρόνησις ἀληθινὴ πάντα τὰ γενόμενα ἐλογίζοντο ὡς μὴ γενόμενα. Ἔλεγον οὖν ὁμιλοῦντες οἱ τῆς ἐνώσεως τοῖς σχισματικοῖς: „Ἄφετε ἴδωμεν, εἰ ἐξᾶραι ὁ Θεὸς τὸν ἐχθρὸν τοῦτον τὸν ἀντιστάμενον ἡμῖν, τὸν μέγα δράκοντα τὸν καυχώμενον ἄρδην καταπιεῖν τὴν πόλιν, καὶ τότε ὄψεσθε, εἰ τοῖς ἀζυμίταις ἡμεῖς ἐνωθῶμεν.“ — Ταῦτα λέγοντες οὐκ ἔγνωσαν οἱ ἄθλιοι, ὅτι οἱ τοσοῦτοι ὄρκοι ἕνεκα τῆς συστάσεως καὶ ὁμοιότητος τῶν χριστιανῶν, ἡγουν τῶν ἐκκλησιῶν, ἡ ἐν τῷ Λουγδούμφῳ γενομένη σύνοδος ἐν ταῖς ἡμέραις τοῦ πρώτου Παλαιολόγου, ἡ ἐν Φλωρεντία γενομένη σύνοδος ἐν ταῖς ἡμέραις τοῦ ὑστάτου τῶν βασιλέων Παλαιολόγων, καὶ νῦν ἐν τῇ θείᾳ καὶ ἱερᾷ μυσταγωγίᾳ αὕτη οἱ γενόμενοι σὺν ἀφορισμοῖς ἀλύτοις ἐπ' ὀνόματι τῆς Ἁγίας Τριάδος μέλλωσιν ἐξᾶραι τὸ μνημόσυνον αὐτῶν ἐκ γῆς καὶ σὺν αὐτοῖς τὸ τῆς Πόλεως. ὦ ἄθλιοι, τί κενὰ μελετᾶτε ἐν ταῖς καρδίαις ὑμῶν; Ἰδοῦ, οἱ ἱερεῖς σου καὶ αἱ ἱέρειαι καὶ οἱ μοναχοὶ σου καὶ οἱ νεωκόροι καὶ αἱ νεωκόραι, οἱ οὐκ ἤθελον κοινωνῆσαι τοῦ ἀχράντου σώματος καὶ αἵματος ἐκ τῶν χειρῶν τῶν ἱερέων τῶν Γραικῶν τῶν ὑπουργούντων τὰ θεῖα κατὰ τὴν ἐκκλησιαστικὴν τῆς ἀνατολῆς παράδοσιν, λέγοντες μεμιασμένα ὑπάρχειν καί: „οὐκ εἰσὶ χριστιανικά,“ καὶ τὴν εὐλογίαν τῶν ἱερέων ἀποφεύγοντες καὶ τοὺς ναοὺς βωμοὺς καλοῦντες, αὔριον ἐν χερσὶ τῶν βαρβάρων παραδοθήσονται καὶ μianθήσονται καὶ μολυνθήσονται καὶ ψηγῆν καὶ σῶμα. Εἶδον ἐγὼ οἰκειοὺς ὄμμασιν μονάστριαν καὶ τὰ θεῖα λόγια μεμυημένην οὐ μόνον κρεωφαγοῦσαν καὶ ἄμφια τῶν βαρβάρων τῷ σώματι περιφέρουσαν, ἀλλὰ καὶ τῷ ψευδοπροφήτῃ θυσίαν φέρουσαν καὶ τὴν ἀσέβειαν ἀνεπαισχύντως ὁμολογοῦσαν. Ἄλλὰ τί τὸ ποιῆσάν με πηθῆσαι πέντε μῆνῶν διάστημα; Αὔριον γὰρ κἀκεῖνο καὶ παρὰ πόδας σταθήσεται καὶ μετ' οἰμωγῶν λεχθήσεται.

10

15

20

257b

25

30

5 αὐτὸ P: om Bull. || 9 τρυγία P || 16 γεναμένη P || 25 καὶ οὐκ εἰσὶ χριστιανικά *fortasse ut spuria delenda sunt* || 30 περὶ φέρουσαν P | φέρουσαν Bull: φερουσα P || 31 ὁμολογοῦσαν Bull: ὁμολογοῦσα P || 32 μετ' οἰμωγῶν Bek: μεθ' οἰμωγῶν P.

și „nu-s creștinești“: aceste cuvinte par să fie o glosă marginală străină, pusă apoi de vreun copist în text. — *peste un răstimp de cincî luni*: liturghia unirii a avut loc la 12 dec. 1452 și la 29 mai 1453 turcii cuceritori au intrat în Constantinople.

Impăratul  
ia măsuri de  
aprovizionare.

7. Așadar împăratul a trimis câțiva din marii lui dregători în insule și în alte provincii de ale creștinilor să cumpere grîne și tot felul de boabe păstăioase și tot ce se ține de hrană, pentru că la primăvară se așteptau la venirea tiranului; și erau patru corăbii foarte mari care adunau din toate produsele de primă necesitate în insula Chios, grîu, vin, untdelemn, smochine uscate, roșcove, orz și orice fel de boabe păstăioase; și mai așteptau încă o corabie de transport din Peloponez și așa s-au făcut cinci, venind cu ele oșteni voinici și viteji și trebuie să spun: mulți și înzestrați cu tot armamentul din belșug, spre a pleca la Constantinopole. Și toate insulele erau pline de grijă și descurajate de soarta Constantinopolei. Și unii credeau că va fi doborîită și cucerită de barbari, iar alții socoteau că, precum tatăl și bunicul acestuia, fiecare voind s-o ia, s-au arătat ostentindu-se în zădar, tot așa și acesta va merge pe aceeași cale.

Tunul cel mare  
e adus în  
fața Con-  
stantinopolei.

XXXVII. Trecînd luna ianuarie și fiind la începutul lui februarie, a poruncit ca tunul să fie transportat la Constantinopole; și punînd treizeci de perechi la jug, îl trăgeau de partea cea dindărăt cei șaiszeci de boi, spun boii boilor; și pe de lături de tun 200 de bărbați, și de o parte și de alta, ca să-l tragă și să-l îndrepte, ca să nu alunece din drum; și înaintea trăsurilor 50 de dulgheri să facă podețe de lemn pe unde drumul nu e neted și cu ei lucrători 200. Și drumul a ținut februarie și martie, pînă ce-au ajuns într-un loc, cinci mile departe de Constantinopole.

2. Căci mai înainte a fost trimis Caragea-bei cu armată asupra cetăților de la Marea Neagră, adică Mesemvria, Aheloon, Bizon și celelalte și le-a cucerit. De asemenea și turnulețele de pază a sfîntului Ștefan, așezate înspre Silivria, le-a luat cu război și pe toți cei dinăuntru i-a măcelărit; celelalte turnuri și Epibate i s-au închinat; și cîți i s-au predat, au scăpat întregi, cei ce s-au împotrivit însă, le-au tăiat capul. Dar Silivria a rezistat cu lupta.

3. Aducînd deci tunul la locul în care li s-a poruncit, și ordinul pentru Caragea-bei, ca să-l păzească, a sosit cu oștile să calce împrejurimile Constantinopolei și să nu lase pe bizantini să iasă din porțile orașului.

7: *tatăl și bunicul acestuia*: acestuia, adică a lui Murad II, pentru că Murad II vz. XXVIII, 2 și 6 și Baiazid Fulgerul vz. XIII, 7; XIV, 1 și XV, 5 au încercat să cucerească Constantinopolea. Mahomed I, bunicul lui Mahomed II, a fost prieten cu bizantinii care l-au adus pe tron vz. XX, 1. Cit despre *αὐτός* pentru *οὗτος* vz. St. B. Psaltes, *Grammatik der byzantinischen Chroniken*, p. 194.

XXXVII 1: *boii boilor*: adică boi foarte mari și voinici; G. Sfranțes, 237, 6 vorbește de 40 sau 50 perechi, iar L. Chalc., II, 149, 7 chiar de 70 și Leonardo din

7. Ὁ βασιλεὺς οὖν στείλας τινὰς τῶν αὐτοῦ ἀρχόντων ἐν ταῖς νήσοις καὶ ἐν ἐτέραις ἐπαρχίαις τῶν χριστιανῶν ὠνήσασθαι σίτον καὶ παντοδαπὰ ὄσπρια καὶ ὅσα τὰ πρὸς τροφήν, ἐκδεχόμενοι τὴν ἄφιξιν τοῦ τυράννου ἐν ἔαρι, ἦσαν οὖν νῆαι τέσσαρες παμμεγέθεις συνάγουσαι ἐκ πάντων τῶν χρωιδῶν ἐν τῇ νήσῳ Χίῳ, σίτου, οἴνου, ἐλαίου, ἰσχάδων, κερατίων, κριθῶν καὶ πάσης ἄλλης εἰδέας ὄσπριων, ἐκδεχόμενοι καὶ ἐτέραν φορητὴν ναῦν ἀπὸ Πελοποννήσου καὶ οὕτω γενομένων πέντε σὺν μεγάλοις καὶ ἀνδρείοις ἐπιβάταις, λέγω δὲ καὶ πολλοῖς καὶ σὺν πανοπλίᾳ οὐκ ὀλίγη, πλεῦσαι ἐν Κωνσταντινουπόλει. Ἦσαν οὖν ἅπασαι αἱ νῆσοι ἐν στενοχωρίᾳ καὶ ἀθυμίᾳ περὶ τῆς Πόλεως. Καὶ οἱ μὲν ἐσκόπουν, ὡς καταπολεμηθήσεται καὶ ὑπὸ τῶν βαρβάρων ἀλωθήσεται, οἱ δὲ ἐδόξαζον ὡς ὁ πατήρ καὶ πάππος αὐτοῦ, βουληθεὶς εἰς ἕκαστος τοῦ λαβεῖν αὐτήν, ἐφάνησαν εἰς κενὸν κεκοπιακότες, οὕτω καὶ οὕτως τὴν αὐτὴν τρίβον βαδιεῖ.

XXXVII. Παρελθόντος οὖν τοῦ Ἰανουαρίου μηνὸς καὶ τοῦ Φεβρουαρίου ἄρξαντος ἐκέλευσε τὴν χωνεῖαν μετακομισθῆναι ἐν τῇ Κωνσταντινουπόλει· καὶ ζευξας ἀμάξας τριακόντα εἰλκον αὐτὴν ὀπισθεν οἱ ἕξ βόες, λέγω βόες βοῶν· καὶ ἐκ πλαγίου τῆς χωνεῖας ἄνδρες σ', καὶ εἰς τὸ ἐν καὶ εἰς τὸ ἕτερον, τοῦ ἔλκειν καὶ ἐξισοῦν αὐτήν, ἵνα μὴ ὀλισθήσῃ τοῦ δρόμου· καὶ ἔμπροσθεν τῶν ἀμαξῶν τέκτονες ν' τοῦ κατασκευάζειν γεφύρας ξυλίνους εἰς τὰς ἀνωμαλίας τῆς ὁδοῦ καὶ ἐργάται σὺν αἰτοῖς σ'. Ἐποίησε γοῦν τὸν Φεβρουάριον καὶ Μάρτιον, ἕως οὗ κατήντησεν ἐν τόπῳ μακρὰν τῆς πόλεως ἀπὸ μιλίων ε'.

2. Ἦν γὰρ ὁ Καρατζιάπεγος πρὸ καιροῦ σταλθεὶς σὺν δυνάμει εἰς τὰ τοῦ Πόντου κάστρα, ἤγουν Μεσεμβριαν, Ἀχελῶον, Βυζόν καὶ τὰ λοιπὰ καὶ πρὸς ἑαυτὸν ἐποίησατο. Ὁμοίως καὶ πρὸς τὴν Σηλυβριαν κείμενα πυργία τοῦ ἁγίου Στεφάνου σὺν πολέμῳ λαβὼν πάντας τοὺς ἔνδον κατέσφαξεν· οἱ δὲ λοιποὶ πύργοι προσεκύνησαν καὶ οἱ Ἐπιβάται· ὅσοι γοῦν παρεδόθησαν, ἀβλαβεῖς ἐσώθησαν, οἱ δ' ἀντισταθέντες ἀπεκεφαλίσθησαν. Ἡ δὲ Σηλυβρία μαχίμως ἀνθίστατο.

3. Φέροντες οὖν τὴν σκευὴν ἐν τῷ τόπῳ, ᾧ ἐκελεύσθησαν, καὶ τῷ Καρατζιάπεγ πρόσταγμα τοῦ φυλάττειν αὐτήν, ἔφθασε σὺν ταῖς δυνάμεισι καὶ κατατρέχειν τὰ πέριξ τὰ τῆς Πόλεως καὶ μὴ ἔαν τοὺς Ῥωμαίους ἐκ τῶν πυλῶν τῆς πόλεως ἐξέρχεσθαι.

21 Καρατζιάπεγος P || 27—28 Καρατζιάπεγ P.

Chios de 150: Horribilem bombardam... vix boum quinquaginta centum iuga vehabant; vz. Migne, Patrologia Graeca, vol. 159, col. 927 D. — februarie și martie: 1453. — *cinci mile*: vreo 7½ km; vz. XXX, 7.

2: *Epibate*: vz. XXXIV, 10: *i s-au inchinat*; cp. Critobul, I, 17, 3: *τὸ τῶν Ἐπιβατῶν φρούριον ὁμολογία* „cetatea Epibate prin bună învoială”.

3: *a sosit cu oștile*: Caragea-bei; vz. și Critobul, I, 17, 3; G. Sfrântes, 236, 18 il numește *Χαρατή-μασιαῖν* Charati-paşa; după L. Chalç. II, 149, 4 sultanul l-a trimis pe τὸν τῆς *Εὐρώπης στρατηγὸν Σαρατζιαν* „pe Sarația generalul comandant al Europei”.

4. Și toată iarna au iernat acolo trei steaguri de oși din Misia și Paflagonia, ca să țină sub pază orașul și ca bizantinii să nu poată ieși și face năvală asupra turcilor. Și s-a făcut tabără mare și bizantinii nu erau în stare să facă ieșiri. Și totuși dinspre mare, cu direme și trireme  
5 pustiau și ei pînă la Cizic satele turcilor așezate de-a lungul marginii mării și pe mulți îi jefuiau și pe unii din ei îi ucideau, pe alții îi aduceau în Constantinopole și-i vindeau. Și cu aceste hărțuiri a sosit și primăvara și au început să se numere zilele din postul cel mare.

**Tulburarea  
în biserică.**

5. Și tulburarea din biserică n-a încetat, ci era de văzut  
10 o tulburare stranie între cei cărora li se încredința să asculte gîndurile oamenilor. Și creștinii care veneau să-și mărturisească păcatele, erau întrebați de aceia, unii, dacă s-au împărtășit dimpreună cu cei neîmpărtășiiți și de s-a întîmplat să asculte vreodată liturghia de la un preot uniat; pe deasupra mai venea și un canon aspru și osîndă  
15 grea; iar după ce a săvîrșit canonul după obicei, cel vrednic de trupul și sîngele domnului să nu meargă la împărtășire cu preoții unirii sub grea osîndă. „Căci nici nu-s preoți“, spuneau, „nici sfintele daruri depline“. Dacă erau chemați la vreo înmormîntare sau la vreun parastas și apărea acolo un preot din cei uniați, îndată își dezbrăcau felonul și  
20 fugeau ca de foc. Și Biserica cea Mare era socotită de ei ca ascunziș al demonilor și altar păgînesc. Unde-s luminările? Unde-i untdelemnul de la aprinderea candelor? Totul e în întuneric și nimeni care să oprească. Pustiu părea sfîntul locaș, prevestind pustiirea pe care avea s-o îndure peste puțin timp pentru abaterile și fărădelegile locuitorilor. Și Ghenadie  
25 închis în chilie învăța și ticluia blesteme asupra celor ce îmbrățișau pacea.

6. S-a întîmplat să văd mai pe urmă o nobilă femeie robită în război și mi-a povestit cum, apucată de durerile facerii în sfînta miercurea cea mare din anul acela, a chemat pe duhovnicul ei cu numele Iacob și s-a  
30 spovedit și el a îndemnat-o să se împărtășească. Și ea l-a întrebat pe călugăr, dacă e vreo piedică să ia împărtășania din mîinile preotului care liturghisește în biserica din curtea ei, căci preotul acela îmbrăcase numai odăjdiile împreună cu uniații în Biserica cea Mare atunci la 12 decembrie, dar nu s-a și împărtășit cu dînșii; căci s-a întîmplat să nu  
35 între de la început în numărul acelora care liturghiseau împreună în altar, ci s-a întîmplat să rămîna pe de lături cu alții care au întîrziat să vină la timp și stăteau în biserică, purtînd numai odăjdiile lor preo-

4: *steaguri*: cu înțelesul de cete, unități de ostași a trecut și în limba romînească veche. — *Misia*: în Asia Mică. — *postul cel mare*: din 1453.

4. Ἦσαν δὲ καὶ τὸν χεῖμανα ὄνον ἐκεῖ παραχρημασθέντα σκῆπτρα εἰς φυ-  
λακὴν τῆς πόλεως, τοῦ μὴ ἐξέργεσθαι καὶ καταδρομὰς ποιεῖν τοῖς Τούρκοις οἱ  
Ῥωμαῖοι, ἐκ Μυσίας καὶ Παφλαγονίας ἔρχετο οὖν ἡ παρεμβολὴ μεγάλῃ  
καὶ οἱ Ῥωμαῖοι οὐκ ἴσχυον ἐξέλθειν. Ἀλλ' ὅμως ἐκ θαλάσσης καὶ αὐτοὶ σὺν  
διηγεσὶ καὶ τριηγεσὶν ἄρχυς Κυζίκου ἐλθόντων τὰ κατ' αἰγιαλὸν κείμενα χωρία  
τῶν Τούρκων καὶ πολλοὺς ἐκούρθευον καὶ οὓς μὲν ἔφαττον, οὓς δὲ ἐν Κωνσταν-  
τινουπόλει ἀγαθόντες ἐπιπρασκον. Καὶ σὺν αὐτοῖς τοῖς προσκοποῦσιν καὶ τὸ  
ἔαρ ἐπέστη καὶ αἱ τῶν νηστῶν ἠμέραι ἠρξάντο ἀριθμηθῆσαι.

5. Καὶ ἡ τῆς ἐκκλησίας στασις οὐκ ἐληξέ, ἀλλ' ἦν ἰδεῖν ἔτι στάσις ἐν  
τοῖς ἐμπαιτευθείσιν ἀκούειν λογισμῶν ἀνθρόπων. Καὶ ἐρχόμενοι οἱ χριστιανοὶ  
τοῦ ἐξομολογήσασθαι τὰ σφάλματα αὐτῶν, ἠρώτωντο παρ' ἐκείνων οἱ μὲν, εἰ  
ἐκοινωνήσε τοῖς ἀκοινωνήτοις καὶ εἰ ἔτιυθεν ἀκούσασαι λειτουργίαν παρ' ἐπι-  
κοῦ ἰερέως. ταῦτα καὶ κωνῶν ὀμιλῶν καὶ ἐπιτήμιον βαδύ. μετὰ δὲ τὸ δουλεύουσαι  
τὸν κωνά κατὰ τὸ ἔθος, ὁ ἄξιός τοῦ σκήματος καὶ αἵματος τοῦ δεσποτικοῦ εἰς  
τὸ κοιωνῆσαι μὴ προσελάθειν τοῖς τῆς ἐνώσεως ἰερέσιν μετ' ἐπιτήμιον βαδέως.  
260b “Ὅτε γὰρ ἰερεῖς εἴσιν, οὕτε τὰ προσφερόμενα τῶνα ἐλέγον. Εἰ γὰρ ἐκαλοῦντο  
ἐν κηρίῳ νεκροῦ ἢ ἐν μνημοσύνῃ τεθνεώτος καὶ ἐφαίνετο τις τῶν ἐπιτιμῶν ἐκεῖ  
ἰερέως, κατεσθῆς τὰς φερόμενας ἐκδηόμενας ὡς ἀπὸ πυρὸς ἔφυγον. Καὶ ἡ Μεγάλη  
Ἐκκλησία ὡς καταφύγιον θαμνῶν καὶ βωμῶν ἐλαληκὸς αὐτοῖς ἐλογίζετο. Τοῦ  
κηρός; Τοῦ ἔλαιον ἐν ταῖς λυχναιψίαις; Τὰ πάντα σκοτεῖνὰ καὶ οὐδέ τις ὁ κωνῶν.  
20 Ἐρημον τὸ ἄγιον εἴμενος ἐφαίνετο, προσσημαίνον τὴν ἐρημίαν, ἦν ὑποστῆσαι  
μελλεῖ μετ' ὄλιγον δια τὰς παροβασεῖς καὶ ἀνομιὰς τῶν κατοικούντων. Ὁ δὲ Ἰε-  
νάδιος ἐγκλησιετός ἐδιδασκε καὶ ἀδὰς ὑπερίθει τοῖς τὴν εἰδήλην ἀπασομένους.

6. Ἐτυχον ἐγὼ μετὰ ταῦτα μετὰ τῶν εὐγενῶν αἰχμηγῶν τεθνεώτων καὶ διη-  
γήσατο μοι, πῶς ὠδίνουσα τοῦ τεκεῖν τῇ ἀγίᾳ καὶ μεγάλῃ τεργίδι τοῦ ἔτους  
25 ἔκεινον μετεκαλέσαστο τὸν πνευματικὸν αὐτῆς Ἰακώβον ὀνοματι καὶ ἐξωμολογή-  
σατο καὶ αὐτὸς προετέρεψεν αὐτῇ τὸν κοιωνῆσαι. Καὶ αὐτῇ ἐρωτήσασα τὸν  
ἰερέα, εἰ κωνῆσει τὸν μετὰλαβεῖν ἐκ τῶν χεῖμαν τῶν ἰερέως τοῦ ἰερέως  
γούνοτος ἐν τῷ κωνῆσει αὐτῆς ἐνδον τῆς ἀνάης αὐτῆς ὑπάρχοντι, ἦν γὰρ ὁ ἰερέως  
30 σωμαφοδῶτος τοῖς ἐνωτικῶς ἴδονον ἐν τῇ Μεγάλῃ Ἐκκλησίᾳ τότε τῇ φῶ τῶν Ἀε-  
κεβρίου, οὐ μὴν δὲ καὶ συγκοινωνήσας, οὐ γὰρ ἔτιυθεν ἐξ ἀρχῆς συναριθμηθῆ-  
σαν καὶ τοῖς συναλλετροῦσι τοῦ θουσιαστηρίου, ἀλλ' ἔτιυθεν ἐξῶ σὺν ἄλλοις, — βρα-  
δείαν τυχόντες τὴν ἐλευσίαν καὶ ἴσταντο ἐν τῷ κωνῆσει τοῖς ἰερατικῶς σὺν-

261b  
30  
25  
20  
260b  
10  
5

tești ; și duhovnicul i-a spus : „Îți este iertat ; Dumnezeu îți va ierta. Du-te, împărtășește-te și lasă la o parte orice gând ; căci e preot și liturghisește. Împărtășește-te fără nici o nedumerire“. — Ea însă în fața răspunsului fără piedică al călugărului, încercînd un simțămînt de teamă, 5  
căci era din partea schismaticilor, cheamă pe altul cu numele Neofit și-i spune dezlegarea duhovnicului ei, căci era acest Neofit mai cu îndrăzneala și era duhovnic la palat și în case de mari dregători. Și a oprit-o pe aceasta și-i spune : „Nu e iertat ! Dacă ai lua împărtășania din mâinile lui, ai mîncat pîine și ai băut vin“. — O, răbdarea ta, Hristoase împărate ! Intunecatele și orbule, dacă preotul ar fi latin, prostia ta ar avea un sens fără de sens, precum că latinește și-a înălțat rugăciunile 10  
către Dumnezeu și că pîinea nu era dospită și că apa nu era fierbinte și alte cîteva obiecții fără sens, motive pentru care unui om drept credincios nu-i este iertat să-și deschidă gura și să-și miște limba în contra dumnezeieștilor taine care sînt săvîrșite așa ; căci cel ce îndrăznește aceasta, vrednic e să fie ucis cu pietre. Cum, sau ce ai de obiectat cu privire la dumnezeieștile taine care au fost săvîrșite în limba ta și cu rugăciuni pe care tu și preoții Răsăritului le faci ? ! N-ai ce spune alta, fariseule sec, decît că ești curat și ferit de pingărire și deosebit de ceilalți creștini 20  
și, eu voi adăuga, și afurisit. Dar acea nobilă femeie stînd la îndoială între cele două îndemnuri, cugetul a oprit-o și în ziua aceea nu s-a împărtășit și peste noapte a născut neîmpărtășită. Și dacă s-ar fi întîmplat să moară, sufletul acesta ar fi rămas păgubit de pecetea spiritului sfînt din vina lui Neofit și a duhului rău ce sălășluia într-însul.

25 **Incepe im-  
presurarea.** 7. Ci să ne întoarcem la valurile povestirii și să vedem marea furioasă, cum are să înghită și să înece corabia care l-a gonit pe cîrmaciul Noe și nu a ținut în seamă zburătoarele curate ca necurate din partea celor ce nu sînt curate.

30 8. Căci tiranul de la începutul lunii lui martie a trimis vestitori și crainici în toate provinciile să iasă fiecare la război în contra Constantinopolei. Așadar armatele cîte erau înscrise cu venituri și solde, au început să curgă ; iar cele neînscrise, fiind și cele mai numeroase, cine le

6 : cu numele Neofit : Și Leonard din Chios îl amintește între alții și pe acest Neofit ca fiind un aprig adversar al unirii bisericilor ; vz. Migne, *Patrologia Series Graeca*, vol. 159, col. 925 C și 930 B. — nu era dospită : de aceea latinilor li se spunea azimîți : vz. XXXVI, 6.

7 : În metafora aceasta a lui Duca, Noe e Dumnezeu care dorește unirea bisericilor, corabia e Constantinopolea, zburătoarele curate sînt uniații, iar cele necurate schismaticii.



τῶν στολάς μόνον, — ὁ δὲ πνευματικὸς εἶπεν αὐτῇ· „Συγχωρημένον ἐστίν· Ὁ Θεὸς συγχωρήσει σοι. Ἐλεῖθε, κοινώνησον ἀποβαλοῦσα πάντα σκοπόν· καὶ γὰρ ἱερεὺς ἐστὶ καὶ λειτουργός. Ἀδιακρίτως κοινώνησον.“ — Ἡ δὲ ἐπὶ τῇ ἀνεμ-  
 ποδίσει ἀπολογία τοῦ γέροντος δειλιάσασα, ἦν γὰρ ἐκ τοῦ μέρους τῶν σχισμα-  
 τικῶν, μετακαλεῖται ἄλλον Νεόφυτον ὀνόματι καὶ δηλοῖ αὐτῷ τὴν λύσιν τοῦ πνευ-  
 ματικοῦ αὐτῆς· ἦν γὰρ αὐτὸς ὁ Νεόφυτος παρόρησιαν ἔχων καὶ πνευματικῶν ἐν  
 ἀνακτόροις καὶ μεγιστάνων οἴκοις. Ἐκάλυψε δὲ ταύτην λέγων· „Ἀσυγχώρη-  
 τόν ἐστίν· Εἰ γὰρ λάβοις κοινωσίαν ἐκ τῶν χειρῶν αὐτοῦ, ἄρτον ἔφαγες καὶ οἶνον  
 ἔπιες.“ — Ὡς τῆς ἀνοχῆς σου, Χριστέ βασιλεῦ· Σκοτεινὴ καὶ τυφλὴ, εἰ ὁ ἱερεὺς  
 ἦν Λατῖνος, εἶχεν ἄν λόγον ἄλογον ἢ μωρία σου, ὡς ὅτι λατινικῶς τὰς εὐχὰς τῷ  
 Θεῷ ἀπέδωκε καὶ ὁ ἄρτος οὐκ ἦν ἔνζυμος καὶ τὸ ὕδωρ οὐκ ἦν ζέον καὶ ἄλλα  
 τινὰ ἄλογα αἰτιάματα, ἃ οὐκ ἔξεστιν ὀρθοδόξῳ στόμα ἀνοῖξαι καὶ γλώτταν κι-  
 νῆσαι κατὰ τῶν θείων μυστηρίων τῶν οὕτω τελουμένων· ὁ γὰρ τοῦτο τολμήσας  
 ἄξιός τις λιθοσφραγισθῆναι. Πῶς ἢ τί ἔχεις ἀπολογῆσασθαι περὶ τῶν θείων μυστη-  
 ρίων τῶν τελεσθέντων ἐκ γλώττης σῆς καὶ εὐχῶν, ὧν σὺ καὶ οἱ τῆς ἀνατολῆς  
 ἱερεῖς χρῶνται; οὐκ ἔχεις ἄλλο εἰπεῖν, ἢ φαρισαῖε κενέ, πλὴν ὅτι καθαρὸς εἶ καὶ  
 μολυσμοῦ ἀμέτοχος καὶ κεχωρισμένος τῶν λοιπῶν χριστιανῶν, προσθήσω δὲ κἀ-  
 γῶ τὸ καὶ ἀφωρισμένος. Ἡ δὲ εὐγενὴς ἐκείνη γυνὴ διχονοοῦσα ἐν μέσῳ τῶν  
 δύο τούτων προστάξεων, ἐκωλύθη ὑπὸ τοῦ λογισμοῦ καὶ τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ οὐ με-  
 τέλαβε καὶ διὰ τῆς νυκτὸς ἀκοινοῦστος τέτοκεν. Εἰ γὰρ ἐπηκουλούθησεν θάνατος,  
 εἶχεν ἄν ἡ ψυχὴ αὕτη τὴν σφραγίδα ζημίαν τοῦ πνεύματος δι' αἰτίαν τοῦ Νεο-  
 φύτου καὶ τοῦ κατοικοῦντος ἐν αὐτῷ πονηροῦ πνεύματος.

7. Ἄλλ' ἐπανίωμεν πρὸς τὰ τῆς διηγήσεως κύματα καὶ ἴδωμεν τὴν ἀγριαι-  
 νομένην θάλασσαν, πῶς μέλλει χᾶναι καὶ καταποντίσαι τὴν κιβωτὸν τὴν τὸν Νῶε  
 τὸν κυβερνήτην διώξασαν καὶ τὰ καθαρὰ πετεινὰ ὑπὸ τῶν μὴ καθαρῶν ὡς ἀκά-  
 θαρτα παραβλέψασαν.

8. Ὁ γὰρ τύραννος ἀπ' ἀρχῆς Μαρτίου μηνὸς ἔπεμψε μηνυτὰς καὶ κήρυ-  
 κας εἰς πάσας τὰς ἐπαρχίας τοῦ ἐξέρχεσθαι ἕκαστος ἐν τῇ στρατείᾳ κατὰ τῆς  
 Πόλεως. Τὰ στρατεύματα μὲν οὖν, ὅσα διὰ προσόδων καὶ ῥόγας ἦσαν γεγραμ-  
 μένα, συνέρορον· τὰ δ' ἄγραφα τὰ καὶ μυριάριθμα, τίς διηγήσεται; Πᾶς γὰρ

va înșira? Căci tot insul auzind „În contra Constantinopolei“, venea în fuga mare și cel care nu putea umbla din cauza vârstei lui de copil ca și acela ce nu putea alerga de bătrînețe. Constantinopolitani înșă se rugau lui dumnezeu să nu năvălească în săptămîna cea mare, pentru că  
 5 auzeau că tiranul e pe cale și vine acuma. Și vineri din săptămîna luminată și Nabuhodonosor e la porțile Ierusalimului și și-a ridicat corturile în fața porții lui Charisos înapoia dealului; și toată armata lui se întindea de la Xiloporta de lîngă palat pînă la Poarta de Aur de la miazăzi și încă de la Xiloporta pînă la Cosmidion și la sud în lățime, cît cîmp  
 10 cuprindeau viile; căci fuseseră stricate, mai înainte, de Caragea. Și au împresurat Constantinopolea în aprilie 6, ziua de vineri după paște.

**Mai bine turcii** 9. Locuitorii Constantinopolei înșă din ziua aceea, în **decit latinii.** care s-a făcut chipurile unirea în Biserica cea Mare, se fereau de aceasta ca de o sinagogă a iudeilor și nu era într-însa nici  
 15 aducerea de jertfă nici ardere de tot nici tămîie. De se întîmpla ca vreunul dintre preoți să liturghisească în vreo zi mare, oamenii ce veniseră să se roage, stăteau pînă la ora proscomidiei și atunci toți ieșeau: și femei și bărbați și călugări și călugărițe. Ce să mai spun? Și biserica o considerau ca altar păgîn și jertfa ca fiind adusă lui Apolon. De aceea  
 20 grăiește Isaia ca din gura lui dumnezeu: „Iată voi face ca acest popor să fie strămutat și-i voi strămuta cu strămutare și voi prăpădi înțelepciunea înțelepților lui și mintea celor cumînți o voi strica. Vai de cei ce fac sfat în adînc și nu cu domnul; făcînd ei sfat în ascuns, și lucrurile

---

8: *Nabuhodonosor e la porțile Ierusalimului*: lui Duca îi place să asemene robia turcească a bizantinilor cu robia babiloniană a evreilor din Biblie. Și plîngerea Constantinopolei vz. XLI, 3 și 4 o face mai tîrziu, luîndu-se după plîngerea Ierusalimului a profetului Ieremia, cînd a fost rob de babilonieni. — *Χαρισού* în fața porții lui Charisos același nume dă Duca porții și XXXIX, 14, dar XXXIX, 12 și XL, 3 îi spune *Χαροού* poarta lui Charsos, așa că în textul lui Duca numele porții apare stricat din adevăratul nume *Χαροίου* poarta lui Charsias care în 447 a avut grijă de ridicarea zidului în această parte. Și la istoricii mai vechi bizantini poarta își are acest nume; vz. Teofan, Chronografia, ed. C. Boor, I, 374, 18: *εἰς τὴν Χαροίου πόρταν καὶ ἕως Βλαχερνῶν* cp. Index nominum s.v.; apoi Anna Comnena, Alexiada, ed. A. Reifferscheid, vol. I, p. 87, 11: *διὰ τῆς Χαροίου πύλης*. Poarta e identificată cu actuala Edirne-capu, Poarta Odriului, Adrianopolei; vz. M. Is. N. *Χάρτης τοπογρ. καὶ ἀρχ. τῆς μεσ. Κωνσταντινουπόλεως* Stambul, 1937. Mahomed II și-a ridicat înșă corturile nu chiar în fața acestei porți, ci ceva mai spre sud-vest înapoia dealului de azi Maltepe și așa se face că L. Chalc. și Critobul pot să spună că sultanul și-a așezat corturile în fața porții sf. Roman, prima poartă mai spre sud de poarta lui Charsias: *Ὅ δὲ κατὰ τὴν τοῦ Ῥωμανοῦ καλουμένην πύλην, ἣ αὐτὸς εἰσρατοπεδεύετο βασιλεύς* L. Chalc., II, 151, 6 (celălalt tun a fost așezat) în direcția porții numite a lui Roman, unde tăbărise însuși sultanul"; *καὶ στρατοπεδεύεται πρὸς τὴ πόλει ἐγγύς που τοῦ τείχους, ὅσα ἀπὸ σταδίων τεσσαρῶν, πρὸς ταῖς καλουμένας πύλας τοῦ ἁγίου Ῥωμανοῦ* I, 23, 1: „și tăbărește lîngă oraș pe aproape de zid, ca la patru stadii, lîngă porțile numite ale sf. Roman“; cp. și G. Sfranțes, 237, 10. — *Xiloporta*,

ἕκαστος ἀκούων „κατὰ τῆς Πόλεως,“ ἔτρεχεν οὕτως ὁ μὴ δυνάμενος βαδίζων ἕνεκα παιδικῆς ἡλικίας, καθὼς ὁ μὴ δυνάμενος τρέχειν ἕνεκα γήρους. Οἱ δὲ Πολῖται ἰκέτευον Θεὸν τοῦ μὴ ἐπελθεῖν τῇ ἀγία ἑβδομάδι, διότι ἤκουον, ὡς ὁ πύραννος ἐφ' ἄρματος καὶ ἤδη ἔρχεται. Τῇ παρασκευῇ οὖν τῆς διακαινησίμου καὶ 263b  
ὁ Ναβουχοδονόσωρ ἐπὶ θύραις Ἰερουσαλήμ καὶ πῆξας τὰς αὐτοῦ σκηνὰς κατέ- 5  
ναντι τῆς Πύλης τοῦ Χαρισσοῦ ὀπισθεν τοῦ βουνοῦ καὶ πᾶσα ἡ δύναμις αὐτοῦ ἀπὸ τῆς Ξυλοπόρτης τῆς κειμένης ἐγγὺς τοῦ παλατιοῦ ἕως τῆς Χρυσῆς Πύλης τῆς πρὸς νότον καὶ ἔτι ἀπὸ τῆς Ξυλοπόρτης ἕως τοῦ Κοσμιδίου καὶ ἀπὸ τοῦ νότου εἰς πλάτος, ὅσον περιέφερον κάμπον οἱ ἄμπελοι· καὶ γὰρ ἦσαν, προλαβόν, φθαρέντες παρὰ τοῦ Καρατζία. Καὶ περιεχαράκωσεν αὐτὴν Ἰαπριλίω 5', 10  
ἡμέρα παρασκευῇ ἢ μετὰ τὸ Πάσχα.

9. Οἱ δὲ τῆς Πόλεως ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης, ἐν ᾗ ἐγένετο τάχα ἡ ἔνωσις ἐν τῇ Μεγάλῃ Ἐκκλησίᾳ, ὡς Ἰουδαίων συναγωγὴν ταύτην ἀπέφυγον καὶ οὐκ ἦν ἐν αὐτῇ οὔτε προσφορὰ οὔτ' ὀλοκαύτωσις οὔτε θυμίαμα. Εἰ ἔτυχέ τις τῶν ἱερέων λειτουργῆσαι Θεῷ ἐν ἡμέρᾳ ἐπισήμῳ, οἱ προσευχόμενοι μέχρι τῆς ὥρας τῆς προσφορᾶς ἴσταντο καὶ τότε πάντες ἐξήρχοντο, οὕτω γυναῖκες ὡς ἄνδρες, οὕτως μοναχοὶ ὡς μονάζουσαι. Τί χρὴ λέγειν; Καὶ τὸν ναὸν ὡς βωμὸν καὶ τὴν θυσίαν ὡς Ἀπόλλωνι τελουμένην ἐνβύμιζον. Διὰ τοῦτο Ἰσοῦσας ὡς ἐκ στόματος Θεοῦ φησὶν· „Ἰδοὺ, προσθήσω τοῦ μεταθεῖναι τὸν λαὸν τοῦτον καὶ μεταθήσω αὐτοὺς μεταθέσει καὶ ἀπολώ τὴν σοφίαν τῶν σοφῶν αὐτοῦ καὶ τὴν σύνεσιν τῶν συνετῶν ἀδειτήσω. Οὐαὶ τοῖς βαθέως ποιούσι βουλήν καὶ οὐ διὰ Κυρίου· οἱ ἐν κρυφῇ βουλήν ποιούντες καὶ ἔσται ἐν σκότει 15  
20

#### 4 διακαινησίμου Bull: διακνησίμου P.

*Poarta de Aur, Cosmidion*: aceste porți erau porțile extreme din zidul cel mare dinspre uscat. Xiloporta (la G. Sfranșes, 237, 16: ἕως τῆς πόρτης τῆς Ξυλίνης „pînă la poarta de lemn“), era poarta la capătul zidului dinspre Cornul de Aur, iar Poarta de Aur înspre Marea de Marmara. Cosmidion era regiunea ce se întinde de la zidul dinspre Cornul de Aur la nord înspre actuala Eiuș-giamî. Despre așezarea armatei turcești cp. și G. Sfranșes, 237, 13—21, dar cel mai amănunțit Critobul, I, 27. — *în aprilie 6*: G. Sfranșes, 1060 D (G. Sfranșes, 237, 8): la 2 aprilie; dar Nicolo Barbaro în jurnalul său indică tot ziua de 6 aprilie în care Mahomed II a așezat tabăra de la Poarta de Aur pînă la Cynegetica; vz. Migne, *Patrologia Graeca*, 158, col. 1070 B. — *προλαβόν* e un nominativ absolut; vz. 329, 25 De aceea nu e nevoie de schimbare în *προλαβόντος* spre a fi în acord cu τοῦ Καρατζία. Tot așa și ἡμέρα παρασκευῇ ἢ μετὰ τὸ Πάσχα nu trebuie schimbată în dativ, spre a fi puse în acord cu Ἰαπριλίω 5'.

9: *Isaia*: 29, 14—15 și 30, 1.

lor vor fi în întuneric ; și vor spune : cine ne-a văzut și cine ne va cunoaște pe noi sau ce iacem noi ? De aceea spune domnul acestea : Vai, fii renegați, ați făcut sfat nu cu mine și învoiei nu cu spiritul meu, pentru ca să adăugați păcate peste păcate“.

- 5 10. Dar Ghenadie nu înceta zi de zi să învețe și să scrie în contra uniților și să îndruge silogisme și obiecții în contra prea înțeleptului și fericitului Toma de Aquino și a scrierilor lui și în contra lui Dimitrie Kidonis, arătându-i ca eretici ; și el avea din sfatul țării ajutor și complice pe primul ministru, pe marele duce care, când bizantinii au văzut  
10 armata nenumărată a turcilor, a îndrăznit să spună în contra latinilor, dar mai mult în contra Constantinoplei, un cuvânt atît de greu, că : „Mult mai bine e să știe domnind în mijlocul orașului turbanul turcesc decît tiara latină“. Căci constantinopolitanii cuprinși de deznădejde, spuneau : „De ar fi să fie dat orașul în mîinile latinilor care rostesc numele  
15 lui Hristos și al Maicii Domnului și să nu fim aruncați în mîinile necredincioșilor !“ — Atunci și el a rostit vorba aceea. Ci către dînsul a grăit Isaia ca și către Ezechia : „Auzi cuvîntul domnului Savaot ! Iată vin zile și toate cele din casa ta vor fi luate. Și toate cîte le-au adunat părinții tăi pînă în ziua aceasta, vor ajunge la Babilon și nimic nu o să  
20 rămînă ; și din copiii tăi ce sînt ieșiți din tine și pe care îi vei face, îi vor prinde și-i vor face eunuci în casa împăratului babilonienilor“.

Ajutoare  
genoveze și  
venețiene.

- XXXVIII. Împăratul Constantin, pe cît îi era puterea, si-  
lindu-se a luat măsuri împreună cu genovezii din Ga-  
lata, căci și ei aveau în mintea lor gîndul neîndurat că,  
25 dacă Constantinopolea e cucerită, și cetatea lor va ajunge pustie. Cu acest gînd au trimis, de mai înainte, scrisori la Genua, rugîndu-se de ajutor, și le-au răspuns, cum că vine acum în ajutorul Galatei o corabie cu 500 de ostași înarmați. Și sosind din Marea de Azov și de la Don și din Trapezunt trireme de comerț venețiene, împăratul și venețienii  
30 ce-și aveau locuințele în Constantinopole, nu le-au lăsat să plece la Veneția, ci au rămas chipurile în ajutorul orașului.

10 : *Ghenadie* : vz .XXXVI, 3. — *Toma de Aquino*, sf., mare teolog al bisericii apusene și filozof scolastic, n. 1225 mort 1274. — *Dimitrie Kidonis* : Κυδόνης a trăit în sec. 14 ; mare învățat, știind latinește a tradus din scrierile sf. Toma de Aquino și a susținut politica de unire a bisericilor. — *pe marele duce* : Luca Notara căruia apoi Mahomed II i-a tăiat capul ; vz. XL, 7. — *Isaia* : 39, 5—7.

XXXVIII, 1 : προλαβών vz. p. 327, 9—10. — *trireme de comerț venețiene.. nu le-au lăsat* : Cp. L. Chal., II, 150, 13—15. După jurnalul lui Nicolo Barbaro, hotă-

τὰ ἔργα αὐτῶν· καὶ ἔρουσιν· τίς ἡμᾶς ἐώρακεν; καὶ τίς ἡμᾶς γινώσεται ἢ ἂ ἡμεῖς 264b  
ποιοῦμεν; Διὰ τοῦτο τάδε λέγει κύριος· Οὐαὶ τέκν' ἀποστάται, ἐποιήσατε βουλὴν  
οὐ δι' ἐμοῦ καὶ συνθήκας οὐ διὰ τοῦ πνεύματός μου, τοῦ προσθεῖναι ἁμαρτίας  
ἐφ' ἁμαρτίας.“ —

10. Ὁ δὲ Γεννάδιος οὐ διέλειπε καθεκάστην διδάσκων καὶ γράφων κατὰ 5  
τῶν ἐνωτικῶν καὶ πλέκων συλλογιμοὺς καὶ ἀντιφάσεις κατὰ τοῦ σοφωτάτου καὶ  
μακαρίτου Θωμᾶ τοῦ δὲ Ἀκίνου καὶ τῶν συγγραμμάτων αὐτοῦ καὶ κύρ Δημη-  
τρίου τοῦ Κυδώνη, ἀποδεικνύων αὐτοὺς αἰρετικούς, ἔχων ἐκ τῆς συγκλήτου τὸν  
πρῶτον μεσάζοντα τὸν μέγα δούκαν συνεργὸν καὶ συνίστορα, τὸν καὶ τοσοῦτον  
εἶπεῖν τολμήσαντα κατὰ Λατίνων, ὅτε εἶδον οἱ Ῥωμαῖοι τὸν ἀναρίθμητον στρα- 10  
τὸν τῶν Τούρκων, μᾶλλον δὲ κατὰ τῆς Πόλεως· „Κρειττότερόν ἐστιν εἶδέναι ἐν  
μέσῃ τῇ πόλει φακιόλιον βασιλεῦον Τούρκων ἢ καλύπτραν Λατινικὴν.“ — Καὶ  
γὰρ ἀπογνόντες οἱ τῆς Πόλεως ἔλεγον· „Εἶθε ἐδόθη ἢ πόλις ἐν χερσὶ τῶν Λα-  
τίνων τῶν ὀνομαζόντων Χριστὸν καὶ Θεοτόκον καὶ μὴ ἀποθρόιφθῶμεν ἐν ταῖς 15  
τῶν ἀσεβῶν παλάμαις.“ — Τότε καὶ αὐτὸς ἐκεῖνο ἐφθέγγετο. Ἀλλὰ πρὸς αὐτὸν  
ὁ Ἡσαΐας ἐφθέγγετο καθὰ καὶ τῷ Ἐζεκέῃ· „Ἀκουσον τὸν λόγον Κυρίου Σα-  
βαώθ· Ἰδοὺ, ἡμέραι ἔρχονται καὶ λήφονται πάντα τὰ ἐν τῷ οἴκῳ σου. Καὶ ὅσα  
συνήγαγον οἱ πατέρες σου ἕως τῆς ἡμέρας ταύτης, εἰς Βαβυλῶνα ἤξει καὶ οὐ- 265b  
δὲν οὐ μὴ καταλειφθῆ· καὶ ἀπὸ τῶν τέκνων σου τῶν ἐξερχομένων ἀπὸ σοῦ, ὧν  
γεννήσεις, λήφονται καὶ ποιήσουσι σπάδοντας ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ βασιλέως τῶν Βα-  
βυλωνίων.“ 20

XXXVIII. Ὁ βασιλεὺς οὖν Κωνσταντῖνος, ὅσον δύναμις, ἐπιμελετώμενος  
ἐπιμελεῖτο σὺν τοῖς τοῦ Γαλατᾶ Γενουταῖς, καὶ γὰρ αὐτοὶ εἶχον κατὰ νοῦν ἀπα-  
ραίτητον λογισμόν, ὅτι, ἐὰν ἡ Πόλις ἀλῶ, καὶ τὸ φρούριον αὐτῶν ἔρημον γενή- 25  
σεται. Ἐν τούτῳ στείλαντες ἐν τῇ Γενούᾳ, προλαβόν, γραφὰς δεόμενοι βοήθειας,  
ἀντέγραψαν, ὡς ἤδη ἔρχεται μία ναὺς σὺν φ' ὀπλίταις εἰς βοήθειαν τοῦ Γαλα-  
τᾶ. Καὶ αἱ τῶν Βενετικῶν ἐμπορικαὶ τριήρεις κατελθοῦσαι ἐκ τῆς Μαιώτιδος  
λίμνης καὶ τοῦ Τανάϊδος ποταμοῦ καὶ ἐκ Τραπεζοῦντος, ὁ βασιλεὺς οὖν καὶ οἱ  
Βενετικοὶ οἱ κατοικοῦντες ἐν τῇ πόλει οὐκ εἶασαν αὐτὰς καταίρειν ἐν Βενετία,  
ἀλλ' ἔμειναν εἰς βοήθειαν τάχα τῆς πόλεως. 30

7 κύρ P: foſtasse κατὰ || 9 μέγα δουκ' P || 22 ἐπιμελετώμενος *scripsit*: ἐπιμελωτώμε-  
νος P: ἐπιμελούμενος Bull.

rirea ca. triremele veneſiene sã nu pãrãseascã orașul a fost luatã la 14 decembrie  
1452; vz. Migne, Patrologia Graeca, vol. 158, col. 169 C. G. Sfranșes, 238, 16 preci-  
zeazã cã au fost trei, dupã ce a mai arãtat cã din Genua au venit încã trei, una  
din Spania și din Creta trei.

Ioan Giustiniani. 2. De asemenea a mai venit din Genua unul cu numele Ioan Longo din neamul Giustiniani cu două corăbii foarte mari și cu multă pregătire bună de război și cu tineri genovezi înarmați, aprinși de multă însuflețire războinică; și numitul Ioan era un bărbat foarte îndemânic și încercat în ale războiului și la atac și la apărare. Pe acesta împăratul l-a primit foarte bine și ostasilor lui le-a fixat solde și le-a împărțit beneficii și pe el l-a cinstit cu demnitatea de protostrator; și acesta a luat asupra-și paza zidurilor așezate spre palat. Căci vedeau că acolo tiranul își fixa tunurile aruncătoare de pietre și toată cealaltă pregătire de luptă la ziduri. Printr-un hrisov împăratul i-a dat acestuia spre beneficiu și insula Lemnos, dacă Mahomed va fi respins și se va întoarce fără ispravă din câte nădăjduia să le cîștige asupra Constantinopolei. De atunci latinii împreună cu Ioan se luptau ca niște eroi, făcînd dese ieșiri din porțile orașului și luînd poziții la întăritura de afară și la șanț.

Incăierări între bizantini și turci. 3. Și deseori sărînd și din șanț afară, bizantinii se încăierau cu turcii, uneori lăsînd, alteori luînd. Dar aceasta nu era adevănat pentru bizantini: căci ușor se putea spune că un bizantin venea la douăzeci de turci. Ce puteau face în luptă dreaptă și la ieșiri? Numai, se dădea sfatul, ca bizantinii să lupte de pe ziduri din metereze, unii aruncînd proiectile din arcuri grele, alții săgeți cu arcurile obișnuite, alții împușcînd cu gloanțe de plumb, cite cinci și zece deodată, mici la mărime cît alunele, avînd o putere de pătrundere, încît, de nime-rea să lovească un ostaș cu zale de fier, ieșea străbătînd scutul și corpul, și pătrundea în altul, dacă-l nimezea, apoi din el în altul, pînă se răcea puterea ierbii de pușcă; și printr-o singură împușcătură putea să scoată din luptă doi-trei. Și au prins și turcii felul de luptă și se folosesc și ei de arme asemănătoare și mai mult.

2: τοὺς στρατιώτας e un acuzativ de referință; cit despre ostașii lui, le-a fixat solde. — *demnitatea de protostrator*: general comandant al armatei: vz. XXXII, 1. După G. Sfranges, 241, 22 împăratul l-a făcut numai comandant peste 300 de oameni cu titlul *δήμαρχος* și i-a încredințat să aibă grijă de toate trebuințele războiului, punîndu-și mare nădejde în el. După Critobul a fost pus *στρατηγὸς αὐτοκράτωρ καὶ κύριος τοῦ πολέμου παντός* I, 25, 2: general comandant suprem și conducător al întregului război. Nicolo Barbaro în jurnalul său de asediu arată că Giustiniani a venit în ziua de 26 ianuarie 1453 în două corăbii și 700 de ostași și că împăratul l-a numit comandantul trupelor pedestre, încredințîndu-i apărarea părții de vest a orașului, unde ataca sultanul; vz. *Migne, Patrologia Graeca*, 158, col. 1069 D. Iar Leonardo din Chios, fiind și el de față ca și Barbaro, ne spune că Giustiniani a venit cu

2. Ὅμοίως καὶ ἐκ τῆς Γενοῦας ἐλθὼν εἰς ὀνόματι Ἰωάννης Λόγγος ἐκ τῶν Ἰουστινιάνων σὺν δυοὶ νήαις ὑπερμεγέθους, ἔχων καὶ πολεμικὰς παρασκευὰς πολλὰς καὶ καλὰς σὺν ἐνόπλοις νέοις Γενοῦίταις, ἀρεῖκόν πνέοντασ θυμόν· καὶ ὁ αὐτὸς Ἰωάννης ἐπιδέξιός ἀνὴρ καὶ εἰς παραταγὰς καὶ συνασπισμοὺς πολέμων δοκιμώτατος, ἐδεξιώσατο τοῦτον ὁ βασιλεὺς καὶ ῥόγας ἐμέτρησε τοὺς στρατιώ- 5  
 τας αὐτοῦ καὶ εὐεργεσίας ἔνευε καὶ πρωτοστράτορα τοῦτον ἐτίμησε· καὶ αὐτὸς 266b  
 τὴν φύλαξιν τῶν πρὸς τὸ παλάτιον κειμένων τειχέων ἀνελάβετο. Καὶ γὰρ ἦσαν ὀρῶντες τὸν τύραννον ἐκεῖ τὰς σκευὰς τὰς πετροβόλους πηγνύοντα καὶ τὴν ἄλ-  
 λην πᾶσαν ἀντίμαχον ἐν τοῖς τοίχοις παράταξιν. Εὐεργέτησε δὲ τούτῳ καὶ διὰ  
 χρυσοβούλλου γραμματος τὴν νῆσον Λῆμνον, εἰ ἀποκρουσθήσεται ὁ Μεχέμετ καὶ 10  
 ὑποστραφήσεται ἄπρακτος, ἐξ ὧν θαρρῆεὶ κερδᾶναι τῆς Πόλεως. Ἐκτοτε οὖν  
 ἐμάχοντο ἡρωϊκῶς οἱ Λατῖνοι σὺν τῷ Ἰωάννῃ ἐξερχόμενοι ἐκ τῶν πυλῶν τῆς  
 πόλεως καὶ ἰστάμενοι ἐν τῷ ἐξωκάστρῳ καὶ ἐν τῇ τάφρῳ.

3. Πολλάκις καὶ ἐκτὸς τῆς τάφρου ἐκπηδῶντες ἐσυνεπλέκοντο τοῖς Τούρ-  
 κοῖς Ῥωμαῖοι, ποτὲ μὲν ἀφέντες, ποτὲ δὲ λαμβάνοντες. Πλὴν τοῦτο οὐκ ἦν ἀπᾶ- 15  
 δον τοῖς Ῥωμαῖοις· καὶ γὰρ εὐκόλον ἂν εἰπεῖν εἶναι ἓνα Ῥωμαῖον πρὸς εἴκοσι  
 Τούρκους. Τί ἐδύναντο καταπροσωπῆσαι καὶ ἐξελθεῖν; Πλὴν ἡ βουλὴ ἐδίδοτο,  
 ὥστε τοὺς Ῥωμαῖοὺς ἀντιμαχεῖν ἐκ τῶν τοίχων διὰ τῶν προμαχόνων, οἱ μὲν  
 διὰ τζαγροβολικῶν βελῶν, οἱ δὲ διὰ τοξικῶν, ἄλλοι διὰ μολυβδοβόλων ἀπολυομέ- 20  
 νων διὰ βοτάνων πέντε καὶ δέκα ὁμοῦ, σμικρὰ ὡς κάρνα Ποντικὰ τὸ μέγεθος,  
 ἀποτελοῦντα δύναμιν τρήσεως, ὡς εἰ τύχη ἐμπεσεῖν ἐν σιδηροφόρῳ σώματι, καὶ  
 τὴν ἀσπίδα καὶ τὸ σῶμα διατρήσας ἐξέρχεται καὶ εἰς ἄλλο μεταπηδᾷ, εἰ τύχη 267b  
 εἶτα ἐξ αὐτοῦ εἰς ἕτερον, ἕως οὗ ψυχρανθῆ ἡ δύναμις τῆς βοτάνου· καὶ διὰ  
 μιᾶς προσβολῆς δύναται ζημιῶσαι δύο καὶ τρεῖς. Ἐμαθον οὖν καὶ οἱ Τοῦρκοι  
 καὶ χρῶνται καὶ αὐτοὶ τὰ ὅμοια καὶ ἐπέκεινα.

2 νήαις ὑπερμεγέθους *scripsi*: νῆες ὑπερμεγέθεις P || 7 τειχέων Bull: τείχων P || 9 τεί-  
 χοις P || 15 ἀπάδον P; *fortasse ἐπάδον* || 18 τείχων P || 21 et 22 τύχη *scripsi*: τύχει P;  
 τύχοι Bull || 23 βατάνου P: βοτάνης Bek.

două corăbii ale sale și cu vreo 400 de ostași și că împăratul i-a dat o soldă și o comandă militară „duabus cum navibus suis magnis et armatis circiter quadringentis... veniens stipendio ascriptus imperatoris ducatum militiae obtinuit”. *Ibid.*, 159, col. 928 C. — *Printr-un hrîsov*: printr-o hotărîre împărătească dată în scris și înzestrată cu o pecete de aur.

3: *din arcuri grele*: vz. XXIV, 11. — *putere de pătrundere*: vz. XXX. 7.

4. Și așa au trecut două părți din aprilie cu puține ciocniri, căci tiranul își aduna armată tot mai multă ; și s-au strâns oameni chemați și nechemăți într-un număr nespus de mare. Toți cîți au căutat să-l afle, spuneau că erau peste patru sute de mii.

5 **Genovezii din Galata ajută pe ascuns.** 5. Și genovezii din Galata, și înainte de venirea tiranului, cînd era încă în Adrianopole, au trimis soli, anunțîndu-i prietenie neprefăcută și reînnoind stipulațiunile scrise de mai înainte ; și el le-a răspuns că le este ca un prieten nedeslipit de dragostea față de ei, numai să nu fie găsiți că dau ajutor orașului. Și ei au făgăduit. Numai că unul din doi era păcălit, după cum s-a arătat la urmă. Căci genovezii din Galata se gîndeau, că precum Constantinopolea în alte timpuri, fiind năpădită cu război de părinții lui, aceia nu s-au folosit cu nimic, întorcîndu-se fără nici o ispravă, ei din Galata însă le arătau prietenie, dar și constantinopolitanilor le dădeau ajutorul ce venea de la ei, tot așa aveau mare nădejde că se va face și în timpul acestuia ; și presupuneau că prietenia lui e înșelătoare, iar Constantinopolei îi ajutau pe ascuns în luptă pe bună dreptate. Dar și tiranul zicea în sinea lui : „Voi lăsa să ațipească șarpele, pînă ce voi ucide balaurul ; și atunci o singură lovitură ușoară în cap îl va scufunda în întuneric și pe acesta.“ Ceea ce s-a și întimplat.

**Cornul de Aur închis cu lanț.** 6 Atunci a fost adusă la un loc pe mare și flota lui cu trireme, direme și vase mai mici pînă la trei sute la număr. Portul orașului însă fusese închis cu lanț de la Poarta Frumoasă din partea Constantinopolei pînă în partea Galatei, și corăbiile stăteau rînduri-rînduri înăuntru, oamenii de pe ele luînd seama la port și la lanț.

4 : τὸ δῖμοιον acuzativ al întinderii în timp. — *peste patru sute de mii* : același număr ἀμφὶ τὰς τεσσαράκοντα μυριάδας „ca la 400 000“, ni-l dă și L. Chalc., II, 149, 22 ; Critobul, I, 23, 3 : ὑπὲρ τριάκοντα μυριάδας „peste 300 000“ armată luptătoare afară de altă mulțime ce venea în număr foarte mare ; tot peste 300 000, din care ca la 15 000 ieniceri, arată Leonardo din Chios ; vz. Migne, Patrologia Graeca, 159, 927 BC. G. Sfranțes, 1060 D pare să fie mai aproape de adevăr, arătînd că dinspre uscat au fost două sute de mii διακοσίων δὲ χιλιάδων ἀνδρῶν ἀπὸ τῆς στερεᾶς ; G. Sfranțes, 240, 16 arată 258 000 ἐκ τῆς χέρσου χιλιάδες ὑπῆρχον ὀκτὼ καὶ πεντήκοντα καὶ διακόσιαι. Dar și acest număr îl credem exagerat. Și mai aproape de adevăr e Nicolo Barbaro care în al său jurnal de asediu pare să indice 160 000 ; vz. Migne 158, col. 1070 B. Ceva mai la vale, XXXIX, 7 Duca arătînd cifre mai precise spune că alături de sultan care stătea cu peste zece mii de ieniceri, mai luptau peste 100 de mii de călăreți, iar spre sud pînă la Poarta de Aur alte o sută de mii și spre nord pînă la palat alte 50 de mii, așa că de toți ar fi peste 260 de mii.

5 : τοὺς μὲν πολίτας εἰδίδοσαν *cit despre constantinopolitani, le dădeau (dar și constantinopolitanilor le dădeau)* : e un acuzativ de referință ; vz. 331, 5 : ἕξις ἐμέτησε τοὺς στρατιώτας a fixat solde ostașilor. Acest fel de acuzative de referință au deschis calea înlocuirii dativului antic prin acuzativ în neogrețește.



4. Περαιωθέντος οὖν τοῦ Ἀπριλίου τὸ δίμοιρον ἐν ὀλίγοις ἀντιμάχεσιν, ὁ γὰρ τύραννος εἰς πλεόν ἠθροίζετο· συνήχθησαν οὖν ἄνδρες κλητοὶ καὶ αὐτόκλητοὶ ὑπὲρ ἀριθμὸν δυνατὸν εἰπεῖν. Ἔλεγον οὖν, ὅσοι κατεσκόπευον, εἶναι ὑπὲρ τετρακοσίας χιλιάδας.

5. Καὶ οἱ τῶν τοῦ Γαλατᾶ Γενουῖται, καὶ πρὸ τοῦ ἐλθεῖν τὸν τύραννον ἔτι ὄντα ἐν Ἀδριανουπόλει, ἔστειλαν πρέσβεις, ἀγγέλλοντες τὴν εἰς αὐτὸν ἀκραιφνή φιλίαν καὶ ἀνανεοῦντες τὰ προγεγραμμένα ἐκτυπώματα· καὶ αὐτὸς ἀπελογεῖτο ὡς φίλος αὐτῶν εἶναι καὶ ἀδιάσπαστος τῆς πρὸς αὐτοὺς ἀγάπης, μόνον μὴ εὐρεθῶσι βοηθοῦντες τῇ πόλει. Καὶ αὐτοὶ ὑπόσχοντο. Πλὴν εἰς ἐκ τῶν δύο κατεγελάτο, ὡς τὸ τέλος ἔδειξεν. Οἱ γὰρ τοῦ Γαλατᾶ ἐνενοῦον, ὡς καθὰ καὶ ἐν ἑτέροις χρόνοις, ἡ Πόλις καταπολεμηθεῖσα παρὰ τῶν γονέων αὐτοῦ, οὐδὲν ὠνήσαντο ἀπελθόντες ἄπρακτοι, οἱ δὲ τοῦ Γαλατᾶ σὺν ἐκείνοις φιλίαν δεικνύντες, τοὺς μὲν Πολίτας ἐδίδοσαν τὴν παρ' αὐτοῖς ἐξερχομένην βοήθειαν, οὕτω θαρρόντες γενέσθαι καὶ ἐν τῷ καιρῷ τούτου, ὡς πλάνον μὲν τὴν φιλίαν ὑπόπτευον, τῇ δὲ Πόλει τὰ εἰκότα συνεμάχοντο κρυφίως. Ὁ δὲ τύραννος πάλιν ἐν ἑαυτῷ ἔλεγεν· „Εἰάσω κοιμᾶσθαι τὸν ὄφιν, ἕως οὗ καθελῶ τὸν δράκοντα· καὶ τότε μία πληγὴ ἐλαφρὰ κατὰ κεφαλῆς καὶ τοῦτον σκοτοδινιάσει.“ — Ὁ καὶ γέγονε.

6. Τότε συνήχθησαν καὶ διὰ θαλάσσης τὰ πλοῖα αὐτοῦ σὺν τριήρεσι, διήρεσι, πλοιαρίοις ἕως τριακόσια πὸν ἀριθμὸν. Ὁ δὲ λιμὴν τῆς πόλεως ἦν κεκλεισμένος σὺν τῇ ἀλύσει ἀπὸ τοῦ μέρους τῆς πύλης τῆς Πόλεως τῆς καλουμένης Ὁραίας ὡς τὸ τοῦ Γαλατᾶ μέρος καὶ αἱ νῆαι ἴσαντο ἔνδον ὀρμαθηδόν, προσέχοντες τὸν λιμένα καὶ τὴν ἄλυσιν.

1 ὀλίγοις ἀντιμάχεσιν P: *fortasse* ὀλίγαις ἀντιμαχήσεσιν *scribendum* || 9 ὑπόσχοντο P: ὑπέσχοντο Bull || 11 καταπολεμηθησα P: καταπολεμισθεῖσα Bull || 22 ὡς P: εἰς P<sub>1</sub> Bull | τὸ P<sub>1</sub>: τὸ τὸ P || 23 ἄλυσιν Bull: ἄλυσον P.

6: *pină la trei sute*: Nicolo Barbaro notează în jurnalul său că flota turcească s-a adunat între 12 și 17 aprilie 1453 și că numărul corăbiilor de felurite tipuri a fost de 145; vz. *Migne, Patrologia Graeca*, vol. 158 col. 1071 A. Iar Leonardo din Chios dă numărul vaselor cu bărci cu tot la 250; vz. *ibid*, 159, col. 930 C. G. Sfranțes, 1060 D ne spune că „dinspre mare erau patru sute de vase mici și mari” *τετρακοσίων πλευσίμων ὄντων ἀπὸ τὴν θαλάσσην μικρῶν καὶ μεγάλων*. Iar în G. Sfranțes se adaugă că au venit mai întâi ca la treizeci de trireme și 130 de alte vase (p. 238, 2), apoi la 15 aprilie 1453 a sosit restul flotei de 320 de vase de diferite tipuri pe care G. Sfranțes, 240, 2 le enumeră. L. Chalc., II, 150, 8 indică flota sultanului la 30 trireme și la 200 de vase mai mici. După Critobul, I, 22, 2 să fi fost de toate 350 de vase fără cele de transport și de comerț. — *Portul orașului însă fusese închis*: după jurnalul lui Nicolo Barbaro la 2 aprilie 1453; vz. *Migne, Patrologia Graeca*, vol. 158, col. 1070 A. — *cu lanț de la Poarta frumoasă*: L. Chalc., 151, 12, ne spune că lanțul a fost întins de la orașul din față (Galata) pînă la zidul Bizanțului „lingă numita acropole” *παρὰ τὴν ἀκρόπολιν καλουμένην*. Iar Critobul, I, 18, 8 precizează că lanțul e dus din șantierul naval al Galatei pînă la Poarta lui Eughenie, unde locul e mai strîmt. — *Poarta Frumoasă*, azi Bagcekapu, rămînea în afara lanțului și după această poartă urma și mai mult în afara lanțului, Poarta lui Eughenie în direcția gării de azi, așa că arătarea lui Duca e vădit mai exactă decît a lui Critobul.

**Infringerea flotei turcești.** 7. Cele cinci corăbii însă despre care am vorbit, una a și celelalte patru ce fuseseră închiriate de împărat din Genua, au stat la Chios pentru unele treburi de ale lor pînă în martie luna întregă. Venind aprilie și dorind să ridice ancorele, vîntul de miazănoapte îi împiedica. Și cei din Constantinopole erau foarte descurajați și corăbiile tot așa. Și vîntul de miazănoapte domolindu-se, iar cel de miazăzi începînd să sufle, au ieșit din Chios; și în ziua întii suflînd cîte puțin, a doua zi s-a întărit și corăbiile erau mîinate cu repeziciune de el. Și cei din Constantinopole stăteau așteptînd această frumoasă nădejde, deși nu le-a fost de nici un folos. Cum au apărut corăbiile, tiranul de îndată ca un zmeu sălbatic s-a repezit la triremele și la celelalte vase ale lui, spunîndu-le și poruncindu-le că una din două e vorba să se facă: sau să prindă corăbiile sau să le oprească să intre în port. Atunci marinarii au ieșit și vasele stăteau afară din portul de la Poarta de Aur, așteptînd sosirea corăbiilor. Corăbiile însă venind drept pe acel drum și voind să treacă de biserica Marele Dimitrie din Acropole, ca să intre în Cornul de Aur, vasele lui Mahomed ațineau calea corăbiilor, căci la ora aceea era și marea liniștită și nu sufla nici un vînt. Și era de văzut o privilegiște neobișnuită: marea acoperită de pînzele celor trei sute de vase ale turcilor și de ale celor cinci corăbii foarte mari se întindea ca un uscat și de săgeți nu se putea da cu lopețile în apă. Corăbierii ca niște vulturi înaripați, dădeau de sus ca și cu niște trăsnete cu proiectilele din arcurile grele și trăgeau cu tunurile și mare omor s-a făcut în rîndurile turcilor. Tiranul însă, mîinat de prea marea lui îngîmfare, s-a repezit în mare, călare pe cal închipuindu-și să despice marea și să plutească pe cal pînă la acele corăbii, de atîta furie era cuprins asupra alor săi, el și oastea de sub arme cu el. Atunci vîntul începînd să sufle și pînzele umflîndu-se, corăbiile au despărțit în două vasele turcești și și-au luat drumul spre port, iar vasele au rămas în urmă; căci de era atunci flota barbarului înaintea lor, acele cinci corăbii ar fi putut scufunda toate cele trei sute de vase. Tiranul însă neavînd cunoștințe marinărești, a rămas numai cu strigătele. Marele lui amiral însă, n-a voit să-l as-

7: *despre care am vorbit*: vz. XXXVI, 7. — ἐξελθόντες și σχίσαντες deși e vorba de πλοῖα, totuși sint construcții ad sensum, de subînțeles fiind oameni, marinari și de aceea nu e nevoie să fie schimbate în neutre. — *portul de la Poarta de Aur*: se găsea la Marea de Maramara, la capătul zidului celui mare dinspre uscat. — *biserica Marele Dimitrie*: e biserica marelui mucenic Dimitrie așezată pe capătul de nord-est al peninsulei, capăt pe care se ridica antica acropole a Bizanțului. Acest capăt înconjurîndu-l, cele cinci corăbii căutau să intre în Cornul de Aur. — *din arcuri grele*: vz. XXIV, 11. — μέγας κωντός αυλος era comandantul gărzii împără-

7. Αἱ δὲ νῆαι, ἃς εἰρήκαμεν πέντε, μία ἢ τοῦ βασιλέως φέρουσα φόρτον τὸν ἐκ Πελοποννήσου σῖτον, αἱ δ' ἄλλαι τέσσαρες ἐκ Γενούας ῥογευθεῖσαι παρὰ τοῦ βασιλέως, ἴσταντο μὲν ἐν Χίῳ μέχρι Μαρτίου μηνὸς ὅλου διὰ τινὰς αὐτῶν χρείας. Εἰσελθόντος οὖν Ἀπριλίου καὶ βουλομένων ἄραι τὰς ἀγκύρας, ὁ βορέας αὐτοὺς ἐνεπόδιζε. Ἦσαν οὖν οἱ Πολῖται ἐν ἀθυμίᾳ πολλῇ, ὡσαύτως καὶ αἱ νῆαι. 5  
 Τοῦ βορέως οὖν καταπρανοῦς πεσόντος καὶ νότου ἄρξαντος πνεῖν, ἐξῆλθον τῆς Χίου λιμένος· καὶ κατ' ὀλίγον πνέοντος τῇ πρώτῃ ἡμέρᾳ, τῇ δευτέρᾳ ἐκραταιοῦτο καὶ βιαίως ἐφέροντο ὑπ' αὐτοῦ αἱ νῆαι. Ἰσταντο οὖν οἱ τῆς Πόλεως ἐκδεχόμενοι τὴν καλὴν ταύτην ἀπανδοχὴν, εἰ καὶ μηδὲν ὤνησαν. Φανέντων οὖν τῶν νηῶν, εὐθύς ὁ τύραννος ὡς ἄγριος δράκων ὤρμησε κατὰ τῶν αὐτοῦ τριήρων 10 καὶ τῶν λοιπῶν πλοίων, λέγων καὶ προστάσων αὐτοῖς, ὅτι ἐκ τῶν δύο πρόκειται γενέσθαι τὸ ἔν· ἢ τὰς νῆας λαβεῖν ἢ κωλύσαι τοῦ μὴ εἰσελθεῖν ἐν τῷ λιμένι. Τότε ἐξελθόντες, τὰ πλοῖα ἴσταντο ἐκδεχόμενα τὴν ἀφίξιν τῶν νηῶν, ἐκ τοῦ λιμένος τῆς Χρυσῆς Πύλης ἐκτός. Αἱ δὲ νῆαι ἐλθοῦσαι κατ' τὴν ἴσον ὁδὸν καὶ 269b βουλόμεναι περᾶσαι τὸν Μέγα Δημήτριον τὴν ἀκρόπολιν τοῦ εἰσελθεῖν ἐν τῷ 15 Κερατίῳ κόλπῳ, τὰ πλοῖα ἀνθίσταντο ταῖς ναυσίν, ἦν γὰρ καὶ ἡ θάλασσα ἐκείνη τῇ ὥρᾳ εὐδῖος ἀνέμου μὴ πνέοντος. Καὶ ἦν ἰδεῖν ξένην θέαν· καταστρωθεῖσα γὰρ ἡ θάλασσα τοῖς ἰστίοις τριακοσίοις τῶν Τούρκων καὶ πέντε μεγίστοις τῶν νηῶν ἐξήπλωτο ἡ θάλασσα ὡς χέρσος καὶ ὑπὸ τῶν βελῶν οὐδὲ τὰς κώπας ἠδύναντο καταφέρειν ἐν τοῖς ὕδασιν. Οἱ δὲ τῆς νηὸς ὡς ἀετοὶ ὑπόπτεροι ἄνωθεν 20 ὡς κερανοῦς τὰ βέλη τῶν τσαγρῶν κατέπεμπον καὶ τὰς σκευὰς ἀπέλυον καὶ φόνος οὐκ ὀλίγος τῶν Τούρκων ἐγένετο. Ὁ δὲ τύραννος ὑπὸ τῆς ἄγαν ἀλοζονείας ὀρμήσας ἐν τῇ θαλάσῃ ἐποχούμενος ἵππῳ, ἐφαντάζετο σχίζειν τὴν θάλασσαν καὶ ἕως αὐτῶν τῶν νηῶν διὰ τοῦ ἵππου πλεῦσαι· τόσον ἐθυμοῦτο ἐν τοῖς αὐτοῦ καὶ ἡ ἔνοπλος στρατιὰ σὺν αὐτῷ. Τότε ἀνέμου πνεύσαντος καὶ τὰ ἰστία 25 φουσηθέντα, σχίσαντες, τὰ πλοῖα τὴν ἐν τῷ λιμένι ὁδὸν ἔπλεον, τὰ δὲ πλοῖα ἔμειναν· εἰ γὰρ ἦν ἔμπροσθεν αὐτῶν τότε ὁ στόλος τοῦ βαρβάρου, ἐδύναντο ἂν αἱ πέντε αὐταὶ νῆαι καταποντίσαι καὶ τὰ τριακόσια. Ὁ δὲ τύραννος μὴ γινώσκων τὴν τῆς θαλάττης ἐπιστήμην, μόνον ἐκέκραγεν. Ὁ δὲ μέγας<sup>●</sup> κοντόσταυλος αὐτοῦ

4 ἄγκυρας]P | βορρέας P || 6 βορρέως P || 14 κατ' τὴν *scripsi*: κατὴν ἸP: κατὰ τὴν Bek | *fortasse* ἴσον κατ' τὴν *aut* κατ' τὴν ἴσην || 15 εἰς σελθεῖν P || 19—20 ἠδύναντο Bull: ἠδύνοντο P || 28 καταποντίσαι Bull: καὶ τὰ ποντίσαι P.

tești, alcătuită din mercenari apuseni. Aici însă e comandantul flotei sultanului; de aceea am tradus cu *marele amiral*. —

culte ; căci și dădea ordine fără sens. Atunci înfuriat tiranul a ordonat flotei să meargă în portul de la Coloana Îngemănată, iar marele amiral să fie adus în fața lui. Fiind deci adus și aruncat la pământ și întins de patru oameni, însuși sultanul cu mâinile lui l-a bătut, dându-i o sută  
 5 de lovături cu un toiag de aur, al cărui cap era de aur curat, cinci sute de litre la cântar ; acest toiag, însuși și l-a făcut, ca la încercare să-l întrebuițeze ca o jucărie. Și omul își trăgea neamul din bulgari, fecior al unui mare dregător al Bulgariei, numele fiindu-i Palda. A căzut rob de mai de mult și s-a lepădat de legea părintească și era rob de la pă-  
 10 rinți al lui Mahomed. El a fost care înainte de patru ani a venit la Lesbos și a robit robi nenumărați. Și la pradă de război nu era tovarăș bun, căci le smulgea ostașilor din pradă. Și văzîndu-l ajuns la disprețul sultanului și bătut, unul din azapi ridicînd o piatră, l-a lovit în lumina ochiului și i-a scos un ochi. Corăbiile însă ajungînd la port, cei din  
 15 Constantinopole au lăsat lanțul în jos și le-a dat drumul înăuntru.

**Trecerea flotei  
turcești pe  
uscat.**

8. Văzînd tiranul că sint corăbii de cele mari opt, de cele mici peste 20 și trireme împărătești și trireme de ale vene-  
 20 tienilor și alte vase mici foarte multe, și-a dat seama că nu-i este cu putință să ocupe portul ; și atunci născocește o stratagemă plină de vitejie și bărbăție. Dă ordin să fie netezite viroagele situate înapoia Galatei, începînd din partea despre răsărit mai din jos de Coloana Îngemănată pînă la cealaltă parte a Galatei spre țărmlul Cornului de Aur din fața regiunii Cosmidion. Și după ce au făcut calea netedă, pe cît au  
 25 putut, au urcat diremele pe vălătuci, au desfăcut pînzele și a poruncit să fie tirite pe uscat din strămoșul Bosforului și duse în Cornul de Aur ; ceea

---

ἐν τῷ Διπλῷ Κίονι de la Coloana Îngemănată: era un port la țărmlul european al Bosforului dincolo de Galata, azi Beşiktaş vz. 8; în acest port staționa flota lui Mahomed II.— cinci sute de litre: e o exagerare vădită, sau poate o greșeală de copist în loc de cinci; cp. XIX, 9; multe centnare. — ἴνα παῖζη αὐτὴν ὡς δοκίμιον ca la încercare să-l întrebuițeze ca o jucărie: e un loc întunecat și de aceea și traducerea dată nu e clară. Poate era o greutate de control la număratul galbenilor. — numele fiindu-i Palda: La L. Chalc., II, 155, 13 și Critobul, I, 22, 1 (p. 71) se cheamă Παλτόγλης „feciorul lui Palta“. Leonard din Chios îl numește Balthoglum (vz. Migne, Patrologia Graeca, vol. 159, col. 931 D), așa că numele se vede că-i era Balta. Despre această luptă navală și înfringere a turcilor, vz. și L. Chalc., II, 154, 23—155, 17; Critobul, I, 39—41 și G. Sfranșes, 247, 19—251, 2. După jurnalul lui Nicolo Barbaro această luptă a avut loc la 20 aprilie 1453; vz. Migne, Patrologia Graeca, vol 158, col. 1071 BC. O descriere vieoiaie a luptei ne-o dă martorul ocular Leonard din Chios în scrisoarea sa asupra căderii Constantinopolei scrisă la 15 august 1453 către papa; vz. *ibid.*, 159, col. 931. Fraze din această scrisoare ca: „exque coronis navalibus... infiniti lapides demittuntur... bombardae perstrepunt (Οἱ δὲ τῆς νηὸς... ἄνωθεν... τὰ βέλη κατέπεμπον καὶ τὰς σκευὰς ἀπέλυον Duca); Rex... blasphemat; urget equum in salum (Ὁ δὲ τύραννος... ἐν τῇ θαλάσῃ ἐποχοῦμενος ἰππῶ... τόσον ἐθυμοῦτο) își întăresc impresia că Duca a citit scrisoarea lui Leonard. Barbaro amintește numai de patru corăbii genoveze, Leonard de tre-

οὐκ ἠθέλησεν ἀκοῦσαι· καὶ γὰρ παραλόγως ἐπρόσταπτεν. Τότε θυμωθεὶς ὁ τύραννος ὤρισεν τὸν στόλον ἀπελθεῖν ἐν τῷ Διπλῷ Κίονι, τὸν δὲ μέγαν κοντόσταυλον ἀχθῆναι ἐνώπιον αὐτοῦ. Ἀχθέντος οὖν καὶ κατὰ γῆς ῥιφέντος καὶ ὑπὸ τεσσάρων τανυσθέντος, αὐτὸς ὁ ἡγεμὼν οἰκείαις χερσὶν ἔτυψεν δοῦς ἑκατὸν σὺν μιᾷ χρυσοῦ ῥάβδῳ, ἧς ἡ κεφαλὴ χρυσοῦ καθαροῦ, σταθμίων λίτραι πεντακόσiai· ἦν αὐτὸς κατεσκεύασεν, ἵνα παίξῃ αὐτὴν ὡς δοκίμιον. Ἦν δὲ ὁ ἄνθρωπος τὸ γένος ἐκ τῶν Βουλγάρων ἔλκων, τινὸς τῶν ἀρχόντων Βουλγαρίας υἱός, Πάλδα ἐπονομαζόμενος. Ἐδουλώθη οὖν πρὸ καιροῦ καὶ ἐξωμόσατο τὸ πάτριον σέβας καὶ ἦν δοῦλος πατρικὸς τοῦ Μεχμέτ. Αὐτὸς ἦν ὁ πρὸ τεσσάρων ἐτῶν ἐλθὼν ἐν τῇ Λέσβῳ καὶ αἰχμαλωτίσας αἰχμαλωσίαν ἄπειρον. Ἦν δὲ καὶ τοῖς ἀπελάταις οὐ καλὸς φίλος, ἀρπάζων αὐτῶν τὰ λάφυρα. Καὶ ἰδόντες αὐτὸν ὑπὸ τοῦ τυράννου καταφρονηθέντα καὶ ῥαβδισθέντα, εἷς τῶν ἀζαπιδίων λίθον ἄρας καὶ κατὰ κόρης κρούσας ἐξώρυσσε τὸν ἕνα ὀφθαλμὸν αὐτοῦ. Αἱ δὲ νῆαι ἐλθούσαι ἐν τῷ λιμένι καὶ οἱ τῆς Πόλεως χαλάσαντες τὴν ἄλυσιν ἔδωκαν εἴσοδον αὐταῖς.

8. Τότε ὁ τύραννος ἰδὼν τὰς νῆας τὰς μεγάλας ὀκτὼ οὔσας, τὰς μικρὰς ἐπέκεινα τῶν κ' καὶ τριήρεις βασιλικὰς καὶ τριήρεις τῶν Βενετικῶν καὶ ἄλλα πλεῖστα μικρὰ, ἔγνω, ὡς οὐκ ἔστι δυνατόν, τοῦ κατασχεῖν τὸν λιμένα· καὶ τεχνάζεται γενναῖόν τι καὶ ἀνδρεῖον σόφισμα. Προστάττει τοῦ εὐθυδρομηθῆναι τὰς νάπας τὰς ὀπισθεν κειμένας τοῦ Γαλατᾶ ἀπὸ τὸ μέρος τὸ πρὸς ἀνατολήν κάτωθεν τοῦ Διπλοῦ Κίονος ἕως τὸ ἄλλο μέρος τοῦ Γαλατᾶ τὸ πρὸς τὸν αἰγιαλὸν τοῦ Κερατίου κόλπου κείμενον ἀντικρῶ Κοσμιδίου. Καὶ ποιήσαντες τὴν ὁδὸν ὁμαλήν, ὅσον ἐδύναντο, διὰ τῶν φαλαγκίων ἐπιβιάσας τὰς διήρεις καὶ τὰ ἰστία πτερώσας ἐκέλευσεν ἔλκειν διὰ ξηρᾶς ἐκ τοῦ πορθμοῦ τοῦ Ἰεροῦ Στομίου καὶ εἰσάγειν

4 τανυσθέντος Bull: τανυθέντος P || 5 στάθμιον P | πεντακόσiai P: *fortasse* πέντε *scribendum* || 12 ἀζαπιδίων P || 13 κόρης P || 14 αὐταῖς *scripsi*: αὐτάς P || 22 φαλαγκίων P: φαλάγγων Bek.

genoveze și a patra cea bizantină a împăratului și spune că asupra acesteia s-au năpustit turcii. Și atunci Duca, luându-se în acest loc după textul scrisorii lui Leonard, s-ar explica foarte bine de ce spune *Oi δὲ τῆς νηὸς cei de pe corabie (corăbierii)* și nu τῶν νηῶν (*cei de pe corăbii*). — *inainte de patru ani a venit la Lesbos*: despre această invazie în Lesbos încă sub Murad II, vz. L. Chalc., II, 267, 17 unde ne spune că Παλτόγλης fiind guvernator la Galipoli a venit cu flota și, atacînd Lesbos, a luat mulți prizonieri și a cucerit Caloni, un oraș bogat; și de atunci domnul din Lesbos a trebuit să dea tribut 2 000 galbeni. — *azapi*: ostași pedestri; Duca, XXXIX, 15 ne spune că se chemau și ieniceri, iar L. Chalc. explică numele cu pedestrași: τὸς ἀζάπιδας τὸς Τούρκων πεζοὺς οὕτω καλουμένους II 5, 1 „pedestrași de-ai turcilor așa-numiți azapi“.

8: *corăbii de cele mari opt* ș.a.m.d.: Nicolo Barbaro arată 9 pînă la 10 corăbii mari și 17 mai mici; vz. Migne, Patrologia Graeca, 158, 1070 D. Cp. și G. Sfranțes. 238, 11—19. — *din fața regiunii Cosmidion*: vz. XXXVII, 8; trecerea s-a făcut deci prin spatele Galatei, ajungîndu-se în Bosfor dincolo de zidul cel mare. — Ἰεροῦ Στομίου *Bosforului* vz. XVIII, 2 și XXXII, 4. —

ce s-a și făcut. Vasele erau trase și pe fiecare vas sta un comandant la proră și altul la cîrmă ; altul ținînd pînzele, întindea vîntrelele ; altul bătea toba, altul din trîmbiță cînta cîntece marinărești. Și cu vîntul din spate navigînd peste viroage și pîraie, au străbătut uscatul, pînă ce le-au adus ajungînd la apă ; diremele fiind la număr optzeci ; iar celelalte vase le-au lăsat acolo. Cine a mai văzut un lucru ca acesta sau cine a auzit ? Xerxe a făcut pod peste mare și ca pe uscat a trecut deasupra ei o oaste atît de mare. Acest nou Machedon însă și, precum cred, cel din urmă domn uzurpator din neamul lui, a prefăcut pămîntul în mare și și-a dus corăbiile peste vîrfurile munților ca pe valurile mării. Ci acesta este mai presus de Xerxe ; căci acela trecînd peste Elespont, s-a întors înapoi, după ce atenienii l-au făcut de rușine, acesta însă trecînd pe uscat ca pe mare, pe romei i-a nimicit și a cucerit Atena cea cu adevărat de aur, podoaba lumii și împărăteasa orașelor.

15 **Tunul cel mare bate zidul.** 9. Și acestea le-a făcut pe mare, pe uscat însă aducînd tunul cel mare de tot, l-a așezat în fața zidului aproape de poarta sfîntului Roman. Și meșterul însemna punctul, căci mai avea puse alături două țevi de tun, cuprinzînd pietre potrivite din fire ca de ... litre ; și cînd voia să tragă cu tunul cel mare, determina mai întîi locul, 20 dînd cu cel mic, și atunci ochind bine, repezea din cel mare. Și cînd a tras prima descărcătură și cei din oraș au auzit bubuitura, au rămas înlemniți și au început să strige : „doamne, miluiește !“

10. Fiind săptămîna luminată, icoana Prea Curatei Născătoare de dumnezeu se afla atunci ca de obicei la palat ; și de atunci deseori o duceau în procesiune la mănăstirea Maicii Domnului cea ca o țarină ; și 25

---

*celelalte vase le-a lăsat acolo* : adică în portul de la Coloana îngemănată.—*Acest nou Machedon* : cp. G. Sfranșes, I, 97, 1 și Critobul, I, 5, 1.—*τύραννος υστατος cel din urmă domn uzurpator* : aici se potrivește înțelesul antic al noțiunii tiran, adică acel ce uzurpă pe nedrept domnia poporului. După concepția bizantină toți cuceritorii de foste teritorii bizantine, erau niște uzurpatori.—*mai presus de Xerxe* : cp. Critobul, I, 42, 7 ἐγὼ δὲ νομίζω καὶ τῆς Ἑέροξου Ἄθω διοργῆς μείζον εἶναι τοῦτο πολλῶν „cu unul cred că această faptă e cu mult mai mare decît străpungerea Atosului de Xerxe“. Xerxe ca să înconjure capătul furtunos al peninsulei Atos, a săpat la capătul dinspre uscat un canal, ale cărui urme se mai văd și azi. — Despre trecerea corăbiilor peste uscat în Cornul de Aur făcută de Mahomed II, cp. L. Chal., II, 152, 23—154, 4 ; Critobul, I, 42 și G. Sfranșes, 251, 4—22 unde sînt arătate și alte treceri asemănătoare peste istmul de la Corint, a împăratului August și a patriциului Nichita. După Leonard din Chios, turcii au fost îndemnați la această ispravă de un creștin negat care știa de o faptă asemănătoare a venețienilor care au dus pe uscat corăbiile din lacul Garda ; vz. Migne, Patrologia Graeca, 159, 930 D. Nicolo Barbaro în jurnalul său înseamnă că trecerea a avut loc la 22 aprilie 1453, două zile deci după înfrîngerea suferită de flota turcă ; au fost trecute 72 de vase ; bid., 153, 1071 D.

εις τὸν Κεράτιον κόλπον τὰ πλοῖα, δὲ καὶ γέγονεν. Ἦλκοντο δὲ τὰ σκάφη καὶ ἐν ἑκάστῳ πλωρεὺς καὶ ἄλλος ἐπὶ τῶν οἰάκων καθήμενος· ἕτερος δὲ τὸ πτερόν κρατῶν τὸ ἰστίον ἐτίνασεν· ἄλλος τύμπανον, ἕτερος σάλπιγγα κρούων ἐμελώδει θαλάσσιον μέλοσ· Καὶ ἐξ οὐρίας πλέοντες τὰς νάπας καὶ τοὺς ῥύακας, τὴν ξηρὰν διήρχοντο, ἕως οὗ καταντήσαντες ἐν τῇ ὑγρᾷ ταύτας ἀνήγαγον, ὀγδοήκοντα τὸν ἀριθμὸν αἱ διήρεις ὑπάρχουσαι· τὰς δὲ λοιπὰς ἔασεν ἐκεῖ. Τίς εἶδε τοιοῦτον ἢ τίς ἴκουνσεν; Ὁ Ξέρξης τὴν θάλασσαν ἐγεφύρωσεν καὶ ὡς ξηρὰν ὁ τοσοῦτος στρατὸς ἐπάνω ταύτης διῆλθεν. Οὗτος δὲ ὁ νέος Μακεδὼν καί, ὡς ἐμοὶ δοκεῖ, τῶν γενεῶν αὐτοῦ τύραννος ἕστατος τὴν γῆν ἐθαλάσσωσεν καὶ ὡς κατὰ κυμάτων τὰ πλοῖα κατὰ τῶν κορυφῶν τῶν ὀρέων ἐπέξευξεν· Ἄλλ' ὑπὲρ τὸν Ξέρξην οὗτος· καὶ γὰρ ἐκεῖνος διαβάς τὸν Ἑλλήσποντον, παρὰ τῶν Ἀθηναίων αἰσχύνην ἐνδύθεισ ὑπέστρεψεν, οὗτος δὲ τὴν ξηρὰν ὡς ὑγρὰν διαβάς τοὺς Ῥωμαίους ἠφάνισεν καὶ τὰς χρυσᾶς ὄντως Ἀθήνας τὰς κοσμοῦσας τὸν κόσμον, τὴν βασιλίδα τῶν πόλεων εἶλεν.

9. Ταῦτα μὲν διὰ θαλάσσης, διὰ δὲ ξηρᾶς τὴν χωνείαν ἐκείνην τὴν παμμεγέθη φέρων, ἀντικρὺ τοῦ τείχους ἔστησεν ἐν τῇ πύλῃ τοῦ ἁγίου Ῥωμανοῦ πλησίον. Καὶ λαβὼν σημεῖον ὁ τεχνίτης, εἶχε γὰρ ἐκ πλαγίου φωλεὰς δύο κατεσκευασμένας, χωρούσας πέτρας ὡς λιτρῶν... αὐτοφυῶς τεχνασμένας, καὶ ὅτε ἠβούλετο ἀπολύειν τὴν μεγάλην, ἐσημειοῦτο τὸν τόπον πρῶτον, πέμπων τὴν μικράν, καὶ τότε στοχαστικῶς ἐσφενδόνει τὴν μεγίστην. Καὶ κρούσας τὴν πρῶτην βολὴν καὶ ἀκούσαντες τοῦ κτύπου οἱ τῆς πόλεως, ἐννεοὶ γεγόνασι καὶ τὸ „Κύριε ἐλέησον“ ἔκραζον.

10. Ἦν δὲ τότε κατὰ τὸ ἔθος εὐρεθεῖσα ἡ εἰκὼν τῆς πανυπεράγνου Θεοτόκου τῇ ἑβδομάδι τῆς διακαινησίμου ἐν τῷ παλατίῳ· καὶ ἔκτοτε συχνάκις ἐλιτάνευον ἐν τῇ μονῇ τῆς χώρας· καὶ ἡ εἰκὼν ἐκεῖ ἴστατο μέχρις ἀλώσεως. Τότε

6 ἔασεν P || 10 ἐπέξευξεν *scripsi*: ἐπέξευσεν P: ἀπέξευξεν Bull || 17 φωλεὰς Bek: φολεὰς Bull φολεᾶς P || 18 *post* λιτρῶν *parvo spatia vacuo lacunam indicat* P || 24 διακαινησίμου P.

9 *ca de... litre*: printr-un loc mic rămas alb se arată în manuscris lipsa numărului.

10; *mănăstirea Maicii Domnului cea cu o țarină*: așa se chema această mănăstire; vz. H. E. del Medico, *Essai sur Kahrie Djami du XII-e siècle*, în „Byzantinische Zeitschrift“, 32 (1932), p. 45—46. Totuși vz. R. Janin, *Les Monastères du Christ Philantropie à Constantinople*, în „Revue des Études Byzantines“, IV (1946), p. 143—150, unde această identitate e combătută; și atunci ar fi de tradus „la mănăstirea din țarină“ sau „de la țară“. Mănăstirea a fost restaurată și împodobită cu frumoase mozaicuri de învățatul mare logofăt Teodor Metohit, la începutul secolului 14; prefăcută în gîmie, actuala Cahrie-Giami, în partea de apus-miazănoapte a Istanbulului, aproape de zidul cel mare, mozaicurile au fost descoperite de sub tencuiala turcească; ele sînt importante monumente de artă bizantină, a căror influență a fost cunoscută în pictura din vechea biserică domnească de la Curtea de Argeș. —

icoana a stat acolo pînă la căderea Constantinopolei. Atunci s-a împlinit ceea ce a spus dumnezeu prin gura proorocului Ieremie: „La ce-mi aduci lămîie din Saba și scorțișoare bine mirositoare din pămînt de departe? Arderile de tot ale voastre nu sînt primite și jertfele voastre nu-mi sînt plăcute. Pentru aceea spune domnul: Iată, eu boală dau peste poporul acesta și se vor îmbolnăvi de ea părinți și copii împreună; vecinul și aproapele lui vor pieri. Acestea spune domnul: Iată, o oaste vine de la miazănoapte și popor mare; și împărați mulți se vor scula de la capătul pămîntului și vor purta arc și lance. Indrăzneț este și nu va ști de milă. Glasul lui ca marea furioasă. Călare și în care de luptă se vor ridica la război ca un foc asupra ta, fiică a Sionului“.

11. Născocitorul de meșter al acelei răutăți, ce procedeu știa, ca tunul să nu-i crape? Căci am văzut tunuri slobozind proiectile cu iarbă de pușcă; și după împușcătura încărcăturii, dacă tunul nu era păzit și acoperit cu pături groase de lînă, crăpa îndată ca sticla; chiar după atîta băgare de seamă, dacă trăgea de două sau cel mult de trei ori, crăpa pentru că aerul pătrundea în profunzimile găunoase ale metalelor. Acesta însă ce făcea? După ce piatra era descărcată, tunul încă fiind fierbinte de căldura silitrei și a pucioasei, de îndată îl stropea bine cu untdelemn și cu aceasta se îplineau neajunsurile de pe urma aerului dinăuntru porilor lui și atunci răceala domolită de căldura untdelemnului nu putea acționa și tunul își păstra cu ușurință puterea de acțiune, pînă ce a contribuit la căderea Constantinopolei; ba, încă și după aceea este păstrat întreg și lucrează la dorința tiranului.

12. Lovind și zguduind zidul, a voit să arunce de-a doua oară în acelaș loc alt bolovan. Și întîmplîndu-se să fie acolo solul lui Iancu, și-a bătut joc de aruncătură, spunînd: „Dacă vrei ca zidurile să cadă cu ușurință, îndreaptă tunul în altă parte a zidului la o depărtare de la lovitura întîi de cinci sau șase stînjeni și atunci potrivit ca întîia, dă-i drumul la a doua. Și după ce aceste două capete au fost bătute bine, atunci dă o a treia lovitură, așa că acele trei lovituri să se găsească în forma unui tri-

---

20 neajunsurile P: adincurile Bek.

---

prin gura proorocului Ieremie, 6, 20—23.

11: τὴν μέθοδον ce procedeu: e o apropiere de graiul popular și nu e nevoie de schimbare în τίνα μέθοδον, precum propune Bekker. — ca tunul să nu-i crape: după L. Chalc., II, 154, 17 și G. Sfranțes, 239, 16 tunul cel mare a și crăpat, după L. Chalc. chiar la prima descărcătură. Iar Leonard din Chios vorbește de crăparea altui tun mai mic; vz. Migne, Patrologia Graeca, 159, 927 D. — ἀποπέμπων construcție ad sensum; vz. 7 ἐξελεθόντες și σχίσαντες.

12: solul lui Iancu de Hunedoara, regentul Ungariei 1446—1452.



ἐπληροῦτο τὸ ῥηθὲν παρὰ τοῦ Θεοῦ διὰ τοῦ Ἱερεμίου λέγοντος· „Ἴνα τί μοι λίβανον ἐκ Σαβὰ φέρεις καὶ κιννάμωμον ἐκ γῆς μακρόθεν; Τὰ ὀλοκαυτώματα ὑμῶν οὐκ ἔστιν δεκτὰ καὶ αἱ θυσαίαι ὑμῶν οὐχ ἤδυνάν μοι. Διὰ τοῦτο τάδε λέγει Κύριος· Ἰδοῦ, ἐγὼ δίδωμι ἐπὶ τὸν λαὸν τοῦτον ἀσθενεῖαν καὶ ἀσθενήσουσιν ἐν αὐτῇ πατέρες καὶ υἱοὶ ἅμα· γείτων καὶ ὁ πλησίον αὐτοῦ ἀπολοῦνται. Τάδε λέγει Κύριος· Ἰδοῦ, λαὸς ἔρχεται ἀπὸ βορρῶν καὶ ἔθνος μέγα· καὶ βασιλεῖς πολλοὶ ἐξεγεροθήσονται ἀπ' ἐσχάτου τῆς γῆς, τόξον καὶ ζιβύνην κρατήσουσιν. Ἰταμός ἐστι καὶ οὐκ ἐλεήσει. Φωνὴ αὐτοῦ ὡς θάλασσα κυμαίνουσα. Ἐφ' ἵπποις καὶ ἄρμασι παρατάξονται ὡσπερ πῦρ εἰς πόλεμον ἐπὶ σέ, θύγατερ Συών.“ 5 273b

11. Ὁ δὲ σοφιστὴς τῆς κακίας ἐκεῖνης, ὁ τεχνίτης τί μέθοδον ἐπίστατο τοῦ μὴ διαρραγῆναι τὴν χωνεῖαν; Καὶ γὰρ εἶδαμεν χωνεῖας ἀπολυούσας προβόλους· μετὰ γοῦν τὸ ἀπολυθῆναι τοῦ σκεύους, εἰ καὶ μὴ ἐφυλάττετο σκεπαζομένη ὑπὸ πέλων ἐξ ἐρίων παχέων, παρευθὺς ὡς ὕελος διεθρόγγυτο· καὶ μετὰ τοσαύτην ἐπισκοπὴν, ἢ δις ἢ τὸ πλέον τρεῖς ἀποπέμπων, ἐσχίζετο τοῦ ἀέρος χωροῦντος ἐν τοῖς κοίλοις τῶν μετάλλων ὑποβαθύμασιν. Οὗτος δὲ τί ἐποίει; Μετὰ τὸ σφενδονισθῆναι τὴν πέτραν, τῆς χωνεῖας ζεούσης ἀπὸ τῆς θερμότητος τοῦ νίτρου καὶ τοῦ τεάφου, παρευθὺ κατέβρεχεν αὐτὴν ἐλαίῳ καὶ σὺν τούτῳ ἐπληροῦντο τὰ ἔνδον αὐτῆς ἀερώδη πάθη καὶ οὐκ ἐνήργει τὸ ψυχρὸν λεανθὲν ὑπὸ τῆς τοῦ ἐλαίου θερμότητος καὶ ἐβάσταζε τὸν κόπον εὐκόλως ἄχρις οὗ ὑπόρρησε τὸν ὄλεθρον τῆς Πόλεως· καὶ ἔτι μετὰ ταῦτα φυλάττεται σῶα καὶ ἐνεργεῖ πρὸς τὸ τοῦ τυράννου θέλημα. 10 15 20

12. Κρούσας οὖν καὶ διασεισας τὸ τεῖχος, ἠβουλήθη ἐκ δευτέρου ἐν αὐτῷ τῷ τόπῳ βαλεῖν ἄλλον ἓνα λίθον. Τυχὼν δὲ ὁ ἀποκρισιάριος τοῦ Ἰάγκου ἐκεῖ, ἔσκωψε τὴν βολὴν λέγων· „Εἰ βούλει καταπεσεῖν εὐκόλως τὰ τεῖχη, μετάθες τὴν σκευὴν ἐν ἄλλῳ μέρει τοῦ τοίχου ἀπέχοντι ἀπὸ τῆς πρώτης βολῆς ὀργυῖας ἐ' ἢ ἔξ, καὶ τότε ἐξισῶν τὴν πρώτην, ἄφες ἑτέραν βολὴν. Τῶν δύο οὖν ἄκρων κρουσθέντων ἐπιμελῶς, τότε βάλλε καὶ τρίτην, ὡς εὐρεθῆναι τὰς τρεῖς βολὰς 25

11 ἴδαμεν P: οἶδαμεν Bull || 18 πάθη P: βάθη Bek || 25 τείχου P: τείχους Bull | οὐργυῖας P || 26 ἐξισῶν Bull: ἐξισοῦν P.

unghi : și atunci vei vedea un perete ca acesta căzînd la pămînt“. — Și i-a plăcut sfatul și meșterul a făcut așa și așa s-a și întîmplat.

13. Acum voi spune de ce unгурul s-a văzut îndemnat să dea tiranului acest sfat. În anul acela regele Ungariei s-a făcut împărat al romanilor și a fost încoronat de papa Nicolae și, luîndu-și în semă domnia, Iancu a fost desărcinat de puterea de episcop și toată grija domniei a luat-o asupra-și regele împărat. Iancu însă avînd jurămînt cu Mahomed de bună pace pe termen de trei ani, din care un an și jumătate se împlinise acum, i-a anunțat lui Mahomed, spunînd cum că : „Eu domnia am predat-o domnului meu și de acum înainte nu mai sînt în măsură să țin ce am făgăduit ; ia-ți deci scrisorile ce mi le-ai dat și dă-mi-le pe ale mele și fii, cum vrei, față de regele Ungariei“. — Aceasta a fost cauza venirii solului. Cît însă despre sfatul pe care, ca un creștin ce era, nu trebuia să i-l dea, așa am auzit și așa o scriu. Se spune că după cea de-a treia înfrîngere, despre care s-a vorbit mai sus, fugind Iancu și ajungînd acasă, nu precum ar fi dorit și s-ar fi convenit, s-a întîlnit cu un om înzestrat cu dar profetic și-i povestea cum a fost înfrînt, și-i spunea cu amărăciune, cum norocul a părăsit statul romeilor și că și-a întors fața către cei necredincioși. Bătrînul călugăr însă i-a răspuns : „Să știi, fiule, că dacă nu dă peste romei o distrugere totală, norocul nu le va surîde creștinilor, căci trebuie Constantinopolea să fie stricată de turci și așa vor avea un capăt și nenorocirile creștinilor“. — Cu această nenorocită profetie în urechi, solul lui Iancu dorea ca orașul să fie cucerit mai repede și de aceea a dat sfatul, cum trebuie și cum are să cadă ușor zidul.

14. Și au căzut două ziduri ce aveau un turn la mijloc, — și era turnul dinspre poarta sfîntului Roman, și zăceau jos la pămînt și-i vedeau pe cei dinăuntru și ei erau văzuți de dinșii.

**Apărătorii** 15. Ioan Giustiniani însă se lupta vitejește cu toți cei de Constantinopolei. sub mîna lui și cu cei de la palat, avînd din Galata cu ei o bună parte de oameni înarmați. Căci cei din Galata se arătau cu toată prietenia și ieșind umblau fără nici o frică prin cîmpul taberei și-i dădeau tiranului din belșug lucrurile cerute de care avea nevoie și untdelemn pen-

13: *regele Ungariei*: Ladislau Postumul 1453—1457. — *papa Nicolae V* 1447—1455. — *pe termen de trei ani*: vz. XXXIV, 1. — *asa am auzit și asa o scriu*: e dovadă că Duca se silea să adune știri orale pe care le dă cu rezerva cuvenită. — *a treia înfrîngere... mai sus*: vz. XXXII, 6. — „Să știi... creștinilor“ Profetia se întemeia pe Apocalips, XIII, 7 și 10 și XVII, 14.

14: *turnul dinspre poarta sf. Roman*: azi Top-capu, adică Poarta tunului. După jurnalul lui Nicolo Barbaro, turnul a fost surpat la 21 aprilie, a doua zi după înfrîngerea flotei turcești; vz. Migne, Patrologia, Graeca 158, 1071 C. Cp. și G. Sfrantes, 246, 2.

εἰς τριγώνου σχῆμα· καὶ τότε ὄψει τὸν τοιοῦτον τοῖχον εἰς γῆν καταπιπτον- 274b  
τα.“ — Ἦρσεν οὖν ἡ βουλὴ καὶ οὕτως πέπραχεν ὁ τεχνίτης καὶ οὕτως ἀπέβη.

13. Πόθεν δὲ παρακινήθεις ὁ Οὐγγρος οὕτως τὴν βουλὴν ταύτην τῷ τυ-  
ράννῳ δέδωκεν, ἤδη λέξω. Ὁ ῥῆξ τῆς Οὐγγρίας τὴν βασιλείαν τῶν Ῥωμαίων  
ἐν ἐκείνῳ τῷ ἔτει παραλαβὼν καὶ στεφθεὶς παρὰ τοῦ πάπα Νικολάου καὶ ἀνα- 5  
ζωσάμενος τὴν ἀρχὴν αὐτοῦ, ἐξεβλήθη τῆς ἐπιτροπικῆς ἐξουσίας ὁ Ἰάγκος καὶ  
ἀνελάβετο τὴν πᾶσαν φροντίδα τῆς ἀρχῆς ὁ ῥῆξ καὶ βασιλεύς. Ἐχων δὲ ὄρκους  
μετὰ τοῦ Μεχέμετ ἀγάπης προσδιοριστικῆς τριῶν ἐτῶν, ἤδη πληρωθέντος τοῦ  
ἐνὸς καὶ ἡμίσεος, ἐμήνυσε τῷ Μεχέμετ λέγων, ὡς· „Ἐγὼ τὴν βασιλείαν παρέδωκα 10  
τῷ κυρίῳ μου καὶ ἀπὸ τοῦ νῦν οὐκ εἰμὶ τοῦ δεφενδεύειν, ἀ ὑπεσχέθη: λαβὲ τὰ  
ἔγγραφα, ἀ ἔδωκας, καὶ δὸς τὰ ἡμέτερα καὶ ἔσο, ὡς βούλει, μετὰ τοῦ ῥηγὸς τῆς  
Οὐγγρίας.“ — Αὕτη ἦν ἡ αἰτία τῆς ἀφίξεως. Περὶ δὲ τῆς βουλῆς, ἧς οὐκ ἔδει  
συμβουλευῆσαι ὡς ὑπάρχων χριστιανός, οὕτως ἀκούσας γράφω. Λέγεται, ὅτι μετὰ  
τὴν τρίτην ἤτταν, ἦν φθάσας ὁ λόγος ἐδήλωσεν, φυγῶν ὁ Ἰάγκος καὶ οὐχ 15  
ὡς ἠθέλεν ἢ ὡς ἔπρεπε, καταλαβὼν τὰ οἰκειᾶ, ἔτυχέ τινος τῶν πνευματοφό-  
ρων ἀνδρῶν διηγούμενος τὰ τῆς ἤττης καὶ ἀδημονῶν, πῶς ἡ τύχη τὰ τῶν Ῥω-  
μαίων κατέλιπεν καὶ πρὸς τοὺς ἀσεβεῖς χαροπὸν ἔβλεψεν. Ὁ δὲ γέρων ἀπεκρί-  
νατο: „Ἰσθι, τέκνον, εἰ μὴ παντελῆς φθορὰ τοῖς Ῥωμαίοις ἐπέλθοι, οὐκ ἐπιγε- 275b  
λάσει τοῖς χριστιανοῖς ἡ τύχη· δεῖ γὰρ τὴν Πόλιν ὑπὸ τῶν Τούρκων φθαρῆναι  
καὶ οὕτω τὰ τῶν χριστιανῶν δυστυχήματα τέλος ἔξουσι.“ — Ἐχων οὖν ἐν ὧσι 20  
τὴν ἀπαίσιον ταύτην προφητείαν ὁ τοῦ Ἰάγκου ἄγγελος ἐπεθύμει συντομώτερον  
τὴν πόλιν ἀλῶναι καὶ διὰ τοῦτο τὴν βουλὴν, πῶς δεῖ καὶ πῶς μέλλει τὸ τεῖχος  
εὐκόλως πεσεῖν, ἐδίδασκε.

14. Πεσόντα δὲ δύο τεῖχη, ἔχοντα ἐν τῷ μέσῳ πύργον ἓνα, — καὶ ὁ πρὸς 25  
τῇ πύλῃ πυργὸς τοῦ ἀγίου Ῥωμανοῦ, — ἔκειντο χαμαί, ὀρῶντες τοὺς ἔνδον καὶ  
ὀρώμενοι ὑπ’ αὐτῶν.

15. Ὁ δὲ Ἰουστινιανὸς Ἰωάννης γενναίως ἐμάχετο σὺν πᾶσι τοῖς ὑπ’ αὐτὸν 30  
καὶ τοῖς τοῦ παλατίου, ἔχοντες ἐκ τοῦ Γαλατᾶ μέρος οὐκ ὀλίγων ἀνδρῶν ἐνόπλων.  
Καὶ γὰρ ἦσαν αὐτοὶ δεικνύντες ἀγάπην καὶ ἐξερχόμενοι διῆγον ἐν τῷ κάμπῳ  
τοῦ φωσάτου ἀφόβως καὶ τὰ ζητούμενα χρειώδη ἐδίδοσαν ἀφθόνως τῷ τυράννῳ

2 πέπραχεν Bull: πέπρακεν P || 4 Ῥωμαίων P: fortasse Ῥωμάνων v. p. 79, 25 || 8 προσ-  
διοριστικῆς P: προσδιοριστικῆς Bek || 10 λάβε P || 21 προφητε α Bull: προφητειῶν P | Ἰάγκου  
Bek: Ἰάγκω P || 27 αὐτὸν Bek: αὐτῶν P: αὐτοῦ Bull || 30 χρειώδη scripsi: χρεώδη P.

tru tunuri și orice veneau turcii să ceară. Dar și bizantinilor le ajutau într-ascuns și, trecînd în cursul nopții, luptau împreună cu ei toată ziua; în noaptea următoare însă schimbîndu-se, alții veneau în Constantinople, iar aceia umblau pe acasă și prin tabără, pentru ca turcii să nu bage de seamă.

5 16. Venețienii la un loc cu bizantinii se luptau cu turcii la Poarta Împărătească pînă la Vinătorul.

17. Marele duce cu 500 de oameni înarmați dădea raite prin oraș, pretutindeni încurajînd pe ostași și controlînd cu băgare de seamă străjile și cercetînd pe cei ce erau lipsă. Și aceasta o făceau în fiecare zi. Căci neglegiuîțul nu începuse încă adevăratul război, deoarece aștepta ora căutată de ghicitorii lui.

18. Impăratul însă cînd a văzut zidurile căzînd, a socotit  
 Impăratul  
 trimite soli  
 de pace.  
 15 cîderea ca un semn rău pentru oraș și pentru sine, căci din  
 timpurile prea sfîntului Constantin în războaie atît de mari  
 cu sciții, cu perșii, cu arabii nu s-a întîmplat să cadă nici o singură piatră  
 de o litră de grea; atunci însă o vedea atît de mare și atîta armată ne-  
 numărată și o flotă grea și drumul larg deschis; și s-a descurajat, a pier-  
 20 dut orice nădejde și, trimițînd soli, îl ruga pe tiran, să-i dea tribut anual,  
 cît dorește, și mai mult decît poate, și alte dorințe să i le împlinească, nu-  
 mai să se retragă de acolo și să facă pace. Tiranul însă a spus: „Nu se  
 poate să mă retrag. Sau eu iau orașul sau orașul mă ia pe mine, viu sau  
 mort. De vrei să te retragi din el cu pace, îți dau Peleponezul și, cît des-  
 pre înșiși frații tăi, le voi da alte ținuturi și vom fi prieteni. Dacă însă nu

15: κρούφα *intr-ascuns*: „clam“ la Leonard din Chios; ibidem 159, 934 A.

16: *Vinătorul*: locul unde se afla statuia unui vîntor. Vezi și 21. — *Venețienii* s.a.m.d.: *M. Is. Nomidis, Χάρτης τοπογρ. καὶ ἀρχ. τῆς μεσ. Κ-πόλεως* İstanbul, 1937 așază *Poarta Împărătească* în zidul dinspre Cornul de Aur dincolo de cartierul de azi al Fanarului aproape de cartierul bizantin Vlaherne; și acolo e semnalată o regiune a Vinătorului pe o întindere de vreo ½ km. Mult mai amănunțit arată distribuția apărării G. Sfranțes, 252, 20—256, 5. După G. Sfranțes, 255, 2 însă, *Poarta Împărătească* ar părea să fie mai spre intrarea în Cornul de Aur; cf. și Praeger, *Topographie von Konstantinopel*. în „Byzant. Zeitschr.“, 14 (1905), p. 278. Se vede că venețienii apărau porțiunea de zid dinspre Cornul de Aur expusă la atacul celor 80 de vase turcești trecute peste uscat în Cornul de Aur. Cp. și Jurnalul lui Nicolo Barbaro, ziua de 10 mai 1453; Migne, *Patrologia Graeca*, 158, 1073 A; și scrisoarea lui Leonard din Chios; ibid., 159, 935 AB.

17: *Marele duce*; s.a.m.d. cp. Leonard din Chios: „Chirluca ad curam portus totiusque maritimae regionis invigilabat ad deferendum praesidium“. Ibid., 159, 935 A: „Chir Luca“, adică marele duce, „avea în grijea lui portul și veghia asupra întregii regiuni maritime spre a sări în ajutor“.

18: *prea sfîntului Constantin*: cel Mare 324—337. — *cu sciții*: sub această denumire sînt de înțeles toate popoarele barbare năvălitoare începînd cu goții și sfîrșind cu tătarii. — *ἴνα... μόνον numai să*: ἴνα are aici o nuanță de înțeles consecutiv și de aceea verbul urmează la infinitiv δοῦναι și ἀσπάσασθαι. — *De vrei să te retragi*: după

καὶ ἔλαιον διὰ τὰς σκευὰς καὶ ἄλλο, εἴ τι αἰτοῦντες οἱ Τοῦρκοι ἐφαίνοντο. Τοῖς δὲ Ῥωμαίοις, κρύφα καὶ διὰ τῆς νυκτὸς διαβαίνοντες, τὴν ἡμέραν πᾶσαν συμμαχοῦντες ἦσαν· τῇ δ' ἐπιούσῃ νυκτὶ ἐναλλαττόμενοι, ἄλλοι ἐν τῇ Πόλει καὶ αὐτοὶ ἐν τοῖς οἴκοις καὶ τῷ φωσάτῳ διέτριβον διὰ τὸ λανθάνειν τοὺς Τούρκους.

16. Οἱ δὲ Βενέτικοι ἐν τῇ Βασιλικῇ Πύλῃ μέχρι τοῦ Κυνηγοῦ σὺν Ῥωμαίοις ὁμοῦ τοῖς Τούρκοις ἐμάχοντο. 5

17. Ὁ δὲ μέγας δούκας σὺν φ' ἐνόπλοις ἐν τῇ πόλει περιεπόλευν, θαρρόνων ἀπανταχοῦ τοὺς στρατιώτας καὶ στοχαζόμενος τὰς βίγλας καὶ ἐρευνῶν τοὺς παραλειπομένους. Καὶ τοῦτο ἐποίουν καθ' ἐκάστην ἡμέραν. Οὐ γὰρ ἐσυνεκρότησε πόλεμον ἀληθῆ ὁ ἀλάστωρ ἐκδεχόμενος τὴν ὄραν τὴν σκοπευομένην παρὰ τῶν μάντεων. 10 276b

18. Ὁ Βασιλεὺς δὲ ἰδὼν τὰ τεῖχη πεσόντα καὶ κακὸν σημεῖον κατὰ τῆς πόλεως καὶ κατ' αὐτοῦ κρίνων τὴν πτῶσιν, — καὶ γὰρ οὐκ ἔτυχεν ἀπὸ τοὺς καιροὺς Κωνσταντίνου τοῦ ἀγιωτάτου ἐν τοσοῦτοις πολέμοις Σκυθικοῖς, Περσικοῖς, Ἀραβικοῖς τοῦ γενέσθαι πτῶσιν ἐνὸς λίθου βαροῦντος λίτρας μιᾶς, τότε δὲ τοσοῦτον ἔώρα καὶ τόσον στρατὸν ἀναρίθμητον καὶ στόλον βαρὺν καὶ πλατεῖαν ὁδόν, — ἀπεγνώκει, ἀπήλπισεν· καὶ στείλας πρέσβεις ἐδέετο τοῦ τυράννου, ἵνα, ὅσον βούλεται τέλος κατ' ἔτος καὶ ὑπὲρ τὴν δύναμιν καὶ ἄλλα ζητήματα, μόνον ἀναχωρῆσαι τῶν ἐκεῖ, δοῦναι, καὶ εἰρήνην ἀσπάσασθαι. Ὁ δὲ τύραννος εἶπεν· „Οὐκ ἔστι δυνατὸν ἀναχωρῆσαί με. Ἡ τὴν Πόλιν λαμβάνω ἢ ἡ Πόλις λαμβάνει με ἢ ζῶντα ἢ τεθνεῶτα. Εἰ μὲν βούλει τοῦ ἀναχωρῆσαι ταύτης μετ' εἰρήνης, δίδωμοί σοι τὴν Πελοπόννησον καί, αὐτοὺς τοὺς σοὺς ἀδελφοὺς, δώσω ἐτέρας ἐπαρχίας καὶ ἐσόμεθα φίλοι. Εἰ δ' οὐ παραχωρήσεις μοι τὴν εἴσοδον εἰρηνικῶς 15 20

9 παραλειπομένους Bek: παραλειπομένους P || 22 αὐτοὺς τοὺς σοὺς ἀδελφοὺς P: αὐτοῖς τοῖς σοῖς ἀδελφοῖς Bull.

L. Chalc., II, 156, 17 sultanul le cere bizantinilor, mai mult spre a le încerca puterea e rezistența, un tribut de o sută de mii pe an în schimbul păcii. — αὐτοὺς τοὺς σοὺς ἀδελφοὺς *cit despre înșiși frații tăi*: sînt acuzative de referință (vz. de ex. XXXVIII: 1, τοὺς στρατιώτας *și* XXXVIII, 5: τοὺς μὲν πολίτας *și* nu e nevoie de schimbat în dative, precum o face Bullialdus. Acești frați sînt Dimitrie *și* Toma despoți în Peloponez, dintre care peste 7 ani, Toma e nevoit să fugă în Italia, iar Dimitrie se predă lui Mahomed II, vz. XLV, 9 *și* 12.

mă vei lăsa să intru cu pace și o să-mi fac intrarea prin luptă, pe toți mării tăi dregători și cu tine îi voi trece prin sabie, iar întreg poporul celălalt îl voi lăsa pradă oricui vrea din armata mea; mie mi-i de ajuns orașul gol". — Auzind împăratul acestea, nici într-un chip n-a voit să le bage în seamă, căci nici nu putea să fie dată Constantinopolea turcilor din mîna romeilor. Căci dacă s-ar putea să se întîmple aceasta, în ce parte sau în ce loc sau oraș al creștinilor s-ar putea muta bizantinii, fără să nu-i scuipe și să-i batjocorească și să le dea bobîrnace?! Și nu numai creștinii, ci și înșiși turcii și evreii i-ar fi socotit niște oameni de nimic

10 **Incercarea de a da foc corăbiilor turcești, dacă greș.** 19. Atunci Longo Giustiniani s-a chibzuit, ca în cursul nopții să se apropie de diremele turcești și să le dea foc. Și pregătind o triemă și punînd întrînsa pe cei mai încercați dintre italieni și tot felul de unelte iscusite, stăteau așteptînd ora hotărîtă. Genovezii din Galata însă aflînd ce se face, au anunțat turcilor. 15 Și turcii în noaptea aceea au rămas mereu treji și, punîndu-și tunurile în poziție de tragere, așteptau pe latini. Iar latinii neștiind că necredincioșii au fost anunțați de cei din Galata, pe la miezul nopții trirema ridicînd ancorele fără nici un zgomot, se apropia de vasele turcești. Turcii însă punînd foc în iarba de pușcă a tunului, căci toată noaptea au veghiat, piatra slobozită asupra triemei a lovit-o cu mare bubuitură și a dat-o la fund, 20 încînd-o sub apă cu oamenii de pe ea. Aceasta le-a pricinuit latinilor mare frică și spaimă și lui Ioan multă inimă rea. Căci cei inecați erau toți de pe corabia lui, tineri ostași bine echipați și foarte războinici, peste 150. Turcii în schimb înălțați de izbîndă și ridicînd un strigăt mare cu răcnet 25 de război, toți și cei de pe vase și cei din corturi, au făcut pînă în înaltul cerului un vuet atît de mare, încît se părea că acea parte de pămînt se cutremură; și de frică și cei din Constantinopole și cei din Galata țipau cu toții.

30 **Turcii scufundă o corabie genoveză.** 20. Făcîndu-se ziuă, turcii, și bucuroși și plini de curaj, se luptau și, îngîmfați de doborîrea neașteptată a triemei, au încărcat țeava tunului cu altă piatră și ea foarte mare; și stătea o corabile la poarta Galatei aproape, încărcată fiind cu felurite mărfuri și avînd să plece în Italia; și corabia și încărcătura erau ale ne-

19: Cp. și L. Chalc., II, 153, 7—18 și G. Sfranțes, 256, 16—258, 5. Venețianul Nicolo Barbaro, care e cam pornit asupra genovezilor, ne spune că însuși podestatul genovez din Galata a denunțat turcilor planul care a fost pus la cale după deliberări și pregătiri începînd din 23 aprilie și că încercarea s-a făcut în ziua de 28 aprilie 1453 cu două trieme sub conducerea a trei nobili venețieni; vz. Migne, Patrologia Graeca, 158, 1071 și 1072 A. Leonard din Chios însă îl face vinovat de

καὶ διὰ μάχης εἰσέλθω, πάντας τοὺς μεγιστᾶνάς σου σὺν σοὶ πατάξω ῥομφαία καὶ τὸν λοιπὸν ἅπαντα λαὸν τῷ βουλομένῳ παντί, τῷ ἡμετέρῳ στρατῷ χορηγήσω πραιδεῦσαι· κάμοι ἢ Πόλις ἀρκεῖ μοι κενή.“ — Ταῦτα ὁ βασιλεὺς ἀκούσας καὶ 277b  
μηδ' ὄπωσούν ἐν τῷ νοῦ βαλὼν, οὐ γὰρ ἦν δυνατὸν παραδοθῆναι τὴν Πόλιν τοῖς 5  
Τούρκοις ἐκ τῶν χειρῶν τῶν Ῥωμαίων· εἰ γὰρ εἶχε τοῦτο γενέσθαι, ποίαν ὁδὸν ἢ ποῖον τόπον ἢ πόλιν εἶχον μετοικῆσαι χριστιανῶν τοῦ μὴ καταπτύειν καὶ ὄνει-  
δίξειν καὶ σφακελίξειν τοὺς Ῥωμαίους; Οὐχὶ μόνον χριστιανοί, ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ  
Τοῦρκοι καὶ Ἐβραῖοι εἶχον ἐξουθενεῖν αὐτούς.

19. Τότε ὁ Λόγγος Ἰουστινιανὸς ἐσκέψατο διὰ τῆς νυκτὸς προσεγγίσει ταῖς  
διήρεσι καὶ ἐμπρῆσαι ταύτας. Καὶ δὴ ἐτοιμάσας μίαν τῶν τριήρεων καὶ βαλὼν 10  
ἐν αὐτῇ τοὺς δοκιμωτάτους τῶν Ἰταλῶν καὶ παντοῖα μηχανικὰ σκευῆ, ἴσαντο  
ἐκδεχόμενοι τὴν ὥραν. Οἱ δὲ Γενουῖται τοῦ Γαλατᾶ μαθόντες τὸ δρώμε-  
νον ἀπήγγειλαν τοῖς Τούρκοις. Οἱ δὲ τῇ νυκτὶ ἐκείνῃ ἄγρουπνοι διανυκτερεύσαν-  
τες καὶ σκευὰς ἐτοιμοὺς παραταξάμενοι τοὺς Λατίνους ἐκδέχοντο. Οἱ δὲ Λα- 15  
τῖνοι μὴ γνῶντες τὸ μηνυθὲν παρὰ τῶν τοῦ Γαλατᾶ εἰς τοὺς ἄσεβεῖς, περὶ μέσας  
νύκτας ἄρασα τὰς ἀγκύρας ἢ τριήρης ἀποφῆτι τοῖς πλοίοις πλησιάζουσα ἦν.  
Οἱ δὲ Τοῦρκοι ἐν τῇ βοτάνῃ τῆς σκευῆς πῦρ βαλόντες, ἦσαν γὰρ ἐν ὅλῃ τῇ  
νυκτὶ ἐγρηγορότες, καὶ δὴ ἐκπεμφθεὶς ὁ λίθος κατὰ τῆς τριήρεως καὶ σὺν ἤχῳ  
πλείστῳ κρούσας αὐτήν, ἔβαλε κάτω ὑποβρύχιον σὺν τοῖς ἐπιβάταις πέμψας εἰς  
βυθόν. Τοῦτο τοὺς Λατίνους εἰς φόβον καὶ ἀγωνίαν οὐ μικρὰν ἐνέβαλε καὶ τὸν 20  
Ἰωάννην οὐκ εἰς μικρὰν ἀθυμίαν. Ἦσαν γὰρ οἱ καταποντισθέντες ἅπαντες ἐκ 278b  
τῆς αὐτοῦ νηὸς, εὗζωνοὶ νέοι καὶ λίαν πολεμισταί, ὑπὲρ τοὺς ρύ'. Οἱ δὲ Τοῦρκοι  
ἐπαρθέντες ἐπὶ τῇ εὐδοκμίᾳ καὶ φωνὴν μεγάλην ἄραντες σὺν ἀλαλαγμῷ, πάν-  
τες καὶ οἱ ἐν τοῖς πλοίοις καὶ οἱ ἐν ταῖς σκηναῖς, τόσον ἤχον ἐν οὐρανοῖς ἐξέ-  
πεμψαν, ὡς δοκεῖν τὸ κλίμα ἐκεῖνο τῆς γῆς σειεσθαι· καὶ ἐκ τοῦ φόβου καὶ οἱ 25  
τῆς Πόλεως καὶ οἱ τοῦ Γαλατᾶ πάντες ἐβῶν.

20. Ἡμέρας οὖν γενομένης καὶ χαρμοσύνης τε καὶ εὐθαρσῶς καταπολε-  
μίζοντες, ἐναβρυνόμενοι ἐπὶ τῇ ἀπροσοδοκίῳ καταβολῇ τῆς τριήρεως, ἄλλον λι-  
θον καὶ αὐτὸν παμμεγέθη τῇ φωλεᾷ τῆς χωνείας ἐνήρμοσαν· καὶ δὴ ἵσταμένης 30  
μιᾶς νηὸς ἐν τῇ πύλῃ τοῦ Γαλατᾶ ἐγγύς, φερούσης φόρτον ἐμπορικὸν παντοίων  
εἰδῶν καὶ μελλούσης ἐν Ἰταλίᾳ πλέειν, ἦν γὰρ καὶ ἡ ναῦς καὶ ὁ φόρτος τῶν

16 ἄγκυρας P | πλησιάζουσα *scripsi*: πλησίαζων P || 28 ἐναβρυνόμενοι Bull: ἐναμβρυ-  
νόμενοι P || 29 τῇ φωλεᾷ P.

neizbutirea încercării pe unul din conducători Iacobo Coco, care, din ambiție, n-a vrut să țină seama de ordinele date; *ibid.* 159, 932 D și 933 A.

20: Despre scufundarea corăbiei genoveze cp. G. Sfranțes, 259; și poate și Critobul, I, 44 se referă la aceeași întâmplare; vz. C. Müller, p. 88 notă. Se pare să fie aceeași întâmplare pe care Nicolo Barbaro în *iurnalul* său o însemnează la ziua de 5 mai 1453; vz. Migne, *Patrologia Graeca*, 158, 1072 C Leonard din Chios în scrisoarea sa pare să facă o confuzie cronologică, istorisind întâmplarea încă înainte de încercarea neizbutită de a da foc corăbiilor; *ibid.*, 159, 931 D și 932 A.

gustorilor din Galata ; slobozind turcii piatra, au spart pîntecele corăbiei și, crăpînd cu totul, s-a scufundat în fundul mării. Acest dar a fost răsplata pentru prietenia curată pe care galatenii au arătat-o turcilor. Căci în aceeași zi au mers la pașale și cu glas mare spuneau, cum că : „Noi prieteni fiind și purtîndu-ne ca niște prieteni, v-am semnalat venirea triremei ; și dacă n-ați fi auzit de la noi de venirea ei, zădarnice ar fi fost ostelenile cu aducerea peste uscat în port a celor optzeci de vase ; căci cenușă și praf aveau să le facă romeii. Iar voi în loc de răsplată ne-ați făcut o pagubă atît de mare“. — Vizirii însă au răspuns, că : „Noi n-am știut că e corabia voastră, ci fiind de bună credință, că este a inamicilor, am făcut aceasta. Aveți încredere, faceți-ne urări să luăm orașul, căci e gata acum și clipa e aproape, și atunci toată paguba și orice altă datorie vi se va da vouă“. — Cu aceste cuvinte dulci au plecat, fără să știe nenorociții, că și ei și orașul lor, ca și Constantinopolea, tot așa vor ajunge și ei peste puțin timp.

**Pod peste Cornul de Aur.** 21. Iar tiranul a făcut și un pod de lemn, uitîndu-te dinspre Galata în direcția regiunii Vinătorului. Și a fost construit așa : a poruncit de s-au strîns butoaie de vin peste o mie și, legînd cu odgoane un rînd în lărgime cît fac două butoaie așezate de-a lungul, și iarăși încă un rînd asemenea celui dintîi, apoi le-a prins la un loc și le-a încheiat cele două rînduri și, punînd de amîndouă părțile bîrne prinse cu piroane, a așternut de asupra scinduri. și avea podul o lărgime, încît fără greutate puteau trece de-a latul cinci ostași pedestri.

**Mahomed II cere predarea Constantinopolei.** XXXIX. Incheind toate pregătirile, după cum i se părea lui mai bine, a trimis în oraș, spunînd împăratului : „Află că toate pregătirile de război s-au încheiat ; și e vreme să schimb în faptă de acum ce mi-am pus de mult în cap ; atingerea țelului o lăsăm în seama lui Dumnezeu. Ce spui ? Vrei să lași orașul și să te duci, unde vrei, și cu dregătorii tăi și cu ceea ce au, lăsînd poporul să fie fără

21 : εἰς Κωννηόν *în direcția Vinătorului* : regiunea Vinătorului se întindea între zid și țărnul Cornului de Aur, spre cartierul Vlaherne. Și Leonard din Chios spune că podul a fost construit din vasis vinariis colligatis „butoaie de vin legate unul de altul“, substructis confixisque lignis, quo exercitus decurreret, ad murum prope, iuxta urbis fanum, imitatus Xerxis potentiam, qui ex Asia in Thraciam Bosphoro exercitum traduxit „legîndu-le pe dedesubt și fixîndu-le cu bîrne, ca să poată trece oastea, aproape de zid, lingă o biserică din oraș, luîndu-se după puterea lui Xerxe care a trecut peste Bosfor armata din Asia în Tracia“. Migne, Patrologia Graeca, 159, 931 A. Nicolo Barbaro spune că acest pod a fost construit din bărci legate întreolaltă și în jurnalul său notează că s-a făcut în ziua de 19 mai 1453. Ibid., 158, 1074 A. Despre acest pod vz. și L. Chal., II, 153, 25—154, 3 ; Critobul. I, 27, 2 și G. Sfranțes, 252, 2—11.



ἐμπόρων τοῦ Γαλατᾶ, ἀφέντες οἱ Τοῦρκοι τὸν λίθον, διέῤῥηξε τὴν γαστέρα τῆς νηὸς καὶ διαῤῥαγείσης ἄρδην κατεποντίσθη ἐν τῷ βυθῷ. Τοῦτο τὸ δῶρον ἀντάμειψις τῆς ἀκραιφνοῦς φιλίας, ἣς ἐπεδείξαντο Τοῦρκοι τοὺς Γαλατινοὺς. Ἀπῆσαν γὰρ ἐν τοῖς μεγιστάνοις αὐτῇ τῇ ἡμέρᾳ βοῶντες, ὡς· „Ἡμεῖς φίλοι ὄντες καὶ τὰ τῆς φιλίας πράττοντες ἐσημίναμεν τὴν ἔλευσιν τῆς τριήρεως· καὶ γὰρ εἰ οὐκ ἐστὲ παρ' ἡμῖν ἐνωτισθέντες τὴν ἔλευσιν αὐτῆς, εἰς κενὸν ἂν ἦσαν οἱ τόσοι κόποι τῶν διὰ ξηρᾶς εἰσαχθέντων ἐν τῷ λιμένι ὀγδοήκοντα πλοίων· τέφρα γὰρ ἔμελλον γεγονέναι καὶ κόνις παρὰ τῶν Ῥωμαίων. Ὑμεῖς δὲ τὴν ἀντιμισθίαν πληρώσαντες, ἐποιήσατε ἡμῖν τὴν τσσαύτην ζημίαν.“ — Οἱ δὲ μεσάζοντες ἀπεκρίναντο, ὅτι· „Μὴ γινώσκοντες ὑμετέραν εἶναι τὴν ναῦν, ἀλλὰ θαρρόυντες τῶν ὑπεναντίων εἶναι, τοῦτο καὶ πεπράχαμεν. Ἐχετε οὖν θάρρος καὶ εὔχεσθε τοῦ λαβεῖν ἡμᾶς τὴν πόλιν, καὶ γὰρ ἤδη πάρεστιν καὶ ὁ καιρὸς ἐγγύς ἐστιν, καὶ τότε πᾶσα ζημία καὶ πᾶν ἕτερον τὸ ὀφειλόμενον ὑμῖν δοθήσεται.“ — Σὺν τούτοις τοῖς μελιχίοις λόγοις ἀπῆσαν, μὴ εἰδότες οἱ ἄθλιοι, ὅτι καὶ αὐτοὶ καὶ ἡ πόλις αὐτῶν, ὡς ἡ Κωνσταντίνου, οὕτω καὶ αὐτοὶ γενήσονται μετ' ὀλίγον.

21. Ὁ δὲ τύραννος κατεσκεύασε καὶ γέφυραν ξύλινον, ἀπὸ τῶν τοῦ Γαλατᾶ βλέπων εἰς Κυνηγόν. Ἡ δὲ κατασκευὴ ἦν οὕτως ἀθροίσας κελεύσει οἰνοδόχα ἀγγεῖα ὑπὲρ τὰ χίλια καὶ δῆσας καλωδίοις εἰς πλάτος, ὅσον τὰ δύο ἀγγεῖα κατὰ μῆκος τίθενται, ὀρμαθὸν ἓνα καὶ ἕτερον πάλιν ὀρμαθὸν ὅμοιον τῷ πρώτῳ, εἶτα συνάψας καὶ συναρμόσας τοὺς δύο ὀρμαθοὺς καὶ δοκοὺς ἐκ τῶν δύο μερῶν προσηλώσας, σανίδα κατέστρωσεν. Καὶ ἐγεγόνει εἰς πλάτος ἡ γέφυρα, ὥστε ἀπόνως πέντε κατὰ πλάτος διέρχεσθαι στρατιώτας πεζοῦς.

XXXIX. Ἀπαρτίσας οὖν τὰ πάντα, ὡς αὐτῷ ἐδόκει καλῶς, ἔπεμφεν ἔνδον λέγων τῷ βασιλεῖ· „Γίνωσκε τὰ τοῦ πολέμου ἤδη ἀπηρτίσθαι· καὶ καιρὸς ἐστὶν ἀπὸ τοῦ νῦν προᾶξαι τὸ ἐνθυμηθὲν πρὸ πολλοῦ παρ' ἡμῖν νῦν· τὴν δὲ ἔκβασιν τοῦ σκοποῦ τῷ Θεῷ ἀφίεμεν. Τὶ λέγεις; Βούλει καταλιπεῖν τὴν πόλιν καὶ ἀπελθεῖν, ἔνθα καὶ βούλει, μετὰ καὶ τῶν σῶν ἀρχόντων καὶ τῶν ὑπαρχόντων αὐτοῖς, κα-

3 Τοῦρκοι τοὺς Γαλατινοὺς P: *fortasse* Τούρκοις οἱ Γαλατινοί.

XXXIX 1: *spunind împăratului*: După Critobul, I, 26, 1—2 Mahomed II îi cere lui Constantin XII la începutul impresurării să i se predea. Și Leonard din Chios în scrisoarea sa istorisește îndată după încercarea de a da foc corăbiilor turcești din Cornul de Aur, că turcul s-a făcut că vrea să încheie pace; dar că n-a făcut-o aceasta decît numai să nu supere pe dumnezeu, pentru că n-a încercat mai întîi pe cale pașnică să cîștige pe dușman. Migne, *Patrologia Graeca*, 159, 933 BC. Face să amintim că Leonard mai dă știrea unică și interesantă că în tabără turcească s-a răspîndit zvonul că Iancu de Hunedoara, „numit în popor cel Alb“, Blancus vulgo nuncupatus, a sosit la Dunăre să pornească asupra turcilor. *Ibid.*, 937 A.

nici o pagubă și din partea noastră și din partea ta? Sau vrei să rezști și împreună cu viața vei pierde și ce ai, tu și cei ce te urmează, iar poporul robit de turci o să se risipească peste tot pământul?" — Împăratul însă cu sfatul țării a răspuns: „De vrei să trăiești în pace cu noi și tu, precum au trăit și părinții tăi, mulțumesc lui Dumnezeu. Căci aceia, pe înaintașii mei îi socoteau de părinți, iar orașul acesta le era ca o patrie; și la timp de nevoie toți au venit într-însul și au scăpat teferi; și nici unul care încerca să-i stea împotriva, n-a avut viață lungă. Aibi și cetățile și pământul care l-ai răpit de la noi pe nedrept, ca fiind pe drept ale tale, și fixează-ți și tributuri atât de mari, cât e după puterea noastră, să-ți dăm în fiecare an, și pleacă în pace! Căci nădăjduind să câștigi, de unde știi că de partea ta va fi câștigul? Cât despre oraș, să ți-l dau, nu e nici în puterea mea nici a altcuiva din locuitorii lui, căci, cu toții într-un gând, din propria noastră voiață, mai bine vom muri și viața nu ne vom cruța-o“.

2. Acestea auzind tiranul, a pierdut orice nădejde într-o predare pașnică a Constantinopolei; și a hotărât să se facă în toată oastea strigări și, ziua de atac a făcut-o cunoscută, cu jurământ, că lui nu-i trebuie alt câștig decât zidurile și clădirile orașului, toată cealaltă avere și toți robii de război: „câștigul vostru să fie!“ — Cu toții l-au aplaudat atunci.

3. Făcîndu-se seara, sultanul a trimis de jur-împrejurul taberei crainici și a poruncit, ca în fiecare cort să aprindă lumini și focuri mari și la luminile aprinse toți cu mare larmă și strigăt să-și ridice glasul lor necurat care arată necredința lor. Și era de văzut și de auzit lucru minunat și înspăimîntător; căci luminile revărsîndu-se asupra pământului și mării, luminau mai tare ca soarele toată Constantinopolea, Galata, toate corăbiile și vasele. De cealaltă parte, Scutari și toată suprafața mării străluceau așa de tare, de parcă ar

2: *προδοσίαν* predare: vz. *προδίδοσθαι* 397, 29 „să se predea“ și *προδόντες τῆν χώραν* 417, 28 „au predat localitatea“, așa că nu e nevoie de schimbarea propusă de Bekker în *παρδοσίαν*. — *ὁμόσας* cu *jurământ* ș.a.m.d.: se aseamănă cu cele spuse de Leonard din Chios: „Juratque... omnem depopulationem omnemque hominum utriusque sexus genus, omnemque pariter urbis thesaurum atque substantiam libere bellatoribus donatam“, „Și jură... că toată prada și tot neamul omenesc, bărbați și femei, așijderea și toate odoarele și averea orașului sînt date în voia luptătorilor“. Ibid., 159, 938 B.

3: *Făcîndu-se seara ș.a.m.d.*: Toată această pregătire și iluminare a taberei turcești și rugăciuni rostite cu glas mare s-au făcut, după jurnalul lui Nicolo Barbaro, în 26 mai, dar în mai largă măsură în 27 mai 1453; Migne, *Patrologia Graeca*, 158, 1074 D și 1075 A. Iar rugăciunea spusă cu glas mare era, ne spune Leonard din Chios „Illala Illala Mahomet Russolalla adică Dumnezeu este și va fi întotdeauna și Mahomed e servul lui“. Ibid., 159, 938 C. Cp. și G. Sfranțes, 269, 6—12. Critobul, I. 53 în schimb, care caută să descrie pe eroul său Mahomed II ca pe un erou antic elen, spune că toată pregătirea pentru atacul general s-a făcut într-o liniște desăvirșită, încît a impresionat mult pe bizantini, o vădită invenție literară a lui Critobul.

ταλιπών τὸν δῆμον ἀζήμιον εἶναι καὶ παρ' ἡμῶν καὶ παρὰ σοῦ; ἢ ἀντιστῆναι καὶ σὺν τῇ ζωῇ καὶ τὰ ὑπάρχοντα ἀπολέσεις σὺ τε καὶ οἱ μετὰ σέ, ὁ δὲ δῆμος αἰχμαλωτισθεὶς παρὰ τῶν Τούρκων διασπαρῶσιν ἐν πάσῃ τῇ γῆ; — Ὁ βασιλεὺς δ' ἀπεκρίνατο σὺν τῇ συγκλήτῳ· „Εἰ μὲν βούλει, καθὼς καὶ οἱ πατέρες σου ἔζησαν, εἰρηνικῶς σὺν ἡμῖν συζῆσαι καὶ σὺ, τῷ Θεῷ χάρις. Ἐκεῖνοι γὰρ τοὺς ἐμοὺς γονεῖς ὡς πατέρας ἐλόγιζον καὶ οὕτως ἐτίμων, τὴν δὲ πόλιν ταύτην ὡς πατρίδα· καὶ γὰρ ἐν καιρῷ περιστάσεως ἅπαντες ἐντὸς ταύτης εἰσιόντες ἐσώθησαν καὶ οὐδεὶς ὁ ἀντισταίνων ἐμακροβίω. Ἔχε δὲ καὶ τὰ παρ' ἡμῖν ἀρπαχθέντα ἀδίκως κάστρα καὶ γῆν ὡς δίκαια καὶ ἀπόκοψον καὶ τοὺς φόρους τόσους, ὅσους κατὰ τὴν ἡμετέραν δύναμιν, κατ' ἔτος τοῦ δοῦναί σοι καὶ ἄπελθε ἐν εἰρήνῃ. Τί γὰρ οἶδας, εἰ θαρρόων κερδᾶναι εὐρεθῆς κερδανθεῖς; Τὸ δὲ τὴν πόλιν σοι δοῦναι, οὐτ' ἐμόν ἐστιν οὐτ' ἄλλο τῶν κατοικούντων ἐν ταύτῃ· κοινῇ γὰρ γνώμη πάντες αὐτοπροαιρέτως ἀποθανοῦμεν καὶ οὐ φεισόμεθα τῆς ζωῆς ἡμῶν.“ —

2. Ταῦτα ἀκούσας ὁ τύραννος καὶ ἀπογνοὺς τὴν εἰρηνικὴν τῆς Πόλεως προδοσίαν, ὄρισεν διαλαλιάς γενέσθαι ἐν πάσῃ τῇ στρατιᾷ καὶ ἐδήλωσε τὴν ἡμέραν τοῦ πολέμου, ὁμόσας ὡς οὐκετ' ἄλλο χρήζει κέρδος πλὴν τὰς οἰκοδομὰς καὶ τὰ τείχη τῆς πόλεως, τὸν δ' ἄλλον ἅπαντα θησαυρὸν καὶ αἰχμαλωσίαν· „ἔστωσαν ὑμῶν κέρδη.“ — Τότε οἱ πάντες εὐφρόνησαν.

3. Ἐσπέρας δὲ γενομένης κήρυκας κύκλω τοῦ στρατοπέδου στείλας ἐπρόσταττεν, ἐν πάσῃ σκηνῇ φῶτα μεγάλα καὶ πυρκαϊὰς ἀνάψαι καὶ τῶν φώτων ἀναφθέντων πάντας σὺν ἤχῳ καὶ βοῇ ἀλαλάξαι τὴν μιανὴν αὐτῶν φωνὴν τὴν δηλοῦσαν τὴν αὐτῶν ἀσέβειαν. Καὶ ἦν ἰδεῖν καὶ ἀκοῦσαι ξένον ἑτέρας· τὰ γὰρ φῶτα ὑπερεκχυθέντα ἐν γῆ καὶ θαλάσῃ ὑπὲρ τὸν ἥλιον ἔλαμπον τὴν πᾶσαν Πόλιν, τὸν Γαλατᾶν, τὰς νῆας ἀπάσας καὶ τὰ πλοῖα. Πέρα, τὸ Σκουτάριον καὶ ἡ ἐπιφάνεια πᾶσα τῆς ὑγρᾶς τοσοῦτον ὑπερήστραπτον, ὅσον εἶποι τις κεραινοῦ δί-

2 σέ P; σοῦ Bull || 5 συνζῆσαι P || 15 προδοσίαν P; παραδοσίαν Bek.

fi fost luminate de fulger, putea spune careva. Și, o, de ar fi fost fulger care nu numai să lumineze, ci și să ardă și să mistuiască! Bizantinilor însă li se părea că a izbucnit un foc în oastea dușmană și alergau pînă la spărtura zidului. Și văzînd dănțuirile lor și auzind strigătele lor înălțate cu veselie, prevedeau ce are să vină și cu inima strînsă ziceau către dumnezeu: „doamne, cruță-ne de amenințarea ta cea dreaptă și izbăvește-ne din mîna potrivnicului“. Iar oamenii din popor, numai cînd au zărit așa priveliște și au auzit strigătul, suflau pe jumătate morți, de nu-și puteau trage sufletul nici răsufila.

10 **Măsuri de apărare în fața zidului căzut; deschiderea unei porți tănuite.** 4. În noaptea aceea, Ioan ostenindu-se mult, a poruncit să adune toți butucii de vie ce se găseau în oraș, și să fie așezați pe ruinele zidului căzut; înăuntru a făcut alt șanț, pentru ca să poată fi păzită partea de zid căzută; bizantinii însă văzînd că intrările și ieșirile lor pot fi zărite, nu mai  
15 puteau ieși afară de poartă, pentru a se împotrivi turcilor la întăritura dinafară, fiind descoperiți din cauza zidurilor căzute; dar erau unii bătrîni care știau de o porțiță lăaturalnică pe sub pămînt înspre partea de jos a palatului; ea fusese închisă bine cu zid de mulți ani. Incunoștințînd pe împărat, din ordinul lui a fost deschisă; și făceau ieșiri printr-însa,  
20 acoperiți fiind de zidurile întregi și se luptau în contra turcilor pe locul din fața zidurilor. Numele acelei porți ascunse se chema odinioară Chercoporta.

25 **Atacul general începe. Numărul atacurilor și al apărătorilor.** 5. Tiranul însă a început să dea atacul general într-o zi de duminică. Și după ce s-a făcut seara, n-a dat în noaptea aceea răgaz Bizantinilor. Și era duminica aceea a Tuturor Sfinților, în ziua de 27 mai.

---

4: *In noaptea aceea Ioan ostenindu-se*: cp. cu Leonard din Chios: „Interea capitaneus generalis Ioannes Iustinianus, totius fortunae observator, ut praesensit ex proclamatione Teucrorum praesto daturum certamen, agebat confestim murorum, quos machina contriverat, reparationem. Intru aceea comandantul general Ioan Giustiniani, în grija căruia erau toate, cum a presimțit din proclamația turcilor că acuma va da lupta, de îndată a început să se ocupe de refacerea zidului zdruncinat de tun“, Migne, Patrologia Graeca, 159, 936 A. — *o porțiță... a fost deschisă... se chema odinioară Chercoporta*: Incidentul fatal cu deschiderea acestei porți tănuite, deschisă spre nenorocirea bizantinilor, căci printr-însa au avut să se strecoare turcii în oraș, ceea ce a dus apoi la cucerirea lui, ne e transmis numai de cronica lui Duca. Această porțiță, zidită de mult timp, se vede că este aceeași despre care Nichita Choniati în Istoria sa ne spune că a fost închisă de Isac II Angel (1185—1195). Acesta credea în profeții mincinoase și i s-a prezis că cruciații lui Frederic Barbarosa au să pătrundă în Constantinopole *διά της λεγομένης Ευλοκέραου; πυλίδος* „prin porțița numită a lui

κην. Καὶ γὰρ εἶθε ἦν κεραυνὸς οὐ φωτίζων μόνον, ἀλλὰ καὶ κατακαίων καὶ δαπανῶν. Οἱ δὲ Ῥωμαῖοι ἐδόκουν πῦρ ἐμπεσεῖν ἐν τῷ στρατεύματι καὶ κατέτρεχον ἕως τοῦ ἔρειπίου. Καὶ ὀρῶντες αὐτῶν τὰς ὀρχήσεις καὶ τὰς εὐφροσύνας ἀκούοντες ἀλαλαγὰς τὰς γινομένας, προεώρων τὸ μέλλον καὶ σὺν καρδίᾳ συντετριμμένη πρὸς τὸν Θεὸν ἔλεγον. „Κύριε φεῖσαι ἡμᾶς τῆς δικαίας σου ἀπειλῆς καὶ λύτρωσαι ἡμᾶς ἐκ τῶν χειρῶν τοῦ ἀντικειμένου.“ — Οἱ δὲ δημόται μόνον ἰδόντες τὴν τοσαύτην θέαν καὶ τὴν βοῆν ἀκούσαντες, ὡς ἡμιθανεῖς ἔπνεον μὴ δυνάμενοι ἔλκειν πνεῦμα μήτ' ἀποφυσᾶν.

4. Ὁ δὲ Παάνης διὰ τῆς νυκτὸς ἐκείνης ἀγωνισάμενος καὶ κελύσας τὰς κληματίδας ἀπάσας τὰς εὐρισκομένας ἐν τῇ πόλει συναγαγεῖν καὶ τεθῆναι ἐν τοῖς ἔρειπίοις, κατασκευάσας ἄλλην τάφρον ἐνδοθεν, τοῦ φυλάττεσθαι τὰ τείχη τὰ φθαρέντα, οἱ δὲ Ῥωμαῖοι ἰδόντες τὴν εἰσοδοέξοδον αὐτῶν φανεράν γενομένην καὶ μὴ δυναμένους ἐξιέναι ἔξω τῆς πύλης καὶ ἀντίστασθαι τοῖς Τούρκοις ἐν τῷ ἔξωκαστρῷ, ἀπερικάλυπτους ὄντας, τῶν τειχέων καταπεσόντων, ἦσαν τινες τῶν γερόντων ἐπιστάμενοι παραπύριον ἐν πρὸ πολλῶν χρόνων ἀσφαλῶς πεφραγμένον, ὑπόγειον, πρὸς τὸ κάτωθεν μέρος τοῦ παλατίου. Καὶ δηλώσαντες τῷ βασιλεῖ, διὰ προστάξεως αὐτοῦ ἠνοιχθῆ· καὶ ἐξήρχοντο ἐξ αὐτοῦ περιωκεπόμενοι τοῖς τείχεσι τοῖς ὑγιαίνουσι καὶ ἀντεμάχοντο τοῖς Τούρκοις ἐν τῷ περιβολαίῳ. Τὸ δὲ ὄνομα τῆς κρυφῆς ἐκείνης πύλης ἐκαλεῖτό ποτε Κερκόπορτα.

5. Ὁ δὲ τύραννος ἦρξατο ἡμέρᾳ Κυριακῇ συνάπτειν πόλεμον καθολικόν. Καὶ δὴ ἑσπέρας γενομένης οὐκ ἔδωκεν ἀνάπαυσιν τοῖς Ῥωμαίοις τῇ νυκτὶ ἐκείνῃ. Ἦν γὰρ ἡ Κυριακὴ ἐκείνη τῶν ἁγίων πάντων, ἄγων ὁ Μάϊος ἡμέρας κς'.

2 ἐνπεσεῖν P || 4 γινομένας P: γενομένας Bull || 13 ἀντίστασθαι P: ἀνθίστασθαι Bek || 14 τείχεων P.

Xilochercos și stăpînit de gînduri ca acestea a zidit-o cu var și cărămidă arsă" ταῖς τοιαύταις προληφθεῖς γνώμαις αὐτὴν τε τὴν Ξυλόκερκον διὰ τιτάνου καὶ πλίνθου ὁτιτῆς ἀπέφραξεν ed. Bohn, 529, 1. Tot prin această poartă, desfundînd-o, aderenții răsculatului Ioan VI Cantacuzino plănuiesc să-l introducă în oraș: τὴν τῆς Ξυλοκέρκου λεγομένην πύλην ἐκ πολλῶν ἐτῶν ἀπώκοδομημένην διορύξαντες εἰσάγειν Istoria lui Ioan Cantacuzino, ed. Bohn vol. II, 558, 2: „desfundînd poarta cu numele Xilochercos care era zidită de mulți ani, să-l aducă înăuntru“. Poarta era așezată spre capătul de nord al zidului celui mare dinspre uscat în fața palatului împărătesc, ale cărui ruine mărețe sînt cunoscute azi sub numele turcesc, Tekfur-serai. Din cauza acestor locuri, dar mai ales a aceleia din Nichita Choniati, greu poate fi Poarta Xilochercos identică cu actuala Belgrad-capu, Poarta Belgradului, așezată în partea de sud a zidului îndată mai la nord de Poarta de Aur, după cum e însemnată în M. Is. Nomidis, Χάρτης τοπογραφικὸς καὶ ἀρχαιολογικὸς τῆς μεσαιωνικῆς Κωνσταντινουπόλεως, Stambul, 1937.

5: in ziua de 27 mai: Cp. și jurnalul lui Nicolo Barbaro la ziua de 27 mai 1453 și G. Sfranțes, 269, 6.

6. Când s-a zărit de ziuă însă, a început să se țină de război, nu așa mult pînă la ora nouă din zi, după ora nouă însă și-a împărțit armata de la palat pînă la Poarta de Aur. Și cele optzeci de vase au înconjurat de la Xiloporta pînă în cartierul Platea, iar celelalte vase care stăteau la  
 5 Diplochionion, au înconjurat de la Poarta Frumoasă trecînd de Marele Dimitrie din Acropole și de Poarta cea mică de la mănăstirea Maicii Domnului Odighitria. Coborînd ei pînă la Palatul cel Mare și trecînd prin port, au înconjurat pînă la Blanca; și fiecare vas avea cîte o scară de înălțimea zidurilor și alte unelte de tot felul.

10 7. La apusul soarelui a răsunat alarma generală de luptă și însuși sultanul e pe cal la ora două din seară; și oastea înșirată era mare foarte. Lupta se dădea în fața zidurilor căzute de ienicerii lui credincioși, tineri voinici de tot; și se luptau foarte ca niște lei, mai bine de zece mii; în spate și pe lături oameni luptători de-a călare peste 100 de mii, iar în  
 15 părțile de jos pînă la limanul de la Poarta de Aur o altă sută de mii și mai bine; și de la locul unde stătea sultanul pînă la marginile palatului alte cincizeci de mii și pe vase și pe pod fără de număr.

20 8. Cei dinăuntru s-au împărțit și ei; împăratul cu Ioan Giustiniani la zidurile căzute, afară de cetate în locul din fața zidurilor, avînd sub ascultarea lor latini și romei ca la trei mii; marele duce la (Poarta) Împărătească avînd ca la cinci sute; la ziduri dinspre mare și meterezele de la Poarta de Lemn pînă la Poarta Frumoasă, arcași cu arcuri grele și cu arcuri obișnuite mai bine de cinci sute; de la Poarta Frumosă făcînd înconjurul întreg pînă la Poarta de Aur, la fiecare meterez cîte un ostaș  
 25 sau cu arc obișnuit sau cu arc greu sau cu un aruncător de pietre, toată noaptea stînd treji, fără să doarmă de loc.

---

6: *Cînd s-a zărit de ziuă*: luni 28 mai. — *după ora nouă însă*: e pe la 3 după amiază, pentru ca soarele să cadă în ochii apărătorilor; vz. Critobul, I, 54, 1. — *de la palat pînă la Poarta de Aur*: adică de-a lungul întregului zid dinspre uscat, de la Cornul de Aur pînă la Marea de Marmara. — *de la Xiloporta pînă în cartierul Platea*: Xiloporta, adică Poarta de Lemn ce se afla lângă Cornul de Aur la capătul zidului dinspre uscat; așadar de-a lungul zidului dinspre Cornul de Aur pînă în regiunea, cam unde se sfîrșea zidul dinspre uscat de odinioară al lui Constantin cel Mare și unde se afla cartierul Platea. De aici pînă la revărsarea Cornului de Aur vasele turcești nu se puteau apropia de frica corăbiilor bizantine și latine. — *la Diplochionion*: adică în portul de la Coloana Ingemănată; vz. XXXVIII, 7. — *de la Poarta Frumoasă... pînă la Blanca*: adică de-a lungul întregului zid dinspre Marea de Marmara, de la revărsarea Cornului de Aur în această mare pînă în dreptul cartierului Blanca, azi Blanga-bostan (grădina Blanga). — *Marele Dimitrie din acropole*: vz. XXXVIII 7. — *Odighitria*: e unul din multele atribute ale Maicii Domnului, adică buna călăuză, ocrotitoare la drum.

7: *La apusul soarelui*: luni 28 mai — *ora două din seară*: adică pe la vreo 10 seara, în luna mai. — *în fața zidurilor căzute*: din valea pîrăului Licos între Poarta Sf. Roman azi Top-capu, la sud și Poarta lui Charsias, azi Edirne-capu, la nord. —

6. Ἐπιφωσκούσης δὲ τῆς ἡμέρας συνῆψε πόλεμον οὐτόσον ἄχρι ὥρας ἐννάτης, μετὰ δὲ τὴν ἐννάτην διείλε τὸν στρατὸν ἀπὸ τοῦ παλατίου μέχρι τῆς Χρυσῆς. Καὶ τὰ ὀγδοήκοντα πλοῖα ἀπὸ τῆς Ξυλοπόρτης ἄχρι τῆς Πλατέας, τὰ δὲ ἕτερα τὰ ἰστάμενα ἐν τῷ Διπλοκιονίῳ περιεκύκλωσαν ἀπὸ τῆς Ὁραίας Πύλης, διαβάντα τὸν Μέγα Δημήτριον τὴν ἀκρόπολιν καὶ τὴν Πόρταν τὴν μικρὰν τὴν ἐν τῇ μονῇ τῆς Ὁδηγητρίας. Καταβάντες τὸ μέγα παλάτιον καὶ διαβάντες τὸν λιμένα περιεκύκλωσαν ἄχρι τοῦ Βλάγκα, ἕκαστον αὐτῶν ἔχον ἀνὰ κλίμακα ἰσόσταθμον τοῖς τείχεσι καὶ παντοίαν ἄλλην παρασκευὴν. 283b

7. Δύναντος οὖν τοῦ ἡλίου τὸ ἐνυάλιον ἤχησε καὶ αὐτὸς ὁ τύραννος ἔφιππος τῇ δευτέρᾳ ἐσπέρας· καὶ ἦν ἡ παράταξις μεγάλη σφόδρα. Ἐμάχετο οὖν κατὰ πρόσωπον τῶν πεσόντων τειχέων σὺν τοῖς αὐτοῦ πιστοῖς δούλοις νέοις καὶ πανάλκεσιν· ὑπερμαχοῦντες ὡς λέοντες ἐπέκεινα τῶν δέκα χιλιάδων, ἐξόπισθεν δὲ καὶ ἐκ πλαγίων ἄνδρες μάχμοι ἱππῶται ὑπὲρ τὰς ρ' χιλιάδας, ἐν δὲ τοῖς κάτω μέρεσιν ἄχρι τοῦ λιμένος τῆς Χρυσῆς ἕτεροι ἑκατὸν καὶ ἐπέκεινα καὶ ἀπὸ τοῦ τόπου, οὗ ἴστατο ὁ ἡγεμὼν, ἕως τοῦ παλατίου τὰς ἄκρας ἕτεροι πενήτηκοντα χιλιάδες καὶ εἰς τὰ πλοῖα καὶ τὴν γέφυραν ὑπὲρ ἀριθμὸν. 10 15

8. Οἱ δὲ ἐντὸς καὶ αὐτοὶ διαμερισθέντες, ὁ μὲν ὁ βασιλεὺς σὺν τῷ Ἰωάννῃ Ἰουστινιανῷ ἐν τοῖς τείχεσιν τοῖς πεσοῦσιν ἔξω τοῦ κάστρου ἐν τῷ περιβόλῳ, ἔχοντες μεθ' αὐτοὺς Λατίνους καὶ Ῥωμαίους ὡς τρισχιλίους· ὁ δὲ μέγας δούκας ἐν τῇ Βασιλικῇ (Πύλῃ) ἔχων ὡς πεντακοσίους, τὰ δὲ πρὸς τὴν θάλασσαν τείχη καὶ οἱ προμαχῶνες ἀπὸ τῆς Ξυλίνης Πόρτας ἕως τῆς Ὁραίας, τζαγρατόροι καὶ τοξόται ἐπέκεινα πεντακοσίων· ἀπὸ δὲ τῆς Ὁραίας ποιῶν τὸν γυρον ὄλον ἄχρι τῆς Χρυσῆς Πύλης ἐν ἐκάστῳ προμαχῶνι εἰς ἡ τοξότης ἢ τζαγρότης ἢ πετροβολιστής, πᾶσαν οὖν τὴν νύκτα διαβάντες ἀγρόπνως, μηδ' ὀπωσοῦν κοιμηθέντες. 20 284b

7 ἔχων P || 11 τείχεων P || 20 Πύλη porta I: om. P.

*limanul de la Poarta-de-Aur*: acest port se afla la capătul zidului celui mare dinspre uscat la fărmlul Mării de Marmara. — *locul, unde stătea sultanul*: vz. XXXVII, 8.

8: *s-au împărțit și ei*: Distribuția apărătorilor, Duca o arată în aceeași ordine ca și a atacatorilor din § 6. Despre numărul mic al apărătorilor, vz. mai ales G. Sfranțes, 1060 D și 1061 A, care din însărcinarea împăratului Constantin XII, a cercetat și a constatat în chip oficial numărul lor: ἐχούσης τῆς πόλεως τῆς τοσαύτης εἰς μέγεθος, ἄνδρας πρὸς ἀντιπαράταξιν ἄψ' ὡς ἀνευ τῶν ξένων μόλις ὄντων σ' ἢ μικρόν τι πρὸς „orașul atât de mare ca întindere avînd spre apărare la 4700 de bărbați afară de străini care abia de erau 200 sau ceva rușini peste“ (Cp. și G. Franțes 240, 12—241, 18). Și tot cu acest prilej, Sfranțes ne spune că înconjurul orașului era de 18 mile, deci vreo 27 km, iar turcii împresurători dispuneau de 400 vase pe mare și 200 000 ostași pe uscat. După Leonard din Chios, Migne, *Patrolog' a Graeca*, 159, 933 D și 934 A, apărătorii greci nu treceau de 6000, iar ceilalți latini nu ajungeau la 3000.

9. Turcii însă cu sultanul se sileau să se apropie de ziduri, purtînd cu ei scări fără de număr pregătite de mai înainte. Și tiranul dindărătul liniei de luptă mîna arcașii cu un toiag de fier înspre ziduri, cînd luîndu-i cu vorbe bune, cînd ameninîndu-i, cei din oraș însă se luptau bărbătește în contra lor, cît îi ținea puterea. Alături stătea ajutînd vitejește Ioan cu -ai săi, avînd și pe împăratul cu armele în mîini împreună cu toată oastea așezată în linie de bătaie; și se luptau rezistînd.

10 **Ioan Giustini-  
niani rănît,  
se retrage.** 10. Cum însă isprăvile de biruință, norocul avea să le dea în mîinile turcilor, dumnezeu a luat din mijlocul liniei de luptă bizantine pe uriașul și puternicul lor general și bărbat luptător. Căci a fost rănît de un glonț de plumb la mîna înapoia brațului, cînd era încă întuneric; și glonțul i-a pătruns prin zalele de fier, deși acestea erau făurite ca și armele lui Ahil, și de durerea rănii nu-și afla liniște. Și-i spune împăratului: „Stai cu curaj, eu însă mă voi duce pînă la corabie și acolo, doctorindu-mă, repede mă voi întoarce“. — Căci în ora aceea erau să se împlinescă cuvintele ce au fost spuse de dumnezeu iudeilor prin profetul Ieremie: „Așa veți spune către Sedechia: Acestea spune domnul dumnezeul lui Israil: iată, că eu întorc înapoi armele de luptă care sînt în mîinile voastre și cu care voi vă războiți împotriva împăratului din Babilon și a chaldeilor care v-au închis dinafară de zid; și-i voi aduce pe ei în mijlocul orașului acestuia. Și eu voi lupta împotriva voastră cu mîna întinsă și cu braț înalt cu mînie și cu urgie și cu întăritare mare; și voi bate locuitorii din acest oraș, oamenii și vitele, cu moarte mare și vor muri. Nu voi fi cu cruțare asupra lor și nu mi-e milă de ei“. — Împăratul însă văzînd pe Ioan plecînd, teamă l-a cuprins pe el și pe cei ce-l urmau; dar cît îi ținea puterea, rezistau, luptîndu-se.

30 **Turcii pătrund  
prin poarta  
tănuită.** 11. Turcii însă apropiindu-se puțin cîte puțin de ziduri, căci purtau scuturi, au rezemat scările. Dar nu făceau nici o ispravă, căci îi opreau împrôscăturile cu pietre de sus. Cum deci opriți fiind, stăteau pe loc, bizantinii toți împreună cu împă-

---

10: a fost rănît... la mîna înapoia brațului: tot așa spune L. Chalc., II, 159, 11, iar Leonard din Chios că „e străpuns de o săgeată subsuoară, sagitta sub axilla configitur“, Migne, Patrologia Graeca, 159, 940 C. După Critobul, I, 68, 3 a fost rănît în piept de moarte. Duca a fost mare dregător la curtea unui domn genovez și se vede că acolo genovezul Giustiniani era socotit eroul principal apărător al Constantinopolei, precum ne apare în cronică lui Duca. Leonard din Chios însă îl face „tinăr fără experiență și sperios de curgerea singelui său, inexpertus iuvenis, sui sanguinis effusione pavidus“ (loc. cit.). Împăratul mai înainte „și-a pus toată nădejdea în comandantul Ioan Giustiniani; spem omnem in Ioanne Iustiniano praefecto reposuit“ *ibid.*, 159, 934 B); și l-a rugat să nu părăsească lupta. „siste precor,



9. Οἱ δὲ Τοῦρκοι σὺν τῷ ἡγεμόνι ἔσπευδον πλησιάσαι τὰ τεῖχη φέροντες κλίμακας ὑπὲρ ἀριθμὸν προκατασκευασθείσας. Ὁ τύραννος οὖν ἐξόπισθεν τῆς παρεμβολῆς ἐν ῥάβδῳ σιδηρᾷ ἐλαύνων πρὸς τὰ τεῖχη τοὺς τοξότας, πῆ μὲν κολακεύων ἐν λόγοις, πῆ δὲ ἀπειλῶν, οἱ δὲ τῆς πόλεως ἀντεμάχοντο ἀνδρείως, ὅσον ἢ δύναμις. Ὁ δὲ Ἰωάννης γενναίως παρίστατο σὺν τοῖς αὐτοῦ, ἔχων καὶ τὸν βασιλέα ἔνοπλον σὺν πάσῃ τῇ παρατάξει, ἀντιμαχόμενοι. 5

10. Ὡς οὖν ἔμελλον μεταπεσεῖν τὰ τῆς τύχης ἀνδραγαθήματα ἐν χερσὶ τῶν Τούρκων, ἀφείλεν ὁ Θεὸς ἐκ τοῦ μέσου τῆς παρεμβολῆς τῶν Ῥωμαίων τὸν στρατηγὸν αὐτῶν γίγαντα καὶ ἰσχύοντα καὶ ἄνθρωπον πολεμιστὴν. Ἐπλήγη γὰρ διὰ μολυβδοβόλου ἐν τῇ χειρὶ ὄπισθεν τοῦ βραχίονος, ἔτι σκοτίας οὔσης· καὶ διατρήσας τὴν σιδηρᾶν χλαμύδα, καὶ ἦτις ὑπῆρχε κατασκευασμένη ὡς τὰ τοῦ Ἀχιλλέως ὄπλα, οὐκ ἠδύνατο ὑπὸ τῆς πληγῆς ἡρμεῖν. Καὶ λέγει τῷ βασιλεῖ· „Στῆθι θαρσαλέως, ἐγὼ δὲ μέχρι τῆς νηὸς ἐλεύσομαι ἀκαεὶ ἰατρευθεὶς τάχος ἐπαναστρέψω.“ — Ἦν γὰρ ἐν ἐκείνῃ τῇ ὥρᾳ πληροῦσθαι τὰ διὰ τοῦ Ἱερεμίου παρὰ τοῦ Θεοῦ λεχθέντα τοῖς Ἰουδαίοις· „Οὕτως ἐρεῖτε πρὸς Σεδεκίαν· Τάδε λέγει Κύριος ὁ Θεὸς Ἰσραὴλ· ἰδοὺ, ἐγὼ μεταστρέφω τὰ ὄπλα τὰ πολεμικὰ τὰ ἐν ταῖς χερσὶν ὑμῶν, ἐν οἷς ὑμεῖς πολεμεῖτε ἐν αὐτοῖς τὸν βασιλέα Βαβυλῶνος καὶ τοὺς Χαλδαίους τοὺς συγκεκλεικότας ὑμᾶς ἔξωθεν τοῦ τείχους· καὶ εἰσάξω αὐτοὺς εἰς τὸ μέσον τῆς πόλεως ταύτης. Καὶ πολεμίσω ἐγὼ ὑμᾶς ἐν χειρὶ ἐκτεταμένη καὶ ἐν βραχίονι ὑψηλῷ μετὰ θυμοῦ καὶ ὀργῆς καὶ παροξυσμοῦ μεγάλου· καὶ ποτάξω τοὺς κατοικοῦντας ἐν τῇ πόλει ταύτῃ, τοὺς ἀνθρώπους καὶ τὰ κτήνη, θανάτῳ μεγάλῳ καὶ ἀποθανοῦνται. Οὐ φείσομαι ἐπ’ αὐτοῖς καὶ οὐκ ὀκτεῖρω αὐτούς.“ — Ὁ βασιλεὺς δὲ ἰδὼν τὸν Ἰωάννην ἀναχωρήσαντα ἐδειλίασεν καὶ οἱ μετ’ αὐτόν· πλὴν, ὅσον ἢ δύναμις, ἀντεμάχοντο. 10 15 20 25b 20 25

11. Οἱ δὲ Τοῦρκοι τὸ κατ’ ὀλίγον προσεγγίσαντες τὰ τεῖχη ἀσπιδοφοροῦντες, ἐτίθεισαν κλίμακας. Πλὴν οὐδὲν ἦννον· ἐκώλυον γὰρ αὐτοὺς λιθοβολοῦντες ἄνωθεν. Ὡς οὖν ἐμποδιζόμενοι εἰστήκεισαν, οἱ δὲ Ῥωμαῖοι πάντες σὺν τῷ βα-

9 αὐτῶν P: fortasse αὐτόν || 11 κατασκευασμένη P: κατεσκευασμένη Bull || 24 αὐτόν P.

capitane, nam tua fuga alios incitat ad fugiendum. Non est mortale vulnus, patere dolorem et siste viriliter, ut spondisti. At ille salutis, gloriae suique oblitus, uti altam quidem primo magnanimitatem, ita posthac pusillanimitatem ostendit. Debuit enim, si poterat vulneris dolorem sufferre, non recedere, si vir erat; vel saltem alium, qui loco sui stetisset, subrogare. „stai, te rog, căpitane, că fuga ta indeamnă pe alții la fugă. Rana nu este grea, rabadă durerea și stai bărbătește, precum ai făgăduit. Dar el uitind de salvarea lui, de glorie și de sine, după cum, ce-i drept, mai înainte a arătat o inimă înaltă și mare, tot așa după aceea o inimă joasă și mică. Căci de putea suporta durerea, trebuia să nu plece, dacă era bărbat; sau măcar să pună pe altul care să fi stat în locul lui“. Ibid., 941 A. Și Nicolo Barbaro în jurnalul său îl invinuieste că, fiind rănit și strigînd că turcii au luat orașul, a pricinuit fuga tuturor. Ibid., 158, 1076 B. Cp. și G. Sfranțes, 242, 2; 263, 17 și 283, 18 — *prin profetul Ieremie*: 21, 3—6.

ratul țineau piept dușmanilor și toată încordarea și scopul lor era să nu-i lase pe turci să intre dinspre zidurile căzute ; le era ascunsă voia lui Dumnezeu, care i-a adus înăuntru pe alt drum. Căci văzînd poarta de care am vorbit mai sus deschisă, au sărit printr-însa înăuntru ca la cincizeci de oameni din acei renumiți ieniceri ai tiranului și cu răsufări de foc s-au urcat sus pe ziduri și, ucigînd pe cei ce le ieșeau în cale, au început a lovi în cei ce trăgeau de pe zid. Și era de văzut o privesc plină de spaimă : căci bizantini și latini, care îi opreau pe cei ce voiau să pironescă scările de ziduri, unii erau tăiați de ei, iar alții închinându-și ochii, se aruncau de pe zid și cu trupurile zdrobite se săvîrșeau din viață într-un chip îngrozitor. Și au început scările să le fixeze fără nici o piedică și să se urce în sus ca niște vulturi ce zboară.

**Bizantinii fug ;  
impăratul cade  
în luptă.** 12. Bizantinii însă și împăratul nu știau ce s-a întîmplat și  
15 căci intrarea turcilor se făcuse departe de ei și de altcum,  
pentru că toată atențiunea le era îndreptată asupra turcilor  
ce luptau din față. Căci bărbați războinici erau cei ce se luptau în contra  
lor, douăzeci de turci la un bizantin și nici acesta nu era atît de oștaş cît  
turcul cel din urmă. Asupra aceloră deci le era îndreptată toată atenția  
și grija. Cînd deodată văd căzînd săgeți de sus asupra lor și ucigîndu-i.  
20 Ridicîndu-și ochii în sus, văd turci. Zărîndu-i o iau la fugă înăuntru. Și  
neputînd intra prin poarta numită a lui Charsias de mulțimea ce se înghesuia,  
cei mai tari îi călcau în picioare pe cei slabi și intrau. Atunci  
rîndurile tiranului văzînd fuga bizantinilor, au răcnit într-un singur glas  
și au început să alerge înăuntru, călcînd în picioare pe nenorociții de ei  
25 și ucigîndu-i. Ajungînd la poartă, n-au putut intra, căci era zidită de trupurile  
celor căzuți și leșinați. Și atunci mai mulți intrau dinspre zidurile  
surpate în ruine și tăiau pe cei ce le veneau în cale.

11 : *poarta de care am vorbit mai sus* : vz. 4. Despre pătrunderea turcilor, Critobul, I, 60, 3 ne spune că turcii îi resping pe bizantini prin porțița lui Iustin, adică Giustiniani, „pe care acesta o deschisese în zidul cel mare”. L. Chalc., II, 160, 12 arată numai că ienicerii pătrund în oraș, urcînd peste zidul cel mare, unde o parte mare fusese dărîmată de tun. Și Nicolo Barbaro însemnează în jurnalul său la ziua de 29 mai 1453 între altele că la 30 000 de turci au pătruns în oraș peste zidul dărîmat, după ce Mahomed II, cu trei ore înainte de răsăritul soarelui, a atacat în trei rînduri după o altă cu cîte o armată mereu proaspătă de cîte 50 000 de oameni. Migne, Patrologia Graeca, 158, 1075 D—1076 B. Cp. și G. Sfranșes, 285, 18 — 286, 2.

12 : *intrarea turcilor se făcuse departe de ei* : la vreun 1½ km, căci lupta cea grea se dădea în valea pîrăului Licos și cam atîta e pînă la Chercoporta. — *poarta numită a lui Charsias* : vz. XXXVII, 8. — *era zidită de trupurile celor căzuți* : după Leonard din Chios, au murit latini și greci, călcîndu-se unii pe alții la intrarea în poartă aproape opt sute. Migne, Patrologia Graeca, 159, 941 C.

σιλεῖ ἀντιπαρατάσσοντες ἦσαν τοῖς ἐχθροῖς καὶ ἅπανα ἡ δύναμις καὶ ὁ σκοπὸς ἦν, τοῦ μὴ ἀφεῖναι τοῖς Τούρκοις τὴν εἴσοδον γενέσθαι ἐκ τῶν καταπεσόντων τειχέων· ἔλαθον, δι' ἄλλης ὁδοῦ τούτους εἰσάξας ὁ θελήσας Θεός. Ἰδόντες γὰρ τὴν πύλην, ἣν προλαβόντες εἰρήκαμεν, ἀνεωγμένην καὶ εἰσπηδήσαντες ἐντὸς ἐκ τῶν ὀνομαστῶν ἀνδρῶν ἐκείνων τῶν δούλων τυράννου ὡς πεντήκοντα καὶ ἀναβάντες ἐπάνω τῶν τειχέων πῦρ πνέοντες καὶ τοὺς συναντήσαντας κτείναντες, τοὺς ἀκροβολιστὰς ἔπαιον. Καὶ ἦν ἰδεῖν θέαμα φρίκης μεστόν. Οἱ γὰρ Ῥωμαῖοι καὶ Λατῖνοι οἱ κωλύοντες τοὺς τὰς κλίμακας προσηλοῦντας τοῖς τείχεσιν, οἱ μὲν παρὰ τῶν κατεκόπησαν, οἱ δὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς καμμύσαντες ἀπὸ τοῦ τείχους ἐπιπτον, κατεῤῥαγότες τὰ σώματα καὶ δεινῶς τὸ τέλος τῆς ζωῆς ἀποβάλλοντες. Τὰς δὲ κλίμακας ἀκωλύτως ἐπήγγυον καὶ ἀνέβαινον ὡς ἄετοὶ πετώμενοι.

12. Οἱ δὲ Ῥωμαῖοι σὺν τῷ βασιλεῖ οὐκ ἐγίνωσκον τὸ γενόμενον, ἦν γὰρ ἀπὸ μακρόθεν ἡ γενομένη τῶν Τούρκων εἴσοδος καὶ ἄλλως ὅτι ὑπὲρ τῶν ἀντιμαχόντων ἅπας ὁ σκοπὸς ἦν. Ἦσαν γὰρ ἀντιπολεμοῦντες ἄνδρες μάχμοι, Τούρκοι εἴκοσι πρὸς ἓνα Ῥωμαῖον καὶ τοῦτον οὐτόσον πολεμιστὴν ὡς τὸν τυχόντα Τούρκον. Πρὸς ἐκείνους γοῦν ἦν καὶ ὁ σκοπὸς καὶ ἡ φροντίς. Τότε ἐξαίφνης ὀρῶσι βέλη ἐκ τῶν ἄνω κατιόντα καὶ κατασφάττοντα τούτους. Ἀναβλέψαντες δὲ ὀρῶσι Τούρκους. Ἰδόντες δὲ εἰς φυγὴν ἔνδον ἐτράπησαν. Καὶ μὴ δυνάμενοι εἰσελθεῖν διὰ τῆς πύλης τῆς ἐπονομαζομένης Χαρσοῦ, στενοχωρούμενοι διὰ τὸ πλῆθος, οἱ μὲν ἀλκὴν περισσοτέραν ἔχοντες τοὺς ἀνάνδρους καταπατοῦντες εἰσῆρχοντο. Τότε ἡ τοῦ τυράννου παράταξις ἰδόντες τὴν τροπὴν τῶν Ῥωμαίων, μιᾷ φωνῇ βοήσαντες εἰσέδραμον, καταπατοῦντες τοὺς ἀθλίους καὶ κατασφάττοντες. Ἐλθόντες δὲ εἰς τὴν πύλην οὐκ ἠδυνήθησαν εἰσελθεῖν, ἦν γὰρ φραγεῖσα ὑπὸ τῶν καταπεσόντων σωμάτων καὶ λειποψυχησάντων. Ἐκ τῶν τειχέων οὖν οἱ πλεῖστοι διὰ τῶν ἐρειπίων εἰσῆρχοντο καὶ τοὺς συναντῶντας κατέκοπτον.

3,6 et 24 τειχέων P || 3 ἔλαθον P: ἔλαθεν. Bek || 9 παρὰ τῶν P.: *fortasse παρ' αὐτῶν.*

13. Atunci împăratul istovit de tot, stînd cu sabia și cu scutul în mîini, a spus un cuvînt de durere vrednic : „Nu e oare nici un creștin să-mi ia capul ?!” — Căci rămăsese singur-singurel. Atunci unul din turcii dîndu-i una în față și lovindu-l, și el i-a întors turcului alta ; dar alt turc venind din urmă, i-a dat o lovitură de moarte, încît a căzut la pămînt; căci nu știau că este împăratul, ci l-au ucis și l-au lăsat ca pe un soldat de obște.

Numărul  
celor căzuți.

14. După ce Turcii au pătruns în oraș, n-au avut decît o pierdere de trei oameni la intrare ; și era ora întîia din zi, soarele nearălîndu-se încă deasupra pămîntului. Pătrunzînd înăuntru și răs-pîndindu-se de la poarta lui Charsias pînă la palat, ucideau pe cine le ieșea în cale, ca și pe cine fugea. Așa au ucis oameni buni de luptă pînă la două mii. Turcii adică se temeau, căci ei mereu socotiseră, că înăuntrul orașului vor fi cel puțin la cincizeci de mii de luptători. Cu gîndul acesta au măcelărit și cele două mii. Căci de ar fi știut că toată oastea sub arme nu trece de opt mii, n-ar fi ucis nici pe unul ; căci neamul acesta fiind iubitor de bani, chiar ucigașul tatălui de le-ar cădea în mîină, pentru bani îi dau drumul. Cu cît mai de grabă, dacă nu i-a făcut nici o nedreptate, ci a suferit-o de la dînsul ?! După război adică m-am întîlnit cu mulți și mi-au povestit, cum că : „De teama celor dinaintea noastră ucideam pe cine apucam ; căci de am fi știut că în Constantinople e o lipsă atît de mare de bărbați, pe toți i-am fi vîndut ca pe niște oi“.

---

13: *Atunci împăratul istovit* ș.a.m.d.: Despre sfîrșitul celui din urmă împărat bizantin, G. Sfranșes, 1061 B, sietnic de aproape al lui, ne spune : „în ora în care a fost cucerit orașul, a murit, ucis fiind, și stăpînul meu, fericitul întru domnul, împăratul Constantin, eu în ora aceea neaflîndu-mă lingă el, ci din porunca lui, la inspecție, în altă parte a orașului“. Nicolò Barbaro care și el se afla atunci în Constantinople, notează în jurnalul său că de soarta împăratului nu se putea ști nimic, dacă e în viață sau mort. Unii spuneau însă că trupul lui a fost văzut între cei ce au fost striviți la poarta sf. Roman, cînd turcii au intrat pe acolo. Pe marginea manuscrisului în care ni s-a păstrat jurnalul lui Nicolò Barbaro, se mai află o însemnare care spune că împăratul se ruga de ai săi să-lucidă și furios s-a aruncat în luptă cu sabia în mîină ; a căzut și s-a ridicat ; și iar a căzut și așa a murit. Vezi Migne, *Patrologia Graeca*, 158, 1076 D și nota. Se poate ca această însemnare să provină de la un cititor care cunoștea versiunea din cronica lui Duca ; sau poate au pornit din același izvor comun. Și Leonard din Chios fiind și el atunci în Constantinople, înregistrează în scrisoarea sa versiunea, că împăratul a fost strivit în înghesuiala de la poarta sf. Roman ; și notează și faptul că, spre a nu fi prins de dușmani, a rostit cuvintele : „O, dacă un soldat, bun luptător pentru dumnezeu, m-ar străpunge cu sabia mea, ca maiestatea împărătească să nu cadă în mîina unor bărbați fără de cinste“. Ibid., 159, 941 BC. După L. Chale., II, 159, 24, împăratul a murit rănit la umăr. Cp. Critobul, I, 59 : Βασιλεὺς... ἀπαγορεύσας... ἀπεμάχετο γενναίως „împăratul... istovit... lupta vitejește“... și... „cade luptînd“ I, 60, 3. Cp. și G. Sfranșes, 287, 9.

14 : o pierdere de trei oameni : pierderea aceasta se vede că a fost numai în timpul jafului, căci, după Nicolò Barbaro, turcii căzuți la intrare abia 40 de co-

13. Ὁ βασιλεὺς οὖν ἀπαγορεύσας ἑαυτὸν, ἰστάμενος βασιάζων σπάθην καὶ ἀσπίδα, εἶπε λόγον λύπης ἄξιον· „Οὐκ ἔστι τις τῶν χριστιανῶν τοῦ λαβεῖν 287b τὴν κεφαλὴν μου ἀπ' ἐμοῦ;“ — Ἦν γὰρ μονώτατος ἀπολειφθεῖς. Τότε εἷς τῶν Τούρκων δούς αὐτῷ κατὰ πρόσωπον καὶ πλήξας, καὶ αὐτὸς τῷ Τούρκῳ ἑτέραν ἐχαρίσατο· τῶν ὀπισθεν δ' ἕτερος καιρίαν δούς πληγὴν, ἔπεσε κατὰ γῆς· οὐ γὰρ 5 ἤδεσαν, ὅτι ὁ βασιλεὺς ἐστίν, ἀλλ' ὡς κοινὸν στρατιώτην τοῦτον θανατώσαντες ἀφῆκαν.

14. Εἰσελθόντες δὲ οἱ Τοῦρκοι πλὴν τριῶν ἐν τῇ εἰσελεύσει οὐδεὶς ἄλλος ἀπώλετο· ἦν γὰρ ὥρα πρώτη τῆς ἡμέρας, οὐπω ὑπὲρ γῆν φανέντος. Εἰσελθόντων δὲ καὶ διασκεδασθέντων ἀπὸ τῆς πύλης Χαρισσοῦ ἕως τοῦ παλατίου τὸν ἀπαντήσαντα ἐφόνεον, ὁμοίως καὶ τὸν φεύγοντα. Κατέσφαξαν οὖν ἄνδρας μαχίμους ἕως χιλιάδας δύο. Καὶ γὰρ οἱ Τοῦρκοι ἐδεδοίκεσαν, ἦσαν γὰρ αἰεὶ διαλογιζόμενοι, ὅτι ἐντὸς τῆς πόλεως τοῦλάχιστον ἔσονται πολεμισταὶ ὡς πεντηκοντακισχίλιοι. Ἐν τούτῳ καὶ τοὺς δισχιλίους κατέσφαξαν. Εἰ γὰρ ἤδεσαν, ὅτι ὁ πᾶς τῶν ἐνόπλων στρατὸς οὐχ ὑπερβαίνει τοὺς ὀκτακισχιλίους, οὐκ ἂν ἀπώλεσαν 10 τινὰ· φιλοχρήματον γὰρ ὄν τὸ γένος τοῦτο, εἰ καὶ φονεὺς πατρικὸς ἐμπέσοι ἐν ταῖς χερσὶν αὐτῶν, διὰ χρυσοῦ ἀπολύουσιν. Πόσω μᾶλλον ὁ μὴ ἀδικήσας, ἀλλ' ὑπ' αὐτοῦ ἀδικούμενος; Καὶ γὰρ μετὰ τὸν πόλεμον ἐνέτυχον ἐγὼ πολλοῖς καὶ διηγῆσαντό μοι, πῶς· „Φοβούμενοι τοὺς ἔμπροσθεν, ἐσφάττομεν τοὺς προλαβόντας· καὶ γὰρ εἰ ἤδεμεν τσαύτην ἀπορίαν ἀνδρῶν ὑπάρχουσαν ἐν τῇ Πόλει, τοὺς 20 πάντας ὡς πρόβατα πεπρόκαμεν ἄν.“ — 238b

12 ἐδεδοίκεσαν Bek: ἐδεδοίκησαν P || 15 ὀκτακισχιλίους P<sub>1</sub>: ὀκτασχιλίους P || 20 ἤδεμεν *scripsi*: ἤδεμεν Bek: εἶδημεν P.

răbii mari de transport ar fi putut să-i încapă. Migne, Patr. Graeca, 158, 1076 B. — *și era ora întâia din zi*: adică de la răsăritul soarelui. Și după jurnalul lui Nicolo Barbaro, tot la răsăritul soarelui turcii au izbutit să pătrundă în oraș peste zidul surpat de la poarta sf. Roman. Ibid., 158, 1076 B. Aceeași știre ne dă și Leonard din Chios: „necdum Phoebus orbis perlustrat hemisphaerium, et tota urbs a paganis in praedam occupatur, încă soarele nu se ivește pe cer și tot orașul e ocupat și dat pradă păgînilor“. Ibid., 159, 941 D. — *au ucis... pînă la două mii*: după filoturcul Critobul, I, 67, 3, bizantini să fi murit de toți ca la 4 000 și căzuți în robie puțini peste 15 000. Dar Nicolo Barbaro în jurnalul său notează că omorul între creștini a fost atât de mare, încît străzile erau pline de sînge ca după o ploaie, de apă, iar în Marea de Marmara pluteau leșurile pe apă ca poamele. Iar numărul robilor de război a fost de 60 000 de oameni și prada de război de 200 000 de galbeni. Tot „la 60 00 creștini, legați toți de funii, cad în robie, vinctique omnes ad sexaginta millia funibus christiani captivantur“, ne spune Leonard din Chios. Migne, Patrologia Graeca, 158, 1076 D și 1077 A și 159, 942 B. — *toată oastea... nu trece de opt mii*: cp. cu 8. — *m-am întilnit... și m-au povestit*: vz. XXXVI, 2.

Icoane sfinte  
sparte cu  
secură.

15 15. Azapii de la curtea tiranului care au și numele de ieniceri, unii au alergat năvălind la palat, alții spre mănăstirea Marelui Înainte-mergător, numită Petra și la mănăstirea Maicii Domnului cea ca o Țarină, în care mi se afla atunci icoana  
5 Preacuratei Maicii Domnului. — „Acolo, o buze și gură, tu care ai să spui ce i s-a întâmplat icoanei pentru păcatele tale!“ — Silindu-se apos-  
tații să năvălească în grabă și aiurea, unul din nelegiuți întinzând secu-  
rea, cu lucrarea necuratelor lui mâini a despicat icoana în patru și, arun-  
când sorți, fiecare și-a luat partea sa cu podoaba ce s-a întâmplat să fie  
10 pe ea; și prădînd cinstitele odoare ale mănăstirii, au plecat mai departe.

16. Și au intrat în casa protostratorului și au deschis comorile adunate de mult din zile vechi, trezind din pat nobilele femei; căci era mai în 29 și somnul de dimineață se lăsase dulce pe ochii tinerilor băieți și fecioare; căci, ca ieri alaltăieri, în toată liniștea dormeau fără nici o grijă.

De ce lumea  
fugea spre sf.  
Sofia?

15 17. Atunci o ceată mare dintre nelegiuți a luat-o pe drumul  
ce duce la Biserica cea Mare. Și era de văzut din amîn-  
două părțile, ce plan? Căci fiind dimineață încă în zorii  
zilei, cîțiva bizantini, la năvălirea turcilor și fuga bizantinilor, au apu-  
cat-o înainte, ca să ajungă acasă și să-și pună la adăpost copiii și so-  
20 ția. Mergînd prin părțile pieții Taurului și trecînd de Coloana Crucii,  
cum erau plini de sînge pe haine, îi întrebau femeile: „Dar ce s-a în-  
tîmplat?“ — Cînd au auzit spunîndu-li-se acea nenorocită știre: „duș-  
manii-s înăuntrul zidurilor orașului șiucid pe bizantini“, mai întii n-au  
crezut, ci mai degrabă și-au bătut joc și l-au socotit de nimic ca pe  
25 unul ce cobește a nenorocire; dar după acesta pe al doilea și după el  
iar pe altul, plini toți de sînge, au cunoscut că paharul urgiei dom-  
nului: s-a apropiat de buze. Și atunci femeile toate și bărbați și călu-  
gări și călugărițe au început să alerge la Biserica cea Mare; și copiii  
cei mici, și-i duceau în brațe, bărbați și femei, lăsîndu-și casele oricui

15: *Azapii*: vz. XXXVII, 7. — *mănăstirea... numită Petra*: această mănăstire, închinată sf. Ioan Botezătorul, odată mare și vestită, azi e dispărută; se crede că era așezată în incinta conacului de mai tîrziu din Stambul al domnului Moldovei, cunoscut sub numele de Bogdan Serai; vz. R. Janin, *Les sanctuaires de Petra*, în „Echos d'Orient“, 35 (1936), p. 55—62 și 37 (1938), p. 331—332. — *mănăstirea Maicii Domnului cea ca o Țarină*: vz. XXXVIII, 10.

16: *în casa protostratorului*: vz. XL, 7: *unde-i Paleolog protostratorul cu cei doi feciori ai lui?* Acesta e un Teofil Paleolog, a cărui moarte la cucerirea Constantinopolei din 1453 o amintește și Leonard din Chios; vz. Migne, *Patrologia Graeca*, 159, 941 B și Av. Th. Papadopoulos, *Versuch einer Genealogie der Palaiologen*, Diss. München. 1938, nr. 166. *Despre protostrator* vz. XXXII, 1: *protostratorului Iancu*. — *era mai în 29*: vz. și G. Sfranțes, 1061 B: „La 29 mai, marți în zorii zilei, sultanul a luat orașul“ (G. Franțes, 288, 17).

15. Οἱ δὲ τῆς αὐλῆς τοῦ τυράννου ἀζάπηδες, οἱ καὶ γενίτζαροι κέκληνται, οἱ μὲν ἐν τῷ παλατίῳ κατέδραμον, οἱ δὲ πρὸς τὴν Μεγάλου Προδρόμου μονὴν τὴν ἐπικεκλημένην Πέτραν καὶ ἐν τῇ μονῇ τῆς Χώρας, ἐν ἧ καὶ ἡ εἰκὼν τῆς πανάγνου μου Θεομήτορος ἦν εὐρισκομένη τότε. — „Ἐκεῖ, ὧ γλῶσσα καὶ χεῖλη, ἡ μέλλουσα φθέγγασθαι τὰ τῇ εἰκόνι συμβάντα διὰ τὰς ἀμαρτίας σου.“ — Ἄγωνιζόμενοι οἱ ἀποστάται τοῦ καταδραμεῖν καὶ ἄλλοθι, πέλεκυν ὁ εἷς τῶν ἀσεβῶν ἐκτείνας ὑπουργούντων τῶν μαρῶν χειρῶν αὐτοῦ εἰς τέσσαρα διεῖλε καὶ τὸ σὺν τῷ τύχοντι κόσμῳ ἕκαστος τὸ ἴδιον μερίδιον ἔλαβε, κλῆρον βαλόντες· καὶ τὰ τῆς μονῆς τίμια σκευὴ ἀρπάσαντες ὤχοντο.

16. Καὶ εἰς τὸν τοῦ πρωτοστράτορος οἶκον ἐμβάντες, θησαυροὺς ἤνοιξαν τοὺς πρόπαλαι θησαυρισθέντας ἐξ ἡμερῶν παλαιῶν, ἐξυπνίζοντες τὰς εὐγενίδας ἐκ τῆς κοίτης· ἦν γὰρ ὁ Μάϊος φέρων εἴκοσι ἐννέα καὶ ὁ πρωῖνός ὕπνος ἡδὺς ἦν ἐν ὀφθαλμοῖς τῶν νέων καὶ νεανίδων· ὡς χθὲς γὰρ καὶ πρότρυτα θαρρόωντες ἀμερίμνωσ ἐκοιτάζοντο.

17. Τότε στίφος πολὺ τῶν ἀσεβῶν ὤχετο τὸν δρόμον τὸν ἀπάγοντα ἐν τῇ Μεγάλῃ Ἐκκλησίᾳ. Καὶ ἦν ἰδεῖν ἐξ ἑκατέρων τῶν μερῶν, τί τέχνασμα; Πρωτῆς γὰρ οὔσης, ἔτι λυκοφεγγούσης τῆς ἡμέρας, τινὲς τῶν Ῥωμαίων ἐν τῇ εἰσβολῇ τῶν Τούρκων καὶ τῇ φυγῇ τῶν πολιτῶν ἔφθασαν φεύγοντες τοῦ καταλαβεῖν τὰς οἰκίας καὶ προμηθεύσασθαι τὰ τέκνα καὶ τὴν γυναῖκα. Διαβαίνοντες οὖν τοῖς μέρεσι τοῦ Ταύρου καὶ περαιοῦντες τὸν Κίονα τοῦ Σταυροῦ, αἱματόφυρτοι ὄντες ἠρωτῶντο παρὰ τῶν γυναικῶν· „Τί ἄρα τὸ ἀποβάν;“ — Ὡς οὖν ἤκουσαν τὴν ἀπενκαίαν ἐκείνην φωνήν· „Ἐντὸς τοῦ τείχους τῆς πόλεως πολέμιοι κατασφάτοντες τοὺς Ῥωμαίους“ τὸ μὲν πρῶτον οὐκ ἐπίστευσαν, ἀλλὰ μᾶλλον καὶ ὑβρίσαντες καὶ ἐξουθενήσαντες ὡς ἀπαίσιον μηνυτήν, ὀπισθεν δὲ τούτου ἕτερον καὶ μετ’ αὐτὸν ἄλλον, ὅλους αἱματοφύρτους, ἔγνωσαν, ὅτι ἤγγικεν ἐν χεῖλεσι τὸ ποτήριον τῆς ὀργῆς Κυρίου. Πᾶσαι οὖν γυναῖκες καὶ ἄνδρες, μοναχοί, μονάζουσαι ἐν τῇ Μεγάλῃ Ἐκκλησίᾳ, ἔθειον βαστάζοντες ἐν ταῖς ὠλέναις τὰ νήπια αὐτῶν,

8 τὸ, *scripsi*: τῷ P: om. Bull || 23—24 ὑβρούσαντες P: ὑβρούσαντες P<sub>1</sub>.

17: *Si era de văzut din amîndouă părțile, ce plan? Turcii alergau spre Biserica cea Mare Sf. Sofia în nădejdea unei prăzi bogate, iar creștinii în nădejdea să scape cu viață după profeția mincinoasă, că turcii nu vor ajunge decît pînă la Coloana lui Constantin cel Mare. — prin părțile (τοῖς μέρεσι dativ de loc) pieșii Taurului: fost forum Theodosii, numit Taurului după statuia antică de bronz ce împodobea piața; era cam în regiunea, unde se înalță azi gîmnia sultanului Baiazid II. După L. Chalc., II, 161, 4 profeția spunea că turcii au să ajungă numai în această piață. Despre acest forum tauri vz. A. M. Schneider, Byzanz, Vorarbeiten zur Topographie und Archäologie der Stadt, în „Istambuler Forschungen“, 8, p. 17—22; și R. Janin, La topographie de Constantinople byzantine, în „Echos d'Orient“, 38 (1939), p. 134—135. — Coloana Crucii: sau Coloana lui Constantin cel Mare, de granit roșu, s-a păstrat în bună parte pînă azi și e cunoscută sub numele de Coloana arsă. — pârharul urgiei domnului: Isaia, 51, 17 și Apocalips, 14, 10.*

vrea să intre. Și se putea vedea această stradă înțesată de mulțime de oameni.

5 18. Și de ce își căutau cu toții scăparea în Biserica cea Mare? De mulți ani s-au fost auzit spusele unor profeți mincinoși, cum că orașul are să fie dat turcilor și că au să intre înăuntru cu putere și că bizan-

10 tinii au să fie bătuiți de ei pînă la Coloana lui Constantin cel Mare. După aceea însă se va coborî un înger cu sabia în mînă și va da împărăția și sabia unui bărbat necunoscut, ce are să se găsească atunci stînd lîngă coloană, un om simplu de tot și sărăcăcios, și-i va spune:

15 „Ține această sabie și răzbună poporul domnului“. — Atunci turcii vor lua-o înapoi la fugă și bizantinii îi vor goni tăindu-i și-i vor alunga și din Constantinopole și din apus și din părțile de răsărit pînă la granițele Persiei într-un loc numit Monodendrion. Socotind unii că aceste se vor împlini, alergau și îndemneau și pe alții să alerge. Acesta era

20 gîndul bizantinilor care le umbla prin cap de mulți ani, ceea ce s-a făcut acuma, că: „dacă vom lăsa în urma noastră Coloana Crucii, vom scăpa de urgia ce vine“. Și s-a umplut într-o singură oră acea biserică foarte mare, și de bărbați și de femei și sus și jos și în încăperile de lături și peste tot locul mulțime nenumărată. Incuind porțile, stăteau cu speranța că acel loc îi va mintui.

19. O, romei fără de noroc, o nenorociților, biserica pe care ieri alaltăieri o numeați speluncă și altar păgin de eretici și om din voi nu intra înăuntru, ca să nu se pîngărească, pentru că înăuntrul ei au litur-

25 ghisit cei ce au îmbrățișat unirea bisericii, acum din cauza urgiei ce a venit, ați alergat într-însa ca să vă aducă mîntuire?! Ci nici cînd dreapta urgie a venit asupra-vă, inimile nu vi le-a mișcat spre pace! Căci și într-o împrejurare atît de mare, dacă un înger s-ar coborî din cer și v-ar întreba: „Dacă primiți unirea și o stare pașnică în biserică, voi alunga dușmanii din oraș“, nu v-ați împăca. Și dacă v-ați împăca,

30 împăcarea voastră ar fi o minciună. O știu cei ce înainte de cîteva zile o spuneau: „Mai bine să cădem în mîinile turcilor decît a frîncilor“.

**Turcii în sf. Sofia.** 20. Atunci turcii prădînd, omorînd, robînd, au ajuns la biserică, înainte încă de a fi trecut ora întîii din zi, și găsind ușile încuiate, le-au dat jos cu topoarele fără nici o întîrziere. Intrînd înăuntru cu săbiile în mînă și vîzînd poporul adunat cu zecile de mii,

---

19: *πρὸ* adverb; și *τὴν χθὲς* scilicet *ἡμέραν* acuzativ al întinderii în timp. — *înainte de cîteva zile*: vz. XXXVIII, 10. — Perorațiile lui Duca în contra bizantinilor potrivnici unirii bisericilor pot fi asemănată cu același fel de perorații ale compatriotului său mitropolitul latin al Lesbosului Leonard din Chios din scri-soarea ce o trimite la 15 august 1453 papei despre căderea Constantinopolei; vz.



ἄνδρες τε καὶ γυναῖκες, ἀφέντες τοὺς οἴκους αὐτῶν τῷ βουλομένῳ χωρεῖν. Καὶ ἦν ἰδεῖν τὴν ἀγυιὰν ἐκείνην πεπυκνωμένην πλήρης ἀνθρώπων.

18. Τὸ δὲ προσφεύγειν ἐν τῇ Μεγάλῃ Ἐκκλησίᾳ τοὺς πάντας, τί; Ἦσαν πρὸ πολλῶν χρόνων ἀκούοντες παρὰ τινων ψευδομάντεων, πῶς μέλλει Τούρκοις 5 παραδοθῆναι ἢ πόλις καὶ εἰσελθεῖν ἐντὸς μετὰ δυνάμει καὶ κατακόπτεσθαι τοὺς Ῥωμαίους παρ' αὐτῶν ἄχρι τοῦ Κίονος τοῦ Μεγάλου Κωνσταντίνου. Μετὰ δὲ ταῦτα καταβάς ἄγγελος φέρων ῥομφαίαν παραδώσει τὴν βασιλείαν σὺν τῇ ῥομφαίᾳ ἀωνύμῳ τινὶ ἀνδρὶ εὐρεθέντι τότε ἐν τῷ κίονι ἰσταμένῳ, λίαν ἀπεριττω καὶ πενιχρῷ καὶ ἐρεῖ αὐτῷ. „Λαβὲ τὴν ῥομφαίαν ταύτην καὶ ἐκδίκησον τὸν λαὸν Κυρίου.“ — Τότε τροπὴν ἔξονται οἱ Τούρκοι καὶ οἱ Ῥωμαῖοι καταδιώξουσιν αὐτούς κόπτοντες καὶ ἐξελάουσιν καὶ ἐκ τῆς Πόλεως καὶ ἀπὸ τῆς δύσεως καὶ ἀπὸ τῶν τῆς ἀνατολῆς μερῶν ἄχρι ὀρίων Περσίας ἐν τόπῳ καλουμένῳ Μονοδενδρίῳ. Ταῦτά τινες ὡς ἀποβησόμενα ἔχοντες, ἔτρεχον καὶ τοὺς ἄλλους ἐσυμβούλευον 15 τρέχειν. Αὕτη ἦν τῶν Ῥωμαίων ἡ σκέψις, ἦν καὶ πρὸ χρόνων πολλῶν ἦσαν μελετῶντες, τὸ νῦν πραχθέν, ὅτι. „Εἰ καταλείψομεν τὸν Κίονα τοῦ Σταυροῦ ἐξόπισθεν ἡμῶν, φευξόμεθα τῆς μελλούσης ὀργῆς.“ — Καὶ αὕτη ἦν ἡ φυγὴ τῆς ἐν τῇ Μεγάλῃ Ἐκκλησίᾳ εἰσόδου. Ἐγένετο οὖν ἐν μιᾷ ὥρᾳ ὁ ὑπερμεγέθης ἐκεῖνος ναὸς πλήρης ἀνδρῶν τε καὶ γυναικῶν καὶ κάτω καὶ ἄνω καὶ ἐν τοῖς περιούλοις καὶ ἐν παντὶ τόπῳ ὄχλος ἀναρίθμητος. Κλείσαντες δὲ τὰς θύρας εἰστήκεσαν τὴν παρ' αὐτοῦ σωτηρίαν ἐλπίζοντες. 20

19. Ὡ δύστηνοι Ῥωμαῖοι, ὧ ἄθλιοι, τὸν ναόν, ὃν ἐκαλεῖτε χθὲς καὶ πρὸ τὴν χθὲς σπήλαιον καὶ βωμὸν αἰρετικῶν καὶ ἀνθρώπος οὐκ εἰσέρχεται ἐξ ὑμῶν ἐντός, ἵνα μὴ μιανθῇ διὰ τὸ ἱερουργῆσαι ἔνδεον τοὺς τὴν ἔνωσιν τῆς ἐκκλησίας ἀσπαζομένους, νῦν ἔνεκα τῆς ἐπελθούσης ὀργῆς ὡς σωτήριον λύτρον ἐνδύεσθε; Ἄλλ' οὐδὲ τῆς δικαίας ὀργῆς ἐπελθούσης ἐκίνησεν ἂν τὰ σπλάγχνα ὑμῶν πρὸς 25 εἰρήνην. Καὶ γὰρ ἐν τοσαύτῃ περιστάσει εἰ ἄγγελος κατήρχετο ἀπ' οὐρανοῦ ἐρωτῶν ὑμᾶς. „Εἰ δέχεσθε τὴν ἔνωσιν καὶ τὴν εἰρηνικὴν κατάστασιν τῆς ἐκκλησίας, διώξω τοὺς ἐχθρούς ἐκ τῆς πόλεως,“ οὐκ ἂν συνετίθεσθε. Εἰ δὲ καὶ συνετίθεσθε, 291b ψεῦδος ἂν ἦν τὸ συντιθέμενον. Ἰσασιν οἱ εἰπόντες πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν. „Κρεῖττον ἐμπεσεῖν εἰς χεῖρας Τούρκων ἢ Φράγκων.“ 30

20. Τότε οἱ Τούρκοι κουρσεύοντες, σφάττοντες, αἰχμαλωτίζοντες ἔφθασαν ἐν τῷ ναῷ οὐπω πρώτης ὥρας παρελθούσης καὶ εὐρόντες τὰς πύλας κεκλεισμένας σὺν τοῖς πελέκεσιν ἔβαλον κάτω μὴ βραδύναντες, Ἐλθόντες δὲ ἕφιφρησι

9 λάβε P || 18—19 περιούλοις P: περιουλίους Bull || 22 εἰσερχετο P: εἰσῆρχετο Bull.

Migne, Patrologia Graeca, 159, 943 B: „O miseros et miserabiles Graecos... O greci nenorociți și vrednici de milă“ ș.a.m.d. et passim.

20: *ora intii din zi*: adică, înainte de a fi trecut o oră după răsăritul soarelui. — *adunat cu zecile de mii*: Biserica cea Mare Sf. Sofia e un dreptunghi de 77 m lungime și 72 m lărgime și poate cuprinde cu galeriile de sus peste zece mii de oameni. De aceea am și tradus „cu zecile de mii“, deși s-ar putea traduce și „în număr nespus de mare“.

fiecare își lega robul lui; căci acolo nu mai era nimeni cine să spună: nu; sau care să nu se predea ca un miel. Cine ar putea povesti nenorocirea de acolo? Cine va povesti plînsetele și țipetele copiilor și lacrimile cu strigăt mare ale mamelor și vaietele părinților ce s-au făcut atunci? Cel  
 5 din urmă turc căuta pe cea mai delicată. Pe cea mai frumoasă între călugărițe o apuca mai întîi unul, altul însă mai mare și mai tare smulgîndu-i-o, o lega. Pricină de a fi apucată și tîrită erau cozile părului, descoperirea pieptului și a sînilor, înălțarea brațelor. Atunci a fost legată  
 10 roaba împreună cu doamna, stăpînul cu sclavul, arhimandritul cu portarul, tineri plăpînzi cu fecioare, fecioare pe care soarele nu le vedea, fecioare pe care tatăl lor abia de le vedea, erau tîrite, căci dacă se împotriveau, erau și bătute cu toiege. Căci jefuitorul voia să-și ducă prada la o parte și, purtîndu-și-o la adăpost, voia iar să se întoarcă și să facă a  
 15 doua și a treia pradă. Erau grăbiți răpitorii, răzbunătorii lui dumnezeu; și într-o singură oră se puleau vedea toți legați, bărbații cu funiile, femeile cu basmalele lor. Și erau de văzut rînduri nesfîrșite, ieșind din biserică și din altarele bisericii și mai și decît cirezile și turmele de oi. Și plîngeau și se văietau și cine să se îndure nu era.

21. Cum s-au petrecut însă lucrurile în biserică? Ce să spun sau ce  
 20 voi grăi. Limba s-a lipit de cerul gurii mele; suflarea nu pot să mi-o trag, căci gura mi s-a încheștat. În aceeași oră ciinii au sfărîmat sfintele icoane și le-au despoiat de podoabă; odoare, sfeșnice, acoperămintele sfintei mese, candelabre, candelile, unele le stricau, altele le luau. Cinstitele și sfintele vase din sfînta vistierie, lucrate în aur și argint și din alt  
 25 material de preț, dintr-o mișcare pe toate le-au strîns, lăsînd biserica pustie și goală, fără să lase nimic în urma lor.

22. Atunci s-a împlinit și în Sionul cel nou cele ce sînt spuse de  
 30 dumnezeu prin Amos profetul: „Acestea spune domnul dumnezeu atotțitorul: Mă voi răzbuna asupra altarelor din Betel și coarnele altarului vor fi săpate adînc și vor cădea sub pămînt; și voi sfărîma și dărîma casa de iarnă peste cea de vară și se vor prăpădi casele cele de fildeș și vor dispărea și multe alte case, spune domnul. Sărbătorile voastre le-am urît și la praznicele voastre nu simt nici o plăcere; de aceea dacă o să-mi aduceți arderile de tot și jertfele voastre, nu mă voi uita la ele. Îndepăr-

παρθένους ἕς οὐχ... ἐλκόμεναι, cp. cu κόραι πολλὰί μὴπω πρότερον ἀνδράσιν ὀφθεῖσαι μηδὲ τῆς πατρικῆς οἰκίας ἐξιέναι καταθαρήσασαι ...χερσὶν ἀνδρῶν ἐκρατοῦντο „copile multe pe care mai înainte bărbați nu le-au văzut și care n-au avut curajul să iasă nici din casa părintească... erau ținute în mîini de bărbați“. Ioan Anagnostes, Περὶ ἀλώσεως Θεσσαλονίκης ed. Bonn, p. 511, 10. — Ἐβιάζοντο οἱ ἄρπαγες cp. cu σπουδάζοντες ἀρπάσαι „grăbindu-se să răpească“ Ibid., 510, 9; vz. și XXIX, 5.

ἐντὸς καὶ ἰδόντες τὸν μυριάριθμον δῆμον, ἕκαστος τὸν ἴδιον αἰχμάλωτον ἐδέσμει· οὐ γὰρ ἦν ἐκεῖ ὁ ἀντιλέγων ἢ ὁ μὴ προδιδούς ἑαυτὸν ὡς πρόβατον. Τίς ἐστίν, ὃς διηγῆσεται τὴν ἐκεῖ συμφορὰν; Τίς τοὺς γεγονότας τότε κλαυθμούς καὶ τὰς φωνὰς τῶν νηπίων καὶ τὰ σὺν βοῇ δάκρυα τῶν μητέρων καὶ τῶν πατέρων τοὺς ὀδυρμούς διηγῆσεται; Ὁ τυχὼν Τοῦρκος τὴν τρυφερωτέραν ἐρεύνα. Τὴν ὠραίαν 5 ἐν μοναζούσαις προκατεῖχε μὲν εἷς, ἄλλος δὲ δυνάστης ἀρπάζων ἐδέσμει· ἡ δὲ τῆς ἀρπαγῆς καὶ τοῦ ἔλκυσμοῦ αἰτία πλόκαμοι τριχῶν, στηθῶν καὶ μασθῶν ἀποκαλύψεις, βραχιόνων ἐκτάσεις. Τότε ἐδεσμεῖτο δούλη σὺν τῇ κυρία, δεσπότης σὺν τῷ ἀργυρωνήτῳ, ἀρχιμανδρίτῃ σὺν τῷ θυρωρῷ, τρυφεροὶ νέοι σὺν παρθένοις, παρθένους ἅς οὐχ ἑώρα ἥλιος, παρθένους ἅς αὐτὸς ὁ γεννήσας μόλις ἔβλεπεν, ἐλκόμενοι, εἰ γὰρ καὶ βία ἀντωθοῦντο, καὶ ῥαβδιζόμενοι. Ἡβούλετο γὰρ ὁ σκυλεύσας εἰς τόπον ἄγειν καί, παρακαταθέμενος ἐν ἀσφαλείᾳ, στραφῆναι καὶ 10 δευτέραν πραιδαν ποιῆσαι καὶ τρίτην. Ἐβιάζοντο οἱ ἄρπαγες, οἱ ἐκδικηταὶ τοῦ Θεοῦ· καὶ πάντα μὲν ἦν ἰδεῖν ἐν μιᾷ ὥρᾳ δεσμωθέντας, τοὺς μὲν ἄρῥενας σὺν κλωδίοις, τὰς δὲ γυναῖκας σὺν τοῖς σουδαρίοις αὐτῶν. Καὶ ἦν ἰδεῖν ὀρμαθοὺς 15 ἐξερχομένους ἀπείρους ἐκ τοῦ ναοῦ καὶ ἐκ τῶν ἀδύτων τοῦ ναοῦ, ὑπὲρ ἀγέλας καὶ ποίμνια προβάτων. Κλαίοντες, ὀδυρόμενοι καὶ ὁ ἐλεῶν οὐκ ἦν.

21. Τὰ δὲ τοῦ ναοῦ πῶς; τί εἶπω ἢ τί λαλήσω; Ἐκολλήθη ἡ γλῶσσά μου τῷ λάρυγγί μου· οὐ δύναμαι ἐλκύσαι πνεῦμα τοῦ στόματός μου φραγέντος. Αὐθωρόν οἱ κύνες τὰς ἀγίας εἰκόνας κατέκοιψαν, τὸν κόσμον ἀφελόντες, τὰς ἀλύσεις, 20 μανουάλια, ἐνδυστὰς τῆς ἀγίας τραπέζης, τὰ φωτοδόχα ἀγγεῖα, ἄλλα φθειρόντες, ἕτερα λαμβάνοντες. Τὰ τοῦ ἱεροῦ σκευοφυλακίου τίμια καὶ ἱερὰ σκευή, χρυσᾶ τε καὶ ἀργυρᾶ καὶ ἐξ ἄλλης τιμίας ὕλης κατασκευασθέντα, ἅπαντα ἐν μιᾷ ῥοπῇ συνήγαγον, ἀφέντες τὸν ναὸν ἔρημον καὶ γυμνόν, μηδοτιοῦν καταλείψαντες. 25

22. Τότε ἐπληροῦντο καὶ ἐν τῇ νέᾳ Σιών τὰ παρὰ τοῦ Θεοῦ διὰ τοῦ Ἀμῶς τοῦ προφήτου λεγόμενα· „Τάδε λέγει Κύριος ὁ Θεὸς ὁ παντοκράτωρ. Ἐκδικήσω ἐπὶ τὰ θυσιαστήρια Βεδῆλ καὶ κατασκαφήσεται τὰ κέρατα τοῦ θυσιαστηρίου καὶ πεσοῦνται ὑπὸ τὴν γῆν· καὶ συντριψῶ καὶ πατάξω τὸν οἶκον τὸν περὶ πτερον ἐπὶ τὸν οἶκον τὸν θερινόν καὶ ἀπολοῦνται οἱ οἴκοι οἱ ἐλεφάντινοι καὶ ἀφανισθῆσονται οἴκοι ἕτεροι, πολλοί, λέγει Κύριος. Ἀπῶσμαι τὰς ἑορτὰς ὑμῶν 30 καὶ οὐ μὴ ὀσφρανθῶ ἐν ταῖς πανηγύρεσιν ὑμῶν· διότι εἰ ἐνέγκητέ μοι ὄλοκαυ-

5 ἐρεύνα P || 7 στηθῶν P || 16 ὑπερ P: ὡπερ Bull || 19 φραγέντος P: σφραγέντος Bull || 20—21 ἀλύσους *supra* ου *scripto* ειP || 32 *supra* ἑορταῖς *scribit* πανηγύρεσιν P.

20 și 21: Despre turcii în Sf. Sofia și prădăciunile și robirile făcute, vz. Leonard din Chios, în Migne, Patrologia Graeca, 159, 941 D și 942 A; L. Chalc., II, 161, 8—13 și G. Sfranțes, 288, 19—290, 17. Descrierile lui Duca însă sînt cele mai dramatice și mai mișcătoare.

21: *Limba s-a lipit*: Iov. 29, 10; Psalmi, 21, 16; 136 (137), 6.

22: *în Sionul cel nou*: în Constantinopole. — prin Amos profetul: 3, 14—15; 5, 21—23; 8, 2—6, 9—10.

tează de la mine răsunetul cîntărilor tale și sunetul instrumentelor tale nu-l voi asculta. Și a spus domnul către mine : a venit sfîrșitul asupra poporului meu Israil ! Și încă nu adaug nimic, ca să-l iert pe el ; și în ziua aceea vor țipa tavanurile templului, spune domnul. Ascultați aceea voi ce dimineața stoarceți pe sărac și voi ce asupriți pe sărmanii de pe pămînt, voi ce spuneți : cînd va veni luna și vom vinde ; cînd va veni săptămîna și vom deschide magaziiile, spre a micșora măsura și a spori greutatea și a face cîntarul nedrept, spre a cumpăra pe săraci pentru bani și pe cei sărmani pentru încălțăminte. În ziua aceea, zice domnul, va apune soarele la amiază și se va întuneca ziua mare pe pămînt. Și voi schimba sărbătorile voastre în jale și toate cîntecele voastre în tînguire“.

**Ziua sf. Teodosia.** 23. Căci s-a întimplat ca în acea zi înfricoșătoare a sfîrșitului Constantinopolei să se serbeze și să se prăznuiască pomenirea mucenicei cuvioasa Teodosia. Și se serba de tot poporul ; și era mulțime mare de femei și bărbați care de cu seară au priveghiat peste noapte la sicriul cuvioasei ; mai mulți însă dimineața, cînd s-a făcut de ziuă, au mers să se închine, femeile cu bărbații lor, aducînd lumînări și tămîie ; și femeile, frumos gătite și împodobite cum erau, deodată au căzut în capcana turcilor. Căci de unde aveau să afle, la o întindere atît de mare a orașului, urgia venită dintr-o dată ?! O știu cei ce-i cunosc întinderea.

**La zidul dinspre mare, lupta ține încă.** 24. Această văpaie amenințătoare despre care am vorbit, s-a aprîns și continua să ardă de la poarta lui Charsias și a sfîntului Roman și dinspre palat, la corăbii însă și în port împotrivirea a continuat și n-a dat turcilor răgaz să pună scările la ziduri. Bizantinii aruncînd cu pietre și săgeți, au fost mai tari ca turcii pînă la ora trei din zi, pînă ce a venit și a ajuns o parte din cei ce prădau dis-de-dimineață înăuntru orașului ; zărind pe bizantini că luptă în contra turcilor de afară, au început să strige, cît îi ținea puterea, și au alergat sus pe ziduri. Cînd bizantinii au văzut pe turci înăuntru orașului, au izbucnit în glas de durere și strigînd : vai, cădeau jos de pe

23 : *pomenirea mucenicei cuvioasa Teodosia* : într-adevăr biserica noastră serbează amintirea sf. Teodosia la 29 mai. Biserica sf. Teodosia, ridicată prin secolul al 9-lea, este gîmă de azi Gul-giami, mult adăugată și transformată (vz. Ch. Diehl, Manuel d'art bizantin. Paris, 1925, vol. I, p. 433) ; era așezată lângă zidul de odinioară, azi dispărut complet, dinspre Cornul de Aur ; și o poartă în acest zid, venind cam în dreptul gîmiei de azi a sultanului Selim, se chema poarta sf. Teodosia după biserica din apropiere. — *la o întindere atît de mare a orașului* : mă-

τώματα καὶ θυσίας ὑμῶν οὐκ ἐπιβλέψομαι. Μετάστησον ἀπ' ἐμοῦ ἦχον ὕδῶν σου καὶ ψαλμὸν ὀργάνων σου οὐκ ἀκούσομαι. Καὶ εἶπε Κύριος πρὸς με· ἦκει τὸ πέρας ἐπὶ τὸν λαόν μου Ἰσραήλ. Οὐκέτι οὐ μὴ προσθῶ τοῦ παρελθεῖν αὐτόν· καὶ ὀλολύξει τὰ φαινώματα τοῦ ναοῦ ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ, λέγει Κύριος. Ἀκούσατε δὴ ταῦτα οἱ ἐκθλίβοντες εἰς τὸ πρῶτὸ πένθητα καὶ καταδυναστεύοντες πτωχοὺς ἀπὸ τῆς γῆς, οἱ λέγοντες· πότε διελεύσεται ὁ μὴν καὶ ἐμπολήσομεν· καὶ πότε ἦξει τὰ σάββατα καὶ ἀνοίξομεν θησαυροὺς τοῦ ποιῆσαι μικρὸν τὸ μέτρον καὶ τοῦ μεγαλῦναι στάθμιον καὶ ποιῆσαι ζυγὸν ἄδικον, τοῦ κτᾶσθαι ἐν ἀργυρίῳ πτωχοὺς καὶ ταπεινοὺς ἀνθ' ὑποδημάτων. Ἐν ἐκείνῃ ἡμέρᾳ, λέγει Κύριος, δύσεται ὁ ἥλιος μεσημβρίας καὶ συσκοτάσει ἐπὶ γῆς ἐν ἡμέρᾳ φωτός. Καὶ μεταστρέψω τὰς ἐορτὰς ὑμῶν εἰς πένθος καὶ πάσας τὰς ὑδάς ὑμῶν εἰς θρῆνον.“

23. Ἔτυχε γὰρ ἐν ἐκείνῃ τῇ φοβερᾷ ἡμέρᾳ τῆς συντελείας τῆς Πόλεως ἐορτάζεσθαι καὶ πανηγυρίζειν τὴν μνήμην τῆς ὀσιομάρτυρος Θεοδοσίας. Ἐτελείτο οὖν ἐορτὴ πάνδημος· ἦσαν γὰρ καὶ ἀφ' ἐσπέρας πλείσται καὶ πλείστοι διανυκτιρεύσαντες ἐν τῇ σορῶ τῆς ὀσίας, οἱ πλείονες δὲ πρῶτῃ ἡμέρᾳ γενομένης, αἱ γυναῖκες σὺν τοῖς ἀνδράσιν αὐτῶν ἀπερχόμεναι εἰς προσκύνησιν, φέρουσαι κηροὺς καὶ θυμιάματα, περικεκαλλωπισμένοι καὶ περικεκοσμημένοι οὔσαι, ἐξαίφνης ἐν ταῖς παγίσιν τῶν Τούρκων ἐνέπεσον. Ποῦ γὰρ εἶχον ἐννοῆσαι τὴν ἐξαίφνης ὀργὴν εἰς τοσοῦτον εὖρος τῆς πόλεως; Ἰσαὶν οἱ εἰδότες τὸ μέγεθος.

24. Αὕτη ἡ ἀπειλή, ἣν εἰρήκαμεν, ὑπῆρχεν ἀναφθεῖσα καὶ καίουσα ἐκ τῆς Χαρσοῦ πύλης καὶ τοῦ ἁγίου Ῥωμανοῦ καὶ τοῦ μέρους τοῦ παλατίου, ἣ δὲ τῶν πλοίων καὶ τοῦ λιμένος ἀντίστασις οὐκ ἐνεδίδου χώραν τοῖς Τούρκοις τοῦ στήσαι τὰς κλίμακας ἐν τοῖς τείχεσιν. Ἦσαν οἱ Ῥωμαῖοι ἐπικρατέστεροι τῶν Τούρκων, βάλλοντες λίθοις καὶ βέλεσι ἄχρι τρίτης ὥρας τῆς ἡμέρας, ἕως οὔ, ἐλθόν καὶ καταντήσαν μέρος τῶν σκυλευόντων ἀπὸ πρῶτης ἐντὸς τῆς πόλεως καὶ ἰδόντες τοὺς Ῥωμαίους πολεμίζοντας τοὺς ἔξω καὶ φωνήν, ὄση δύναμις, ἀφέντες ἔδραμον ἐπάνω τῶν τειχέων. Οἱ δὲ Ῥωμαῖοι τοὺς Τούρκους ἰδόντες ἐντὸς τῆς πόλεως καὶ φωνὴν ἀφέντες ὀδυνηράν· τὸ οἴμοι, ἀπὸ τοῦ τείχους κατέπιπτον.“

4 ἀκού *linea desinente*, *deinde* ἀκούσατε P || 25 καταντήσαν Bull: καταντήσας P || 27 τειχέων P || 28 ἀφέντες *bis* P.

rimea Constantinoplei bizantine impresionează și azi, darămite în timpurile de atunci ?!

24: cp. și Critobul, I, 63. — *văpaie amenințătoare*: adică pătrunderea turcilor în oraș și jafurile lor, începînd prin Cheroporta dinspre palat și continuînd la sud prin porțile lui Charsias vz. XXXVII, 8 și sf. Roman și peste zidul surpat din valea pîrăului Licos dintre aceste două porți. Și azi, zidul cel mare dinspre uscat fiind de altfel destul de bine păstrat, se cunoaște că pe acolo a avut loc pătrunderea turcilor. Cp. și jurnalul lui Nicolo Barbaro, Migne, Patrologia Graeca, 158, 1076 B. — *pînă la ora trei din zi*: adică pînă spre ora 9 dimineața.

zid, căci bizantinii nu mai aveau acolo nici o putere de rezistență. Atunci și turcii de pe corăbii văzînd pe cei dinăuntru, au cunoscut că orașul e cucerit și, în grabă mare punînd scările, s-au repezit înăuntru și, spărgînd porțile, au intrat cu toții.

5 **Prinderea** 25. Cînd a văzut și marele duce pe turci venind spre locul,  
**marelui duce.** unde stătea, căci el cu cinci sute avea grijă de Poarta Împărătească, s-a lăsat de păzit poarta și cu puțini s-a retras spre casa lui. Căci se împrăștiaseră toți și unii, încă înainte de a ajunge acasă, au fost prinși și robiți; alții au ajuns acasă, dar le-au găsit pustii de copii și  
 10 soție și de lucruri și, pînă, să apuce să suspine și să plîngă, au fost legați și ei cu mîinile la spate. Alții venind la casele lor, au dat peste soție și copii, ducîndu-i acum, și au fost legați și puși și ei în obezi împreună cu prea iubiții lor și cu soția. Iar pe bătrîni din casă, cei care nu puteau ieși din locuință fie de boală fie de bătrînețe, pe toți și pe toate  
 15 îi ucideau fără milă. Copiii nou născuți îi aruncau pe drumuri.

26. Marele duce și-a găsit fetele și feciorii și soția, căci era bolnavă; ei se închiseseră în turn și nu-i lăseau pe turci să intre; el însă a fost prins cu cei ce-l urmau de aproape; și a trimis tiranul cîtiva oameni de ai săi și-l păzeau și pe el și toată casa lui. Cît despre turcii care apuca-  
 20 seră să înconjure de mai înainte casa ducelui, le-a dat arginți destui, așa încît să se vadă că și-a răscumpărat de la ei jurămîntul; și era păzit cu toată casa lui.

27. Și toți turcii care au intrat în Constantinopole, chiar și cei ce pășteau catîrii, și bucătarii, toți scoteau și cărau.

25 **Giustiniani și** 28. Ioan Giustiniani însă, despre care s-a spus mai în-  
**corăbiiile latine** **fug; Galata** **se predă.** inte că s-a dus la corabie, ca să-și îngrijească rana, de care suferea; el fiind în port, de îndată cîtiva din oamenii  
 lui fugind, au alergat și i-au spus că turcii intră în oraș și că împăratul a fost ucis. Auzind el acest cuvînt prea amar ce i-a străpuns inima, dă  
 30 ordin crainicilor, prin sunete de trîmbițe, să-i cheme înapoi luptătorii și marinarii lui.

29. De asemenea și celelalte corăbii își făceau pregătirile; căci cele mai multe își pierduseră căpitaniii, căzuți fiind în robie. Și la marginea mării din port era de văzut un spectacol jalnic: bărbați și femei, călu-

25: *cu cinci sute avea grijă de Poarta Împărătească*: vz. XXXVIII, 16 și 17; XXXIX, 8. — *ii ucideau fără milă*: cp. imbecillos, decrepitos, leprosos atque infirmos trucidant, la Leonard din Chios, în Migne, Patrologia Graeca 159, 941 D.

26: *ei se închiseseră în turn*: turnul de pază și apărare de lingă locuința marelui duce, turn așezat de obicei la intrare. — *și-a răscumpărat de la ei jurămîntul*:

οὐ γὰρ ἦν ἐκεῖ πλέον ἰσχύς οὔτε δύναμις τοῖς Ῥωμαῖοις. Τότε καὶ οἱ ἐν τοῖς πλοίοις θεασάμενοι τοὺς Τούρκους ἐντὸς ἔγνωσαν, ὅτι ἡ πόλις ἐάλω, καὶ ὡς ἐν τάχει τὰς κλίμακας θέντες, ἐντὸς ἐβιβάσθησαν καὶ τὰς πύλας κατεάξαντες ἅπαντες ἔνδον εἰσήσαν.

25. Ἰδὼν δὲ καὶ ὁ μέγας δούξ τοὺς Τούρκους ἐλθόντας, οὗ ἴστατο\* τό- 5  
που, ἦν γὰρ ἐπιβλέπων τὴν Βασιλικὴν Πύλην σὺν πεντακοσίοις, ἀφῆκε φυλάτ- 295b  
των τὴν πύλην καὶ πρὸς τὸν ἴδιον οἶκον ἀνεχώρησε σὺν ὀλίγοις. Καὶ γὰρ ἦσαν  
ἅπαντες διασκεδασθέντες καὶ οἱ μὲν πρὸ τοῦ τὴν οἰκίαν καταλαβεῖν, αἰχμαλω-  
τίζοντο, οἱ δὲ τὰς αὐτῶν οἰκίας καταλαβόντες, ἐρήμους παίδων καὶ γυναικὸς  
καὶ πραγμάτων εὑρισκον καὶ αὐτοὶ πρὸ τοῦ στοναχῆσαι καὶ κλαῦσαι ἐδεσμοῦντο τὰς 10  
χεῖρας ὀπισθεν. Ἄλλοι δὲ ἐρχόμενοι εἰς τὰς οἰκίας αὐτῶν καὶ εὐρόντες τὴν  
γυναῖκα καὶ τὰ τέκνα ἤδη ἀπαγόμενα, καὶ συνεδέδεντο καὶ ἐδεσμοῦντο σὺν τοῖς  
φιλότοις καὶ τῇ συζύγῳ. Τοὺς δὲ γέροντας τοὺς ἐν οἴκῳ, τοὺς μὴ δυναμένους  
ἐξελθεῖν ἐκ τῆς οἰκίας ἢ διὰ νόσου ἢ διὰ γήρους, πάντας καὶ πάσας ἀνηλεῶς  
ἔσφαττον. Τὰ βρέφη τὰ ἀρτιγέννητα ἐν ταῖς πλαταῖαις ἐρῶριπτον. 15

26. Ὁ δὲ μέγας δούξ εὐρὼν τὰς θυγατέρας αὐτοῦ καὶ τοὺς υἱοὺς καὶ  
τὴν γυναῖκα, ἦν γὰρ ἀσθενοῦσα, ἐν τῷ πύργῳ κεκλεισμένους καὶ κωλύοντας τοῖς  
Τούρκοις τὴν εἴσοδον, αὐτὸς μὲν συνελήφθη σὺν τοῖς ὑπακολουθοῦσιν αὐτῷ·  
ὁ δὲ τύραννος πέμψας τινάς, ἐφύλαττον καὶ αὐτὸν καὶ πάντα τὸν οἶκον αὐτοῦ.  
Τοὺς δὲ καταλαβόντας καὶ περικυκλώσαντας τὸν οἶκον αὐτοῦ Τούρκους, ἔδωκεν 20  
ἱκανὰ ἀργύρια, ὥστε δοκεῖν ἐξαγοράζειν αὐτοὺς διὰ τὸν ὄρκον· ἐφυλάττετο οὖν  
πανοικί,

27. Οἱ δὲ Τοῦρκοι ἅπαντες εἰσελθόντες ἐν τῇ Πόλει καὶ αὐτοὶ οἱ βόσκον-  
τες τὰς ἡμίονους καὶ οἱ μάγειροι, πάντες ἐξαντιλοῦντες ἔφερον.

28. Ὁ δὲ Ἰωάννης ὁ Ἰουστινιανός, ὃν φθάσας ὁ λόγος ἐπεμψεν ἐν τῇ νηί, 25  
τοῦ θεραπευθῆναι τὴν πληγὴν, ἦν ὑπέστη, κατευθῦς, ὄντος αὐτοῦ ἐν τῷ λιμένι, 296b  
τινὲς τῶν αὐτοῦ φεύγοντες, ἔδραμον λέγοντες, πῶς οἱ Τοῦρκοι εἰσίασιν ἐν τῇ  
πόλει καὶ ὁ βασιλεὺς ἐσφάγη. Ἀκούσας τὸν πικρότατον καὶ δριμύ λόγον οὖν,  
προστάττει τοὺς κήρυκας διὰ σαλπῖγγων ἀνακαλεῖν τοὺς αὐτοῦ ὑπασπιστάς καὶ  
συμπλώτας. 30

29. Ὁμοίως καὶ αἱ λοιπαὶ νῆαι ἐτομιάζοντο· ἦσαν γὰρ αἱ πλεῖστοι ἀπο-  
βαλόμεναι τοὺς ναύαρχους αὐτῶν αἰχμαλωτισθέντας. Καὶ ἦν ἰδεῖν θέαμα ἐλε-  
εινὸν ἐν τῇ παραθαλασσίᾳ τοῦ λιμένος· ἄνδρας, γυναῖκας, μονάζοντας, μονά-

25 ἰστουσιανός P || 28 δρυμί P: δρυμύ Bull || 31—32 ἀποβαλλόμεναι Bull: ἀποβαλλό-  
μενοι P || 33 μονάστριας, μονάζοντας P.

ce-l făcuse sultanul că toți prizonierii sint robii ostașilor, ca să și-i poată vinde.  
28: Giustiniani însă despre care s-a spus mai înainte: vz. 10; cp. Leonard dñf  
Chios, Migne, Patrologia Graeca, 159, 941 B (și G. Sirașes, 284, 15) unde se spune  
că Giustiniani a murit fie de supărare, fie de rană, fără nici o cinste în insula  
Chios.

gări, călugărițe strigînd amar; și bătîndu-și pieptul, îi rugau pe cei din corăbii să-i ia și pe ei. Dar nu era posibil; era hotărît o dată de mai înainte, să bea din plin paharul urgiei Domnului. Căci corăbiile chiar de voiau, nu puteau. Căci dacă vasele tiranului n-ar fi zăbovit la pradă și la jefuirea orașului, n-ar fi scăpat nici una singură. Ci turcii lăsîndu-și vasele, toți erau înăuntru în oraș și latinii, lăsați în voie, au putut ieși din port. Tiranul însă scrișnea ce-i drept din dinți, dar nu putea face nimic mai mult și, fără să vrea, aștepta răbdînd.

30. Iar cei din Galata cînd au văzut această nenorocire nemai închipuită, au și început să alerge cu femei și copii la țărmlul mării, căutîndu-și bărcile și, unde dădeau peste vreun caic, intrau în el și se urcau pe corăbii, lăsîndu-și în urmă lucrurile și casele. Și au fost mulți care, de graba cea mare, și-au pierdut comorile în fundul mării și au îndurat și alte pagube îngrozitoare. Un vizir însă din ai tiranului, care și era atunci agreat mult de Mahomed, căci el era acela care-l îndemna pe tiran ca lupta să se facă, — Zagan îi era numele, — a alergat în părțile Galatei și a început să strige: „Nu fugiți!“ — Și se jura pe capul tiranului cu mare jurămint, spunînd: „Nu vă temeți, căci voi sînteți prieteni ai sultanului și vă veți avea orașul vostru nesupărat de nimeni și tratatele ce le-ați avut cu împăratul, le veți avea în condiții mai bune și cu noi și altă grijă nu veți avea, ca să nu împingeți pe sultan la minie“. — Cu aceste cuvinte Zagan i-a oprit pe frîncii din Galata să plece; dar cîți au putut fugi, au fugit. Atunci ceilalți ținînd sfat, au luat cheile cetății și au mers cu podestatul lor, de s-au închinat tiranului; și închinîndu-i-se, i-au dat cheile și el cu bucurie mare le-a luat și cu cuvinte vesele și ochi buni i-a lăsat să plece.

31. Corăbiile însă au ridicat pinzele și au plecat, numai cele cinci mari, celelalte însă n-au putut ieși din port; căci erau corăbii părăsite și căpitanii lor au scăpat, fugind cu alle corăbii. Și corăbiile care au rugit, și-au părăsit căpitanii căzuți în robie și și-au văzut de scăparea lor. Ieșind din port și vintul suflînd de la miazănoapte, pinzele s-au umflat și navigau cu suspine și lacrimi, deplîngînd nenorocirea Constantinoplei, tot așa și triremele de comerț ale venețienilor.

29: *păharul*: Apocalips, 14. 10; Isaia, 51, 17. — *n-ar fi scăpat nici una*. despre pierderile apărătorilor latini, venețieni și genovezi, vz. mai ales Jurnalul lui Nicolc Barbaro, Migne, *Patrologia Graeca*, 158, 1077—1078 și scrisoarea lui Leonard din Chios, *ibid.*, 159, 941 BC și 943 AB.

30: *Zagan i-a oprit pe frîncii*: vz. L. Chalc., II, 164, 10—165, 8 și Critobul, I, 67, 1. — *cu podestatul lor*: vz. XXV, 7.



στριας βοώσας οἰκτρῶς· καὶ τύπτουσαι τὰ στήθη ἐδέοντο τοὺς ἐν ταῖς ναυαῖ τοῦ ἀντιλαβέσθαι αὐτῶν. Ἄλλ' οὐκ ἦν δυνατόν· ἅπαξ ἐπροορίσθη τοῦ πιεῖν τὸ ποτήριον τὸ πλήρες τῆς ὀργῆς Κυρίου. Εἰ γὰρ καὶ αἱ νῆαι ἐβούλοντο, ἀλλ' οὐκ ἠδύνατο. Καὶ γὰρ εἰ καὶ μὴ ἀσχολοῦντο τὰ πλοῖα τοῦ τυράννου ἐν τῇ πραιάδα καὶ τῷ σκυλμῶ τῆς πόλεως, οὐκ ἂν ἀφέθη μία καὶ μόνον. Ἄλλ' οἱ Τοῦρκοι ἀφέν- 5  
τες τὰ πλοῖα, πάντες ἔνδον ἦσαν καὶ οἱ Λατῖνοι ἄδειαν εὐρόντες ἐξήρχοντο τοῦ λιμένος. Ὁ δὲ τύραννος ἔτρυζε μὲν τοὺς ὀδόντας, ἀλλ' οὐκ ἠδύνατο πλέον τι προᾶξαι καὶ ἄκων ἐκαρτέρει.

30. Οἱ δὲ τοῦ Γαλατᾶ ἰδόντες ταύτην τὴν ἀνείκαστον συμφορὰν, καὶ σὺν γυναιξὶ καὶ τέκνοις ἔτρεχον ἐν τῷ αἰγιαλῷ, περισκοποῦντες τὰς βάλκας, καὶ ὄπου 10  
ἔτυχον ἀκατίου, εἰσερχόμενοι ταῖς ναῦσιν εἰσέδουν, ἀφέντες καὶ πράγματα καὶ οἰκίας. Ἦσαν δὲ πολλοί, οἵτινες ἀπὸ τῆς βίας καὶ τοὺς θησαυροὺς αὐτῶν τῷ βυθῷ παρέπεμψαν καὶ ἄλλας δεινὰς ζημίας ὑπέστησαν. Εἷς δὲ τῶν τοῦ τυράννου μεσάζων, ὃς καὶ ἠγαπᾶτο τότε παρὰ τοῦ Μεχεμέτ, αὐτὸς γὰρ ἦν ὁ συγκροτή- 297b  
σας τῷ τυράννῳ τὴν μάχην γενέσθαι, δραμῶν ἐν τοῖς τοῦ Γαλατᾶ μέρεσιν, — Ζά- 15  
γανος αὐτῷ τὸ ὄνομα, — ἐβόα· „Μὴ φεύγετε.“ — καὶ κατόμνυε τὴν κεφαλὴν τοῦ τυράννου ὄρκον, ὅτι· „Μὴ φοβεῖσθε, ὑμεῖς γὰρ τοῦ ἡγεμόνος ἐστὲ φίλοι καὶ ἔξετε τὴν πόλιν ὑμῶν ἀνεπηρέαστον ἀπὸ παντὸς ἀνθρώπου καὶ τὰς συνθήκας, ἃς εἶχετε μετὰ τοῦ βασιλέως, καὶ μεθ' ἡμῶν κρειττόνως ἔξετε καὶ ἄλλο μὴ φρον- 20  
τιεῖτε, ἵνα μὴ εἰς ὀργὴν κινήσετε τὸν ἡγεμόνα.“ — Ταῦτα ὁ Ζάγανος εἰπὼν ἐκώ- 20  
λυσε τοὺς Φράγγους τοῦ Γαλατᾶ μὴ ἀναχωρῆσαι· πλὴν ὅσοι ἐδυνήθησαν φυγεῖν, ἔφυγον. Τότε συμβουλευθέντες οἱ λοιποὶ, ἔλαβον τὰς κλεῖς τοῦ κάστρου σὺν τῷ ποδεστάτῳ αὐτῶν καὶ ἀπῆλθον προσκυνήσοντες τῷ τυράννῳ· καὶ προσκυνή-  
σαντες καὶ δόντες τὰς κλεῖς, αὐτὸς περιχαρῶς ἔλαβε καὶ τούτους σὺν ἰλαροῖς 25  
λόγοις καὶ βλέμματι ἔπεμψεν.

31. Αἱ δὲ νῆαι τὰ ἰστία πτερώσαντες, πέντε μόνον αἱ μεγάλαι, αἱ δ' ἄλλαι οὐκ ἠδυνήθησαν ἐξελεθεῖν· ἦσαν γὰρ νῆαι ἀπολειφθεῖσαι καὶ οἱ ναύαρχοι αὐτῶν φυγόντες σὺν ταῖς ἄλλαις ναυσὶν ἐσώζοντο. Καὶ νῆαι φυγοῦσαι καὶ τοὺς ναύαρχους αἰχμαλώτους καταλιποῦσαι τὴν σωτηρίαν ἐπραγματεύσαντο. Ἐξελεθοῦσαι οὖν ἐκ τοῦ λιμένος καὶ ἀνέμου πνεύσαντος βορέως τὰ ἰστία πλήρης γενόμενα, 30  
ἔπλεον σὺν ἀναστεναγοῖς καὶ θρήνοις, κλαίοντες τὴν τῆς Πόλεως συμφορὰν· ὁμοίως καὶ αἱ τριῆρεις τῶν Βενετικῶν αἱ ἐμπορικαί. 298b

Robii păziți  
la corăbii și  
în tabără.

32. Poporul întreg însă pe care turcii de pe vase l-au aflat gătit afară de oraș, bărbați și femei, pe toți, ori unde erau, adunându-i, i-au dus la corăbii. Celălalt popor din oraș a fost înțărcauit afară la corturile din tabără.

5 **Mahomed II** XL. Toate acestea se întâmplaseră de la ora întâi din zi până  
în sf. Sofia. la ora opt. Atunci și tiranul lepădând orice bănuială și  
teamă, a intrat înăuntru orașului cu vizirii lui și cu celelalte pașale,  
avînd înaintea și îndărătul lui pe ienicerii lui cu răsufări de foc, toți  
10 arcași și mai și decît Apolo, noi urmași de-ai lui Hercule, unul gata să  
lupte cît zece. Coborînd la Biserica cea Mare, a descălecat și, intrînd  
înăuntru, a rămas în extaz la vederea ei; găsind pe unul din turci  
spărgînd una din acele plăci de marmoră, l-a întrebat pentru ce strică  
pardoseala? Iar el a răspuns: „Pentru credință“. — Atunci a întins  
15 mîna și-l lovește cu sabia pe turc, spunînd și această vorbă: „Ajun-  
gă-vă comorile și robii! Clădirile orașului însă sînt ale mele“. — Căci  
îi părea rău tiranului de învoirea ce-a dat-o, cînd a văzut comorile  
scoase și robii luați fără de sfîrșit. Pe turc însă l-au scos de picioare și  
l-au aruncat pe jumătate mort afară. Iar el a poruncit unuia din preoții  
lui necurați și preotul chemat s-a suit în amvon și a rostit rugăciunea  
20 lui necurată. Feciorul fărădelegii însă, înaintemergătorul lui Antihrist,  
s-a urcat pe sfînta masă și și-a făcut rugăciunea.

2. Vai, vai ce nenorocire, ah ce grozăvie înspăimîntătoare! Vai, vai  
ce am ajuns? Ah, ah ce am văzut? Turc în sfîntul altar, în care au fost  
astrucate moaște de-ale apostolilor și martirilor și deasupra sfintei  
25 mese un necredincios! Cutremură-te, soare! Și unde-i mielul lui dum-  
nezeu și unde-i fiul și cuvîntul tatălui, care se jertfește deasupra și se  
mănîncă și niciodată nu se consumă? Cu adevărat întru minciună am  
fost socotiți. Inchinarea noastră la dumnezeu întru nimic a fost socotită  
de neamuri. Pentru păcatele noastre, biserica ridicată întru numele înțe-  
30 lepciunii lui dumnezeu și locaș al sfintei Treimi, numită și Biserica cea  
Mare și Noul Sion, astăzi altar păgîn al barbarilor și casa lui Moha-  
med a fost poreclită și făcută. Dreaptă este judecata ta, doamne!

32: *Poporul... gătit afară de oraș*: se referă la 23: În timpul împresurării se putea circula peste Cornul de Aur, pe porțiunea păzită de corăbiile bizantine. Așa, Genovcii din Galata puteau să vină în oraș și să dea pe ascuns Bizantinilor ajutor (vz. XXXVIII 5:).

XL 1: *de la ora întâi din zi pînă la ora opt*: adică de pe la 6 dimineața pînă pe la 3 după-amiază. — *ὁ εἷς πρὸς ἕνα* poate ar fi de păstrat în text cu înțelesul „unul ca unul“ gata de luptă. — *Pentru credință*: placa de marmoră se vede că era împodobită cu vreun chip, ceea ce coranul orea. — *ὁ πρόδρομος τοῦ ἀντιχρίστου*

298b 32. Τὸν δὲ λαὸν ἀπαντα οἱ τῶν πλοίων Τοῦρκοι ἔξω τῆς πόλεως εὐρόν-  
 τες παρηγοροῦσιν, ἀνδρας τε καὶ γυναικας, πάντας, ὅσους καὶ ἦσαν, συνα-  
 θροῦσαντες εἰς τὰ πλοια εἰσθηγαγον. Ὁ δὲ λοιπὸς λαὸς τῆς πόλεως ἔξω εἰς τὰς  
 σκηνὰς τοῦ φασάτου ἐμεινῶντο.

5 XL. Ταῦτα γὰρ ἀπαντα ἐγέγονον ἀπὸ ὧδας πρῶτης τῆς ἡμέρας

ἕως ὧδας ὀδύνης. Τότε καὶ οἱ τῦρκανοι, πᾶσαν ὑποψιαν καὶ φόβον ἀποθέμενοι,  
 εἰσῆλθαι εἰς τὴν πόλιν οὐκ ἐβόησαν, ἀλλ' αὐτοὺς μεσάζουσιν καὶ ἐτέριος σατράπης,  
 ἐμπροσθεν καὶ ὀπισθεν τοῦ ἀντιπροβόλου πῦρ πνέοντες, πάντας τοῖστας ὑπέθ-  
 ρον Ἀπόλλωνα, νεὺς Ἡρακλείδας, ὁ εἰς πρὸς δεκα ἀντιπαράξασθαι ἔτοιμος.

10 Κατεβῶν δὲ ἐν τῇ Μεγάλῃ Ἐκκλησίᾳ καὶ ἀποβὰς τοῦ ἵππου καὶ εἰσεβῶν εἰς τὸς  
 ἔξῃστην ἐπὶ τῇ θέᾳ. εὐθὺς δὲ εἶνα τῶν Τοῦρκων κατεβῆσαντα ἅπαντα τῶν μαχη-  
 ῶν ἐκείνων, τὸν μὲν Τοῦρκον ἠρώτα, τί νι τῶν φθίβει τὸ ἔδαφος. Ὁ δ' ἀπεκρί-  
 νητο. “Ἐνεκα πίστεως.” — Ἀντὸς δὲ τείνας τὴν χεῖρα παλαί τῷ ἔκρει τὸν Τοῦρ-  
 κων, λέγων καὶ τοῦτο. “Ἀγρεῖ ὑμῖν ὁ θησαυρὸς καὶ ἡ αἰχμηλασία. Αἱ δὲ οἰκοδο-  
 μαὶ τῆς πόλεως ἐμαὶ τυγχάνουσιν.” — Ἦν γὰρ ὁ τῦρκανος μετανοήσας ἐπὶ

15 τῇ συνθήκῃ τῇ γενομένῃ, ὁδὸν τὴν ἐξάνταλόν ἠσαυρόν καὶ τὴν αἰχμηλα-  
 σίαν τὴν ἀμεινον. Ἐβλῦσαντες δὲ τὸν Τοῦρκον ἐκ τῶν ποδῶν, ἔξω ἡμῶν  
 ἐβῆσαν. Ἀντὸς δὲ κελύβους εἶνα τῶν αὐτῶν μαχητῶν, ἀνέβη ὁ κληθεὶς  
 299b ἐβῆσαν. Ἐπὶ ἀμῶν καὶ ἐβεβῆσαν τὴν μαχητῶν αὐτοῦ προσηχῆν. Ὁ δὲ νῖος τῆς ἀνο-  
 μίας, ὁ πρὸδοχοῦς τοῦ ἀντιχρῆστου ἀναβὰς ἐπὶ τῆς ἀγίας τραπεζῆς, ἐποίησε τὴν

προσευχὴν.  
 2. Βαβαὶ τῆς σμυθῶδας, φεῦ τοῦ φρικώδους τέρατος. Ὀχιοί, τί γέγονα-  
 μεν; Αἱ αἰ, τί εἶδαμεν; Τοῦρκος ἐν τῷ ἀλῶ θυσιαστηρίῳ, ἐν ᾧ λειψάνα ἀποστῶ-  
 λων καὶ μαρτύρων ἴδονται, καὶ ἐπᾶνω αὐτοῦ ἀεβῆς. Φοβῆσθαι, ἡλῆε. Καὶ πῶς ὁ  
 25 ἀπὸς τοῦ Θεοῦ καὶ πῶς ὁ νῖος καὶ ἀδὸς τοῦ πατρὸς, ὁ θυοῦμενος ἐπᾶνω καὶ  
 ἐσθίοντες καὶ μηδέποτε διακωνόμενος; Ὅπως εἰς κίβδηλον ἐλογίσθημεν. Ἡ

λαρεῖα ἡμῶν εἰς οὐδὲν ἐλογίσθη τοῖς ἔθνεσιν. Διὰ τὰς ἀμαρτίας ἡμῶν ὁ ἐπὶ ὀνο-  
 ματι τῆς τοῦ Θεοῦ λόγου Σοφίας ἀνοικοδομηθεὶς ναὸς καὶ τέμενος τῆς Ἀγίας  
 30 Παρθένου καὶ οἴκος τοῦ Μωϋσῆ ἐτεκλήθη καὶ γέγονεν. Δικαία ἡ κρισις σου,  
 Πατριάρχης, ὀνομαζόμενος καὶ Μεγάλη Ἐκκλησία καὶ Νέα Σιών, σήμερον βωμὸς  
 Κρίσε.

2 παρηγοροῦσιν P || 9 δεκα Bull: super ενα scribens δεκα P: X I.

*Inanienmergatorum lui Antihrist: si Nichita Choniati despre cucertorii latini din 1204 spune: oi toti avrixristoiu progogioi p. 758, 6 ed. Bonn; si G. Sfranτες, 289, 17 despre iurci.*  
 2: Φοβῆσθαι ἡλῆε *Cultemurā-te soare: e o figurā des intinitā in poezia popularā neoprecesca. — eis κίβδηλον intru mincuna. Intelepctiunea lui Solomon 2, 16.*

Mahomed II  
află capul  
împăratului.

3. Ieșind din altar, a întrebat de marele duce și iarăși  
l-au adus în fața lui. Venind și închinându-i-se, i-a spus :  
„Bine ați făcut, că n-ați vrut să-mi predați orașul ? Uite,  
cîtă stricăciune s-a făcut, cîtă pierzare, cîtă robie !“ — Ducele însă a răs-  
puns : „doamne, nu aveam noi atîta putere să-ți predăm Constantinopolea,  
nici chiar împăratul ; de altcum, pentru că și unii dintre ai tăi îl întăreau  
pe împăratul cu vorba, scriind : „Nu te teme, căci nu va izbuti în contra  
voastră“. Aceasta o bănuia tiranul pentru Chalil-pașa ; căci era cuprins  
de minie asupra lui. Auzind atunci de numele împăratului, a întrebat, dacă  
împăratul a fugit cu corăbiile, și ducele a răspuns că nu știe ; căci el era  
la Poarta Împărătească, atunci cînd turcii pătrunzînd la Poarta lui Char-  
sias, au dat peste împăratul. Și au ieșit din mijlocul taberii doi tineri și  
unul a spus tiranului : „doamne, eu l-am ucis pe acesta ; și fiind grăbit  
cu cei ce erau cu mine să intru în oraș la pradă, l-am lăsat mort în urma  
mea“. Iar celălalt a spus : „Eu l-am lovit întîi“. — Atunci tiranul i-a tri-  
mis pe amîndoi și le-a poruncit să-i aducă capul aceluia ; iar ei alergînd  
repede, l-au aflat și, tăindu-i capul, l-au adus în fața sultanului. Iar tira-  
nul a spus către marele duce : „Spune-mi adevărat, dacă acesta este capul  
împăratului tău“. Atunci uitîndu-se bine la el, a spus : „Al lui este,  
doamne“. Și l-au văzut și alții și l-au cunoscut. Atunci l-au pironit pe  
coloana din piața Augusteon și a rămas pînă seara. După aceea jupuin-  
du-i pielea, a împăiat-o și a trimis-o peste totul locul, arătîndu-l dom-  
nului perșilor și al arabilor și altor turci ca semn al biruinții.

---

3 : *unii dintre ai tăi... scriind... Chalil-pașa* : cp. cu Leonard din Chios : „Chir-  
luca... Chalilbasciam... primum Teucri baronem, amicum admodum Graecis, quod  
crebris litteris ad imperatorem missis eius animum a pacis consiliis detraxisset,  
utque fortis staret persuasisset, accusavit ; epistolasque servatas in fide regi praesen-  
tavit“. „Chir-Luca... l-a învinovățit pe Chalil-pașa... primul demnitar al turcului și  
mare prieten al grecilor, că prin scrisori dese trimise la împăratul i-a îndepărtat  
gîndul de la căile păcii și l-a înduplecat să stea viteaz ; și spre încredințare i-a  
prezentat scrisori păstrate“. Migne, *Patrologia Graeca*, 159, 942 D ; și după aceea  
Leonard dă știrea care a trecut și la Chalcocondil, că Mahomed II l-a aruncat în  
închisoare pe Chalil, i-a confiscat averile și i-a luat viața, spre marea supărare a  
ostașilor ; vz. XXXV, 5. — *căci era la Poarta Împărătească* : vz. XXXIX, 8. — *la  
poarta lui Charsias* : vz. XXXVII, 8. — *și tăindu-i capul* : vz. L. Chalc., II, 163, 10.  
*l-au pironit pe coloana din piața Augusteon* : Augusteon se chema piața din fața  
bisericii celei mari a sf. Sofia, în piață se înălța încă în secolul XIV o coloană cu  
statuia lui Iustinian cel Mare, a cărei descriere nimerită și plastică ne-a lăsat-o  
G. Pahimer ; vz. Migne, *Patrologia Graeca*, 144, 917—923 sau comentariu la Istoria  
bizantină a lui Nichifor Gregoras, ed. Bonn vol. II p. 1217—1220. Pe vremea cu-  
ceririi rămăsese se vede că numai coloana și de această coloană a fost pironit  
capul celui din urmă împărat bizantin, viteazul Constantin XII Paleolog. Vz. și

3. Ἐξελθὼν οὖν ἐκ τοῦ βωμοῦ ἐζήτησε τὸν μέγα δοῦκα καὶ αὐθις παρέστησαν αὐτόν. Ἐλθὼν οὖν καὶ προσκυνήσας, εἶπεν αὐτῷ· „Καλῶς ἐποιήσατε τοῦ μὴ παραδοῦναι τὴν πόλιν; Ἰδέ, πόση ζημία ἐγεγόνει, πόσος ὄλεθρος, πόση αἰχμαλωσία.“ — Ὁ δὲ δοῦξ ἀπεκρίνατο· „Κύριε, οὐκ εἶχαμεν τόσην ἡμεῖς ἐξουσίαν τοῦ διδόναι σοι τὴν Πόλιν, οὐδὲ ὁ βασιλεὺς αὐτός· ἄλλως ὅτι καὶ τινες τῶν 5  
σῶν ἐνεδυνάμουν τὸν βασιλέα ἐν λόγοις γράφοντες· „Μὴ φοβοῦ, οὐ γὰρ ἰσχύσει 30)b  
καθ' ὑμῶν.“ — Τοῦτο γοῦν ὑπέλαβεν ὁ τύραννος διὰ τὸν Χαλὶλ-πασιαν· ἦν γὰρ τρέφων θυμὸν κατ' αὐτοῦ. Τότε ἀκούσας τὸ ὄνομα τοῦ βασιλέως ἠρώτησεν, εἰ ὁ βασιλεὺς ἀπέδρα σὺν ταῖς ναυσί, καὶ ὁ δοῦξ ἀπεκρίνατο, ὅτι οὐκ οἶδεν· ἦν γὰρ αὐτός ἐν τῇ Βασιλικῇ Πύλῃ τότε, ὅτε οἱ Τοῦρκοι συνήντησαν, εἰσελθόντες ἐν τῇ 10  
πύλῃ τῇ Χαρσοῦ, τῷ βασιλεῖ. Ἀποσπασθέντες οὖν ἐκ μέσου τοῦ στρατοπέδου δύο νέοι, εἶρηκεν ὁ εἰς τῷ τυράννῳ· „Κύριε, ἐγὼ τοῦτον ἀπέκτεινα· βιαζόμενος οὖν τοῦ εἰσελθεῖν καὶ ἀρπάσαι σὺν τοῖς σὺν ἐμοί, ἔασα αὐτὸν νεκρὸν καταλείψας.“ — Ὁ δ' ἄλλος εἶπεν· „Ἐγὼ τοῦτον ἐπάταξα πρῶτον.“ — Τότε ὁ τύραννος 15  
στείλας καὶ τοὺς δύο, ἐνετείλατο φέρειν τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ· οἱ δὲ ταχυδρομήσαντες εὔρον καὶ τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ τεμόντες, παρέστησαν τῷ ἡγεμόνι. Ὁ δὲ τύραννος ἔφη πρὸς τὸν μέγα δοῦκα· „Εἰπέ μοι τὸ ἀληθές, εἰ ἡ κεφαλὴ αὕτη ἐστὶ τοῦ βασιλέως σου.“ Τότε καταστοχασάμενος αὐτὴν εἶρηκεν· „Ἐκείνου ἐστὶ, κύριε.“ — Εἶδον οὖν αὐτὴν καὶ ἕτεροι καὶ ἐγνώρισαν. Τότε προσήλωσαν αὐτὴν 20  
ἐν τῷ κίονι τοῦ Αὐγουσταίου καὶ ἴστατο ἕως ἐσπέρας. Μετὰ δὲ ταῦτα ἐκδείρας καὶ ἀχύροις τὸ δέγμα στοιβάσας, ἔπεμψε πανταχοῦ δεικνύων τὸ τῆς νίκης σύμβολον, τῷ τῶν Περσῶν ἀρχηγῷ καὶ τῶν Ἀράβων καὶ τοῖς ἄλλοις Τοῦρκοις.

3 ἴδε P || 5 σοι *scripsi*: σε P || 7 χαλήλπασιαν P || 11 τῇ *scripsi*: υ. 359, 19: τῆς P.

G. Sfranțes, 290, 18. — *domnul perșilor și al arabilor și altor turci*: domniile altor turci sînt sultanii și emirii turci de prin Asia Mică, precum e cel de la Iconion ș.a.; mai greu e de precizat la cine se gîndește Duca sub *domnului perșilor și al arabilor*. Sub „domnul perșilor“, probabil e de înțeles vreun stăpînitor ca acel Caraiuluc (vz. XXII, 9), la granițele căruia Mahomed I îl trimisese pe feciorul său Murad II, sau acel Turgatir sau Caraiusuf, vz. XXXIII, 2, unul cuscru, iar altul dușman de-al lui Murad II. Sub „domnul perșilor“ s-ar putea înțelege la Duca și vreun han mongol tatar, vreun urmaș de-al lui Timur-Lenk. „Domnul arabilor“ trebuie să fie vreun domn ca acel de pe la Damasc sau altul de prin părțile acelea.

Altă versiune  
despre prinde-  
rea ducelui și  
sfârșitul lui  
Orchan.

4. Alții însă spun că ducele a fost găsit împreună cu Orchan în turnul castelului Franțezizilor și că acolo s-a predat, văzînd că nu mai e cu putință să reziste turcilor. Acolo erau cu ducele și foarte mulți nobili mari dregători;
- 5 și Orchan a cerut de la un călugăr hainele lui și îmbrăcîndu-le, i le-a dat călugărului pe ale sale și printr-o fereastră prin care se trăgea cu arcul, s-a aruncat jos afară de oraș; și turcii de pe vase l-au prins și, legîndu-l, l-au aruncat înăuntru cu ceilalți prizonieri. Cei din turn predîndu-se, au fost duși și ei în acea corabie. Atunci unul din prizonierii bi-
- 10 zantini căutînd chip și cale să-și redobîndească libertatea, a grăit căpitanului corăbiei: „Dacă-mi vei da azi libertatea, am să-ți dau în mîna pe Orchan împreună cu marele duce”. Auzind căpitanul aceasta, i-a jurat că-l va elibera. Și atunci i l-a arătat pe Orchan îmbrăcat în negru; și acela aflînd că într-adevăr este el, i-a tăiat capul. Luînd pe marele duce
- 15 în viață și capul lui Orchan, l-au dus la sultan în Cosmidion. Iar acela dînd căpitanului beneficii și foarte multe daruri, l-a lăsat să plece. Pe marele duce însă l-a pus să stea jos și mingîindu-l, a poruncit să se dea de știre în tabără și la corăbii, să fie căutați copiii și soția lui; și îndată au fost strînși cu toții. Atunci sultanul a dat de cap cîte o mie de aspri
- 20 și i-a lăsat pe toți să meargă acasă și pe însuși marele duce, după ce l-a încurajat și l-a mîngîiat foarte mult, spunîndu-i că: „Orașul acesta am să-l dau în seama ta să ai toată grija de el și te voi pune la mai mare mărire decît o aveai în vremea împăratului; și nu fii deprimat!” — Și ducele mulțumindu-i, i-a sărutat mina și a plecat acasă. Aflînd sultanul
- 25 de la el numele nobililor care aveau funcții mai de frunte la palat, a făcut o listă cu numele tuturor și strîngîndu-i de pe la corăbii și de prin corturi, pe toți i-a răscumpărat, dînd turcilor cîte o mie de aspri.

---

4: *Orchan*: vz. XXXIII, 12. — *turnul castelului Franțezizilor*: după cum se exprimă Duca, marele duce Luca Notara, însoțit de mai mulți nobili, s-a retras la locuința întărită a familiei Franțes și s-a întărit în turnul de la intrare. Cum prizonierii cad în mîinile marinarilor turci, acest castel ar trebui să fi fost undeva spre țarmul mării. *M. Is. N.*: Χάρτης τοπ. και ἀρχ. μεσ. Κ-πόλεως indică însă un turn al lui Franțes (πύργος τοῦ Φραντζή) în zidul cel mare dinspre uscat și anume în porțiunea zidului Comnenilor. Împărații Comneni au mutat curtea împărătească în colțul de nord-vest al Constantinopolei lângă Cornul de Aur, în cartierul numit Vlaherne; au lărgit puțin incinta orașului și Manuil I Comnen (1143—1180) a ridicat în continuarea celuiilalt zid dinspre uscat un zid nou foarte puternic, bine păstrat și azi încă. Spre capătul de sud al acestui nou zid se găsește acest turn, ridicat se vede că de cineva din familia de mari nobili bizantini Franțes, turn poate identic cu acel arătat de Duca, întrucît la acest turn ar fi putut ajunge și marinarii

4. "Ἐτεροι δέ φασιν, ὡς ὁ δούξ εὐρέθη μετὰ τοῦ Ὁρχάν ἐν τῷ πύργῳ 301b  
 τῷ τοῦ καστελίου τῶν Φραντζεζίδων κάκει παρεδόθησαν ὀρώντες, ὡς οὐκ ἦν  
 δυνατὸν ἀντίστασθαι πλέον τοῖς Τούρκοις. "Ὀντων δὲ πλείστων ἐκεῖ καὶ εὐγε-  
 νῶν ἀρχόντων σὺν τῷ δουκί, ἤτησατο ὁ Ὁρχάν ἀπὸ τινος μοναχοῦ τὰ ἀμφία  
 αὐτοῦ καὶ φορέσας αὐτὰ ἔδωκε τῷ μοναχῷ τὰ αὐτοῦ καὶ διὰ μιᾶς τοξοβολικῆς 5  
 θυρίδος ἔβαλεν ἑαυτὸν κατὰ γῆς ἔξω τῆς πόλεως· καὶ λαβόντες οἱ τῶν πλοίων  
 καὶ δεσμώσαντες ἔβαλον ἐντὸς σὺν τοῖς λοιποῖς αἰχμαλώτοις. Οἱ δὲ τοῦ πύργου  
 παραδοθέντες, καὶ αὐτοὶ ἐντὸς τοῦ πλοίου ἐκείνου εἰσῆχθησαν. Τότε εἷς τῶν  
 αἰχμαλώτων τῶν Ῥωμαίων καταπραγματευσάμενος τὴν αὐτοῦ ἐλευθερίαν εἶρηκε  
 τῷ ναύαρχῳ· „Εἰ ἐλευθερώσεις με σήμερον, ἔχω σοι δοῦναι τὸν Ὁρχάν καὶ τὸν 10  
 μέγα δούκαν ὁμοῦ.“ — Τότε ἀκούσας ὁ ναύαρχος ὤμοσε τοῦ ἐλευθερώσειν αὐτόν.  
 Καὶ τότε δείξας τὸν μελαμφόρον Ὁρχάνην καὶ μαθὼν, ὅτι κατὰ ἀλήθειαν ἐκεῖ-  
 νός ἐστιν, ἀπέτεμε τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ. Τὸν δὲ μέγα δοῦκα ζῶντα καὶ τὴν κεφα-  
 λὴν τοῦ Ὁρχάν λαβὼν εἰς τὸν ἡγεμόνα ἀπήγαγεν ἐν τῷ Κοσμιδίῳ. Ἐκεῖνος δὲ 15  
 τῷ ναύαρχῳ εὐεργετήσας καὶ πλείστα δούς ἀπέλυσεν. Τὸν δὲ μέγα δοῦκα ἐκέ-  
 λυσε καθίσαι καὶ παρηγορήσας αὐτόν, ὥρισε διαλαληθῆναι ἐν τῷ φωσάτῳ καὶ  
 ἐν τοῖς πλοίοις διὰ τῶν παιδῶν καὶ τῆς γυναικὸς αὐτοῦ· καὶ παρευθὺς συνήχθη-  
 σαν. Τότε ὁ ἡγεμὼν δούς ἀνὰ χιλίων ἀσπρῶν κατὰ κεφαλὴν, ἀπέλυσε πάντας ἐν  
 τῷ οἴκῳ αὐτοῦ καὶ αὐτόν τὸν μέγα δοῦκα, θαρδύνας αὐτόν καὶ παρηγορήσας 302b  
 τὰ πλείστα, εἰπὼν αὐτῷ, ὅτι· „Τὴν πόλιν ταύτην σοὶ μέλλω παρακαταθέσθαι τοῦ 20  
 ἔχειν τὴν ἅπασαν αὐτῆς φροντίδα· καὶ ποιήσω σε εἰς κρείττοτέραν δόξαν, παρ’  
 ἣν εἶχες ἐν τῷ καιρῷ τοῦ βασιλέως· καὶ μὴ ἀθύμει.“ — Εὐχαριστήσας οὖν καὶ  
 ἀσπασάμενος τὴν αὐτοῦ χεῖρα ἀπῆλθεν εἰς τὸν οἶκον αὐτοῦ. Μαθὼν δὲ παρ’ αὐ-  
 τοῦ τὰ ὀνόματα τῶν εὐγενῶν τῶν ἐν τῷ παλατίῳ διαπρεψάντων ὀφρικιαλίων, πάν-  
 των τὰ ὀνόματα κατέγραψεν· καὶ ἐν τοῖς πλοίοις καὶ ἐν ταῖς σκηναῖς συναθροί- 25  
 σας οὖν πάντας ἐξηγόρασεν, ἀνὰ χιλίων ἀσπρῶν δούς τοῖς Τούρκοις.

2 Φραντζεζίδων Bull: di Francezi I: Φρατζεζίδων P || 3 ἀνθίστασθαι Bek || 4 ἀμφία P || 21 κρείττοτέραν Bull: κρείττοτέρα P.

turci de pe vasele aduse în Cornul de Aur. — *Orchan... s-a aruncat jos*: L. Chalc., II, 162, 9 spune că a și murit; cp. Critobul, I, 64. — *in Cosmidion*: vz. XXXVII, 8. — *să fie căutați copiii și soția*: vz. L. Chalc., II, 165, 12. — *și l-a mîngîiat foarte mult*: vz. și Critobul, I, 73, 2. — *pe toți i-a răscumpărat*: cp. și G. Sfranțes, 1061 D (G. Franțes, 310).

5. Făcându-se dimineața, după ce a trecut cea dintii zi, acea zi întu-  
 necoasă, în care s-a făcut totala prăpădenie a neamului nostru, tiranul  
 intrînd în oraș, s-a dus la casele marelui duce; și acesta ieșindu-i întru  
 întîmpinare și închinindu-i-se, el a intrat înăuntru. Și era soția ducelui  
 5 bolnavă în pat. Atunci acest lup îmbrăcat în piele de oaie, apropiindu-se  
 de pat, a spus grăind către dînsa: „Bucură-te, maică; nu fii supărată de  
 ce s-a întîmplat. Voia domnului să se facă! Mai multe am să-ți dau decît  
 ai pierdut, numai să te faci sănătoasă“. Și venind și băieții ducelui, i  
 s-au închinat; și după ce cu urări de bine i-au mulțumit, a ieșit, plecînd  
 10 să vadă orașul. Căci nu mai erau locuitori de loc, nici om, nici vită, nici  
 pasăre care să cînte, nici nimeni să scoată vreo vorbă înăuntru orașului,  
 numai cîțiva turci din cei care fiind prea slabi n-au putut să prade ni-  
 mic, deoarece mulți s-au ucis între ei, smulgîndu-și prada unul altuia; și  
 cel tare prăda, iar cel slab care nu se putea împotrivi, primind o lovi-  
 15 tură grea, rămînea întins. Și a doua zi, care era treizeci mai, au venit și  
 culegeau și ei ce a mai rămas.

Sfîrșitul tra-  
 gic al ma-  
 relui duce.

6. Atunci tiranul, după ce a umblat prin partea cea mai  
 mare a orașului, a făcut un ospăț în părțile de la palat  
 și se veselea. Și botezîndu-se bine cu vin și îmbătîndu-se  
 20 a chemat pe cel dintii din eunucii lui și poruncindu-i, i-a spus: „du-te la  
 casa marelui duce și spune-i: sultanul hotărăște să trimiți pe fiul tău mai  
 tînăr la ospățul lui“. Căci era băiatul chipeș, avînd paisprezece ani. Cînd  
 a auzit tatăl băiatului, a rămas ca mort și fața i s-a schimbat și spune  
 arhieunucului: „Aceasta nu e în obiceiul nostru de viață să dau eu cu  
 25 mîna mea copilul meu să fie pîngărit de el. Mai bine mi-ar fi mie să-mi  
 fi trimis călăul să-mi ia capul“. Arhieunucul însă l-a sfătuit să dea co-  
 pilul, ca să nu aprindă minia tiranului, el însă nu s-a lăsat înduplecat,  
 ci i-a spus, că: „dacă vrei să-l iai și să te duci, ia-l și du-te. Dar ca eu  
 să ți-l dau cu voia mea, aceasta nu se va întîmpla niciodată“. Atunci ar-  
 30 hieunucul s-a întors și a spus sultanului toate cîte le-a grăit marele duce  
 și cum n-a vrut să dea copilul. Atunci tiranul aprins de mînie, a spus ar-  
 hieunucului: „Ia călăul cu tine, întoarce-te și adu-mi copilul; iar călăul  
 să aducă pe ducele și pe feciorii lui“.

7. Atunci mergînd ei și ducele aflînd vestea, și-a sărutat copiii și soția  
 35 și a plecat cu gîdele, el și feciorul lui și ginerele său Cantacuzino. Pe

5: Făcîndu-se dimineața: 30 mai 1453. — χαίρε Bucură-te e formula de  
 salut antică grecească. După obiceiul nostru de acum trebuie să spunem: „Bună  
 dimineața!“ sau „Bine te-am găsit!“ — εύχαριστήσαντες αὐτόν deși p. 383, 25 εὐ-  
 χαριστῶ σοι, κύριε, totuși aici construcția cu acuzativul se apropie de cea neogrecea-  
 scă, avînd înțelesul de a-l ferici pe cineva cu cuvinte de laudă, bune urări și mulțumiri.



5. Πρωΐας δὲ γενομένης, παρελθούσης ἐκείνης τῆς πρώτης καὶ ζοφερᾶς ἡμέρας, ἐν ἣ ἔγένετο ἡ πανωλεθρία τοῦ γένους ἡμῶν, εἰσελθὼν ἐν τῇ πόλει ὁ τύραννος καὶ εἰς τοὺς οἴκους τοῦ μεγάλου δουκὸς ἐλθὼν, ἐξελθὼν δὲ εἰς συνάντησιν αὐτοῦ καὶ προσκνήσας αὐτόν, εἰσῆλθεν ἐντός. Ἦν δὲ ἡ γυνὴ αὐτοῦ ἀσθενοῦσα κλινήρης. Τότε ὁ προβατόσχημος λύκος ἐγγίσας τῇ κλίνῃ, ἔφη προσαγορεύσας αὐτῇ· „Χαῖρε, ὦ μήτερ· μὴ λυποῦ ἐπὶ τοῖς συμβεβηκόσι. Τὸ θέλημα τοῦ Κυρίου γενέσθω· Ἐχω ἔτι πλείονα, παρ' ὧν ἀπώλεκας, τοῦ δοῦναί σοι, μόνον ὑγίαινε.“ — Ἐλθόντες δὲ οἱ παῖδες αὐτοῦ προσεκύνησαν αὐτῷ· καὶ εὐχαριστήσαντες αὐτόν, ἐξῆλθε περιοδεύων τὴν πόλιν. Ἦν γὰρ ἡ πᾶσα ἄοικος, οὐτ' ἀνθρωπος οὔτε κτῆνος οὐτ' ὄρνεον κραυγάζον ἢ λαλῶν ἐντός αὐτῆς, μόνον τινὲς τῶν μὴ δυνηθέντων σκυλεῦσαί τι διὰ τὸ ἀνίσχυρον αὐτῶν, διότι καὶ πολλοὶ ἀπ' ἀλλήλων ἐφονεύθησαν ἔλκοντες ὁ εἷς ἐξ ἑτέρου τὰ λάφυρα καὶ ὁ δυνηθεὶς ἤρπαζεν, ὁ δὲ μὴ δυνάμενος ἀντιστῆναι καιρίαν λαμβάνων πληγὴν ἔκειτο. Τῇ δὲ δευτέρᾳ ἡμέρᾳ, τριακοστὴν ἄγων ὁ Μάϊος, εἰσῆλθον καὶ τὰ ἐγκαταλειπόμενα αὐτοὶ συνέλεγον.

6. Τότε ὁ τύραννος διελθὼν τὸ πλεῖστον τῆς πόλεως καὶ πρὸς τοῖς τοῦ παλατίου μέρεσι συμπόσιον ποιήσας εὐφραίνεται. Καὶ δὴ καταβαπτισθεὶς ὑπὸ τοῦ οἴνου καὶ μεθυσθεὶς ὤρισεν τῷ ἀρχιευνούχῳ αὐτοῦ καὶ προστάξας εἶπεν· „Ἄπελθε ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ μεγάλου δουκὸς καὶ εἰπὲ αὐτῷ· ὀρίζει ὁ ἡγεμὼν, ἵνα στείλῃς τὸν υἱόν σου τὸν νεώτερον ἐν τῷ συμποσίῳ.“ — Ἦν γὰρ εὐειδῆς ὁ νέος, ἄγων τεσσαρεσκαίδέκατον ἔτος. Ἀκούσας οὖν ὁ πατήρ τοῦ παιδὸς ἀπενεκρώθη καὶ ἡ ὄψις αὐτοῦ ἠλλοιώθη καὶ λέγει τῷ ἀρχιευνούχῳ· „Οὐκ ἔστι τοῦτο ἐν τῇ ἡμετέρᾳ διαγωγῇ τοῦ παραδοῦναι τὸ ἐμὸν παιδίον οἰκείαις χερσὶν μIANθῆναι παρ' αὐτοῦ. Κρεῖττον ἂν ἦν μοι τοῦ στείλαι δῆμιον καὶ λαβεῖν τὴν κεφαλὴν μου ἀπ' ἐμοῦ.“ — Ὁ δὲ ἀρχιευνούχος συμβουλεύσας αὐτόν τοῦ δοῦναι τὸ παιδίον, ἵνα μὴ εἰς ὀργὴν ἐκκαύσῃ τὸν τύραννον, ὁ δὲ μὴ πεισθεὶς, ἀλλ' εἰπὼν, ὅτι· „Εἰ βούλει λαβεῖν αὐτὸ καὶ ἀπελθεῖν, λαβὼν ἄπελθε, τὸ δὲ ἐγὼ σοι τοῦτο διδόναι οἰκείῳ θελήματι, οὐ γενήσεται ἰώποτε.“ — Τότε ὁ ἀρχιευνούχος στραφεὶς εἶπε τῷ ἡγεμόνι ἅπαντα τὰ παρὰ τοῦ μεγάλου δουκὸς λαληθέντα καὶ πῶς τὸ παιδίον οὐκ ἤβουλήθη δοῦναι. Τότε ὁ τύραννος θυμωθεὶς εἶρηκε τῷ ἀρχιευνούχῳ· „Λαβὲ τὸν δῆμιον σὺν σοὶ καὶ στραφεὶς ἄγε μοι τὸ παιδίον· ὁ δὲ δῆμιος ἀγαγέτω τὸν δοῦκα καὶ τοὺς υἱοὺς αὐτοῦ.“ —

7. Τότε ἐλθόντες καὶ μαθὼν τὸ μήνυμα ὁ δούξ, ἠσπάσατο τὰ τέκνα αὐτοῦ καὶ τὴν γυναῖκα καὶ ἐπορεύετο σὺν τῷ δημίῳ, αὐτὸς καὶ ὁ υἱὸς αὐτοῦ καὶ

băiat însă l-a luat arhieunucul cu sine. Intrînd i l-a arătat sultanului care, auzind că ceilalți stau la poarta palatului, a poruncit călăului să le taie capul cu sabia. Atunci călăul i-a luat puțin mai jos de palat și le-a spus hotărîrea. Auzind feciorul lui că vrea să-i ucidă, a izbucnit în plîns.

5 Tatăl său însă stînd cu curaj, i-a întărit pe tineri îmbărbătîndu-i și grăindu-le : „dragi copii, ați văzut ziua de ieri, că într-o scurgere de o clipă toate ale noastre s-au spulberat : averea noastră nesfîrșită, mărirea noastră minunată pe care o aveam în acest mare oraș și printr-însa în toată lumea locuită de creștini. Acum însă în ora aceasta nu ne-a mai rămas

10 decît viața asta de aici. Dar și aceasta n-are să ne fie fără de sfîrșit; căci o dată tot vom muri. Și încă cum? Lipsiți de toate bunătățile ce le-am pierdut, de mărire, de cinste, de domnie, batjocoriți de toți, disprețuiți și asupriți, pînă ce în sfîrșit ne va ajunge și moartea, luîndu-ne din lumea aceasta cu fără nici o cinste. Unde-i împăratul nostru? N-a fost

15 ucis ieri?! Unde-i cuscrul meu, tatăl tău, marele domestic? Unde-i Paleolog protostratorul cu cei doi feciori ai lui? N-au fost uciși ieri în război? O, de am fi murit și noi cu ei! Dar și această onă e de ajuns, ca să nu mai păcătuim încă. Căci cine știe armele diavolului, dacă, întîrziind, nu o să fim răniți de săgețile lui înveninate?! Acuma arena de

20 luptă e pregătită; în numele celui ce s-a răstignit pentru noi și a murit și a înviat, să murim și noi, ca împreună cu el să avem parte de bunătățile lui“. Cu aceste cuvinte i-a îmbărbătat pe tineri și toți erau gata să moară. Și-i spune gîdelui : „împlinește-ți porunca, începînd cu cei tineri“. Și ascultînd călăul le-a tăiat capul tinerilor, în timp ce marele duce

25 stătea și spunea : „Mulțumescu-ți ție, doamne“, și „drept ești, doamne! — Apoi i-a spus gîdelui : „frate, dă-mi răgaz, să intru și să mă rog“. Căci era în locul acela o bisericuță mică. Și l-a lăsat și intrînd, s-a rugat. Cînd a ieșit din ușa bisericii, trupurile copiilor erau acolo, încă zvîcnind; și iarăși dînd mărire lui dumnezeu, i s-a tăiat capul. Luînd călăul cape-

7 : *Auzind feciorul lui* : Vechea traducere italiană vorbește de *feciorii lui* ; Critobul, I, 73, 10 și G. Sfranțes, 293, 7 spun că ducele și-a pierdut viața cu doi feciori ai lui ; L. Chalc., II, 166, 7 de asemenea vorbește la plural, fără a da vreun număr. După Leonard din Chios, doi feciori mai mari i-a pierdut în luptă, al treilea a fost decapitat în fața părintelui, iar cel nevirstnic a rămas în seraiul sultanului (vz. Migne, Patrologia Graeca, 159, 943 A) ; pe acesta îl chema Isac și a izbutit să fugă, ajungînd la Roma, la sora lui pe care marele duce o trimisese acolo încă înainte de impresurarea Constantinopolei (vz. "Εκθεσις χρονική ed. .C Sathas, Μεσαιωνική Βιβλιοθήκη vol. VII, p. 570—571). — *marele domestic* : vz. V, 2 și XXX, 2. — *Paleolog protostratorul* : ale cărui case au fost prădate printre cele dintii de turcii intrați în oraș ; vz. XXXIX, 16 ; cp. XXXII, 1. — *arena de luptă este pregătită* : e o figură retorică scoasă din luptele de întrecere antice ; totuși nu s-ar putea spune că această cuvîntare directă compusă de Duca și făcînd parte din mijloacele tehnice de expunere ale istoriografiei antice și bizantine, nu este mișcătoare, adînc

ὁ γαμβρὸς αὐτοῦ ὁ Καντακουζηνός. Τὸ δὲ παιδίον ἔλαβεν μεθ' ἑαυτοῦ ὁ ἀρχιευ-  
 νοῦχος. Εἰσελθὼν οὖν καὶ δεῖξας τὸ παιδίον τῷ ἡγεμόνι, τοὺς δὲ λοιποὺς μαθῶν  
 ἐν τῇ πύλῃ τοῦ παλατίου ἰσταμένους, ὤρισε τῷ δημίῳ ξίφει τὰς κεφαλὰς αὐτῶν  
 ἀποτιμηθῆναι. Τότε λαβὼν αὐτοὺς μικρὸν κάτωθεν τοῦ παλατίου, εἶπεν αὐτοῖς  
 ὁ δῆμιος τὴν ἀπόφασιν. Ἀκούσας δὲ ὁ υἱὸς αὐτοῦ τὴν σφαγὴν ἔκλαυσεν. Ὁ δὲ 5  
 πατὴρ αὐτοῦ γενναίως σταθεὶς ἐνεδυνάμωσε τοὺς νέους, στηρίζων αὐτοὺς καὶ  
 λέγων· „Τεκνία, εἶδατε τὴν χθὲς ἡμέραν ἐν μιᾷ καιροῦ ῥοπῇ τὰ ἡμέτερα πάντα  
 φροῦδα γεγονότα· ὁ πλοῦτος ἡμῶν ὁ ἀκένωτος, ἡ δόξα ἡ θαυμαστή, ἦν εἶχομεν  
 ἐν τῇ μεγαλοπόλει ταύτῃ καὶ διὰ αὐτῆς ἐν πάσῃ τῇ γῆ, ἦν οἰκοῦσι χριστιανοί.  
 Νυνὶ δὲ τῇ ὥρᾳ ταύτῃ οὐκ ἐνελίπετο ἄλλο εἰς ἡμᾶς πλὴν ἡ παροῦσα αὕτη ζωή. 10  
 Ἔσται δὲ ἡμῖν αὕτη οὐκ ἀτελεύτητος· ὄψέ ποτε γὰρ θνηξόμεθα. Καὶ ταῦτα  
 πῶς; Ὑστερούμενοι τῶν ἀγαθῶν, ὧν ὠλέσαμεν, τῆς δόξης, τῆς τιμῆς, τῆς αὐ-  
 θεντίας, παρὰ πάντων ὀνειδιζόμενοι, καταφρονούμενοι καὶ ταλαιπωρούμενοι, ἄχρις  
 οὐ ἔλθη ἐφ' ἡμᾶς καὶ ὁ θάνατος λαβὼν ἐκ τῶν ὠδῶν ἀτίμους. Ποῦ ὁ ἡμέτερος βα- 305b  
 σιλεύς; Οὐκ ἐσφάγη χθὲς; Ποῦ ἐμὸς συμπεθερὸς καὶ σὸς πατήρ, ὁ μέγας δομέ- 15  
 στικός; Ποῦ ὁ Παλαιολόγος καὶ πρωτοστράτωρ σὺν τοῖς δύο υἱέσιν αὐτοῦ; Οὐκ  
 ἐσφάγησαν χθὲς ἐν τῷ πολέμῳ; Εἶθε καὶ ἡμεῖς ἀπεθάνομεν ἂν σὺν αὐτοῖς· Πλὴν  
 καὶ αὕτη ἡ ὥρα ἰκανὴ ἐστίν, μὴ πλημμελήσωμεν πλέον. Τίς γὰρ οἶδε τὰ ὄπλα  
 τοῦ διαβόλου, εἰ καὶ βραδύνοντες πληγῶμεν παρὰ τῶν ἰσθόλων βελῶν αὐτοῦ;  
 Νῦν τὸ στάδιον ἔτομον· ἐν ὀνόματι τοῦ σταυρωθέντος ὑπὲρ ἡμῶν καὶ θανόντος 20  
 καὶ ἀναστάντος ἀποθάνομεν καὶ ἡμεῖς, ἵνα σὺν αὐτῷ ἀπολαύσωμεν τῶν ἀγαθῶν  
 αὐτοῦ.“ — Ταῦτα εἰπὼν καὶ στηρίζας τοὺς νέους, ἐγεγόνεισαν πρόθυμοι τοῦ θα-  
 νεῖν. Καὶ λέγει τῷ σπεκουλάτορι· „Ποίησον τὸ κελευσθέν σοι, ἀρξάμενος ἀπὸ  
 τοὺς νέους.“ — Καὶ ὑπακούσας ὁ δῆμιος ἀπέτεμε τὰς κεφαλὰς τῶν νέων, ἰστά-  
 μενος ὁ μέγας δοῦξ καὶ λέγων τό· „Εὐχαριστῶ σοι, Κύριε,“ καὶ τό· „Δίκαιος 25  
 εἶ, Κύριε.“ Τότε εἶπε τῷ σπεκουλάτορι· „Ἀδελφέ, δός μοι ὀλίγην ἀνοχὴν τοῦ  
 εἰσελθεῖν καὶ προσεύξασθαι.“ — Ἦν γὰρ ἐν ἐκείνῳ τῷ τόπῳ ναὸς μικρὸς. Ὁ  
 δὲ ἀφῆκε καὶ εἰσελθὼν προσήύξατο. Τότε ἐξελθὼν ἐκ τῆς πύλης τοῦ ναοῦ, ἦσαν  
 γὰρ ἐκεῖ τὰ σώματα τῶν παιδῶν αὐτοῦ ἔτι σπαραττόμενα, καὶ πάλιν δοξολογίαν  
 πέμψας Θεῷ ἀπετιμήθη τὴν κεφαλὴν. Λαβὼν οὖν ὁ δῆμιος τὰς κεφαλὰς ἦλθεν 30

4 αὐτοῖς Bull: αὐτοὺς P || 5 Ascoltando li figlioli... cominzarono a pianzere I || 15  
 συμπεθερὸς P: συμπένθερος Bull.

simplită și bine potrivită. Despre sfârșitul tragic al marelui duce Luca Notara vz. și Leo-  
 nard din Chios (Migne, Patrologia Graeca, 159, 924 D și 943 A) care e pornit asupra lui din  
 cauza atitudinii ducelui hotărât potrivnică uniașilor. Cp. și G. Sfranțes, 291, 14—293, 11.  
 L. Chalc., II, 165, 18—166, 14 se apropie de cele spuse de Duca. Critobul, I, 73, 2 și 8  
 spune că ducele și-a pierdut viața din cauza sfetnicilor invidioși ai lui Mahomed II, a  
 cărui faptă urită, Critobul caută vădit să o acopere.

tele lor, a intrat la ospăț și le-a înfățișat fiarei însetate de sînge; trupurile însă le-a lăsat acolo goale și neînmormîntate.

8. Tot așa și pe cîți nobili, funcționari înalți de-ai palatului, i-au răscumpărat, pe toți trimițînd gîdele, i-a tăiat; femeile și băieții lor însă i-a ales, fetele frumoase și orice băiet chipeș, și i-a dat în seama arhieunicului să-i păzească. Pe toți ceilalți robi i-a dat în seama altora să aibă grijă de ei, pînă vor fi aduși în Babilonul de Adrianopole.

9. Și toată Constantinopolea era de văzut în corturile din tabără, iar orașul pustiu și mort, gol și fără de glas, neavînd nici chip nici frumusețe.

**Plingerea Țarigradului.** XLI. O Țarigrad, o Țarigrad, cap al tuturor orașelor. O Țarigrad, o Țarigrad, centrul a celor patru părți ale lumii! O Țarigrad, o Țarigrad, fala creștinilor și moartea barbarilor! O Țarigrad, o Țarigrad, al doilea rai sădit spre apus cu pomi de tot felul înăuntrul său încărcăți de roade spirituale.

2. Unde-ți e frumusețea raiule? Unde-ți e înviorarea binefăcătoare de trup și suflet, a darurilor spiritului? Unde-s trupurile apostolilor Domnului meu de mult sădite în raiul mereu înflorit, avînd în mijlocul lor veșmîntul de purpură, lancea, buretele, trestia, pe care sărutîndu-le, credeam că-l vedem pe cel răstignit pe cruce? Unde-s moaștele cuvioșilor? Unde-s ale martirilor? Unde-s ale marelui Constantin și trupurile celorlalți împărați? Străzile, foișoarele, răscrucile drumurilor, ogoarele, îngrădirile viilor, toate pline și iar pline de moaște sfinte, trupuri ale celor de neam mare, trupuri ale celor de neam mic schimnici și schimnice. O, ce osîndă! „Rămășițele pămîntești ale robilor tăi, doamne, le-au pus de mîncare păsărilor cerului, trupurile cuvioșilor tăi fiarelor pămîntului împrejurul noului Sion, și nu era nimeni care să-i îngroape“.

8: *trimițînd gidele i-a tăiat*: cp. L. Calc., II, 166, 14—17 și Leonard din Chios (op. cit., 943 A): Chirluca... cum caeteris baronibus decollatur.

9: *era de văzut în corturile din tabără*: cp. Leonard din Chios, ibid., 942 B: „Traducitur ad papilionos omnis substantia et praeda“. — *nici chip nici frumusețe*: Isaia, 53, 2.

XL, 1: Cp. cu Ὁ Πόλις, Πόλις, πόλεων πασῶν ὀφθαλμέ Țarigrad, o Țarigrad, ochi al tuturor orașelor“, din Istoria lui Nichita Choniati, ed. Bonn, p. 703, 4. Nichita Choniati a fost martor ocular la cucerirea și pustiirea Constantinopolei în 1204 de latinii cruciadei a IV-a și, descriînd acest eveniment, compune asupra acestei nenorociri a neamului său o plingere care începe cu cuvintele de mai sus. Pe urma acestei plingeri se pare că s-au luat și Duca. Cucerirea Constantinopolei de turci a provocat o întreagă literatură de plingeri și tînguirii în proză, dar mai ales în versuri, numite θρηνοι (vz. K. Krumbacher, *Geschichte der byzantinischen Litteratur*, ed. a 2-a, p. 839—841 și D. Russo, *Studiî istorice greco-romine*, vol. I. p. 50—56). — ἄλλη... φυνευθεῖσα... ἔχουσα raportate și în acord cu Πόλις nu cu παρὰ-βειος care e masculin.

εἰς τὸ συμπόσιον, ἐμφανίσας αὐτὰς τῷ αἰμοβόρῳ θηρίῳ· τὰ δὲ σώματα γυμνά 306b  
ἐκεῖ καὶ ἄταφα κατέλιπεν.

8. Ὅμοίως καὶ ὅσους τῶν εὐγενῶν καὶ ὀφφικιαλίων τοῦ παλατίου μεγιστᾶνας ἐξηγόρασε, πάντας, στείλας τὸν σπεκουλάτορα, κατέσφαξεν· τὰς δὲ γυναῖκας καὶ παῖδας αὐτῶν ἐξέλεξατο, τὰς ὠραίας κόρας καὶ εὐειδῆ ἄρῥενα, καὶ 5  
παρέδωκε τῷ ἀρχιεννούχῳ τοῦ τηρεῖσθαι ὑπ' αὐτοῦ. Τὴν δὲ λοιπὴν αἰχμαλωσίαν παρέδωκεν ἄλλοις τοῦ φροντίζεσθαι ὑπ' αὐτῶν, ἄχρις οὗ εἰσαχθῶσιν εἰς Βαβυλῶνα τὴν Ἀδριανοῦ.

9. Καὶ ἦν ἰδεῖν τὴν ἅπασαν Πόλιν ἐν ταῖς σκηναῖς τοῦ φωσάτου, τὴν δὲ πόλιν ἔρημον, νεκρὰν κειμένην, γυμνήν, ἄφωνον, μὴ ἔχουσαν εἶδος οὐδὲ κάλλος. 11)

XLI. Ὡ Πόλις, Πόλις, πόλεων πασῶν κεφαλή· ὦ Πόλις, Πόλις, κέντρον τῶν τεσσάρων τοῦ κόσμου μερῶν· ὦ Πόλις, Πόλις, χριστιανῶν καύχημα καὶ βαρβάρων ἀφανισμός· ὦ Πόλις, Πόλις, ἄλλη παράδεισος φυτευθεῖσα πρὸς δυσμᾶς, ἔχουσα ἔνδον φυτὰ παντοῖα βροίθοντα καρποὺς πνευματικούς.

2. Ποῦ σου τὸ κάλλος, παράδεισε· Ποῦ σου ἡ τῶν χαρίτων τοῦ πνεύματος εὐεργετικὴ ῥῶσις ψυχῆς τε καὶ σώματος; Ποῦ τὰ τῶν ἀποστόλων τοῦ Κυρίου μου σώματα τὰ πρὸ πολλοῦ φυτευθέντα ἐν τῷ ἀειθαλεῖ παραδείσῳ, ἔχοντα ἐν μέσῳ τούτων τὸ πορφυροῦν ἱμάτιον, τὴν λόγχην, τὸν σπόγγον, τὸν κάλαμον, ἅτινα ἀσπάζοντες ἐφантаζόμεθα τὸν ἐν σταυρῷ ὑψωθέντα ὄραν· Ποῦ τὰ τῶν ὀσίων λείψανα; Ποῦ τὰ τῶν μαρτύρων; ποῦ τὰ τοῦ μεγάλου Κωνσταντίνου καὶ 15  
τῶν λοιπῶν βασιλέων πτώματα; αἱ ἀγνυαί, τὰ περιαιυλα, αἱ τρίοδοι, οἱ ἀγροί, οἱ 20  
τῶν ἀμπέλων περιφραγμοί, τὰ πάντα πλήρης μεστὰ λειψάνων ἀγίων, σωμάτων εὐγενῶν, σωμάτων ἀγενῶν, ἀσκητῶν, ἀσκητριῶν. Ὡ τῆς ζημίας· „Ἐθεντο, Κύριε, τὰ θνησιμαῖα τῶν δούλων σου βρώματα τοῖς πετεινοῖς τοῦ οὐρανοῦ, τὰς σάρκας τῶν ὀσίων σου τοῖς θηρίοις τῆς γῆς κύκλῳ τῆς Νέας Σιών καὶ οὐκ ἦν 25  
ὁ θάπτων.“

23 ἀγενῶν P: ἀγνῶν Bull | ἀσκητριῶν P.

2: *Unde-s trupurile apostolilor?* In biserica sf. Apostoli, dărimată de Mahomed II, care pe temelile ei și-a clădit giamia ce se vede azi, erau înmormîntați sf. apostoli Andrei, Luca și Timotei; vz. Viața sf. Eutihie, patriarh al Constantinopolei, în Migne, Patrologia Graeca, 86, II, 2384 D, Procop, De aedificiis, I, 4, 19—25 și alți autori bizantini citați acolo de editorul Iacob Hauray. Biserica sf. Apostoli a fost prima gropniță a împăraților bizantini, într-însa a fost înmormîntat și Constantin cel Mare. — *veșmintul de purpură*: Intre alte odoare scumpe în bisericile Constantinopolei se mai aflau veșmintul, lancea, buretele și trestia din timpul patimilor domnului nostru Isus Hristos. Aceste odoare le amintește și Leonard din Chios în scrisoarea sa către papa din 15 august 1453, ca prin ele papa să fie înduplecat la o nouă cruciadă: „moveat Christi incosutilis amictus, spongia et mucro perditii, dilaceratae sanctorum reliquiae”. Migne, *op. cit.*, 159, 944 A. — Ἐθεντο, Κύριε... ..*Rămășițele pămîntești*...: Psalm 78 (79), 2—3.

3. O, biserică, o cerule pe pământ, o altar ceresc, o dumnezeești și sfinte locașuri, o tu frumusețe între biserici, o sfinte cărți și cuvinte ale lui Dumnezeu, o legi vechi și nouă, o table scrise cu degetul lui Dumnezeu, o evanghelii grăite de gura lui Dumnezeu, o științi dumnezești ale  
5 îngerilor purtători de trup, o învățături ale oamenilor purtători de spirit sfânt, o îndrumări ale eroilor semizei, o stat, popor și armată, fără sfârșit mai înainte, acum însă dispărut ca o corabie ce se înecă în drumul ei pe mare, o case și palate de tot felul și voi sfinte ziduri, astăzi vă chem pe toate și plîng dimpreună ca și când ați fi însuflețite, avînd pe profetul  
10 Ieremia conducător al jalnicei cîntări.

4. „Cum a rămas singură cetatea cea cu multe popoare? A ajuns ca o văduvă, ea îmbelșugată între neamuri; doamnă între țări, a ajuns birnică. Plîngînd a plîns noaptea și lacrimile ei pe obraji ei și nu este ni-  
15 meni cine s-o mîngîie din toți cîți o iubeau pe dînsa. Toți care îi erau prieteni, și-au călcat cuvîntul față de ea, i s-au prefăcut în vrăjmași. S-a umplut Asia de umilirea ei și de robirea-i fără de margini. S-a așezat printre păgîni, n-a găsit odihnire. Toți prigonitorii ei au prins-o în mijlocul asupririlor. Străzile orașului jelesc, că nu mai e cine să meargă la serbare. Toate porțile ei au fost stricate. Preoții ei suspină adînc, fe-  
20 cioarele ei sînt tîrîte și ea însăși amărită în sinea ei. Asupritorii ei i s-au suit în cap și dușmanii ei sînt cu voie bună, pentru că domnul a umilit-o pe dînsa pentru mulțimea fărădelegilor ei. Copiii ei au luat calea robiei în fața asupritorului. Și s-a dus de la fiica Sionului toată podoaba ei. Marii ei dregători au ajuns ca berbecii ce nu găsesc pășune și mergeau  
25 fără nici o putere din fața prigonitorului. Dușmanii ei priveau și au rîs de bejenirea ei. A păcătuit din greu Ierusalimul; de aceea a ajuns să se cîlatine“.

5. „Vrăjmașul și-a întins mîna asupra tuturor lucrurilor scumpe ei, căci a văzut intrînd în locașul sfînt al ei neamuri păgîne, despre care ai  
30 poruncit să nu intre în biserică ta. Tot poporul ei suspină adînc, căuțînd pîine. Toate cele scumpe ale ei le-a dat pentru demîncare, ca să-și țină sufletul. Vezi, doamne, și uite-te! Toți care treceți în cale, uitați-vă și vedeți, dacă este durere ca durerea mea ce m-a încercat pe mine. Dintru înălțimea lui a trimis foc întru oasele mele și l-a adus asupra mea.

3: O, biserică, o cerule pe pământ...: ср. ἀντικρύς ἐπὶ γῆς οὐράνιον σφαίρωμα „ca o adevărată boltă cerească pe pământ“ Nichita Choniati, *Istoria*, ed. Bonn, p. 314, 16 și παμμέγιστε ναὲ καὶ θειότατε, οὐρανὲ ἐπίγειε, θρόνε δόξης θεοῦ, χειρουργικὸν ὄχημα, καὶ στερέωμα δεύτερον „biserică prea măreață și prea dumnezeiască, cer coborît pe pământ, tron al mării lui Dumnezeu, trăsura a heruvimilor, o a doua boltă cerească“ *Ibid.*, 783, 22. Vezi și G. Sfranțes, 289, 20: Καὶ ἦν ἰδεῖν τὸν παμμέγιστον ἐκεῖνον ναὸν καὶ θειότατον τῆς τοῦ θεοῦ Σοφίας, τὸν οὐρανὸν τὸν ἐπίγειον, τὸν θρόνον τῆς δόξης τοῦ

3. Ὡς ναέ, ὁ ἐπίγειε οὐρανέ, ὃ οὐράνιον θυσιαστήριον, ὃ θεῖα καὶ ἱερὰ τεμένη, ὃ κάλλος ἐκκλησιῶν, ὃ βίβλοι ἱεραὶ καὶ Θεοῦ λόγια, ὃ νόμοι παλαιοὶ τε καὶ νέοι, ὃ πλάκαι γραφεῖσαι Θεοῦ δακτύλῳ, ὃ εὐαγγέλια λαληθέντα Θεοῦ στόματι, ὃ θεολογίαι σαρκοφόρων ἀγγέλων, ὃ διδασκαλίαι πνευματοφόρων ἀνθρώπων, ὃ παιδαγωγίαι ἡμιθέων ἡρώων, ὃ πολιτεία, ὃ δῆμος, ὃ στρατὸς ὑπὲρ μέτρον τὸ πρῖν, νῦν δ' ἀφανισθεὶς ὡς ποντιζομένη ναῦς ἐν τῷ πλεῖν, ὃ οἰκίαι καὶ παντοδαπὰ παλάτια καὶ ἱερὰ τείχη, σήμερον συγκαλῶ πάντα καὶ ὡς ἔμψυχα συνθροηῶ, τὸν Ἰερεμίαν ἔχων ἔξαρχον τῆς ἐλεεινῆς τραγωδίας.

4. „Πῶς ἐκάθισεν μόνη ἡ πόλις ἡ πεπληθυμένη λαῶν; Ἐγενήθη ὡς χῆρα ἡ πεπληθυμένη ἐν ἔθνεσιν, ἄρχουσα ἐν χώραις ἐγενήθη εἰς φόρον. Κλαίουσα ἔκλαυσεν ἐν νυκτὶ καὶ τὰ δάκρυα αὐτῆς ἐπὶ τῶν σιαγόνων αὐτῆς καὶ οὐχ ὑπάρχει ὁ παρακαλῶν αὐτὴν ἀπὸ πάντων τῶν ἀγαπώντων αὐτήν. Πάντες οἱ φιλοῦντες αὐτὴν ἠθέτησαν ἐν αὐτῇ, ἐγένοντο αὐτῇ εἰς ἐχθρούς. Μετωκίσθη ἡ Ἀσία ἀπὸ ταπεινώσεως αὐτῆς καὶ ἀπὸ πλήθους δουλείας αὐτῆς. Ἐκάθισεν ἐν ἔθνεσιν, οὐχ εὖρεν ἀνάπαυσιν. Πάντες οἱ καταδιώκοντες αὐτὴν κατέλαβον αὐτὴν ἀνὰ μέσον τῶν θλιβόντων. Ὅδοι πόλεως πενθοῦσιν παρὰ τὸ μὴ εἶναι ἐρχομένους εἰς ἑορτήν. Πᾶσαι αἱ πύλαι αὐτῆς ἠφανισμένα. Οἱ ἱερεῖς αὐτῆς ἀναστενάζουσιν, αἱ παρθένοι αὐτῆς ἀγόμεναι καὶ αὐτὴ πικραινόμενη ἐν ἑαυτῇ. Ἐγένοντο οἱ θλίβοντες αὐτὴν εἰς κεφαλὴν καὶ οἱ ἐχθροὶ αὐτῆς εὐθηνοῦσιν, ὅτι Κύριος ἐταπείνωσεν αὐτὴν ἐπὶ τὸ πλῆθος τῶν ἀσεβειῶν αὐτῆς. Τὰ νήπια αὐτῆς ἐπορεύθη ἐν αἰχμαλωσίᾳ κατὰ πρόσωπον θλίβοντος. Καὶ ἐξῆλθεν ἐκ θυγατρὸς Σιών πᾶσα ἡ εὐπρέπεια αὐτῆς. Ἐγένοντο οἱ ἄρχοντες αὐτῆς ὡς κριοὶ οὐχ εὐρίσκοντες νομὴν καὶ ἐπορεύοντο ἐν οὐκ ἰσχύϊ κατὰ πρόσωπον διώκοντος. Ἰδόντες οἱ ἐχθροὶ αὐτῆς ἐγέλασαν ἐπὶ μετωκείᾳ αὐτῆς. Ἀμαρτίαν ἤμαρτεν Ἱερουσαλήμ· διὰ τοῦτο εἰς σάλον ἐγένετο.“

5. Χεῖρα αὐτοῦ ἐξεπέτασεν ὁ θλίβων ἐπὶ πάντα τὰ ἐπιθυμήματα αὐτῆς, εἶδε γὰρ ἔθνη εἰσελθόντα εἰς τὸ ἅγιασμα αὐτῆς, ἃ ἐνετείλω μὴ εἰσελθεῖν εἰς τὴν ἐκκλησίαν σου. Πᾶς ὁ λαὸς αὐτῆς καταστενάζοντες, ζητοῦντες ἄρτον. Ἔδωκαν τὰ ἐπιθυμήματα αὐτῆς ἐν βρώσει, τοῦ ἐπιστρέψαι ψυχὴν. Ἴδε, κύριε, καὶ ἐπίβλεψον· πάντες οἱ παραπορευόμενοι ὁδὸν ἐπιβλέψατε καὶ ἴδετε εἰ ἔστιν ἄλγος κατὰ τὸ ἄλγος μου, ὃ ἐπεφύλλισέν μοι. Ἐξ ὕψους αὐτοῦ ἐξαπέστειλε πῦρ ἐν τοῖς

3 πλάκαι P: πλάκες Bull || 17 αἱ πύλαι bis.P; *punctis supra positis*,

θεοῦ, τὸ χερουβικὸν ὄχημα καὶ στερέωμα δεύτερον... „și puteai să vezi acea biserica prea dumnezeiască a Înțelepciunii lui Dumnezeu, cer coborât pe pământ, trăsura a heruvimilor și o a doua boltă cerească“.—καὶ ἱερὰ τείχη *și voi sfinte ziduri*: cp. cu Nichita Choniati, ed. Bonn, p. 782, 8—12.—

4: Ieremie, *Plingerile* (Thren.), 1, 1—8.

5: Ierem., *Pling.* (Thren.), 1, 10—13.

Cursă a întins picioarelor mele ; înapoi m-a înturnat. M-a dat să fiu nimicată, toată ziua să sufăr de durere“.

6. A ridicat din mijlocul meu Domnul pe toți cei tari ai mei ; și a adus asupra mea vreme să zdrobească pe cei aleși ai mei. A strivit-o ca în teasc pe fecioara, fata lui Iuda. Pentru acestea plîng eu. Feciorii mei au fost nimiciți, pentru că dușmanului i s-a dat puterea“.

7. „Drept este domnul, pentru că am amărit gura lui. Ascultați, toate popoarele, și vedeți durerea mea ; fecioarele mele și junii mei au luat drumul robiei mele. Am chemat pe cei ce m-au iubit, dar ei m-au înșelat ; preoții mei și bătrînii mei au pierit în cetate“.

8. „Ascultați suspinul meu“.

9. „Ca un dușman s-a făcut domnul și a smuls ca un butuc de vie cortul lui, sărbătoarea lui a stricat-o. Să fie uitate, a făcut domnul, sărbătoare și simbătă în cetate și întru pornirea lui a urgisit pe împărat și preot. A îndepărtat domnul de la dînsul jertfelnicul lui, s-a lepădat de sfîntul lui locaș. A sfărîmat întru mîna lui zidul turnurilor ei. Glas de război a ridicat în casa domnului ca un psalm al leviților în zi de sărbătoare“.

10. „Vezi, doamne, și te uită pe cine ai încercat așa. Copiii au fost uciși de la sinul maicii. Dacă vor ucide în locașul sfînt al domnului preot și profet?! Au adormit în pămîntul pribegiei tînăr și bătrîn ; fecioarele și junii mei au luat calea robiei“.

11. „A împlinit domnul mînia lui, a vărsat mînia urgiei lui ; și a aprins foc în cetate și a mistuit temeliiile ei“.

12. „Adu-ți aminte, doamne, ce ni s-a întîmplat nouă. Privește și vezi ocară noastră. Moștenirea noastră a căzut în mîinile celor din altă țară, casele noastre în mîini străine. Orfani am ajuns, ca și cînd n-am avea tată, mamele noastre ca niște văduve“.

13. „Prigoniți am fost, am muncit, odihnă n-am avut“.

14. „Părinții noștri au greșit și nu mai sînt ; și noi am suferit pe deapsa fărădelegilor lor. Robi au pus stăpînire pe noi ; nimeni nu este care să ne scoată din mîinile lor“.

15. „Pielea noastră s-a ars ca în cuptor, s-a sbîrcit în fața foametei ce bîntuia“.

16. „Cei aleși au învîrtit la rîșniță și tineri au fost răstigniți pe lemne. Bătrîni au lipsit de la poartă și cei aleși au încetat cu psalmii lor.

6 : Ierem., *Plîng.* (Thren.), 1, 15—16.

8 : Ierem., *Plîng.* (Thren.), 1, 21.

10 : Ierem., *Plîng.* (Thren.), 2, 2) — 21.

7 : Ierem., *Plîng.* (Thren.), 1, 18—19.

9 : Ierem., *Plîng.* (Thren.), 2, 5—7.

11 : Ierem., *Plîng.* (Thren.), 4, 11.



ὄστέοις μου καὶ κατήγαγεν αὐτὸ ἐπ' ἐμέ. Διεπέτασε δίκτυον τοῖς ποσί μου· ἀπέστρεψέν με εἰς τὰ ὀπίσω, ἔδωκέν με ἠφανισμένην, ὅλην τὴν ἡμέραν ὀδυνωμένην.“

6. „Ἐξῆρε πάντας τοὺς ἰσχυροὺς μου ὁ Κύριος ἐξ μέσου μου· ἐκάλεσεν ἐπ' ἐμέ καιρὸν τοῦ συντριῖναι ἐκλεκτοὺς μου. Ληνὸν ἐπάτησε Κύριος παρθένω θυγατρὶ Ἰούδα. Ἐπὶ τούτοις ἐγὼ κλαίω. Ἐγένοντο οἱ υἱοὶ μου ἠφανισμένοι, ὅτι ἐκραταιώθη ὁ ἐχθρὸς.“ 5

7. „Δίκαιός ἐστι Κύριος, ὅτι τὸ στόμα αὐτοῦ παρεπίκρανα. Ἀκούσατε δὴ, πάντες λαοί, καὶ ἴδετε τὸ ἄλγος μου· αἱ παρθένοι μου καὶ οἱ νεανίσκοι μου ἐπορεύθησαν ἐν αἰχμαλωσίᾳ μου. Ἐκάλεσα τοὺς ἑραστάς μου, αὐτοὶ δὲ παρελογίσαντό με· οἱ ἱερεῖς μου καὶ οἱ πρεσβύτεροί μου ἐν τῇ πόλει ἐξέλιπον.“ 10

8. „Ἀκούσατε δὴ, ὅτι στενάζω ἐγώ.“

9. Ἐγένετο Κύριος ὡς ἐχθρὸς καὶ ἐξέσπασεν ὡς ἄμπελον τὸ σκῆνωμα αὐτοῦ, διέφθειρεν ἑορτὴν αὐτοῦ. Ἐπιλαθέσθαι ἐποίησε Κύριος ἐν τῇ πόλει ἑορτῆς καὶ σαββάτου καὶ παρώξυνεν ἐν ἐμβριμήματι ὀργῆς αὐτοῦ βασιλέα καὶ ἱερέα. Ἀπόσατο Κύριος θυσιαστήριον αὐτοῦ, ἀπέτιναξεν ἀγίασμα αὐτοῦ, συνέτριψεν ἐν χειρὶ αὐτοῦ τεῖχος βάρεων αὐτῆς. Φωνὴν πολέμου ἔδωκαν ἐν οἴκῳ Κυρίου ὡς ψαλμὸν Λευιτῶν ἐν ἡμέρᾳ ἑορτῆς.“ 15

10. „Ἴδε, Κύριε, καὶ ἐπίβλεψον, τίνι ἐπεφύλλισας οὕτως. Ἐφονεύθησαν νήπια θηλάζοντα μασθοῦς. Εἰ ἀποκτενοῦσιν ἐν ἀγιάσματι Κυρίου ἱερέα καὶ προφήτην; Ἐκοιμήθησαν εἰς γῆν ἐξόδων παιδάριον καὶ πρεσβύτης· παρθένοι μου καὶ νεανίσκοι μου ἐπορεύθησαν εἰς αἰχμαλωσίαν.“ 20 310b

11. „Συνετέλεσε Κύριος θυμὸν αὐτοῦ, ἐξέχεεν θυμὸν ὀργῆς αὐτοῦ· καὶ ἀνῆψεν πῦρ ἐν τῇ πόλει καὶ κατέφαγε τὰ θεμέλια αὐτῆς.“

12. „Μνήσθητι, Κύριε, τί ἐγένετο ἡμῖν. Ἐπίβλεψον καὶ ἴδε τὸν ὄνειδισμόν ἡμῶν. Ἡ κληρονομία ἡμῶν μετεστράφη ἀλλοτριόις, οἱ οἴκοι ἡμῶν ξένοις. Ὅρφανοὶ ἐγενήθημεν ὡς μὴ ἔχοντες πατέρα, μητέρες ἡμῶν ὡς χῆραι.“ 25

13. „Ἐδιώχθημεν, ἐκοπιάσαμεν, οὐκ ἀνεπαυσάμεθα.“

14. „Οἱ πατέρες ἡμῶν ἤμαρτον καὶ οὐχ ὑπάρχουσιν· καὶ ἡμεῖς τὰ ἀνομήματα αὐτῶν ὑπέσχομεν. Δοῦλοι ἐκυρίευσαν ἡμῶν· λυτρούμενος οὐκ ἔστιν ἐκ τῆς χειρὸς αὐτῶν.“ 30

15. „Τὸ δέσμα ἡμῶν ὡς κλίβανος ἐपालαιώθη, συνεσπίασθη ἀπὸ προσώπου καταγιγίδοσ λιμοῦ.“

16. „Ἐκλεκτοὶ ἐν μύλοις ἤλεσαν καὶ νεανίσκοι ἐπὶ ξύλοις ἀνεσκολοπίσθησαν. Πρεσβῦται ἀπὸ πύλης κατέπεσον καὶ ἐκλεκτοὶ ἀπὸ ψαλμῶν αὐτῶν κατέ-

12: Ierem., *Pling.* (Thren.), 5, 1—3.

14: Ierem., *Pling.* (Thren.), 5, 7—8.

16: Ierem., *Pling.* (Thren.), 5, 13—22.

13: Ierem., *Pling.* (Thren.), 5, 5.

15: Ierem., *Pling.* (Thren.), 5, 10.

S-a topit bucuria inimii noastre, jocul nostru s-a întors în jale, a căzut cununa de pe capul nostru. Vai de noi, că am păcătuit! Dinspre aceasta inima noastră s-a umplut de durere; ochii noștri s-au întunecat. În Noul Sion, pentru că a fost risipit, vulpile cutreieră prin el. Tu, doamne, stai  
 5 deapururi în casa ta, tronul tău din neam în neam. De ce întru prigo-  
 nire ai uitat de noi, ne-ai părăsit întru lungimea zilelor?! Intoarce-ne,  
 doamne, pe noi către tine și ne vom întoarce; și să se înnoiască ziua  
 noastră ca și mai înainte! Pentru că, respins fiind, ne-ai respins, te-ai  
 mîniat asupra noastră prea cumplit“.

10 17. Aceste plîngeri și tînguiuri ale lui Ieremie, cu care s-a tînguit la  
 cucerirea vechiului Ierusalim, cred că și cu privire la noul Ierusalim, spi-  
 ritul bine i-a indicat profetului.

15 18. Care limbă va fi așadar în stare să spună și să grăiască despre  
 nenorocirea ce s-a întîmplat în Constantinopole și despre groaznica ro-  
 bire și amara strămutare ce a suferit-o, nu de la Ierusalim la Babilon  
 sau în Asiria, ci din Constantinopole în Siria, Egipt, în Armenia, Persia,  
 în Arabia, Africa, în Italia, Asia Mică și în celelalte țări, risipiți. Și  
 aceasta cum? În Paflagonia bărbatul și în Egipt soția și copiii risipiți  
 în alte locuri, schimbați dintr-o limbă într-alta și de la credință în ne-  
 20 credință și de la dumnezeieștile scripturi la scrieri nebune.

19. Infioară-te, soare; și tu, pămîntule, oftează, că dumnezeu, dreptul  
 judecător a părăsit cu totul neamul nostru pentru păcatele noastre. Nu sîn-  
 tem vrednici să ridicăm ochii la cer, ci numai plecați și cu fața în pămînt  
 să strigăm: „Drept ești doamne, dreaptă e judecata ta; am păcătuit, am  
 25 făcut fărădelegi și nedreptăți mai mult ca toate neamurile. Și toate cîte  
 le-ai adus asupra noastră, cu dreaptă și bună judecată le-ai adus. Numai  
 îndură-te de noi, doamne te rugăm“.

30 **Robi și pradă de război.** XLII. Trei zile după cucerire a dat drumul flotei, fiecare  
 vas să plece în ținutul și orașul său, încărcat, de mai să  
 se scufunde. Iar încărcătura ce era? Veșminte de mult preț, vase de aur,  
 argint, aramă și cositor, cărți, fără de număr; robi: și preoți și laici și  
 călugărițe și călugări; toate, pline și încărcate; iar corturile din tabără,

17: *Aceste plîngeri... ale lui Ieremie*: Duca în plîngerea sa despre căderea Constantinopolei s-a luat după plîngerea lui Nichita Choniat, ed. Bonn, p. 763, 4—770, 13, scrisă cu apropiere din plîngerea biblică a profetului Ieremie (Ἰερεμίας φησὶν ὁ φιλόδακρος τὴν πάλαι Σιών κοπτόμενος „spune tînguitorul Ieremie plîngînd Sionul de odinioară“). (Nichita Choniat, ed. Bonn, p. 763, 11). Cp. și Bullialdus comentariu la Duca, ed. Bonn, p. 621.

19: *Infioară-te, soare; și tu pămîntule, oftează*: vz. XL, 2.—Δίκαιος... σου *Drept... ta*: Psalm, 118 (119), 136. — ἡμάρτομεν *am păcătuit... nedreptăți*: 3 Regi, 8, 47 și 2. Cronici, 6, 37; cp. Psalm, 105 (106), 6.

πασαν. Κατελύθε χαρὰ καρδίας ἡμῶν, ἐξεστράφη εἰς πένθος ὁ χορὸς ἡμῶν, ἔπεσεν ὁ στεφανὸς τῆς κεφαλῆς ἡμῶν· Οὐαὶ ἡμῖν, ὅτι ἡμάρτομεν. Περὶ τούτου ἐγενήθη ὀδυνηρὰ ἡ καρδία ἡμῶν· περὶ τούτου ἐσκότασαν οἱ ὀφθαλμοὶ ἡμῶν. Ἐπὶ τῇ Νέα Σιών, ὅτι ἠφανίσθη, ἀλώπεκες διῆλθον ἐν αὐτῇ. Σὺ δέ κύριε, εἰς τὸν αἰῶνα κατοικεῖς, ὁ θρόνος σου εἰς γενεὰν καὶ γενεάν. Ἴνα τί εἰς νεῖκος ἐπιλήση ἡμῶν, καταλείψης ἡμᾶς εἰς μακρότητα ἡμερῶν; Ἐπίστρεψον ἡμᾶς, Κύριε, πρὸς σὲ καὶ ἐπιστραφησόμεθα· καὶ ἀνακαινισθῆ ἡμέρα ἡμῶν καθὼς ἔμπροσθεν· ὅτι ἀποθούμενος ἀπώσω ἡμᾶς, ὠργίσθης ἐφ' ἡμᾶς ἕως σφόδρα.

17. Οὗτοι οἱ θρηνοὶ καὶ οἱ κοπετοὶ τοῦ Ἰερεμίου, οὓς ἐκόψατο ἐν τῇ ἀλώσει τῆς παλαιᾶς Ἱερουσαλήμ, οἶομαι δὲ καὶ περὶ τῆς νέας καλῶς τὸ πνεῦμα τῷ προφήτῃ ὑπέδειξεν.

18. Ποία τοίνυν γλῶσσα ἐξισχύσει τοῦ εἰπεῖν καὶ λαλῆσαι τὴν γενομένην ἐν τῇ Πόλει συμφορὰν καὶ τὴν δεινὴν αἰχμαλωσίαν καὶ τὴν πικρὰν μετοικίαν, ἣν ὑπέστη οὐκ ἀπὸ Ἱερουσαλήμ εἰς Βαβυλῶνα ἢ εἰς Ἀσσυρίους, ἀλλ' ἀπὸ Κωνσταντινουπόλεως εἰς Συρίαν, εἰς Αἴγυπτον, εἰς Ἀρμενίαν, εἰς Πέρσας, εἰς Ἀραβίαν, εἰς Ἀφρικὴν, εἰς Ἰταλίαν, σποράδην, ἐν τῇ Ἀσίᾳ τῇ Μικρᾷ καὶ ἐν ταῖς λοιπαῖς ἐπαρχίαις. Καὶ ταῦτα πῶς; Ἐν τῇ Παφλαγονίᾳ ὁ ἀνὴρ καὶ ἐν Αἰγύπτῳ ἡ γυνὴ καὶ τὰ τέκνα ἐν ἄλλοις τόποις σποράδην ἀλλοιοίμενα ἀπὸ γλώττης εἰς γλώτταν καὶ ἀπ' εὐσεβείας εἰς ἀσέβειαν καὶ ἀπὸ θείων Γραφῶν εἰς ἀλλόκοτα γράμματα.

19. Φριξὸν, ἦλιε· καί, σὺ γῆ, στέναξον εἰς τὴν παντελῆ ἐγκατάλειψιν τὴν γενομένην ἐν τῇ ἡμετέρᾳ γενεᾷ παρὰ τοῦ δικαιοκρίτου Θεοῦ διὰ τὰς ἁμαρτίας ἡμῶν. Οὐκ ἐσμὲν ἄξιοι ἀτενίσαι τὸ ὄμμα εἰς οὐρανόν, εἰ μὴ μόνον κάτω νενευκότες καὶ εἰς γῆν τὰ πρόσωπα θέντες κράξωμεν· „Δίκαιος εἶ, Κύριε, καὶ δικαία ἡ κρίσις σου· ἡμάρτομεν, ἠνομήσαμεν, ἠδικήσαμεν παρὰ πάντα τὰ ἔθνη. Καὶ πάντα ἃ ἐπήγαγες ἡμῖν, ἐν ἀληθινῇ καὶ δικαίᾳ κρίσει ἐπήγαγες. Πλὴν φεῖσαι ἡμῶν, Κύριε, δεόμεθα.“—

XLII. Μεθ' ἡμέρας οὖν τρεῖς τῆς ἀλώσεως ἀπέλυσε τὰ πλοῖα, πορεύεσθαι ἕκαστον εἰς τὴν αὐτῶν ἐπαρχίαν καὶ πόλιν, φέροντα φόρτον, ὥστε βυθίζεσθαι. Ὁ δὲ φόρτος τί; ἱματισμὸς πολυτελής, σκεύη ἀργυρᾶ, χρυσᾶ, χαλκᾶ, καττιτέρινα, βιβλία ὑπὲρ ἀριθμὸν· αἰχμάλωτοι, καὶ ἱερεῖς καὶ λαϊκοὶ καὶ μονάζουσαι καὶ μοναχοί, τὰ πάντα πλήρης φόρτου· αἱ δὲ σκηναὶ τοῦ φωσάτου πλήρης αἰχ-

pline de robi și de obiecte de tot felul din cele enumerate mai sus. Și era de văzut în mijlocul barbarilor pe unul purtând sacos arhieresc, altul încins cu patrahir de aur, trăgând câini legați, odăjdii cu mielul lui Dumnezeu țesute în fir de aur în loc de pături pe cai. Alții șezînd la ospete, și sfintele discuri înaintea lor, mîncau diferite fructe, și beau vin din sfintele potire. Cărțile de-a valma, întrecînd orice număr, încărcate în căruțe, le-au împrăștiat pretutindeni în apus și în răsărit. Pentru un galben erau vîndute zece cărți, scrieri de Aristotel, Platon, teologice și orice fel de altă carte. Evangheliile cu podoabe de tot felul peste măsură, după ce desfăceau aurul și argintul, unele le vindeau, altele le aruncau. Icoanele, toate le puneau pe foc și, fierbîndu-și cărnurile la flacăra aprinsă, mîncau.

**Mahomed II** 2. După cinci zile a intrat în Galata și a poruncit să se în Galata. facă un recensămînt al tuturor locuitorilor din oraș; și a găsit multe case încuiate; căci latinii fugiseră cu corăbiile. Și atunci a orînduit casele lor să fie deschise și să facă inventar de toată averea omului și, dacă se întorc pînă în termen de trei luni, să-și primească averile, dacă nu se întorc, vor fi ale sultanului. Atunci a ordonat, ca întreaga oștire și satele de primprejur să dărîme pînă la pămînt zidurile Galatei și apoi să-i lase să plece; ceea ce s-a și făcut. Și au dărîmat zidurile cîte fuseseră făcute dinspre uscat, și au lăsat cele așezate spre port.

**Restaurarea zidurilor Constantinopolei.** 3. Zidarilor însă le-a dat ordin, ca toată luna august să aibă varul gata pentru restaurarea zidurilor căzute ale Constantinopolei. Iar însuși a făcut o listă de cinci mii de familii din ținuturile de răsărit și apus și a dat ordin, ca pînă în luna septembrie, sub amenințarea pedepsei cu moartea, aceștia să fie cu toată casa lor în Constantinopolea. Și după ce a pus guvernator un ienicer de-al său cu numele Soliman și după ce în Marea Biserică a instalat altar de-al dumnezeului lui și al lui Mohamed, celelalte biserici lăsîndu-le pustii, însuși biruitor a plecat spre Adrianopole, avînd cu sine robi nesfîrșit de mulți și pradă de război fără de număr.

XLII, 1: *odăjdii cu mielul lui Dumnezeu țesute în fir de aur în loc de pături pe cai*: cp. G. Sfranșes, 289, 12: μετά τῶν ἱερατικῶν στολῶν καὶ ἐνδυμάτων ἐκ σηρικῶν καὶ χρυσοῦφάντων ὄντων τοὺς ἵππους ἐσκέπαζον „cu veșmintele și odăjdiile preoțești care erau de mătase și țesute cu fir de aur, acopereau caii“. — *Alții șezînd la ospete... din sfintele potire*: cp. cu Nichita Choniati, ed. Bonn, p. 758, 4: τὰ τίμαλφῃ δοχεῖα... εἰς σίτων κανᾶ καὶ οἴνων κεράσματα ταῖς ἑαυτῶν τραπέζαις παρέφερον „vasele scumpe... le aduceau la mesele lor ca farfurii pentru piini și pocale pentru vin“. Cp. Critobul, I, 62, 2. — *tās δὲ βίβλους ἀπάσας cărțile de-a valma*: cp. Critobul, I, 62, 3: Σολεμῶν Soliman: Σουλαϊμάνην Critobul, I, 73, 14.

μαλωσίας καὶ τῶν ἀνωθεν ἀριθμηθέντων παντοίων εἰδῶν. Καὶ ἦν ἰδεῖν ἐν μέσῳ τῶν βαρβάρων ἓνα φοροῦντα σάκκον ἀρχιερατικὸν καὶ ἕτερον ζωννύμενον ἐπιτραχήλιον χρυσοῦν, ἔλκοντα κύνας ἐνδεδημένους, ἀντὶ τῶν σαγισμάτων ἀμνοῦς χρυσοῦφάντους· ἄλλοι ἐν συμποσίοις καθήμενοι καὶ τοὺς ἱεροὺς δίσκους ἔμπροσθεν, συνδιαφόρους ὀπώρας ἐσθίοντες, καὶ τὸν ἄκρατον πίνοντες ἀπὸ τῶν ἱερῶν κρατήρων, τὰς δὲ βίβλους ἀπάσας ὑπὲρ ἀριθμὸν ὑπερβαινούσας ταῖς ἀμάξαις φορηγώσαντες ἀπανταχοῦ ἐν τῇ ἀνατολῇ καὶ δύσει διέσπειραν. Δι' ἐνὸς νομίματος δέκα βίβλοι ἐπιπράσκοντο, Ἀριστοτελικοί, Πλατωνικοί, Θεολογικοί καὶ ἄλλο πᾶν εἶδος βίβλου. Εὐαγγέλια μετὰ κόσμου παντοίου ὑπὲρ μέτρον, ἀνασπῶντες τὸν χρυσὸν καὶ τὸν ἄργυρον, ἀλλ' ἐπώλουν, ἀλλ' ἔρριπτον. Τὰς εἰκόνας ἀπάσας πυρὶ παρεδίδουν· σὺν τῇ ἀναφθείσει φλογὶ κρέη ἐψῶντες ἥσθιον.

2. Τότε μετὰ πέμπτην ἡμέραν εἰσῆλθεν ἐν τῷ Γαλατᾷ καί, προστάξας τοῦ γενέσθαι ἀπογραφὴν ἐπὶ πᾶσι τοῖς οἰκοῦσιν ἐν αὐτῷ, εὔρε πολλοὺς οἴκους κεκλεισμένους· ἦσαν γὰρ φυγόντες οἱ Λατῖνοι σὺν ταῖς ναυσίν. “Ὡρῖσε γοῦν τοῦ ἀνοίχθῆναι τὰς οἰκίας αὐτῶν καὶ καταγραφὴν ποιῆσαι ἐν πάσῃ περιουσίᾳ αὐτοῦ καί, εἰ μὲν στραφῶσιν ἄχρι προθεσμίας μηνῶν τριῶν, λαβέτωσαν τὰ ὑπάρχοντα αὐτῶν, εἰ δ' οὐκ ἐπιστραφῶσιν, ἔσονται τοῦ ἡγεμόνος. Τότε ἐκέλευσεν τὴν στρατιάν πᾶσαν καὶ τὰς πέριξ κόμας τοῦ χαλᾶσαι καὶ εἰς γῆν ῥῖψαι τὰ τείχη τοῦ Γαλατᾷ καὶ ἀπολῦσαι αὐτούς· ὁ καὶ γέγονεν. Χαλάσαντες οὖν τὰ τείχη, ὅσα πρὸς τὴν ξηρὰν ἐπεπήγηντο, ἔασαν τὰ πρὸς τὸν λιμένα κείμενα.

3. Τοὺς δὲ ἀσβεστόεργάτας προσέταξε δι' ὅλου τοῦ Αὐγούστου μηνὸς ἔχειν ἐτοιμίην ἀσβεστον τοῦ ἀνοικοδομῆσαι τὰ καταπεσόντα τείχη τῆς Πόλεως. Αὐτὸς δὲ καταγράψας φαμελίας ἀπὸ τῶν ἐπαρχιῶν ἐφάσ καὶ δύσεως χιλιάδας ε', προσέταξεν μέχρι Σεπτεβρίου μηνὸς τούτους πανοικί ἐν τῇ Πόλει εἶναι ἐπάνω ποινῆς κεφαλικῆς τιμωρίας. Καὶ ἐπαρχον καταστήσας Σολημαν ὀνόματι δουλον αὐτοῦ καὶ τὸν μέγα ναὸν βωμὸν τοῦ θεοῦ αὐτοῦ καὶ τοῦ Μωάμεθ ἐνθρονίσας, τοὺς λοιποὺς ἀφείλ ἐρήμους, αὐτὸς διὰ τῆς Ἀδριανοῦ νικητῆς ἐπανάεζυξεν, ἔχων μεθ' ἑαυτοῦ ὑπὲρ ἄπειρον αἰχμαλωσίαν καὶ λάφυρα ὑπὲρ ἀριθμὸν.

3 ἐνδεδημένους Bull. ἐνδεδυμένους P || 5 συνδιαφόρους ὀπώρας P: σὺν διαφόροις ὀπώραις Bull || 14 τοῦ Bull: τοὺς P || 20 ἐπεπήγηντο Bull: ἐπεπύγηντο P: ἐπεπήγγυντο *Charitonidis*.

4. Și a ieșit din Constantinopole în ziua de 18 iunie și toate femeile nobile și fetele lor le-a dus cu el în trăsură și de-a călare. Femeia marelui duce însă a murit pe drum în apropierea unui orașel numit Mesini și au înmormântat-o acolo, femeie vestită pentru faptele ei de caritate și de îndurare față de săraci ; cuminte și stăpînă pe toate patimile vieții.

5. **Mahomed II intrors la Adrianopole, impune tributuri noi.** 5. Intrind în Adrianopole cu un triumf deosebit, se puteau vedea curgînd de pretutideni toți și toate, conducători și domni de-ai creștinilor, de aproape și de departe, salutîndu-l cu bucură-te. Cu ce inimă, cu ce cuget, cu ce buze, cu ce gură ? Ci fără voie și nevrînd, i se închinău, aducîndu-i daruri de frică, să nu pățească și ei la fel. Iar tiranul stătea mîndru și semeț, îngîmfat de cucerirea Constantinopolei. Domnii creștinilor însă stăteau cu frică, așteptînd, oare ce va fi să le aducă ziua de mîine.

6. Și mai întii a făcut socoteală pentru solul Serbiei, să dea în fiecare an stăpînirii turcești galbeni douăsprezece mii, despoții Peloponesului zece mii în fiecare an (și) să vină cu daruri să i se închine, domnul din Chios șase mii de galbeni în fiecare an, cel din Mitiline trei mii în fiecare an, cel din Trapezunt și toți cei de la Marea Neagră să vină în fiecare an să i se închine cu daruri și să-i dea tributurile.

7. În primul an în luna lui august au venit oamenii despotului Serbiei și i-au dat tributurile datorate ; au făcut și mare milostenie în Adrianopole. Căci la porunca despotului Gheorghe, au răscumpărat călugărițe tinere și bătrîne ; a eliberat pînă la o sută. Și cei robiți din neam nobil și din neamul celor de la palat, cu toții alergau în Serbia și primeau din milostenie și de la despot și de la vasilisa cheltuielile de răscumpărare.

8. Incepuse acum toamna anului în curs 6962 și, peste Expediția lui Mahomed II în Serbia, 1454. iarnă petrecînd acasă, a voit primăvara să atace pe despotul Serbiei și să-și însușească întreaga Serbie pentru domnia sa. Căci despotul, după cucerirea Constantinopolei, se și aștepta în fiecare zi la această veste amară și la această nedreptate din partea nesățiosului, căci el era bătrîn pățit și suferise multe de pe urma nedreptăților tiranului, precum deseori am spus-o. Și i-a anunțat, care e pricina

---

16 domnul P : domnii I ; vz. XLIII, 6.

---

5 ; cu bucură-te : vz. XL, 5 : χαίρε Bucură-te.

7 : despotul Serbiei : Gheorghe I Brancovici, 1427—1456 ; vz. XXX, 1. — παρὰ τῆς βασιλίσσης de la vasilisa : nu împărăteasa, căci βασίλισσα era o distincție și un rang bizantin dat soțiilor de despoți ; vz. XXXI, 7 ; e vorba deci de soția despotului Gheorghe Brancovici. Mai greu ar fi să ne gîndim la fata despotului, fosta soție a lui Murad II ; vz. XXX, 1 și XXXIII, 11.

4. Ἐξῆλθεν οὖν ἐκ τῆς Πόλεως τῇ ιη<sup>η</sup> τοῦ Ἰουνίου μηνός, πάσας τὰς εὐγενίδας καὶ τὰς αὐτῶν θυγατέρας ἄγων ἐν τοῖς ἄρμασι καὶ ἐν ταῖς ἱππηλασίαις. Ἡ δὲ τοῦ μεγάλου δουκὸς γύνῃ ἐν ὁδῷ ἐτεθνήκει πλησίον κόμης Μεσηνῆς λεγομένης καὶ ἔθαψαν αὐτὴν ἐκεῖ, γυναῖκα περιβόητον ἐν ἐλεημοσύναις καὶ πενήτων οἰκτιροῖς· σώφρων, ἐγκρατευομένη παντοίων ψυχικῶν παθῶν. 314b  
5

5. Ἐλθὼν δὲ ἐν Ἀδριανουπόλει ἐντὸς μετὰ θριάμβου ἐξοχωτάτου, ἦν ἰδεῖν συρῶρόντας πάσας καὶ πάντας, τοὺς ἀρχηγούς καὶ ἡγεμόνας τῶν χριστιανῶν, τοὺς ἐγγύς καὶ τοὺς πόρρω, προσαγορεύοντας· τὸ χαῖρε. Ποῖα καρδία, ποῖα γνώμη, ποῖα χεῖλη, ποῖον στόμα; Ἄλλ' ἄκοντες καὶ μὴ βουλόμενοι προσεκύουν σὺν δώροις, φοβούμενοι, μὴ καὶ αὐτοὶ τὰ ὅμοια πάθωσιν. Ὁ δὲ τύραννος ἐκάθητο ὑπαύχην καὶ ἀλαζών, ἐπαιρόμενος ἐπὶ τῇ ἄλωσει τῆς Πόλεως. Οἱ δὲ ἡγεμόνες τῶν χριστιανῶν ἴσταντο τρομαλέοι, ἐκδεχόμενοι, τί ἄρα ἔσται τὸ μέλλον εἰς αὐτοὺς ἀποφῆναι. 10

6. Ἀπελογίσατο οὖν πρῶτον τῷ πρέσβει Σερβίας τοῦ δίδοναι κατ' ἔτος τῇ ἡγεμονίᾳ τῶν Τούρκων νομίσματα χιλιάδας δώδεκα, τοὺς δεσπότης τῆς Πελοποννήσου χιλιάδας δέκα κατ' ἔτος (καὶ) σὺν δώροις ἔρχεσθαι εἰς προσκύνησιν αὐτοῦ, τῷ ἐν τῇ Χίῳ κατ' ἔτος νομίσματα χιλιάδας ἕξ, τῷ Μιτυλήνης κατ' ἔτος νομίσματα χιλιάδας τρεῖς, τῷ Τραπεζοῦντος καὶ πᾶσι τοῖς ἐν τῇ Ποντικῇ θαλάσσει οἰκοῦσιν κατ' ἔτος ἐρχομένους ποιεῖν τὴν προσκύνησιν μετὰ δωροφορίας καὶ δίδοναι τὰ τέλη. 15  
20

7. Τῷ πρῶτῳ οὖν ἔτει Αὐγούστῳ μηνὶ ἐλθόντες οἱ τοῦ δεσπότη Σερβίας καὶ παραδόντες τὰ κεχρεωστημένα τέλη, ἐποίησαν καὶ μεγάλην ἐλεημοσύνην ἐν τῇ Ἀδριανουπόλει. Παραγγείλας γὰρ αὐτοῖς ὁ δεσπότης Γεώργιος, ἐξηγόρασαν μοναστηρία νέας καὶ γηραίας· ἕως ἑκατὸν ἐλευθέρωσε. Καὶ οἱ τῶν ἐντίμων καὶ ἐκ γένους τῶν παλατίου πάντες συρῶρόντες αἰχμάλωτοι ἐν Σερβίᾳ, ἐλάμβανον καὶ παρ' αὐτοῦ καὶ παρὰ τῆς βασιλείσης τὰ πρὸς ἐξαγορασίας ἐφόδια ἕνεκα ἐλεημοσύνης. 315b  
25

8. Τοῦ φθινοπώρου οὖν ἀρξαμένου τοῦ ἔτους ἤδη τρέχοντος ἑξακισχιλιοστοῦ ἑνακισιοστοῦ ἐξηκοστοῦ δευτέρου καὶ τὸν χειμῶνα οἴκοι διαβιβάσας, ἠβουλήθη ἐν ἔαρι τῷ δεσπότη προσβαλεῖν καὶ τὴν ἅπασαν Σερβίαν προσοικειῶσαι τῇ ἡγεμονίᾳ αὐτοῦ. Καὶ γὰρ ὁ δεσπότης μετὰ τὴν τῆς Πόλεως ἄλωσιν καθέκαστην ἐκδεχόμενος ἦν τὴν πικρὰν ταύτην ἀγγελίαν καὶ τὸ τοῦ πλεονέκτου ἀδίκημα· ἦν γὰρ πρακτικὸς γέρον καὶ τῶν τοῦ τυράννου ἀδικημάτων πολυπαθῆς, ὡς πολλάκις εἰρήκαμεν, ὁ δεσπότης. Τίς οὖν ἢ εἰς τὸ μέ- 30

16 καὶ *addidi*: et I: om. P || 17 τῷ, Bull: τοῦ P: Li signori I: τοῖς *fortasse scribendum* v. XLIII 6: Οἱ Χῖοι P signori Μαονησι I || 24 μονάστριας P || 26 βασιλείσης P: di-spotessa I || 30—31 προσοικειῶσαι Bull: πρὸς ὠκίῶσαι P.

8: anului în curs 6962: adică 1453, fiind septembrie acuma. — *de pe urma nedreptăților tiranului*: adică a fostului sultan Murad II. — *precum deseori am spus-o*: vz. XXX 1, 4, 6—7. —

la mijloc pentru nedreptate, spunându-i, cum că : „Locul peste care domnești, nu este al tău și nu-l ai nici de la tatăl tău, adică Serbia, ci e al feciorului lui Lazar, al lui Ștefan ; și deci îmi aparține mie. Ieși deci repede din hotarele ei și eu am să-ți dau o parte din pământul tatălui tău  
 5 Vulc și orașul Sofia. Iar de nu, vin asupra ta“. Acestea i le-a anunțat prin unul din cei mai credincioși slujitori ai lui, căruia i-a ordonat, ca în 25 de zile să se găsească în fața lui, ca să afle răspunsul ; căci de nu, capul i-l va tăia și trupul i-l va arunca fiarelor de mîncare. Sosind solul tiranului în Serbia, l-a găsit pe despot fiind dincolo de Istru ; și marii dregători ai  
 10 Serbiei l-au ținut cu vorba, cum că despotul azi vine, mîine e aici ; și în acest timp își puneau cetățile în bună stare și îngrămădeau în magazii toate cele de trebuință. Văzind solul că a fost înșelat, se temea de pedeapsa pentru termenul întîrziat ; căci trecuse mai bine de 30 de zile. Și tiranul plin de mînie a ieșit cu toată armata din Adrianopole și a ajuns la Filipopole. Venind solul, i-a raportat fuga despotului în Ungaria și viclesugul  
 15 dregătorilor lui, cum că l-au ținut și nu-l lăsau să plece ; și avea tiranul să-l omoare, numai că slujitorul a trimis încă înainte de termen la sultan și i-a arătat întîrzierea sa și pregătirile sîrbilor și fuga despotului.

9. Iar ungurii trecînd pe undeva peste Dunăre, au pustiit părțile de  
 20 pe la Tîrnovo ; și găsindu-se cu o armată turcească, au rămas biruitori și au trecut înapoi Dunărea cu pradă foarte multă.

10. Tiranul însă ridicîndu-se de la Filipopole, a plecat la Sofia ; și acolo lăsîndu-și tabăra cu vizirii și cu tot senatul, însuși cu armată pedestră, pînă la 20 de mii, a intrat adînc în Serbia ; n-a găsit însă pe  
 25 nimeni cine să-i stea în cale. Căci despotul era trecut de multe zile în Ungaria cu toată casa lui și marii dregători cu toți ai lor ; cetățile însă le-a întărit și a poruncit cu toată hotărîrea, ca tot poporul să stea înăuntru, să nu descurajeze și să nu se predea, căci însuși are să vină cu multă putere foarte în curînd.

20 11. Tiranul însă a pătruns la Smederevo, căci dorea foarte să cucească acest oraș, pentru că era așezat la marginea Dunării și deschidea drumul celor cu gîndul să treacă în Ungaria ; neputînd însă isprăvi nimic, s-a întors înapoi, războindu-se cu unul din orașelele întărite. Și cetățuia nu s-a predat, poporul însă care-și avea așezările afară de orașel în cătunele și satele din cîmpie, aveau și ei altă zonă exterioară a cetățuii

---

și deci îmi aparține mie : întrucît Ștefan murise fără urmași direcți și sora acestui Ștefan a fost soția lui Baiazid I Fulgerul și deci o străbună a lui Mohamed II ; vz. IV, 1 și XXX, 1.

10 : πάση τῇ γερουσίᾳ cu tot senatul : e un termen clasic antic cu totul neoptrivit aici, la turci nu exista doară senat ; e vorba de marii dregători sfetnici ai sultanului.



σον αἰτία τοῦ ἀδικήματος, ἐμήνυσε λέγων, ὡς· „Ὁ τόπος, ὃν δεσπόζεις, οὐκ ἔστι σός, ἀλλ' οὐδὲ πατρικός, δηλονότι ἡ Σερβία, ἀλλ' ἔστι τοῦ Λαζάρου υἱοῦ, τοῦ Στεφάνου· ἀνήκει οὖν ἐμοί. Ἔξελθε οὖν τάχως ἐκ τῶν ὀρίων αὐτῆς· ἔχω δὲ δωρησασθαί σοι μέρος ἐκ τῆς γῆς τοῦ πατρός σου τοῦ Βούλκου καὶ τὴν πόλιν Σοφίαν. Εἰ δὲ μή, ἔρχομαι κατὰ σοῦ.“ — Ταῦτα οὖν μηνύσας δι' 5 ἐνός τῶν πιστοτάτων αὐτοῦ δούλων, προστάξας ἐν ἡμέραις εἴκοσι καὶ πέντε εὐρεθῆναι ἐνώπιον αὐτοῦ, τοῦ μαθεῖν τὴν ἀπόκρισιν· εἰ δ' οὐ μή, τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ τεμῶν τό σῶμα θίψει τοῖς θηρσίν εἰς βοράν. Ὁ δὲ ἀποκρισιάριος τοῦ τυράννου ἐλθὼν ἐν Σερβίᾳ καὶ εὐρῶν τὸν δεσπότην πέραν τοῦ Ἰστρου διάγοντα, 316b κρατήσαντες αὐτὸν οἱ τῆς Σερβίας ἄρχοντες, ὡς σήμερον ὁ δεσπότης ἔρχεται, 10 αὔριον ἐπιδημῆι, σὺν τούτοις ἐπεμελοῦντο τῶν πολιχνίων καὶ τὰ πρὸς χρεῖαν πάντα ἐν ἀποθήκαις ἐστοιβαζον. Ἰδὼν οὖν ὁ ἀποκρισιάριος, ὅτι ἠπάτηται, φοβηθεὶς καὶ τὸ ἐπιτίμιον τῆς προθεσμίας, ἦν γὰρ διαβάσας ἐπέκεινα ἡμέρας λ', ὁ τύραννος οὖν θυμοῦ πλησθεὶς ἐξῆλθε τῆς Ἀδριανοῦ σὺν πάσῃ τῇ στρατιᾷ καὶ κατέλαβε τὴν Φιλίππου. Ἐλθὼν δὲ ὁ δοῦλος καὶ ἀπαγγείλας τὴν φυγὴν τοῦ δεσπότου ἐν Οὐγγρίᾳ καὶ τὴν ἐνέδραν τῶν ἀρχόντων αὐτοῦ, πῶς ἐκράτησαν αὐτὸν 15 καὶ οὐκ ἀπέλυσον, ἔμελλε γὰρ θανατῶσαι τοῦτον ὁ τύραννος, πλὴν ὁ δοῦλος πρὸ τῆς προθεσμίας ἔστειλε, τῷ ἡγεμόνι δηλῶν τὴν αὐτοῦ βραδύτητα καὶ τὰς κατασκευὰς τῶν Σέρβων καὶ τὴν φυγὴν τοῦ δεσπότου.

9. Οὐγγροὶ δὲ πόθεν διαβάντες τὸν ποταμὸν καὶ τὰ τῆς Τερνόβου μέρη 20 λεηλατήσαντες καὶ σὺν στρατιᾷ Τούρκων εὐρεθέντες καὶ τὴν νικῶσαν λαχόντες, σὺν πλείστῃ λεία τὸν Ἰστρον πάλιν ἐδιέβησαν.

10. Ὁ δὲ τύραννος ἀπάρας ἐκ τῆς Φιλιππουπόλεως εἰς Σοφίαν ἐπορεύθη· 25 κάκει τὸν στρατὸν καταλείψας σὺν τοῖς μεσάζουσι καὶ πάσῃ τῇ γερουσίᾳ, αὐτὸς σὺν περικῶ στρατῷ, μέχρι χιλιάδας κ', εἰς Σερβίαν εἰσέδου, μὴ εὐρῶν δὲ τὸν συναντήσοντα αὐτῷ. Ἦν γὰρ ὁ δεσπότης πρὸ ἡμερῶν ἰκανῶν ἐν Οὐγγρίᾳ περᾶσας σὺν πάσῃ τῇ οἰκίᾳ αὐτοῦ καὶ οἱ μεγιστᾶνες αὐτοῦ πανοικί· τὰ δὲ κάστρα 317b ὀχυρώσας καὶ τὸν λαὸν ἅπαντα κελεύσας ἐντὸς αὐλισθῆναι, ἐκέλευσε μὴ δειλιάειν καὶ προδίδοσθαι, αὐτὸς γὰρ ἦξειν μέλλει σὺν δυνάμει πολλῇ ὡς ἐν ὀλίγῳ.

11. Ὁ δὲ τύραννος εἰσελθὼν ἄχρι Σμεδρόβου, ἦν γὰρ διψῶν τὴν αὐτῆς 30 τῆς πόλεως ἄλωσιν διὰ τὸ εἶναι ἐν τῇ ἀκτῇ τοῦ ποταμοῦ καὶ διδόναι δίοδον τοῖς μέλλουσιν ἐν Οὐγγρίᾳ περᾶν, μὴ δυνηθεὶς δὲ πρᾶξαι τι, ὑπέστρεψε πολεμίσας τῶν πολιχνίων ἐνί. Τὸ μὲν κάστρον οὐ παρεδόθη, ὁ δὲ λαὸς ὁ παρακείμενος ἔξω τοῦ πολιχνίου τῶν κόμμεων καὶ τῶν τοῦ κάμπου χωρίων, ἔχοντες καὶ αὐτοὶ ζώνην

16 ἐνεδραν P.

11: *deschidea drumul*: vz. XXX, 4. — *cu unul din orașelele întărite*: Ostrovița după cronicarul turc Seadeddin: vz. C. Müller, *Critobul comentar*, p. 105; după L. Chalc., II, 176, 21 *Нобѣлугос*. Probabil Novobrod. Critobul și G. Sfranșes nu amintesc nimic de această expediție neizbutită a lui Mohamed II în Serbia, din vara anului 1454.

care-i apăra ; căci cetățuia era puternică, cetatea exterioară însă nu așa de tare. Predarea acesteia, el călcătorul de jurământ a primit-o sub jurământ ; și după ce a luat-o, pe toți i-a robit fără nici o deosebire și i-a dus cu el ; cetățuia însă nu s-a predat.

5 12. Intorcându-se la Sofia, s-a ridicat de acolo și a venit la Adrianopole, ducând cu el și prada de război ; și acolo jumătate din pradă a dat-o comandanților și celor ce s-au ostenit împreună cu dînsul, jumătate din robi însă i-a luat el și i-a trimis, dîndu-le locuințe în satele de prim-  
10 prejurul Constantinopolei. Și era partea ce i-a căzut lui, patru mii de bărbați și soțiile lor.

**Mahomed II își ridică palate.** 13. Și el ridicându-se din Adrianopole, a sosit la Constantinopole. Căci cînd era prin părțile Filipopolei, dăduse poruncă să se restaureze zidurile stricate ale Constantinopolei ; și el le-a găsit refăcute și încheiate bine, cum trebuia. Intrînd în Constantinopole,  
15 a măsurat în mijlocul ei pămînt cuprinzînd opt stadii sau și mai mult și a poruncit să împrejmuiască o curte și înăuntrul ei să fie clădite palate. După ce curtea a fost făcută, întreg acoperișul ei l-a învelit cu table de plumb, pe care le-a luat de pe la mănăstiri, căci rămăseseră pustii. Și în mănăstirea Pantocratorului au intrat, de locuiau dîrstari și în mijlocul  
20 bisericii lucrau pielari, în mănăstirea Mangane au intrat călugări turci, iar în toate celelalte turci cu femei și copii.

**Nădejdea lui Duca în sfirșitul neno-rocii.** 14. Acestea ce le scriu după căderea Constantinopolei, n-aș  
25 trebui să le scriu ; căci nu s-ar cuveni să scriu istoria victoriilor și isprăvilor de vitejie ale unui tiran nelegiuit, dușman neîmpăcat și nimicitor al neamului nostru. Ci ceea ce m-a înduplecat să scriu este următorul fapt pe care vreau să-l povestesc : Am auzit

12: *dîndu-le locuințe*: cp. Critobul, II, 1, 1 et passim care stăruie în chip deosebit asupra grijei lui Mahomed II, să reîmpopuleze Constantinopolea golită de locuitori.

13: *să se restaureze zidurile*: vz. 3; cp. și Critobul, I, 73, 4 și II, 1, 2. — *cuprinzînd opt stadii*: vz. XXVIII, 12. — *să fie clădite palate*: cp. Critobul, II, 1, 2. — *mănăstirea Pantocratorului*: adică a Atotțiitorului; vz. XXXVI, 3. — *mănăstirea Mangane*: adică mănăstirea din cartierul Arsenalului, căci τὰ μάγγανα înseamnă mașini și scule de război. Acest cartier se afla la capătul de răsărit al Bizanțului. În acest cartier din apropierea marelui palat al împăraților bizantini și al actualului Top-seraiu al sultanilor, împăratul Constantin IX Monomah (1042—1055), în locul unei biserici mai mici din secolul 9, cu hramul sfîntul Gheorghe, a durat o biserică mare și somptuoasă, a cărei descriere amănunțită ne-a lăsat-o Mihail Psellos în Chronografia sa, VII, 185—187. „Și biserica era ca un cer înstelat din toate părțile cu stele de aur” (Psellos, ed. E. Renauld, vol. II, p. 62, 10). Biserica și mănăstirea au fost înconjurate de un parc mareș numit Filopation, azi toate dispărute fără urmă.

ἑτέραν τοῦ κάστρου ἔξωθεν φυλάτουσαν αὐτούς, ἣν γὰρ τὸ πολίχνιον ὄχυρόν, τὸ δὲ ἔξώκαστρον οὐ τόσον, σὺν ὄρκοις ὁ ἐπίορκος ἔλαβε καὶ μετὰ τὸ λαβεῖν πάντας ὁμοῦ ἤχμαλώτισεν ἄγων· τὸ δὲ φρούριον οὐ παρεδόθη.

12. Στραφεῖς οὖν ἐν τῇ Σοφίᾳ καὶ ἀπάρας ἐκεῖθεν ἦλθεν εἰς Ἀδριανοῦ, ἄγων καὶ τὴν λείαν· κακεὶ δωρησάμενος τοῖς ἄρχουσιν καὶ τοῖς κεκοπιακόσι σὺν αὐτῷ τὴν ἡμισυ, αὐτὸς τὴν ἡμισυ αἰχμαλωσίαν λαβὼν ἐν ταῖς κόμεισι ταῖς περὶ τὴν Κωνσταντίνου ἐπέμψεν οἰκίσας αὐτούς. Ἦν γὰρ τὸ λαχὸν μέρος αὐτοῦ ἀνδρογύνα χιλιάδαι τέσσαρες.

13. Αὐτὸς δὲ ἀπάρας ἐξ Ἀδριανοῦ εἰς Κωνσταντίνου ἀφίκετο. Ἦν γὰρ, ὅτε ἐν τῇ Φιλίππου διέτριβεν, κελεύσας οἰκοδομηθῆναι τὰ χαλασθέντα τείχη τῆς Πόλεως· εὔρε οὖν ἀνοικοδομηθέντα καὶ καλῶς ἀπαρτισθέντα, ὡς ἐχορῆν. Εἰσελθὼν δὲ ἐν τῇ Πόλει καὶ διαμετρήσας ἐν μέσῳ αὐτῆς γῆν περιέχουσαν στάδια ὀκτώ ἢ καὶ πλεόν, ἐκέλευσε περιορίσαι αὐτὴν καὶ ἔνδον αὐτῆς οἰκοδομῆσαι παλάτια. Γενομένης οὖν τῆς περιορίας, ἐκάλυψε πᾶσαν τὴν κορυφὴν αὐτῆς ἐν μολυβδίναις πλάκεσιν, ἀφελὼν αὐτὰς ἀπὸ τῶν μοναστηρίων· ἦσαν γὰρ ἔρημα μείναντα. Ἐν γὰρ τῇ μονῇ τοῦ Παντοκράτορος εἰσῆλθον κναφεῖς οἰκοῦντες καὶ ἐργαζόμενοι σκυτοτομοῦντες ἐν μέσῳ τοῦ ναοῦ, ἐν τῇ τῶν Μαγγάνων μονῇ τουρκοκαλόγηροι, ἐν δὲ ταῖς ἄλλαις ἀπάσαις ἀνδρογυναικόπαιδα Τούρκων.

14. Ταῦτα, ᾧ γράφω μετὰ τὴν τῆς Πόλεως ἄλωσιν, οὐκ ἔξεστί μοι γράφειν· οὐ γὰρ ἦν πρόπον χρονογραφεῖν μοι νίκας καὶ ἀνδραγαθήματα τυράννου δυσσεβοῦς καὶ ἐχθροῦ ἀσπόνδου καὶ ὀλετήρος τοῦ γένους ἡμῶν. Ἀλλὰ τὸ πεῖσάν μοι γράφει ἐστὶ τοῦτο, ὃ λέξω ἐροχομαι. Ἔμαθον παρὰ τινων γερόντων τι-

7 οἰκίσας αὐτούς Bek: οἰκῆσας αὐτοῖς P || 8 χιλιάδαι P: χιλιάδες Bull || 10 τῇ *scripsi*: τοῖς P | Φιλίππου P: Φιλίπποις Bull.

14: *n-aş trebui să le scriu*: Deşi nu se poate spune că lui Duca îi lipseşte căldura sincerităţii, totuşi scuza, că a ajuns în situaţia să descrie nenorociri şi dezastre de-ale neamului său, pare să fi devenit o figură retorică la istoricii bizantini, căci o întîlnim şi la alţii. Mihail Ataliat, ed. Bonn, p. 197, 17—198, 8 îşi cere şi el oarecum scuza că arată decăderea statului bizantin sub Mihail VII Parapinaches 1071—1078; Nichita Choniati, ed. Bonn, p. 768, 3 îşi face imputarea, că întrebuiţează istoria care este cea mai frumoasă invenţie a elenilor pentru arătarea unor fapte barbare comise în contra unor eleni; ci aceşti barbari, adică cruciaţii latini din 1204, ar trebui să rămînă uitaţi, pînă ce dumnezeu care, după ce pedepseşte, are şi milă de cel pedepsit, îşi va fi întors faţa şi fărâdelegile barbarilor ar fi trecut. Iar Critobul, I, 3, scriind istoria sultanului Mahomed II, se scuza cu nestatornicia lucrurilor omeneşti şi că stăpînirile trec de la un neam la altul şi că el, ca şi Iosif Flavius care, evreu fiind, a descris robirea neamului său de romani, nu găseşte nici o vină neamului său, ci numai unor conducători. —

de la niște călugări venerabili, cînd eram încă tînăr, că sfîrșitul domniei nedrepte a osmanilor va veni deodată cu sfîrșitul împărăției Paleologilor. Căci și Osman cu uzurparea domniei și Mihail Paleolog cu luarea împărăției tot deodată au început, cu puțin mai înainte Mihail, puțin după aceea Osman, în zilele feciorului său Andronic Paleolog. Dar și în zilele lui Mihail, Osman începuse cu uzurparea domniei, dar numai prin expediții de jaf. Potrivit acestui fapt era menit ca sfîrșitul și al împărățiilor și al Constantinopolei să se întîmple mai înainte și pe urmă al Osmanilor. Căci Mihail s-a întîmplat atunci să caute să ghicească prin semne prevestitoare cu ajutorul păsărilor, dacă după moartea lui, feciorul său va moșteni împărăția; căci pe dinsul îl mustra conștiința, că pe nedrept a smuls domnia, orbînd pe moștenitor și luînd asupra capului său mii de blesteme și asupra urmașilor din neamul lui. Din prevestire a rezultat un cuvînt nedeslușit: *m a m a i m i*. Ghicitorul tîlcuindu-l, spunea:

15 „Cîte litere sînt în cuvîntul nedeslușit, atîția împărați vor domni din seminția ta și atunci împărăția va fi ridicată și din Constantinopole și de la neamul tău“. Și aceasta apucînd-o noi prin lovitura cea de pe urmă a vremii și văzînd că amenințarea nenorocită și înfricoșătoare s-a împlinit pentru neamul nostru, așteptăm ca în vis mîntuirea și cu cea mai fierbinte dorință ne rugăm la dumnezeu cel ce pedepsește și apoi iarăși alină și,

20 în nădejdea că prezicerile unor oameni cucernici se vor împlini, scriem și ce-a făcut tiranul după această spaimă a lui dumnezeu. Ci să ne întoarcem iarăși la ce mai rămîne de scris în istoria noastră.

25 **Mahomed II cere tribut cavalerilor din Rodos.** XLIII. În al doilea an, de cînd a ajuns domn al Constantinopolei, anul fiind de la începutul lumii 6963, tiranul aflîndu-se la Andrianopole, vin și din Rodos frați călugări, ca să-i aducă închinăciune cu daruri foarte multe; și i-au cerut tratate încheiate cu jurămint, ca să poată face cumpărături în părțile Cariei și Licieii ca vecini, de asemenea și turcii să poată trece fără frică

30 strîmtoarea mării și să-și cumpere de ce au nevoie din Rodos și din insulele ce se țin de Rodos, și să trăiască în bună prietenie; tiranul însă le-a

---

*τυραννίδος domniei nedrepte și ἐν τυραννίδι cu uzurparea domniei: τυραννίς are aici înțelesul antic clasic de uzurpare prin violență și fără dreptate a domniei, a puterii în stat—Osman: 1288—1326. Mihail VIII Paleolog, 1261—1282.—Andronic II Paleolog, 1282—1328.—semne prevestitoare cu ajutorul păsărilor: se scriau pe pămînt literile alfabetului și pe fiecare literă se punea un grăunte și, dînd drumul unui cocoș, se observa ordinea literelor de pe care înghițea grăuntele; din aceste litere se forma cuvîntul prevestitor; vz. G. Cedrenos, ed. Bonn, vol. I, p. 548, 15. Așa s-a ajuns la cuvîntul nedeslușit *m a m a i m i*, ale cărui litere indică inițialele împăraților Paleologi pînă la Constantin XII, 1448—1453 și anume: Mihail VIII; Andronic II; Mihail IX, 1294—1320 ală-*

μίων ἀνδρῶν, ἔτι γέος ὢν, ὅτι τὸ τέλος τῆς τυραννίδος τῶν Ὀτμάνων ἔσται ὁμοῦ φθάσαν σὺν τῷ τέλει τῆς βασιλείας Παλαιολόγων. Ὅμοῦ γὰρ ἤρξαντο ὁ Ὀτμάν ἐν τυραννίδι καὶ Μιχαὴλ ὁ Παλαιολόγος ἐν βασιλείᾳ, πρὸ ὀλίγου μὲν ὁ Μιχαὴλ, μετ' ὀλίγον δὲ ὁ Ὀτμάν ἐν ταῖς ἡμέραις τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ, Ἀνδρονίκου τοῦ Παλαιολόγου. Ἦν δὲ καὶ ἐν ταῖς ἡμέραις τοῦ Μιχαὴλ τυραννῶν ὁ Ὀτμάν, πλὴν ληστρικῶς. Κατὰ τοῦτο ἐπρόκειτο καὶ τὸ τῶν βασιλέων καὶ τῆς Πόλεως πέρασ προλαβὸν γενέσθαι, εἶτα τὸ τῶν Ὀτμάνων. Ἐτυχε γὰρ ὁ Μιχαὴλ οἰνοσκοπήσας τότε, εἰ τὴν βασιλείαν κληρονομήσει ὁ υἱὸς αὐτοῦ, τελευτήσας αὐτός· ἐλέγχετο γὰρ ὑπὸ τοῦ συνειδότης, ἀδίκως τὴν βασιλείαν δραξάμενος, τυφλώσας τὸν κληρονόμον καὶ μυρίους ἀφορισμοὺς κατὰ κεφαλῆς δεξάμενος καὶ κατὰ τῆς τοῦ γένους σειρᾶς. Τὸ μαντεῖον οὖν φωνὴν ἄσημον ἐξερεύξατο: μ α μ ἄ ἱ μ ι. Ὁ δὲ μάντις ἐξηγούμενος ἔλεγεν: „Ὅσα στοιχεῖα ἐν τῇ ἀσήμῳ λέξει τυγχάνουσιν, τοσοῦτοι ἐκ τῆς σῆς σπορᾶς βασιλεῖς βασιλεύσουσιν καὶ τότε ἡ βασιλεία καὶ ἀπὸ τῆς Πόλεως καὶ ἀπὸ τοῦ γένους σου ἀρθήσεται.“ — Τοῦτο οὖν ἡμεῖς οἱ ἐν τῇ ὑστάτῃ τοῦ χρόνου φορᾶ φθάσαντες καὶ ἰδόντες τὴν ἀπαίσιον καὶ φοβερὰν ἀπειλὴν τὴν γενηθεῖσαν τῷ ἡμετέρῳ γένει, ὄνειροπολοῦντες ἐκδεχόμεθα τὴν ἀνάρξουσιν καὶ δι' ἐπιθυμίας εἰς ἄκρος ζεύσεως ἰκετεύοντες τὸν παιδεύοντα καὶ πάλιν ἰώμενον Θεὸν καὶ τὰ προῶθηθέντα παρὰ τινων εὐλαβῶν ἀνδρῶν εἰς ἐκδοχὴν ἐλπίζοντες, γράφομεν καὶ τὰ μετὰ τὴν τοῦ Θεοῦ ἀπειλὴν παρὰ τοῦ τυράννου γινόμενα. Ἄλλ' ἐπανιώμεν αὐθις εἰς τὸ τῆς ἱστορίας ἔλλειπον.

XLIII. Ὁ γὰρ τύραννος ἐν τῷ δευτέρῳ ἔτει [τῆς], ἀφ' οὗ γέγονεν κύριος Κωνσταντινουπόλεως, ἔτος τῆς του κόσμου παραγωγῆς ἑξακισχιλιοστὸν ἐνακοσιοστὸν ἐξηκοστὸν τρίτον, ἐν τῇ Ἀδριανοῦ ὢν, ἔρχονται καὶ ἀπὸ Ῥόδου φρέριοι προσκυνήσοντες τῷ τυράννῳ σὺν δώροις ὅτι πλείστοις καὶ συνθήκας ἐνόρκους αἰτήσαντες, τοῦ ἐμπορεύεσθαι εἰς τὰ τῆς Καρίας καὶ Λυκίας μέρη ὡς γείτονες, ὁμοίως καὶ οἱ Τοῦρκοι, ἐν Ῥόδῳ ἀφόβως περαιοῦντες τὸν πορθμὸν, τὰ πρὸς χρεῖαν αὐτῶν ἀπὸ Ῥόδου καὶ τῶν ταύτης νήσων ἔμπο-

2 φθάσαν *scripsit*: φθάσας P || 21 τῆς P: *delevi*.

turi de tatăl său; Andronic III, 1328—1341; Ioan V, 1341—1391; Manuil II, 1391—1425; Ioan VIII, 1425—1448. Sint săriți însă Ioan VI Cantacuzino, 1347—1354; Andronic IV, 1376—1379 și Ioan VII Paleolog, 1390 care au domnit și ei. Profeția e o prevestire ex eventū, ticluită în timpul domniei lui Constantin XII, după ce împărații amintiți și-au încheiat domniile. — *orbind pe moștenitor*: pe Ioan IV Lascaris, 1258—1261.

XLIII, 1: *anul*... 6963: adică 1454. —

cerut tributuri. Iar solii s-au apărat spunînd, că nu-i în căderea lor să dea răspuns despre aceasta. Vizirii însă le-au spus : „Dacă nu primiți să dați tribut, nici prietenia sultanului nu veți avea-o ; căci de acum înainte el este domnul tuturor insulelor din Marea Egee și, precum Chios și Lesbos, Lemnos și Imbros și celelalte insule s-au supus, așa faceți și voi. De nu, o să fie luptă aprigă și marele sultan va nimici insula și cele de primprejur“. Atunci solii au răspuns : „Să vină cu noi unul din slujitorii sultanului și să vorbească despre aceasta marelui maestru ; și dacă e voia lui, să dea tribut și orice alta, dacă e spre binele insulei. Cît despre noi, nu e în căderea noastră să dăm răspuns“. Sultanului i-a plăcut vorba și a trimis cu ei pe unul din slujitorii lui de seamă și pe ei i-a lăsat să plece, cum trebuia.

2. Sosind la Rodos și marele maestru ascultînd bine vorbele trimise de sultan, a răspuns, spunînd slujitorului, precum că : „Insula aceasta nu este a mea. Sînt și eu sub ascultarea papei, precum tu sub a domnului tău. Și papa îmi ordonă să nu dau nimănui tribut, nu numai în ce privește pe sultanul tău care e după origine și credință de alt neam și altă lege, ci și pe oricare alt împărat de același neam și aceeași lege. Prin urmare zic așa: Dacă vrea să fie prieten și eu pe a mea cheltuială să trimit în fiecare an soli și să-l salut ca pe un vecin și mare sultan, iată că e bine ; dacă însă nu, să facă ce poate“. Și cu aceste vorbe spuse ca în bătaie de joc l-a lăsat pe slujitor să plece.

3. Auzind tiranul aceste cuvinte, s-a umplut de mînie și furios a vestit război mare și a dat voie oricui vrea să meargă și să robească și să strice pe cît i-ar fi puterea. Atunci turcii care locuiau în ținutul Cariei, imbarcîndu-se pe direme și alte luntre pînă la 30 la număr, au trecut dincolo și jefuind o parte a insulei, au robît 40 de suflete ; și în insula Cos de asemenea.

4. Primăvara sosind, echipează o flotă mare, 25 de trireme, 50 direme și vase cu un rînd de lopeți o sută și mai bine, de erau la număr de toate pînă la 180. Și în luna iunie pornind de la Galipoli, au venit la Mitiline, avînd amiral pe Chamza, paharnicul părintelui său, pe care-l pusese guvernator al întregului Chersones și comandant al flotei.

5. Domnul din Mitiline însă l-a întîmpinat bine, căci m-a trimis pe mine să-i fac primirea convenită. Și el nici n-a intrat cu flota în port, ci vîslind

*marelui maestru* : vz. XXI, 4.

4 : *καπιτάνιον* (*comandant*) pentru *καπιτάνιον* poate prin influența Italianescului i capitaneo.

ρευόμενοι ἐν ἀγάπῃ ὦσιν, ὁ τύραννος φόρους ῥήτησατο. Οἱ δὲ πρέσβεις ἀπελογήσαντο, ὡς περὶ τούτου οὐκ ἔστιν ἀπόκρισιν δοῦναι. Οἱ δὲ μεσάζοντες εἶπον· „Εἰ οὐ παραδέχεσθε φόρους διδόναι, οὐδὲ τὴν ἀγάπην τοῦ ἡγεμόνος ἔχετε· 320b  
καὶ γὰρ ἀπὸ τοῦ νῦν αὐτός ἐστι κύριος τῶν νήσων ἀπασῶν ἐν τῷ Αἰγαίῳ Πελάγει κειμένων καί, ὡσπερ Χῖοι καὶ Λέσβιοι, Λήμνιοι καὶ Ἰμβριοι καὶ ἄλλαι νῆσοι 5  
ὑπετάγησαν, οὕτω καὶ ὑμεῖς ποιήσατε. Εἰ δ' οὐ, μάχη καρτερὰ γένηται καὶ τὴν νῆσον καὶ τὰ πέριξ ἀφανιεῖ ὁ μέγας ἡγεμών.“ — Τότε οἱ ἀποκρισιάριοι ἀπεκρίναντο· „Ἐλθέτω μεθ' ἡμῶν εἰς τῶν τοῦ ἡγεμόνος δούλων καὶ περὶ τούτου λεγέτω 10  
τῷ μεγάλῳ μαῖστωρ· καὶ εἰ θελητὸν αὐτῷ ἐστίν, δότω καὶ φόρους καὶ ἄλλο εἴ τι, ἂν λυσιτελεῖ διὰ τὴν νῆσον. Τὸ δ' ἡμεῖς οὐκ ἔχομεν ἀπόκρισιν δοῦναι.“ — Ἦρρε- 10  
σεν οὖν ὁ λόγος καὶ σὺν αὐτοῖς ἓνα τῷ περιφήμων αὐτοῦ δούλων ἔστειλεν, ἀποπέμψας αὐτούς, ὡς ἐχρῆν.

2. Ἐλθόντες δὲ ἐν Ῥόδῳ καὶ τὰ παρὰ τοῦ ἡγεμόνος καλῶς ἐνωτισθεὶς ὁ μέγας μαῖστωρ ῥήματα, ἀπεκρίνατο λέγων τῷ δούλῳ ὡς· „Ἡ νῆσος αὕτη οὐκ ἔστιν ἐμή. Εἰμὶ γὰρ εἰς ὑποταγὴν τοῦ πάπα, ὡς σὺ εἰς τὸν σὸν κύριον. Ὁ πά- 15  
πας οὖν κελεύει μοι τοῦ μὴ δοῦναι φόρους τινί, οὐ μόνον τὸν σὸν ἡγεμόνα, ὅς ἐστιν ἔθνους ἑτέρου καὶ πίστεως ὁμογενῆς καὶ ὁμόφρων, ἀλλ' οὐδένα τῶν βασιλέων τῶν ὁμογενῶν καὶ ὁμοπίστων. Λέγω οὖν οὕτως· εἰ μὲν βούλεται τοῦ εἶναι φίλος καὶ κατ' ἔτος ἐκ τῶν ἐμῶν ἀναλωμάτων πρέσβεις στέλλων προσαγορεύω ὡς γείτονα καὶ ἡγεμόνα μέγαν, ἰδοὺ καλόν· εἰ δ' οὐ, ποιησάτω, ὃ δύναται. Ἀπέλυσεν 321b  
οὖν τὸν δούλον σὺν τούτοις τοῖς σκωπτικοῖς ῥήμασιν.

3. Ἀκούσας δ' ὁ τύραννος τοὺς λόγους τούτους καὶ θυμοῦ πλήρης μεστός γεγωνώς, ἐκήρυξεν μάχην καρτερὰν καὶ τῷ βουλομένῳ ἐχαρίσατο τοῦ ἀπελθεῖν καὶ αἰχμαλωτίσαι καὶ φθεῖραι εἰς ὅσον δύνατο. Τότε οἱ τὴν ἐπαρχίαν τῆς Καρίας οἰκοῦντες Τοῦρκοι ἐμβάντες ἐν διήρσει καὶ ἄλλοις ἀκατίοις ἕως λ<sup>α</sup> τὸν ἀριθμὸν καὶ τὴν περαιῖαν διαβάντες καὶ εἰς ἓν μέρος τῆς νήσου ληστρικῶς ἐπιβάντες, ἠχμαλώτευσαν ψυχὰς μ'· καὶ ἐν νήσῳ τῇ Κῶ ὁμοίως. 25

4. Ἐαρος δ' ἐπελθόντος στόλον ἀπαρτίζει μέγαν, τριήρεις κε', διήρεις ν<sup>α</sup> καὶ μονήρεις ἑκατὸν καὶ πλεον, ὡς εἶναι τὰς πάσας ἀριθμουμένας μέχρι τῶν ρπ<sup>α</sup>. Καὶ τῷ Ἰουνίῳ μηνὶ ἐξελθόντες ἀπὸ τῆς Καλλιουπόλεως, ἦλθασιν ἐν Μιτυλήνῃ, 30  
ἔχοντες ἀμιραλὴν Χαμζᾶν, πιγκέρνην τοῦ πατρὸς αὐτοῦ, ὃν αὐτὸς ἔπαρχον πάσης Χερσόνησου κατέστησε καὶ καπιτάνεον στόλου.

5. Ὁ δὲ ἡγεμὼν καλῶς αὐτὸν δεξιωσάμενος, ἐπεμψε γὰρ με εἰς αὐτὸν τοῦ ποιῆσαι τὰ πρέποντα. Καὶ γὰρ οὐκ ἔνευσεν ἐν τῷ λιμένι, ἀλλὰ πρύμναν κρούσας

1—2 ἀπελογίσαντο P || 16—17 ὅς ἐστιν Bek: ὅς ἐστιν P || 17 *post πίστεως addere vult* οὐκ Bull || 24 τὴν ἐπαρχίαν *scripsit*: τὴν ἐπαρχία P: τῆς ἐπαρχίας Bull.

de-a îndărăteala, a trecut în cealaltă parte, ca în oraș lumea să nu se tulbure, căci și acolo era un port în stare să adăpostească o flotă ca aceea. Căci numitul Chamza era un om bun la suflet. Domnul mă trimisese pe mine cu daruri bogate și cu alte lucruri îndeajuns ce se dau de obicei, și i-am pregătit omului o primire, de l-am făcut ca un frate al domnului. Căci darurile trimise au fost veșminte de mătase și țesute din lână opt la număr, șase mii monede bătute de argint, 20 de boi, 50 de oi, vin peste opt sute de măsurii, pîini din două măsurii, copturi fine din una, brînzeturi peste o mie de litre, fructe fără măsură; de asemenea și pentru meseniilor lui în proporție cuvenită.

6. După ce a stat la Aghiasmati, căci așa se chiamă numele locului, două zile, a desfăcut pînzele și coboară la Chios. Și acolo a făcut tot așa; a trecut în cealaltă parte și s-a oprit. Chioții însă nu i-au arătat cinstea și primirea pe care le-a făcut-o domnul din Lesbos. Căci înainte de puțin timp chioții au fost respinși de tiran într-un proces, pentru patruzeci de mii de galbeni, în care îi reclamase în apel Francesco Draperio, unul din marii dregători ai Galatei, pentru prețul unei cantități de piatră acră. Acest Francesco era la flotă și tiranul îi poruncise lui Chamza că, dacă nu i se dă lui Francesco datoria aceea, să bată chiar și insula Chios și s-o strice, pe cît îi este puterea. A doua zi dimineața sculîndu-se, flota a venit din partea cealaltă și, slobozind ancorele, s-a oprit aproape de biserica sfîntului Isidor mucenicul. Și chioții trimițînd cîtiva, l-au salutat; și el le-a dat hotărîrea sultanului; și ei citînd-o, au răspuns că: „Noi nici nu-i sintem datori lui Francesco și nici nu-i plătim nimic; și fă cum vrei!” — Atunci Chamza a debărcat turci și ei au făcut oarecare pradă în satele de pîmprejur și pagubă prin grădini și vii, căci la oraș n-au putut face nimic. Căci afară de oraș era mulțime de bărbați, iar înăuntru mulțime de arme și italieni arțăgoși și gata la omor. Și orașul era înconjurat de șanțuri duble, întinzîndu-se mult în lărgime și de peste trei stînjeni în adîncime; iar portul avea și el peste douăzeci de corăbii din Genua; toate pline de oameni și arme.

5: a trecut în cealaltă parte: adică la țarmul din față al Asiei Mici. μέτρον măsuri: vedre. — modίων măsuri: μόδιος era o măsură antică de grîne; măsura cea mai mare era medimna care cuprindea șase modii. Cît de mare era modios bizantin, nu știm; cel antic se apropia la vreo 500 kg. Mai tirziu, cu modius s-a măsurat pămîntul; la romani era a treia parte dintr-un iugerum jugăr. La bizantini a însemnat tot o măsură de pămînt și într-un mic tratat fiscal din secolul XII găsim μόδιος egal cu 288 stînjeni; vz. F. Dölger, *Beiträge zu Geschichte der byzantinischen Finanzverwaltung*, Lipsca, Teubner, 1927, p. 113, 12. Dar în diferite timpuri și regiuni ale imperiului bizantin mărimea a variat; vz. *ibid.*, p. 123 comentar. Aici, la Duca se pare că trebuie înțeles produsul de pe un modios de pămînt. Că această măsură trebuie să fi reprezentat o cantitate mai importantă, se poate deduce din numărul



τὴν περαιάν κατέλαβεν, ἵνα μὴ σύγχυσις ἐν τῇ πόλει γένηται· ἦν γὰρ κάκει λιμὴν εἰς ὑποδοχὴν τοιοῦτου στόλου. Ὁ γὰρ ῥηθεὶς Χαμζᾶς ὑπῆρχεν εὐσυνείδητος ἄνθρωπος. Ὁ δὲ ἡγεμὼν στείλας ἐμὲ σὺν δώροισι ἱκανοῖσι καὶ ἄλλοις τοῖσι κατ' ἔθος διδομένοις, ἐδεξιωσάμην τὸν ἄνδρα καὶ ὡς ἀδελφὸν τοῦ ἡγεμόνος πεποίηκα. Ἦσαν γὰρ τὰ σταλθέντα ἱματισμοὶ σηρικοὶ καὶ ἐξ ἐρίων ὑφαντοὶ ὀκτώ, χάραγμα ἀργυροῦν χιλιάδες ἕξ, βόες κ', πρόβατα ν', οἶνος ὑπὲρ τὰ ὀκτακόσια μέτρα, ἄρτοι πεφυρμένοι μοδίων β', ἄρτοι μαλακοὶ μοδίου ἑνός, τυροὶ ὑπὲρ τὰς χιλίας λίτρας, ὠπῶραι ὑπὲρ μέτρον· ὁμοίως καὶ τοὺς συγκαθόδρους αὐτοῦ κατὰ τὸ ἀνάλογον. 322b

6. Ποιήσας γοῦν ἡμέρας δύο εἰς τὸ Ἅγιασματήν, οὕτως γὰρ καλεῖται τὸ τοῦ τόπου ὄνομα, καὶ τὰ ἱστία πτερώσας, κάτεισιν ἐν Χίῳ. Κάκει οὕτως ποιήσας καὶ τὴν ἀντιπέραν διαβάς καὶ σταθεῖς, οὐκ ἐνεδείξαντο οἱ Χῖοι τὴν φιλοτιμίαν, ἦν ὁ τῆς Λέσβου ἄρχων ἐποίησεν εἰς αὐτούς. Ἦσαν γὰρ οἱ Χῖοι πρὸ καιροῦ ὀλίγου παραβλεπόμενοι παρὰ τοῦ τυράννου ἔνεκα ὑποθέσεώς τινος νομισμάτων χιλιάδων τεσσαράκοντα, ἦν ἐνεκκλήτευσεν Φραντζήσκω Δραπέριος, εἰς τῶν ἀρχόντων τοῦ Γαλατᾶ, ἔνεκα τιμῆς στυπηρίας. Ὅς Φραντζέσκος ἦν ἐν τῷ στόλῳ καὶ τῷ Χαμζᾶ ὁ τύραννος ἐκέλευσεν, ὡς, εἰ μὴ δοθῇ τὸ χρέος αὐτὸ τῷ Φραντζήσκῳ, καὶ τὴν Χίον αὐτὴν προσκρούση καὶ ἀφανίση, ὅσον ἡ δύναμις. Τῇ ἐπαύριον δὲ ἐγερθεῖς, ὁ στόλος ἐκ τῆς περαιᾶς ἦλθε καὶ τὰς ἀγκύρας χαλάσας ἔστη ἐγγὺς τοῦ ναοῦ τοῦ μάρτυρος Ἰσιδώρου. Καὶ οἱ Χῖοι στείλαντές τινας, προσηγόρευσαν αὐτῷ· καὶ αὐτὸς τοὺς ὀρισμοὺς τοῦ τυράννου δούς αὐτοῖς καὶ ἀναγνώσαντες ἀπεκρίθησαν, ὅτι· 10  
 „Χρέος ἡμεῖς τῷ Φραντζήσκῳ οὔτε χρεωστοῦμεν οὔτε δίδομεν· καὶ ποίει, ὡς βούλει.“ — Τότε ὁ Χαμζᾶς ἐκβαλὼν Τούρκους καὶ μερικὴν πραιδαν ποιήσαντες εἰς τὰ πέριξ χωρία καὶ ἐν ἀμπέλοις καὶ κήποις ζημίαν, οὐ γὰρ εἶχον ἐν τῇ πόλει τί 323b  
 προᾶξαι. Ἦν γὰρ τὸ ἕξω τῆς πόλεως πλῆθος ἀνδρῶν, τὸ δὲ ἐντὸς πλῆθος ἀρμάτων καὶ Ἰταλῶν ὀξυθύμων καὶ πρὸς σφαγὰς ἐτοιμῶν. Ἦ δὲ πόλις περιεκύκλωτο τάφροις διπλαῖς εἰς εὖρος ἐκτεινούσας πολὺ καὶ εἰς βάθος ὑπὲρ ὀργυῖας τρεῖς· ὁ δὲ λιμὴν καὶ αὐτὸς ὑπὲρ τὰς εἴκοσιν νῆας τὰς ἐκ Γενούας· πᾶσαι πλήρης ἀνδρῶν καὶ ἀρμάτων. 25

1—2 λιμὴν Bull: λιμὼν P || 11 ἀντιπέραν P || 17 προσκρούσει καὶ ἀφανίσει P || 18 ἄγγυρας P || 22 Τότε Bull: ὅτε P || 25 ἐτοιμῶν Bull: ἕτοιμον P || 26 διπλαῖς Bek: διπλοῖς P | ἐκτεινούσας Bull: ἐκτεινούσας P | οὐργίας P.

celorlalte cantități; la o cantitate de carne din 20 boi, 50 oi trebuie să fi răspuns și o cantitate adecvată de făină pentru piinea obișnuită, două măsuri modii, iar pentru piinea fină, o măsură.

6: *Aghiasmati*: vz. XLV, 23. — οἱ Χῖοι *Chiofii*: „signori Maonesi“ în vechea traducere italiană; vz. Duca, ed. Bonn, p. 500. Insula Chios era în stăpînirea unei societăți comerciale genoveze, numită Maona, iar asociații, în frunte cu familia Giustimiani, se numeau Maonesi: vz. listele lor în Ch. Hopf, *Chroniques Greco-Romains*, Berlin, 1873, p. 503—525.

7. Văzînd Chamza că nu poate face nimic, anunță conducătorilor din Chios să vină unul din ei sau și doi și să stea de vorbă pe una din trireme cu Francesco, el garantînd de siguranța lor personală. Și ei încrezîndu-se într-însul, s-au dus doi, unul din cei bătrîni, cu numele Chiric al Iustiniei, și celălalt tînăr. Mergînd la flotă, pe drum erau muncîți și apăsați de gîndul, spunînd în sinea lor : „Dar dacă turcului îi pare rău de ce ne-a făgăduit, și ar vrea să ne ia și pe noi cu flota, cine va fi să i se împotrivească, pentru că face o faptă rea ? ! Nimeni din turci, ci mai degrabă îi vor socoti fapta ca un act de curaj și ca o faptă cuminte“. — Chibzuindu-se ei așa, iată că și flota era aproape acum. Cu cît se apropiau de flotă, cu atît și frica li se întărea mai mult în suflet. Și atunci întorcînd cail, au început în grabă să-i gonească înapoi. Mulțimea de turci însă ce se găsea prin grădini și vii, sărînd afară, le-a oprit calea și i-a prins, fără să fie împiedicați de frîncii care îi însoțeau, ci aruncînd cu săgețile, i-au alungat, iar pe cei doi mari dregători, i-au dus în fața comandantului. Și el luîndu-i înăuntru în trimemă, a ridicat ancorele și, întinzînd pînzele, a plecat spre Rodos.

8. Cînd au sosit și au văzut de departe orașul și portul plin de corăbii de război, toate stînd în linie de bătaie, și orașul foarte mare și dîndu-și seama că pregătirea de război e de două ori mai mare ca la Chios, au început să despice valurile mării spre insula Cos. Debarcînd și găsînd orașelul capitală părăsit, au prădat ce au găsit ; și găsînd cîtiva moșnegi și babe, întrebau despre locuitorii orașului. Iar ei le-au spus : „S-au dus în alt orașel ce se chiamă Rahia, ca unul ce e foarte întărit“. Luîndu-i pe aceia cu ei, au trecut cu flota la Rahia și, debarcînd au ridicat corturile și a doua zi au cerut orașelul și s-au jurat că n-au să ia pe nimeni în robie. Cît pentru limbă, a fost întrebuințat Francesco. Dar frații călugări din cetate l-au gonit cu săgețile și cu aruncături de pietre de departe și nu i-au dat nici un răspuns. Atunci Chamza cu oamenii lui, cu mașinării de asediu, cu scări și cu tunuri au bătut cetățuia în tot chipul 22 de zile și, neavînd nici o izbîndă, a luat calea întoarsă, după ce a pierdut mulți turci, unii uciși sub zidurile cetățuui, alții morți de pîntecărie.

9. Pe drum, Chamza a stat de vorbă cu Chiric și, ajungînd la înțelegeri, amîndouă părțile au căzut de acord să trimită din mării dregători ai Chiosului la sultan la Adrianopole doi, din care unul să fie Chiric ; și ei

---

5 al Iustiniei P : Iustiniano I

---

8 : *Rahia* : adică spinare, coastă de deal ; țarm stîncos.

7. Τότε ἰδὼν ὁ Χαμιζᾶς, ὅτι οὐ δύναται ποιεῖν οὐδέν, μηνύει τοῖς ἡγεμόσιν τοῦ ἐλθεῖν ἐξ αὐτῶν εἰς ἤτε καὶ δύο καὶ συνᾶραι λόγον μετὰ τοῦ Φραντζήσκου ἐν μιᾷ τῶν τριήρεων, δούς πίστεις αὐτοῖς. Οἱ δὲ πιστεύσαντες αὐτὸν ἀπῆλθον δύο, εἰς ἐκ τῶν γερόντων, Κύρικος ὀνόματι Ἰουστινίας, καὶ ἕτερος νέος. Ἐρχόμενοι δὲ ἐν τῷ στόλῳ, κατὰ τὴν ὁδὸν ἠνωχλοῦντο ὑπὸ τοῦ λογιμοῦ καὶ ἐπιέζοντο, λέγοντες καθ' ἑαυτοῦς· „Εἰ μεταμεληθεῖς ὑπὸ τοῖς ὑποσχόμενοις ὁ Τοῦρκος καὶ βουληθείη ἄραι ἡμᾶς ἐν ταῖς τριήρεσι, τίς ἔσται ὁ ἀντειπὼν αὐτῷ, ὅτι κακῶς ἔπραξεν; Οὐδεὶς τῶν Τούρκων, ἀλλὰ καὶ μᾶλλον ἀνδρείαν τὸ δρᾶμα ἠγήσονται καὶ σοφιστικὴν ἐνέργειαν.“ — Ἐν τούτοις τοῖς βουλευμάσι καὶ ὁ στόλος ἦν ἤδη ἐγγύς. „Ὅσον ἐπλησίασαν τὸν στόλον, τοσοῦτῳ καὶ ὁ φόβος ἐν τῇ ψυχῇ αὐτῶν ἐνεπάγη. Οἱ δὲ στρέψαντες τὰς ἡνίας, ἀντιστρόφως τοὺς ἵππους τρέχειν ἠνάγκαζον. Πλήθος οὖν τῶν Τούρκων ἐν ταῖς ἀμπέλοις καὶ κήποις εὐρεθὲν ἐκώλυσαν τὴν δίοδον ἔξω πηδήσαντες καὶ λαβόντες αὐτούς, μηδὲν κωλυθέντες παρὰ τῶν ἐπακολουθούντων Φράγκων, ἀλλὰ καὶ βέλεσι βάλλοντες αὐτούς ἀπεδίωξαν, τοὺς δὲ δύο ἄρχοντας τῷ καπιτάνῳ παρέστησαν. Λαβὼν οὖν αὐτούς ἐντὸς τῆς τριήρεως καὶ τὰς ἀγκύρας ἄραντες καὶ τὰ ἰστία ὑψώσαντες πρὸς τὴν Ῥόδον ἔπλεον.

8. Ἐλθόντες δὲ καὶ ἰδόντες ἀπὸ μικρόθεν τὴν πόλιν καὶ τὸν λιμένα πλήρης νηῶν μεγάλων, πάσας εἰς παράταξιν ἐστώσας, καὶ τὴν πόλιν ὑπερμεγέθη καὶ διπλὴν τὴν παρασκευὴν ἐννοήσαντες ἢ τῆς Χίου, εἰς τὴν νῆσον Κῶ τὴν θάλατταν ἔσχιζον. Ἐκεῖ τοίνυν ἐξεληθόντες καὶ τὸ καθολικὸν πολίχνιον ἔρημον εὐρόντες, τὰ εὐρεθέντα ἐσκύλευον· καὶ μέρος γερόντων τε καὶ γραῶν εὐρόντες ἠρώτων περὶ τῶν πολιτῶν. Οἱ δὲ ἔφησαν· „Ἐν ἄλλῳ πολιχνίῳ, ὃ Ῥαχεῖα λέγεται, ἐν ἐκείνῳ ὡς ὄχρωτάτῳ εἰσῆχθησαν.“ — Λαβόντες οὖν αὐτούς καὶ εἰς τὴν Ῥαχεῖαν ὁ στόλος διαβάς, ἐξεληθόντες τὰ σκηνάς ἔπηξαν καὶ τῇ ἐπαύριον ζητήσαντες τὸ πολίχνιον ἔδωκεν ὄρκους τοῦ μὴ αἰχμαλωτεῦσαι. Ἦν δὲ ὁ τὴν διάλεκτον μεταχειρισθεῖς ὁ Φραντζήσκος. Οἱ δὲ τοῦ κάστρου φερέριοι διὰ βελῶν καὶ ἀκροβολισμῶν τοῦτον ἐδίωξαν, μηδὲ ἀπόκρυσιν δόντες. Τότε ὁ Χαμιζᾶς σὺν τοῖς ὑπ' αὐτὸν καὶ δι' ἐπάλλξεων καὶ διὰ κλιμάκων καὶ διὰ προβόλων μηχανικῶν καὶ διὰ πάσης ἄλλης μεθόδου καταπολεμήσας τὸ πολίχνιον ἡμέρας κβ' καὶ μηδὲν κερδήσας, ἐπανέξευξε καταλιπὼν Τούρκους πολλούς, τοὺς μὲν παρὰ τοῦ πολιχνίου σφαγέοντας, τοὺς δὲ κοιλιακῶ νοσήματι.

9. Καθ' ὁδὸν δὲ ὁ Χαμιζᾶς σὺν τῷ Κυρίκῳ λόγους ὁμιλήσας καὶ εἰς συμβιβάσεις ἐλθὼν, ἔστερξαν ἄμφω τὰ μέρη τοῦ στεῖλαι ἐκ τῶν ἀρχόντων τῆς Χίου δύο εἰς τὸν ἡγεμόνα ἐν τῇ Ἀδριανουπόλει, ἐξ ὧν ὁ εἰς εἶναι ὁ Κύρικος· καὶ τὴν

2 ἤτε P: εἴτε Bek || 4 Ἰουστινίας P: Iustiniano I || 6 ὑπὸ P: ἐπὶ Bek || 7 ταῖς Bull: τοῖς P || 16 ἄγγυρας P || 22 πολιτῶν P || 25 ἔδωκεν *scripsi*: καὶ P.

să expună tot mersul afacerii și hotărîrea dată de el va rămîne statornică. Ajungînd la Chios, le-a dat drumul acasă și ei l-au cinstit, precum se cuvenea, și pe el și pe oamenii din jurul lui.

5           **Scufundarea** 10. Dar ursitoarea întorcîndu-și fața posomorită spre  
           **corăbiei lui** chioți, cum își toarce firul? Turcii ieșind din trireme și  
**Chamza la Chios.** îmbătîndu-se, au început o gălăgie și batjocură și alte  
 lucruri necuviincioase. Și un turc apropiindu-se de biserică, a început să  
 arunce jos de pe acoperiș olăne și să le sfărîme. Un italian văzînd pe  
 turc, cum sparge fără nici o rușine olănele, lovește în turc; alți turci  
 40 însă au alergat în ajutorul lui. Văzînd însă creștinii, latini și bizantini,  
 învălmășeala, au sărit cu toții asupra turcilor și au început a-i lovi pe  
 unii cu săbiile, pe alții cu ciomegele. Turcii luînd-o la fugă, alergau la  
 diremă. Căci era direma aceea a lui Chamza. Și Chamza n-a lăsat pe ni-  
 meni să iasă din trireme, ci-l amenința cu spînzurătoarea pe cel ce iese.  
 15 Și turcii de pe diremă, unii fugeau prin apă, alții în diremă, și creștinii  
 alergau din urmă lovindu-i, pînă ce s-au apropiat de diremă. Și lăsîndu-  
 se toți, și creștini și turci, cu toată greutatea pe o singură lature a di-  
 remii, au întors-o cu fundul în sus și cu puntea în jos și au dat-o la fund.  
 Și toți turcii, și vinovați și nevinovați, s-au înecat; și în fruntea lor era  
 20 un rob al lui Chamza, la care ținea foarte mult și pe care-l făcuse vechil  
 al casei sale; de această întîmplare s-a supărat Chamza, de asemenea  
 și conducătorii insulei. Dar bunătatea de suflet a omului și graba con-  
 ducătorilor i-au domolit mînia, despăgubindu-l, de două ori cît făcea, și  
 pentru diremă și pentru robi și pentru paguba suferită; astfel liniștindu-l,  
 25 s-au despărțit în pace.

11. Sosind flota la Mitiline, domnul din Lesbos l-a invitat, și el a  
 intrat în port. Și eu am fost trimis de domn și am pregătit o masă fru-  
 moasă și bogată; și au intrat în triremă și, după ce au stat împreună la  
 cină, dimineața a ieșit din port și a plecat la Galipoli după o lipsă de două  
 30 luni întregi; și de la Galipoli a sosit la Adrianople.

**Minia sulta-** 12. Tiranul însă minios de neizbutirea expediției și-a bă-  
**nului asupra** tut joc de el, făcîndu-l de nimic, și zicînd: „De n-aș ști  
**lui Chamza.** iragostea ce a avut-o tatăl meu pentru tine, pielea ți-aș  
 fi luat-o de pe trup“. — Cu aceste cuvinte l-a alungat.

12: *minios de neizbutirea expediției*: despre această expediție a lui Chamza nu ne istorisesc nimic nici L. Chalcocondil, nici Critobul și nici G. Sfranțes. Critobul, II, 3, 2 ne spune numai că Mahomed II l-a pus pe Chamza guvernator al Asiei întregi.

πᾶσαν ἀγωγὴν αὐτῷ ἀπαγγείλωσι καὶ τὸ ἀποφανθὲν παρ' αὐτοῦ ἔσται βέβαιον. Ἐλθόντες δὲ ἐν Χίῳ, ἀπέλυσεν αὐτοὺς εἰς τὰ ἴδια καὶ αὐτοὶ κατὰ τὸ εἶκος ἐφιλοτίμησαν καὶ αὐτὸν καὶ τοὺς περὶ αὐτὸν.

10. Ἡ δὲ τύχη βλέψασα βλοσυρῶς πρὸς τοὺς Χίους, τί κλώθει; Ἐξεληθέντες οἱ Τοῦρκοι ἐκ τῶν τριήρων καὶ μεθυσθέντες, ἤρξαντο ὀχλαγωγεῖν καὶ ὑβρί- 5  
ζειν καὶ ἄλλας ἀσχημοσύνας ποιεῖν. Εἷς δὲ Τοῦρκος ἐν ναῶ τινι προσεγγίσας ἤρ-  
ξατο ὀπίπτειν ἐκ τοῦ στέγους τὰς κεράμιδας κάτω καὶ συντριβεῖν αὐτάς. Ἴταλός δὲ  
εἰς ἰδὼν τὸν Τοῦρκον ἀδεῶς τὰ κεράμια συντριβόντα παίει τὸν Τοῦρκον, ἕτεροι  
δὲ Τοῦρκοι κατέδραμον εἰς βοήθειαν αὐτοῦ. Ὁρῶντες δὲ οἱ Χριστιανοί, Λατίνοι 10  
τε καὶ Ῥωμαῖοι, τὸν ὄχλον, πάντες εἰς τοὺς Τούρκους ἐπελήδησαν καὶ τοὺς μὲν  
ξίφει, τοὺς δὲ ξύλοις ἔπειον. Οἱ δὲ Τοῦρκοι φεύγοντες ἐντῆ διήρει εἰσέτρεχον. Ἦν  
γὰρ ἡ διήρης ἐκείνη τοῦ Χαμζᾶ. Ὁ δὲ Χαμζᾶς οὐκ εἰσέετινα ἐξελεθεῖν τῶν τριή-  
ρων, ἀλλὰ φουρκαν ἠπέλει τὸν ἐξερχόμενον. Οἱ δὲ τῆς διήρεως φεύγοντες, οἱ μὲν  
ἐν τῇ θαλάσῃ, οἱ δὲ ἐν τῇ διήρει, καὶ οἱ μὲν χριστιανοὶ ἔθειον ἐξόπισθεν παίον- 15  
τες, ἄχρως οὗ ἐν τῇ διήρει προσήγγισαν. Καὶ δὴ πάντες, χριστιανοὶ τε καὶ Τοῦρ-  
κοι, εἰς μίαν τῆς διήρεως πλευρὰν βαρυνθέντες, τὴν τροπὴν ἄνω καὶ τὰ στέγη κά- 326b  
τω τῷ βυθῷ παρέπεμψαν. Πνιγόντες πάντες οἱ Τοῦρκοι, καὶ αἰτιατοὶ καὶ ἀναί-  
τιοι, ὧν ὁ πρωτεύων ὑπῆρχε τοῦ Χαμζᾶ δούλος καὶ παρ' αὐτοῦ ἀγαπάμενος, ὃν  
καὶ οἰκοδεσπότην τῆς οἰκίας αὐτοῦ κατέστησε, ἐλυπήθη ὁ Χαμζᾶς εἰς τὸ συμβάν,  
ὁμοίως καὶ οἱ τῆς νήσου ἄρχοντες. Πλὴν τὸ καλόγνωμον τοῦ ἀνδρὸς καὶ ἡ σπου- 20  
δὴ τῶν ἀρχόντων κατέπαυσε τὸν θυμόν, δόντες αὐτῷ τὴν τιμὴν τῆς διήρεως καὶ  
τοῦ δούλου καί, ὧν πραγμάτων ὄλεθρος γέγονεν, ἐπὶ τὸ διπλοῦν καὶ εἰρηνεύσαν-  
τες αὐτόν, ἀπέλυσαν ἐν εἰρήνῃ.

11. Ἐλθὼν δ' ὁ στόλος ἐν Μιτυλήνῃ, μετεκαλέσατο αὐτόν ὁ ἡγεμὼν καὶ  
εἰσῆλθεν ἐν τῷ λιμένι. Σταλεῖς δ' ἐγὼ παρὰ τοῦ ἡγεμόνος καὶ δεῖπνον εὐτρεπίσας 25  
πολυτελεῆ, εἰσῆλθον ἐν τῇ τριήρει καὶ συνδειπνίσαντες, πρωτὶ ἐξελθὼν τοῦ λιμένος  
πρὸς Καλλιούπολιν ἔπλεεν, δύο μῆνας ὄλους λιπῶν ἀπὸ δὲ Καλλιουπόλεως εἰς  
Ἄδριαγοῦ ἀφίκετο.

12. Ὁ δὲ τύραννος θυμωθεὶς ἐπὶ τῇ δυστυχίᾳ τοῦ ταξειδίου καὶ ὑβρίσας  
αὐτόν καὶ ἐξουθενήσας, εἰπὼν „Εἰ μὴ ἐγίνωσκον τὴν ἀγάπην, ἣν ἔτρεφεν ὁ πα- 30  
τή μου εἰς σέ, τὸ δέρμα σου ἂν ἀφελόμην ἐκ τῆς σαρκός σου,“ οὕτως εἰπὼν  
ἀπέδιώξεν.

13. După cîteva zile însă auzind de la alții de întîmplarea cu direma și despre moartea prin înec și cum chioții au ridicat mîna asupra turcilor și i-au ucis, îl chiamă pe Chamza și cu minie îl întrebă zicînd : „Unde e direma, Chamza, ce a fost scufundată de chioți ?” Și acesta a răspuns, zicînd : „S-a înecat în fundul mării”. Iar el : „In largul mării ?” Și Chamza : „Nu, doamne, ci în port”. — „De cine ?” — „De latini. Turcii, fără învoirea mea, au ieșit din corabie și, amețindu-se de vin, au început să spargă ușile și să strice acoperișul la biserici ; și latini văzîndu-i, îi opreau, ei însă se năpusteau și mai mult. Atunci mulțimea adunată de pe stradă i-a gonit și, intrînd fără nici o ordine în diremă și înghesuindu-se numai într-o parte a vasului, apa a intrat în vas și de beție neputîndu-l îndrepta, s-a scufundat și i-a înecat cu totul pe toți”. Atunci tiranul îi spune lui Chamza : „Și de ce nu mi-ai spus lucrul ?” Iar el : „N-am voit să te supăr. Căci și paguba mi-a fost răsplătită ; apoi vasul a fost al meu ; robii înecați ai mei ; tot ce era în vas, al meu. Ce-aș fi avut să-ți raportez ? S-au înecat cîțiva turci și toți erau vinovați de moarte și pe drept au pierit”. Atunci Chamza a conțenit cu răspunsurile, tiranul însă a vestit război neîmpăcat asupra Chiosului.

14. Zisul Francesco însă înfățișîndu-se divanului, tiranul l-a întrebat : „Unde ți-s galbenii, cele patruzeci de mii, Francesco ?” Căci era dator tiranului cu aceștia. Și apoi : „Pleacă, fii de acum înainte slobod de datorie ; căci eu sînt așa, încît am să-mi cer îndoit datoria de la chioți, precum și prețul singelui vărsat al turcilor”. Și Francesco i-a sărutat mîna tiranului și luîndu-și hîrtia de ștergerea datoriei, a plecat. Chamza însă a fost scos de la Galipoli și trimis la Atalia în Pamfilia să fie acolo guvernator. Iar în contra insulei Chios a vestit dușmănie și luptă neîmpăcată.

Investirea  
noului domn din  
Lesbos.

XLIV. In anul acesta, iunie 30 a anului 6963, a murit domnul insulei Lesbos, Dorino Gateluzi. Și la 1 august am fost trimis eu de noul domn, fiul aceluia, Dominico Gateluzi, la Adrianopole, ca să dau tributurile ce se dădeau în fiecare an, trei mii de galbeni pentru insula Lesbos și două mii trei sute douăzeci și cinci pentru insula Lemnos. Căci această insulă fusese dată de tiran domnului din Lesbos, ca să-i dea în fiecare an tributul cu care a fost înscrisă, iar domnului din Enos insula Imbros, ca să-i dea și el pentru această insulă o mie două sute galbeni. Venind deci și închinîndu-mă după obicei

XLIV, 1 : a anului 6963 : adică 1455. — *Dorino Gattilusio* : 1427—1449, cînd abdică în favoarea lui Dominico ; vz. *Ch. Hopf., Chroniques Gréco-Romains*, Berlin, 1873 p. 502. — *Lesbos... Lemnos... Imbros* : cp. Critobul, I, 75, 4. —

13. Μεθ' ἡμέρας δὲ τινὰς μαθὼν παρ' ἄλλων τὸ γεγονός ἐν τῇ διήρει καὶ τὸν θάνατον διὰ τῆς πνιγμονῆς καὶ πῶς οἱ Χίοι ἦσαν χεῖρα κατὰ τῶν Τούρκων καὶ κατέσφαξαν αὐτούς, μετακαλεῖται τὸν Χαμιζᾶν καὶ μετὰ θυμοῦ ἠρώτα λέγων· 327b  
 „Ποῦ ἡ διήρης ἢ παρὰ τῶν Χίων καταποντισθεῖσα, ὦ Χαμιζᾶ;“ — Καὶ ὁ ἀπεκρίνατο· „Κατεποντίσθη,“ λέγων, ὑπὸ τοῦ βυθοῦ.“ — Ὁ δὲ· „Ἐν τῷ πελάγει;“ 5  
 — Ὁ δὲ Χαμιζᾶς· „Οὐχί, κύριε, ἀλλ' ἐν τῷ λιμένι.“ — „Παρὰ τίνων;“ — „Παρὰ τῶν Λατίνων. Οἱ Τούρκοι καὶ μὴ θέλοντός μου ἐξήλθασιν καὶ οἰνοφλυγῆσαντες, ἤρξαντο κατασπᾶν τὰς θύρας καὶ τὰ στέγη τῶν ἐκκλησιῶν· καὶ ἰδόντες οἱ Λατίνοι ἐκώλυον, οἱ δὲ καὶ μᾶλλον ἐπιτίθεντο. Ὁ συρφετώδης οὖν ὄχλος καταδιώξας αὐτούς, ἀτάκτως ἐν τῇ διήρει εἰσιόντες καὶ παρακλίναντες ἐν τῷ ἐνὶ μέρει τοῦ 10  
 πλοίου, χυθεῖσα ἡ θάλασσα ἐντὸς καὶ ὑπὸ τῆς μέθης μὴ δυνάμενοι ζυγοστατῆσαι ταύτην, κατεποντίσθη καὶ ἄρδην πάντας ἀπέπνιξε.“ — Τότε ὁ τύραννος λέγει τῷ Χαμιζᾶ· „Καὶ διὰ τί οὐκ εἰρηκᾶς μου τὸ δρῶμα;“ — Ὁ δὲ· „Οὐκ ἠβουλήθη ἐν ἀθυμίᾳ μετασκευάσαι σοι. Καὶ γὰρ ἡ ζημία ἐν ἐμοὶ ἐμετρήθη· τὸ πλοῖον ἐμόν, οἱ δοῦλοι οἱ πεπνιγότες ἐμοί, τὰ ἐν τῷ πλοίῳ πάντα ἐμά. Τί εἶχον τοῦ ἀναγγεῖ- 15  
 λαί σοι, κύριε; Ἐπνίγησαν μέρος Τούρκων καὶ πάντες ἦσαν ἕνοχοι θανάτου καὶ δικαίως ἀπώλοντο.“ — Τότε Χαμιζᾶς παύσας τὰς ἀποκρίσεις, ὁ τύραννος κατὰ τῆς Χίου μάχην ἄσπονδον ἐκήρυξεν.

14. Ὁ δὲ ῥηθεὶς Φραντζῆσκος παριστάς ἐν τῷ βήματι ἠρωτήθη παρὰ τοῦ τυράννου· „Ποῦ αἱ τεσσαράκοντα χιλιάδες, τὰ νομίσματα, ὧ Φραντζῆσκω;“ — 20  
 Ἦν γὰρ χρεωστῶν ταῦτα πρὸς τὸν τύραννον. Ὁ δὲ· „Ὑπαγε, ἔσο ἀπὸ τοῦ νῦν 328b  
 τοῦ χρέους ἐλεύθερος· ἐγὼ γὰρ τοιοῦτός εἰμι, ὡς ἐπὶ τὸ διπλοῦν ἀπαιτῆσαι τὸ ἐμόν παρὰ τῶν Χίων καὶ τὴν τιμὴν τοῦ αἵματος τῶν Τούρκων.“ — Ὁ μὲν Φραντζῆσκος ἀσπασάμενος τὴν χεῖρα τοῦ τυράννου καὶ λαβὼν ἔγγραφον ἀποφλητικόν, ἐξῆλθεν. Ὁ δὲ Χαμιζᾶς ἐξεβλήθη τῆς Καλλιουπόλεως καὶ ἐστάλη ἐν Ἀττα- 25  
 λείᾳ τῆς Παμφυλίας τοῦ ἡγεμονεύειν ἐκεῖ. Κατὰ δὲ τῆς Χίου ἐκήρυξεν ἔχθραν καὶ μάχην ἄσπονδον.

XLIV. Ἐν δὲ τῷ ἔτει τούτῳ, Ἰουνίῳ λ' τοῦ ἑξακισχιλιοστοῦ ἑνακοσιοστοῦ ἑξικοστοῦ τρίτου, τέθνηκεν ὁ ἡγεμὼν τῆς νήσου Λέσβου, Δόρινος ὁ Γατελουῆζος. Καὶ τῇ πρώτῃ τοῦ Αὐγούστου ἐστάλη ἐγὼ παρὰ τοῦ νέου ἡγεμόνος, τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ, Δο- 30  
 μινίκου τοῦ Γατελουῆζου, ἐν Ἀδριανουπόλει τοῦ δοῦναι τοὺς κατ' ἔτος διδομένους φόρους, τρισχίλια νομίσματα διὰ τὴν νῆσον Λέσβον καὶ δισχίλια τριακόσια εἴκοσι πέντε διὰ τὴν νῆσον Λήμνον. Ἦν γὰρ παρὰ τοῦ τυράννου δοθεῖσα ἡ νῆσος αὕτη τῷ ἡγεμόνι Λέσβου, τοῦ δίδοναι κατ' ἔτος τὸν γεγραμμένον φόρον, τῷ δὲ ἡγεμόνι Αἴνου τὴν νῆσον Ἰμβρον, τοῦ δίδοναι καὶ αὐτὸς διὰ τὴν αὐτὴν νῆσον χίλια διακόσια

4 ὁς P: ὡς P<sub>1</sub> || 13 οὐκ Bull: οὐχ P || 28 ἰουνίῳ P: Ἰουνίου Bull || 34 δίδοναι *scripsi*: (v. *vers.* 35): δόναι P: δοῦναι Bull.

sultanului, i-am sărutat mîna și am stat jos în fața lui, pînă ce s-a luat  
 dejunul, și apoi închinîndu-mă am ieșit. A doua zi, luînd galbenii, am  
 mers și i-am dat în mîinile vizirilor. Aceștia luînd în seamă tributurile,  
 spun întrebîndu-mă : „Ce face domnul Mitilinei ? E bine ?“ Eu le-am răs-  
 5 puns : „E bine și vă trimite închinăciuni“. Ei însă : „Noi întrebăm de dom-  
 nul cel bătrîn, domnul de plin drept“. Și eu din nou : „Acela a murit, azi  
 sînt 40 de zile. Iar acela care domnește acuma, feciorul lui, este domn de  
 șase ani. Căci tatăl său fiind bolnav și zăcînd în pat, a dat fiului său  
 10 domnia și acesta a și venit la închinăciune, o dată și de două ori și la  
 Constantinopole i-a adus vesele felicitări marelui sultan“. Ei însă au zis :  
 „Lasă ce spui. Azi s-a făcut domn și nu poate fi numit altfel domn al  
 Lesbosului decît să vină și să ia domnia de la prea înălțatul sultan. Așa-  
 dar, du-te și vină cu el. De se întîmplă altfel, știe ce-l așteaptă“.

2. Intorcîndu-mă eu la Mitiline și luînd pe domnul cu unii din marii  
 15 dregători, și latini și greci, ne-am pus toată nădejdea în dumnezeu și am  
 pornit din insulă și, trecînd prin Chersones, am venit la Adrianopole. Sul-  
 tanul însă se muta din loc în loc din cauza ciumei bubonice ; căci în  
 timpul acela era în Chersones și în toată Tracia o molimă așa de mare,  
 încît mulți neîngropați erau aruncați la răscrucile drumurilor ; știricînd  
 20 că sultanul petrece la Filipopole și noi acolo aflînd însă că sultanul a ple-  
 cat cu două zile înainte, căci molima aceea groaznică se ivise și acolo,  
 și că a pornit cu oastea în spre părțile Sofiei, ne-am ridicat și noi de la  
 Filipopole și, trecînd peste munți greu de străbătut, am ajuns a treia zi  
 într-un sat bulăgresc Izlati cu numele. Acolo se găsea și oastea în ta-  
 25 bără împreună cu sultanul. Sosind și înfățișîndu-ne cu daruri foarte bo-  
 gate la vizirii Mahmut-pașa și Seiti-Ahmet-pașa, a doua zi ne-am înfățișat  
 sultanului ; și domnul Mitilinei a sărutat mîna tiranului și am ieșit. În  
 ziua următoare i s-a adus prin viziri domnului nostru vestea din partea  
 tiranului, precum că vrea insula Tasos și cere să i-o dăruiască. Domul  
 30 Lesbosului neavînd ce să-i opună sau să-i grăiască, i-a dăruit insula. În  
 ziua următoare, altă veste, că tributurile pe care le primea în fiecare an,  
 vrea să i le îndoiască. Domnul Mitilinei însă ne mai puțînd răbda, s-a  
 apărut spunînd că : „Dacă vrea să ia și întreg Lesbosul, e în puterea lui

*domnul Mitilinei*: adică al Lesbosului. Mitiline fiind numele neogrecesc pentru anticul Lesbos.

2: *o molimă așa de mare*: cp. L. Chalc., II, 225, 20: „din cauza ciumei care atunci bîntuia foarte.“ — *Izlati*: Zlatița; vz. XXXII, I. πατρικίους, πατρικίων am tradus cu „viziri“; vz. XXII, 10. — *Mahmut-Pașa*: mare vizir; vz. Akd. Nimet, *Die türkische Prosopographie bei L. Chalc.*, Diss. Hamburg, 1933, p. 57—59. — *Seiti-Ahmet-pașa*: poate identic cu feciorul lui Turachan; vz. XXVI, 2 și Akd. Nimet, *op. cit.*, p. 37—38.



χρῆσα νομιματα. Ἐβδων οὖν και κατά τὸ εἶδος προσκυνησας τὸν ἡγεμόνα ἀπα-  
νημένος τε τὴν χεῖρα και καθίσας ἐνώπιον, μέγεις οὐ ἐβδῶη τὸ ἀδιστον, και  
προσκυνησας ἀπὴρῶον. Ἐπὶ τὴν ἀρχιον βε λαβὼν τὸς χρυσεινους ἡδῶον και πα-  
σῆμεγον ἡμέρας π. Ὁ βε νῦν ἡγεμονεῶων ὁ υἱὸς αὐτου, ἐστὶν ἡγεμῶων πρὸ χρο-  
νων εἴ. Καὶ γὰρ κληθῆς ὦν ὁ πατὴρ και κατακοιτος ἐδωθησασο τὴν ἡγεμο-  
νίαν τῷ υἱῷ αὐτου, ὃς και ἡδῶεν εἰς προσκύνησιν και μίαν και εἰς τὴν  
Πόλει φέγων προσαγοδῶσῶεις χαροποιοῦς τῷ μεγάλῳ ἡγεμόνι. — Ὁ δὲ εἶπον.  
“Ἄφες ἃ λέγεις. Σῆμεγον εἰγῶνερ. και οὐκ ἐστὶν ἄλλως κληθῆναι ἡγεμῶων  
ἄεβου, πᾶην του εἰθεῖν και λαβεῖν τὴν ἡγεμονίαν παρὰ του ὑψηλοτάτου ἡγε-  
μόνος. Ἄπιθι τοῖνυ και λαβὼν αὐτὸν εἰθε. Εἰ δὲ ἄλλως γένηται, ἐκεῖνος οἶδε  
τὸ μέλλον.” —

2. Στραφεῖς δὲ εἶω ἐν Μιτυλήνῃ και λαβὼν τὸν ἡγεμόνα σὺν μερικῶις  
ἀρχουσι, Λατινοῖς τε και Ῥωμαῖοις, ἀναβέντες εἰς Θεὸν τὰς εἰληδας, εἰρηδο-  
μην τῆς νῆσου και διαβάντες τὴν Χερόδονησῶ και ἐν πᾶσῃ τῇ Θράκῃ τωσαῦτη λοιμῶδῆς νόσος, ὡς  
ἀτάφους πολλοῦς ἐταρσεθα ἐν ταῖς τοῖδοις, μαδῶντες οὖν, ὅτι ὁ ἡγεμῶων ἐν τῇ  
Φιλαιπουπόλει διαγει, και ἡμεις ἐν αὐτῇ εὐδοῦντες βε τὸν ἡγεμόνα πρὸ οὗο ἡγε-  
μῶων σιρτεῶωντα, και ἡμεις ἀπὸ Φιλαιπου ἀνάγοντες και ὄρη δὴοβατα διαβάν-  
τες, τῇ τῶτη ἡμέρᾳ ἡδῶομεν εἰς τῖνα κώμην Βουγάδων Ἰγᾶτη καλοῦμένην.  
Ἐκει και τὸ σιγαῖνέδων σὺν τῷ τυράννῳ κατονεῦον ἦν. Ἐλαδῶντες βε και σὺν  
ζῶροῖς πλείστοις ἐμφανισθέντες τοῖς παρτικῶις, τῷ τε Μαχμῶντ-πασα και τῷ  
Σεητῇ Ἀχμᾶτ-πασα, τῇ ἐπαύθιον τῷ ἡγεμόνι ἐμφανεις γέροντομαεν. και ἀστα-  
σῶμενος ὁ Μιτυλήνης ἡγεμῶων τὴν του τυράννου χεῖρα, εἰρηδομην. Τῇ ἐπαύθιον  
βε δια τῶν παρτικῶων μὴνηα εἰγῶνερ τὸν ἡγεμόνον ἡγεμόνα παρὰ του

τυράννου, ὡς ὅτι τὴν νῆσον Θεσον βουάεται και αἰτεῖ ταῦτην παρὰ αὐτου του  
δωθησασθα. Ὁ βε ἄεβου πῆ εἶων τὶ του ἀνταρτεῖν ἡ λαλήσασ, τὴν νῆσον εἰδω-  
θησασο. Τῇ βε εἰωνοη ἀλλο μὴνηα, ὅτι τους φῶδους, ὡς και εἶτος εἰληδομην,  
βουάεται διαλασῶσασ. Ὁ βε ἡγεμῶων τῆς Μιτυλήνης ἐν τουτῷ δωροθησας ἀρε-  
λογησασο, ὅτι. “Εἰ και τὴν ἄεβον ὄλην βουάεται λαβεῖν, ὑπὸ τὴν αὐτου εἶσω-

s-o încă ; dar ceea ce cere este peste puterea mea. Dar, vă rog, domnii mei, să-mi dați mînă de ajutor“. Atunci vizirii rugîndu-l pe tiran, a mai adăugat încă o mie de galbeni și mai mult nu ; căci era de plătit în fiecare an trei mii de galbeni și s-au făcut patru. Și atunci l-au îmbrăcat cu caftan țesut în fir de aur și pe noi cu de mătase și, dînd jurămînt în scris, am plecat și în treisprezece zile am ajuns în insula Lesbos, premărind cu toții pe dumnezeu care ne-a scăpat din mîinile asupritorului nelegiuit.

10 **Flota turcă pleacă asupra Chiosului.** 3. Tiranul însă, precum am spus mai înainte, pregătind o flotă mică din zece trireme și din alte zece direme, pe cînd noi eram încă în Filipopole, a pus în frunte un comandant Genuz cu numele, om tinăr și chipeș, pe care l-a făcut și guvernator la Galipoli și mare amiral al flotei ; și acesta pornind din Elespont, a plecat asupra insulei Chios. Ajungînd la Troada și din Troada începînd să desfacă pînzele, iată și o furtună grea cu mare vijîit de vînturi, crivățul suflînd și răscolind marea și silind pe marinarii cu corăbiile să apuce alt drum ; și cinci din cele douăzeci de vase au fost scufundate și două sfărîmate de țărnișurile stîlcoase. Căpitanul de corabie al amiralului Genuz, om strașnic iscusit la astfel de furtuni și vijelii atît de mari ale mării, căci era latin, spaniol de neam, vislind de-a îndărătelea, a tăiat în chip domol și cu multă iscusință furia valurilor cu ajutorul cîrmelor și plutea în largul mării. Trecînd de Chios pe la apus și plutind între insulele Ciclade toată ziua aceea, noaptea furtuna liniștindu-se, dimineața s-au apropiat de Chios dinspre răsărit ; cunoscînd că aceasta este insula, au ridicat cîntări și mulțumire dumnezeului și profetului lor Mohamed. O, adîncul judecăților lui dumnezeu ! Intr-o furtună atît de mare și într-o vijelie atît de puternică a mării, cum de nu s-a scufundat corabia ? ! Ci pentru păcatele noastre a scăpat cu viața ucenicul tiranului. Căci singura triremă a lui Genuz s-a fost despărțit, celelalte s-au salvat și au intrat în portul Mitilinei. Intrebînd de comandantul lor, cum au aflat că n-a apărut în părțile de acolo, erau foarte mihniți.

35 4. Atunci, ziua fiind acum spre seară, a apărut dinspre părțile Chiosului parcă vîntrelele unei direme. Și era acea diremă a Mitilinei, trimisă la Chios de fratele domnului, ca să afle, dacă dinspre apus au venit corăbii piraterești de-ale catelanilor și să dea de știre, ca turcii din apropiere să fie pe pază. Căci această semnalare era un serviciu impus lesbie-

3: precum am spus mai înainte: e o trimetere foarte vagă la XLIII, 14, unde însă nu ne spune nimic de pregătirea unei flote de 20 de vase, ci numai de hotărîrea de război în contra insulei Chios. — σιγαρηδὸν Γενούζην generci-comandant Genuz: vz. Ἰουούζης la L. Chalc., II, 268, 3 care amintește în treacăt de această

σίαν ἐσίν· πλὴν ὃ αἰτεῖ, ὑπὲρ τῆν ἐμὴν δύναμιν ἐστίν. Πλὴν δέομαι, κύριοί μου, τοῦ δοῦναί μοι χεῖρα βοηθείας.“ — Τότε οἱ μεσάζοντες παρακαλέσαντες τὸν τύραννον, ἐπρόσθηκεν ἕτερα χίλια νομίσματα καὶ οὐ πλέον· ἦν γὰρ κατ' ἔτος πληροῦν τρισχίλια νομίσματα, ἐγένοντο δὲ τετρακισχίλια. Τότε ἐνέδυσαν αὐτὸν χρυσοῦφαντον στολὴν καὶ ἡμᾶς σηρικὰ καὶ, ἐγγράφους ὀρκωμοσίας ποιήσαντες, 5  
ἐξήλθομεν καὶ δι' ἡμερῶν τρισκαίδεκα ἐν τῇ νήσῳ Λέσβῳ κατηντήσαμεν, δοξά- 331b  
σαντες ἅπαντες τὸν λυτρωσάμενον ἡμᾶς Θεὸν ἐκ τῶν χειρῶν τοῦ ἀλάστορος.

3. Ὁ δὲ τύραννος, καθὼς προέφημεν, στόλον ἀπαρτίσας μικρὸν, τριήρεις δέκα καὶ διήρεις ἑτέρας δέκα, ἔτι ὄντων ἡμῶν ἐν Φιλιππουπόλει, ἔχων στρατηγὸν Γενοῦζην ὀνόματι, νεανίαν εὐειδῆ, ὃν καὶ προεχειρίσατο ἔπαρχον Καλλιου- 10  
πόλεως καὶ μέγαν κονοσταῦλον τοῦ στόλου, καὶ ἀπάρας ἐξ Ἑλλησπόντου κατὰ τῆς Χίου ἔπλεε. Ἐλθὼν δὲ εἰς Τρωάδα καὶ ἐκ τῆς Τρωάδος ἀρξαμένου τὰ ἰστία περῶσαι, καὶ ἰδοὺ λαίλαψ βαρῦς καὶ ἦχος πνευμάτων πολὺς, ἀνέμου βορέως πνέοντος καὶ τὴν θάλατταν ἀναμοχλοῦντος καὶ βίας τοὺς ἐπιβάτας σὺν ταῖς ναυ- 15  
σιν ἄλλην ὁδὸν τρέπειν κελευούσης, πέντε ἐκ τῶν εἴκοσι κατεποντίσθησαν καὶ δύο ἐν ταῖς ἀκταῖς συνετριβήσαν. Καὶ ὁ τοῦ κονοσταύλου Γενοῦζη ναύκληρος δεινὸς ἐν τοιαύταις καὶ τοσαύταις ταραχαῖς καὶ κλυδωνισμοῖς τῆς θαλάσσης, ἦν γὰρ 20  
Λατῖνος Ἰσπανὸς τῷ γένει, πρύμναν κρούσας καὶ τὸ ῥόδιον τῶν κυμάτων ἡμέρως τε καὶ ἐντέχνως διὰ τῶν πηδαλίων σχίζων, ἔπλεε τῷ πελάγει. Καὶ διαβὰς τὴν Χίον ἀπὸ τῶν ἐσπερίων καὶ περάσας τὰς Κυκλάδας νήσους ἐν ὄλῃ τῇ 20  
ἡμέρᾳ ἐκείνῃ καί, διὰ τῆς νυκτὸς εὐδίας γενομένης, πρῶτὶ παραστάντες τὴν Χίον εἰς τὰ πρὸς ἕω καὶ γνωρίσαντες ταύτην εἶναι τὴν νῆσον, χαριστηρίους ψδὰς ἀπέμψαν τῷ θεῷ καὶ τῷ προφήτῃ αὐτῶν Μωάμεδ. Ὡ Θεοῦ κρομάτων ἄβυσσος· 332b  
Ἐν τῷ τοσοῦτῳ κλύδωνι καὶ τῇ βιαίᾳ ταραχῇ τῆς θαλάσσης πῶς οὐ κατεποντίσθη ἡ ναῦς; Ἀλλὰ διὰ τῆς ἀμαρτίας ἡμῶν ἐσώθη ὁ μαθητὴς τοῦ τυράννου. Ἦν 25  
γὰρ μόνη ἡ τριήρης ἡ ἐξορισθεῖσα τοῦ Γενοῦζη, αἱ δὲ λοιπαὶ διασωθεῖσαι κατένευσαν ἐν τῷ λιμένι τῆς Μιτυλήνης. Ἐρωτήσαντες δὲ περὶ τοῦ ἀρχηγοῦ, ὡς ἔμαθον, ὅτι οὐκ ἐφάνη τοῖς ἐκεῖσε μέρεσιν, ἐν ἀδημονίᾳ ἦσαν.

4. Τότε πρὸς ἐσπέραν ἤδη γενομένης τῆς ἡμέρας, ἐκ τῶν τῆς Χίου μερῶν ἀνεφάνη ὡς διήρεως ἄρμενον. Ἦν δὲ ἡ διήρης αὕτη τῆς Μιτυλήνης, σταλθεῖ- 30  
σα παρὰ τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ ἡγεμόνος ἐν τῇ Χίῳ τοῦ μαθεῖν, εἰ ἄρα ἐκ τῶν ἐσπερίων ἦλθασιν ληστρικαὶ νῆες τῶν Κατελάνων, ἵνα δώσωσιν νόησιν τοὺς γείτονας Τούρκους τοῦ φυλαχθῆναι. Ἦν γὰρ ἐξ ἀρχῆς τοῦτο τὸ μήνυμα δουλεία ἀνε-

5 σηρικὰ Bull: θηρικά P || 13 βορέος P: βαρέος Bull || 14 βίας Bull: βία P || 30 διήρης P.

expediție; vz. și Critobul. II, 3, 4—5, 5 care pare să confunde expediția lui Chamza și a lui Ionuz în una singură. κονοσταῦλον *amiral*: vz. XXXVIII, 7.

4: *de ale catelanilor*: aragonezilor spanioli; vz. XXV, 8. —

nilor de la început ca, neapucînd ei să anunțe năvălirea piraților, orice pagubă li se va face turcilor, înșiși lesbiinii să întoarcă ce-a fost al turcilor; acest serviciu cuprindea țărnul de la riul Pergamos pînă la orașul Assos, care acum se chiamă Mahramion. Cum a intrat direma în port au

5 răsărit deodată și alte vîntrele; și văzînd pînzele largi și de culoare roșie, au bănuit că e comandantul și s-au bucurat. Și intrînd în port și ridicînd cortul pe uscat, a debarcat și s-a odihnit de atîta undulare și bătaie a valurilor. Fratele domnitorului, sir Nicolae Gateluzi a făcut primire mare și a coborît din cetate în cortul lui și, stînd puțin, a plecat. Atunci ucenicul

10 vicleanului de nelegiuit s-a mîniat și urzește viclesug în contra lui, spunînd că: „direma pe care eu, luînd-o din urmă, am gonit-o pînă aici, este a mea; și ea și ce e în ea”. Și era înăuntru în ea una din femeile de ale stăpînitorilor insulei Chios, cea mai strălucită, și avea cu sine multe giuvaere de aur și argint. „De sînteți prieteni ai domnului meu, dați-mi-o

15 pe aceasta; iar de nu, în ora aceasta le scriu acestea marelui sultan”. Iar ei au răspuns că: „nu știm ce spui! Căci doar de nevoie a fost trimisă de noi direma la Chios, și cît despre nobila de care ne vorbești, este de mult aici”. Căci era soacra domnului și, cînd avea să plece, a chemat-o să stea cu doamna, fie-sa; și așa e și adevărat. Comandantul însă

20 auzind acestea, n-a voit să le creadă și scrie sultanului ce a vrut.

5. Și ridicîndu-se de acolo, vine la Focea, numită cea Nouă și trimite la mării dregători ai țării și la podesta veste, să

Focea Nouă se predă; cea Veche e cucerită; Enos ocupat.

25 sosi vestea, au ieșit și s-au întîlnit. Iar comandantul le-a arătat și le-a citit, căci era și scris, ordinul tiranului că, dacă nu vor da de bunăvoie cetatea, pe toți îi vor robi pînă la unul și orașul îl vor dărîma din temelie. Și cei din oraș, fără vreo vorbă sau întîmpinare, au predat localitatea și ei au intrat înăuntru; și negustorilor genovezi ce se găseau

30 acolo, le-au luat mărfurile, iar pe dinșii i-au băgat în trireme. Și a făcut numărătoarea tuturor locuitorilor orașului și băieții și fetele tinere, ca la o sută, i-au luat cu sine; și punînd pe unul din turci să păzească cetatea după ce a împlinit acolo cincisprezece zile, triremele au plecat la 15 a lunii noiembrie a anului 6964.

---

de la riul Pergamos pînă la orașul Assos: adică toată coasta asiatică din fața insulei Lesbos. Riul Pergamos trebuie să fie anticul Caicos care a luat numele faimosului oraș Pergamos așezat pe malul său drept. — Sir: cuvînt împrumutat din apus cu vechiul înțeles de seigneur, sieur domn. — cînd avea să plece: la investirea cu caftanul domnesc.

5: Focea Nouă: v. XXV, 5. — podesta: v. XXV, 7.  
5; și 7: a anului 6964: adică 1455.

λεύθερος τῶν Λεσβίων, ὅπως μὴ φθάσαντες δοῦναι λόγον τῆς ἐφόδου τῶν λη-  
 στῶν, εἴ τι ἄρα ζημία γενήσεται ἐν τοῖς Τούρκοις, αὐτοὶ οἱ Λεσβιοὶ τὸ ἀνήκον  
 τοῖς Τούρκοις ἀποδώσουσιν· τὰ δὲ ὄρια τῆς δουλείας, ἀπὸ τοῦ ποταμοῦ Περγά-  
 μου ἄχρι Ἀσσοῦ πόλεως, ἣ νῦν καλεῖται Μαχράμιον. Εἰσελθοῦσα ἡ διήρης ἐν  
 τῷ λιμένι, ἐξέθορε καὶ ἕτερον ἄρμενον· καὶ ἰδόντες τὰ ἰστία εὐρύχωρα καὶ κοκ- 5  
 κινοβαφεῖ, ὑπέλαβον τὸν στρατηγὸν εἶναι καὶ ἐχάρησαν. Εἰσελθὼν δὲ ἐν τῷ λι-  
 μένι καὶ τένταν πήξαντες ἐν τῇ ξηρᾷ, ἐξῆλθε καὶ ἀνεπαύσατο ἐκ τοῦ πολλοῦ σά-  
 λου καὶ κλύδωνος. Ὁ δ' ἀδελφὸς τοῦ ἡγεμόνος Σὺρ Νικόλαος Γατελοῦζος ποιή- 333b  
 σας δοχὴν μεγάλην, κατήλθεν ἀπὸ τοῦ κάστρου εἰς τὴν σκηνὴν καὶ μικρὸν καθί-  
 σας ἐπανῆλθε. Τότε ὁ τοῦ δολίου ἀλάστορος μαθητὴς ὀργισθεὶς δόλον ῥάπτει 10  
 κατ' αὐτοῦ λέγων, ὅτι· „Ἡ διήρης, ἣν ἐγὼ καταδιώξας ἤλαυνον ἕως ὧδί, ἐμὴ  
 ὑπάρχει· αὐτὴ τε καὶ τὰ ἐν αὐτῇ.“ — Ὑπῆρχε γοῦν ἐντὸς ἐν αὐτῇ μία τῶν γυ-  
 ναικῶν ἐκ τῶν ἀρχόντων τῆς Χίου ἢ ἐνδοξότερα, ἔχουσα μεθ' αὐτῆς κόσμον πο-  
 λὺν χρυσοῦ τε καὶ ἀργύρου. — „Εἰ οὖν τοῦ ἐμοῦ κυρίου φίλοι ἐστέ, ἀπόδοτε 15  
 ταύτην ἐμοί· εἰ δὲ μὴ γε τῇ ὥρᾳ ταύτῃ γράφω ταῦτα τῷ μεγάλῳ ἀμηρᾷ.“ — Οἱ  
 δὲ ἀπεκρίναντο, ὅτι· „Οὐκ οἶδαμεν, ὃ λέγεις. Καὶ γὰρ δι' ἑτέρας ἡμετέρας χρείας 2)  
 ἐστάλη ἡ διήρης ἀφ' ἡμῶν ἐν Χίῳ, τὴν δ' εὐγενίδα, ἣν σὺ λέγεις, πρὸ πολλοῦ  
 ἐστὶν ὧδε.“ — Ἦν γὰρ πενθερὰ τοῦ ἡγεμόνος καὶ ὅτε ἔμελλεν ἐξελθεῖν, μετε-  
 καλέσατο ταύτην τοῦ συνδιάγειν μετὰ τῆς κυρίας καὶ θυγατρὸς αὐτῆς· καὶ γὰρ  
 οὕτως ἔχει καὶ ἡ ἀλήθεια. Ὁ δὲ στρατηγὸς ἀκούσας ταῦτα καὶ μὴ πιστεύσας

5. Καὶ ἀπάρας ἐκεῖθεν εἰς Φώκαιαν ἔρχεται τὴν ἐπονομαζομένην Νέαν  
 καὶ στέλλει πρὸς τοὺς ἄρχοντας καὶ πρὸς τὸν ποδεστάτον τῆς χώρας μήνυμα τοῦ  
 ἐξελθεῖν καὶ συνευρεθῆναι σὺν ἐκείνῳ. Ἐκεῖνοι δὲ καὶ πρὸ τοῦ ἐλθεῖν τὸ μήνυ-  
 μα ἐξήλθασιν καὶ συνευρέθησαν. Ὁ δὲ στρατηγὸς δείξας αὐτοῖς καὶ ἀναγνοὺς 25  
 τὸ πρόσταγμα τοῦ τυράννου, καὶ γὰρ ἦν γεγραμμένον, ἐὰν οἰκειοθελῶς μὴ δώ-  
 σωσι τὸ πολίχνιον, πάντας ἄρδῃν αἰχμαλωτίσωσι καὶ τὴν πόλιν κατασκάψωσι. 334b  
 Οἱ δὲ τῆς πόλεως ἄνευ λόγου ἢ ἀποκρίσεως προδόντες τὴν χώραν, ἐντὸς εἰσή-  
 σαν· καὶ τοὺς μὲν ἐμπόρους τῶν Γενουιτῶν τοὺς εὐρεθέντας ἐκεῖ τὰς πραγμα-  
 τείας ἀφεῖλον, αὐτοὺς δὲ ἐν ταῖς τριήρεσιν ἔβαλον. Τοὺς δὲ πολίτας ἅπαντας 30  
 καταγράψας καὶ τοὺς παῖδας καὶ παιδίσκας, ἐγγὺς πού ἑκατόν, ἀφελὼν καὶ φύ-  
 λακα τῷ πολικνίῳ ἓνα τῶν Τούρκων ἐγκαταστήσας καὶ πεντεκαίδεκα ἡμέρας τε-  
 λέσας ἐκεῖ, ἐξήλθασιν αἱ τριήρεις τῇ πεντεκαϊδεκάτῃ τοῦ Νοεβρίου μηνὸς τοῦ  
 ἑξακισχιλιοστοῦ ἐνακοσιοστοῦ ἐξηκοστοῦ τετάρτου ἔτους.

2 τι P: τις Bull || 4, 11 et 17 διήρης P || 18 ἔμελλεν Bull: ἡμελλεν P || 22 ἀπάρας Bull:  
 πάρας P || 29 Γενουίτων P.

6. Ajungînd triremele la Galipoli și aflînd comandantul, că sultanul petrece la Constantinopole, a încălecat și a plecat, luînd cu el robii și băieții. Sultanul văzînd pe negustori și aflînd că sînt genovezi, a poruncit să fie vînduți, ceea ce s-a și făcut.

5 7. Cînd domnul Lesbosului a ajuns la Mitiline, a aflat de la fratele său ce s-a întîmplat și cum comandantul cerea pe soacra lui, pretinzînd că e din Chios, una din nobilele de acolo și așa mai departe; și atunci mă trimite pe mine să-l apăr în această chestiune. Sosind la Constantinopole și în fața vizirilor avînd o dezbatere cu generalul comandant  
10 Genuz, am spus și eu sub jurămînt tot adevărul și Genuz sub jurămînt toată minciuna și lui i s-a dat drept și eu am pierdut judecata. Și atunci sultanul poruncește, din două să aleg una: sau să plătească o gloabă de zece mii, galbeni aur, sau să fie război. Eu împotrivindu-mă la o nedreptate atît de mare, el a trimis, fără să știe nimeni, printr-un ordin scris  
15 pe unul din slujitorii lui și a luat Focea zisă cea veche, care era a domnului din Lesbos, în 24 a lunii decembrie a anului 6964. Atunci aflînd tiranul că Focea a fost ocupată, mi-a dat drumul să plec și a stîns judecata.

20 8. Ridicîndu-se din Constantinopole în 24 a lunii ianuarie, a coborît la Enos și l-a ocupat și, luînd băieți și fete, s-a întors la Adrianopole. Domnul Enosului se găsea atuncea în insula Samotrace.

**Chioții spo-** XLV. La începutul primăverii, tiranul poruncește să se  
**resc tributul.** gătească o flolă mare în contra Chiosului. Chioții însă  
25 auzind, trimit soli și dîndu-și multă osteneală, s-au împăcat să dea pentru direma scufundată și pentru turcii pieriți cu dînsa treizeci de mii de galbeni și în fiecare an tribut zece mii. Și încheiend chipurile pace, au plecat.

**Insula Lemnos** 2. Lemnienii însă avînd gînd rău asupra domnului lor Ni-  
**ii chiamă pe** colae, trimit în taină cîțiva din mării dregători să ceară  
30 **turci.** de la sultan pe unul din slujitorii lui să guverneze insula. El ascultînd cu plăcere vorba, îi anunță eunucului Ismail, care atunci era guvernator la Galipoli; căci Genuz fusese scos și se găsea în fruntea provinciei Caria și în locu-i a fost adus Ismail, amiral și guvernator în Chersones. Și-i ordonă să plece cu triremele la Lemnos, și să dea insula

8: a coborît la Enos și l-a ocupat: vz. pe larg în Critobul, II, 11—15, mai pe scurt L. Chalc., II, 225, 4.

XLV, 1: La începutul primăverii: 1456.

6. Φθάσασαι δὲ αἱ τριήρεις ἐν τῇ Καλλιουπόλει καὶ μαθῶν ὁ στρατηγός, ὅτι ὁ ἡγεμὼν ἐν Κωνσταντινουπόλει διάγει, καὶ αὐτὸς ἱπεύσας καὶ τοὺς αἰχμαλώτους σὺν τοῖς παισὶ λαβὼν ὄχρητο. Ὁ δὲ ἡγεμὼν ἰδὼν τοὺς ἐμπόρους καὶ μαθῶν αὐτοὺς Γενοῦίτας εἶναι, ἐκέλευσε πραθῆναι, ὃ καὶ γέγονεν.

7. Ὁ ἡγεμὼν δὲ τῆς Λέσβου ἐλθὼν ἐν Μιτυλήνῃ καὶ μαθῶν παρὰ τοῦ 5  
μυταδέλφου τὰ συμβάντα καὶ ὅπως ὁ στρατηγός ἐζήτει τὴν πενθερὰν αὐτοῦ ὡς  
τῆς Χίου μίαν οὖσαν τῶν ἐκεῖ εὐγενίδων καὶ τὰ ἐξῆς, στέλλει ἐμὲ ἀπολογησόμε-  
νον περὶ τῆς ὑποθέσεως ταύτης. Ἐλθὼν δὲ ἐν Κωνσταντινουπόλει καὶ διαλεχθεὶς  
ἐνώπιον τῶν βεξιρῆδων σὺν τῷ στρατηγῷ Γενούζῃ καὶ εἰπὼν ἐνόρκως ἐγὼ τὴν 10  
πᾶσαν ἀλήθειαν καὶ ὁ Γενούζης ἐνόρκως τὸ πᾶν ψεῦδος, δεδικαίωτο ἐκεῖνος καὶ 10  
κατεκρίθη ἐγώ. Κελεύει οὖν ὁ ἡγεμὼν ἐκ τῶν δύο τὸ ἐν ἐλέσθαι· ἢ δέκα χιλιά-  
δας, νομίσματα χρυσοῦ, τίσαι ἢ μάχην γενέσθαι. Ἐγὼ ἀντιστάμενος τῇ τοσαύτῃ 335b  
ἀδικίᾳ, αὐτὸς διὰ προστάγματος, τινὸς μὴ γινώσκοντος, πέμψας ἕνα τῶν δούλων,  
εἶλε Φώκειαν τὴν Παλαιὰν λεγομένην, ἣτις ὑπῆρχε τοῦ ἡγεμόνος Λέσβου, Δε-  
κεβρίου μηνὸς κδ<sup>η</sup> τοῦ ἑξακισχιλιοστοῦ ἑνακοσιοστοῦ ἐξηκοστοῦ τετάρτου ἔτους. 15  
Τότε μαθῶν ὁ τύραννος τὴν ἄλωσιν Φωκαίας ἀπέλυσε ἐμὲ καὶ τὴν δίκην κα-  
τέπαυσε.

8. Ἀπάρας δὲ ἀπὸ Κωνσταντινουπόλεως τῇ κδ<sup>η</sup> τοῦ Ἰανουαρίου μηνός,  
κατῆλθεν εἰς Αἶνον καὶ ταύτην παρέλαβεν καὶ παῖδας καὶ παιδίσκας λαβὼν ἐστρά-  
φη εἰς Ἀδριανούπολιν. Ὁ δὲ ἡγεμὼν τῆς Αἶνου ἦν διάγων τῷ τότε καιρῷ ἐν 20  
Σαμοθράκῃ τῇ νήσῳ.

XLV. Ἐαρος δὲ ἀρχομένου κελεύει ὁ τύραννος στόλον μέγα γενέσθαι κα-  
τὰ τῆς Χίου. Οἱ δὲ Χῖοι μαθόντες πέμπουσι πρέσβεις καὶ πολλὰ καμώντες, συνέ-  
θεντο δοῦναι ἕνεκα τῆς διήρεως καὶ τῶν σὺν αὐτῇ ἀπολωλότων Τούρκων χρυσοῦ  
νομίσματα τριάκοντα χιλιάδας καὶ κατ' ἔτος φόρους δέκα χιλιάδας. Ποιήσαντες 25  
οὖν εἰρήνην τάχα, ἀπήεσαν.

2. Οἱ Λήμνιοι δὲ κακογνωμήσαντες κατὰ τοῦ ἀρχηγοῦ αὐτῶν Νικολάου,  
πέμπουσι κρύφα τινὰς τῶν ἀρχόντων ζητῆσαι παρὰ τοῦ τυράννου ἕνα τῶν δού-  
λων αὐτοῦ τοῦ ἡγεμονεύειν τὴν νῆσον. Ὁ δὲ προθύμως τὸν λόγον ἀκούσας μη-  
νύει τῷ εὐνούχῳ Ἰσμαήλ, τότε ἐπάρχῳ ὄντι Καλλιουπόλεως· ἦν γὰρ ὁ Γενούζης 30  
ἐκβεβληκῶς καὶ τὴν ἐπαρχίαν Καρίας ἐπιστατῶν, ὃ δ' Ἰσμαήλ ἀντεισῆχθη κο-  
νοσταῦλος καὶ ἑπαρχος ἐν Χερσόρρῳ. Προστάττει οὖν τοῦ ἀπελθεῖν ἐν τῇ Λήμ-

7 ἀπολογισόμενον P || 9 βεζύριδων P || 12 τοσαύτη Bull: τοσοῦτη P || 25 τριάκοντα χιλιάδας Bull: ,λ·ας P || 28 πέμπουσι Bull: πέμπωσι P.

în seama șerbului Chamza să o guverneze și să o administreze, după cum se cade.

3. În timp ce se făceau acestea, domnul Lesbosului trimite o diremă de a sa și o corabie cu ostași, o sulă și mai bine, în frunte cu unul Ioan Funtana și Spineta Culumboto, însărcinându-i ca, de-i văd pe lemnieni că le pare rău de ce-au făcut, să-i ia oarecum cu binișorul și cu vorbe dulci și prin bună învoială să-i facă să dea înapoi insula, dacă însă nu, atunci să-l ia pe fratele său Nicolae și să se înapoieze, căci dînsul își avea curtea în cetatea cea veche; dar ei n-au făcut așa, ci debarcînd, au început lupta cu armele. Lemnienii însă ieșindu-le înainte, călări ca la cincisute, i-au pus pe fugă și pe unii i-au ucis, iar pe alții gonindu-i de aproape pe mare, i-au înecat; și, pînă la patruzeci, au pus mîna pe ei. Cei ce au fost lăsați însă în diremă și corabie, l-au luat pe Nicolae și au plecat la Lesbos.

4. Și după trei zile a venit și Isma'il la Lemnos cu noul guvernator Chamza și auzind ce s-a întîmplat i-a lăudat pe lemnieni, pe lesbienii prinși însă, i-a pus în lanțuri și s-a întors la Galipoli în luna mai a anului 6964.

5. Făcîndu-i cunoscut tiranului ce s-a petrecut la Lemnos, Iancu învinge pe Mahomed II deși plin de mînie asupra Lesbosului și a domnului de la Belgrad, 1456. acolo, însuși pleacă asupra Belgradului cu putere grea și cu tunuri foarte multe. Sosind și cu bombardări de bolovani dărîmînd zidurile și avînd și pe Dunăre pînă la 60 de vase, ajunsese cu războiul așa de departe, încît turcii au intrat înăuntru și s-au apucat de prădat.

6. Atunci Iancu despre care a mai fost vorba înainte, trecînd Dunărea, căci sosise în ziua aceea, și intrînd în oraș, i-a urmărit de aproape și, pe unii omorîndu-i, iar pe alții rănindu-i, i-a gonit afară. Și ieșind însuși pe poartă cu ostași foarte mulți, i-a luat întreaga pregătire de război. Și după ce a ucis pe mulți turci, așa încît însuși sultanul a fost rănit la șold, s-a întors în sfîrșit în oraș și a dat foc vaselor turcești. Și tiranul rușinat s-a întors la Adrianopole și amenința să pornească anul următor cu război asupra Belgradului. Aceste fapte s-au petrecut în luna iulie a aceluiași an.

3: *domnul Lesbosului*: Dominico Gattilusio, despre investirea căruia vz. XLIV, 2.

4: *în luna mai*: 1456.

5: *καὶ θυμοῦ πλησθεῖς* καὶ e cu înțeles concesiv, ca în neogrețește.

5—6: Lupta de la Belgrad din iulie 1456 în care Mahomed II, cuceritorul Constantinopolei, a fost învins cu desăvîrșire de Iancu de Hunedoara, ne-o descrie pe larg L. Chalco., II, 178, 13—185, 18. G. Sfranțes, 1065 AB (G. Franțes, 386, 1—3) amin-



νω σὺν τριήρεσι καὶ παραδοῦναι τὴν νῆσον Χαμζᾶ τῷ δούλῳ τοῦ ἐπάρχειν καὶ διοικεῖν, ἃ θέμις. 336b

3. Ἐν ὅσῳ δὲ ταῦτα ἐπράττετο, ὁ ἡγεμὼν τῆς Λέσβου στείλας μίαν τῶν διήρεων αὐτοῦ καὶ ναῦν σὺν ἀνδράσιν, ἑκατὸν ἢ καὶ πλεον, ἔχοντες στρατηγούς Ἰωάννην Φουντάναν τινὰ καὶ Σπινέταν Κουλουμπότου, ἀναθεις αὐτοῖς, ὡς, εἰ ἴδωσι τοὺς Λημνίους μεταμεληθέντας εἰς ἃ πεπράχασιν, ἰλαρῶς πως εἰς αὐτοὺς βλέψωσι καὶ διὰ γλυκέων ῥημάτων καὶ συνθηκῶν πάλιν εἰς αὐτὸν τὴν νῆσον ἐπαναστραφῆναι ποιήσωσιν, εἰ δ' οὐ, λαβόντες τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ Νικόλαον ἐπαστρέψωσιν, ἦν γὰρ αὐτὸς ἐν τῷ παλαιοκᾶστρῳ ἀλλιζόμενος, οἱ δὲ οὐχ οὕτως πεπράχασιν, ἀλλ' ἐξελθόντες σὺν ὅπλοις ἐμάχοντο. Οἱ δὲ Λήμνιοι ἐξελθόντες ἔφιπποι ὡς πεντακόσιοι, τούτους κατετροπώσαντο καὶ τοὺς μὲν κατέσφαξαν, τοὺς δὲ τῇ θαλάσῃ καταδιώξαντες ἀπέπνιξαν· αὐτοχειρὶ δὲ ἕως τεσσαράκοντα ἔλαβον. Οἱ δὲ καταληφθέντες ἐν τῇ διήρει καὶ τῇ νηϊ, λαβόντες τὸν Νικόλαον εἰς Λέσβον ἀπήεσαν. 5 10

4. Καὶ μεθ' ἡμέρας τρεῖς καὶ ὁ Ἰσμαήλ ἐν τῇ Λήμνῳ ἄγων τὸν Χαμζᾶν τὸν νέον ἔπαρχον, μαθὼν δὲ τὰ γενόμενα ἐπήνεσε τοὺς Λημνίους, τοὺς δὲ Λεσβίους λαβὼν δεσμίους ἐστράφη εἰς Καλλιούπολιν Μαίῳ μηνὶ τοῦ ἑξακισχιλιοστοῦ ἐνακοσιοστοῦ ἐξηκοστοῦ τετάρτου ἔτους. 15

5. Μηνύσας δὲ τῷ τυράννῳ τὰ συμβάντα ἐν Λήμνῳ, καὶ θυμοῦ πλησθεὶς κατὰ τῆς Λέσβου καὶ τοῦ ἡγεμόνος, αὐτὸς πρὸς Βελόγραδον ἔρχεται σὺν δυνάμει βαρεῖα καὶ μηχανικαῖς παρασκευαῖς πλείσταις. Ἐλθὼν δὲ καὶ διὰ τῶν πετροβολισμῶν βαλὼν κάτω τὰ τείχη, ἔχων καὶ διὰ τοῦ ποταμοῦ πλοῖα ἕως ξ<sup>α</sup>, εἰς τόσον κατηντήκει τὰ τοῦ πολέμου, ὡς καὶ ἐντὸς εἰσελθεῖν τοὺς Τούρκους καὶ εἰς πραΐδαν ἄρξασθαι. 337b

6. Τότε ὁ Ἰάγγος, ὃν προλαβὼν ὁ λόγος ἐδήλωσεν, περάσας τὸν ποταμόν, ἦν γὰρ φθάσας τῇ ἡμέρᾳ ἐκεῖνη, καὶ εἰσελθὼν καὶ καταδιώξας αὐτούς, τοὺς μὲν σφάττων, τοὺς δὲ πλήττων, ἐξήλασε τῆς πόλεως. Ἐξελθὼν δὲ τῆς πύλης καὶ αὐτὸς σὺν στρατιώταις πλείστοις, ἔλαβε τὴν πολεμικὴν πᾶσαν παρασκευήν. Καὶ πολλοὺς τῶν Τούρκων φονεύσας, ὡς καὶ αὐτὸν τὸν τύραννον πληγῆναι ἐν τῷ μηρῷ, τέλος ἐν τῇ πόλει ὑπέστρεψεν καὶ τὰ πλοῖα τῶν Τούρκων πυρὶ παρέδωκεν. Ὁ δὲ τύραννος κατησχυμένος ὑποστρέψας ἐν Ἀδριανουπόλει, τὸ ἐπιὸν ἔτος ἠπέλει κατὰ τοῦ Βελογράδου στρατεῦσαι. Ἦσαν δὲ ταῦτα γενόμενα μηνὶ Ἰουλίῳ τοῦ αὐτοῦ ἔτους. 25 30

6 et 10 πεπράχασιν Bull: πεπράχασιν P || 7 βλέψωσι P: βλέψουσι Bull | συνθηκῶν P || 8 ποιήσωσιν P: ποιήσουσι Bull: ποιήσουσιν Bek || 8—9 ἐπαστρέψωσιν P: ἐπαστρέψουσιν Bull.

7. In luna august am fost trimis eu să duc tributul ce-l dădea în fiecare an domnul Lesbosului. Iar cînd l-am dat, am cerut pe cei ce au fost predați ca niște necredincioși, de lemnieni; și n-a vrut să-i dea, ci mai degrabă a poruncit să le taie capul; căci erau închiși la Adrianopole. Cînd însă i-au dus la locul de osîndă, tiranul s-a răzgîndit și a poruncit să fie vînduți aceștia; și au fost răscumpărați pentru o mie de galbeni.

8. In anul 6965 au venit de la Roma, în frunte cu patriarhul din Aquilea unsprezece trireme, trimise de papa Calist în ajutorul insulelor învecinate cu turcii, ca Rodos, Chios, Lesbos, Lemnos, Imbros, Samotrace și Tasos. Și au ajuns la Rodos, ca una ce era sub stăpînirea papei și n-a vrut să dea tribut turcilor. De la Rodos ridicîndu-se, au venit la Chios și au cerut să nu dea turcilor tribut, ci mai bine să lupte. Dar n-au putut fi înduplecați; de asemenea și la Lesbos și aceia tot așa. De la Lesbos adunîndu-se corăbiile papei, ale catelanilor și din vase piraterești, pînă la 40 la număr, s-au dus la Lemnos și, luînd insula, au venit la Samotrace; și luînd-o și pe aceasta, au ajuns la Tasos. Și după ce au pus garnizoane și au întărit insulele bine, s-au întors la Rodos. Atunci tiranul aflînd cele întîmplate, toată vina a pus-o pe domnul din Lesbos; și pornind război mare în contra lui, pregătește o flotă grea și în luna august o trimite la Lesbos, în frunte cu Ismail. Venind acesta la Metimna, a încercat în multe feluri și a dat multe atacuri cu mașinării de asediu, bombardînd cu bolovani, așezînd scări la ziduri și minîndu-le, dar nu s-a folosit cu nimic, ci mai degrabă a pierdut mulți din oamenii lui și așa s-a întors cu fără nici o ispravă.

9. In anul 6966 trimite la despoții din Peloponez un slujitor cu strașnică poruncă, spunîndu-le hotărît cum că: „Voi de bună voie ați făgăduit să-mi dați în fiecare an tribut zece mii de galbeni, acum însă văd că treceți cu dispreț peste mine; și de împlinirea învoielilor nu vă pasă. Prin urmare din două alegeți ce e mai bine: sau plătiți toată datoria și va fi bună înțelegere între noi și voi sau repede plecați, lăsînd țara în stăpînirea mea“. Căci rămăseseră datori cu tributul pe trei ani.

7: *am fost trimis eu*: adică Duca. — *căci erau închiși la Adrianopole*: cp. L. Chalc., II, 225, 17.

8: ἔχοντες deși τριήρεις πεμφθεῖσαι, nu l-am schimbat în ἔχουσαι, căci poate fi construcție κατά σύνεσιν, gîndindu-se la oamenii de pe trireme; din aceeași cauză n-am schimbat nici πλησιαζόντων în πλησιαζουσῶν, croniciarul putîndu-se să se fi gîndit la lo-

7. Ἐν δὲ τῷ Αὐγούστῳ μηνὶ ἐπέμφθη ἐγὼ φέρων τὸ κατ' ἔτος διδόμενον τέλος παρὰ τοῦ ἡγεμόνος Λέσβου. Δοὺς δ' αὐτὸ καὶ ζητήσας τοὺς οὖς οἱ Λήμνιοι παρέδωσαν ὡς ἀπίστους, οὐκ ἠθέλησε δοῦναι, ἀλλὰ μᾶλλον ἐκέλευσε τὰς κεφαλὰς αὐτῶν ἀποτηθεῖναι· ἦσαν γὰρ ἐν Ἀδριανουπόλει ἐγκλειστοί. Ὡς δὲ ἀπήγαγον αὐτοὺς εἰς τὸν τόπον τῆς σφαγῆς, μεταμεληθεὶς ὁ τύραννος ἐκέλευσε πρᾶθῆναι 5

8. Ἐν δὲ τῷ ἑξακισχιλιοστῷ ἑνακοσιοστῷ ἑξηκοστῷ πέμπτῳ ἔτει ἦλθασιν 338b  
ἐκ τῆς Ῥώμης τριῆρεις ἕνδεκα, ἔχοντες ἀρχηγὸν πατριάρχη τῆς Ἀκουλίας, πεμφθεῖσαι παρὰ τοῦ πάπα Καλλίστου εἰς βοήθειαν τῶν νήσων τῶν πλησιαζόντων τοῖς Τούρκοις, οἷον Ῥόδον, Χίον, Λέσβον, Λῆμμον, Ἴμβρον, Σαμοθράκη καὶ Θά- 10  
σον. Κατήντησαν οὖν ἐν Ῥόδῳ ὡς ὑπὸ τὸν πάπαν τελοῦσαν καὶ φόρους μὴ θελήσαν δοῦναι τοῖς Τούρκοις. Ἀπὸ δὲ Ῥόδου ἀπάραντες ἦλθασιν ἐν Χίῳ, αἰτοῦντες τοῦ μὴ δοῦναι φόρους τοῖς Τούρκοις, ἀλλὰ μάχην μᾶλλον ἐλέσθαι. Οἱ δὲ οὐκ ἐπεισθήσαν· ὁμοίως καὶ ἐν Λέσβῳ καὶ αὐτοὶ τὰ ὅμοια. Ἀπὸ δὲ Λέσβου ἀθροισθέντα τοῦ πάπα, τῶν Κατελάνων καὶ ἐτέρων ληστροικῶν πλοίων, τὸν ἀριθμὸν ἕως μ<sup>α</sup>, ἀπήεσαν ἐν τῇ 15  
Λήμνῳ καὶ παραλαβόντες τὴν νῆσον ἦλθασιν ἐν Σαμοθράκῃ· καὶ λαβόντες καὶ ταύτην εἰς Θάσον ἐγένοντο. Καὶ φύλακας ἐνθέντες ἐν ταῖς νήσοις καὶ καλῶς ἀσφαλίσαντες εἰς Ῥόδον ὑπέστρεψαν. Τότε ὁ τύραννος μαθὼν τὰ γενόμενα, τὴν πᾶσαν αἰτίαν τῷ ἡγεμόνι τῆς Λέσβου κατέγραψεν· καὶ δὴ μάχην κρατεράν ἐνστήσας κατ' αὐτοῦ, στόλον ἀπαρτίζει βαρὺν καὶ τῷ Αὐγούστῳ μηνὶ πέμπει τοῦτον ἐν 20  
Λέσβῳ, ἔχων ἀρχηγὸν τὸν Ἰσμαήλ. Καὶ δὴ εἰς Μέθυμναν ἐλθὼν καὶ πολλὰς μεθόδους καὶ μηχανικὰς πράξεις διὰ τε πετροβολισμοὺς καὶ κλίμακας καὶ τειχωρυχίας εἰσπράξας, οὐδὲν ὠνήσατο, ἀλλὰ καὶ μᾶλλον πολλοὺς ἀπεβάλετο τῶν οἰκείων καὶ οὕτως ὑπέστρεψεν ἄπρακτος. 20

9. Ἐν δὲ τῷ ἑξακισχιλιοστῷ ἑνακοσιοστῷ ἑξηκοστῷ ἕκτῳ ἔτει στέλλει πρὸς 338b  
τοὺς δεσπότης Πελοποννήσου δοῦλον ἕνα δι' ὀρισμοῦ φρικώδους, διαλαμβάνων, πῶς· „Ὑμεῖς οἰκειοθελῶς ὑπεσχέθητε τοῦ δοῦναί μοι φόρους κατ' ἔτος νομίσματα χιλιάδας δέκα, νῦν δὲ ὀρῶ ὑμᾶς καταφρονοῦντάς με· καὶ τῶν συνθηκῶν ἠμελήσατε. Ἐκ τῶν δύο οὖν ἔλεσθε τὸ κρεῖττον· ἢ τὰ κεχρεωστημένα πληρώσατε καὶ ἔσται ἀγάπη ἐν μέσῳ ἡμῶν καὶ ὑμῶν, ἢ ταχέως ἐξέλθατε ἀφέντες τὸν τόπον 30  
ἐν τῇ ἐμῇ δεσποτείᾳ.“ — Καὶ γὰρ ἦσαν χρεωστοῦντες ἐτῶν τριῶν τέλος.

cuitarilor insulelor. — *papa Calist*: e Calist III, 1455-1458; cp, Critobul, II, 23, unde îl confundă cu înaintașul acestuia Nicolae V, 1447-1455 și III, 10, unde pune expediția lui Ismail în anul următor, 1458. — *ale catelanilor*. vz. XXV, 8. — ἔχων trebuie raportat la τύραννος, nu la στόλον și atunci nu e nevoie de schimbare în ἔχοντα. — *la Metimna*: cel de-al doilea oraș din insula Lesbos; Critobul, II, 10 îi spune Molivos Μόλυβον.

9: Cp. L. Chalc., II, 202 și Critobul, III, 1. L. Chalc., II, 176, 11 vorbește de un tribut de 12 000, plătit și de peloponesieni și de albanezii de acolo; iar Critobul, III, 1, I de un tribut din Peloponez de 6000. Vezi și G. Sfranțes, 1065 D — 1066 B (G. Sfranțes, 388).

**Soli de la  
Uzun Chasan**

10. In acest an au fost trimiși soli de la Comana, de la Uzun Chasan care stăpînea părțile Armeniei, în hotar fiind cu Colchida; și cerea de la el unele lucruri în bătaie de joc, spunîndu-i că i-a rămas dator cu tributul pe mai bine de 60  
5 de ani, avînd să-i dea în fiecare an, o mie de pături pentru caii lui și o mie de traiste și o mie de căpestre, lucruri pe care străbunul său a poruncit străbunului lui să i le dea în fiecare an. El însă a răspuns solilor: „Mergeți în pace și eu în anul ce vine, le voi aduce acestea cu mine și voi da datoria“ .

10 **Cetatea  
Iedi-Cule**

11. Și a început tiranul să clădească, iarna aceea, la marea gîna Constantinopolei ce se cheamă Poarta de Aur, o cetățuie pe care împăratul Ioan cel Bătrîn a voit s-o zidească și Baiazid, străbunul tiranului, l-a oprit.

15 **Cucerirea  
Peloponezului.**

12. Primăvara sosise acuma și el, adunîndu-și armatele  
15 la un loc, a pornit asupra Peloponezului și mai întii a ocupat Corintul fără luptă. Aflînd despoții ce s-a întîmplat, Toma s-a refugiat în Italia cu soția și copiii, iar Dimitrie s-a predat de bună voie și i s-a închinat tiranului. După ce a ocupat întreg Peloponezul și a pus comandanți și guvernatori, însuși a pornit-o spre Adrianopole, ducînd cu  
20 sine pe Dimitrie cu toată casa lui și luînd și pe oamenii palatului și pe cei de frunte și cu bună stare din toată Ahaia, Lacedemonia și din celelalte ținuturi. Pe oamenii de frunte ai albanezilor pe toți i-a ucis și din

---

10: *In acest an*: ar trebui să fie tot 6966, adică 1458, căci acesta e anul care a fost amintit mai înainte. Dar s-ar potrivi mai bine, ca solii aceștia să fi venit în 1459.—*și eu în anul ce vine*: aceasta ar fi în 1460. Dar în 1460 Mahomed II cucereste Morea (vz. 12:) și asupra lui Uzun Chasan, pleacă abia în 1461 (vz. 14: și 18:). L. Chalc., II, 227, 16 într-adevăr amintește că Mahomed II și-a amînat pentru anul următor expediția asupra lui Uzun Chasan și că mai întii a pornit asupra despoților din Peloponez. — *παρά τῶν Κομάνων de la Comana*: Uzun Chasan, adică Chasan cel Lung (vz. L. Chalc. II, 243, 11: *Χασάνην τὸν μακρόν*) a domnit (1453-1478) peste o puternică seminție turcomană pe care Duca o înțelege sub denumirea de comani; cp. Nichifor Gregoras, *Istoria bizantină*, ed. Bonn, vol. I, p. 33 r. 16 și 115, 19. Dar stăpînirea s-a întins mult și peste partea de răsărit a Asiei Mici și acolo se găseau două orașe însemnate cu numele τὰ Κομᾶνα unul în ținutul Pont, la nord, pe malul drept al râului Iris ce se revarsă în Marea Neagră, și celălalt în Capadocia pe țărmul stîng al râului Saros care se revarsă în Mediterana. Unul din aceste orașe poate că a ajuns sub domnia lui Uzun Chasan și din el să fi venit solia amintită de Duca. Că Uzun Chasan a cerut un tribut ca acesta, numai Duca, ne-o spune. L. Chalc., II 243, 21 ne spune că solii au cerut lui Mahomed II să-i lase tributul țării Colchida, adică a împărăției Trapezuntului. — καὶ ἀποδώσω τὸ χρέος *și-i voi da datoria*: după aceste cuvinte, manuscrisele arată

10. Ἐν δὲ τῷ ἔτει τούτῳ ἐστάλησαν ἀποκρισιάρχοι παρὰ τῶν Κομάνων, παρὰ τοῦ δεσπότητος τὰ μέρη τῆς Ἀρμενίας καὶ γειτνιαζόντος τοῖς Κόλχοις Οὐζοῦν Χασάν, αἰτῶν παρ' αὐτοῦ τινα περιφρονήσεως πράγματα, λέγων κεχρησ-  
 στήσθαι αὐτῷ τέλος ἐπέκεινα ἐτῶν ξ', τοῦ δοῦναι κατ' ἔτος χίλια σαγίσματα  
 διὰ τοὺς ἵππους αὐτοῦ καὶ χίλια ταγηστήρια καὶ χίλια κεφαλοδέσματα, ἅτινα ἔτα-  
 ξε τοῦ δοῦναι κατ' ἔτος ὁ πάππος αὐτοῦ πρὸς τὸν πάππον ἐκείνου. Ὁ δὲ ἀπέ-  
 κρίνατο: „Υπάγετε ἐν εἰρήνῃ κἀγὼ τῷ ἐπερχομένῳ ἔτει κομίσω ταῦτα σὺν ἐμοὶ  
 καὶ ἀποδώσω τὸ χρέος.“ — . . . . .

11. Ὁ δὲ τύραννος τῷ χειμῶνι ἐκείνῳ ἤρξατο οἰκοδομεῖν πρὸς τὸ ἄκρον  
 τῆς Πόλεως τὸ καλούμενον Χρυσεία Πύλη πολίχνην, τὸ δ' Ἰωάννης ὁ Φέρων  
 ὁ βασιλεὺς ἠβουλήθη τοῦ κτίσαι καὶ ὁ Παγιαζήτ, ὁ τοῦ τυράννου πάππος, ἐκώ-  
 λυσεν αὐτόν.

12. Τοῦ δὲ ἔαρος ἤδη ἐλθόντος καὶ εἰς ἓν τὰς δυνάμεις ἀθροίσαντος, ἐπὶ  
 τὴν Πελοπόννησον ὤρμησε καὶ πρῶτον Κόρινθον ἔσχεν ἄνευ πολέμου. Μαθόντες  
 οὖν οἱ δεσπότες τὸ γεγονός, ὁ μὲν Θωμᾶς πρὸς Ἰταλίαν ἐχώρησεν σὺν γυναικὶ  
 καὶ τέκνοις, ὁ δὲ Δημήτριος παρεδόθη ἐκὼν καὶ προσεκύνησε τῷ τυράννῳ. Πα-  
 ραλαβὼν οὖν πᾶσαν τὴν Πελοπόννησον καὶ ἐγκαταστήσας ἀρχηγούς καὶ ἡγεμό-  
 νας, αὐτὸς εἰς τὴν Ἀδριανοῦ ὤρμησε, φέρων μετ' αὐτοῦ πανοικὶ τὸν Δημή-  
 τριον, ἄγων σὺν αὐτῷ καὶ τοὺς τοῦ παλατίου καὶ τοὺς λογάδας καὶ εὐτυχεῖς πά-  
 σης Ἀχαΐας, Λακεδαιμονίας καὶ τῶν λοιπῶν ἐπαρχιῶν. Τοὺς δὲ τῶν Ἀλβανῶν

8 *post* χρέος loco vacuo lacunam fuisse in suo archetypo indicat P.

printr-un loc alb că arhetipul de la care au pornit, avea o lipsă. După cucerirea și plingerea Țarigradului, Duca își continuă istoria oarecum în formă de cronică anuală, înșirînd an de an după 1453, și la fiecare înregistrînd mai pe larg sau mai pe scurt lucrurile petrecute. Anii 6967 și 6968, adică 1459 și 1460 lipsesc însă. Din manuscrisul arhetip trebuie să se fi pierdut vreo foaie pe care erau înregistrate evenimentele din 1459, din care cel mai de seamă a fost expediția lui Mahomed II în contra albanezilor lui Scanderbeg, și o parte din întîmplările mai puțin însemnate din 1460, căci cele mai importante ca zidirea cetății Iedi-Cule, și cucerirea Peloponezului se găsesc înregistrate, fără însă ca anul să fie indicat.

11: *iarna aceea*: 1459/60. — *o cetățuie*: e faimoasa Iedi-Cule, cetatea cu 7 turnuri, cu închisoarea în care erau aruncați osîndiții politici; cp. Critobul, II, 1, 3 și 10, 1. — *Ioan cel Bătrîn*: e Ioan V Paleolog, 1341—1391; vz. XIII, 3 și 4.

12: *Primăvara*: 1460. Certele dintre frații despoți și cucerirea Peloponesului, Morea medievală, o descrie pe larg și cu amănunte G. Sfranțes, 1066 C—1072 C (G. Franțes, 388—413) care a fost față. Descrieri destul de pe larg dau și L. Chalc., 213, 16—216, 18 și 224, 15—237, 3, fiind și el acolo, și Critobul, III, 19—24. — *Toma s-a refugiat în Italia*: unde a murit. O fată de-a lui cu numele Zoe-Sofia s-a măritat în 1472 după Ivan III (1462—1505) din Moscova, care avea din prima căsătorie pe Ivan cel Tânăr, soția acestuia din urmă a fost Olena, fata lui Ștefan cel Mare și a Eudochiei. Între noră și soacra vitregă s-a încins o luptă aprigă, al cărei fecior să urmeze la tron; în această luptă, mai ales că pîrintele ei Ștefan cel Mare închisese ochii acum de un an, nora a căzut biruită; cp. Al. Papadopol-Calimach, *Sofia Paleolog și domnița Olena*, în Anal. Acad. Rom., Secț. istorică, seria II, t. 17 (1895). —

5 cetăți n-a lăsat nici una afară de Monemvasia și acest lucru fără să-l vrea nicidecum. În ce privește însă atacul triremelor pe mare asupra dușmanilor, a trimis în Marea Egee prin insulele Ciclade un număr ca la 180 de direme și trireme, oamenii trimiși nefolosindu-se cu nimic. Dar din Peloponez mai luând două mii de familii și băieți un număr egal, pe băieți i-a înscris în armata lui de ieniceri, iar familiilor le-a dat locuințe în partea Constantinopolei.

10 **Construirea bazarului.** 13. Și însuși iarna, a petrecut-o la Adrianopole și Constantinopole, ocupat cu construcția unei corăbii foarte mari și cu clădirea unui local de expoziție care se cheamă și hală de vânzare și în limba persă se spune pezestan.

15 **Mari pregătiri de război.** 14. În anul 6969 a construit o flotă de trireme și direme pînă la vreo două sute și corăbii zece. Și însuși, primăvara, trecînd peste strîmtoare, a sosit la Brusa în Bitinia, fără să știe cineva și să pătrundă planul lui.

20 15. Să spun și ceva minunat: dascălul lui de legi, care era în timpul de atunci judecătorul judecătorilor, a prins curaj în urma intimității pe care o avea față de sultan, și apoi și în urma stimei pe care o arăta sultanul față de dascălul său, și a îndrăznit să spună sultanului, fiind încă singuri între ei: „doamne puterea aceasta înarmată pe care ai pregătit-o pe uscat și pe apă, încolțo poruncești să fie dusă?” El însă uitîndu-se la el oarecum cu mînie, a zis: „ian, ascultă, omule, dacă aș ști că un singur fir din perii bărbii mele a prins ceva din taina mea, l-aș smulge și arunca în foc“. Așa de ascuns la gînd era omul și aprins la 25 mînie.

**Spaimă și la romîni de la gurile Dunării.** 16. Frica i-a cuprins pe toți: pe romîni ce locuiesc la gurile Dunării, dar și Cafa, Trapezunt și Sinope și insulele din Marea Egee, Rodos și insulele mărunte din primprejur, apoi Chios și Lesbos, deși plăteau tribut, ci știind nestatornicia lui, au fost apucați de teamă!

---

*afară de Monemvasia:* G. Sfranțes, 1069 B (ep. și G. Sfranțes, 396, 8) spune că Monemvasioții au rămas cu credință despotului Toma care a incredințat papei cetatea; mai tirziu în 1464, a fost ocupată de venețieni; v. G. Sfranțes, 415, 16. L. Chalc. și Critobul, care numește Monemvasia cu numele antic Epidaurus, nu amintesc nimic. — Τῆν δὲ... εἰσβολήν nu poate fi decît un acuzativ de referință, căci numai așa propoziția dă un înțeles lămurit.

13: *iarna:* 1460/1461. — *cu construcția unei corăbii foarte mari:* vz. L. Chalc., II, 243, 2: ἐναυπηγεῖτο ναὺν ὡς τρισχιλίων πύθων „a construit o corabie ca de 3000 de buți,“ care din cauza mărimii s-a și scufundat. — *pezestan:* adică piață; vz. G. Moravcsik, II, 214. E faimosul bazar de azi din Stambul.

14: *În anul 6968:* adică 1461.

15: *Așa de ascuns la gînd era omul:* tot așa îl caracterizează și Critobul cu

προύχοντας πάντας κατέσφαξε, οὐκ ἄλλο τῶν πολυχίνων ἑάσας πλὴν Μονεμβασίαν καὶ τοῦτο ἄκων καὶ μὴ βουλόμενος. Τὴν δὲ διὰ θαλάσσης τῶν τριήρων πρὸς ἐχθροὺς εἰσβολήν, ἐν Αἰγαίῳ Πελάγει διὰ τῶν Κυκλάδων νήσων ἔστειλε τὸν ἀριθμὸν ὡς ρπ' διήρεις καὶ τριήρεις, μηδὲν ὠφεληθέντες. Μετοικίσας ἐκ τῆς Πελοποννήσου φαμελίας δισχιλίας δήπου καὶ παιδας ἰσαριθμούς, τοὺς μὲν παιδας εἰς νεόλεκτον στρατὸν κατεγράψατο, τὰς δὲ οἰκίας ἐν τῷ τῆς Πόλεως μέρει κατέθετο.

13. Αὐτὸς οὖν τὸν χειμῶνα ἐν Ἀνδριανουπόλει καὶ Κωσταντινουπόλει διήγεν πῆξας ναῦν ὑπερμεγέθη καὶ δομήσας θέατρον ἐν τῇ Πόλει ὃ καὶ βεστιοπρατήριον λέγεται καὶ Περσιστί πεζεστάνιον ὀνομάζεται.

14. Ἐν δὲ τῷ ἑξακισχιλιοστῷ ἑνακοσιοστῷ ἔξηκοστῷ ἐνάτῳ ἔτει ἐποίησε στόλον τριήρων καὶ διήρων μέχρι που τὰ σ' καὶ νῆας ι'. Αὐτὸς δὲ τῷ ἔαρι τὸν πορθμὸν διαβάς ἦγεν εἰς Προῦσαν τῆς Βιθυνίας, μὴ ἐπισταμένου τινὸς μηδὲ νοήσαντος τὴν βουλήν.

15. Εἶπω καὶ τι παράδοξον· Ὁ νομοδιδάσκαλος αὐτοῦ, ὃς καὶ κριτῆς κριτῶν ὑπῆρχε τῷ τότε καιρῷ, θαρδῶσας ὡς πρὸς τὴν πλησιότητα, ἦν ἐκέκμητο πρὸς τὸν ἡγεμόνα, καὶ ὁ ἡγεμὼν πάλιν ὡς πρὸς τὴν εὐλάβειαν, ἦν ἐδείκνυε πρὸς τὸν διδάσκαλον, τολμήσας λέγει τῷ ἡγεμόνι, ἔτι ὄντων αὐτῶν καταμόνας· „Κύριε, τὴν παράταξιν ταύτην, τὴν διὰ ξηρᾶς καὶ διὰ θαλάσσης ἐτοίμασθεῖσαν, ποῦ κλεεύεις φέρεσθαι;“ — Ὁ δ' ὀργίλως πωσ ἐμβλέψας εἰς αὐτόν, ἔφη· „Ἰσθι, ὃ οὔτος, εἰ ἦδειν, ὅτι ἐκ τῶν τοῦ πάγωνός μου τριχῶν θριξὶ μία ἐπελάβετό μου τοῦ μυστηρίου, ἀποσπάσας ἂν αὐτὴν πυρὶ παρέδωκα.“ — Τοσοῦτον κρηφίνους ὁ ἀνήρ καὶ ὀργίλος.

16. Φοβηθέντες πάντες· οἱ οἰκοῦντες ἐν τε τῷ Λυκοστομίῳ Βλάχοι, ἀλλὰ δὴ καὶ Καφᾶς, Τραπεζοῦς καὶ οἱ Σινωπεῖς, αἱ τε νῆσοι τοῦ Αἰγαίου Πελάγους, Ῥόδος καὶ τὰ περίξ αὐτῆς νησίδια, Χίος καὶ Λέσβος, εἰ καὶ τελοῦντες ἦσαν, ἀλλὰ τὴν ἀκαταστασίαν αὐτοῦ γινώσκοντες ἐτρόμαξαν.

1 Μενεμβασίαν P || 21 ἐπελάβετο P: ἀπελάβετο Bull || 26 νησίδρια P: νησίδρα P.

prileiul pregătirilor ce le făcea în contra Belgradului în 1456: οὐ μέντοι γε κατάδηλον ἐποίει τὴν αὐτοῦ γνώμην οὐδὲ ἦδει τις ὅποι τὴν ὁρμὴν ποιήσοιτο II, 17, 1: „nici gîndul nu și-l dădea pe față și nimeni nu știa încotro voia s-o pornească“.

16: ἐν τῷ Λυκοστομίῳ Βλάχοι rominii de la gurile Dunării: Sub Licostomo se înțelege de obicei Chilia, dar cum lui „Lykostomion“ — Gura Lupului îi răspunde traducerea „Vilcovului“ de azi (vz. Constantin C. Giurescu, *Istoria Romînilor*, vol. I, ed. 4, p. 195) și cum astfel de traduceri erau obișnuite (cp. și „Camena“ din județul Tulcea tradusă din „Petra“ romană (vz. T. Sauciu Săveanu, *Un nou fragment al inscripției latine din Petra Camena*, București, 1940 și „Analele Dobrogei“ XVI, 1934, p. 93—112), se prea poate ca Duca să se fi gîndit în general la romîni de la gurile Dunării. L. Chalc., II, 250, 18 chiar așează Chilia la gurile Dunării: τὸ Κελλίον... ἐπὶ τῷ στόματι τοῦ ποταμοῦ. Amintirea aceasta specială a romîni'or de la gurile Dunării alături de Cafa, Trapezunt și altele, pare să arate că în cetățile de la Dunăre era oarecare administrație și guvernare autonomă. Același lucru se desprinde și din cuvintele lui L. Chalc. I, 125, 5: ἡ μὲν μέλαινα Πογδανία ἢ ἐν τῇ Λευκοπολίχνη καλουμένη τὰ βασιλεια ἔχουσα „Moldova Neagră care își are reședința domnească la numita Cetate Albă“.

17. Ridicindu-se sultanul din Bitinia, a venit la Ancara  
**Predarea Sinopei.** în Galatia ; și în timp ce și-a ridicat acolo corturile, sul-  
 tanul din Sinope a trimis pe feciorul său cu daruri foarte multe ; și ie-  
 șindu-i întru întîmpinare, i s-a închinat cu supunere. El însă l-a primit  
 5 cu plăcere și i-a comunicat lui ce avea să anunțe tatălui său și, socotin-  
 du-l ca pe un crainic al spuselor sale, i-a spus toate zicînd : „Vestește-i  
 tatălui tău, că vreau Sinope ; și dacă o să-mi dea de bună voie, și eu  
 grațios îi dau în schimb ținutul Filipopolei ; de altcum, vin repede“. Flota însă a ajuns pe Marea Neagră la Sinope. Și feciorul lui Ismail,  
 10 sultanul din Sinope, a venit la tată-său și i-a spus toate ce a grăit tira-  
 nul. Aflînd însă tiranul că flota sosise acum la Sinope, a început și el să  
 meargă pe uscat într-acolo. Ismail neavînd ce face, a ieșit din Sinope și,  
 întîmpinîndu-l, i s-a închinat cu supunere ; iar tiranul l-a primit cu bu-  
 curie și i-a spus să-și ia toate comorile și cai și cățiri și cămile și orice  
 15 alt lucru avea în vistieriile lui și nimeni să nu se atingă de nimic din  
 ale lui. Și după ce în Sinope a orînduit totul bine și a ales guvernator  
 pe unul din slujitorii lui, însuși a început să pătrundă în părțile de mai  
 înăuntru ale Armeniei.

18. Sus-zisul sultan însă Uzun Chasan se aținea cu ai  
 20 **Expediția a-  
 supra lui Uzun  
 Chasan.** săi în hotarele Persiei sus în munți, neavînd putere să  
 dea față cu tiranul. El însă traversînd Armenia și tre-  
 cînd peste riul Fasis, unele localități le-a luat, altele neputîndu-le cuceri,  
 a trecut de ele ; și cu multă osteneală și cu mare lipsă de cele necesare  
 a urcat Munții Caucaz și a coborît în țara Colchidei.

19. Și venind spre Trapezunt, trimite împăratului din  
 25 **Predarea Tra-  
 pezuntului.** Trapezunt, din două să aleagă ce e mai bine : sau să  
 predea tiranului împărăția fără să sufere vreo pagubă din comorile ce  
 le are, argint, aur, aramă și orice altfel de lucruri și robi și roabe, și  
 orice altă avere mișcătoare, sau deodată cu împărăția să i se ia și toate  
 30 acestea și viața. Auzînd împăratul acestea, a ieșit cu toată casa și i s-a

17 : cp. L. Chalc., II, 239, 6—242, 15 ; Critobul, IV, 3—4, 1 ; G. Sfranțes, 1072 C (G. Franțes, 94, 8 și 413, 14).

18 : cp. L. Chalc., II, 243, 10—246, 18 care ne spune că, la stăruința mamei lui Uzun Chasan, Mahomed II încheie pace cu dinsul ; vz. și Critobul, IV, 4, 4—6, 3.—*trecînd peste riul Fasis... munții Caucaz... Colchidei* : țara Colchidei e dincolo de riul Fasis, Rion de azi, dar tot încă la sud de Caucaz, peste care deci Mahomed II, în urmărirea lui Uzun Chasan n-a avut de ce să treacă, așa că descrierea drumului, pe care o face Duca, e puțin cam vagă și pare să fie o confuzie între Munții Caucaz și Munții Taurus și Antitaurus din Asia Mică.



17. Ὁ δὲ ἡγεμὼν ἀπάρας ἀπὸ Βιθυνίας ἦλθεν εἰς Ἀγκυραν τῆς Γαλατίας· κακεῖ τὰς σκηνὰς πῆξας, ὁ τῆς Σινώπεως ἡγεμὼν στείλας τὸν υἱὸν αὐτοῦ μετὰ πλείστης δωροφορίας καὶ προὔπαντήσας αὐτῷ δουλικῶς προσεκύνησεν. Ὁ δ' ὑπεδέξατο τοῦτον ἀσμένως καὶ τὰ τῷ ἰδίῳ πατρὶ μνηυθησόμενα τούτῳ ἀπήγγειλε καὶ αὐτὸν ὡς ἄγγελον τῶν ῥηθησομένων, πάντα κατεῖπε λέγων· „Ἀνάγγειλον τῷ πατρὶ σου, ὅτι τὴν Σινώπην βούλομαι· καὶ εἰ μὲν ταύτην μὲν ἐλευθέρως παράσχει, καὶ γὰρ χαριέντως ἀνταποδίδω αὐτῷ τὴν ἐπαρχίαν τῆς Φιλιπποπόλεως· εἰ δ' οὖν, ἔρχομαι ταχύ.“ — Ὁ δὲ στόλος διὰ τῆς θαλάσσης τῆς Ποντικῆς ἔφθασεν ἐν Σινώπῃ. Ὁ υἱὸς δὲ τοῦ Ἰσμαήλ, ἡγεμόνος τῆς Σινώπης, ἦλθε πρὸς τὸν πατέρα αὐτοῦ καὶ ἀνήγγειλεν αὐτῷ πάντα τὰ λαληθέντα παρὰ τοῦ τυράννου. Ὁ τύραννος δὲ μαθὼν τὴν ἀνάβασιν τοῦ στόλου γεγонуῖαν ἐν Σινώπῃ καὶ αὐτὸς διὰ ξηρᾶς εἰς αὐτὴν ὤδευεν. Ὁ δὲ Ἰσμαήλ ἀπορήσας ἐξῆλθε τῆς Σινώπης καὶ προὔπαντήσας αὐτῷ καὶ δουλικῶς προσκυνήσας, ἀσπασίως αὐτὸν ὁ τύραννος ὑπεδέξατο, κελεύσας πάντας τοὺς θησαυροὺς αὐτοῦ λαβεῖν καὶ ἵππους καὶ ἡμιόνους καὶ καμήλους καὶ ἄλλο, εἴ τι ἐν τοῖς αὐτοῦ ταμείοις ἐκέκμητο, καὶ μὴ προσψαῦσαι τίς τι τῶν αὐτοῦ. Τὴν Σινώπην οὖν καλῶς ἐγκαταστήσας καὶ ἡγεμόνα ἓνα τῶν δούλων αὐτοῦ χειροτονήσας, αὐτὸς εἰς τὰ τῆς Ἀρμενίας ἐνδότερα ἐχώρει.

18. Ὁ δὲ προῤῥηθεὶς Οὐζοῦν Χασάν ἡγεμὼν εἰς τὰ τῆς Περσίδος ὄρια ἐπάνω ὄρέων σὺν τοῖς αὐτοῦ διέτριβε, μὴ ἔχων ἰσχύν ἀποπροσωπίσαι τῷ τυράννῳ. Περάσας δὲ τὴν Ἀρμενίαν καὶ διαβάς τὸν Φάσιδα ποταμὸν, χώρας τὰς μὲν εἶλε, τὰς δ' οὐ δυνηθεὶς παρέδραμε· καὶ τὰ Καυκάσια ὄρη μετὰ πολλοῦ τοῦ κόπου καὶ τῆς ὑστερήσεως τῶν ἀναγκαίων ἀναβάς κατήλθεν εἰς Κόλχους.

19. Καὶ ἐν εἰς Τραπεζοῦντα ἀνελθὼν πέμπει τῷ βασιλεῖ Τραπεζοῦντος ἐκ τῶν δύο ἐλέσθαι τὸ κρεῖττον· ἢ παραδοῦναι τὴν βασιλείαν τῷ τυράννῳ ἄνευ ζημίας αὐτοῦ τινος ἐκ τῶν ὑπαρχόντων αὐτῷ θησαυρῶν, ἀργύρου, χρυσοῦ, χαλκοῦ καὶ παντοίου εἶδους ἄλλου, δούλων τε καὶ δουλίδων καὶ πάσης ἄλλης κινητῆς ὑποστάσεως, ἢ σὺν τῇ βασιλείᾳ καὶ ταῦτα πάντα καὶ τὴν ζωὴν ἀφαιρεθῆναι. Ἀκούσας δὲ ταῦτα ὁ βασιλεὺς, ἐξελθὼν πανοικί προσεκύνησεν. Ἦν γὰρ ὁ στό-

7 παράσχει P: παράσχοι Bull || 8 δ' οὖν P: δὲ οὐ Bull || 11 Ὁ Bek: om. P || 13 αὐτῷ Bull: αὐτὸν P || 20 ἀποπροσωπίσαι P: καταπροσωπίσαι Bull: καταπροσωπήσαι Bek: fortasse ἐπιπροσωπήσαι || 24 Τραπεζοῦντα ἀνελθὼν Bull: Τραπεζοῦνταν ἐλθὼν P, fortasse Τραπεζοῦντ' ἀνελθὼν.

19: cp. G. Sfranțes, 1072 D (G. Franțes, 94, 4—7; 413, 15—23 și 414, 2—7); Critobul, IV, 7—9 și L. Chalc., II, 246, 19—248, 24. Acest loc din istoria lui Chalcocondil, editorul său E. Darkó, cred că greșit îl socotește drept un adaos străin; vz. V. Grecu, *Zu den Interpolationen im Geschichtswerke des L. Chalkokondyles*, în Acad Roum., Bulletin de la Sect. hist., t. 27, 1946, p. 92—94. Trapezuntul a fost cucerit pe la mijlocul lui august 1461; vz. Fr. Babinger, *La date de la prise de Trebizonde par les Turcs*, în „Revue des Etudes byzantines“, VII, 1949, p. 205—207. —

închinat. Căci flota plecase de mai multe zile de la Sinope la Trapezunt, dar bătînd zi de zi război, n-a făcut nici o ispravă, pînă n-a sosit sultanul pe uscat. Și împăratul a ieșit cu soția și copiii și i s-a închinat; și acesta era David Comnen, feciorul lui Alexie Comnen și fratele lui Ioan Comnen, care fusese împărat înaintea lui. Și l-a trimis cu triremele la Constantinopole cu tot neamul lui, cu ceilalți unchi și nepoți ai lui și cu mării dregători și nobili ai palatului, fiecare ducîndu-și averea afară de cea nemișcătoare. El însă s-a întors, după ce a pus administrația Trapezuntului bine la cale, împlinind un an întreg în această expediție.

20. În anul 6970 trimite la voievodul Țării Romînești un sol, anunțîndu-i să vină în grabă la închinăciune și să aducă neapărat cu sine 500 de băieți și tributul ce-l dă în fiecare an, adică zece mii de galbeni aur. Voievodul

15 i-a răspuns însă: galbenii îi are gata să-i dea, băieții însă nu poate; cît despre sine să vină însuși la închinăciune, și aceasta e mai cu neputință. Auzînd tiranul acestea s-a infuriat și, trimițînd pe unul din oamenii lui de seamă cu unul din secretarii săi, a spus: „Aduceți-mi tributul! Și despre celelalte mă voi gîndi eu”. Iar ei venind și arătînd romînului 20 cele spuse de sultan, mai întîi pe ei i-a tras în țeapă, o moarte neomenoasă, dureroasă și urită. Pe urmă trecînd cu armata, a străbătut cu dușmănie părțile Distrei și, luînd mult popor de rînd, i-a trecut pe toți în Țara Romînească și le-a luat viața cu același fel de moarte în țeapă.

25 21. Un comandant din marginile acelea, al tiranului voind să se arate cu o faptă de mare vitejie, a trecut în Țara Romînească cu zece mii de turci; romînul ciocnindu-se cu ei, pe care i-a ucis în război, i-a ucis, pe care însă i-a prins de vii, pe toți amarnic i-a osîndit la moarte și pe comandantul lor Chamza, trași fiind în țeapă.

---

*Alexie IV Comnen* 1417—1429; *Ioan IV Comnen* 1429—1458 și *David Comnen* 1458—1461; acesta e ucis de Mahomed II în 1463; despre sfîrșitul acestor Comneni vz. A. M. Schneider, *Die letzten Tage der Gross Komnen*, din *Miscellanea Constantinopolitana*, apărut în „*Oriens Christianus*”, 36 (1941), p. 224. — μετέτροπος θεῖος καὶ ἀνεψιὸς αὐτοῦ μέ neogrecesc pentru anticul μετά, avînd în vedere felul de a scrie al lui Duce, poate n-ar forma un motiv de a obiecta ceva din punct de vedere formal, dar dîn punct de vedere de fond, cuvintele *cu ceilalți unchi și nepoți ai lui* sînt o lămurire de prisos și nepotrivită la *παγγενεὶ* cu tot neamul lui și par mai degrabă să fi fost vreo notă marginală a unui cititor, pe care apoi vreun copist a trecut-o în text, așa că poate ar trebui să fie scoase din text. — *un an întreg*: 1461.

20—22: Expediția, fără de izbîndă din 1462 în Țara Romînească a lui Mahomed II ne-o descrie cel mai pe larg și cu știri și amănunte mai multe și importante, dar fără vreo deosebire în fond, L. Chalc., II, 250, 1—267, 7. De asemenea și Critobul, IV, 10 ne-o descrie mai puțin pe larg, dar cu o vădită tendință de a-l arăta pe Vlad Țepeș, care la el e Δρακούλιος ὁ ἡγεμὼν Γετῶν „Draculea, voievodul ge-

λος πρό πολλῶν ἡμερῶν ἀπάρας ἀπὸ Σινώπης εἰς Τραπεζοῦντα, ἀλλὰ καὶ πολεμῶν καθεκάστην οὐδὲν ἦνυεν, ἕως ὃ τύραννος διὰ ξηρᾶς κατήντησεν. Ἐξεληθὼν δὲ ὁ βασιλεὺς σὺν γυναικὶ καὶ τέκνοις προσεκύνησε· ἦν δ' οὗτος Δαβὶδ ὁ Κομνηνός, υἱὸς Ἀλεξίου τοῦ Κομνηνοῦ καὶ ἀδελφὸς Ἰωάννου Κομνηνοῦ τοῦ προβεβασιλευκότος. Στείλας δ' αὐτὸν ἐν Κωνσταντινουπόλει σὺν ταῖς τριήρεσι παγγενεὶ 5  
 μὲ ἑτέρους θείους καὶ ἀνεψιούς αὐτοῦ καὶ σὺν τοῖς ἄρχουσι καὶ εὐγενέσι τοῦ παλατίου, φέρων ὁ καθεὶς τὰ ὑπάρχοντα αὐτοῦ ἄνευ τῶν ἀκινήτων. Αὐτὸς δὲ τὰ τῆς Τραπεζοῦντος καλῶς διοικήσας ἐπανεστράφη, χρόνον τέλειον πληρώσας εἰς τὴν ἀποδημίαν αὐτήν.

20. Ἐν δὲ τῷ ἑξακισχιλιοστῷ ἐνακαιοστῷ ἑβδομηκοστῷ ἔτει πέμπει πρὸς 10  
 τὸν βεηβόδα Βλαχίας ἀποκρησιάριον μηνύων αὐτῷ τοῦ ἐλθεῖν ἐν τάχει εἰς προσκύνησιν, ἔχων καὶ φέρων σὺν αὐτῷ παῖδας φ' καὶ τὸ κατ' ἔτος διδόμενον τέλος, ἦγουν 344b  
 χρυσίνους χιλιάδας δέκα. Αὐτὸς δ' ἀπεκρίνατο· τοὺς μὲν χρυσίνους ἐτοιμοὺς ἔχει τοῦ δοῦναι, τοὺς δὲ παῖδας οὐ δύναται· τὸ δ' αὐτὸς εἰς προσκύνησιν, καὶ τοῦτο ἀδυνατώτερον. Ταῦτα ἀκούσας ὁ τύραννος ἠγγιώθη καὶ στείλας ἕνα τῶν ἐπιφανῶν σὺν 15  
 ἐνὶ τῶν γραμματέων αὐτοῦ, εἶπεν· „Ἀγάγετέ μοι τοὺς φόρους· καὶ περὶ τῶν λοιπῶν ἐγὼ σκέψομαι.“ — Οἱ δὲ ἐλθόντες καὶ τῷ Βλάχῳ τὰ μηνυθέντα δηλώσαντες, πρῶτον αὐτοὺς ἐν πάλοις καθίστην, θάνατον ἀπάνθρωπον, ὀδυνηρὸν καὶ ἀσχήμονα. Εἶτα περάσας σὺν δυνάμει κατέδραμεν ἐν τοῖς μέρεσι Δύστρας καὶ πολὺν λαὸν συρφετώδη λαβῶν, ἐν Βλαχίᾳ περάσας πάντας, τὸν αὐτὸν θάνατον τῶν πάλων τὴν 20  
 ζωὴν αὐτῶν ἐξεμέτησεν.

21. Καὶ τῶν ἄκρων ἐκείνων εἰς ἀρχηγὸς τοῦ τυράννου θέλων δεῖξαι ἀριστείαν τινά, περάσας εἰς Βλαχίαν σὺν χιλιάσι δέκα Τούρκων καὶ συμβαλῶν αὐτοῖς ὁ Βλάχος, οὓς μὲν ἐν πολέμῳ κτείνειν, οὓς δὲ ζῶντας ἠγγρευσε, πάντας τῷ τοῦ πάλου θανάτῳ καὶ τὸν ἀρχηγὸν αὐτῶν Χαμζᾶν πικρῶς κατεδίκασεν. 25

5 παγγενὶ P || 6 μὲ... αὐτοῦ *fortasse secludenda sunt* | ἑτέρους P: ἐκύρους. Bu || 8 διοικήσας P || 10 ἔτει P<sub>1</sub>: *om.* P || 16 μοι Bull: με P.

tilor“, vinovat și învinș. G. Sfranțes, 1072 D (G. Franțes, 414, 8) amintește numai că Mahomed II, în primăvara anului 1462, „în Marea Tară Românească“ εἰς τὴν Μεγάλην Βλαχίαν, cele ce se făceau în contra lui acolo le-a îndreptat. Numai Duca însă ne dă știre că sultanul i-a cerut domnului român 500 de băieți pentru armata-i de ieniceri și că suma tributului era de 10000 galbeni.

20: *s-a infuriat*: pentru că, după L. Chalc., II, 251, 23 și Critobul, IV, 10, 1 i s-a vestit că Vlad umblă cu gânduri de răzvrătire în contra lui, după ce el însuși l-a pus în domnie. — *unul din secretarii săi*: după L. Chalc., II, 252, 5: Catavolinos un Grec.

21: *să se arate cu o faptă mare de vitejie*: după L. Chalc., II, 252, 8 a primit ordin în taină de la Mahomed II să-l prindă prin vicleșug pe Vlad și să i-l aducă.— *Chamza*: pașa din Vidin, după L. Chalc., II, 252, 8.

22. Când tiranul a auzit acestea, i s-a făcut negru înaintea ochilor și turbat de mînie și-a strîns armată de pretutindenii, peste 150 de mii; și în vreme de primăvară, ieșind din Adrianopole, a venit la Dunăre; și acolo ridicînd corturile, a stat pînă ce să se strîngă toată armata într-un  
 5 singur trup. Dar românul și el i-a mutat pe toți supușii lui în locuri strîmte de munte și în locuri acoperite de păduri; și cîmpurile le-a lăsat pustii și vitele de tot felul le-a minat mai înăuntru hotarelor dinspre alani și huni; iar însuși cu armata de sub el se aținea toată ziua în locuri scutite de sihle și păduri dese. Tiranul trecînd Dunărea, a stră-  
 10 bătut loc mai bine de 7 zile și n-a găsit nimic, nici om, nici cel mai neînsemnat animal și nici ceva de mîncare sau de băut. Și ajungînd într-un loc frumos așezat ca o livadă, vede mii și mii de pari sădiți în pămînt încărcăți în loc de fructe cu oameni morți, și în mijloc pe Chamza pe care l-am amintit mai sus, în îmbrăcămintea de in subțire și purpură ce-o purta, tras în țeapă. La vederea acestei amenințări,  
 15 tiranul s-a înspăimîntat și noaptea, cînd a ridicat corturile, fiindu-i frică, a tras șanțuri și a ridicat valuri și sta în mijlocul lor. Românul însă sculîndu-se dis-de-dimineța și rinduindu-și bine oamenii de sub el, a năvălit, cînd era încă întuneric, și nimerind în partea dreaptă a taberii, a intrat deodată înăuntru și pînă în ziuă a tăiat turci fără de număr;  
 20 și pînă ce s-a luminat de ziuă, mulți turci s-au ucis între ei. Cînd însă s-a făcut dimineața, românii au intrat în țarcurile lor și s-au culcat; iar tiranul sculîndu-se, plin de rușine, a trecut Dunărea și a ajuns la Adrianopole.

25 **Cucerirea** 23. În anul 6971 a pregătit o flotă de șaiszeci de trireme Lesbosului, 1462. și direme și 7 corăbii și în luna septembrie a venit asupra insulei Lesbos și însuși pe uscat cu armata. Venind deci, a cerut insula de la Nicolae Gateluzi care domnea peste ea; acesta era fratele

---

22: *peste 150 de mii*: după L. Chalc., 255, 3—7 au fost 250 000. E vădit că și la Duca și mai mult la Chalcocondil cifrele sînt mult exagerate. — *a venit la Dunăre*: după L. Chalc., II, 255, 16—20 a trimis o flotă de 25 corăbii cu trei rînduri de visle și 150 de vase mai mici pe Dunăre în sus, de au ars Brăila și au urcat pînă la Vidin. — *dinspre alani și huni*: spre Carpați deci, după L. Chalc., II, 255, 24 în muntele Brașov, căci sub huni, vădit sînt de înțeles unguri, iar sub alani poate sînt de înțeles sașii din Transilvania, căci să ne gîndim la rutenii ce au rămas pe locurile, unde odinioară au fost alanii, e mai greu. — *iar însuși cu armata*: după L. Chalc., II, 256, 10—257. 5 o imparte în două, o parte trimițînd-o în contra romînilor din Moldova care cu turcii impresurau în zadar Chilia și căutau să intre în Țara Romînească. — *a intrat deodată înăuntru*; după L. Chalc., II, 259, 5—7 pe la straja întii de noapte, adică după primul sfert de noapte. Chalcocondil precizează că Vlad Țepeș avea mai puțin de zece mii de călăreți, iar după alții mai puțin de șapte mii, și că a ajuns pînă la corturile sultanului. După Critobul, IV, 10, 8—9 Vlad n-a făcut

22. Τούτων ἰσθεῖς ὁ τύραννος καὶ πλήρης σκοτοδινίας καὶ ζάλης τυχών, ἀπανταχοῦ συναθροίσας δύναμιν ὑπὲρ τὰς ἑν' χιλιάδας, τῷ καιρῷ τοῦ ἔαρος ἐξεληθὼν ἐκ τῆς Ἀδριανοῦ ἦλθεν εἰς Δάνουβιν· κάκει τὰς σκηνάς πῆξας ἔστη, ἕως οὗ πᾶσα ἡ δύναμις εἰς ἓν σῶμα γένηται. Ὁ δὲ Βλάχος καὶ αὐτὸς πάντας τοὺς ὑπ' αὐτὸν εἰς κλεισούρας καὶ δενδρωδεις τόπους μετοικίσας καὶ τοὺς κάμπους ἐρήμους ἀφείας καὶ ζῶων παντοίων τὰ γένη ἐν τοῖς ἐνδοτέροις ἐλάσας ὀρίοις τοῖς πρὸς Ἀλανοὺς καὶ Οὐννοὺς, αὐτὸς ἐν ὄχυροῖς ἄλσεσι καὶ δάσεσι τόποις σὺν τῇ ὑπ' αὐτὸν στρατιᾷ διημέρευεν. Ὁ δὲ τύραννος περάσας τὸν Δάνουβιν καὶ ἐπέκεινα ζ<sup>α</sup> ἡμερῶν τόπον ἀνύσας, οὐχ εὔρε τὸ οἰονοῦν ἢ ἄνθρωπον ἢ ζῶον τὸ τυχὸν ἢ τῶν τροφίμων τι ἢ τῶν ποτίμων. Φθάσας οὖν ἐν τινι τόπῳ λιβαδιαίῳ καὶ εὐθέτῳ ὄρᾳ πάλους πεφυτευμένους μυριαρίθμους, βρίθοντας ἀντὶ καρπῶν νεκρὰ σώματα, καὶ τὸν Χαμζᾶν, ὃν προείπομεν, ἐν μέσῳ, μετὰ βυσσίνων καὶ κοκκίνων ὧν ἐφόρει, πεπερονημένον ἐν τῷ πάλῳ. Ἰδὼν οὖν τὴν ἀπειλὴν ταύτην ὁ τύραννος ἐξεπλάγη καὶ τῇ νυκτὶ φοβηθεῖς, ἐν ἣ ἔπηξε τὰς σκηνάς, τάφρους ἀνήγειρε καὶ ἐν μέσῳ τῶν τάφρων ἔκειτο. Ὁ δὲ Βλάχος ὀρθοίσας καὶ τοὺς ὑπ' αὐτὸν καλῶς συνταξάμενος, ἔτι σκοτίας οὔσης, κατήλθε καὶ τὸ δεξιὸν μέρος τοῦ φωσάτου τυχῶν εἰσηλθὼν ἐξαίφνης καὶ ἕως πρωτὶ ὑπὲρ ἀριθμὸν κατέκοψε· καὶ πολλοὶ τῶν Τούρκων ἀλλήλους ἐφόνευον, ἕως οὗ ἡμέρα διηγύασεν. Πρωτὰς δὲ γενομένης, οἱ μὲν Βλάχοι εἰς τὰς μάνδρας αὐτῶν εἰσελθόντες, ἐκοιτάσθησαν, ὁ δὲ τύραννος ἐγερωθεὶς κατησχυμένος καὶ περάσας τὸν Δούναβιν, ἦκεν εἰς Ἀδριανούπολιν.

23. Ἐν δὲ τῷ ἑξακισχιλιοστῷ ἐνακοσιοστῷ ἐβδομηκοστῷ πρώτῳ ἔτει στόλον ἀπαρτίσας τριήρεων καὶ διήρεων ἐξήκοντα καὶ νῆας ζ' κατήλθεν ἐν τῇ νήσῳ Λέσβῳ Σεπτεβρίῳ μηνὶ καὶ αὐτὸς διὰ ξηρᾶς σὺν δυνάμει. Ἐλθὼν οὖν ἤτήσατο τὴν νῆσον παρὰ τοῦ κρατοῦντος Νικολάου

1 ἰσθεῖς P: *fortasse* αἰσθεῖς cf. *Charitonides, sed.* v. 277, 10 || 17 τυχῶν P: τυχὸν Bull.

această ispravă decît din deznădejde și abia de a scăpat cu viața. Dar e lucru știut că Critobul se silește să fie pe locul lui Mahomed II. — *a trecut Dunărea*: Laonic Chalcocondil și Critobul istorisesc mai departe cum Vlad Tepeș e nevoit să fugă în Ungaria și Mahomed II a pus în locu-i pe fratele său Radu, *Ῥάδον* la Critobul, X, 10, iar la L. Chalc., II, 265, 8: *Draculea Δρακούλης*.—

23 : vz. și L. Chalc., II, 267, 8—276, 8; Critobul, IV, 11—12 și G. Sfranțes, 1073 A (G. Franțes, 414, 9). — *In anul 6971*: fiind în septembrie, e deci 1462; cp. L. Chalc., II, 276, 6: *Τὸν μὲν οὖν ἐνιαυτὸν τοῦτον δις αὐτὸς ἐκστρατευσάμενος ὁ βασιλεὺς, τὴν μὲν ἐπὶ Δᾶκας ἔλευσιν ἐποίησατο, τὴν δὲ ἐπὶ Δέσβον*, „Și deci anul acesta împăratul a întreprins două expediții, una asupra dacilor, alta asupra Lesbosului“.—

lui Dominico, domnul de mai înainte, pe care zisul Nicolae l-a răsturnat de la domnie și l-a sugrumat, iar el însuși s-a ridicat domn al Lesbosului, fiind de patru ani în domnie. Dar Nicolae a înzestrat bine Mitiline cu pregătire de război și cu mulțime de arme și trăgând șanțuri și săpând gropi și ridicând valuri, ședea înăuntru cu foarte mulți soldați, peste cinci mii la număr și în ce privește poporul de rînd cu femei și copii, peste 20 de mii. Și tiranul trecînd de la Aghiasmati, a cerut orașul cu insula; Nicolae însă i-a răspuns: Nu e cu putință să predea orașul și insula, dacă ei nu vor fi uciși mai întîi după legea războiului. Atunci tiranul trecînd din nou de partea cealaltă, l-a lăsat pe vizirul său Mahmut să împresoare Mitiline. Și așezînd tunurile în față și bătînd cu bolovani o parte de oraș ce se chiamă Melanudion a dărîmat-o; de asemenea și din alte părți meterezele și turnurile. Atunci cei dinăuntru văzînd aceasta, a ieșit Luchino Gattilusio și cu dînsul vicarul țării și aceștia au început să pună la cale cu Mahmut-pașa predarea orașului, arătîndu-i toate punctele mai slabe, asupra cărora să îndrepte tunurile, să le bată și să le escaladeze. Și după ce au făcut cunoscute lipsurile locului, s-au înapoiat în oraș și au început cu ademeniri fășarnice să-l îndemne pe domn la împăcare, salvîndu-și capul și averea. Și hotărînd astfel, au trimis știre pentru sultan la Aghiasmati; și acesta a venit. Și domnul Nicolae a ieșit cu toți mării dregători cu cheile în mînă. Și sărutînd picioarele sultanului, a fost întărită învoiala cu Mahmut-pașa, ca să-și salveze capul și averea. După aceea a pus să vină toți soldații frînci și a trimis înăuntru țării un număr mare de ieniceri și azapi să ocupe cetățile; și a pus să păzească bine zidurile și porțile, încît să nu iasă nici bărbat nici femeie. Pe urmă a pus să-i taie în bucăți pe toți frîncii, iar pe domnul cu mării lui dregători, i-a pus în închisoare și astfel eludînd învoiala, le-a salvat viața și averea. În ziua următoare a deschis porțile și i-a pus pe toți să iasă afară, mici și mari, bărbați și femei.

---

*Dominico*: 1455-1458. — *Nicolae*: 1458-1462. — *Aghiasmati*: port pe țărmul asiatic din fața Mitilinei; vz. XLIII, 5-6; azi Ayasmand. Sultanul venise pe uscat, dar după aceea a trecut și el la flotă; vz. Critobul, IV, 12, 5: βασιλεὺς δ' ἐμβὰς ἐς τριήρη περιούται καὶ αὐτὸς ἐς τὴν νῆσον „Împăratul urcînd într-o triremă, trece și el în insulă“. — *Melanudion*: cartierul negru; eventuala explicație a numelui ca un cartier de călugări, vz. la C. Wendel, în „Byzantinische Zeitschrift“, 40 (1940), p. 443. — *Ὀρῶντες εὖν οἱ ἐντὸς* Atunci cei dinăuntru văzînd: cu aceste cuvinte în mijlocul unei propozițiuni deci, se întrerupe textul grecesc al cronicii lui Duca, așa cum ni s-a păstrat în manuscrisele grecești. Din fericire însă sfîrșitul care-l dăm în continuare, ni l-a păstrat un manuscris cu o veche traducere italo-venețiană din biblioteca marciană în Veneția, editată și ea în ediția din Bonn a cronicii lui Duca, de unde îl reproducem. — *a ieșit cu toți mării dregători*: dar Leonard din Chios spune că „insoțit numai de doi călăreți, binis se comitantibus equitibus“ p. 364 în Ch. Hopf, *Chroniques Gréco-Romanes*. — *Asappi azapi*: vz. XXVIII, 7 și XXIX, 15. —

τοῦ Γατελιούζου, ὃς ὑπῆρχεν ἀδελφὸς Δομνίκου τοῦ προηγεμονεύσαντος, τὸν δὲ ὁ ῥηθεὶς Νικόλαος κατήγαγε τῆς ἡγεμονίας καὶ ἀπέπνιξεν, αὐτὸς δὲ ἡγεμὼν κατέστη τῆς Λέσβου, τέταρτον ἄγων ἔτος ἐν τῇ ἡγεμονίᾳ. Ὁ δὲ Νικόλαος ἀσφαλῶς τὴν Μιτυλήνην ἐν τε πολεμικαῖς παρασκευαῖς καὶ ἀρμάτων πληθυῖ καὶ τάφρων, βοθύνων καὶ χωμάτων ἀνορύξεσιν κατασκευάσας, μέσον ἐκάθητο σὺν 5 πολεμισταῖς πλείστοις ὑπὲρ ἀριθμὸν χιλιάδων ε' καί, συρφετώδη λαὸν σὺν γυναιξὶ καὶ παιδαρίοις, ὑπὲρ ἀριθμὸν χιλιάδων κ'. Περάσας οὖν ὁ τύραννος ἀπὸ τοῦ Ἀγιασματίου καὶ ζητήσας τὴν πόλιν σὺν τῇ νήσῳ, ἀπεκρίνατο ὁ Νικόλαος· οὐκ ἔστι δυνατὸν παραδοῦναι τὴν πόλιν καὶ τὴν νῆσον, εἰ μὴ πρῶτον αὐτοὶ πολεμικῶ νόμῳ κτανθήσονται. Τότε πάλιν τὴν περαιᾶν διαβάς ὁ 10 τύραννος, ἀφῆκε τὸν αὐτοῦ βεζίρην Μαχμούτ τοῦ πολιορκεῖν Μιτυλήνην. Καὶ δὴ τὰς πετροβόλους σκευὰς ἀντικρὺ παραστήσας καὶ πετροβολῶν τὸ ἐν μέρος τῆς πόλεως τὸ λεγόμενον Μελανούδιον, κατὰ γῆς ἔρριψεν· ὁμοίως καὶ ἐξ' ἄλλων μερῶν τοὺς προμαχῶνας καὶ πύργους. Ὁρῶντες οὖν οἱ ἐντός, uscì fora Luchino Cataluso e con esso in compagnia el vicario della 512b terra, li quali incominzarono ad tramare la traditione della cità con Maumet Basia, mostrandoli tuti li lochi più debeli; li quali havebbe ad bombardare, combattere et scalare. Et data cognitione deli mancamenti della terra, tornarono dentro in la cità et cominzarono con persuasione false inclinare el signore ad l' accordo, salvando le teste et l' havere. Et cosi 20 concludendo mandarono per el signor ali Asmati, el qual venne. El signor Nicoloso uscì fora con tutti li principali, con le chiave in mano. Et basiato li piedi del signor, fo confirmato quello che havea facto Maumet Baxia, de salvare le teste et l' havere. Dapoi fece venire tutti li homini da arme. Franchi et mandò dentro da la terra grande numero de Zanizari 25 et Asappi ad prendere le forteze, facendo ben guardare le mure et le porte, che non uscisse nè homo nè femina. Poi fece tagliare per mezo tutti li Franchi et mettere in destrecto el signor et tutti li principali et cusì cavillando salvò le teste et salvò l'havere. El zorno sequente fece aprir le porte, facendo uscìr fora tutte le anime, pizoli, et grandi, homini et femine. Et 30

Și i-a pus să treacă prin cortul lui unul cite unul ; și pe oricare nu avea bărbat și-i plăcea, o răpea. Tot așa și copiii ; și au fost cărora le-a furat fiii. Din ceilalți care au rămas, a făcut trei părți : o parte, pe cei mai slabi, i-a lăsat locului ; a doua, a vîndut-o, iar a treia a dus-o în robie  
 5 la Constantinopole. După aceea sultanul a trecut cu flota la Aghiasmati, de unde el cu armata pe uscat și flota pe mare s-au întors la Constantinopole. Și domnul Nicolae a fost aruncat în turnul Franțezizilor, împreună cu Luchino Gattilusio care și-a trădat țara și domnul. Mai pe urmă sultanul Mahomed a făcut că domnul Nicolae și-a lepădat credința  
 10 cea adevărată și s-a făcut turc. Sărmanul păcătos, crezînd că-și salvează viața, și-a pierdut sufletul ; a fost sugrumat cu o coardă de arc, precum făcuse și el.

---

*le-a furat fiii*: ca la 500 de copii, spre a fi înscriși în corpul de ieniceri, după Leonard din Chios, *ibid* p. 360 și 365.—*a făcut trei părți*: cp. Critobul, IV, 12, 9: „Pe toți cei din oraș adunîndu-i, și bărbați zic și femei și copii i-a împărțit în trei părți și întâia a lăsat-o să rămînă în oraș să locuiască, păstrîndu-și și folosindu-se de avutul lor, și să dea tributul, obișnuit în fiecare an, partea a doua a dus-o la Constantinopole și a colonizat-o, iar a treia prefăcînd-o în robi, i-a împărțit ostașilor; pe soldații mercenari din Italia, pe cîți i-a aflat în oraș, pe toți i-a ucis”.—*di Francesi in turnul Franțezizilor*: vz. XL, 4. — O descriere jalnică și amănunțită a impresurării și cuceririi insulei Lesbos de turci în 1462 ne-a lăsat-o în scrisoarea ce a trimis-o papei Pius II (1458—1464) mitropolitul Lesbosului Leonard din Chios, căzut și el cu acel prilej rob la turci. După descrierea acestuia numărul corăbiilor din flota turcească a fost mai mare decît numărul arătat de Duca; și robi la turci să fi cazut numai din orașul Mitiline mai mult de zece mii. Dacă în ce privește luptele de impresurare, Leonard e mai bogat în știri ca Duca, și unul și celălalt fiind martori oculari, în schimb numai la Duca întîlnim știrea despre uciderea frincilor și despre turcirea și sugrumarea celui din urmă domn Gattilusio-Paleolog al Lesbosului; nici despre trădarea lui Luchino Gattilusio, Leonard în scrisoarea sa nu amintește nimic, ci numai de neglijența acestuia în ce privește grija pentru întărirea și apărarea unei părți a orașului, a cartierului, Melanudion. Această descriere a fost publicată pentru prima oară de *Carolus Hopf, Leonardi Chiensis de Lesbo a Turcis capta epistola Pio papae II missa*, Regimonti (Königsberg) 1866 p 15. și apoi repetată sub același titlu, dar fără biografia lui Leonard, în Ch. Hopf, *Chroniques Gréco-Romanes*, Berlin, 1873, p. 359—366.



fecele passar per el suo paviglione ad uno ad uno; et qualunque non havea marito, che li piacecese, pigliava. Et cosi putti, et losse de chi volesse figlioli. De lo resto fece trè parte: l'una lasso in la terra di piu villi; la seconda fece vendere; la terza condusse ad Constantinopoli per schiavi. Dopo questo el ducha passò con l'a armata ali Agiasmati, onde lui con lu exercito per terra et l' armata da mare tornarono ad Constantinopoli. El signor Nicoloso fo messo in la torre di Francesi in compagnia con Luchino Cataluso, che tradette la terra e'l suo signor. Dopo el ducha Mechemeth fece ch'el signor Nicoloso regnegò la vera fede et fecese Turcho. El povero peccatore pensando salvar la vita perse l'anima; fo strangulato con una corda d'arco, come havea facto lui.

5

10



## INDICE GRAMMATICAL INDEX GRAMMATICUS

### I. PARTICULARITAȚI FONETICE PHONETICA

- Ἄδραμύντιον 103, 21; 303, 19.  
Ἄμινσηνοί 30 7, 12.  
ἀντίστασθαι 353, 13; 379, 3.  
ἀσπρῶν pro ἄσπρων 245, 27; 293, 12;  
379, 13, 26.  
ἀφ' ἐμπρός pro ἀπ' ἐμπρός 137, 18.  
γυναικαδελφός pro γυναικάδελφος 97, 11;  
241, 31.  
Δεκέβριος 281, 14; 317, 30; 323, 30;  
419, 15.  
ἐφόρκος pro ἐπίορκος 399, 2.  
κανθόχοιρος pro ἀκανθόχοιρος 91, 10.  
Νοέβριος 417, 33.  
προεξένησεν 55, 24. 57, 5.  
Σεπτέβριος 281, 14.  
συμπέθερος 383, 15.  
τζάγρα pro τζάγγρα etc. vide Indicem ver-  
borum.

### II. PARTICULARITAȚI MORFOLOGICE MORPHOLOGICA

#### a) Substantive Nomina substantiva

- Ἄβρανέξης, gen. — ἡ 247, 11; ac. — ἡν  
79, 2; pl. — ζιδες 217, 15.  
ἀδελφίς = ἀδελφή 111, 22, format dupā  
δουλίς dīn δούλη 287, 22; 429, 26.  
αἰπόλεις = αἰπόλοι 179, 14.  
ἄκρος, τό = τὸ ἄκρον 161, 20, 27; 401, 17.  
ἄμηρᾶς, 241, 21; gen. — ᾶ 209, 14; dat. —  
ᾷ 255, 23; 417, 15; ac. — ᾶν 241, 21;  
417, 21.  
ἀμικαλής, gen. — ἡ 147; 29; ac. — ἡν 147,  
12; 403, 31.  
ἄνδρας = ἀνήρ 239, 11; 293, 14.  
Ἄνεμᾶς, gen. — ᾶ 73, 2.  
ἀντίμαχίς = ἀντιμάχησις 333, 1.  
Ἄσιάτις γῆ 75, 7; 177, 29.  
βάσανον = βάσανος 161, 15.  
βεζίρης, dat. — ἡ 141, 26; ac. — ἡν 165, 12;  
pl. — ἡδες 283, 8; 26, 27; gen. — δων  
167, 33; 169, 8; 257, 25; 281, 5, 23;  
ac. — ἡδας 37, 30; 211, 13.  
βεηβόδας 255, 22; gen. — α 251, 22; dat.  
— α 123, 6; ac. — αν 239, 4; et. βεη-  
βόδα 431, 11.  
βόλος = βολίς 265, 14.  
βοτάνος, ἡ = βοτάνη 265, 10; 311, 10;  
331, 20, 23.  
γενιτζάριδες 97, 32; γενιτζαροι 363, 1; γε-  
νιτζεροι 179, 10.  
γυναῖκαν = γυναῖκα 117, 16.

Δάνουβις gen. — βεως 47, 12; 79, 24; 81, 21; 123, 8; 149, 25; 257, 28; 263, 20; 175, 29; *σι* — βιος 177, 31; ac. — βιν 169, 32; 259, 2; 433, 3, 9, 28.

δήμος, ὦ voc. 387, 5.

διήρης, ἡ, gen. — ρεως 409, 16, 21; 419, 24; ac. — ἦριν 137, 28 τὰ διήρεα 243, 2; τῶν διήρεων 421, ; 427, 12; 433, 23.

δόρυ, dat. δόρει = δόρατι 277, 11.

δούκας 147, 15; 345, 7; 355, 19; ac. — αν 43, 19; 247, 22, 23; pl. — δουκαί 85, 21; δούξ — κός etc. 81, 23; 133, 19; 147, 9; 209, 12; 377, 1, 17; 381, 3, 19, 32; 383, 25.

ἐξόδη = ἔξοδος 289, 33.

Ἐσές, ac. — ἐν 113, 24.

Θραῖκαι 93, 34; Θραῖκες 211, 29.

θυγατέραν ac. = θυγατέρα 39, 14; 63, 3; 137, 7, 8; 143, 4; 163, 31.

καβούρ 127, 3; 143, 2; pl. — ριδες 299, 15; gen. pl. — ριδων 77, 25; 173, 12; 199, 4.

καδῆς, ὁ, ac. — ἦν 77, 22; dat. pl. — ἦσι 301, 20.

κλίμαξ, ὁ 249, 29; 251, 1.

κόντε 137, 8; pl. Κόντιδες 85, 21, 22.

κράλης, ὁ 263, 20; gen. — η 35, 25; 273, 16; dat. — η 49, 24; ac. — ἦν 39, 12; 49, 21; 51, 28; 79, 16, 24; 273, 17.

κρέη, τὰ = τὰ κρέα 249, 3; 393, 10.

Κρηται 233, 12, 13, 28.

Κυκλάδαι 35, 15.

κύρ invariabil 245, 35.

κῶμς = κώμη, gen. — μεως 273, 1; 395, 3; — εων 397, 34; — εσι 399, 6.

λαγῶς = λαγῶς 241, 11.

Λάσκαρις, gen. — ι 33, 13—14.

μαγίστωρ, ac. τόν μαγίστοραν 143, 16—17.

μέρεσι fem. prin analogie cu ἐπαρχίαις 53, 19.

μήνης, τῆς = τῆς μήνιος 285, 9.

Μίλτζας, 253, 5; ; τοῦ Μίλτζα 253, 4; τοῦ Μίλτζου 251, 23; τῷ Μίλτζη 123, 6; 189, 14.

Μουσταφᾶς, του — ᾶ 159, 25; τῷ — ᾶ 155, 31; 159, 22; τόν — ᾶν 101, 28; 159, 14; οἱ — ἄδες 237, 21—22.

μαρουίνδας, τούς 81, 25.

ναῦς ἡ, τῆς νηός 205, 20; 225, 30; 309, 17; αἱ νῆαι 205, 19; 335, 5, 8, 14, 28; 337, 13; 371, 32; 373, 26, 27; τῶν νηῶν 69, 8; 85, 19; 155, 2; 253, 13; 335, 13, 24; ταῖς νῆαις 211, 6; τὰς νῆας 227, 35; 243, 28; 335, 12; πλάκα = πλάξ, πλάκαι 387, 3; ταῖς πλακεσιν 339, 15.

πλίνθος, ὁ 301, 24.

ῥηγάδες, οἱ 85, 21; τῶν ῥηγάδων 75, 11. σινίδαι 43, 31.

Σινώπης, Σινώπην 429, 6, 9; Σινώπεως 429, 2.

Σμύρνα, ac. Σμύρναν 35, 9; 103, 28; 117, 9; 141, 20; 143, 16, 26, 30.

στρατός, ὦ, voc. 387, 5.

τάχος ac. adv. 79, 17—18.

τεάφης, τῆς 265, 3—4; τεάφου 341, 17.

τριήρης, τριήρεως 143, 24; 347; 18, 28; τὴν τριήρη 147, 29; τῶν τριήρεων 69, 6; 107, 15; 143, 23; 175, 15 183, 4 et passim.

νιέων, 163, 27; 175, 3.

ῥαινα, τὴν ῥαιναν 59, 18.

φορβάδαι 285, 29.

χιλιάδαι 339, 8.

ψευδαββᾶς, ὁ 151, 10; τοῦ ψευδαββᾶ 151, 16; τῷ ψευδαββᾶ 151, 26; 153, 12.

## b) Adjective Adjectiva

ἄρρένος = ἄρρην, ἐν ἄρρένοις 87, 17.

δριμύ indeclinabil 65, 12; 371, 28.

ἔτοιμος 2; 129, 20, 24; 301, 2; 347, 14.

ἦμισυ indecl. 33, 3; 399, 6.

κρειττότερος comparativ dela comparativ 225, 9—10; 251, 13; 329, 11; 379, 28.

μέγα ac sing. masc. = μέγαν 143, 16; 259, 18; 287, 8; 283, 15; 301, 16; 319, 13; 329, 9; 335, 15; 355, 5; 377, 1, 17; 379, 11, 15, 19; 393, 26; 419, 22.

μειζονότερος comparativ dela compar. 225, 10.

μονώτατος superl. dela μόνος 361, 3.  
 ξύλινος 2; 321, 18; 349, 16.  
 πλατέα = πλατεία 355, 3.  
 πλείονα, ac. sing. masc. = πλείω 209, 3.  
 πλήρης indeclinabil 53, 23; 97, 14; 311,  
 25; 365, 2; 373, 30; 385, 22; 391, 32.

πολύ ac. sing. masc. = πολύν 263, 17.  
 ταχύ adv. = ταχέως 231, 14; 249, 13.  
 ὑπερμέγεθος = ὑπερμεγέθης 331, 2.  
 χαλκοῦς 2; 307, 7.  
 χαριστήριος 2; 415, 22.

### c) Pronume Pronomina

τὸν ὄν = ὄν 133, 4—5 et passim fere articulo ante pronomen relativum utens; Duca întrebuintează foarte deseori pronumele relativ cu articolul.

οἶς = ὁμῶν 317, 4; ca în neogrecesțe.  
 σφῶν = αὐτῶν 233, 14.  
 τι, εἴ τι ζημία 417, 2; = τις ζημία

### d) Numerale Numeralia

ἄμφω τῶν μερῶν 207, 10; ἄμφω indecl.  
 δύο indecl. σὺν δύο τριήρεσι 67, 13; dar  
 și δυσί 67, 4; 115, 29; 187, 3; καὶ  
 τοὺς δύο = ἀμφοτέρους 73, 24; 229,  
 28;  
 καὶ οἱ πέντε τοῖσι cincî omnes quinque

125, 13; καὶ οἱ τρεῖς tustrei omnes  
 tres 125, 21.  
 μίαν scil. φοράν = ἅπαξ 283, 23; 413, 10.  
 πεντεκαίδεκα, πεντεκαδέκατος 417, 32, 33.  
 τεσσαρεσκαδέκατος 381, 21.

### e) Verbe Verba

αἰτιάω 147, 10.  
 ἀνταποδίδω 429, 7.  
 ἀντιμάχω 331, 18; 359, 13—14.  
 ἀποδεικνύω 243, 30.  
 ἀποδόσαι 315, 27.  
 ἀποδρᾶσαι 97, 20; 213, 21—22.  
 ἀποδρασάτω 64, 20.  
 ἀποθανοῦμεν 351, 13.  
 ἀφῆκαν 227, 1; 361, 7.  
 ἀφῖκτο plusquamperf. ἀφικνέομαι 221, 33.  
 βδελύττω 59, 18.  
 βοῶντας = βοῶν 69, 21.  
 γεγωνῶσα 47, 18; 225, 9; 241, 30; απα-  
 λογ. dupl. τεθνεῶσα, ἐστῶσα.  
 ἐγεγόνεισαν 223, 13.  
 γένωμεν 297, 8.  
 γινομένης 353, 4.  
 διαβάσαντες 57, 26; διαβάσας 397, 13.  
 διαδρᾶσαι 213, 16.  
 δίδω 83, 25; 155, 23; 273, 19; 301, 25;  
 309, 6; ἔδωκαν 247, 3; 265, 28; δώ-  
 σωσι 316, 12—13; 416, 32; 417, 26.  
 εἶδαμεν 341, 11; 375, 23; εἶδατε 387, 7.  
 εἴπησαν 297, 10.  
 εἶρετο 271, 5.

εἰσβάσας αὐτόν ducindu-l înăuntru 259, 4.  
 εἶσω viii. de la οἶδα 305, 21.  
 εἶχαμεν 377, 4.  
 εἶχε περάσας trecuse plusquamperf. com-  
 pus 263, 25.  
 ἐκβεβληκῶς ἦν intrans.; fusesse dat afară  
 419, 31.  
 ἐξανδροποδίσουσιν 55, 31—32.  
 ἐξήλαμεν 413, 29; ἐξέλθατε 423, 30.  
 ἐξωνέω 57, 25.  
 ἐπιμελῶν 313, 28.  
 ἐργάζω 203, 27.  
 ἔσο 343, 11; 411, 21.  
 ἔφημεν 105, 12.  
 ζωγράφω 177, 6—7.  
 ἦλθασιν 267, 11; 273, 29; 403, 30; 411,  
 7; 417, 25, 33; 423, 7, 12; ἦλθοσαν  
 79, 21; 87, 23; 269, 16; 275, 30.  
 θήσας 311, 27; θήσωμεν 83, 1.  
 ἴδοσαν 293, 9.  
 ἰσθεῖς 277, 10; 433, 1.  
 καθέζω 213, 2.  
 καταδοπανέω 115, 27; 135, 13.  
 κατεργάζω 177, 24.  
 κατεῤῥαγότες 359, 10.

κατομνύω 373, 16.  
 κερδηθέντα 103, 16.  
 κομίσω 425, 7.  
 κραλεύω 35, 25 derivat din κράλης.  
 κρατάω 193, 28; 277, 2—3.  
 κρεμάζω 103, 14.  
 λυμαίνω 177, 15; 303, 8.  
 μεταδόσαντας 189, 13.  
 οικάω 93, 35.  
 οίκονομιάω 319, 7  
 όραθέν, τό 287, 7.  
 παραδώσωσιν 233, 19.  
 πεποίηκαν 59, 4.  
 πέπρακαν 271, 14.  
 πιπραθησομένους = πραθησομένους 57, 27.  
 πράττεται conjunct. = πράττηται 121, 15.  
 προέφημεν 415, 8.

προσπαντέω 193, 23.  
 προϋπαντέω 137, 30.  
 συγχαίρομαι = συγχαίρω 173, 3.  
 συμπασχῆσαι 207, 7; συμπασχῆσαντες 195,  
 25—26.  
 συμφορέσας 323, 30.  
 συναγηχώς 35, 25; 39, 18.  
 συναντέω 109, 22—23.  
 ύπόσχομαι 219, 7, 23, 29.  
 φανοῦμεν 190, 15.  
 φορηγώω 393, 7.  
 χαίνω, χᾶναι 325, 24.  
 χάνω, έχάσατε 317, 4, 7.  
 χαρίζω 197, 29.  
 χράω, έχράτο 187, 27  
 ὄθησα 91, 8.

### *Augmentul Augmentum*

Duca, augmentul și cel temporal și cel silabic, de obicei îl pune; dar de multe ori îl și neglijează; astfel fără augment întilnim (Augmento Ducas plerumque utitur, nonnunquam omittit, ut exempla docent): άθύμουν 277, 1; αιχμαλωτίζοντο 371, 8; αναθεμάτιζον 317, 17; αναθεμάτισαν 317, 15; άπεκδέχτο 81, 1; άνταμείψιτο 165, 28; άσχολούντο 373, 4; άυθέντευε 151, 21; άφέθη 373, 5; δεδικαίωτο 419, 10; έα 201, 27; έασα 377, 13; έασαν 393, 20; έάσεν 339, 6; είσέρχτο 365, 22; εκδέχοντο 347, 14; ύπερεκτείνετο, ύπερεκκέχυτο 93, 31—32; έλέγγτο 401, 9; έξελλήνιζεν 161, 19; ένώθη 223, 16; έξερεύετο 401, 11; έπιμελούντο 107, 11; έρεύνα 367, 5; έρημώθησαν 251, 6; έρήμωσεν 79, 4; έτοιμάζοντο 227, 3; 371, 31; τέθραυστο 67, 14; μετοίκησεν 29, 14; μετοίκισεν 77, 30; 91, 18; προαιρούνητο 81, 30; συνεδρίαζον 225, 11; συνεισέρχοντο 69, 24.

La verbele compuse cu prepoziții, Duca augmentul silabic uneori îl pune înainte de prepozițiune (Augmentum ante praepositionem praefictum); άντεκαθίστατο 67, 6; έμετοίκισαν 259, 5; έπρόκειτο 157, 14; 401, 7; έπροορίσθη 373, 2; έπρόσεχε 61, 19; έπρόσθηκεν 415, 3; έπρόσταττεν 337, 1; 351, 19; έσύγκριναν 287, 12; έσυμβούλεον 365, 13.

Uneori îl pune chiar de două ori (aliquotiens bis praefigitur): άντεπαρέστη 225, 7; άπεκατέστησαν 253, 16; έδιέβη 285, 16; έδιέβησαν 137, 31; 397, 22; έδιελάλησε 375, 19; συνεκατέθετο 157, 36; συνεκατετέθη 133, 9; έσυνεκρότησε 345, 9; έσυνεπλέκοντο 331, 14.

Augmentul silabic e păstrat în participiu (in participio praefictum): κατεάξαντα 375, 11; κατεάξαντες 371, 3.

### *Reduplicația Reduplicatio*

Duca rare ori nu o pune (raro omittitur): άλώλεκας 381, 7; περιγραμένους 95, 8; προμελειηκότες 89, 16; συγχωρημένων 325, 1; τεχνασμένος 330, 18.

## II. PARTICULARITĂȚI SINTACTICE SYNTACTICA

ἀμείβω τινί τι *răsplătesc cuiua ceva alicui aliquid compensare* 171, 27.  
 ἀνὰ χιλίων ἄσπρων 379, 33.  
 ἀπαγγέλω τινά τι 43, 21.  
 ἀπό cum acc. 103, 12; 127, 32; 129, 1; 143, 6; 147; 22, 26; 157, 3; 207, 19; 239, 3, 4; 281, 32; 337, 19; 345, 13; 419, 18.  
 ἀπὸ μακρόθεν τῆς πόλεως 89, 30.  
 ἄρχω cum acc. 163, 31.  
 αὐθεντεύω τὴν ἐπαρχίαν 189, 22.  
 ἀφαιρέω τινά τι pro τινά τι 57, 16—17.  
 ἄχρι cum acc. 271, 25.  
 βρίθω cum acc. 385, 14; 433,  
 γέμω cum acc. 235, 3.  
 διὰ cum gen. pro acc. 77, 23—24; 371, 14; cum acc. pro genet. 277, 4.  
 διαβαίνω τοῖς μέρεσι dat. loc. 363, 19—20.  
 διέρχεται τοῖς ἐντέροις, ὁ βόλος 265, 14.  
 δουλεύω τινά 145, 14.  
 δωροῦμαι τινά τι 149, 7—8.  
 ἐγγίζω τὸν τόπον 241, 9.  
 εἶπεν = ὡς ἔπος εἶπεν 231, 15; 235, 19; 281, 30.  
 εἷς = ἐν 141, 24; 143, 13.  
 ἐν = εἷς 89, 9; 249, 1; 303, 20.  
 ἐντὸς τοῖς παλατίοις (ἐντὸς = ἐν) 163, 21; 167, 29—30.  
 ἐπαπειλέω τινά 91, 25.  
 ἐπιστατέω τὴν ἐπαρχίαν 419, 31.  
 ἡγεμονεύω τὴν νῆσον 419, 29.  
 εὐχαριστέω τινά 381, 8—9.

ἔχω φέρον 135, 19.  
 ἔως cum acc. 101, 33; 139, 20; 337, 20.  
 καί concessiv desī, etsi 421, 19.  
 κρατέω τι 89, 8.  
 μετρέω τινά τι 331, 5.  
 μέχρι cum acc. 155, 13; 265, 8; 397, 25.  
 ὅτι = ὥστε consecutiv 229, 26.  
 παρὰ quam decit 285, 2.  
 πείσθητι τῶν ἡμάτων 47, 27.  
 περιπλακεῖς αὐτόν 131, 15.  
 πλησιάζω τι 357, 1; 407, 10.  
 πρὸ cum acc. 155, 30; 413, 22.  
 προσαγορεύω τινί 147, 11.  
 προροσεγγίζω τι 357, 25.  
 προσέχω τι 79, 10.  
 πῶς = ὅτι cā 155, 27; 311, 22; 361, 19; 365, 4.  
 συμβουλεύω τινά 381, 25.  
 τί ὅτι; qua de causa? de ce? 283, 29.  
 τυγχάνω μετὰ τινος 225, 28; τυγχάνω νικῶσαν 271, 1; ἔτυχε γενέσθαι 59, 25—26; ἔτυχεν κατοικεῖν ἀναχωρητὴν 151; 8—9.  
 φεύγομαι τινός 365, 16.  
 φθάνει Νίκαιαν 237, 16.  
 φιλοτιμέω τινά τι aliquid alicui honorifice dono 309, 5—6.  
 χράομαι τι 331, 25.  
 χωρὶς cum acc. 151, 12.  
 ὡς = ἔως cum acc. 225, 22.  
 ὡς ἵνα 55, 30; 167, 14; 219, 24.  
 ὡς ὅτι 43, 1; 47, 12; 235, 5; 325, 10.

*Acordul Congruentia*

Acordul subiectului neutru la plural cu predicat<sup>1</sup>, Duca îl face după regula clasică, punînd predicatul la singular, dar uneori îl pune și la plural (Congruentia subiecti pluralis neutrius generis secundum regulam atticam apud Ducam fit, sed nonnunquam etiam praedicatum plurale occurrit): ἦσαν ἀγγεῖα πολλά 69, 1—2; ἐμὰ πάντα εἰσὶν 77, 28; πάντα ἐκυβερῶντο 271, 20; etc.; ba întîlnim chiar cazuri de inconsecvență ca (occurunt etiam exempla ut): τὰ πάντα ἡφανίσθη καὶ γεγόνασιν ἄοικα 79, 4—5.

*Acuzativ de referință Accusativus relationis*

Ca acuzative de referință sunt de explicat acuzative ca οἰκία πολὺν θησαυρὸν γέμουσα 235, 3; cit despre mulă bogăție, casa era plină. "ἔδωκε τὸν ἐμὸν πατέρα τὸ πολίχνιον τοῦτο 83, 11—12 „cit despre tatăl meu, i-a dat acest orașel".—δός τὸν ἐπαπειλοῦντα

ἡμᾶς... ἄλλην μέριμναν 91, 25; *mai vz.* 371, 20 *ș. a.* Acest fel de acuzative de referință au făcut ca acuzativul să ia locul dativului condamnat la dispariție în neogrecește (tales relationis accusativi effecerunt, ut accusativus in locum dativi substitueretur).

### *Construcții ad sensum? Constructiones κατὰ σύνεσιν*

ὡς εἶδε τὸ παιδίον τεύνηκότα 237, 20; τέλος ὄρωντες τὰ δύο μέρη, μηδὲν ἀρείκον πράττοντες... ἐστράφησαν 273, 8—9; συνέβηεν πλήθη πολλὰ προσκυνούντες αὐτῷ 283, 6—7; αἱ δὲ νῆαι τὰ Ἰστιά περῶσαντες 373, 26; ὁ βασιλεὺς στείλας... ἐκδεχόμενοι 321, 1—3; *mai cf.* 347, 9—12 *ș. a.* Dar în toate aceste exemple aduse intervine un participiu și arzoare se pare că Duca nu *mai* ține seama de acordul în gen și număr la participiului (Ducas, cum participiis utitur, nonnunquam sensum congruentiae perdidisse videtur, ut exempla docent): ἡ δὲ Καντακουζινή... ἀπέπεμψεν (scil. τὸν Ὀμοῦρ) ἐλθὼν μετ' αἰχμαλωσίας 53, 17; ἐν τῷ πολικνίῳ τῆς Σμύρνης, τὸ κείμενον ἐν τῇ κορυφῇ τοῦ ὄρους 55, 10; ἦν γάρ, καὶ προλαβὼν, ἡ πόλις τῶν Τούρκων 247, 29—30; οὐ δυνήση καθίσαι ἐν ἵππῳ, ἀγέρωχος ὑπάρχων 255, 17—18; παρέδωκεν αὐτούς, ἔτι ἀφήλικες ὄντες 263, 13; ἐν κάστρω τινί, Νύμφαιον ἐπονομαζόμενον 263, 14; στείλας ἕνα... Ἀλίν... πρωτοοστίαριος ὢν 287, 24—25; *mai vezi* 49, 1—2; etc.

### *Participii absolute Participia absoluta*

La Duca aceste construcții iau înfățișarea unui nominativ absolut (nominativi absoluti), ca: Σέρβοι τοῖς Τούρκοις ὑπόσπονδοι γεγονότες, ὁ Παγιαζήτ... πρὸς ἔω τὴν πορείαν ποιεῖ 39, 17—19; Μανουὴλ ὄρων τοῦ τυράννου... ἄσπονδον ἔχθραν, μηνύει τῷ Μαχουμέτ, τῷ ἀδελφῷ αὐτοῦ, ἔτι διάγων ἐν Προούη 129, 16, scil. Μαχουμέτ (pe cînd era în Brusa Mahomed); ὁ δὲ Μεχμεμέτ... ἐκώλυσε τὴν πρόσσodon τὴν εὐεργετηθεῖσαν τῷ βασιλεῖ..., τὸν πρῶτον χρόνον μόνον γευσάμενος 295, 25—29; καὶ γὰρ ἦσαν, προλαβὼν, φθαρέντες παρὰ τοῦ Καρατζία 327, 19—10; Ἐν τούτῳ στείλαντες ἐν τῇ Γενούα, προλαβὼν, γραφὰς δεόμενοι βοήθειας 329, 25; Ὁ δὲ τύραννος κατεσκεύασε καὶ γέφυραν ξύλινον, ἀπὸ τῶν τοῦ Γαλατᾶ βλέπων εἰς Κυνηγόν 349, 16—17 (dacă te uîți dinspre Galata în direcția regiunii Vinătorului); *mai vz.* 39, 28—29; 49, 25; 113, 14; 231, 1—4 etc.

Acest nominativ absolut la Duca e egal cu *genetivul absolut* (*genetivus absolutus*): de ex.: μεσάζοντος... καὶ ἀναπετάσας 55, 29—30; ἐλθόντος τοῦ Καντακουζηνου... φθείρας... καταστήσας, ἐξήτει τὴν πόλιν 61, 10—13. Genetivul absolut, Duca îl întrebuițează deci, nu numai cînd subiectul e altul decît cel din propoziția regentă, ci și cînd subiectul e același (etiam pari subiecto enuntiationis regentis, Ducas genetivo absoluto utitur); *mai vezi*: Ἀνδρόνικος... τελευτῶντος... ἀνέθετο 41, 17—18; ἀπερχομένου γάρ αὐτοῦ ἐν Σερβία συναγαγὼν πάντα... εἰς Διδυμότειχον ἦγαγε 51, 25—27; ἀποι 65, 9—10; 203, 20; 213, 16—17; 229, 10—12; 415, 12; etc.

### *Acuzative absolute Accusativi absoluti*

Ὁ δέ, οὐδὲ σχῆμα οἰμωγῆς ἢ κλαυθμοῦ ἐν ταῖς παρειαις ἀναφανέν, μετακαλεῖται 37, 32. Ὁ δὲ βασιλεὺς Μανουὴλ ἀπορήσας καὶ μηδεμίαν βοήθειαν οὔσαν ἐξάπαντος, γράφει πρὸς πάπαν 79, 15—16; ὄρμησαν κατ' αὐτῶν καί, τὸ ἐννάλιον ἠχῆσαν, συνεπλάκησαν 147, 28; un acuzativ absolut ar putea fi și βοῶντας 69, 21, „în timp ce strigau“ *mai vz.* 113, 24; etc.



*Açuzatioul și nominatioul cu infinitiv Accusatiuus et  
Nominatiuus cum infinitivo*

Dar nu numai la construcțiile participiale Duca procedează destul de liber, ci și în privința acuzativului și nominativului cu infinitiv, încît întîlnim construcții ca (Ducas non solum participiis absolutis, sed etian constructione accusativi et nominativi cum infinitivo magna cum laxitate utitur, nam occurrunt exempla, ut): ἐποίησαν λαμβάνειν ὁ βασιλεὺς 159, 32; ἄδικόν ἐστιν ἡμᾶς... ποθεῖν τοῦ ἐκχεῖσθαι..., οἱ δ' αὐτόχθονες... εἶναι προδόται 233, 15—18; λέγεται δέ, ὅτι ἰδεῖν 285, 28—29.

*Infinitioul la genetiv Infinitivi genetivus*

Largă întrebuițare face Duca de infinitivul la genetiv, nu numai pentru a arăta un scop, un îndemn, o dorință, ci chiar și pentru a înfățișa un atribut pe lîngă un substantiv. Iată cîteva exemple mai particulare din cele multe care ar putea fi aduse (Ducas infinitivi genetivo non solum cohortandi, finem, voluntatem indicandi, sed etiam substantivi attributum exprimendi causa saepissime utitur; ut aliqua exempla praegnantiora de multis producam): κατεσκόπευον τοῦ κωλύσαι 299, 12; προέτρεψεν αὐτὴν τοῦ κοινωνῆσαι 323, 27; δεῖξαι τοῦ πῆξαι 301, 7; βούλεται τοῦ εἶναι 77, 21; εἰ βούλει τοῦ εἶναι σε φίλον ἐμόν 237, 27; οὐκ εἶχαμεν... ἐξουσίαν τοῦ διδόναι σοι τὴν Πόλιν 377, 4—5.

INDICÉ DE CUVINTE INDEX VERBORUM

Cuvintele însemnate cu un \* se întîlnesc numai la Duca.

Asterisco \* signantur ea vocabula, quae apud Ducam solum leguntur.

- ἀγγαρεμένος (de la ἀγγαρεύω) luat la corvadă: operarius qui invito et sine mercede aliquid obit 149, 12.
- ἀγγαρικός 3 lucru de corvadă servitium vel opus invitum et sine mercede factum 149, 7.
- ἀγερωχέω zburd, mă trufesc: insolenter superbeque me habeo 241, 4.
- ἀδελφίς, ἀδελφή 111, 22.
- ἀδολέσχημα, batjocură, insultă: verbum insultandi causa prolatum 89, 4.
- ἀδόλωτος fără viclesug: sine dolo 291, 12.
- ἀερόβαμος pînă în înaltul văzduhului: quod in coelum attolitur 155, 9.
- ἀερόβατος străbătînd văzduhul: per aërem incedens 241, 12.
- ἀζάπης (turc. azap) pedestraș, ienicer: pedester miles, genizerus 337, 12; 363, 1.
- αἰπόλευς = αἰπόλος 179, 14—15.
- αἰτιάω = αἰτιασμαι 147, 10.
- ἀκιντζίδες (turc. achingii) călăreți repezi: equites cursores 239, 1.
- ἀκκήν (turc. akkin) expediție de pradă: expeditio militaris praedandi causa obita 177, 2—3.
- ἄκρος, τό = ἄκρον, τό 161, 20, 28; 401, 17.
- ἀλύσεις, αἱ odoare bisericesti: cimelia ecclesiastica 367, 21—22.
- \* ἀμεταστρεφής = ἀμετάστροφος 163, 27.
- ἀμηρᾶς, (turc. emir) sultan: Turcorum imperator 209, 14; 241, 21; 255, 23; 417, 15, 20.
- ἀμιραλῆς, amiral: classis praefectus 147, 12, 29; 403, 31.
- \* ἀναβοηθέω întremez: morbosum levo 163, 14.
- ἀναμιγή amestec: mixtura 265, 5; 311 9—10.
- ἀνασκαφή, desgrupare, deschiderea mor-

- mn̄ntuluī, effossio, sepulcri eversio, 155, 18.
- ἀναστεναγμός, ó suspin: gemitus 373, 31.
- ἄνδρας = ἄνηρ 239, 11; 293, 14.
- ἄνδρόγυνα, τά = ἄνδρες καὶ γυναῖκες 399, 7—8.
- \* ἀνδρογοναικόπαιδα ἄνδρες, γυναῖκες καὶ παιδία 399, 18.
- ἀνόρυξις s̄apare: effossio 435, 5.
- ἀνταρσία, ἡ rebelliune: rebellio 71, 13.
- ἀνταρτικός inclinat spre r̄asvr̄ãt̄ire: rerum novarum cupidus, rebellans; privitor la rebelliune: rebellionem spectans 251, 26.
- \* ἀντιμάχω 331, 18; 359, 13—14.
- \* ἀντίμαχος, ἡ 333, 1.
- \* ἀντισταίνω 351, 8.
- ἀνωδρότης inalt, svelt: procerus 137, 16.
- ἀπανδογή as̄teptare, nãdejde: bonum quod aliquis sperat 335, 9.
- ἀπέκβασις rezultat: exitus 237, 31.
- ἀπερίφραστος peingrãdit, neapãrat: moenibus nudatus 143, 32.
- ἀπόγονα, τά = οἱ ἀπόγονοι 43, 24.
- ἀποδεικνύω 243, 30.
- \* ἀποπροσωπίζω τινί dau fața cu cineva: abstergo faciem ut aliquem obviam habere possim 429, 20.
- \* ἀποφλητικὸν ἔγγραφον act de ștergereã unei datorii: actus quo debitor pecuniis debitis eximitur 411, 24.
- \* Ἀραβικός arapesc: Arabicus 255, 4.
- \* Ἀρεϊκός rãzboinic: bellicosus 97, 12; 217, 12; 219, 5; 227, 25; 273, 9; 331, 3.
- \* ἄρκος ἡ = ἄρκυς 193, 29; 213, 18.
- ἄρματα arme: arma, 119, 10; 121, 22; 187, 22; 195, 17; 221, 5; 241, 11; 405, 24; 435, 4.
- ἄρῆενος = ἄρῆην 87, 17.
- ἀρχηχία domnie: tempus quo regnavit 163, 19; imperium 165, 10.
- \* ἀρωγέω ajut: adiuvo 201, 13; 299, 18.
- \* ἀβεστοεργάτης zidar: muri opifex 393, 21.
- \* ἀβεστοκαύστης cel ce arde varul: calcis coctor 297, 1.
- ἀσπίθη, ἡ = σπινθήρ 265, 4.
- ἀστρατηγικός perãzboinic: imbellis 217, 11.
- \* ἀσφαλτόω τά φρούρια întãresc̄etãřile: arces munio 57, 32.
- αὐθεντεύω domnesc; dominor 189, 22; 253, 20; 287, 7—8.
- αὐθεντία domnie; dominatio 383, 12—13.
- \* αὐτόγλωττος de aceeași limbã: eisdem linquac 53, 17.
- αὐτοκάλεστος nechemat: a nemine sollicitatus 51, 23.
- ἀφηλικιότης, v̄irsta între 20 și 25 de ani: aetas 20 usque ad 25 annos 65, 10.
- \* ἀφορκίζω blestem, desc̄int, vrãjesc: exorcismo aliquem afficio 95, 22—23.
- ἀχαλίνωτος peinf̄rnat: effrenus 201, 27; 203, 7.
- ἄχθηφόρος suferind dureri: dolorosus 285, 1; duc̄ind poveri: onerarius 303, 14.
- \* βάλκα = βάρκα barca: lintris 227, 6; 307, 13; 373, 10.
- βάνδον steag, unitate de ostași, vexillum, legio 97, 2, 4.
- βάσανον caznã: tormentum 161, 15.
- βασμουλικόν, τό 181, 26; 233, 7; v. γασμουλικόν.
- βεζίρης, vizir: vizirus i. e. praecipuus consiliarius Turcorum imperatoris 37, 30; 141, 26; 165, 12; 167, 32; 169, 8; 211, 13; 257, 25; 281, 5, 23; 283, 8; 287, 26, 27; 413, 4.
- \* βηβόδας, ó voievod: titulus Moldaviae et Valachiae principis 123, 6; 239, 4; 251, 22; 253, 4; 255, 22; 431, 11.
- βεστιοπρατήριον, τό halã de v̄inzare: vestium forum 427, 9.
- βίγλα, ἡ strajã: vigilia 277, 3; 345, 8.
- βικάριος, ó locořitor: locumtenens 225, 28.
- βιοθανής murind în chip nãprasnic: mortem violentem subiens 191, 34; 195, 5.
- βόλος, glonț; globulus 265, 6.
- \* βοτάνος, ἡ = ἡ βοτάνη iarbã, praf de ruscã: pulvis tormentarius 265, 3; 311, 10; 331, 23.
- \* γαιόρουμα galerie sãpatã sub pãm̄nt: fossa longa subterranea 53, 28.

- \* γαλεώτη, ή galeră; navigium 243, 10; apud Du Cange γαλιώτης.
- γάρδια, ή gardă, ital. guardia: custodia 249, 15.
- γασμουλικόν, τό πορορ, ostași de origine greco-latină: populus, milites originis Graecae (matres) Latinae (patres) 225, 1; v. βασμολικόν.
- γενιτζάριδες 97, 31; γενιτζεροι 179, 10; γενιτζαροι 363, 1; ieniceri.
- γονικότης, din tată în fiu: hereditas paterna 215, 20.
- γυναικαδελφός 97, 10; 241, 31.
- δειλοκαρδίως cu inima plină de teamă: valde timide 37, 20.
- δεφενδεύω απάρ, pāzesc; defendo, tueor 147, 25; 227, 9; 303, 7; 343, 10.
- δεφένσωρ paznic: defensor 303, 6—7.
- \* διαβουλή plan viclean: consilium astutum 295, 1.
- διακαινήσιμος, ή și διακαινησίμου έβδομός: săptămîna luminată: septimana renovationis Pascha subsequens 327, 4; 339, 24.
- \* διαλάλημα faimă: fama 217, 10.
- διαλαλιά vorbă: interlocutio διαλαλιάς ποιειν, πέμπειν a porunci, a da sfoară în țară: iubere, edicere, edicta promulgare 93, 9; 99, 2; 105, 5; 229, 11; 295, 31; 297, 6; 351, 15.
- διασυντόμως în grabă: festinanter; în cu rînd: brevi tempore 221, 29; 295, 21.
- διαταχώς repede de tot: valde celeriter 237, 28.
- διαψωμίζω hrănesc: alo 165, 26.
- δικαιώω τινά fac dreptate cuiva; exaequo, suum cuique tribuo 61, 24; îi dau cîștig de cauză: ius do, ut quis vincat 419, 10.
- δορυτόμος sulițas: iaculator 227, 8.
- \* δύσδοτος greu de dat, de cucerit: difficile datum 181, 19.
- δῶμα culă; domus turris munita 181, 20.
- έγκλειστος închis: inclusus 141, 23.
- \* είσαξις punere în: immisio 287, 10.
- \* εισβάσας ducînd înăuntru: intro ducens 259, 4.
- εισόδημα venit: reditus 261, 8; 289, 31.
- εισοδοέξοδος intrare și ieșire: ingressus exitusque 352, 12.
- \* έκπορτάω deschid poarta și ies: aperio portam atque exeo 129, 6.
- έκτύπωμα stipulațiune: stipulatio 333, 7.
- \* έλέπαλις, ή mașină de asediu pentru stricat meterezele: machina obsedionalis diruendis moenibus 235, 29.
- ένδιαθήκως prin testament: testamento 231, 9.
- ένδυται τής άγίας τραπέζης acoperemintele sfintei mese: tegumenta sacrae mensae 367, 21.
- ένεκκλητεύω reclam în apel: appellatione reclamo 405, 14.
- ένζυμος dospit: fermentatus 325, 11.
- ένορδίνως în ordine de bătaie: acie instructa 239, 20.
- έξαγορασία răscompărare: redemptio 395, 26.
- \* έξοξις, ή scoatere: extractio 287, 10.
- έξαιγάειν a luci: resplendere 93, 31.
- έξισωτής funcționar fiscal de impunere: descriptor, peraequator 179, 7.
- \* έξόδη = έξοδος 289, 33.
- \* έξορμαθίζω την σφενδόνην scot inelul: annulum detraho 287, 1.
- έξπέδιτον expediție: expeditio 75, 10.
- έξώκαστρον întăritură din afară, cetatea exterioară: antemurale 399, 2.
- έξωνέω 57, 25.
- \* έπαπειλητικός amenințător: minax 103, 8.
- \* έπιληψέω sufăr un acces de damba: stupore corporis mentisque corripior 285, 26.
- \* έπιρόπιζειν τή ούρᾱ την γήν a mătura pămîntul cu coada: cauda terram verrere 199, 10.
- έρής turcește: izbîndă! Turcice: victoria! exclamatio 153, 18.
- \* εύδιάμετρος usor de măsurat, micșorat, puțin: facile mensu, exiguus 177, 24
- \* εύθυρόρσөө curg de-a dreptul: recto cursu fluo 93, 7.
- εύνουχόπουλοι eunuci tineri: eunuchi adolescentes 305, 19.
- εύπαρδήσιαστος spus din toată inima: gau-

- διο fiduciaque dicta (scil. exclamatio) 65, 1.
- εὐτυχίζω τινά fac fericit pe cineva: aliquem felicem facio 247, 18.
- ἐπίορκος = ἐπίορκος 399, 2.
- ζαρκουλάς, ó turceşte: fes: capitis tegumentum apud Turcos 151, 27; 179, 20.
- ζατρίκιον παίζων jucīnd şah: scacchis ludens 99, 17.
- ζογάω, σάκω italieneşte: şah mat; Italice shah mat 99, 32.
- \* ζωντόπατος inmortat de viu: vivens sepultus 103, 14.
- \* ζωοτροφία hrană nu numai pentru animale, ci și pentru oameni: non solum pabula animalibus, sed etiam alimenta hominibus 53, 5; 57, 10.
- ήμερονύχτιον timp de o zi și o noapte: diei noctisque spatium 237, 15.
- \* ήμερόχειρος ușor de domolit: qui facile mitesci potest, mansuetus 167, 27.
- ήμισφαιρής avīnd formă de emisferă: formam dimidiae sphaerae habens 179, 24.
- θανή = θάνατος 185, 7.
- θάτερος unul din doi: alteruter 75, 23.
- ιεροτελεστίαι cunupia bisericească: officium ecclesiasticum nuptiarum 63, 34; 139, 18.
- \* ίππική armata de-a călare; equitatus 39, 18.
- \* ίσотеρίζω pun pe aceeași treaptă: aliquem mihi parem facio 279, 25.
- καβούρ, καβούριδες turc. ghiaur; Turcice infidelis; quod nomen a Turcis nempe Christianis datur 77, 25; 127, 3.
- καδής turc. cadui, judecător; Turcice iudex 77, 22; 301, 20.
- καδηνάλιος cardinal: cardinalis 267, 15; 315, 8; 317, 23.
- \* καθεδρία urcare pe tron: ascensio in thronum 289, 18.
- καθέζω 213, 2.
- \* καθέκαστος 2 fiecare: singulus, unusquisque 217, 19.
- καθοσίωσις; ή crimă de de lez maiestate: crimen laesae maiestatis 43, 5.
- καθυπάγω vīr sub: subduco 49, 16.
- \* κακογνωμέω = κακογνωμονέω 419, 27.
- \* κακόσφυρος rău ciocănit: impolitus 221, 30.
- κάμπος, ó cîmpfe, șes: campus, planities 93, 6; 97, 29; 115, 7; 119, 14, 15; 127, 15; 141, 16; 187, 14; 207, 4; 222, 12; 239, 18; 257, 7; 343, 29; 433, 5; 397, 34.
- κανθόχοιρος = άκανθόχοιρος 91, 10—11.
- κοπιτάνεος, ó 403, 32 și καπιτάνος 407, 15 comandantul flotei: classis praefectus.
- κάρα, ή = τό κάρα 119, 8.
- κάρβουνον cărbune: carbo 265, 4.
- καστέλιον castel: castellum 379, 2.
- κάστρα cetăți: arces 113, 1; 133, 11; 141, 13; 275, 30; 397, 27; 417, 9.
- \* καταγονικότης ή drept de moștenire: ius hereditarium 217, 34.
- καταδαπανέω = καταδαπανάω 115, 27; 135, 13.
- \* καταπροσωπέω stau față în față în luptă dreaptă: cominus coramque pugno 331, 17.
- \* κατατροχάδην după roata norocului: fortuito, cursim 71, 26.
- κατενώπιον chiar în fața tuturor: coram in conspectu omnium 83, 30; 143, 4; 219, 23.
- κάτεργον bancă de vîsliț, triremă; loca remorum, triremis 69, 13.
- κάτζμαν Turcice: μή φεύγετε 223, 26.
- κατομνύω 373, 16.
- \* κατοργή 313, 26.
- κατουνεύω tăbărăsc, ridic corturile: castra pono, tentoria figo 93, 21; 187, 15; 215, 11; 413, 26.
- \* κατωτυχής din stare de jos: infimatis 171, 8.
- καυστηριασμός ardere de tot: deustio 109, 15.
- \* κελάδισμα cîntecul păsărilor: cantus avium 87, 9.
- κέλλη chilie: cella monastica 315, 29.

κεντηνάριον centnar=100 litre: centenarium=librarum centum 129, 9.

\* κεφαλοκόπτης tāietor de cap: capitis amputator 301, 11.

κλεισοῦρα loc strîmt de munte: claustrum montium 121, 27; 433, 5.

κλιμαξ, ὁ 249, 20; 251, 1.

\* κλυδωνικός furtunos: fluctuosus 69, 11.

κομμέριον vamă: vectigal pro mercibus exsolvi solitum 227, 32; 297, 29; 307, 14.

\* κόνιτε, κόντιδες conte: comes 85, 21—22; 337, 8.

κοντόσταυλος 335, 29; 337, 2; κονοσταύλος amiral: classis praefectus 415, 11, 16; 419, 31—32.

κουρσέσω străbat prădînd și jefuind: curso praedans abstrahensque 53, 11; 239, 10 275, 5, 8; 323, 6; 365, 31.

κραλεύω sînt crai: crales sum 35, 25, κράλης crai; crales: titulus Serbiae et Hungariae regis 35, 25; 49, 21, 24; 51, 28; 79, 24; 263, 20; 273, 16, 18.

κρεμάζω 103, 14.

κρίμα vină ἐπὶ τῷ κρίματι reus, obnoxius 233, 23.

κρυφός 353, 19.

κύρ chir; indecl. pro κύριος 245, 35.

κυριωνυμέω numesc domn: dominum appello 293, 15.

\* κῶμις = κώμη 395, 3; 397, 34; 399, 6, λαγῶς, 241, 11.

λαῖνη, ἡ ulcior mare pentru untdelemn: magnum olearium vas 69, 3.

λαλά turc. bădie, maiestre; Turcice: magister 311, 28.

Λατινικῶς latinește: Latine 325, 10.

\* λιβαδιαίος ca o livadă: instar prati 433, 10.

λιβυστικός african; Libycus 165, 23.

\* λιθωστρωθῆναι a fi ucis cu pietre: lapidibus occisum esse 325, 14.

λικμίζω treier: ventilo 307, 4.

λογχαγός, ὁ lăncier: hastatus 69, 19.

\* λυκαυγίζειν a se crăpa de zi: lucescere ante crepusculum matutinum 69, 22.

\* λυκκοφέγγει ἡ ἡμέρα e în zorii zilei: dies sub auras est 363, 17.

μαγίστορας 143, 16; μαγίστωρ 145, 1, 4, 26; μαῖστωρ 155, 1; 403, 14; maestru al cavalerilor de Rodos: magister equitum Rhodi insulae.

\* μακροβιῶν am o viață lungă longaevus vivo 351, 8.

μανδριζῶ ἰηῖarcuiesc: includo ut pecora in stabulo 375, 4.

μανουάλιον, τό, sfeșnic; candelabrum quod manu fertur 367, 21.

μαρκέσιος, ὁ marchiz: marchio 137, 7; 139, 11.

\* μεγέθης mare: magnus 91, 6.

μελαμφόρος ἰmbrăcat în negru: nigris vestibus indutus ut monachus 373, 12.

\* μέλας, ὁ cerneala: atramentum 313, 23.

μελλόγαμβρος, viitor ginere: futurus gener 117, 23.

μερίδιον partea: particula 363, 8.

μηχανουργία plan viclean: consilium dolosum 39, 7.

μόδιος o măsură de cereale și de teren: mensura frumenti atque fundi terreni 85, 6; 405, 7.

\* μολυβδοβόλος glonț de plumb: globulus plumbeus 331, 19; 357, 10.

μονοχιτωνίσκον singurul veșmînt simplu pe care-l purtau niște dervișt turci: unica vestis vilis qua dervisii quidam Turcici utebantur 151, 12.

μπαῖτουλος bailo: titlul guvernatorilor trimiși de Veneția în coloniile ei: bailus: titulus magistratum, quos Veneti in suas possessiones mittebant 107, 13.

μπαρούνιδες baroni; barones 81, 24.

Μπεργονία Burgundia 81, 23.

μυριάριθμος număr de zece mii, nenumerat: innumerabilis 171, 1; 177, 4, 22; 237, 5; 325, 30; 367, 1; 433, 11.

\* μυριοτάλαντος de zece mii de talanți, un număr foarte mare de talanți: decem milia talentorum, numerus inmensus talentorum 139, 9.

\* ναρκότης amorțeață, somnolență: torpor, somnus 41, 13.

νεαρά lege nouă: novella constitutio 179, 6.

- \* νέσρχος, noul domn: novus imperator 181, 6.
- \* γεωκόραι slujitoare ale bisericii: aedituae 319, 22.
- \* νῆαι 205, 19; 211, 6; 307, 13; 321, 14; 331, 2; 335, 5, 28; 337, 13; 371, 31; 373, 26.
- νομιμάριος cunoscător de legi: iuris consultus 77, 22.
- οἰκειοθελῶς de bună voie: sponte 417, 26; 423, 27.
- οἰκοδεσποτεύω gospodăresc: administro, procuro 295, 28.
- \* οἰονοῦν, μηδὲ οἰονοῦν, οὐκ οἰονοῦν cituși de puțin, de loc: parum, nihil 63, 20; 307, 1; 43, 9.
- \* οἰοσδήτις oricare: quisquis 189, 17.
- ὀλεθρεύω nimicesc: perdo, evertō 199, 7.
- \* ὀμαίχμων tovarăș de luptă: socius in bello 241, 5.
- ὀπισθοδρόμος înapoi; retro 241, 10.
- \* ὀπισθόρμως îndărăt: retro 81, 33.
- ὄραθὲν vis: somnium 287, 6.
- \* ὄρμαθηδόν rinduri: in modum catenae, continua serie 333, 20.
- ὄρταγή, καρβὸν turcește: tovarăș sau sprijinitor al necredincioșilor: sodalis aut adiutor infidelium 313, 6.
- ὄρυκτης = ὄρυκτής săpător: fossor 89, 29.
- ὀσιόμαρτυς, ἡ cunioasa mucenică: sancta monialis martyr 369, 13.
- \* οὐρανόβροντος de trăsnet pînă în înaltul cerului: tonitruī similis caelesti 311, 3.
- ὀφικιᾶλιος funcționar: officialis 209, 3; 379 25; 385, 3.
- ὀφικιον funcție; officium, munus 179, 12; 235, 24.
- ὀφικιώ τινα τι pun pe cineva în funcția de: officium confero alicui 43, 19—20.
- παιδοτριβή, educație: educatio 135, 9.
- παιλιόκαστρον cetatea cea veche: vetus arx 421, 9.
- πάλος par, țeară: palus, paxillus 309, 25; 433, 11, 13.
- \* παράδεισος, ἡ 385, 13.
- \* παρακλώθω torc pe de lături: male neo 47, 24.
- \* παραλόγισμα gînd nebun; insana ratiocinatio 199, 8.
- παραπόρτιον portiță: parvula porta 353, 15.
- παρασπονδή 285, 7.
- \* παρατρακτῶ destrăm pe de lături: male texo 47, 24—25.
- παραψιθυρίζω murmur pe de lături: consusurro, clam obloquor 83, 21—22.
- \* παρεικήσαντες ferind, abatînd din cale: cedentes 69, 8.
- \* πεζεία expediție: expeditio 221, 19.
- πεζεστάνιον turc-pers.: hală de vînzare: forum rerum venalium 427, 10.
- πέρα adv. dincolo; in altera parte 351, 24.
- περίαυλον = περιούλιον galerie, încărere pe de lături; peristylum, vestibulum 365, 18.
- \* περιορία curte, palat: limitatio; aedes 399, 14.
- περίχωρα, τά marginile: regiones circumiacentes 289, 26.
- \* πετροβολιμαῖος aruncător de pietre: iaculatorius 307, 24.
- πετροβολιστής πράστιας: funditor 355, 23—24.
- πιγκέρνης păharnic: pocillator 235, 24; 403, 31.
- \* πιττακοκομιστής curier: epistolarius 141, 34.
- \* πλάκα = πλάξ 387, 3.
- \* πληκέω = ἀπληκέω tăbărăsc, poposesc: castra pono, maneo 93, 5.
- πλήσιότης apropiere, intimitate: appropinquitas, familiaritas 427, 16.
- \* πλίνθος, ὁ 301, 24.
- \* πνευματικέω sînt duhovnic: spiritualis officio fungor 325, 6.
- ποδεστός 209, 7, 10; ποδεστάτος 373, 23; 417, 23. podesta; titulus magistratum, quos Genua in suas possessiones Orientales mittebat.
- ποδεστατία demnitatea de podesta; munus magistratus cui momen ὁ ποδεστάς erat 209, 12.
- \* πολυνοσώδης suferind multe boale: multis gravibusque morbis vexatus 285, 1

- ποματίζω dau de băut : potionem do 169, 4.  
 πόρτα Poartă, curtea militară a lui Baiazid I : Porta, aula militaris Baiaziti I 81, 11.
- ποταμός Dunărea : Danubius flumen 259, 16, 21; 263, 30; 271, 27, 28, 273, 11; 277, 13; 397, 20, 31; 421, 22, 25.
- πραγματεία marfă : merx 417, 29—30.
- πραΐδα pradă : praeda 117, 13; 367, 13; 373, 4; 405, 22; 421, 24.
- πραιδεύω prad ; praedor 347, 3.
- πρίγκηψ principe : princeps 133, 20 : 139, 20.
- προαποίχομαι mor de mai înainte : prior demorior 175, 16.
- \* προαυθεντεύω domnesc mai înainte : prior dominor 183, 11.
- προβατόσχημος îmbrăcat în piele de oaie : quasi ovis pelle indutus 381, 5.
- προμνημονεύω amintesc mai înainte : ante commemoro 239, 15.
- προοδοποιός călăuza care pregătește drumul înainte : viae dux, viam apperrens 255, 25; 259, 15.
- \* προπαροίχομαι mor înainte : prior demorior 189, 10.
- \* προσδιοριστικός pe termen : determinatus 343, 8.
- \* προσυπαντέω 193, 23.
- \* προϋπαντέω 137, 30.
- πρωτοοστιάριος mare portar : primus portarius ; capugi-paşa 287, 25.
- πρωτοστράτωρ comandantul suprem al armatei : supremus dux exercitus 271, 21; 273, 16; protostrator 331, 6; 363, 10; 383, 16.
- \* πυριφλέγεθος ars de foc : deustus 155, 20.
- \* ῥαγμὰς τῶν ὀδόντων spațiul între dinți : interstitium dentium 191, 17—18.
- ῥηγάδες regi ; reges 75, 11; 85, 21.
- ῥήγενα, ῥή regina 259, 18; 271, 21, 22; 273, 15.
- ῥήξ rege : rex 79, 16, 21; 133, 27; 259, 17; 273, 16, 19; 277, 7; 279, 3; 343, 4, 11.
- ῥωπέλαξις mașinăria de război pentru stricat meterezele zidurilor : machina dei-ciendi pinnas murorum 79, 8.
- ῥόγα leafă : honorarium 309, 6; 325, 29; 331, 5.
- ῥογεύω angajez, dau leafă : mercede con-ducu, honorarium do 211, 18; 235, 28; 271, 25; 315, 15.
- σάγισμα pătură pentru cai : stragulum 393, 3; 425, 4.
- \* σαλπγγώδης de trompetă : sonorus ut clangor tubarum 227, 13.
- \* σανίδα 43, 31.
- σαντρατίץ în limba tătară, jocul de șah : Tatarice, ludus scacchorum 99, 18.
- σᾶς = ὕμων 317, 4.
- σιαραπτάρ turc. paharnic : Turcice, pocillator 235, 25, 26; 237, 1.
- σιαχρούχ în limba tătară : șah, mat ; Tatarice : shach mat 99, 32.
- \* σιδηροδέω pun în fiere : ferreis vinculis constringo 241, 23.
- σκάκον jocul de șah : scacchorum ludus 99, 18, 28.
- σκάκω ζογάω ital. șah mat : Italice : shach mat 99, 32.
- σκήπτρον steag, unitate de ostași : vexillum ; turma militaris 107, 10; 323, 1.
- σκληρολογέω spun vorbe aspre : asperis verbis affor 195, 20.
- σουλτάν, σουλτάνος sultan 87, 24; 153, 18.
- σπεκουλάτωρ, γίδε : carnifex 383, 23, 26; 385, 4.
- στενόδων, τῶν στρίμτορι în munți : angustiarum montium 153, 1.
- \* συγκαθεδρίζω așez lângă mine la masă : mensae meae adhibeo 133, 21.
- συγγαίρομαι felicitez : felicitate alloquor 173, 3.
- \* συμπασχέω 195, 25; 203, 17; 207, 7.
- \* συμπέθερος 383, 15.
- \* συμπλώτης marinar tovarăș : socius classarius 371, 30.
- συνανάτροφος crescut împreună : simul enutritus 221, 24.
- συνανταίρω mă răscol împreună : simul rebello 49, 13.
- συναντέω 109, 22—23.
- συνασκητής împreună schimnic : conasceta 151, 13, 17.

- \* συνδιάφορος *diferit, felurit: varius* 393, 5.  
 \* συνδυπραγέω *sufer împreună: simul calamitates perfeo* 165, 20.  
 \* συνετικός *cuminte: prudens* 83, 24.  
 \* συνεφώδης *poros: nubilus* 41, 4.  
 σύντρομος *cutremurat de spaimă: contremens, pavore fractus* 311, 23; 313, 3.  
 σύς *Sir, dominus* 417, 8.  
 σφακελίζω *dau bobîrnace: infesto; infestum pollicem alicui contumeliose in caput incutio* 347, 7.  
 σφενδόνη, σφενδών *inel: anulus* 285, 31.
- ταγηστήριον *traistă: sacellum, in quo de equorum collo ligato grana eis praebentur* 425, 5.  
 ταξείδιον *expediție: expeditio* 409, 29.  
 τατάς *tata: pater* 311, 29.  
 τάφος, ὁ *405, 25—26.*  
 ταχύ = ταχέως *231, 14.*  
 τεάφη, *265, 3; τεάφος 241, 17; pucioasă: sulphur*  
 \* τειχέπαλις *mașină pentru distrus zidurile: machina obsidionalis muris diruendis* 79, 8.  
 \* τειομηχάνημα *mașină de asediu: machina obsidionalis* 127, 21.  
 \* τειχόρυγμα *minarea zidurilor: fossa sub muros ducta* 53, 28.  
 τέντα *cort: tentorium* 101, 8; 103, 5; 119, 18; 121, 6; 417, 7.  
 τεντώνω *ridic corturile: tentoria figo* 103, 29; 215, 4; 239, 19.  
 τετέ *turc, părinte: Turcice: pater* 153, 18.  
 τζάγρα *arc greu: arcuballista* 195, 17.  
 τζαγρατόρος *arcas cu arc greu: arcuballistarius* 227, 8; 355, 21.  
 τζαγρόβελος *săgeată de arc greu: arcuballistae sagitta* 55, 6.  
 \* τζαγροβολικός *ce poate fi aruncat cu un arc greu: telum quod arcuballistis iactari potest* 331, 19.  
 \* τζαγροβόλισμα *lovitură cu arcul greu: ictus arcuballistae* 227, 12.  
 \* τζαγροβόλος = τζάγρα *249, 31.*  
 \* τζαγρότης = τζαγρατόρος *355, 23.*  
 τζιαβούσιδες *ceauși: primipilarii* 97, 1.
- \* τοξοβολέω *trag cu arcul: sagitto, sagittas iacio* 273, 8.  
 \* τοξοβολικός *de tras cu arcul: ad sagittas emitendas factus* 379, 6.  
 τοξοβολισμός *tragerea cu arcul: sagittarum iactatio* 191, 28.  
 τουρκοκαλόγηρος *Turc călugăr, derviş: monachus Turcus, dervisius* 153, 26; 339, 17.  
 τούρουν *turc.: stați; Turcice: state* 223, 26.  
 τρομάζω *mă inspăimint: intremo* 27, 27.  
 τρομαλέος *înfricoșat: perterritus, tremulus* 395, 12.
- ύπαντή *întîlnire, întimpinare: occursus* 141, 13; 281, 9; 283, 10.  
 ύπέκκαυσις *ardere pină în adînc: incensio* 101, 5.  
 \* ύπεραδικέω *fac mare nedreptate; summa iniuria afficio* 82, 12—13.  
 \* ύπεραυγίζω *lucesc foarte: valde splendeo* 205, 13.  
 \* ύπερεκτίθημι *adaug din belșug: superaddo* 183, 18—19.  
 \* ύποβάθυμα *profunzime, adîncitură: porous* 341, 15.  
 ύποδόχος *primitor; excipiens* 205, 13.  
 ύποξανθίζω *am păr bălan: subflavus sum* 137, 13.  
 ύπόσχομαι *219, 7, 23; 219, 23.*  
 ύφήλιος *sub soare, răsăritul: subsolaris, Oriens* 41, 3.  
 \* ύψιπετάννυμι *sbor în înălțime: per altum volo* 193, 18.
- φακιόλιον *turban: capitis tegumentum apud Mohamedanos* 329, 12.  
 \* φαλαγκίον *vălătuc: phalanga* 337, 22.  
 φαμελία *familie: familia* 393, 23; 427, 5.  
 φελόνις = φελόνιον *felon: paenula sacerdotalis in sacris officiis celebrandis solum induta* 323, 18.
- φιλάδικος *iubitor de nedreptate: diligens in faciendo iniurias* 175, 29.  
 φιλόρπαγος *iubitor de prădăciuni: avidus praedarum rapinarumque* 175, 29.  
 \* φιλοτιμέω *cinstesc: honorifico aliquem accipio* 253, 13; 255, 27; 293, 15—16;



τινά τι fac daruri cui'va: alicui ali-  
quid dono 309, 5.  
φορτηγῶν 393, 7.  
φοῦρκα spînzurătoare: furca 149, 10; 409,  
13.  
φρέριοι frați călugări cavaleri: fratres mo-  
nachii milites 53, 13, 23; 103, 29, 31;  
107, 2, 11, 13; 142, 21; 155, 10; 401,  
24; 407, 26.  
\* φωλεά τεανῶ de tun: bombardae canalis  
339, 17; 347, 29.  
φωσάτον labără inconjurată de șanțuri,  
armata: castra fossis munita, exerci-  
tus 93, 9; 145, 21; 131, 19; 243, 21;  
259, 19; 271, 31; 298, 4; 343, 30;  
345, 4; 379, 16; 385, 9; 391, 33; 433,  
17.  
φωτοδόχον ἀγγεῖον candelă: lucerna 367,  
21.  
χαλάζω dărîm, deleo 77, 6; 393, 18, 29.

χαλκοῦς de aramă: aeneus 307, 7.  
χάνω pierd: perdo 317, 4, 7.  
\* χαρίζω 197, 29.  
\* χειροδεσμέω leg la mâni: manicis vincio  
241, 23.  
\* χιλιάδα ἡ 339, 8.  
\* χριστιανομάχος, ὁ luptător în contra  
creștinilor: Christianorum debellator  
39, 4.  
χρονογραφέω scriu istorie: historiam scribo  
399, 20.  
\* χρυσόκοσμος aurit: auro politus 47, 7.  
χωματίζω acorăr cu țărînă: terram supra  
congero 91, 13.  
ψευδοββῆς pseudostaret: falsus monachus  
151, 10, 16, 26; 153, 12.  
\* ψευδοτούρκος, ὁ Pseudoturc. Pseudotur-  
cus 185, 32.

## INDEX NOMINUM ET RERUM

Ἄαρών 31, 7.  
Ἄβασγοί 57, 22; 91, 30.  
Ἄβραάμ 29, 14; 31, 2, 16.  
Ἄβρανέζης 79, 2; 247, 11.  
Ἄβρανέζιδες 217, 15.  
Ἄβυδος 65, 15.  
Ἄγας, Δημήτριος 211, 12, 15.  
Ἄγγελος 73, 14.  
Ἄγιασματήν τό 405, 9; Ἄγιασματίον 435,  
8; Asmati 435, 21; Agiasmati 437, 5.  
Ἄγιον ὄρος 71, 2; 181, 19; 265, 22.  
Ἄγγυρα 93, 5, 6; 101, 21, 25; 109, 9; 113,  
20, 23; 123, 2; Ἄγκυρα 165, 17;  
429, 1.  
Ἄδάμ 29, 2, 4, 12; 31, 21.  
Ἄδοῦρνος, σὺρ Γεώργιος 209, 11.  
Ἄδοῦρνος Ἰωάννης 209, 10—211, 17; 225,  
4—227, 30.  
Ἄδραμύντιος, Ἄδραμύτιον 103, 21; 303,  
19.  
Ἄδριανοῦ, ἡ 51, 27; 124, 19; 131, 12, 18;  
153, 28; 163, 12, 21; 165, 6; 167, 30;  
183, 17; 187, 14, 18; 201, 19; 211, 2;  
227, 16, 26; 237, 6, 13; 241, 20; 245,  
19; 249, 16; 259, 21; 263, 5; 277,  
20; 281, 9, 34; 295, 26; 301, 7; 311,  
14; 385, 18; 393, 27; 397, 14; 399,  
4, 9; 401, 23; 409, 28; 413, 18; 425,  
18; 433, 3. Ἄνδριανούπολις 35, 20; 89,  
10; 113, 2; 123, 26, 32; 125, 4, 19;  
127, 20; 131, 32; 155, 15, 26; 157,  
23; 195, 10; 227, 22; 237, 25; 251,  
19; 257, 11; 261, 2; 263, 4; 281, 10;  
295, 21; 297, 15, 18; 299, 13; 307, 17;  
309, 28; 311, 2; 333, 6; 395, 6, 23;  
407, 35; 411, 31; 419, 20; 421, 31;  
423, 4; 427, 8; 433, 20.  
Ἄνδριανοῦ κόλπος 147, 18.  
ἄζαπίδες 337, 12; 363, 1.  
ἄζυμίται, 317, 22; 319, 14.  
Ἄθηναί, αἱ 74, 20; 339, 13.  
Ἄθηναῖοι, οἱ 339, 11.  
Ἄιακίδες, οἱ 43, 24.

- Ἄιγαῖον Πέλαγος 189, 2; 275, 26; 403, 4; 427, 3, 25.
- Αἰγύπτιοι 93, 33; 205, 22.
- Αἴγυπτος 31, 1, 9; 391, 15, 18.
- Ἄιδης, ὁ 107, 7; 163, 27; 199, 29; 213, 22.
- Αἰμίμοντος 175, 26.
- Αἶνος 419, 19, 20.
- Αἰολίδες πόλεις 39, 34.
- Αἰτωλία 247, 10.
- Ἄκινος, Θωμᾶς ὁ 329, 7.
- ἀκιντζίδες 239, 1.
- ἀκκὴν 177, 2.
- Ἄκουιλία Aquileia 423, 8.
- ἀκρόπολις, ἡ μέγας Δημήτριος 335, 15; 355, 5.
- Ἄκσαιρι Akshehir 257, 3.
- Ἄλαμανία 255, 25.
- Ἄλαμανοί 41, 23; 43, 1; 85, 23.
- Ἄλανοί 433, 7.
- Ἄλατὴν, Ἄλατῆνης 273, 27; 275, 15.
- Ἄλβανίται 49, 8; 87, 14; 177, 15.
- Ἄλβανοί 143, 1, 9; 165, 14; 171, 1; 179, 3, 30; 191, 31; 279, 10; 425, 20.
- Ἄλέξανδρος ὁ τοῦ Σουσιμάνου 147, 5; 151, 21, 24.
- Ἄλέξιος ὁ Ἄγγελος (1195—1203) 33, 8.
- Ἄλέξιος ὁ Κομνηνός (1081—1118) 33, 1, 3.
- Ἄλέξιος ὁ Κομνηνός (1180—1183) 33, 5.
- Ἄλέξιος ὁ Κομνηνός, βασιλεὺς Τραπεζοῦντος (1417—1429) 139, 15; 163, 31; 165, 1; 431, 4.
- Ἄλί-βεγίς Lydiae praefectus 151, 30; 153, 3; fortasse et Murati II. vizirus 203, 2; 211, 14; 213, 29.
- Ἄλις magnus ostiarius Mahomedi II. 287, 25, 27.
- Ἄλυσάρ, Καρμιάν Iakub II. 113, 14.
- Ἄμᾶσεια 89, 21; 153, 29; 163, 29; 165, 2; 169, 17; 211, 3; 263, 6; 273, 28; 275, 10, 13; 281, 2.
- Ἄμασινοί 177, 31.
- Ἄμαστρις Amasra 209, 5.
- Ἄμβρόσιος, ὁ ἄγιος 269, 9.
- Ἄμισός Samsun 209, 5;
- Ἄμισηνοί 307, 12.
- Ἄμόριον 243, 17.
- Ἄμῶς propheta 367, 26.
- Ἄνδρέας vide Κατανέων
- Ἄνδρόνικος ὁ Κομνηνός (1183—1185) 33, 5, 7.
- Ἄνδρόνικος ὁ Παλαιολόγος (1282—1328) 33, 25; 35, 4. ὁ Γέρων 55, 14; 401, 4.
- Ἄνδρόνικος ὁ Νεώτερος (1328—1341) 35, 5; 41, 17; 59, 1; 61, 15.
- Ἄνδρόνικος IV. (1376—1379) 65, 9; 69, 31; 71, 8—27; 73, 1—23; 83, 6.
- Ἄνδρόνικος ὁ δεσπότης, tertius filius Ma-puellis II. Palaeologi 175, 9; 247, 6, 23.
- Ἄνδρος νῆσος 147, 13.
- Ἄνεμᾶ, πύργος τοῦ 73, 1.
- Ἄννα υιοῦ Andronici III. Palaeologi 43, 1; 55, 27; 63, 10.
- Ἄννα υιοῦ Ioannis VIII. Pal. 133, 29; 135, 3.
- Ἄντώνιος τῆς Ἡρακλείας 271, 5.
- Ἄπόκαυκος Ἀλέξιος, μέγας δούξ καὶ ἑπαρχος Κωνσταντινουπόλεως 43, 18; 45, 4, 9.
- Ἄπόλλων 327, 18; 375, 9.
- Ἄραβες 39, 5; 91, 18; 205, 21; 255, 6; 317, 20; 377, 22.
- Ἄραβία 3 : 15.
- Ἄραβικός 235, 9; 255, 4; 281, 28; νόμος 87, 4; πόλεμοι 345, 15.
- Ἄράψ 179, 9.
- ἀργύρια λεπτά argentei. 30=1 νόμισμα 207, 24.
- Ἄργυρόπουλος, ἀπὸ τῆς συγκλήτου synodi Florentini particeps 267, 22.
- Ἄρμενία 38, 23; 89, 5, 24; 91, 31—32; 175, 26; 177, 30; 279, 23; 425, 2; 429, 17, 21.
- Ἄρμενία Μεγάλη 89, 7; 111, 5.
- Ἄρμενία Μικρά 111, 5.
- Ἀρμένιοι 91, 32—33.
- Ἄρσινγγάν 89, 9, 25; 91, 20.
- Ἄρταξέρξης (465—425) 95, 17.
- Ἄρχαγγέλου, φορούριον, Καγιατζήκ 141, 17.
- Ἄσῆρ 31, 6.
- Ἄσία Asia, Asia Minor, Provincia Romana Asia, Asiae Minoris litus occidentale, imprimis Ionia antiqua 33, 26; 35, 9; 47, 4, 14; 75, 16; 81, 31; 91, 21; 103, 21; 117, 28; 123, 11; 125, 32; 133, 3, 6; 141, 4, 10; 145,

- 16; 153, 25; 167, 4; 189, 20; 205, 27; 249, 7; 297, 5; 387, 13.
- \**Ἀσία Μικρά* 33, 19; 93, 34; 101, 18; 281, 17; 391, 16.
- \**Ἀσιάτις γῆ* Asia 75, 7; 177, 29.
- \**Ἀσπρόκαστρον* Arx Alba, urbs, cui antiquis temporibus *Tyras* nomen erat, hoc tempore *Cetatea-Albă*, Turcicæ Akkerman 253, 14.
- \**Ἀσσός*, cui urbi Ducæ tempore *Μαχράμιον* nomen erat 35, 1; 103, 21; 417, 4.
- \**Ἀσσυρία* 391 14.
- \**Ἀτὴν* *Aidin* (1300—1333) conditor Turcici principatus in Lydia parteque Ioniae siti 33, 27; 35, 9; 39, 26; 47, 4; 51, 11; 55, 13; 115, 1, 5, 11; 117, 1; 145, 6; 215, 17; 217, 33; 221, 25; 237, 23; Turcico more apud Ducam etiam illius prolibus nomen \**Ἀτὴν* est 97, 3; 113, 16; 115, 9, 18; 219, 8—27.
- \**Ἀτηνῆς* principatui *Aidin* adhaerens fido animo 117, 18.
- \**Ἀττική* 177, 12, 25.
- \**Ἄτροπος* trium *Parcarum* una 163, 24.
- \**Ἀτάλεια* *Antalia*, 411, 25.
- \**Ἄτταλος* *Jarantepe* 103, 27.
- Αὐγουσταῖον* Forum *Constantinupoleos* 377, 20.
- Αὐγουστίνος*, ὁ ἅγιος 269, 10.
- Αὐδουλᾶς* et-*ἀχ* 141, 24—143, 13; 191, 1.
- \**Ἀφρική* 391, 16.
- \**Ἀφροδίτη* 59, 16.
- \**Ἀχαῖα* 79, 3; 133, 20; 139, 21; 177, 12; 279, 9; 425, 20.
- \**Ἀχελῶν* *Bulgariae* urbs in litore *Ponti Euxini* sita 321, 22. *Hodierna* *Anhialos* urbs? (cf. *Theophanis Chronographia*, ed. C. de Boor 437, 2 app. crit.)
- \**Ἀχιλεὺς* 259, 19; 357, 12.
- \**Ἀχμάτ-ποσιας*, *Σηητής* 413, 28.
- \**Ἀχριδῶν* *Ohrid* 123, 26.
- Βαβυλών* 31, 17; 87, 19; 329, 18; 357, 17; 385, 17; 391, 14.
- Βαβυλώνια* *τείχη* 309, 12.
- Βαβυλώνιοι* 329, 18.
- Βαλσαμών*, *μέγας χαρτοφύλαξ* 267, 20, *βάνδον* *vexillum*, *cohors* 97, 2, 4.
- Βάρνα* 113, 1; 275, 30; 277, 4; 290, 14.
- Βαρνάβας* δὲ *Κορνήλια* 225, 28.
- Βασίλειος* ὁ *μέγας*, ἅγιος 269, 10.
- βασιλίσα* *ordo* *titulusque coniugis filii imperatoris* 139, 8; 269, 21; atque *despotæ* 395, 26.
- βασμουλικόν* 181, 26; 233, 7; v. *γασμουλικόν*.
- βεζίρης* 37, 30; 257, 25; 281, 23; 283, 8, 26, 27; 413, 4; *idem* *πατριῖος καὶ μεσάζων* 165, 12; 167, 33; 261, 10; 349, 9.
- βεηβόδας*, ὁ *titulus Moldaviae et Valachiae principis* 123, 6; 239, 4; 251, 22; 253, 4; 255, 22.
- Βεθὴλ* 367, 28.
- Βελόγραδον* *Beograd* *Belgrad* 421, 20, 32; v. *Πελογραδάω*.
- Βενετία* 85, 19, 23; 149, 11; 247, 19—249, 25; 265, 25, 26; 267, 11; 269, 16, 17; 329, 29.
- Βενετικοί* 147, 15—149, 18, 163, 20; 247, 4—251, 20; 265, 26; 269, 18, 19; 309, 19; 329, 27, 29; 337, 16; 345, 5; 373, 32.
- Βένετοι* 67, 17; 85, 24; 169, 11; 307, 11.
- Βενιαμὴν* 31, 6.
- Βησσαρίων* *τῆς Νικαίας* 267, 19.
- βίγλα* *vigilia* 277, 3; 345, 8.
- Βιθυνία* 33, 20; 35, 2; 39, 27; 47, 3; 55, 28; 75, 7; 77, 9; 101, 18; 117, 30; 199, 15; 201, 26; 235, 29; 427, 13; 429, 1.
- Βιθυνοί* 53, 20; *milites Turcici Bithynia oriundi* 153, 6.
- βικάριος* *locum tenens* 225, 28.
- Βλάγκας*, ὁ 355, 7.
- Βλαχέρναι* 63, 34.
- Βλαχία* *Tara-Romînească* 123, 5, 9; 133, 19; 155, 25; 165, 7; 181, 18; 189, 18; 227, 18; 239, 1, 4; 247, 2; 251, 22, 27; 253, 15—27; 255, 22; 263, 16; 291, 3; 431, 11—23.
- Βλάχοι* *Romeni* 87, 14; *Valachiae Romeni* 157, 5; 161, 4; 169, 32; 177, 23; 179, 3, 30; 251, 26; 253, 2; 275, 23; 433, 19; οἱ ἔν τε τῷ *Λυκοστομίῳ* οἱ κοῦντες *Βλάχοι* 427, 24.

- Βλάχος**, ὁ Valachiae dominus Vlad-Tereş (1456—1462) 431, 17; 433, 4. 15.
- Βοιωτία** 247, 24; 269, 17, 18.
- Βόσπορος** Cimpeius 91, 31.
- βοτάνης** δύναμις 265, 3—10.
- Βουλγαρία** 123, 25; 133, 19; 177, 14; 257, 20; 337, 7.
- Βούλγαροι** 87, 15; 165, 7; 171, 1; 179, 30; 273, 1; 291, 3; 337, 7; 413, 25.
- Βούλκος** pater Serbiae principis, Georgii Branković (1427—1456) 257, 17; 397, 4.
- Βρούελα**, τὰ vicus in Asiae Minoris peninsula, quae ad insulam, cui nomen Chios est, vergit, situs 221, 26.
- Βυζάντιον** 43, 9; 59, 31; 111, 14; 301, 26.
- Βυζάντιοι** 45, 15.
- Βυζόν**, Βιζώνη Cavarna 321, 22.
- Γάδ** unus ex 12 filiis Iacobi patriarchae 31, 6.
- Γαλάται**, οἱ habitatores provinciae Γαλατία 91, 33.
- Γαλατᾶς**, ὁ et Γαλάτης, ὁ Galata, 73, 3; 137, 25, 28; 139, 2; 209, 5; 291, 4; 329, 23, 26; 333, 5—22; 337, 19, 20; 343, 28; 347, 12—349, 16; 351, 24; 373, 9—21; 393, 12, 19; 405, 15.
- Γαλατία** Galatia, Asiae Minoris provincia 33, 22; 101, 17, 29; 113, 20, 26; 123, 29; 165, 17; 429, 1.
- Γαλατινοί**, οἱ 349, 3.
- γαλεώτη**, ἡ species navigii celerrimi 243, 10.
- Γαλήσιον** ὄρος prope Ephesum urbem 121, 29; 243, 19.
- γασμουλικόν**, τό populus originis Graecolatinae; imprimis milites ex patribus occidentalibus et matribus Graecis nati 225, 1.
- Γατελοῦζος** Δομνικός 411, 31; 435, 1.
- Γατελοῦζος** Δόρινος 411, 29.
- Γατελοῦζος**, σὺν Νικόλαος 417, 8; 421, 8, 13; 433, 25; Γατελιούζος 435, 2—8; Nicoloso 435, 22; 437, 9. Luchino Cataluso 435, 14; 427, 8.
- Γατελοῦζος** Φραντζήσκο, 67, 22; 69, 1—29; 73, 29; 81, 26.
- Γεμιστός**, ὁ ἐκ Λακεδαιμονίας Plethon, 267, 21.
- γενίτζαροι** et γενιτζάριδες 97, 31; 179, 10; 363, 1.
- Γεννάδιος** σχολάριος καὶ καθολικὸς κριτής, C-poleos patriarcha (1453—1459) 315, 29; 317, 13; 323, 23; 329, 5.
- Γενοῦα** 67, 13, 15; 85, 20; 209, 1—13; 329, 25; 331, 1; 335, 2; 405, 27.
- Γενοῦζης**, Junus, classis Turcicae praefectus 415, 10—26; 419, 10, 30.
- Γενοῦται**, οἱ 35, 15, 17; 67, 17; 73, 4; 107, 29; 137, 25; 139, 4; 169, 10; 207, 16; 209, 25, 26; 243, 31; 291, 4; 307, 11; 315, 11; 329, 23; 331, 3; 347, 12; 417, 29; 419, 4.
- Γενοῦτης** 67, 13; 123, 17.
- Γερμανία** Gallia 67, 8; ἤτοι Φραγγία 85, 21.
- Γερμανοί** 41, 21; 205, 21 i. e. Γάλλοι Franci 67, 9; 93, 35.
- γερουσία** 43, 27.
- Γεώργιος** δεσπότης, κράλης Σερβίας (1427—1456), 257, 17—27; 263, 21; 271, 17, 24; 287, 29; 395, 23.
- Γεώργιος** ὁ σχολάριος 267, 21; 315, 29; vide et Γεννάδιος.
- Γεώργιος** ὁ Φιλανθρωπινός 259, 24.
- Γεωργίτζ-πεγς** 153, 30.
- Γλορέντζα** 279, 11.
- Γραικοί** 267, 7, 14, 25; 269, 1; 317, 29; 319, 3, 4, 24.
- Γρηγόριος** καὶ Γρηγόριος i. e. Nazianzensis et Nyssensis 269, 9, 10.
- Γρηγόριος** III. (1443—1450) 315, 5; 317, 30
- Δαβ.δ** psalmista 31, 16.
- Δαβίδ** ὁ Κουνηνός, βασιλεὺς Τραπεζοῦντος (1458—1461) 431, 3.
- Δαλμάται** 93, 34.
- Δαλματία** 179, 2.
- Δαμασκός** 91, 15—20.
- Δάν** unus ex 12 filiis Iacobi patriarchae 31, 6.
- Δάνειον** Thraciae urbs. cui nomen et Δανόγειον erat, in litore Propontidis sita inter Heracleam et Rhaedestum 73, 27.
- Δάνουβις**, ὁ Danubius 47, 12; 79, 24; 84

- 21; 123, 8; 149, 25; 169, 32; 177, 31; 257, 28; 259, 2; 233, 20; 275, 29; 295, 7; 433, 3, 8, 20; vide et Ἴστρος.
- Δέρκουσ (acc. pl.) Thraciae urbs in Ponti Euxini ore sita 245, 26.
- δεσπότης titulus honorificus ab imperatore Byzantino in principes extraneos collatus 259, 23—25.
- Δημήτριος Ἄγας 211, 12, 15.
- Δημήτριος, ὁ Μέγας, ἡ ἀκρόπολις 335, 15; 355, 5.
- Δημήτριος Κυδώνης 329, 7.
- Δημήτριος Λάσκαρις v. Λάσκαρις Λεοντάρις
- Δημήτριος ὁ Παλαιολόγος, quintus filius Manuelis II. Pal. 176, 10; 269, 21; 425, 16, 18.
- Δημητρίου ναός Thessalonicae 251, 15.
- δῆμος ὁ 69, 22, 24; 83, 31; 111, 16.
- Διαβολοσάγγελος nomen prorogium 73, 15.
- Διδυμότειχον 35, 11; 51, 21, 27; 53, 12; 309, 24, 28.
- Διπλοκίονιον 355, 4; Διπλοῦς Κίων 337, 2, 20.
- δομέστικος 43, 8; μέγας δομέστικος τοῦ φρασιάνου 251, 18 ὁ μέγας δομέστικος 383, 15.
- Δούκις ὁ Μοῦρτζουφλος Alexius V. (1204) 33, 8.
- Δούκας Μιχαήλ scriptoris avus paternus 47, 1.
- Δούκων, γένος τῶν 47, 7.
- δούκας, ὁ μέγας δούκας, δούξ 43, 19; 81, 23; 85, 21; 133, 19; 147, 5, 15; 209, 12; 247, 22, 23; 345, 7; 355, 19; 379, 1, 4, 11, 15, 19; 381, 3, 19, 29, 32, 33; 383, 25.
- Δραγούλις Vlad Dracul, Valachiae dominus (1431—1446) 253, 21—27; 255, 22; 259, 2—16; 263, 8—15; 273, 14.
- Δραπέριος Φραντζήσκος 405, 14—21; 407, 2, 26; 411, 19, 23.
- δρουγγάριος 201, 17.
- Δύστρα Dorostolon, Dristra, Silistra, 431, 19.
- Ἐβραῖοι 347, 8.
- Ἐβρενέξ 287, 25; v. Evrenez.
- Ἐκτωρ Priami, Troiae regis, filius 259, 20.
- Ἐζεκίας propheta 329, 16.
- Εἰρήνη (797—802) 33, 1.
- Ἐλαίας κόλπος sinus in Asiatico litore Aegei Maris 207, 14.
- Ἐλένη filia Ioannis VI. Cantacuzeni et uxor Ioannis V. Palaeologi 41, 22; 63, 4, 31; 65, 2, 8.
- Ἐλενόποντος 33, 23.
- Ἐλιέξ 39, 29; ὁ τοῦ Μανταχία Ἐλιέξ 113, 17; Μανταχία-Ἐλιέξ-πεγίς 115, 19; Μανταχίσις 115, 34; Μανταχίσις Ἐλιέξ-πῦγ 155, 7.
- Ἐλιέξ σιαροπτάρ 235, 24, 26; 237, 1.
- Ἐλλάς 177, 12.
- Ἐλλην 57, 29 Ἐλληνες 31, 11; 95, 17; 319, 10.
- Ἐλληνικά μαθήματα 267, 17.
- Ἐλληνίς 59, 15.
- Ἐλλήσποντος 33, 23; 35, 1, 8; 67, 14, 26; 133, 3; 147, 20; 149, 14; 225, 6; 279, 3; 299, 8; 307, 9, 10; 339, 11.
- Ἐνώξ 29, 5.
- Ἐνώξ 29, 9.
- Ἐξαμίλιον oppidum munitum in Chersoneso Thraciae situm 65, 20. 183, 33.
- Ἐξαμίλιον munimentum Isthmi Corinthii 279, 4—19.
- ἔξιωτής, ὁ vide Ind. verborum.
- ἔπαρχος 43, 18.
- Ἐπιβάται arx in litore Propontidis sita prope Selymbriam urbem 303, 21; 305, 9; 321, 25.
- Ἐρισσός Hierissos? urbs 181, 19.
- Ἐρμων, rivus Gedis-tal, 117, 21; 221, 16, 241, 24.
- Ἐρυθρά Θάλασσα 31, 9.
- Ἐρυθραία Asiae Minoris urbs in litore Maris Aegei sita in peninsula, quae ad Chium insulam vergit 231, 26.
- Ἐσέ Isa-beg I. 47, 4.
- Ἐσές Isa-beg II. 113, 16; Ἐσοαι 219, 9;
- Ἐσές Isa, secundus filius Baiazit I. Ilderim 101, 27; 113, 21, 24.
- Εὐβοία 75, 19; 147, 18; 149, 11; 249, 1; 251, 21.
- Εὐγένιος Eugenius IV. papa (1431—1447) 265, 19.

Εὔξεινος 131, 17; 189, 2; Εὔξεινος Πόντος 79, 3; 113, 1; 123, 4; 133, 10; Ποντικά μέρη 175, 10; 181, 18; Ποντική Θάλασσα 69, 7; 245, 24; 297, 28; 395, 18; 429, 8; Ποντικόν Πέλαγος 253, 14; Πόντος 131, 19; 307, 10; 321, 22.

Εὔρος ἄνεμος 197, 4.

\*Εὐρώπη 95, 15.

\*Εφέσιοι 105, 1; 115, 8, 29.

\*Εφεσος 33, 26; 35, 10; 39, 25; 47, 9; 109, 7, 10; 115, 5—32; 117, 11, 23; 119, 2—19; 121, 13—35; 123, 15; 133, 4; 141, 22; 153, 12; 189, 23; 219, 13, 221, 25, 32; 235, 7; 241, 25; 245, 9, 33; 267, 17.

Ζαβουλών 31, 5.

Ζάγανος, βεζιρής 275, 22; 301, 15; 373, 15, 20.

ζαρκολᾶς, 151, 27; 179, 20.

ζατρίκιον vide indicem verborum.

Ζεύς 73, 11; 151, 5.

Ζητούνιον Graeciae urbs, cui nunc *Lamia* nomen est 111, 24; cuius nominis urbem Ducas etiam alteram propius Thessalonicam in valle Strymonis sitam indicare videtur 127, 2; 239, 9—13; 245, 26.

Ζικχοί 91, 30.

Ζιπήνιον Transilvaniae urbs Sibiu, Hermannstadt 259, 11.

\*Ἡράκλεια τῆς Θράκης 73, 27. 271, 4.

\*Ἡρακλεῖδαι 375, 9.

\*Ἡρακλῆς 167, 25.

\*Ἡσαίας propheta 327, 19; 329, 16.

\*Ἡσαῦ veteris testamenti patriarcha 29, 16.

Θάσος insula 413, 31; 423, 10, 17.

Θεοδοσία δοιομάτης 369, 13.

Θεόδωρος Λάσκαρις (1204—1222) 33, 12.

Θεόδωρος Λάσκαρις (1254—1258) 33, 14; 49, 12.

Θεόδωρος ὁ Παλαιολόγος, Manuelis II. frater 71, 8, 30; 72, 10.

Θεόδωρος ὁ Παλαιολόγος Manuelis II. filius 85, 17; 137, 6, 10; 139, 23; 175, 8; 247, 6.

Θεόδωρος μαρκέσιος Μόντης Φεράρα 137, 7.  
Θεολόγος 161, 21—163, 8; 229, 28, 30; 231, 17—235, 13; Θεολόγος ὁ Κόραξ, 173, 2; 229, 16; Θεολόγος 163, 8.

Θεσσαλία 181, 18; Θετταλία 35, 21; 113, 16; 123, 24; 133, 11; 173, 27; 175, 9; 189, 16; 239, 7; 247, 10; 273, 25.  
Θετταλικάι δυνάμεις 39, 18.

Θεσσαλονικαῖοι 247, 19; Θεσσαλονικεῖς 247, 12, 27.

Θεσσαλονίκη 35, 21; 79, 1; 111, 23; 116, 4; 127, 7, 22; 157, 7, 14; 159, 23; 189, 19—25; 199, 30; 239, 9; 247, 7—249, 22; 251, 19.

Θῆβαι 247, 10; 279, 4.

Θολόγος vide Θεολόγος

Θραῖκαι, οἱ 93, 34; Θραῖκες 211, 29.

Θραῖκη 35, 11, 20; 47, 12; 53, 10, 19; 55, 20; 59, 32; 65, 14; 77, 29; 111, 20; 115, 11; 123, 10, 24; 125, 28; 133, 6, 141, 29; 147, 7; 155, 15; 157, 3; 165, 7; 167, 4; 169, 14, 31; 171, 33; 173, 8; 175, 16; 177, 9, 25; 179, 2; 185, 21; 193, 1; 203, 19; 213, 17; 219, 13; 245, 30; 249, 8; 263, 18; 265, 22; 273, 25; 275, 11; 281, 26; 295, 6; 297, 5; 413, 20; Θρακικάι δυνάμεις 39, 18; 49, 20; Θρακικός στρατός 153, 5; 185, 26; Θρακῶα μέρη 51, 7; 127, 1; 133, 2.

Θυάτειρα Asiae Minoris urbs in Lydia septentrionali sita, olim *Pelopia*, nunc *Akhisar* 221, 13; 239, 19.

Θύρεια, τὰ Asiae Minoris urbs inter Smyrnam et Ephesum sita 105, 1; 133, 4; 221, 25; 245, 32.

Θύραιοι 105, 1.

Θωμάς ὁ Ἄκινος Thomas de Aquino 329, 7.

Θωμάς ὁ Καντακουζηνός 261, 32.

Θωμάς ὁ Παλαιολόγος, filius Manuelis II. Palaeologi 175, 11; 279, 9; 425, 15.

Ἰάγαρις Μάρκος 231, 6.

Ἰάγγος vel Ἰάγκος Ioannes de Hunyadi regis Hungariae locum tenens (1446—1453) 271, 21—273, 29; 277, 8—32; 291, 9; 341, 23; 243, 6—21; 421, 25.

Ἰακώβ patriarcha veteris testamenti 29, 16; 31, 4; 271, 16.

- Ἰάκωβος v. Κατανέων
- Ἰάκωβος Πνευματικός 323, 26.
- Ἰάρεδ patriarcha Hebraeus 29, 8.
- Ἰγγλῆνοι i. e. Anglo-Saxones 79, 21—22; 205, 21; 209, 27.
- Ἰερεμίας propheta 341, 1; 357, 14; 387, 8; 391, 9.
- Ἰερόν et Ἰεροῦ Στόμιον exitus Bosphori Thracii in Pontum Euxinum 111, 25; 187, 2; totus Bosphorus Thracius 275, 28; 277, 1; 299, 2, 10; 297, 3; 337, 23.
- Ἰερουσαλήμ 327, 5; 387, 24; 391, 10, 14; νέα Ἰερουσαλήμ i. e. Κωνσταντινούπολις 391, 10.
- Ἰερόνυμος 269, 10.
- Ἰεσαί Turcorum princeps 39, 26.
- Ἰζλατιή Bulgariae vicus inter Sofiam et Philippopolin situs 273, 3; 413, 25.
- Ἰησοῦς Ναυῆ Hebraeorum dux veteris testamenti 31, 12.
- Ἰκόνιον, *Κοπυα* 117, 33; 141, 5, 8; 155, 20; 243, 7; 257, 4; 273, 28; 275, 3, 5.
- Ἰλλυρικὸς Illyricum 123, 24; 177, 25.
- Ἰλτρῆμ i. e. Fulgor, cognomen Baiaziti I. (1389—1403) 109, 29; 181, 13; 183, 9; 189, 15, 17; 191, 32; 193, 4; 199, 20; 219, 20; 257, 13; v. et Παγιαζιτή.
- Ἰμβρος insula 411, 35; 423, 10.
- Ἰμβριοι 403, 5.
- Ἰναχος 31, 10.
- Ἰνδοί 93, 33.
- Ἰουδαῖοι 31, 11; 49, 16, 18; 327, 13; 357, 15.
- Ἰούδας, υἱὸς Ἰακώβ 31, 5; 389, 5.
- Ἰούδας προδότης Χριστοῦ 271, 15.
- Ἰουλιανὸς cardinalis 267, 16.
- Ἰουστινιανὸς (527—565) 31, 25, 27.
- Ἰουστινιάνων, ἐκ τῶν v. Ἰωάννης Λόγγος. Ἰππόδρομος hippodromus C-poleos 69, 23.
- Ἰπραήμ 167, 33; 171, 20; 203, 1, 31; 283, 27.
- Ἰσαάκ veteris Testamenti patriarcha 29, 16.
- Ἰσαάκιος ὁ Ἄγγελος (1185—1195) 33, 7.
- Ἰσάκ-πασιας 283, 26, 34; 287, 28.
- Ἰσάχαρ 31, 5.
- Ἰσιδώρου ναὸς Chii insulae ecclesia 405, 19.
- Ἰσίδωρος metropolitanus Russiae episcopus 267, 19; et Poloniae Cardinalis 315, 8.
- Ἰσμαήλ Calliupoli praefectus 419, 30; 421, 15; 423, 21.
- Ἰσμαήλ Sinopensis Turcorum princeps 429, 9.
- Ἰσπανία Spania 209, 27;
- Ἰσπανοί 93, 35; 205, 21; Ἰσπανός 415, 18.
- Ἰσραήλ 271, 10; 357, 16; 369, 3.
- Ἰστρος 123, 23; 157, 4; 177, 10—28; 217, 15; 229, 2; 237, 28; 263, 25; 275, 22; 277, 23; 397, 9, 22; vide et Δά-νουβις.
- Ἰταλή 59, 15.
- Ἰταλία 67, 4, 8; 69, 2; 85, 20; 137, 7, 22; 139, 5, 6; 209, 26; 249, 12; 261, 21; 265, 16, 20, 24; 269, 28; 279, 15; 349, 31; 391, 16; 425, 15.
- Ἰταλοί 67, 9; 69, 28; 79, 22; 93, 35; 99, 32; 205, 21, 25; 207, 1; 227, 24; 267, 15, 26; 315, 14; 317, 29; 347, 11; 405, 25.
- Ἰταλὸς 409, 7.
- Ἰωάννης Δούκας Βατάτζης (1222—1254) 33, 13; 55, 12.
- Ἰωάννης VI. Καντακουζηνός (1347—1354) 35, 7; 41, 15, 22; 43, 3—27; 47, 17, 21; 49, 1; 51, 3—24; 53, 5—13; 55, 16—32; 57, 10, 30; 59, 20—29; 61, 10; 63, 5—21; 65, 3, 12, 16; 67, 1, 5, 20; 69, 25; 71, 1; 75, 2.
- Ἰωάννης ὁ Κομνηνός (1118—1143) 33, 3.
- Ἰωάννης IV. ὁ Κομνηνός Τραπεζοῦντος (1429—1458) 431, 4.
- Ἰωάννης Λάσκαρις (1258—1261) 33, 15; 49, 15;
- Ἰωάννης Λόγγος ἐκ τῶν Ἰουστινιάνων 331, 1—12; 343, 27; 347, 9—20; 353, 9; 355, 17; 357, 5, 23, 371, 25.
- Ἰωάννης V. Παλαιολόγος (1341—1391) 35, 6, 14; 41, 12, 21; 55, 27; 63, 31; 65, 1, 7; 67, 2, 8; 69, 22; 71, 7—22; 75, 14; 77, 4, 8. Ἰωάννης ὁ Γέρον 425, 10.
- Ἰωάννης VII. Παλαιολόγος (1390) 71, 28; 73, 1, 24; 83, 7—32; 85, 2, 13; 87, 1, 5; 89, 10; 113, 5; 173, 27; 175, 1.
- Ἰωάννης VIII. Παλαιολόγος (1425—1448) 85, 17; 129, 4, 12; 133, 27; 135,

- 4—15; 137, 6—139, 3, 15; 175, 7; 229, 13; 233, 6; 237, 10; 239, 5; 245, 23; 247, 6; 251, 24; 259, 24; 265, 16; 269, 21; 279, 14; 289, 28; 319, 17.
- Ἰωάννια.** τὰ 133, 20; 247, 11.
- Ἰωνος** 153, 6; Ἰωνεῖς 145, 18.
- Ἰωνία** 35, 17; 39, 25; 51, 14; 107, 28; 113, 17; 115, 1; 141, 30; 145, 18; 149, 29; 151, 31; 205, 6; 207, 15; 219, 14, 27; 241, 28.
- Ἰωσήφ** υἱὸς ex 12 filiis Iacobi patriarchae 31, 6.
- Ἰωσήφ II.** Κωνσταντινουπόλεως πατριάρχης (1416—1439) 139, 18; 265, 17.
- Καγιάπεγ** 305, 7, 10.
- Καγιατζήκ** 141, 18; v. Ἀρχαγγέλου φρούριον.
- Καϊνάν** 29, 6.
- Καισαρεία Καππαδοκίας** *Kayseri* 111, 5.
- Καλλιόπολις** *Galipoli Gelibolu* 39, 20; 41, 8; 51, 23; 53, 9; 115, 14; 123, 17, 19; 139, 24; 147, 9—21; 149, 2, 24; 171, 22; 177, 27; 181, 18—27; 183, 35; 185, 8; 197, 6—199, 5; 201, 32; 203, 28; 211, 18; 213, 24; 223, 33; 225, 1, 8; 227, 1, 20, 34; 237, 14; 241, 23; 245, 20; 263, 9; 275, 27; 281, 8, 33, 283, 2, 5; 299, 8; 403, 30; 409, 27; 411, 25; 415, 10; 419-1, 30; 421, 17.
- Κάλλιστος** papa Calixtus III. (1455—1458) 423, 9.
- κάμπος** τῆς Ἀδριανουπόλεως 283, 7.
- Καντακουζηνή,** ἡ υχορ Ioannis VI. Cantacuzeni (1347—1354) 53, 3, 17.
- Καντακουζηνός** gener Lucae Notara 383, 1; pater eius fuit μέγας δομέστικος 383, 15;
- Καντακουζηνός** Θωμᾶς, cuius sororem Georgius Brancoviū, Serbiae cales, in matrimonium duxit 261, 33.
- Καντακουζηνός** Ἰωάννης v. Ἰωάννης VI. Καντακουζηνός.
- Καντακουζηνός** Μιθθαῖος, filius Ioannis VI. Cant. 65, 4, 19.
- Καντακουζηνός** Στραβομύτης 239, 10.
- Καππαδόκαι** 137, 31; 279, 24.
- Καππαδοκία** 33, 22; 89, 6; 91, 132; 153, 29 ἡ ἄνω Καππαδοκία 175, 26.
- Καραιουλόκ** 163, 31.
- Καραιουσόφ** 281, 3.
- Καραμάν** quo nomine Ducas Turcorum principes, qui Iconii regnaverunt, appellat, etsi iis non semper hoc conditoris illius principatus nomen erat 119, 1—121, 17; 141, 4, 8; 155, 17, 21; 169, 11, 13; 171, 29, 33; 243, 8—245, 5; 255, 3—257, 8; 273, 24—275, 11; 281, 1, 3; 291, 10—292, 3; 295, 13, 18.
- Καράσμε** Phrygia Salutaria 109, 28. **Καράσμεριν** 293, 2.
- Καρασίς** 35, 2.
- Καρασούπαισις** 115, 2, 30; 117, 2.
- Καρατζία,** **Καρατζιάπεγ,** **Καρατζιάπεγς** 321, 21, 27; 327, 10.
- Κᾶρες** 177, 31.
- Καρία** 33, 20, 26; 39, 28; 75, 7; 101, 18; 109, 16; 113, 18; 115, 19; 117, 5; 143, 23; 144, 25; 155, 4; 401, 25; 403, 24; 419, 31.
- Καρμιάν** nomen principum Turcici principatus *Germian*, etsi hoc nomen conditoris illius principatus iis non semper erat 35, 1; 39, 22, 23; 96, 6; 113, 14; 119—121, 17; 143, 23.
- Καρμιάν** Ἀλυσάρ v. Ἀλυσάρ
- Καρύα** Μεγάλη vicus prope Adrianopolin 187, 14.
- Καταλάνοι** 209, 26 **Κατελάνοι** 41, 8; 415, 32.
- Καταλέων,** Ἀνδρέας καὶ Ἰάκωβος, ἐκ τῶν 207, 16.
- Καταφυγίσις,** ἐν τοῖς 301, 2.
- Καυκάσια** ὄρη 429, 22.
- Καφᾶς** ὁ *Feodosija* 209, 5; 315, 14; 427, 25.
- Καφατινοί,** οἱ 307, 11.
- Κελπάξησις** 219, 14.
- Κεράτιος κόλπος** 335, 16; 337, 21; 339, 1.
- Κιλικία** 33, 20.
- Κίλικες** 177, 31.
- Κίων** τοῦ Σταυροῦ 363, 20; 365, 15; τοῦ Μεγάλου Κωνσταντίνου 365, 6.
- Κλαζομεναί,** αἱ, 221, 26.
- Κόλχοι,** οἱ 425, 2; 427, 23.
- Κομάνων,** παρὰ τῶν 425, 1.



- κόμης 201, 17.  
 κομήτης 93, 27.  
 κομμέρκια 227, 32; 297, 29; κομμέρκιον  
 307, 14.  
 Κομνηνοί 33, 6.  
 Κομνηνός Ἀλέξιος vide Ἀλέξιος.  
 κονοσταῦλος 415, 16; 419, 31; μέγας κο-  
 νοσταῦλος 415, 11. μέγας κοντόσταυ-  
 λος 335, 29; 337, 2.  
 Κόραξ vide Θεολόγος.  
 Κόρινθος 425, 14.  
 Κορνηλία, Βαρνάβας δὲ 225, 28.  
 Κοσμίδιον 327, 9; 337, 21; 379, 14.  
 Κόσοβα 277, 24.  
 Κοτυάειον Kuthya 39, 21; 101, 22; 103,  
 12; 257, 1; 275, 2; 293, 1.  
 Κουλουμπότου Σπινέτας 421, 5.  
 Κουντούζης 71, 11—18.  
 Κούρτης 239, 21—241, 20; 245, 21.  
 Κρής 151, 9.  
 Κρήται, οἱ 233, 12, 28.  
 Κρήτη, ἡ 147, 18; 149, 11; 249, 1.  
 κριτῆς καθολικός 267, 22.  
 Κρόνος 73, 11.  
 Κυδώνης, Δημήτριος 329, 8.  
 Κύζικος 323, 5.  
 Κυκλάδαι νῆσοι 35, 15; Κυκλάδες 75, 19;  
 147, 10, 18; 415, 20; 427, 3.  
 Κύμη 141, 14.  
 Κυνηγός 345, 5; 349, 17.  
 Κύρικος Ἰουστινίας 407, 4, 34.  
 Κύριλλος, ὁ ἅγιος 269, 9.  
 Κύων, ὁ Οἰοιον constellatio 79, 23.  
 Κωνσταντῖνος ὁ Μέγας 31, 22, 24; 75, 29;  
 345, 14; 365, 6; 385, 29.  
 Κωνσταντῖνος VI. (780—797) 31, 27.  
 Κωνσταντῖνος XII. Παλαιολόγος (1448—  
 1453) 175, 9; 279, 2—13; 289, 16—29;  
 293, 8; 329, 22.  
 Κωνσταντινούπολις 33, 19; 125, 6; 127,  
 23; 129, 18, 26; 131, 3; 139, 23;  
 141, 5; 147, 26; 161, 16; 191, 9; 202,  
 24; 229, 3, 18; 251, 23; 265, 21; 269,  
 18; 283, 15; 293, 32; 307, 25; 309,  
 7; 311, 13; 315, 16; 321, 8, 15; 323,  
 6; 391, 14; 401, 22; 427, 8; 431, 5;  
 μητῆρ τῶν πόλεων 127, 9; ἡ Κωνσταν-  
 τίνου 43, 3; 47, 2; 57, 19; 61, 11;  
 77, 23; 83, 14, 25; 125, 34; 127, 21;  
 139, 28; 149, 19; 169, 3; 203, 22;  
 229, 12; 251, 27; 265, 25; 269, 30;  
 279, 18; 297, 4; 349, 15; 399, 7;  
 Κωνσταντίνου 133, 9; 175, 4, 12; 197;  
 11; 235, 30; 399, 9 Πόλις 33, 12, 17;  
 57, 7, 31; 61, 3; 63, 8; 67, 8, 10, 20,  
 27, 71, 2; 73, 8, 21; 75, 8; 77, 21; 79,  
 1, 6, 17; 81, 28; 83, 32; 85, 3, 12; 87,  
 1, 6; 89, 11; 111, 17, 24; 129, 12  
 20; 131, 5, 16; 133, 2; 137, 9, 31;  
 161, 7, 31; 203, 21; 231, 13—28;  
 233, 15; 235, 12; 239, 6; 247, 9, 14;  
 253, 6, 11; 289, 26; 293, 21; 297, 3—  
 299, 26; 305, 33; 307, 3—309, 12; 313,  
 3—23; 315, 1; 317, 4; 319, 20; 321,  
 9, 29; 325, 29; 327, 1—329, 24; 331,  
 11; 333, 11—21; 335, 8; 337, 14; 341,  
 20; 343, 19; 345, 3—347, 26; 351  
 14, 23; 361, 20; 365, 11; 369,  
 12; 371, 23; 373, 31; 377, 5; 385,  
 9—13; 391, 13; 393, 22, 24; 395, 1,  
 31; 399, 11—19; 401, 6, 13; 413, 11;  
 419, 1, 8, 18; 425, 10; 427, 6, 9; Con-  
 stantinopoli 437, 4.  
 Κωνσταντινουπόλεως μοναὶ καὶ ναοὶ  
 Δημήτριος ὁ Μέγας 335, 15.  
 Μαγγάνων 399, 17.  
 Μιχαὴλ τοῦ ταξίαρχου 303, 3.  
 Μωκίου ἁγίου 75, 28.  
 Νέας, ὁ ναὸς τῆς 45, 18.  
 Ὀδηγητρίαις 67, 28; 355, 6.  
 Παμμακαρίστου 159, 29; 197, 2.  
 Παντοκράτορος 315, 28; 399, 16.  
 Πάντων τῶν ἁγίων 75, 25—26.  
 Περιβλέπτου, τῆς 69, 25; 233, 5.  
 Πηγῆς 231, 23.  
 Προδρόμου, Πέτρα Μεγάλου 363, 3.  
 Σοφίας, Μεγάλη Ἐκκλησία 31, 26;  
 315, 5, 25; 317, 23, 28; 323, 18, 30;  
 327, 13; 363, 16, 27; 395, 3, 17; 375,  
 10, 29.  
 Στοῦδιου 137, 3.  
 Τεσσαράκοντα ἁγίων 75, 27.  
 Χώρας, μονὴ τῆς 339, 25; 363, 3.  
 Κωνσταντινουπόλεως Πύλαι  
 Βασιλική 233, 12, 29; 345, 5; 355,  
 20; 371, 6; 377, 10.

- Κερκοπόρτα 353, 19.  
 Μικρά, ἡ Πόρτα 355, 5.  
 Ξυλίνη Πόρτα 355, 21; Ξυλόπορτα 327, 7, 8; 355, 3.  
 Ὀδηγητριάς, μικρὰ τῆς 67, 28.  
 Πηγῆς, Πύλη τῆς 233, 1.  
 Ῥωμανοῦ, τοῦ ἁγίου 339, 16; 343, 25; 369, 21.  
 Χαρισσοῦ, ἡ Πύλη τοῦ 361, 10; Χαρσοῦ 359, 19; 369, 21; 377, 11; i. e. Χαροῖου.  
 Χρυσεία Πύλη 75, 22, 30; 77, 5. Χρυσῆ 327, 7; 335, 14; 355, 3, 14, 23; 425, 10.  
 Ὁραία Πύλη 333, 22; 355, 5, 21, 22.  
 Κωνσταντινουπολίται 307, 11. Πολίται 57, 7; 73, 5; 83, 4, 17; 91, 23; 127, 28; 135, 3; 231, 17; 327, 2; 333, 13; 335, 5.  
 Κῶς, ἡ νῆσος 403, 27; 407, 19.
- Λάζαρος, κράλης Σερβίας (1372—1389) 35, 25; 37, 22; 39, 10—14; 93, 3; 97, 10; 193, 18; 127, 14; 257, 12—17; 397, 2.
- Λάζαρος, δεσπότης Σερβίας i. e. Stephanus (1389—1427), filius Lazari 247, 1.
- Λαζοί 163, 31.  
 Λακεδαιμόνες 35, 17.  
 Λακεδαιμονία i. e. Mistrae despotatus 71, 30; 79, 2; 137, 11; 173, 27; 175, 8; 177, 12; 267, 21; 425, 20.
- Λάμεχ 29, 10.  
 λαμπαδίας, κομήτης 95, 2.  
 Λάμψακος, *Lapseki* 39, 20; 65, 15, 18; 123, 15; 147, 20; 149, 15; 185, 8; 213, 3, 25; 223, 28, 31; 225, 8.
- Λαοδίκεια 39, 25, 26; 109, 27; 243, 16.  
 Λαράνδων, ἡ πόλις τῶν 275, 6.  
 Λαρανδινοί, οἱ 275, 7.  
 Λάσκαρις vide Θεόδωρος, Ἰωάννης  
 Λάσκαρις Λεοντάρης Δημήτριος 113, 3; 157, 11—159, 26; 173, 25; 175, 1—8; 181, 13, 25; 183, 5, 35; 195, 13—199, 8; 201, 32.
- Λατίνοι 33, 10, 17; 69, 20; 87, 15; 99, 18; 207, 6, 11; 227, 24; 247, 28; 249, 12; 267, 23; 269, 7, 11; 315, 15; 317, 20; 329, 10, 13; 331, 12; 347, 14, 20; 355, 19; 359, 8; 373, 6; 393, 14; 409, 9; 413, 17.
- Λατίνος *catholicae fidei adhaerens* 325, 10.  
 Λατίνος Ἰσπανός 415, 18.  
 Λαχανᾶς Παλαιόλογος 173, 2; 231, 5.  
 Λεοντάριος Λάσκαρις Δημ. vide Λάσκαρις Λεοντάρης Δ.  
 Λέσβιοι 145, 31; 403, 5; 417, 1, 2; 421, 16; Λέσβιος 147, 26.  
 Λέσβος 51, 18; 73, 31; 75, 17; 109, 1; 147, 26; 207, 14; 337, 10; 405, 12; 411, 29—415, 5; 419, 5, 14; 421, 3, 13, 20; 423, 2—21; 427, 26; 433, 24; 435, 3.  
 Λεví 31, 5, 7.  
 Λέων ὁ Σοφός (886—912) 75, 26.  
 Λήμνια κακά 197, 1.  
 Λήμνιοι 403, 5, 419, 27; 421, 10, 16; 423, 2.  
 Λήμνος νῆσος 75, 17; 111, 15; 159, 28; 161, 31; 173, 24; 175, 13; 191, 10; 213, 49; 247, 9; 331, 10; 411, 33; 419, 32—421, 19; 423, 10.
- Λιβύη 95, 16.  
 Λιβυστικός *Libycus* 165, 23.  
 Λόγγος vide Ἰωάννης.  
 Λοπάδιον 119, 12; 213, 6, 28; 223, 12; 245, 31.
- Λουγδοῦνος 319, 16.  
 Λυαῖος *miles gigas victus interfectusque a sancto Nestore benedictione sancti Demetrii confirmato* 53, 30.  
 Λυδία 33, 21, 27; 39, 30—33; 103, 26; 113, 15; 151, 31; 153, 25; 205, 27; 207, 23; 221, 11; 281, 22.
- Λυδοί 153, 6.  
 Λυκάονες 177, 30.  
 Λυκαονία 33, 21; 111, 5; 175, 27;  
 Λυκία 33, 23; 39, 28; 101, 18; 113, 18; 145, 25, 401, 25.  
 Λύκιοι 177, 31.  
 Λυκοστόμιον *Danubii os*; Κελλίων *Chilia urbs* 427, 24.
- Μαγεδών ἐπαρχία 33, 28,  
 Μαγίστωρ v. Μαῖστωρ.  
 Μαγνησία ἐν Συπύλῳ *Manisa* 33, 14; 39, 32; 103, 25; Μαγνησία 33, 27; 153,

- 3; 207, 15; 245, 32; 277, 14, 22; 281, 19, 32.
- Ματθαῖος ὁ Καντακουζηνός** v. **Κατακουζηνός Ματθαῖος**.
- Μαθουσαλά** 29, 9.
- Μαϊάνδρος ποταμός** 39, 28; 177, 20; 121, 25.
- Μαινομένου Κάμπος** planities prope Magnesium urbem sita (v. G. Pachymeres ed. Bonn II 314, 2) 119, 14, 141, 16; 207, 4.
- Μαῖστωρ, ὁ Μέγας** 143, 16; 145, 1, 26; 155, 1; 403, 9, 14.
- Μαϊώτιδος λίμνη** 329, 27.
- Μακεδονικαί πόλεις** 127, 6.
- Μακεδονία** 43, 4; 125, 28; 127, 6; 157, 3; 173, 8.
- Μακεδόνων Ἰλαι** 43, 8.
- Μακεδών, νέος Mechemet** II. 339, 8.
- Μαλατέστα, κόντε** 137, 8, 10.
- Μαλελεήλ** 29, 7.
- μαμάτιμ** litterae propheticae 401, 11.
- Μάμαλος** arx in litore maritimo Cariae provinciae sita 117, 4, 5.
- Μανουήλ ὁ Κομνηνός** (1143—1180) 33, 4.
- Μανουήλ ὁ Παλαιόλογος** (1391—1425) 71, 8, 30; 73, 9—10, 28; 75, 12; 77, 3—20, 79, 15; 81, 28; 83, 7—27; 85, 1—14; 89, 11; 111, 12, 15; 127, 25; 129, 9, 14; 133, 7, 26; 135, 4, 9; 137, 23; 139, 3; 157, 39; 163, 4; 167, 15; 173, 1; 175, 6; 189, 11; 201, 9; 229, 8, 13, 20; 231, 20; 235, 19; 237, 7, 24; 247, 7; 297, 25.
- Μανταχίας** quo nomine Ducas more Turcico principes Turcici *Mendese* principatus nuncupat, etsi non omnibus hoc nomen conditoris illius principatus erat 33, 26; 97, 6; 113, 17; 115, 19, 33; 143, 23; 145, 29.
- Μανταχίας Ἐλιέζ-πεγ** 155, 7.
- Μαρία** tertia uxor Ioannis VIII. Palaeologi 139, 16; 269, 20.
- Μαρία** soror Ioannis V. Pal. uxorque Francisci Gattilusii, Lesbi domini 67, 25.
- Μαρία Lazari, filia Serbiae principis, una ex uxoribus Bayaziti I.** 39, 14.
- Μάρκος** vide Ἰάγαρις
- Μάρκος, ὁ Ἐφέσου** 267, 15; 269, 4.
- Μάρω altera filia Lazari, uxorque Vulci** 257, 16.
- Ματθαῖος Καντακουζηνός filius Ioannis VI. Cantacuzeni** 65, 4, 19.
- Μαυρίκιος** (582—602) 75, 28.
- Μαχμούτ-πασίας** 413, 27; 435, 11, 16, 23.
- Μαχομέτ, Μαχουμέτ** vide **Μεχεμέτ**.
- Μαχράμιον** 417, 4; vide Ἰασός.
- Μεδιόλινα** 85, 19.
- Μέθυμα** 423, 21.
- Μεθώνη** 85, 18, 25.
- Μελάινα κόμη vicus prope Prusam situs** 169, 20.
- Μελανούδιον pars Mitylenarum urbis** 435, 13.
- μεσάζων** 141, 26; 165, 13; 203, 5; 229, 25; 245, 35; 261, 10; 283, 29, 34; 293, 11, 309, 1; 329, 9; 349, 9; 415, 2.
- Μεσαύλιον τόπος vicus inter Smyrnam et Ephesum situs** 119, 17; 221, 34.
- Μεσημβρία** 245, 25; 321, 22.
- Μεσηνή κώμης vicus inter Constantinopolin et Adrianopolin situs; nunc Misini** 395, 3.
- Μεσοποταμία** 29, 15.
- Μεχεμέτ I.** (1413—1421) 101, 27, 30; 103, 7; 113, 19—25; 123, 2; 129, 27—131, 31; 155, 14; 157, 1—13; 159, 33; 165, 4—21; 171, 14; 196, 26, 31; 203, 18, 22; 209, 9, 14; 211, 4; 297, 22, 24; **Μαχομέτ-πεγ** 167, 30; **Μαχουμέτ** 129, 16, 22, 25; 133, 2—9; 139, 24; 141, 1—143, 29; 145, 2—27; 147, 11; 149, 24; 151, 20, 30; 153, 4, 28; 157, 17—159, 30, 34; 161, 4, 24, 29; 163, 10, 19; 165, 26; 167, 6; 229, 23; 231, 1; 373, 14; **Μαχούμετ** 141, 7; 229, 25, 27; **Μεχέμετ** 201, 20; 235, 21; **Μεχεμέτ-πεγ** 165, 15; **Μοχάμετ** 171, 30.
- Μεχεμέτ II.** (1451—1481) 275, 18—277, 21; 283, 28; 289, 2; 291, 15—293, 4; 295, 12, 25; 257, 32; 301, 1; **Μεχέμετ** 291, 15; 293, 13—31; 297, 13; 303, 10, 18; 317, 21; 331, 10; 337, 9; 343, 8.
- Μήλος νήσος** 147, 13.
- Μιχαήλ VIII. Παλαιολόγος** (1261—1282) 33,

- 16, 18, 24; 49, 13, 19; 205, 24; 319, 17; 401, 3, 5.
- Μηγαλήλ IX. Παλαιολόγος (1294—1320) 35, 5.
- Μίλτζας ὁ Γέρον, *Valachiae dominus*, *Mircea cel Bătrîn* (1386—1418) 123, 6; 189, 14; 251, 23; 253, 4, 5, 17.
- Μιτυληναῖοι 291, 4.
- Μιτυλήνη 51, 17; 73, 32; 81, 25; 107, 30; 143, 23; 247, 2; 395, 17; 403, 30; 409, 24; 413, 5—34; 415, 27, 30; 419, 5; 435, 2, 11.
- μόδιος 85, 6; 405, 7.
- Μονεμβασία 35, 17; 427, 1.
- Μονοδένδριον 365, 12.
- μονοχίτωνες 151, 11; 153, 10; 167, 25.
- Μόντης-Φεράρα, μαρκέσιος 137, 7.
- Μοράτ *vide* Μουράτ
- Μουράτ I. (1359—1389) 35, 19; 37, 9, 24, 39, 10; 71, 23; Μωράτ 71, 6—16.
- Μουράτ II. (1421—1451) 167, 13, 16; 171, 26; 173, 10; 181, 22; 183, 21, 31; 185, 1—14; 201, 11, 25; 203, 5—205, 3; 211, 3, 11; 213, 7; 229, 5; 231, 4, 21, 24; 235, 4, 29, 31; 237, 2—25; 243, 23, 31; 253, 6, 24; 255, 4—24; 257, 29; 259, 21; 261, 10; 263, 4, 25; 269, 22, 25; 271, 29—279, 19; Μουράτ-τεγ 165, 9; Μωράτ 167, 10—25; 169, 12, 20; 171, 14, 30; 275, 2; Μωράτ 153, 4, 28; 209, 22; 211, 20; 213, 26—223, 29; 225, 3—227, 20; 229, 1, 15; 231, 5, 10, 22; 235, 20, 21; 241, 22; 245, 11—23; 247, 8; 249, 7—27; 253, 10, 17; 255, 26—257, 9; 259, 1—15; 281, 3, 7; 235, 1; 239, 2; 291, 16, 18; 297, 18; 303, 13; *vide et* Τούρκος, ὁ.
- Μουσηῆς *vide* Μωσηῆς.
- Μουσουλμάν *i. e.* *Suleyman I.* (1403—1411) 101, 27; 111, 17; 115, 11, 13; 117, 18, 23; 119, 12—121, 33; 123, 13—125, 22; 133, 5; 135, 4; 149, 15; 199, 24; 219, 12, 243, 13.
- Μουσουλμάνοι,-νος 77, 22—25; 144, 15; 149, 26; 173, 17; 187, 31; 197, 28; 199, 5; 299, 14.
- Μουσταφᾶς *filius* *Bayaziti I.* 101, 28; 113, 22; 155, 27, 31; 157, 4—159, 34; 161, 4, 30; 163, 1; 173, 9, 23; 175, 14, 16; 181, 13; 183, 2—185, 23; 187, 12, 20; 189, 6; 191, 26; 193, 15—197; 19; 201, 15, 33; 211, 15—215, 16; 217, 9, 18; 221, 19; 223, 21—227, 16, 229, 2; 231, 2; 239, 16; 241, 32; 247, 9.
- Μουσταφᾶς *filius* *Mechemeti I.* 235, 22; 237, 19.
- Μουσταφᾶς τοῦ Ἀτῆν 219, 21, 27; 221, 24—223, 9.
- Μουσταφάδες *illi tres supra memorati* Μουσταφᾶς 237, 21.
- Μουσταφᾶς *vide* Περκλιτζία Μουσταφᾶς
- Μοχάμετ *vide* Μεχεμέτ.
- Μπεργονία *Burgundia* 81, 23.
- Μυλασέων, τὴν 109, 16; ἀπὸ τῶν Μυλάσων 109, 26 *Mylasa, Asiae urbs, in Caria sita, nunc Milas.*
- Μυσία 33, 59; 75, 7; 323, 3.
- Μυσοί *i. e.* *Bulgari* 49, 8; *Vlachi* 189, 14.
- Μωμέδ *propheta* 39, 9; 135, 11; 291, 13; 415, 23; Μωάμεθ 375, 30; 393, 26.
- Μωράτ *vide* Μουράτ.
- Μωσηῆς (1411—1413) 101, 28; 113, 21, 123, 1—131, 28; 133, 1; 141, 5; 199; 24; 203, 17, 25; Μουσηῆς 189, 10.
- Μωϊσηῆς 31, 7, 10.
- Ναβονχοδονόσωρ *Mechemet II.* 315, 2; 327, 5.
- Ναύρα 35, 16; 139, 22.
- Νοξία *i. e.* *Cyclades insulae quae a Naxi-insulae domino regebantur* 51, 18; 147, 9.
- Νδάνος *vide* Ντάνος.
- Νέος, ὁ ναός 45, 18.
- Νεφθαλεῖμ 31, 5.
- Νέγρω, Σαλγρούζω δὲ 123, 17.
- Νεόφυτος, πνευματικός 325, 6, 21.
- Νῆσαν, τὸ *Naisus Niš* 277, 24.
- Νῆσος *i. e.* *Πελοπόννησος* 265, 22.
- Νίκαια *Isnik* 33, 13; 39, 27; 103, 19; 237, 1, 16; 267, 19.
- Νικόλαος V. *papa* (1447—1455) 317, 30; 343, 5.
- Νικομηδία, 103, 19; 301, 3.
- Νικόπολις *Bulgariae urbs in Danubii litore sita* 79, 26; 149, 25; 259, 2.
- Νινευῖται 83, 2.

- Νοβόπριδον Serbiae urbs; Novo Brod : 263, 1.
- νόμισμα, 85, 7; 500 νομίσματα=15.000 ἀργύρια λεπτά 207, 25.
- νόμος Ἀραβικός 87, 4.
- νόμος πολεμικός 99, 3—7.
- Νοταρᾶς Λουκάς, μεσάζων καὶ μέγας δούκας 129, 11; 245, 35.
- Νοταρᾶς Νικόλαος, διερχομένης 129, 8.
- Ντάνος I. Valachiae dominus (1385—1386) Νδάνος 253, 5..
- Ντάνος II. Valachiae dominus (1420—1431) 247, 1; Νδάνος 253, 11—255, 2.
- Νύμφαιοι 105, 1.
- Νύμφαιον urbs in Lydia sita; *Nif* 117, 21; 141, 19; 143, 14; 207, 5; 241, 25; 243, 17; 263, 14.
- Νῶε 29, 3, 11; 325, 24.
- Ξέρξης (486—465) 91, 34; 95, 16; 339, 7, 10.
- Οθμάν (1299—1326) 35, 3, 10; 181, 4; Ὀτμάν 155, 25; 169, 30; 171, 12; 175, 20; 177, 29; 183, 29; 189, 7, 18; 199, 15; 245, 6; 291, 1; 293, 13, 19; 401, 3, 4.
- Οθμάν Παγιατζήτ 229, 8.
- Οθμανίδες 117, 3.
- Ὀθμάνιοι 181, 6.
- Οθμάνων, τῶν 111, 9; 217, 9; Ὀτμάνων τῶν 219; 4; 401, 1, 7; Ὀτμάνιοι 147, 5.
- Ὀμοῦρ quo nomine Ducas duo vel etiam tres principes Aīdin principatus indicare videtur, unus qui tempore Ioannis V. Palaeologi et Ioannis VI. Cantacuzeni trans Hellespontum incursiones faciebat 35, 9; 55, 21, 23; et fortasse idem Homur Ioanni VI. Cantacuzeno auxilio profectus est 51, 11; 53, 1; et postea contra fratres Rhodi insulae apud Smyrnam fortiter pugnans mortem obiit 53, 22; 55, 15; 103, 31; alter Ὀμοῦρ i. e. Omer II. cui Timur Lenk paternum principatum ei a Bayazito I. direptum restituit 113, 16; 115, 18, 23; 117, 12, 15; 219, 8, 10, 16.
- Ὀμοῦρ-πεγίς procerus consiliarius Muratj II. 211, 14; 213, 29.
- Ὀρούτζ-πεγίς 213, 29.
- Ὀρχάν (1326—1362) 35, 10, 18; 55, 29; 57, 1, 6; 59, 1—18; 61, 1; 63, 27; 65, 18; 71, 5; 75, 2; 199, 17; 297, 18.
- Ὀρχάν Bayaziti I. filius 101, 28.
- Ὀρχάν Constantinopoli capta occisus est 289, 33; 293, 13—295, 16; 379, 1—14.
- Ὀρχάν Sarchani proles 113, 16.
- Ὀτμάν vide Οθμάν
- Ὀτμάνιοι vide Ὀθμάνων.
- Οὔγγρια 79, 16—21; 255, 24; 259, 1, 11; 261, 19, 21; 263, 10, 21; 271, 19—273, 19; 275, 20; 291, 9; 343, 4, 12; 397, 16, 32.
- Οὔγγροι 81, 15, 17; 87, 5; 259, 5; 263, 22—27; 271, 31—273, 23; 275, 22—29; 277, 28, 30; 287, 32; 295, 7; 299, 6, 13; 397, 20; vide Οὔνοι
- Οὔγγρος 307, 24; 343, 3.
- Οὔζοῦν Χασάν (1453—1478) 425, 3; 429, 19.
- Οὔνοι 93, 34; 165, 6; 169, 32; 177, 23; 179, 30; 433, 7; vide et Οὔγγροι.
- Παγιαζήτ I. Ἰλτερήμ (1389—1403) 37, 29; 39, 3—36; 71, 11; 75, 1, 6, 14; 77, 1; 79, 26; 81, 11; 83, 8, 13; 85, 1—3; 87, 2, 5, 33; 89; 15, 22, 25; 91, 19; 93, 1—15; 95, 28—103, 4; 105, 2; 109, 29; 111, 13; 113, 19; 115, 3; 119, 4; 135, 4, 15; 141, 6, 8; 155, 28; 175, 17; 219, 21; 229, 9; 249, 10; 257, 12; 425, 11.
- Παγιαζήτ Οθμάν 229, 7 v. Ἰλτερήμ.
- Παγιαζήτ, βεξίρης 141, 24—143, 8; 149, 17; 153, 5, 25; 161, 23—28; 165, 14—22; 167, 3—33; 169, 21, 24; 171, 20, 22; 173, 10; 185, 11—195, 1; 201, 13, 31; 203, 4, 11; 209, 20; 211, 14; 229, 26; 231, 1—10; 239, 15; 241, 32.
- Παγιαζήτ, ἀδελφός τοῦ Τζινεήτ 121, 2; 243, 4; 245, 13, 17,
- Παλαβιτζίνος, Περσιβάς 243, 31.
- Παλαιολόγοι 69, 17; 205, 25; 319, 18; 401, 2. vide Ἀνδρόνικος II., IV., Δημήτριος, Θεόδωρος, Θωμάς, Κωνσταντῖνος

- ΧΙΙ., Ἰωάν. νης V., VII, VIII., Μανουήλ II., Μιχαήλ VIII. et IX.
- Παλαιολόγος Λαχανᾶς 173, 3; 231, 5.
- Παλαιολόγος Πρωτοστράτωρ 383, 16.
- παλάτιον i. e. summi magistratus 69, 24; 111, 16; 265, 23.
- παλάτιον μέγα magnum palatium 43, 22 -- 23; 355, 6.
- Πάλδα 337, 7.
- Παμφυλία 33, 22; 75, 14—15; 77, 2; 101, 29; 243, 3; 411, 26.
- Πάνιδος 73, 27; 77, 30; 111, 25.
- Πάρος νῆσος 147, 13.
- Πασκεοέν Rumelihisar 301, 10; 309, 18.
- Πάτρις urbs 279, 11.
- πατρίκιος, βεζίρης 165, 13; 167, 33; 413, 27, 50.
- Παφλαγονία 33, 19; 35, 2; 55, 29; 101, 28, 199, 15; 235, 26; 323, 3; 391, 17.
- Πέγσιαρι Asiae Minoris urbs *Begshehir* 257, 3.
- πεξεστάνιον 427, 10.
- Πελογράδω 263, 14, 28, Vide et Βαλόγραδον.
- Πελόπιδες 43, 24.
- Πελοπόννησος 35, 16; 85, 4; 111, 24; 139, 21, 24; 239, 8; 279, 1; 321, 6; 335, 2; 345, 22; 395, 15; 423, 26; 425, 14, 17; 427, 5. τοῦ Πέλοπος 85, 16; Νῆσος 265, 22.
- Πέργαμος, urbs *Bergama* 33, 27; 103, 22; 119, 14; 141, 11, 245, 31.
- Πέργαμος ποταμός 417, 3.
- Πέργη urbs 77, 2.
- Περιθεώριον Peritheorion, Thraciae oppidum 227, 31.
- Περκλητζία Μουσταφᾶς 151, 25.
- Πέρσαι 125, 33; 377, 2; 391, 15; Tatarsi Timuris-Lenki 39, 24, 29; 99, 17; 101, 14, 17; 109, 31; 211, 8; 163, 31; 165, 6, 19; 199, 73; Turci 99, 5.
- Περσία 365, 12; vastum imperium Timuris-Lenki 87, 23, 24; 91, 19, 29; 109, 31; 111, 6; 169, 11; Περσίδος, ἐκ, 175, 25; ἡ Περσικὴ γῆ 95, 21; Περσικοὶ πόλεμοι 345, 14; Περσίς 429, 19.
- Περσιβάς Παλαβιτζίνος 243, 31.
- Περσοτοῦρκοι 163, 30; Vide et Τουρκοπέρσαι
- Πέτρα, μονή 363, 3.
- Πετρώνιον arx in promontorio Cariae sita 155, 5.
- Πετροῦ, φρούριον ἀγίου ἀποστόλου 53, 15; 155, 5, 13.
- Πήγασος 281, 25.
- πιγκέρνης 235, 24; 403, 31.
- Πισιδία 33, 23.
- Πλατέα 355, 3.
- Πλούτων 73, 11.
- ποδεστάς 209, 7.
- ποδεστατία 209, 12; ποδεστάτος 373, 23.
- Πόλις vide Κωνσταντινούπολις.
- Πολῖται vide Κωνσταντινουπολίται.
- Πολωνία 315, 8.
- Ποντικά, Ποντική, Ποντικόν, Πόντος, vide Εὐξείνος
- Ποντοηράκλεια Eregli 301, 3.
- Πόρτα aula militaris Bayaziti I. 81, 11.
- Ποσειδῶν 73, 11.
- Ποταμός i. e. Δάνουβις 155, 31; 259, 16, 21; 263, 30; 271, 27, 38; 273, 11, 21; 275, 13; 397, 20, 31.
- πρίγκιψ Ἀχαΐας 133, 20; 139, 21.
- Προβέντζα 85, 20.
- Προμηθεύς 167, 2.
- πρόνοια 179, 12.
- Προποντις 133, 11; 187, 2.
- Προῦσα, *Bursa* vel *Brusa* 35, 10; 39, 23, 36; 57, 26; 61, 5; 77, 5; 87, 7; 89, 9, 23; 103, 15, 19; 111, 3; 117, 30; 119, 12; 125, 19; 129, 16; 131, 31; 135, 6; 141, 2, 6; 155, 18; 169, 19, 22; 171, 16, 23; 185, 5; 201, 26; 203, 22; 213, 27; 235, 27, 32; 237, 20; 245, 30; 255, 20, 23; 257, 1; 273, 26; 275, 2, 11, 19; 283, 31, 35; 237, 16; 427, 13.
- Προσαεῖς, οἱ 117, 30.
- Πύλης, Μιχαήλ 135, 6—11.
- Πύργιον Lydiae arx in pede Tmolii montis sita 117, 25; 223, 10.
- Πρωτοστράτωρ 271, 21; 273, 16; 331, 6; 363, 10, 383, 16.
- Ῥαούλ 45, 9, 11.
- Ῥαχία 407, 22, 23.

- \*Ρεδαιστός urbs *Rodosto*, Tekirdag 53, 11; 73, 27.
- \*Ρόδιοι 247, 2; 291, 4.
- \*Ρόδος νῆσος 53, 13; 75, 17; 143, 17, 24; 145, 6; 155, 10; 401, 23—27; 407, 16; 423, 10—18; 427, 26.
- \*Ρουβίμ 31, 5.
- \*Ρύτζος, ναύαρχος βενέτικος 309, 19.
- \*Ρωμαϊκόν μάθημα 267, 23.
- \*Ρωμαϊκός 235, 9.
- \*Ρωμαῖοι, οἱ Byzantini 33, 21; 35, 41; 39, 20; 41, 18, 24; 47, 11, 15, 23; 49, 3—26; 51, 3—19; 53, 18; 55, 14—32; 57, 16; 59, 1, 2, 27, 32; 61, 4—26; 67, 1, 11, 14; 69, 20; 73, 7, 19; 75, 4; 85, 27; 87, 3, 4, 14; 99, 4; 103, 16, 24; 113, 7; 127, 31; 129, 2—10; 139, 8; 157, 20, 21; 161, 25, 30; 163, 4, 20; 165, 6, 13; 167, 29; 169, 10, 14, 31; 171, 29; 177, 13; 179, 4, 20, 30; 181, 26; 183, 13, 27; 185, 2; 187, 30, 34; 189, 3, 7; 193, 25; 195, 22, 24; 197, 13; 199, 32; 201, 2; 203, 12, 20; 207, 4—28; 209, 8; 213, 20; 231, 2; 237, 10; 247, 28, 30; 249, 11; 251, 12; 253, 10; 265, 26; 289, 15, 31; 293, 7—295, 31; 297, 3; 299, 5; 303, 7—15; 305, 1—15; 313, 4, 8; 317, 3; 321, 29; 323, 4; 329, 10; 331, 15—18; 339, 12; 343, 18; 345, 2; 349, 8; 353, 1—21; 355, 19; 357, 8—359, 21; 363, 17—365, 20; 369, 23—371, 1; 379, 9; 409, 10; 413, 17.
- \*Ρωμαῖοι *Romani* 343, 4.
- Ρωμαῖος 235, 4; 239, 15.
- \*Ρωμᾶνοι, οἱ 79, 25.
- \*Ρώμη 265, 18; 315, 3; 423, 8.
- \*Ρωσία 133, 27; 255, 26; 267, 19; 315, 8.
- Σαβά *Arabiae regio* 341, 2.
- Σάβα rinus 263, 20.
- Σαβούτζιος, filius *Murati I.* 37, 28—34; 71, 11.
- Σαλγρούζω δὲ Νέγρω 123, 17.
- Σαλουταρία 243, 15; 275, 3; τῆς Φρυγιάς 293, 2;
- Σαμαρχάντ *Bukhara* 91, 29.
- Σάμος 51, 18; 151, 17; 153, 23; 241, 18.
- Σαμοθράκη 419, 21; 423, 10, 16.
- Σάξων, τῶν i. e. *Saxonum* 87, 15; 273, 17, 19; 277, 7.
- Σάρδεις 39, 31; 103, 27, 117, 21; 243, 16.
- Σαρητζία 257, 25; 259, 22; 275, 21; 281, 6; 301, 16.
- Σαρχόν quo nomine *Ducas principes regni Turcici Sarukhan* nuncupat, etsi non omnibus hoc nomen conditoris illius regni erat 33, 28; 39, 34; 97, 5; 113, 15; 207, 23.
- Σαούλ 31, 14.
- Σατάν 45, 10.
- Σεβάστεια Μεγάλη *Sivas* 89, 7, 26; 91, 20.
- Σεδεκία 357, 15.
- Σητής Ἀχμάτ-πασιας 413, 28.
- Σεμέλη 59, 17.
- Σερβία 35, 25; 39, 12, 16; 49, 21; 51, 25; 61, 4; 65, 17; 127, 13, 20; 133, 19; 169, 2; 177, 26; 239, 1, 3; 247, 1; 257, 11—22; 259, 22, 25; 261, 17—263, 2; 271, 23; 287, 30; 289, 13; 395, 14—397, 25.
- Σέρβοι 37, 17; 39, 9, 17; 49, 28; 55, 19; 59, 32; 61, 4; 67, 6; 87, 14; 96, 17; 165, 7; 169, 10, 31; 177, 12, 14; 179, 4, 30; 273, 23. Vide et Τριβαλλοί.
- Σέρβος, ὁ qui *Muratem I.* interfecit 37, 3; *Serbiae dominus Georgius Brankovič* 263, 23.
- Σέξθαι 249, 16.
- Σῆθ 29, 5.
- Σηλυβρία, Σηλυμβρία *Silyri* 35, 13; 51, 7; 53, 9; 55, 21; 61, 4; 73, 26; 83, 7, 9; 87, 4, 5; 321, 23, 26.
- Σηστός 65, 15.
- Σιαχίν 283, 27, 28.
- Σιαχρούχ, filius *Timuris Lenki* 99, 33.
- Σιγισμουῦνδος *Hungariae rex* (1387—1437) *imperatorque Romanus* (1411—1437) 79, 24.
- Σινωπαῖοι 307, 12; Σινωπεῖς 427, 25.
- Σινώπη 123, 2; 287, 22; 429, 2—16; 431, 1.
- Σίτυλος mons 33, 14; 39, 32; 103, 25—26.
- Σιών i. e. Ἱερουσαλήμ 341, 9; 387, 21; νέα Σιών, Κωνσταντινούπολις 367, 26; 385, 25; 391, 4; Ἁγία Σοφία 375, 29;

- Σκουτάριον, urbs 55, 34; 73, 17; 129, 17  
 23; 213, 4; 351, 24.  
 Σκύθαι barbari 57, 21; Tatarsi 95, 29—99,  
 12; 101, 31; 105, 9; 107, 4—19; 113,  
 13; 115, 28; 117, 14; 125, 33; 145, 10,  
 161, 11.  
 Σκύθης, ὁ i. e. Τέμηρ Timur Lenk 91, 14;  
 95, 7; 111, 2.  
 Σκυθικοί πόλεμοι i. e. bella cum diversis  
 barbaris gesta 345, 14;  
 Σμέδροβον Smederovo 257, 30; 261, 24—  
 263, 4, 26; 273, 13; 397, 20.  
 Σμύρνα, 33, 27; 35, 9; 51, 12; 53, 14, 22;  
 55, 10, 12; 103, 28; 109, 6; 115,  
 3—32; 117, 4, 9; 119, 15; 133, 4;  
 141, 20, 23; 145, 16, 27; 147, 11;  
 189, 22; 221, 16—33; 241, 14; 245,  
 32.  
 Σμυρναῖοι 115, 4; 221, 21.  
 Σμυρναῖος, ὁ i. e. Τζινεήτ 221, 23.  
 Σολεμιάν Constantinopoli captae praefec-  
 tus 393, 25,  
 Σουλεμιάν filius Orchanis (1326—1362)  
 65, 18 21.  
 Σούσμανος 147, 6; 151, 21, 24.  
 Σοφία Bulgariae urbs 79, 30; 125, 1;  
 271, 26; 273, 2; 397, 5, 23; 399, 4;  
 413, 23.  
 Σοφία Ἁγία, ἡ Μεγάλη Ἐκκλησία 315, 5,  
 25; 323, 18, 30; 327, 13; 376, 10, 28.  
 Σπεντιάρ Isfendiār (1402—1439) 123, 3;  
 Murati II. socer 259, 28; 287, 22.  
 Σπεντιάρ illius proles 303, 17.  
 Σπινέτας Κουλουμπότης 421, 5.  
 Στέφανος Stephanus IV Dusan (1331—1355)  
 49, 23.  
 Στέφανος pater Lazari (1372—1389) 35, 25.  
 Στέφανος (1389—1427) 39, 12; 93 2; 97,  
 11—26; 127, 14; 257, 16; 397, 3; nup-  
 cupatus Λάζαρος 247, 1.  
 Στεφάνου ἀγίου πυργίον 321, 24.  
 Στόμιον 309, 19; vide Ἱερὸν, Ἱεροῦ Στόμιον.  
 Στουδίου v. Κωνσταντινουπόλεως μοναί.  
 Στραβομύτης Καντακουζηνός 239, 11.  
 Στρυμών rivus *Struma* 111, 24; 127, 23;  
 239, 8; 245, 26; 289, 31; 295, 27.  
 Στυλάριοι 151, 23, 31; 153, 1.  
 Στυλάριον ὄρος 149, 29; 151, 22.  
 σύγκλητος 139, 29; 351, 3.  
 Συμεών unus ex 12 filiis Iacobi patriar-  
 chae 31, 5.  
 Συρία 91, 20; 155, 21; 275, 5; 391, 15;  
 Κοίλη Συρία 33, 23.  
 Σύροι 205, 22.  
 σχολάριος 267, 22; 315, 29.  
 Σωσθένιον Thraciae vicus in litore Bos-  
 phori situs, nunc *Stenia* 301, 8.  
 Ταμήρ i. e. Τεμήρ 99, 31; 109, 2.  
 Ταναῖς 91, 30; 329, 28.  
 Τάταροι 219, 6; 229, 17.  
 Ταυροσκόθαι Tatarsi Krim insulam habitan-  
 tes 91, 3.  
 Ταύρου, τοῦ Constantinopoleos forum Tauri  
 363, 20.  
 Τεμήρ Timur Lenk (1369—1404), Ταμήρ χάν.  
 Τεμήρ χάν 87, 19; 91, 5; 93, 4—21; 95,  
 11; 99, 28; 101, 4, 12; 103, 7; 105,  
 4; 107, 21, 31; 109, 1, 33; 111, 4;  
 113, 14; 125, 31; 143, 17; 145, 16,  
 22; 161, 13; 165, 16.  
 Τεμηρεῖς 113, 23; Τεμηρεῖς-πεγίς 213, 29.  
 Τένεδος 67, 10; 147, 19; 149, 4.  
 Τέρνοβος, ἡ Bulgariae orientalis urbs *Τρη-  
 νοβα* 397, 20.  
 Τζαλῖς-πεγίς 147, 12, 30.  
 Τζινεήτ Güneyt 115, 1—32; 117, 4—33;  
 119, 10—123, 25; 133, 2; 141, 11—  
 143, 28; 147, 1, 6; 149, 24; 155, 30;  
 157, 2—159, 31; 189, 21; 195, 1;  
 213, 11; 215, 26, 221, 3; 223, 1, 7—  
 21; 237, 23, 26; 241, 12—245, 22.  
 Τζιναήτ 117, 27; 141, {10; 175, 14;  
 181, 14—28; 183, 25; 185, 4; 191,  
 9—29; 193, 14, 28; 195, 4—197, 10;  
 209, 19; 211, 25; 213, 12—215, 21;  
 219, 3, 8; [221, 22—223, 3; 237, 30;  
 239, 16. Τζιναήτης 221, 19; Τζινεήτης  
 239, 28.  
 Τμῶλος mons 39, 31; 117, 26; 243, 16.  
 Τουραχάνης Bayaziti I. consiliarius 79, 4.  
 Τουραχάνης Murati II. consiliarius 247, 12.  
 Τουραχάνιδες proles Turachanis 217, 15.  
 Τουργατήρ Mechemeti II. socer 279, 23;  
 280, 1.  
 Τοῦρκοι 33, {21; 35, 3, 8; 37, 6, 13; 39,



- 17; 41, 3; 47, 13; 49, 6; 53, 6, 21; 55, 32; 57, 15; 59, 26; 61, 5; 63, 26; 65, 14; 67, 6, 7; 77, 2; 81, 6; 83, 25; 87, 3; 95, 18; 97, 28; 99, 1; 111, 12; 113, 7; 123, 23; 127, 29; 129, 1—7; 141, 12; 145, 11, 22, 24; 147, 21; 149, 1, 6, 30; 151, 3; 157, 5; 161, 19, 26; 163, 2; 169, 14; 175, 18—179, 29; 187, 13; 189, 3, 10; 195, 18, 203, 3; 205, 26; 207, 1—29; 221, 17, 27; 225, 17; 229, 19, 21; 233, 1; 235, 24; 239, 12; 247, 13—30; 251, 11, 18; 253, 7; 257, 3; 259, 4—19; 261, 33; 263, 2, 21, 27; 273, 5—23; 275, 9; 277, 6—13; 279, 4; 281, 12; 293, 2; 299, 4; 303, 3—16; 305, 6—19; 309, 22; 317, 25; 323, 2, 6; 329, 11, 12; 331, 14—24; 335, 18, 22; 343, 19; 345, 1—349, 3; 351, 2; 353, 13, 18; 357, 1—361, 12; 363, 17; 367, 15; 369, 18—373, 5; 375, 1—23; 377, 10, 22; 379, 3, 26; 397, 21; 399, 18; 401, 26; 403, 25; 405, 21; 407, 8, 12, 31; 409, 5—17; 411, 2—23; 415, 33; 417, 23, 32; 421, 23, 30; 423, 10, 13; 431, 23; 433, 18.
- Τουρκομάνος Σπεντιάρ** 123, 3.  
**Τουρκομάνων ἀρχηγός Τουργατίρ** 279, 24.  
**Τουρκοπέρσαι** 89, 8; 165, 2; 281, 1; vide et **Περσοτούρκοι**.  
**Τουῆρος** 235, 16; ὁ Τουῆρος i. e. Murat II. 231, 28; 233, 28; 277, 28.  
**Τραπεζούντιοι** 307, 11.  
**Τραπεζοῦς** 139, 17; 165, 1; 329, 28; 395, 18; 427, 25; 429, 24—431, 8.  
**Τριάκοντα, χωρίον** 243, 19.  
**Τριβαλλοί Serbi** 35, 22; 49, 8; 55, 19; 99, 5; vide et **Σέρβοι**.  
**Τριβαλλός** 219, 14.  
**Τρουλλωτή, μονή ἐν Χιψ** 151, 10.  
**Τρωάς** 415, 12.  
**Ύδρα** 107, 4.  
**ὕπατις** 239, 10.  
**Ύψηλὴ πόλις** in arx Asiae Minoris in litore Maris Aegei sita in conspectu Sami insulae 241, 15—243, 20; 245, 1.
- Φαδουλάχ** 261, 7; 263, 7, 11.  
**Φαράω** 95, 5.  
**Φᾶσις ποταμός Rion** 429, 21.  
**Φατμά** 135, 5; **Φατμάκατον** 111, 22.  
**Φεράρα, μαρκέσιος Μόντης** 137, 7.  
**Φεραρία** 85, 20; 267, 11, 12.  
**Φεράρων ἐπαρχία** 139, 10; vide **Μόντης Φεράρα**.  
**Φερούζ-αγαν** 307, 8.  
**Φθία** 247, 10.  
**Φιλαδέλφεια *Alaşehir*** 41, 1; 103, 27; 117, 21; 239, 17.  
**Φιλάνδρα** 79, 21; **Φλάνδρα** 81, 5; τῶν **Φρανδάλων** 81, 17, 23.  
**Φιλανθρωπινός Γεώργιος** 259, 24.  
**Φιλιπούπολις** 79, 29—30; 271, 29, 31; 273, 2; 397, 23; 413, 22; 415, 9; ἡ **Φιλίππου** 79, 29; 273, 3; 397, 15; 399, 10.  
**Φλάνδρα** vide **Φιλάνδρα**.  
**Φλωρέντζια** 85, 20; **Φλωρεντία** 267, 13; 269, 2, 15; 315, 4, 10; 319, 17.  
**Φοινίκη** 91, 15.  
**Φονέα** antiquum nomen loci in quo Mechemet II. arcem Rumelihisar aedificavit 301, 9.  
**Φουντάνας Ἰωάννης** 421, 5.  
**Φραγγία Gallia** 79, 16, 22; 85, 22; 209, 26; **Γερμανία ἦτοι Φραγγία** 85, 21; **Italia, Europa occidentalis** 269, 24.  
**Φράγγιοι, Φράγκοι** i. e. **Γάλλοι, Γερμανοί, Ἰσπανοί, Καταλόνοι, Ἰταλοί, Λατίνοι** δυτικοί 35, 16; 81, 14, 19; 205, 21; 213, 2; 225, 12—17; 227, 7—13; 269, 24; 271, 67; 297, 28; 299, 8; 317, 4; 365, 30; 373, 21; 407, 14; **Franchi** 435, 25.  
**Φράγγος catholicae fidei adhaerens** 269, 25.  
**Φρανδάλοι** vide **Φιλάνδρα**.  
**Φραντζέζιδες** i. e. **Γάλλοι** 81, 23.  
**Φρατζεζίδων, ἐν τῷ πύργῳ τοῦ καστελλίου τῶν** 379, 2; **di Francesi** 437, 7.  
**Φραντζήσκος** vide et **Γατελοῦζος Φραντζήσκος** et **Δραπέριος**.  
**φρέριοι** 53, 13, 23; 103, 29, 31; 107, 2—13; 155, 9; 401, 24.  
**Φρύγες** 53, 20; 93, 33; 153, 5; 213, 26.  
**Φρυγία provincia Asiae Minoris centralis**

- 33, 28 ; 39, 21, 24 ; 47, 14 ; 101, 18, 23 ; 177, 30 ; 295, 3.
- Φρυγία Asiae Minoris provincia ad Hellesv pontum et Propontidem sita 55, 28 ; 75, 7 ; 153, 27 ; 199, 16 ; etsi antiquo tempore huic provinciae *Phrygia Parva* nomen erat, *Ducas Phrygiam Magnam* nuncupat Φρυγία Μεγάλη 33, 20 ; 35, 1 ; Φρυγία ἡ κάτω 103, 20.
- Φρυγία Καπατιανή metathesis pro Πακατιανή i. e. provincia Romana formata exeunte saeculo quarto p. Chr. n. ex parte Phrygiae centralis 33, 20 ; ἡ ἄνω Φρυγία Καπατιανή 109, 26 ; ἡ ἄνω Φρυγία 143, 23.
- Φρυγία Σαλουταρία provincia Romana exeunte saeculo quarto 109, 27 ; Σαλουταρία τῆς Φρυγίας 293, 2 ; vide Καράσαρ et Σαλουταρία
- Φωκαεῖς 145, 31.
- Φώκαια Νέα Asiae Minoris urbs *Ieni Focia* 107, 29 ; 107, 12, 17 ; 209, 4—211, 22 ; 225, 4 ; 227, 35 ; 417, 22 ;
- Φώκαια Παλαιά 107, 30 ; 419, 14, 16.
- Φώκαιαι, Νέα καὶ Παλαιά 35, 17 · 107, 27 ; 109, 1 ; 143, 22 ; 227, 32,
- Φωκίς i. e. Φώκαια Παλαιά 205, 6 ; 207, 17.
- Χαγάνος 317, 20.
- Χαζαρία 175, 10.
- Χαλδαῖοι 93, 33, 357 : 18.
- Χάλεπ *Haleb* (Alepo) 91, 17, 20.
- Χαλίλ 239, 18—241, 31 ; 245, 8—15 ; 275, 21 ; 277, 18 ; 281, 23 ; 283, 26—34 ; 313, 3—12 ; Χαλίλης 239, 14 ; Χαλίλ-πασίας 293 21 ; 301, 13 ; 307, 7 ; 311, 21 ; 377, 6.
- Χαμζᾶς Bayaziti viziri frater 149, 17, 20 ; 241, 31 ; 243, 27 ; 245, 9, 14 ; 249, 17, 21.
- Χαμζᾶς Güneyti (Γζινεήτ) frater 193, 22 ; 195, 3 ; 215, 14, 24, 35 ; 219, 3, 30, 241 22 ; 245, 21. Χαμζά-τεγίς 213, 30 ; 215, 27.
- Χαμζᾶς rocillator 403, 31—411, 25.
- Χαμζᾶς Lemni insulae gubernator 421, 1, 15.
- Χαμζᾶς, ἀρχηγός 431, 25 ; 433, 12.
- Χαναάν 29, 15 ; 31 2,
- χαρουλάριος, μέγας, τῶν εἰσοδημάτων τῆς ἡγεμονίας 251, 8.
- χαρτοφύλαξ, μέγας 267, 20.
- Χάρωντες 59, 28.
- Χατζιασηβάτ 211, 14 ; 213, 29.
- Χατήπης 211, 16.
- Χερόδόνσος τῆς Θράκης 35, 11, 24 ; 65, 16, 19 ; 67, 7, 16 ; 173, 8 ; 175, 15 ; 177, 10 ; 181, 17 ; 183, 33 ; 187, 10 ; 281, 32, 34 ; 403, 32 ; 413, 18, 20 ; 419, 32.
- Χῖοι οἱ 145, 31 ; 247, 2 ; 291 4 ; 403, 5 ; 405, 11 ; 409, 4 ; 411, 2, 4 insulae moderatores 405, 11—19 ; 407, 1.
- Χίος νῆσος 35, 15 ; 67, 16 ; 75, 17, 18, 143, 24 ; 149, 29 ; 151, 5 ; 243, 33 ; 315, 11, 15 ; 321, 5 ; 335, 3, 7 ; 395, 17 ; 405, 10—17 ; 407, 19, 35 ; 409, 2 ; 411, 19, 26 ; 415, 12—417, 17 ; 419, 7, 23 ; ναὸς ἁγίου Ἰουδώρου 405, 19 ; μονὴ Τρουλωτῆ 151, 10.
- Χλιερά Asiae Minoris urbs in Lydia sita 221, 13.
- Χοσρόης II Parviz (591—628) 317, 20.
- Χοτζιαφερούζ 103, 5, 9.
- Χρυσὴ 273, 2 ; vide Ἴζλατή
- Χρυσόστομος, ὁ ἅγιος Ἰωάννης 269, 10.
- Χηηδήρ 39, 33, 35.
- Ωκεανός 95, 1.

## INDICE DE NUME ȘI LUCRURI

*Prima cifră și cifra după punct și virgulă arată pagina,  
celelalte arată rîndul.*

- Aaron** — preot biblic — 30, 8.
- Abdulah** — rob și ginere al emirului Güneyt — 140, 25—142, 16; 194, 2.
- Abidos** — oraș pe țărmul asiatic al Dardanelor, azi Ceanac-cale — 64, 16.
- acchin** — turc. expediție de pradă — 176, 3.
- Acropole** — cartier din Constantinopolea bizantină, la capătul peninsulei, unde se ridica antica cetate — 334, 57; 354, 6.
- Acsiari** — oraș turcesc în Asia Mică, cucerită de Murad II, azi Ak-şehir — 256, 3.
- Adam** — protopărintele — 28, 2, 4, 13; 30, 21.
- Adorno George, sir** — fost duce de Genua — 208, 12
- Ioan** — podesta genovez la Foccea Nouă între 1415 și 1425, feciorul lui George — 208, 11—210, 17; 224, 4—226, 29; 242, 34.
- Adramintion, Adramyttion** — oraș pe țărmul egeic al Asiei Mici, cam în fața insulei Lesbos, azi Edremet — 102, 23; 302, 21.
- Adrian, golful lui** — e o anumită parte din Marea Ionică — 146, 19.
- Adrianopole** — ocupat de turci — 34, 20; apoi 50, 28; 88, 11; 112, 2; 122, 25, 31; 124, 4, 16, 20; 126, 22; 130, 15, 21, 35; 152, 29; 154, 17, 29; 158, 20; 162, 14, 24; 164, 6; 166, 31; 182, 18; 186, 4, 16, 20; 194, 11; 200, 19; 212, 2; 226, 17, 22, 25; 236, 6, 14, 26; 240, 23; 244, 20; 248, 18; 250, 20; 256, 11; 258, 22; 260, 2; 262, 4, 6; 276, 22; 280, 8, 10, 34; 282, 8; 294, 24, 27; 296, 17, 20; 298, 13; 300, 7; 306, 19; 308, 29; 310, 2, 16; 332, 6; 384, 7; 392, 29; 394, 6, 21; 396, 14; 398, 5, 11; 400, 26; 406, 35; 408, 30; 410, 31; 412, 16; 418, 20; 420, 31; 422, 5; 424, 19; 426, 8; 432, 3, 23
- Africa** — 390, 17
- african, măgar** — 164, 24.
- Afrodita** — 58, 18.
- Aghiasmati** — port pe țărmul Asiei Mici, azi Ajasmand din fața Mitilinei (Lesbos) — 404, 11; 434, 7, 20; 436, 5.
- Ahaia** — ținut la coasta de nord a Peloponezului — 78, 3; 132, 23; 138, 23; 176, 13; 278, 10; 424, 21.

- Aheloon** — oraș la țărmul Mării Negre în Bulgaria; poate Anchialo de azi; (cp. Cronograf, Theophan, ed. C. de Boor 437, 20 și ap. crit.) — 320, 25.
- Ahil** — eroul homeric — 258, 20; 356, 13.
- Ahmat**, Seiti-pașa — 412, 26.
- Aiacos**, al de — adică eroi ca și coboritorii din acest fecior al lui Zeus — 42, 24.
- Aladin** — feciorul mai mare al lui Murad II, mort înainte de 1444 — 272, 29; 274, 14, 15.
- alamani** — 40, 27; 84, 26.
- alani** — în hotar cu Țara Românească
- albanezi** — 48, 8; 86, 15; 142, 1, 9; în timpul lui Vlad Țepeș — 432, 8.
- albanez** — 164, 16.
- Albanezi** — 48, 8; 86, 15; 142, 1, 9; 170, 1; 176, 16; 178, 2; 190, 33; 278, 11; 424, 22.
- Alepo** — oraș în Siria — 90, 18, 21.
- Alexandru Șişman** — care s-a turcit, feciorul lui Ioan Șişman — 146, 5.
- Alexie III Angel** (1195—1203) — 32, 6.  
— **I Comnen** (1081—1118) — 32, 2.  
— **II Comnen** (1180—1183) — 32, 4.  
— **IV al Trapezuntului** (1417—1429) — 138, 16; 162, 35; 430, 4  
— **V Duca Murjuflu** (1204) — 32, 7.
- Ali** — feciorul lui Evrenos-bei și mare portar al lui Mahomed II — 286, 25, 26.
- Ali-bei** — guvernator al Lidiei — 150, 34; 152, 3; probabil identic cu un vizir al lui Murad II 202, 2; 210, 13; 212, 31.
- Alisar**, Carmian de fapt Iacob II — un urmaș al lui Carmian Alisar, întemeietorul emiratului — 112, 14.
- Amasia** — oraș în Asia Mică pe râul Iris, capitala provinciei Pontus — 88, 23; 152, 31; 162, 32; 164, 1; 168, 19; 176, 34; 210, 2; 262, 6; 272, 30; 274, 10; 280, 2.
- Amastris** — oraș în Asia Mică la malul Mării Negre în Paflagonia, guvernat de un podesta genovez, azi Amasra — 208, 5.
- Ambrosie**, sf. — 268, 11.
- Amisos** — oraș în Asia Mică la coasta Mării Negre, azi Samsun — 208, 5; 306, 13.
- Amorion** — oraș în Frigia, în Asia Mică, azi ruine — 242, 7.
- Amos**, profetul — 366, 28.
- Ana de Savoia** — soția lui Andronic III Paleolog, regentă (1341—1347) pentru fiul ei minor Ioan V Pal. — 40, 30; 54, 27; 62, 10.
- Ana din Rusia**, cea de a doua soție a lui Ioan VIII Paleolog — 132, 32; 134, 3.
- Anatolia**, Asia Mică; Orientul — 92, 2; 168, 12; 176, 31; 300, 4.
- Ancara**, capitala Turciei de azi; lupta din 1402 de la A. — 92, 5, 6; 164, 19; cucerită de Timur-Lenk — 100, 21; apoi — 100, 24; 108, 9; 112, 20, 25; 122, 1; 428, 1.
- Andronic I Comnen** (1183—1185) — 32, 4, 6.
- Andronic II Paleolog** (1282—1328) — 32, 22; 34, 4; 400, 5; numit și cel Bătrîn — 54, 14.
- Andronic III Pal.** numit și cel Tinăr (1328—1341) — 34, 5; 40, 19; 58, 1; 60, 18; 62, 34.
- Andronic IV Pal.** (1376—1379) — 64, 10; 68, 35; 70, 8—27; 72, 1—23; 82, 6.
- Andronic despot**, cel de al 3-lea fecior al lui Manuil II Pal. — 174, 11; 246, 7, 24.
- Andros** — insulă în Marea Egee — 146, 14.
- Anemas** — turnul lui — 72, 2.
- Angel** — nume de persoană — 72, 14.
- Antonie** — mitropolit al Heracleei tracice în timpul sinodului din 1439 de la Florența — 270, 5.
- Apocaucos Alexie** — mare duce și guvernator al Constantinopolei, mort la 1345 — 42, 17, 30; 44, 4, 10.
- Apolon** — zeu antic — 326, 19; 374, 9.

- Aquilea** — oraș în Italia de nord-est — 422, 9.
- Aquino**, sf. Toma; v. **Toma de Aqu.**
- arab** — 178, 32; arabe, scrisori — 234, 9.
- arabă**, legea — 86, 3; arăbești cai — 254, 5; 280, 28.
- arabi** — 38, 3; 90, 19; 204, 23; 254, 7; 316, 20; 344, 15; 376, 23.
- Arabia** — 390, 17.
- arc greu** — 194, 19.
- Arghiropol** — mare dregător, ia parte ca mirean la sinodul din 1439 de la Florența — 266, 23.
- arginți mărunți** — 30 la un galben — 206, 25.
- Arhanghelului**, cetatea, turcește Caiatic în Cîmpia Nebunului (Mainomenu) între Cyme și Nympheon în Asia Mică — 140, 18.
- Aristotel** — mare filozof antic (384—322) — 392, 8.
- armeni** — 90, 34.
- Armenia** — 32, 21; 88, 6, 26; 90, 32; 174, 31; 176, 34; 278, 26; 390, 16; 424, 2; 428, 18, 21.
- Armenia Mare** — 88, 8; 110, 6.
- Armenia Mică** — 110, 6.
- Arsingan** — oraș în Armenia — 88, 10, 27; 90, 21.
- Artaxerxe** (463—425) — 94, 18.
- Aser** — unul din cei 12 feciori ai patriarhului Iacob — 30, 6.
- Asia** — 386, 16; Asia Mică — 34, 8; 46, 3, 16; 74, 7, 18; 80, 32; 90, 22; 92, 34; 122, 11; 124, 32; 132, 4; 164, 8; 166, 3; 172, 9; 210, 5; 228, 19; 262, 12; 264, 24; 280, 18; 296, 5; 390, 17; dar și numai fosta provincie romană Asia și îndeosebi Ionia antică, avînd centrul la Smirna și Efes — 32, 17, 23; 100, 18; 102, 23; 116, 28; 132, 6; 140, 5, 10; 144, 17; 152, 26; 176, 33; 188, 25; 204, 29; 220, 18; 248, 9; 262, 14.
- Asiria** — 390, 16.
- Asos** — oraș pe coasta egee a Asiei Mici în fața insulei Lesbos, puțin mai la nord, azi ruine — 34, 1; 102, 23; 416, 4.
- aspri** — bani albi de argint — 158, 30; 244, 28; 288, 31.
- Atalia** — azi Antalia, oraș pe coasta Mării Mediterane a Asiei Mici în Pamfalia — 410, 25.
- Atalos** — oraș în Lidia Asiei Mici, azi Jarantepe — 102, 30.
- Atena** — 74, 21; 338, 13.
- atenieni** — 338, 12.
- Atica** — 176, 13, 28.
- Atin e Aidin** (1300—1333) — întemeietorul emiratului cu același nume cuprinzînd Lidia antică și o parte din Ionia cu centrul la Smirna și Efes — 32, 24; 34, 8; 38, 22; 46, 4; 50, 12; 54, 13; 96, 2; 112, 16; 114, 1, 13, 17; 116, 19; 144, 6; 214, 17; 216, 35; 218, 9, 17, 29; 220, 25; 236, 24. Duca după obicei turcesc numește cu același nume și urmași de ai întemeietorului, chiar dacă purtau alte nume — 26, 2; 114, 6; 218, 23; astfel pare să-l aibă în vedere pe Iese, un nepot de al lui Aidin la — 96, 3; 114, 11, 19; 116, 1; 218, 9.
- Atos**, sf. Munte — 70, 3; 180, 22; 264, 25.
- Augusteon** — piața din fața sf. Sofia în Constantinopole — 376, 21.
- Augustin**, sf. — 268, 12.
- avasgi** — popor locuind pe coasta Caucazului la Marea Neagră — 56, 22; 90, 32.
- Avraam** — patriarh biblic — 28, 16; 30, 2, 17.
- Avranes** — 78, 2; 216, 17; 246, 13; v. Evrenez.
- azapi** — ostași pedestri la turci, după Duca numiți și ieniceri — 336, 13; 362, 1; 434, 24.
- azimiți** — nume dat de bizantini catolicilor, pentru că la sf. împărtășanie iau pîinea nedospită — 270, 3; 316, 22.
- Azov**, Marea de — 328, 28.

- Babilon** — 86, 25; 308, 12; 328, 19; 356, 20; 384, 7; 390, 15
- babilonieni** — 328, 21.
- Baiazid I Fulgerul** (1389—1403) proclamat sultan — 38, 1; ia tribut din Serbia și pe sora craiului de soție — 38, 10; face cuceriri în Asia Mică — 38, 13—19; 40, 1; 74, 6; cere să fie judecător turc în Constantinopole — 76, 24; cucerește Tesalonicul — 78, 1; 248, 11; biruitor la Nicopole — 78, 28; 80, 11; o duce în desfătări la Brusa — 86, 7; își bate joc de solii lui Timur-Lenk — 86, 35; cere Constantinopolea — 80, 27; 82, 14; 84, 1, 3; 88, 17; pornește asupra lui Timur — 90, 20; luptă la Ancara — 92, 1—15; e invins și prins — 94, 1 — 98, 34; e tratat bine — 100, 1—11; încearcă să fugă — 102, 6; moartea lui — 108, 27; feciorii lui — 100, 25; 112, 19; 134, 5; 174, 20; 228, 10; apoi — 36, 29; 70, 11; 74, 2—16; 76, 1, 5; 82, 8; 86, 3, 5; 88, 25, 28; 104, 3; 110, 14; 114, 4; 88, 25; 28; 104, 3; 110, 14; 114, 4; 118, 3; 134, 19; 140, 7, 8; 154, 31; 256, 12; 424, 12.
- Baiazid Ilderim** — 108, 27; 218, 22; 256, 13, 14.
- Baiazid Osman** — 228, 8.
- Baiazid** — mare vizir al sultanului Mahomed I și apoi al lui Murad II; în 1421 e ucis de Gūneyt — 148, 19; 152, 5, 26; 160, 27; 164, 16; 166, 34; 168, 23, 26; 170, 22, 25; 172, 11; 184, 12—194, 22; 200, 12, 31; 202, 13; 208, 21; 210, 14; 228, 27; 230, 1—10; 238, 16; 240, 35.
- Baiazid** — fratele emirului Gūneyt — 120, 1; 140, 27—142, 8; 242, 3; 244, 14, 18.
- bailo** — titlul guvernatorilor trimiși de Veneția în coloniile ei — 106, 13.
- Balsamon** — mare hartofilax, ia parte la sinodul din 1439 la Florența — 266, 21.
- Balta v. Palda.**
- barbar** — negrec, turc, străin — 56, 31.
- Belgrad, Beograd** — capitala Jugoslaviei, împresurată de Murad II — 262, 19—29; de Mohamed II 420, 21—32.
- Beoția** — 246, 26; 268, 18, 19.
- Betel** — 366, 29.
- Biserica cea Mare sf. Sofia** din Constantinopole — 314, 6, 25; 316, 23; 322, 20, 33; 362, 16—364, 3; 374, 10, 30; 392, 27.
- Bitinia** — ținut în nord-vestul Asiei Mici în fața Constantinopolei — 32, 17; 34, 2; 38, 22; 46, 3; 52, 20; 54, 28; 74, 7; 76, 33; 100, 17; 116, 30; 152, 6; 198, 15; 200, 26; 234, 31; 426, 14; 428, 1.
- Bizanț, Constantinopole** — 42, 8; 44, 15; 58, 35; 110, 15; 302, 1.
- bizantini** — 32, 19; 34, 22; 38, 16; 40, 21; 52, 19; 56, 17, 24; 58, 31, 36; 60, 3—9; 68, 22; 72, 18; 86, 45; 96, 4; 102, 18; 112, 7; 126, 34 — 128, 5; 156, 20; 160, 26; 162, 4; 164, 7; 166, 30; 168, 12, 16, 34; 176, 14; 178, 3; 182, 28; 186, 32; 188, 1, 5, 8; 206, 4; 208, 8; 252, 9; 298, 5; 302, 14, 16; 304, 1—15; 312, 5, 19; 320, 33; 322, 2, 3; 328, 9; 330, 16—20; 344, 1—346, 7; 352, 2—25; 356, 30—358, 29; 362, 18—370, 1; 408, 10; vz. și **Romei**
- Bizon** — în antichitate Bizone, Caverna de azi — 320, 25.
- Blanca** — un cartier în sudul Constantinopolei, spre mijlocul zidului dinspre Marea de Marmara, azi Blanga-Bostan — 354, 8.
- Bosfor** — 110, 27; 186, 2; 274, 30; 276, 1; 298, 2, 11; 308, 19; 336, 25.
- Bospor** — Bosforul tauric (cimerian), strămoșoarea de la Cherci în Crimeea — 90, 32.
- Brancoviți Gheorghe** — despot, crai al Serbiei (1427—1456) — 256, 17—27; 262, 22; 270, 19—272, 15; 286, 29; 394, 22.

- Briela** — localitate în Asia Mică la apus de Smirna pe peninsula din fața insulei Chios—220, 26.
- Brusa** — oraș în nord-vestul Asiei Mici, prima capitală a imperiului otoman — 34, 9; 38, 32; 56, 28; 60, 5; 76, 5; 80, 25; 86, 7; 88, 10, 25; 96, 28; 102, 17, 21; 110, 4; 116, 30; 118, 12; 124, 20; 128, 17; 130, 5,35; 134, 7; 140, 3, 7; 154, 20; 168, 21, 24; 170, 18, 26; 184, 5; 200, 26; 202, 25; 210, 9; 212, 29; 234, 34; 236, 21; 244, 32; 254, 22, 26; 256, 1; 272, 28; 274, 3, 20; 282, 36; 286, 15; 290, 25; 426, 14.
- bulgari** — 86, 16; 164, 7; 170, 1; 176, 15; 178, 33; 272, 2; 290, 3; 336, 7.
- Bulgaria** — 122, 24; 132, 21; 256, 20; 336, 8.
- Burgundia**, ducele de — în lupta din 1396 la Nicopole — 80, 23—24.
- Cafa** — Feodosia de azi în Crimeia de sud — 208, 5; 306, 13; 314, 15; 426, 27.
- Caia-bei** — emir la Adramyttion, feciorul sultanului Spentiar din Sinope și cumnat al lui Mahomed II; vine să-i ajute la zidirea cetății Rumelhisar—304, 7, 10.
- Caiatic** — pe turcește cetatea Arhanghelului — 140, 18; vz. Arhanghelului.
- Cainan** — patriarh biblic — 28, 7.
- Calist** — papa Calixtus III (1455—1458) 422, 10.
- Canaan** țara biblică — 28, 17; 30, 3.
- Cantacuzineasa** — soția lui Ioan VI Cant. — 50, 3, 17.
- Cantacuzino** — ginerele lui Luca Notzra, ucis de Mahomed II — 380, 35; tatăl său a fost mare domestic, adică general comandant — 382, 15.
- Cantacuzino Ioan VI** (1347—1354) v. Ioan VI C.
- Cantacuzino Stravomitis**, Cîrnul, general bizantin, vajnic luptător în contra turcilor — 238, 11.
- Cantacuzino Matei** — despot, feciorul lui Ioan VI C, — 64, 5, 21
- Cantacuzino Toma** — cumnat cu despotul Gheorghe Brancovici al Serbiei — 260 34.
- Capadocia** — ținut în Asia Mică — 32, 20; 88, 7; 90, 33; 152, 32; 176, 34; 278, 27.
- Capadocia de sus** — 174, 31.
- Caragea-bei** — trimis înainte cu oastea de Mahomed II la asediul Constantinopolei — 320, 24, 32; 326, 10.
- Caraiuluc** — 162, 34; vz. XXII 9.
- Caraiusuf** — stăpînitor prin Iranul de nord în Azerbeigianul de azi — 280, 3; vz. XXXIII 2.
- Caraman**, numele, după întemeietor, al dinastiei sultanilor din Iconion; sub acest nume sînt de înțeles diferiți sultani și cu alt nume — 118, 1, 120, 17; 140, 4, 9; 154, 20; 168, 12, 15; 170, 34, 38; 242, 8—244, 4; 254, 3—256, 8; 272, 27 — 274, 11; 280, 1, 3; 290, 11 — 292, 4; 294, 14—20
- Caramanlii** — turci de sub stăpînirea dinastiei Caraman — 244, 6.
- Carasar** — numele turcesc pentru Frigia Salutaria — 108, 27; Carasariu 292, 2.
- Carasi** — emir turc — 34, 1
- Carasupasis** — tatăl puternicului și neastîmpăratului emir Güneyt (Țineil) de la Smirna — 114, 2, 31; 116, 2
- Careia Mare** — adică Nucetul Mare, sat aproape de Adrianopole — 186, 15.
- Caria** — ținut în sud-vestul Asiei Mici — 32, 18, 24; 38, 24; 74, 8; 100, 18; 108, 16; 112, 18; 114, 21; 116, 5; 142, 23; 144, 26; 154, 4; 176, 34; 400, 29; 402, 25; 418, 33.
- Carmian** — numele după întemeietor, al emirilor din Germian, emirat turcesc pe teritoriul ținutului antic Frigia din centrul Asiei Mici; sub acest nume sînt de înțeles și alți emiri

- din Germian, cu alt nume — 34, 1; 38, 18 — 20; 96, 6; 118, 2 — 120, 17; 142, 23
- Carmian Alisar** — 112, 13; vz. **Alisar**.
- Catafighi** — localitate — 300, 3.
- catalani și catelani** — 40, 9; 208, 26; 414, 34.
- Catanea Andrei și Iacob** — întemeietorii orașului Foccea Nouă în Asia Mică 206, 16.
- Caucaz** — munții — 428, 24.
- ceași** — 96, 1.
- centnare** — sume mari de bani se numărau în Bizanț cu centnare — 128, 9.
- Cesarea** — oraș, azi Kaiseri în Capadocia în Asia Mică de apus 110, 6.
- Cetatea Albă** de la limanul Nistrului; azi Akerman — 252, 14.
- chaldei** — 92, 34; 356, 20.
- Chalil-pașa** — general al lui Murad II și vizir al lui Mahomed II — 238, 15 — 240, 35; 244, 9 — 14; 274, 23 — 276, 20; 280, 24; 282, 27 — 34; 292, 23; 300, 14; 306, 9; 310, 23 — 312, 15; 376, 8.
- Chamza** — fratele vizirului Baiazid ucis de Güneyt, pe care-l ucide apoi Chamza — 148, 18, 22; 192, 24; 194, 4; 240, 34; 242, 28; 244, 10 15; 248, 19, 23; 402, 32.
- Chamza bei** — fratele lui Güneyt pe care-l face să treacă de partea lui Murad II; e ucis de acesta — 212, 32; 214, 14 — 35; 218, 4; 220, 1; 240, 24; 244, 22
- Chamza** fost păharnic al lui Murad II, apoi guvernator al Chersonesului tracic și amiral sub Mahomed II — 409, 32 — 410, 24.
- Chamza** ienicer însărcinat de Mahomed II cu guvernarea insulei Lemnos — 420, 1 — 16.
- Chamza** comandant la Dunăre, tras în țepă de Vlad Țepeș — 430, 28; 432, 14.
- Chatip** — solul trimis de Murad II la Giovanni Adorno la Foccea nouă — 210, 16.
- Chazarăia** — 174, 14
- Chersones**, tracic, peninsula Galipoli, Gelibolu de azi — 34, 10, 24; 64, 17, 20; 66, 7, 17; 172, 8; 174, 19; 176, 11; 180, 21; 182, 36; 186, 12; 280, 33, 35; 402, 33; 412, 16, 18; 418, 34.
- Chidir** — emir al Lidiei cumnat cu Baiazid I și după Duca ucis de acesta — 38, 29 — 32.
- Chios** — insulă în Marea Egee lângă coasta Asiei Mici, făcând parte din Ionia antică; e ocupată de genozezi — 34, 15; 66, 17; 208, 4; pus-tiită de turci — 50, 20; 74, 19; plătește tribut turcilor — 394, 17; 418, 23; apoi 74, 18; 142, 24; 148, 31; 150, 7; 242, 35; 290, 4; 314, 13, 17; 320, 6; 334, 4, 8; 404, 12 — 19; 406, 2 — 408, 2; 410, 18, 26; 414, 13 — 416, 17; 418, 7; 422, 11, 13; 426, 29; biserica sf. Isidor din Chios 404, 22.
- chioși** — 144, 32; 246, 2; 404, 13; 408, 5; 410, 2, 4; stăpînitorii insulei — 418, 23
- Chiric al Iustiniei** — unul din conducătorii insulei Chios — 406, 4, 35.
- Chiril**, sf. părinte — 268, 11.
- Chliera** — oraș în Lidia la nord de râul Hermos în Asia Mică — 220, 13.
- Chosroe II Parvis** (591—628) — împărat al persilor, atacă în 626 cu avarii Constantinopole, dar e învins — 316, 20
- Ciclade** — insule în Marea Egee — 34, 15; 74, 21; 146, 10, 19; 414, 22; 426, 3.
- Cilicia** — ținut în colțul de sud-est al Asiei Mici la țărnuț Mediteranei — 32, 18; 176, 34.
- Cime** — oraș în Holidia antică pe coasta Mării Egee în Asia Mică — 142, 14.
- Cizic** — oraș în Asia Mică pe țărnuț Mării de Marmara pe istmul penin-



- sulei antice Dolion, azi Kapu-dagh — 322, 5.
- Clazomene** — oraș în golful de la Smirna, azi Kelisman — 220, 26.
- Colchida** — regiune la răsăritul Mării Negre între Caucaz și Iviria — 424, 3; 428, 24.
- Coloana** lui Constantin cel Mare sau a Crucii — 362, 20; 364, 6, 16.
- Coloana Ingemănată** v. **Diploktionion**.
- Comana** — orașe în Asia Mică — 424, 1.
- cometă** — numită masalagiu — 94, 2.
- Comneni** — anii de domnie a împăraților — 32, 5.
- Constantin cel Mare** (324—337) — 30, 23; 74, 21; 344, 14; 364, 6; 384, 21.
- Constantin VI** (780—797) — 30, 26
- Constantin XII Paleolog** (1448—1453) — e al 4-lea fecior al lui Manuil II Pal., primind părțile dinspre Marea Neagră — 174, 13; despot fiind la Sparta, e învins de Murad II — 278, 2 — 10; ajuns împărat încheie pace cu Murad II — 278, 21; trimite soli și încheie pace cu noul sultan Mahomed II — 288, 16 — 29; n-a apucat să fie încoronat — 292, 9; ia măsuri de apărare, pe cât putea — 328, 22; moartea lui — 360, 5.
- Constantinopole**, cucerită de ostașii cruciadei a IV-a — 32, 8; eliberată — 32, 15; împresurată de Baiazid I Fulgerul — 78, 6 — 31; cerută de el — 80, 28; 82, 14, 26; 84, 2, 13; 88, 12; mama orașelor — 126, 10; împresurată de Musa — 124, 35; 126, 26; Mahomed I o dușmănește într-ascuns — 160, 8; împresurată de Murad II — 228, 14; 230, 13, 23; 232, 18; 234, 12, 34; 252, 6; însă fără succes — 236, 13; 238, 5; 252, 10; adăpostește contrapretendenți la tronul Țării Românești — 250, 24, 28; e blocată de Mahomed II prin zidirea unei cetăți — 296, 5 — 298, 28; încuie porțile — 304, 35; tunul cel mare e adus în fața zidurilor ei 320, 16 — 322, 7; împresurarea — 324, 30 — 328, 25; 330, 13; turcii au pătruns într-însa — 360, 21 — 370, 23; e numită Noul Ierusalim — 390, 11; apoi — 42, 3; 46, 2; 56, 7, 20; 60, 3, 12; 62, 8; 66, 5 — 28; 70, 3; 72, 21; 74, 9, 23; 76, 19 — 34; 78, 1, 19; 80, 30; 82, 26, 33; 84, 29; 86, 1, 5; 110, 19, 26; 124, 7; 126, 6; 128, 13 — 30; 130, 5, 19; 132, 11; 134, 2; 136, 8, 32; 138, 18, 25, 32; 140, 5; 146, 27; 148, 20; 160, 17, 30; 168, 3; 174, 15; 190, 9; 196, 1, 12; 200, 8; 202, 23, 29; 228, 3, 20; 230, 29; 232, 17; 246, 10, 15; 264, 24, 27; 268, 21, 31; 278, 20; 288, 16, 26; 292, 20, 34; 306, 2, 24 — 306, 11; 310, 15 — 312, 25; 314, 1, 18; 316, 2; 318, 23; 320, 11; 332, 11 — 334, 10; 336, 15; 340, 1, 23; 342, 20; 344, 3 — 348, 14; 350, 16, 26; 372, 32; 376, 5; 384, 8; 390, 14, 16; 392, 23, 26; 394, 1, 14, 29; 398, 9 — 22; 400, 8 — 24; 412, 10; 418, 2, 8, 19; 424, 11; 426, 7, 8; 430, 6; 436, 5.
- Biserici și mănăstiri din Constantinopole:**
- A-fot-țiitorului** v. **Pantocratorului**.
- Dimitrie, Marele, Acropole** (din Cetate) — 334, 17; 354, 6.
- Inainte-Mergătorul, Marele** — numită Petra — 362, 3
- Izvorului cel de viață primitor** — 230, 24.
- Mangane, sf. Gheorghe din** — 398, 20
- Mihail, arhanghelul** — 302, 4
- Mochie, sf.** — 74, 30
- Nouă, Biserica cea** — 44, 20
- Odighitria, Maicii Domnului** — 66, 29; 354, 7.
- Pantocratorului** — 314, 30; 398, 19
- Patruzeci de sfinți** — 74, 28
- Perivleptos** — 68, 29; 232, 5
- Petra, v. Inainte-Mergătorul.**
- Prea fericitei Fecioare** — 158, 31; 196, 3.

- Sofia, sf. Biserica cea Mare — 30, 25; 314, 6, 25; 316, 23; 322, 20, 33; 326, 13; 374, 10, 30; 392, 27. Studiștilor, mănăstirea — 136, 2.
- Țarină plină de daruri, biserica Maicii Domnului cea ca o (Chora) — 338, 25; 362, 4.
- Tuturor sfinștilor — 74, 27
- Porși :
- Aur, Poarta de — 74, 24, 31; 76, 6; 326, 8; 334, 15; 354, 3; 15, 24; 424, 11.
- Charsias, Poarta lui — 358, 21; 360; 11; 368, 24; 376, 11; a lui Çharisos (Charsos) — 326, 7
- Chercoporta — 352, 22
- Frumoasă, Poarta — 332, 23; 354, 5, 22, 23.
- Împărătească — 232, 12, 33; 344, 5, 20; 370, 6; 376, 11.
- Izvorului — 230, 31.
- Lemn, Poarta de — 354, 22.
- Mică, Poarta cea, de la mănăstirea Maicii Domnului Odighitria — 66, 29; 354, 6
- Roman, sf. — 338, 17; 342, 24; 368, 25.
- Xiloperta — 326, 8; 354, 4.
- constantinopolitani — 56, 7; 72, 5; 82, 3; 90, 24; 126, 31 — 32; 134, 3; 230, 17; 306, 12; 326, 3; 328, 13; 332, 14.
- Corax, Teologu — trimis în misiuni diplomatice de bizantini, îi trădează și e ucis — 171, 2; 228, 22 — 234, 13. Teologu — 228, 28, 31; 234, 4, 12.
- Corint, cucerit de Mahomed II — 424, 16.
- Cornilia, Varnava de — locșitorul pedestatului genovez din Focea Nouă — 224, 29.
- Cornul de Aur — golt și port minunat al Constantinopolei — 334, 17; 336, 22, 25.
- Cos — insulă în Marea Egee — 402, 28; 406, 21.
- Cosmidion — regiune suburbană a Constantinopolei, spre fundul Cornului de Aur, pe unde azi e giamia Eiub 326, 9; 336, 23; 378, 15.
- Cosovo, lupta de la 1389 — 36, 1; de la 1448: 276, 26.
- Cotiaion — capitala Frigiei azi Kuthya — 38, 17; 100, 22; 102, 14; 118, 1; 256, 1; 274, 2; 292, 1
- crai — 50, 2.
- Creta — insulă — 146, 19; 148, 12; 150, 11; 248, 12; ostași din Cr. 232, 2, 15, 32.
- Cronos — zeu antic — 72, 11
- Culumboto Spineta — comandant genovez din Lesbos trimis la Lemnos, ca să nu lase să se supună turcilor 420, 5.
- Cuntuzi — fecior de al lui Murad I, răzvrătit în contra tatălui său — 70, 11 — 18.
- Curtis — feciorul emirului Gūneyt, prins și ucis de Murad II — 238, 23 — 240, 22; 244, 21
- dalmași — 92, 35
- Dalmașia — 178, 2.
- Damasc — 90, 16 — 21.
- Dan — unul din cei 12 feciori ai patriarhului Iacob — 30, 6.
- Dan I, domnul Țării Rominești (1385—1386) — 252, 5.
- Dan II (1420—1431) — trimite soli la Murad II cu urări la urcarea pe tron și cu daruri — 246, 1; cere împăratului Manuil II Paleolog să-l trimită acasă — 252, 11; încheie pace cu Murad II — 252, 19; e învins și ucis de Vlad Dracul — 252, 23; Murad II dorea să pună pe un frate de al lui Dan — 252, 25; care e însă învins și ucis — 254, 1.
- Daneion — numit și Daonion, oraș în Tracia pe coasta Mării de Marmara între Silivria și Heracleea, azi dispărut, pe cît se pare — 72, 27.
- David, împăratul psalmist — 30, 17.
- David Comnen (1458—1461) — împărat al Trapezuntului — 430, 4

- Dercos** — cetate în Tracia la coasta Mării Negre pe care Murad II i-a putut-o cuceri — 244, 26
- despot** — distincție împărătească bizantină — 258, 25.
- Diavolangel** — nume de persoană — 72, 15.
- Didimotich** — Didymoteichon — oraș în Tracia grecească de răsărit, lângă riul Marița — 34, 12; 50, 26, 28; 52, 12; 308, 25, 29.
- Dimitrie** acropolea, Marele — 334, 17.  
— **Aga**, sol — 210, 12, 15.  
— **Lascaris** v. **Lascaris Leondaris** — 112, 3.  
— **Paleolog**, al 5-lea fecior al lui Manuil II. Pal. — 174, 14; 268, 23; se închină lui Mahomed II — 424, 17, 20.  
— sf. D.; biserica din Salonic — 250, 16.  
— **Kidonis** — 328, 7.
- Diplochionion** — port în Bosfor, azi Besictaş, dincolo de Galata — 336, 2, 21; 354, 5.
- Distra** — Vlad-Țepeș, năvălește în părțile Distrei, Silistra de azi — 430, 22.
- domestic** — funcția de mare drăgător civil și militar al lui Ioan Cantacuzino — 42, 7.
- domestic**, marele — general comandant suprem al armatelor — 258, 19; 382, 15.
- Don**, riul — 328, 28.
- Dragulios**, vž. **Vlad Dracul**.
- Draperio Francesco** — mare drăgător genovez din Galata — 404, 16 — 24; 406, 3, 27; 410, 19, 23.
- Duca**, Alexie V. **Duca Murțuflu** (1204) — 32, 7.  
— **Ioan Vatatis** (1222—1254) — 32, 12.  
— **Mihail**, bunicul cronicarului nostru — 46, 1.
- duce**, mare duce — înalte demnități bizantine — 42, 20; 344, 7; 354, 20; 378, 1 — 24; 380, 3 — 34; 382, 24
- Ducas**, familie nobilă din care se trăgea istoricul nostru — 46, 7.
- Dunăre** — 46, 14; 78, 25; 80, 22; 122, 8; 148, 26; 154, 35; 168, 35; 176, 35; 256, 28; 258, 2, 17, 21; 262, 21, 31; 270, 29, 31; 272, 13, 22; 274, 31; 276, 14; 294, 12; 396, 19, 31; 420, 23, 25; 432, 3, 9, 23. Rominii de la gurile Dunării — 426, 27.
- Efes** — capitala provinciei romane Asia, astăzi în ruine — 32, 25; 34, 9; 38, 21; 46, 10; 104, 1; 108, 8 — 11; 114, 7 — 33; 116, 11, 23; 118, 2 — 20; 120, 12 — 35; 122, 14; 132, 4; 140, 23; 152, 12; 188, 26; 218, 15; 220, 25, 33; 228, 8; 234, 7; 240, 27; 244, 10, 34; 266, 16
- efeseni** — 114, 10, 29
- Egee**, v. **Marea Egee**
- Egipt** — 30, 1, 10; 390, 16, 18
- egipteni** — 92, 34; 204, 24
- Elada** — 176, 13
- Elea**, golful — pe coasta egeică a Asiei Mici — 206, 15.
- Elena** — fata lui Ioan VI Cantacuzino și soția lui Ioan V Paleolog — 40, 25; 62, 4, 34; 64, 2, 9
- elen** — 56, 30; eleni — 30, 12, 94, 19; 318, 10
- Elenopont** — provincie romană în Asia Mică în ținutul Pont, pe la sfârșitul secolului al 4-lea — 32, 21.
- Elespont** — Dardanelele de azi — 34, 2, 7; 66, 15; 132, 3; 146, 21; 148, 16; 224, 6; 278, 5; 298, 8; 306, 11; 338, 11; 414, 7
- Eliez** — emir din emiratul Mandahia (Menteshe) fugit din fața lui Baiazid I Fulgerul la Timur-Lenk care-l pune înapoi în domnia-i părintească 38, 25; Eliez al lui Mandahia — 112, 17; Mandahia Eliezbei — 114, 20; 154, 8; Mandahia — 114, 34.
- Eliez** — păharnic al sultanului Mahomed I — 234, 26, 29; 236, 1.
- englezi**, luptă în 1396 la Nicopole — 78, 23; negustori cumpărând piatră acră

- de la genovezii din Focea — 204, 23; 208, 27.
- Enoh** — patriarh biblic — 28, 10
- Enos** — patriarh biblic — 28, 6.
- Enos** — oraș în Tracia la revărsarea Mariței — 410, 35; ocupat de Mahomed II în 1456 — 418, 20.
- eoalice**, orașele — de pe coasta egeică a Asiei Mici — 38, 30
- eparh** — guvernator civil și militar al Constantinoplei bizantine — 42, 17.
- Epibate** — cetate pe coasta europeană a Mării de Marmara de lângă Silivria — 302, 23; 304, 9; 320, 28.
- Ermon** — riu în Asia Mică, azi Gediz, revărsându-se în Marea Egee — 116, 21; 220, 14, 16; 240, 27.
- Eritre** — oraș în Asia Mică pe o peninsulă din fața insulei Chios, azi ruine — 220, 26.
- Ese** — Isa-beg I din emiratul Aidin, la care se refugiază bunicul istoricului nostru — 46, 4.
- Ese**, Isa-beg II pus în domnia emiratului Aidin de Timur-Lenk — 112, 16; și apoi scos din domnie; ucis de Güneyt — 218, 10.
- Ese** — Isa, cel de al doilea fecior al lui Baiazid I Fulgerul — 100, 26; 112, 22, 25.
- Etolia** — țară în Grecia de mijloc — 246, 12.
- Eubea** — în antichitate, Evrip în evul mediu, azi Negroponte — 74, 21; 146, 19; 148, 13; 246, 33; 250, 22
- Eughenie IV** papă (1431—1447) — 261, 21.
- Europa** — 94, 17; 210, 5, 31; 226, 30.
- evrei**, ar disprețui și ei pe bizantini, dacă ar preda lui Mahomed II Constantinoplea — 346, 9.
- Evrenez** — 286, 24; e Evrenos, mare general turc sub sultanii Orhan până la Mahomed I: a murit la 1417 de peste 100 de ani, dacă n-au fost cumva doi cu același nume (vz. Ak. Nimet, Die türkische Prosopographie bei Laonikos Chalkokondyles p. 39), ceea ce după acest loc din Duca pare să fie mai probabil.
- Examilion** — cetate în Chersonesul tragic — 64, 21; 182, 36.
- Examilion** — zidul de întărire din Istmul de Corint — 278, 8, 13.
- Ezechia**, profetul — 328, 17.
- Fadulah**, vizir de al lui Murad II — 260, 7; 262, 7, 12.
- Faraon** — 94, 5.
- Fasis** — riu în regiunea Caucazului, revărsându-se în Marea Neagră, azi Rion — 428, 22.
- Fatmacatun** — adică domnița Fatma, sora sultanului Musulman (1403—1411), dată ostatică la Bizanț — 110, 24; 134, 7.
- Fenicia** — 90, 16.
- Ferara** — oraș în Italia de nord 84, 23; 266, 11, 12; provincie în Italia — 138, 11; Monte-Ferara — 136, 7.
- Feruz-aga** — lăsat comandant în Rumeliihisar de Mahomed II — 306, 9.
- feud** — 214, 24.
- Filadelfia** — oraș în partea de răsărit a Lidiei, azi Alaşehir în Asia Mică; e cucerit de Baiazid Ilderim — 40, 1; pustiit de Timur-Lenk — 102, 30; apoi — 116, 21; 160, 11, 16; 228, 19; 238, 18.
- Filantropinos Gheorghe** — e trimis de împăratul Ioan VIII Paleolog să-l încoroneze despot pe Gheorghe Brancovici, craiul Serbiei — 258, 24.
- Filipopole** — azi Plovdiv, oraș în Bulgaria, 78, 31—32; 270, 30, 32; 272, 2, 3; 396, 14, 22; 398, 12; 412, 20, 23; 414, 10; 428, 8.
- Flandra** — în lupta din 1396 de la Nicopole — 78, 23; 80, 7, 23.
- Florența** — 84, 23; 266, 13; 268, 3, 17; 314, 5, 11; 318, 19.
- Focea Nouă** — oraș în Asia Mică pe coasta Mării Egee, întemeiat de genovezi pentru minele de piatră acră, ceva mai la nord de Focea Veche; azi Ieni Foça (Focia) —

- 106, 29; 108, 2; 206, 12, 17; 208, 5—210, 22; 224, 3; 226, 35; 416, 21.
- FoceaNouă și Veche** — 34, 17; 106, 27; 108, 1; 142, 22; 226, 32.
- Foce Veche** — azi ruine — 106, 30; ocupată la 24 dec. 1455 de Mahomed II — 418, 15, 17.
- foceeni** — 144, 32.
- Focida** — adică Focea Veche — 204, 6; 206, 17.
- Fonea** — numele din vechime al locului pe țărmul european al Bosforului, unde Mahomed II a ridicat cetatea Rumeli-hisar — 300, 10.
- Francesco Draperio** — 404, 16, 24; 406, 3; 410, 19, 23.
- francezi** — 66, 10; 80, 24; 92, 35; 204, 23, 27.
- Francisc**, vezi **Gattilusio F.**
- Franța** — 66, 10; 84, 24, 25.
- Franțezilor**, turnul — 378, 2; 436, 7.
- Fraji** — călugări cavaleri din Rodos — 52, 13; 102, 32; 106, 1, 13.
- Frigia** — ținut în Asia Mică centrală — 32, 25; 38, 17—20; 46, 15; 52, 20; 176, 33; 294, 4.
- Frigia** — ținut în Asia Mică înspre Elespont și Propontida — 54, 28; 152, 6, 28; 198, 15; deși în antichitate pe acolo era Frigia Mică, Duca îi dă și numele de Frigia Mare — 32, 18; 34, 1; 74, 7; Frigia de jos — 102, 22.
- Frigia Capatiani** metateză din Pacatiani — provincie formată din Frigia centrală în împărțirea administrativă a imperiului roman de la sfârșitul secolului al 4-lea — 32, 18; 100, 17, 22; numită și Frigia de sus — 142, 23; Frigia de sus Capatiani — 108, 25.
- Frigia Salutaria** — provincie de la sfârșitul secolului al 4-lea — 108, 26, numită și Salutaria Frigiei — 292, 2.
- frigieni** — 92, 34; 212, 27.
- frinc** — adică apusean latin catolic 268, 26; 364, 31; Frinci: apuseni — 34, 15; 80, 15, 20; 268, 26; 296, 30; 298, 8; latini 270, 7; italieni 224, 13, 16; 226, 7—13; 406, 14; 434, 23, 26; Italiani genovezi 372, 22; Spanioli catalani 34, 15.
- Frincia** — Franța, Italia, Occident — 78, 17, 23; 208, 27; 268, 26.
- Fthia** — numele antic al unui ținut din Grecia — 246, 12.
- Funtana Ioan** — comandant genovez din Lesbos trimis la Lemnos să împiedice supunerea către turci — 420, 5.
- Gad** — unul din cei 12 feciori ai patriarhului Iacob — 30, 6.
- Galata** — colonie genoveză autonomă, guvernată de un podesta, în Constantinople pe colțul înconjurat de Bosfor și Cornul de Aur; podestatul e trimis din Genua — 208, 5; stă în ajutor bizantinilor împresurați — 328, 23; 342, 29; dar întreține bune relații și cu turcii — 332, 5—24; 342, 30; Mahomed II intră în Galata — 372, 9—23; 392, 12—18; apoi — 72, 4; 136, 25, 28; 138, 2; 290, 4; 328, 27; 336, 21; 346, 14—348, 17; 350, 26; 404, 17.
- galatenii** — locuitorii din Galata — 348, 3.
- Galatia** — provincie în dieceza Pontus din Asia Mică în împărțirea administrativă a imperiului de la sfârșitul secolului al 4-lea — 32, 20; 90, 34; 92, 5; 100, 17, 29; 112, 20, 27; 122, 1; 164, 18; 428, 2.
- galben** — aur — 206, 26.
- Galesion** — lanț de munți lângă Efes dinspre țărmul mării azi Barbatondagh — 120, 28; 242, 20.
- Galipoli** — azi Gelibolu, oraș pe țărmul european al Elespontului (Dardanele) înspre ieșirea în Marea de Marmara; restaurat de Baiazid I Fulgerul — 40, 8; turcii învinși de Venetieni la Galipoli — 146,

- 22—148, 3; Mustafa îl făgăduiește împăratului Manuil II Paleolog — 182, 21—31; e împresurat de Dimitrie Leondari — 182, 32; se predă — 194, 14; 200, 33; dar Mustafa nu i-l dă — 196, 8—198, 3; apoi — 38, 16; 50, 25; 52, 9; 114, 15; 122, 15, 18; 138, 26; 146, 12; 148, 25; 170, 24; 176, 30; 184, 9; 188, 2; 202, 31; 210, 19; 212, 26; 224, 1, 8; 226, 1, 20, 34; 236, 15; 240, 25; 244, 20; 262, 9; 274, 29; 280, 8, 33; 282, 27; 298, 9; 402, 32; 408, 30; 410, 25; 414, 11; 418, 1, 32; 420, 17.
- Gateluzi, Gattilusio-Paleolog** — dinastie domnitoare în Lesbos (1354—1462).
- Gattilusio Dominic** — feciorul și urmașul lui Dorino — 410, 30; 434, 1.
- Gattilusio Dorino** — domn al Lesbosului, mort la 30 iunie 1455 — 410, 29.
- Gattilusio Francisc** — cumnat cu Ioan V Paleolog și întemeietorul dinastiei Gattilusio-Paleolog din Lesbos — 66, 24; 68, 1—33; 72, 29; 80, 26.
- Gattilusio, sir Nicolae, frate cu Dominic** — 416, 8; 418, 28; 420, 8, 13; 432, 28; 434, 1—436, 9.
- Gattilusio Luchino** — 434, 14; 436, 8.
- Gemistos Plethon, Gheorghe** — filozof și mare învățat la curtea despoților din Mistra (Sparta); participă la sinodul din 1439 de la Florența — 266, 22.
- genovez** — 66, 14; 122, 17; 314, 12; 418, 3.
- genovezi** — 34, 15, 17; 66, 18; 72, 4; 106, 29; 136, 24; 138, 2, 5; 168, 12; 206, 16; 208, 26; 290, 4; 306, 12; 328, 23; 330, 3; 332, 5, 11; 346, 14.
- Genua** — republică în Italia de nord de la țărmul Mării Mediterane — 66, 15, 16; 84, 22; 208, 1—13; 328, 26; 330, 1; 334, 3; 404, 31.
- Genuz, Junus** — amiral turc de al lui Mahomed II — 414, 10—28; 418, 10, 32.
- germani** — 40, 27; 204, 23.
- Germania** — 84, 23; adică Franța — 84, 24.
- Ghenadie** — fost Gheorghe șolarul și judecător general; apoi patriarh ecumenic Ghenadie II (1453—1459) — 266, 23; 314, 30; 316, 13; 322, 24; 328, 5.
- Gheorghe** — dcspot, crai al Serbiei, vz. **Brancovici**.
- Gheorghii-bei** — guvernator la Amasia pe lângă viitorul sultan Murad II — 152, 32.
- Giustiniani, vz. Ioan Longo G.**
- Glarența** — oraș în evul mediu pe coasta de apus a Moreii (Peloponez), cam unde e azi Kyllene în fața insulei Zante (Zakynthos) — 278, 12.
- grec** — 234, 7; 238, 15.
- Grecești, scrisori** — 234, 9.
- greci** 86, 15; 178, 33; cînd e vorba de latura confesională în opoziție cu latinii — 266, 8, 15, 26; 268, 1; 316, 30; 318, 3, 26; 412, 15.
- grecoaică** — 58, 17.
- Grigorie din Nazianz, sf. părinte** — 268, 11.
- Grigorie din Nisa, sf. părinte** — 268, 11.
- Grigorie III (1443—1450)** — patriarh ecumenic, trebuind să-și lase scaunul pentru că se ținea de hotărîrea sindoului din Florența — 314, 6; 316, 31.
- Güneyt v. Țineit.**
- Hades** — „lumea cealaltă” — 212, 24.
- Hagiaivat, vizir** — 210, 13; 212, 31.
- haldei** vz. **Chaldei**.
- Halil, vz. Chalil.**
- Hamza, vz. Chamza.**
- Han al avarilor** — 316, 20.
- Hartofilax, marele** — 266, 21.
- Hazaria, vz. Chazaria.**
- Hector** — eroul principal al Troiei în Iliada lui Homer — 258, 20.
- Hemimont** — una din cele 6 provincii din dieceza Tracia în împărțirea ad-

- ministrativă a imperiului de la sfârșitul secolului al 4-lea — 176, 28.
- Heraclea** tracică — e orașul antic Perinthos, azi Eregli pe malul european al Mării de Marmara — 72, 27; 270, 5.
- Heraclea** pontică — oraș în Bitinia la coasta Mării Negre, azi Eregli — 300, 4.
- Hercule** — erou legendar antic — 166, 25; 374, 9.
- Hersones**, *uz.* Chersones.
- Hidra** — figură mitologică antică, un balaur cu mai multe capete; de i se tăia unul, îi creșteau în loc alte două — 106, 4.
- Hios**, *uz.* Chios.
- Hliera**, *uz.* Chliera.
- Hogeaferuz** — arhieunucul lui Baiazid I — 102, 7, 10.
- Hosroe**, *v.* Chosroe.
- Hrisostom** — sf. Ioan Gură de aur, patriarh al Constantinopolei (398—404) — 268, 12.
- huni**, adică unguri — 432, 8.
- Iacob** — patriarh biblic — 28, 18; 30, 1, 5; 270, 18.
- Iacob** — un duhovnic — 322, 19.
- Iagaris Marcu**, sol trimis de împăratul Manuil II Paleolog 230, 6.
- Iancu de Hunedoara** — în fața primejdiei turcești e pus comandant general al oștilor — 258, 19; regent al Ungariei — 272, 26; la rugămintea craiului Serbiei, pleacă asupra lui Murad II — 270, 24—272, 31; nu vrea să jure turcilor — 272, 23; în lupta din 1444 de la Varna — 276, 8, 13; în lupta din 1448 de la Cosovo — 276, 24—34; Mahomed II încheie cu el un tratat de pace pe 3 ani — 290, 10; Iancu la sfârșitul regenței îl denunță — 340, 26; 342, 5, 7; i se prezice căderea Constantinopolei — 342, 15, 22; bate pe Mahomed II în 1456 la Belgrad — 420, 25.
- iarbă** de pușcă, puterea ei — 264, 3—11.
- Iared** — patriarh biblic — 28, 9.
- Ibraim** — vizir de al lui Mahomed I (1413—1421) și Murad II (1421—1451) — 166, 34; 170, 22; 202, 2—34; și al lui Mahomed II — 282, 28.
- Iconion**, azi Konya, capitala Licaoniei, apoi a sultanatului turcilor selgucizi, apoi Caramanlii — 116, 34; 142, 6; 154, 23; 242, 7; 256, 4; 272, 30; 274, 3, 5.
- ieniceri**, originea și organizarea corpului ieniceresc, adică oastea nouă — 178—179; apoi — 96,33; 362, 1.
- Ieremie** profetul — 340, 2; 356, 17; 386, 10; 390, 10.
- Ierisos**, oraș lângă capătul dinspre uscat al peninsulei sf. Munte Atos, azi Hierisos lângă anticul Acanthos — 180, 22.
- Ieronim**, sf. — 268, 12.
- Ierusalim** — 390, 11, 15; noul Ierusalim, Constantinopole — 326, 6; 386, 26; 390, 11.
- Iese** — emir de Aidin, scos din domnie și surghiunit de Baiazid I Fulgerul la Nicea — 38, 21.
- Iisus Navi** — conducător biblic al popoului evreu — 30, 13.
- Ilderim** — turc. Fulger, Baiazid I — 108, 27; 180, 16; 182, 9; 188, 13—20; 190, 34; 192, 3; 198, 21; 218, 22; 256, 14; *v.* Baiazid I Fulgerul.
- Iliria**, Iliricul — în împărțirea administrativă a imperiului de la sfârșitul secolului al 4-lea, era o mare unitate, numită prefectură, împărțită în 2 dieceze și 11 provincii; cuprindea toată peninsula Balcanică afară de Tracia orientală. Duca însă pare să arate numai partea de nord-vest a peninsulei — 122, 23; 176, 28.
- Imbros** — insulă în nord-estul Mării Egee — 402, 5; 410, 35; 422, 11.
- Inachos** — primul împărat legendar la eleni, contemporan cu biblicul Moise 30, 11.

indieni — 92, 34.

**Ioan VI Cantacuzino** (1347—1354) — se proclamă împărat — 48, 1; încheie alianță cu craiul Serbiei — 50, 4; 54, 16; cu Orchan — 58, 29, 33; după care își dă fata — 56, 32, 58, 23; se încoronează împărat — 64, 3; abdică și pleacă în sf. Munte — 68, 28; 70, 1; apoi — 34, 6; 40, 16, 25; 42, 1—28; 46, 19, 24; 50, 6—27; 52, 6—12; 54, 22—32; 56, 9, 10; 60, 11; 62, 5—23; 64, 14, 18; 66, 1—22; 74, 1.

**Ioan II Comnen** (1118—1143) — 32, 3.

**Ioan IV Comnen** (1426—1458) din Trapezunt — 430, 5.

**Ioan III Duca Vatafis** (1222—1254) — 32, 12; 54, 13.

**Ioan IV Lascaris** (1258—1261) — 32, 13; 48, 16.

**Ioan Longo Giustiniani** — apărător al Constantinopolei în 1453 — 330, 2—14; 342, 28; 346, 10—22; 352, 10; 354, 18; 356, 6—25; 370, 25.

**Ioan V Paleolog** (1341—1391) — ia de soție pe Elena fata lui Ioan VI Cantacuzino — 40, 24; 62, 34; 64, 2; duce o viață molatecă — 64, 8; 66, 2; pleacă în apus — 66, 2; răstoarnă de pe tron pe socrul său — 66, 9; 68, 24; orbește pe fiul și nepotul său — 70, 22; silit de Baiazid, dărimă cetatea ce-a ridicat-o — 76, 8; 424, 12; apoi 34, 5, 14; 40, 13; 54, 27; 70, 7, 15, 18; 76, 5.

**Ioan VII Paleolog** (1390) — este orbit puțin — 70, 28; 72, 23; Baiazid încearcă să-l ridice pe tron — 82, 7—20; e lăsat împărat în locul său de Manuil II Paleolog — 82, 25—34; 84, 2, 15; 86, 1; 88, 12; pus în Salonic — 112, 5; 172, 31; apoi — 72, 1; 174, 2.

**Ioan VIII Paleolog** (1425—1448) — copil mic — 84, 20; ia de soție pe Ana din Rusia — 132, 30; a doua din Italia — 136, 5 — 138, 4; a

treia din Trapezunt — 138, 16; încoronat împărat — 174, 9; ia în seamă domnia — 228, 15; 236, 11; conduce în 1422 apărarea Constantinopolei — 232, 5; încheie pace cu Murad II — 244, 23; romini la curtea lui — 250, 26; face despot pe craiul Serbiei — 258, 24; pleacă la sinodul din Florența — 264, 18; moartea lui — 278, 15; Duca îl numește cel din urmă împărat — 128, 12; 278, 20; 318, 20; apoi — 128, 4; 134, 11, 17; 238, 5; 246, 8; 268, 23; 288, 29.

**Ioanina** — oraș în Epir în Grecia — 132, 22; 246, 13.

**Ionia**, ținut în Asia Mică la coasta Mării Egee, partea de mijloc — 34, 17; 50, 16; 106, 28; 112, 17; 144, 18; 150, 35; 152, 6; 204, 6; 240, 20; cucerit de Baiazid I — 38, 21; Gıneyt ia domnia în Ionia — 114, 1; 140, 31; 218, 15, 28; golful Ioniei — 148, 30; 205, 15.

**Ionică**, vz. **Marea Ionică**.

**Iosif** — unul din cei 12 fii ai patriarhului Iacob — 30, 6.

**Iosif II** — patriarh ecumenic (1416—1439) — 138, 19; 264, 19.

**iperper** — monedă — 84, 8.

**Ipodrom** — azi piața Atmeidan, unde în timpurile bizantine se aranjau jocurile publice, dar se desfiășurau și mari acte politice la care participa și poporul — 68, 26.

**Ipsili**, Cetatea înaltă — cetățuie în Asia Mică, la marginea mării, în fața insulei Samos — 240, 17—244, 1.

**Irina** (797—802) — 30, 26; 32, 1.

**Isaac** — patriarh biblic — 28, 18.

**Isaac II Angel** (1185—1195) — 32, 6.

**Isac-Pașa** — vizir de al lui Murad II și Mahomed II — 282, 27—35; 286, 27.

**Isahar** — unul din cei 12 fii ai patriarhului Iacob — 30, 6.

**Isaia** — profetul — 326, 20; 328, 17.

**Isav** — patriarh biblic — 28, 18.



- Isidor** — biserica sf. Isidor din Chios — 404, 22.
- Isidor** — mitropolit al Rusiei — 266, 20 ;  
cardinal al Poloniei — 314, 9.
- Ismail** — guvernator pe la 1456 la Galipoli — 418, 31 ; 420, 15 ; 422, 22.
- Ismail** — sultan de Sinope ; se sușune lui Mahomed II — 428, 9, 12.
- Israil** — 270, 18 ; 356, 18 ; 368, 3.
- Istrul** — Dunărea de Jos — 122, 22 ; 156, 5 ; 176, 11, 26 ; 216, 16 ; 228, 3 ; 236, 31 ; 262, 27 ; 264, 24 ; 266, 25 ; 396, 9. Vezi și Dunăre.
- Italia** — 66, 5, 9 ; 68, 3 ; 78, 24 ; 84, 23 ; 136, 6, 22 ; 138, 5, 7 ; 208, 27 ; 248, 13 ; 260, 22 ; 264, 19, 22, 27 ; 268, 29 ; 278, 16 ; 346, 33 ; 390, 17 ; 424, 17.
- italian** — 408, 7.
- italiancă** — 58, 17.
- italieni** — 66, 10 ; 68, 32 ; 92, 35 ; 98, 32 ; 204, 23, 27 ; 206, 1 ; 226, 24 ; 266, 16, 25 ; 314, 16 ; 316, 30 ; 346, 13.
- Iuda** — unul din cei 12 fii ai patriarhului Iacob — 30, 6 ; 388, 5.
- Iuda** — vânzătorul lui Hristos — 270, 16.
- iudeii**, mai vechi ca elenii — 30, 12 ; apoi — 48, 17, 19 ; 326, 14.
- Iulian** — cardinal al sf. cruci — 266, 16.
- Iustinian cel Mare** (527—565) — 30, 23, 26.
- Izlati** — adică Aurie, Zlatița, localitate la jumătate cale între Sofia și Filopopole — 272, 1 ; 412, 24.
- Kelpaxisi** — 218, 16.
- Kidonis Dimitrie** — 328, 8.
- Lacedemonia** — adică despotul de Mistra — 72, 1 ; 78, 3 ; 132, 22 ; 136, 11 ; 174, 11 ; 176, 13 ; 266, 22 ; 278, 3 ; 424, 21.
- Lahanas Paleolog** — sol bizantin — 172, 2 ; 230, 5.
- Lameh** — patriarh biblic — 28, 11.
- Lampsac** — oraș la coasta asiatică a Elespontului (Dardanele), azi Lapseki — 38, 16 ; 64, 17, 19 ; 122, 15 ; 146, 21 ; 148, 17 ; 184, 8 ; 212, 4, 27 ; 222, 29, 32 ; 226, 8.
- Laodicea** — oraș în sud-vestul Frigiei la sud de râul Meandru în Asia Mică — 38, 21 ; 108, 26 ; 242, 16.
- Laranda** — oraș în Asia Mică în Licaonia, jefuit de Mușrad II — 274, 6.
- larandini** — locuitorii orașului Laranda — 274, 6.
- Lascaris Teodor II** (1254—1258) — 48, 13.
- Lascaris Leondaris Dimitrie** — general și sietnic al împăratului Manuil II Paleolog — 112, 3 ; 156, 10 — 158, 27 ; 172, 28 ; 174, 1, 16 ; 180, 15, 29 ; 182, 5, 37 ; 194, 18 — 198, 8 ; 200, 33.
- latin** — catolic — 324, 10 ; 328, 10 ; latin, spaniol — 414, 19.
- latini** — apuseni catolici, italieni genevezi, venețieni — 32, 9, 15 ; 68, 22 ; 72, 4 ; 85, 16 ; 98, 17 ; 206, 6 — 22 ; 226, 28 ; 246, 30 ; 248, 13 ; 266, 24 ; 268, 9, 13 ; 314, 16 ; 316, 21 ; 328, 14 ; 330, 13 ; 346, 16, 21 ; 354, 20 ; 358, 8 ; 372, 6 ; 392, 14 ; 408, 10 ; 410, 6, 8 ; 412, 15.
- Lazar** — craiul Serbiei (1372—1389), prins și ucis în lupta de la Cosovo 1389 de Baiazid I Fulgerul — 34, 25 ; 36, 21 ; 38, 6, 11 ; 92, 3 ; 96, 11 ; 102, 20 ; 126, 16 ; 256, 13, 16, 18 ; 396, 3.
- Lazar** — adică Ștefan Lazarevici, feciorul lui Lazar (1389—1427) — 246, 1 ; 396, 3.
- lazi** — popor din Caucaz, spre coasta Mării Negre, cam pe unde e Migrelia de azi — 162, 34.
- lemnienii** — 418, 28 — 420, 16 ; 422, 4.
- Lemnos** — insula Limnos de azi din nordul Mării Egee — 74, 19 ; 110, 16 ; 158, 29 ; 160, 32 ; 172, 28 ; 174, 17 ; 190, 10 ; 196, 2 ; 212, 21 ; 246,

- 11; 330, 11; 402, 5; 410, 33; 418, 34 — 420, 19; 422, 11, 17.
- Leon VI Filozoful** (886—912) — 74, 28.
- Leondaris Lasçaris Dimitrie**, vezi *Lasçaris L. D.*
- lesbieni** — 144, 32; 414, 35; 416, 2; 420, 16.
- Lesbos** — insula, azi Mililini, în Marea Egee lângă coasta Asiei Mici — 50, 20; 72, 31; 74, 18; 108, 2; 146, 26; 206, 14; 336, 10; 402, 4; 404, 14; 408, 26; 410, 29 — 414, 6; 418, 5, 16; 420, 14, 20; 422, 2 — 21; 426, 29; cucerită de Mahomed II 432, 27 — 434, 2.
- Levi** — unul din cei 12 fii ai patriarhului Iacob — 30, 6, 8.
- Libia** — adică Africa — 94, 17.
- Licaonia** — țară în Asia Mică centrală, spre sud cu capitala Iconion — 32, 19; 110, 5; 116, 34; 154, 19; 174, 32; 176, 33.
- Licia** — în Asia Mică spre capătul de vest al țărmului de sud — 32, 21; 38, 24; 100, 18; 112, 18; 144, 26; 176, 34; 400, 29.
- Lidia** — țară în partea de apus a Asiei Mici, înspre țărmul egeic, la mijloc — 32, 18, 24; 38, 26 — 29; 102, 29; 112, 16; 150, 35; 152, 6, 26; 204, 29; 206, 23; 220, 13; 280, 18.
- Lie** — luptător uriaș păgîn — 52, 32.
- Lion** — sinodul din 1274 de la Lion — 318, 18.
- Longo**, vezi **Ioan Longo Giustiniani**.
- Lopadion** — azi Lupad, râuleț, revărsându-se prin lacul Uluabad în Marea de Marmara — 118, 11; 212, 7, 30; 222, 13; 244, 32.
- Luca Notara**, vezi *Notara Luca*.
- macedonene** — unitățile de ostași — 42, 7—8.
- Macedonia** — 40, 3; 124, 28; 126, 7; 156, 4; 172, 8.
- Machedon**, noul — Mahomed II — 338, 8.
- Maestru!**, Marele — conducătorul cavalerilor de la Rodos, călugări luptători în contra mahomedanilor — 142, 16; 144, 1, 27; 154, 1; 402, 8, 13.
- Magedon** — ținut în Lidia în Asia Mică — 32, 25.
- Magnesia** — azi Manisa, oraș în Lidia la poalele muntelui Sipylos, la sud de riul Ermon — 32, 12, 24; 38, 28; 102, 28; 152, 3; 206, 1, 5; 244, 33; 276, 15, 23; 280, 19, 32.
- Mahmut-Pașa** — vizir de al lui Mahomed II — 412, 26; 434, 10—22.
- Mahomed**, proietul — vezi *Mohamed*.
- Mahomed I** (1413—1421) — fecior de al lui Baiazid Fulgerul — 100, 26, 28; 102, 8; îl ucide pe fratele său Ese — 112, 19—26; ajunge sultan cu ajutorul lui Manuil II Paleolog — 128, 16—132, 11; 138, 26; 202, 25; învinge pe Güneyt — 140, 1—142, 29; 146, 3; 148, 25; luptă cu fratele său Mustafa — 156, 2—158, 37; trimite oaste în Țara Românească — 160, 4; moartea lui — 162, 11, 21; 166, 6, 31; 170, 16, 34; 198, 26; 230, 1; a zidit Anadolii-hisar — 296, 24—26; apoi — 122, 2; 144, 3 — 22; 150, 23, 34; 152, 4, 30; 154, 16; 160, 25, 30; 164, 4—28; 166, 5; 198, 32; 200, 20; 208, 9, 14; 210, 3; 228, 26, 28; 234, 23.
- Mahomed II** (1451—1481) — e declarat sultan de tatăl său Murad II — 274, 18—276, 3; e trimis să domnească la Magnesia — 276, 23; se urcă pe tron — 282, 29; ia în seamă domnia — 286, 22—288, 6; pornește război cu sultanul din Iconion — 290, 16—25; încheie pace cu el — 294, 13; înfuriat de cererea bizantinilor să sporească apanajul lui Orchan — 292, 8—294, 13; zidește cetatea Rumeli-hisar — 296, 15, 34; 300, 1—302, 19; împresoară Constantinopole — 330, 11; flota îi este învinsă — 334, 18; 336, 10; Iancu de Hune-

- doara îi denunță tratatul — 342, 7;  
apoi — 294, 27; 316, 20; 372, 15;  
436, 9.
- Mahramion** — 416, 4; v. și **Asos**.
- Mainomenu** — cîmpia, adică a nebunului, situată pe aproape de Magnesia (vz. și G. Pahimer, ed. Bonn, vol. II, p. 314, 2—3) de sub muntele Sipylos — 118, 14; 140, 17; 206, 5.
- Malatesta conte** — socrul despotului Teodor, feciorul împăratului Manuil II Paleolog — 136, 8.
- Maleleil** — patriarh biblic — 28, 8.
- mamaimi** — sunete profetice — 400, 14.
- Mamalos** — cetate la coasta mării în Caria, Asia Mică — 116, 3, 5.
- Mandahia** — e numele dinastiei, după întemeietor, a emiratului Mendeșe de pe teritoriul ținutului antic Caria din sud-vestul Asiei Mici; sub Mandahia sînt de înțeles la Duca diferiți emiri care au avut și alte nume — 32, 24; 96, 6; 112, 17; 142, 23; 144, 30.
- Mandahia Eliazbei** — 114, 20, 34; 154, 8.
- Manuil I Comnen** (1143—1180) — 32, 3.
- Manuil II Paleolog** (1391—1425) — fecior al lui Ioan V Paleolog — 70, 8; care-l încoronează întru împărat — 70, 30; sînt detronați — 72, 10; ia din nou coroana împărătească — 72, 27; îl însoțește pe Baiazid I în expediții — 74, 13; 76, 4; care-l amenință cu orbirea — 76, 7; Manuil fuge — 76, 16; cere ajutor din apus — 78, 16; Baiazid îi cere Constantinopolea — 80, 28; om înțelept — 82, 21; pleacă în apus după ajutor — 84, 13, 17; se înapoiază la Bizanț — 110, 13; face sultan pe Mahomed I — 128, 14; 132, 8; în Peloponez — 138, 21; feciorii lui — 174, 7; i-a încredințat domnia feciorului său Ioan VIII Paleolog — 228, 14; moartea lui — 234, 20; 236, 7, 25; apoi — 76, 11; 82, 15, 18; 84, 1; 88, 13; 126, 28; 128, 9; 132, 28; 134, 5, 11; 136, 23; 138, 3; 156, 39; 162, 4; 166, 14; 172, 1; 188, 12; 200, 9; 228, 9, 22; 230, 20; 246, 8; 296, 26.
- Marcu**, mitropolit al Efesului — 266, 15, 17, 26; 268, 4.
- Marcu** vz. **Iagaris**.
- Marea de Azov** — 328, 28.
- Marea Egee** — 188, 3; 274, 28; 404, 4; 426, 3, 28.
- Marea Neagră** — 68, 9; 78, 3; 110, 27; 112, 1; 122, 5; 130, 20, 23; 132, 12; 174, 13; 180, 21; 186, 2; 188, 4; 244, 25; 252, 14; 276, 1; 294, 30; 298, 11; 306, 11; 308, 19; 320, 25; 394, 18; 428, 9.
- Marea Roșie** — 30, 10.
- Maria** — cea de a treia soție a lui Ioan VIII Paleolog — 138, 17; moartea ei — 268, 22.
- Maria** — sora lui Ioan V. Paleolog, măritată după Francisc Gattilusio, care devine domnitor în Lesbos — 66, 26.
- Maria** — fata craiului Lazar al Serbiei, soție de a lui Baiazid I Fulgerul — 38, 10.
- Mara** — fată a craiului Serbiei Lazar, măritată după Vulc Brancovici — 256, 16.
- masalagiu** — cometă — 94, 2.
- Matei Cantacuzino** — despot, fecior al lui Ioan VI Cantacuzino — 64, 5, 20.
- Matusala** — patriarh biblic — 28, 11.
- Mauriciu** (582—602) — 74, 29.
- Meandru** — azi Bujuk Menderes, rîu în Asia Mică, izvorînd în Frigia, străbătînd Caria și revărsîndu-se în Marea Egee — 38, 24; 116, 20; 120, 24.
- Melaina** — sat pe aproape de Brusa — 168, 22.
- Melanudion** — cartier, poate călugăresc, în Mitiline din Lesbos — 434, 12.
- Melos**, (Milo) — insulă în Marea Egee, din grupul Cicladelor — 146, 14.
- Mesaulion** — localitate între Smirna și Efes, șase ore de drum pînă la Efes, într-un loc mlăștinos și păduros — 118, 17; 220, 35.
- Mesembria și Misivria** — oraș în Bulga-

- ria, la coasta Mării Negre — 244, 26; 320, 25.
- Mesini** — azi Misini, localitate între Constantinopole și Adrianopole — 394, 3.
- Mesopotamia** — 28, 17.
- Metimna** — oraș la coasta de nord a insulei Lesbos — 422, 22.
- Metone**, oraș pe capătul de sud-vest al coastei Peloponezului — 84, 21, 28.
- Mihail VIII Paleolog** (1261—1282) — 32, 14, 16, 22; 48, 14, 15; 204, 26; 318, 18; 400, 3—9.
- Mihail IX Paleolog** (1294—1320) — 34, 4.
- Milasa** — oraș în Asia Mică, în Caria, spre sud-vest, azi Milas — 108, 16, 25.
- Milano** — 84, 22.
- Mircea cel Bătrîn** (1386—1418) — îl ridică pe Musa sultan — 122, 6; îl ajută pe Mustafa — 188, 17; urmași de ai săi Dan și Dracul se luptă pentru domnie — 250, 23; 252, 4, 5, 16.
- misi** — bulgari — 48, 8; romini — 188, 17.
- Misia** — ținut în Asia Mică în partea de nord-vest — 32, 17; 74, 7; 322, 1.
- Mitiline** — capitala insulei Lesbos, nume care a trecut și asupra întregii insule — 50, 19; 72, 32; 80, 26; 106, 30; 142, 24; 246, 2; 290, 4; 394, 17; 402, 35; 408, 26; 412, 4—32; 414, 29, 32; 418, 5; 431, 3, 11.
- Mohamed** — profetul — 38, 3; 134, 13, 290, 14; 374, 31; 392, 28; 414, 24.
- Moise** — profet — 30, 8, 11.
- Monemvasia** — oraș pe coasta de sud-est a Peloponezului — 34, 17; 426, 1.
- Monodendron** — localitate creată de fantezia poporului din Constantinopole — 364, 13.
- Monte-Ferara**, marchizul de — 138, 7.
- Munte**, sfântul — 70, 3.
- Murad I** (1362—1389); ajunge la domnie — 34, 19; 70, 6; e ucis în lupta de la Cosovo — 36, 10; 296, 10;
- a cucerit Adrianopole — 34, 20; apoi — 36, 28; 38, 6; 70, 10—23.
- Murad II** (1421—1451) — trimis domn la Amasia — 152, 4, 30; 162, 31; moștenește domnia — 164, 10; 166, 10—26; 168, 18, 21; 170, 16—35; 172, 1; refuză să predea împăratului Manuil II Pal. pe frații săi mai mici — 200, 11; luptă cu pretendentul Mustafa — 212, 8 — 222, 29; podestatul Adorno îi oferă ajutor — 208, 23 — 210, 21; cu ajutorul acestuia îl învinge — 224, 3—228, 5; impresoară Constantinopolea — 228, 17; 230, 10—25; 252, 6; bizantinii scot un contrapretendent — 234, 22—33; 236, 19; Murad ridică asediul — 236, 1, 13; 252, 10; vestește Țării Românești suirea sa pe tron — 238, 1—3; biruie pe emirul Güneyt — 238, 14, 31; 240, 24; 242, 30—244, 12; cucerește Salonicul — 248, 9—29; face pace cu Dan, domnul Țării Românești — 252, 17, 18; vrea să pună domn în Țara Românească — 252, 24; în război cu Caraman — 254, 4 — 256, 9; 290, 20; cere Serbia întreagă — 256, 14—33; năvălește în Transilvania — 258, 1—21; năvălește în Serbia — 260, 11—262, 4; închide pe Vlad Dracul — 262, 13; impresoară Bigradul — 262, 26; biruie la Varna — 274, 25—276, 21; la Cosovo — 276, 26—34; moartea lui — 284, 1—29; 288, 2; 290, 18; apoi 172, 11; 180, 26; 182, 23, 34; 184, 1—15; 200, 25; 202, 1—204, 3; 210, 33; 230, 5, 7; 234, 4; 236, 19, 26; 240, 24; 244, 24, 29; 246, 10; 262, 26; 268, 24, 25; 270, 32 — 272, 32; 274, 3—14; 278, 5—280, 7; 302, 19.
- Murdarolog** — poreclă batjocoritoare — 162, 9; v. **Teologul**.
- Musa** (1411—1413) — fecior al lui Baiazid I Fulgerul — 100, 27; 112, 21; caută ajutor la Mircea cel Bătrîn — 122, 1—31; ajunge sultan — 124, 2—21; asediază Constantinopolea —

- 128, 1, 7; pierde tronul și viața 128, 29—132, 1; apoi 140, 6; 188, 13; 198, 25; 202, 18—29.
- Mustafa** — cel de al 5-lea fecior al lui Baiazid I Fulgerul — 100, 27; 112, 23; caută ajutor în Țara Românească — 154, 31, 36; 160, 5; cade prins la bizantini — 156, 4 — 158, 36; 162, 2; e închis la Lemnos — 158, 29; 160, 32; e scos în contra lui Murad II — 172, 10, 27; 174, 19; 184, 3—190, 27; ajunge sultan 180, 15—182, 35; 192, 16—27; 194, 11; 200, 15; nu vrea să dea bizantinilor Galipoli făgăduit — 196, 22—198, 11; e învins de Murad II — 210, 20—214, 16; 222, 21—226, 16; prins și spânzurat — 228, 2; 236, 23; apoi 192, 34; 196, 15, 20; 200, 34; 208, 19; 210, 14; 216, 9, 19; 220, 19; 230, 2; 238, 17; 246, 11.
- Mustafa** — fecior al lui Mahomed I și pretendent contra lui Murad II — 234, 25—236, 23.
- Mustafa** — emir în Ionia, un urmaș de al lui Aidin (Atin) — 218, 23, 29; 220, 25—222, 9.
- Mustafa**, vz. Percliția.
- Mustafa** — trei sultani, cei anuțiți mai înainte au murit în același an — 236, 23.
- Musulman** — feciorul mai mare al lui Baiazid I Fulgerul — 100, 26; e sultanul Suleiman I (1407—1411), scapă din lupta de la Ancara — 96, 24, 29; cu ajutor bizantin ajunge sultan — 110, 18; cucerește Ionia — 118, 2—120, 33; 132, 5; 218, 13; e învins de frate-său Musa — 122, 9—124, 22; apoi — 114, 12, 15; 134, 6; 148, 17; 198, 25; 202, 22; 242, 13.
- musulman**, -ni, cei ce cred în profetul Mohamed — 76, 26—29; 144, 15; 148, 27; 172, 13; 186, 33; 196, 32; 198, 8; 298, 15.
- Nabuhodonosor** : Mahomed II — 314, 3; 326, 6.
- Navara** — 34, 16; 138, 24.
- Naxia** — insulele Ciclade din Marea Egee de sub stăpînirea domnului din Naxos, cea mai de seamă din acele insule — 50, 20; 146, 10.
- Neagră**, vezi **Marea Neagră**.
- Nebunului**, cîmpia, vezi **Mainomenu**.
- Neftalim** — unul din cei 12 fii ai lui Iacob — 30, 6.
- Negro Salgruzo** de — nobil genovez, construiește pentru Musulman un turn — 122, 17.
- Neofit** — un duhovnic — 324, 6, 24.
- Nicea** — oraș în Bitinia, azi Isnik, lângă lacul Isnik-ghiol, anticul Ascania — 32, 12; 38, 22; 102, 21; 236; 1, 17; 266, 20.
- Nicolae V papa** (1447—1455) — 316, 31; 342, 5.
- Nicolae**, v. **Gateluzi**.
- Nicomedia** — azi Kodiacli, fost Ismit, oraș în Bitinia, în fundul golfului Ismit, anticul Astacos din Marea de Marmara — 102, 21; 300, 4.
- Nicopole** — oraș la Dunăre în Bulgaria — 148, 26; 258, 2; lupta din 1396 de la N. — 78, 27.
- Nimfeon** — oraș în Asia Mică în partea de apus a Lidiei, între Smirna și Sardes, azi Nif — 104, 1; 116, 21; 140, 20, 26; 142, 13; 206, 5; 240, 27; 242, 17; 262, 14.
- nineviteni** — 82, 2.
- Niș** — oraș în Serbia — 276, 26.
- Noe** — patriarh biblic — 28, 3, 12; 324, 27.
- Notara Luca** — mare duce — 128, 11; 244, 36.
- Notara Nicolae** — dragoman, tatăl lui Luca — 128, 8.
- Nouă**, mănăstirea cea — 44, 20.
- Novopridon** — oraș mare, capitala Serbiei, cucerit de Murad II; probabil Novo Brod de azi la răsărit de Pristina — 262, 1.

- Ocean, Atlantic** — 92, 36.
- Odighitria** — 66, 29; vezi **C-pole**: porți.
- Ohrida** — azi Ohrid, oraș în Serbia de sud, lângă lacul cu același nume, aproape de granița bulgară și albaneză — 122, 25.
- Omur** — sub acest nume în cronica lui Duca par să se ascundă doi, dacă nu chiar trei emiri din Aidin: Unul, care în zilele lui Ioan V Paleolog și Ioan VI Cantacuzino a început să treacă Elespontul și să prade — 34, 8; acesta poate e identic cu același care îi vine în ajutor lui Ioan VI Cantacuzino — 50, 12; 52, 1; și apoi cade la Smirna în luptă cu frații cavaleri de la Rodos — 52, 23; 54, 15, 23; 102, 32; în sfârșit altul, adică Omer II care și-a dobândit emiratul de la Timur-Lenk, după căderea lui Baiazid I Fulgerul — 112, 16; 114, 20, 24; 116, 1—20; 218, 9, 11, 17.
- Omur-bei** — vizir al lui Murad II — 210, 14; 212, 31.
- Orchan** (1326—1362) — începe a trece Elespontul la jaf — 34, 9; se amestecă în luptele bizantine de domnie — 54, 29; 56, 1—36; 58, 6—37; 62, 30; moartea lui — 34, 18; 70, 6; apoi — 64, 19; 74, 2; 198, 16; 296, 19.
- Orchan** — cel de al 6-lea fecior al lui Baiazid I Fulgerul — 100, 27.
- Orchan** — pretendent la tron, prins și ucis la cucerirea C-polei — 288, 33; 292, 13—294, 17; 378, 2—15.
- Orchan** — coborâtor din Sarchan și pus emir la Magnesia de Timur-Lenk — 112, 16.
- Oruș-bei** — pașă de al lui Murad II — 212, 31.
- Osman** (1288—1326) — 34, 2, 9; 182, 31; 188, 10, 21; 198, 14; 290, 1; 400, 3—6. Cu acest nume sînt arătați și urmași coborâtori din Osman — 146, 5; 154, 27; 168, 33; 174, 24; 176, 32; 180, 3—8; 216, 10; 218, 5; 228, 8; 292, 14, 20; apoi în genere turci osmalii — 170, 14. osmani — 110, 10; 400, 2, 9. osmanizi — 116, 2.
- Pallagonia** — țară în nordul Asiei Mici, pe la mijloc — 32, 17; 34, 2; 54, 28; 198, 15; 234, 28; 322, 2; 390, 18.
- păharnic** — 234, 6.
- palat** — adică marii dregători și demnitari ai statului — 68, 27; în opoziție cu poporul — 68, 25; 110, 17.
- palatul cel mare** — 42, 22; 354, 7.
- Palavicini, Persivas** — nobil genovez, dă ajutor lui Murad II — 242, 33.
- Palda** — amiral turc — 336, 8.
- Paleolog Mihail VIII** (1261—1282) — 48, 14, 15; 318, 18.
- Paleolog, Lahanas**, vezi **Lahanas P.**
- Paleolog** — protostrator, căzut cu 2 feciori în 1453 la apărarea Constantiнопolei — 382, 15.
- Paleologi** — 68, 19; 204, 27; 318, 20; 400, 2; mai vezi **Andronic**, **Constantin Dimitrie**, **Teodor**, **Toma**, **Ioan**, **Manuil** și **Mihail**.
- Pamfila**, ținut la coasta de sud a Asiei Mici spre mijloc — 32, 20; 74, 16; 76, 2; 242, 2; 410, 25.
- Panidos** — oraș pe malul european al Mării de Marmara; azi dispărut — 72, 27; 76, 34; 110, 27.
- Paros** — insulă în mijlocul Cicladelor — 146, 14.
- Paskesen** e Rumeli-hisar — 300, 12; 308, 18.
- Patras** — oraș pe coasta de nord a Peloponezului spre vest — 278, 12.
- patriciu** — 164, 15; 166, 34.
- Pegas** — în mitologia antică un cal într-aripat care-i ducea lui Zeus trăsnetul și fulgerul — 280, 25.
- Pegsiari** — azi Bershehir, oraș în Asia Mică, două zile depărtare de la Iconion; cucerit de Murad II — 256, 3.

- Peloponez**, Morea medievală — 34, 16; 78, 2; 84, 19; 110, 26; 138, 22, 25; 238, 8; 264, 25; 278, 2; 320, 8; 334, 2; 344, 22; 394, 15; 422, 27; cucerit de Mahomed II — 424 — 426, 5.
- Pelops**, al de — eroi ca și coboritorii din acest nepot al lui Zeus — 42, 24.
- Percliția Mustafa** — discipol turc de al șeicului Bedr ed-din — 150, 28.
- Pergam** — azi Bergama, oraș spre țărmul apusean al Asiei Mici în Misia — 32, 25; 102, 24; 118, 14; 140, 11; 244, 33.
- Pergam** — riu, 416, 3.
- Perge** — oraș în Pamfilia — 76, 2.
- Peritheorion** — orașel în Tracia, spre țărmul Mării Egee — 226, 30.
- Perivleptos** — mănăstire — 68, 29; 232, 5.
- perși** — 92, 34; 124, 34; 344, 15; 376, 23; apoi tatarii Mongoli ai lui Timur Lenk — 38, 19, 25; 98, 17; 100, 13; 108, 30; 110, 9; 162, 35; 164, 6, 21; 198, 23; turcii — 98, 4.
- Persia** — 174, 30; 364, 13; 390, 16; 428, 20; întinsul imperiu al lui Timur-Lenk — 86, 14, 15; 90, 19, 20, 30; 94, 23; 108, 29; 110, 7; 168, 13.
- persică**, armata, tatară — 100, 17.
- Persivas Palavicini**, vezi **Palavicini P.**
- Persoturci** — 162, 34; vz. și **turcoperși**.
- Petronion** — cetate închinată apostolului Petru, pe un promontoriu de pe țărmul Cariei — 154, 6.
- Petru** — cetatea sf. apostol Petru — 52, 15; 154, 5, 14.
- pezestan** — bazarul din Stambul — 426, 11.
- Piles Mihail** — diac de grecește și arabește la curtea lui Murad II — 234, 7—12.
- Pirghion** — cetate în Lidia, Asia Mică, la poalele muntelui Tmolos, gropnița emirilor din Aidin — 116, 26; 222, 10.
- Pisidia** — ținut în Asia Mică, între Caria, Frigia și Pamfilia — 32, 21.
- Platea** — cartier în Constantinopole, la țărmul Cornului de Aur, cam unde se sfârșea zidul lui Constantin cel Mare — 354, 4.
- Platon** — mare filozof antic (428—348) — 392, 8.
- Pluton** — zeu antic — 72, 12.
- Poartă**, înalta — pe lângă sultanul Baiazid I, formată din corpul de ieniceri — 80, 11.
- podesta** — 208, 8, 12; 372, 24.
- Polonia** — 314, 9.
- poporul** — reprezentanții poporului — 82, 32; 110, 17.
- Poseidon**, zeul antic al mărilor — 72, 12.
- Provansa** — 84, 23.
- Prometeu** — erou legendar antic — 166, 2.
- Propontida**, Marea de Marmara — 132, 13; 186, 2.
- protostrator** — 270, 24; 272, 17; 330; 7; 362, 11; 382, 16.
- Rahia** — cetate în insula Cos, una din insulele Sporade în Marea Egee — 406, 25.
- Raul** — nobil bizantin care a ucis pe marele duce Alexie Apocaucos — 44, 8, 11.
- Redestos** — oraș pe țărmul european al Mării de Marmara, mai apoi Rodosto, azi Tekirdagh — 52, 11; 72, 27.
- Rizzo** — căpitan de corabie venețian — 308, 20.
- rodieni** — 246, 2.
- Rodos** — insula 52, 14; 74, 19; 102, 31; 142, 14, 24; 144, 6; 154, 11; 290, 4; 400, 26, 31; 402, 13; 406, 17; 422, 10, 19; 426, 28.
- Roma** — 264, 21; 314, 4; 422, 8.
- romani**, Sigismund împărat al Romanilor — 78, 26; 342, 4.
- romei**, adică bizantini — 40, 28; 46, 12, 26; 48, 4—27; 50, 5, 11; 56, 9, 37; 58, 2; 66, 1, 12; 72, 7; 74, 4; 84, 30; 138, 10; 156, 18, 27; 162, 22;

- 164, 15; 170, 34; 178, 22; 182, 14; 192, 28; 194, 28; 196, 15; 198, 34; 200, 2; 202, 13; 206, 11, 28; 212, 22; 230, 2; 236, 11; 246, 30; 218, 12; 250, 13; 264, 29; 288, 15, 31; 292, 11—294, 33; 296, 4; 302, 8, 314, 33; 338, 12; 342, 19; 346, 5; 348, 8; 354, 20; 364, 21; vz. și Bizantinii.
- romîni**, — în genere — 86, 15; 176, 26; 178, 3, 33; 250, 28; 252, 2; romîni din Țara Romînească — 156, 5; 160, 4; 164, 7; 168, 35; 432, 22; romîni în lupta de la Varna — 274, 24; romîni de la gurile Dunării — 426, 26.
- romînul**, adică Vlad Țepeș — 430, 19; 432, 17.
- Rubin** — unul din cei 12 fii ai patriarhului Iacob 30, 6.
- Rusia** — 132, 31; 254, 28; 266, 20; 314, 9.
- Saba** — regiune în Arabia, bogată în tîmîie — 340, 3.
- Salgruzo de Negro** — 122, 17.
- Salonic**, v. **Tesalonic**.
- saloniceni** v. **tesaloniceni**.
- Salutaria** — 242, 16; 274, 2; Frigiei — 292, 2; vz. **Frigia Salutaria**, **Carasar** și **Carasarin**.
- Samarcand** — capitala întinsului imperiu al lui Timur-Lenk azi Uzbekistan din Uniunea Sovietică, identificat și cu Bukhara — 90, 20.
- Samos** — insula, în Marea Egee — 150, 20; 152, 23; 240, 20.
- Samotrace** — insulă în nord-estul Mării Egee — 418, 21; 422, 11, 17.
- santraș** — jocul șah la perși — 98, 17.
- Sarchan** — numele dinastiei din emiratul Sarukhan, după numele întemeietorului, sub acest nume ascunzîndu-se diferiți emiri și cu alte nume — 32, 25; 38, 30; 96, 5; 112, 15; 206, 23.
- Sardes** — capitala Lidiei, azi ruine — 38, 26; 102, 30; 116, 21; 206, 1; 242, 17.
- Sarișia** — vizir al lui Murad II — 256, 25; 258, 22; 274, 23; 280, 5; 300, 16.
- sași** — 86, 15—16.
- Satan** — 44, 10.
- Saul** — împărat biblic evreu — 30, 15.
- Sava** — afluent al Dunării — 262, 21.
- Savuși** — frate al lui Baiazid I Fulgerul — 38, 28, 32; 70, 10.
- saxoni** — 272, 18, 20; 276, 7.
- scacon** — jocul de șah — 98, 17.
- sciți** — barbari în genere — 56, 22; 344, 15; tatarii mongoli de ai lui Timur-Lenk — 94, 32—98, 10; 100, 30; 104, 10; 106, 4—19; 114, 29; 116, 14; 124, 34; 144, 11; 160, 12; vezi și **tatari**.
- Scitul** — adică Timur-Lenk — 90, 15; 94, 8; 110, 2; vz. **Temir**.
- Scutari** — orașul antic Chrysopolis pe țărmul asiatic din fața Constantinopolei, azi Üsküdar — 54, 34; 72, 17; 128, 17, 24; 212, 4; 350, 34.
- Sebastia** — oraș în ținutul Pontos pe riul Halys, azi Sivas pe Kisil-Irmak în Asia Mică — 88, 7, 28; 90, 15, 21.
- Sedechia** — împărat biblic iudeu — 356, 17.
- Seiti-Ahmet-Pașa** — vizir de al lui Mahomed II — 412, 26.
- Semele** — figură mitologică antică, iubita lui Zeus, cu care a făcut pe zeul Dionysos — 58, 18.
- senat** — 42, 27.
- Serbia** — 34, 25; 38, 8, 12; 48, 22; 60, 4; 64, 18; 126, 15; 132, 21; 168, 3; 176, 29; 238, 2, 3; 246, 1; 256, 12—22; 258, 22, 25; 260, 18—262, 2; 262, 20; 270, 26; 286, 29; 288, 13; 394, 14—396, 24.
- Sere** — oraș în Macedonia grecească, puțin la răsărit de cursul inferior al riului Struma, azi Serre — 248, 18.
- Sestos** — oraș pe țărmul european al Elespontului — 64, 16.
- sfatul țării** σύγκλητος βουλή 138, 32.



**Sfintul Munte Atos** vezi **Atos**.

**Siahin** — vizir de al lui Mahomed II — 282, 28, 29.

**siahruh** — şah-mat în limba persă — 98, 32.

**Siahruh** — feciorul lui Timur-Lenk — 98, 33.

**siaraptar** — turcește paharnic — 234, 27.

**Sibiu** — 258, 11.

**Sigismund** — rege al Ungariei (1387—1437) și de la 1411 împărat roman de apus înfrînt în 1396 la Nicopole — 78, 26.

**Sighișoara** — luată de turci — 258, 7.

**Silivria** — azi Silivri, oraș pe malul european al Mării de Marmara — 34, 13; 50, 8; 52, 9; 54, 21; 60, 3; 82, 7, 8—9; 86, 5; 320, 27, 30.

**Simeon** — unul din cei 12 fii ai lui Iacob — 30, 6.

**Sinope** — azi Sinop, oraș pe coasta Mării Negre în Asia Mică — 122, 3; 286, 21; 306, 13; 426, 27; 430, 1; ocupat de Mahomed II — 428, 3—16.

**Sion** — adică Ierusalim — 340, 11; 386, 23; noul Sion e Constantinopolea — 366, 27; 384, 27; 390, 4; biserica sf. Sofia — 374, 31.

**Siplos** — munte în Lidia de apus în Asia Mică, azi Sipulidagh — 38, 29; 102, 28.

**sirbi** — 36, 17; tributari turcilor — 38, 7, 13; 50, 1; aliați cu Ioan VI Cantacuzino — 58, 36; 60, 4; apoi — 66, 7; 86, 15; 96, 18; 164, 7; 168, 12, 34; 176, 13; 178, 3, 33; 272, 26; vezi **Tribali**.

**Sirbul** — despotul Gheorghe Brancovici — 262, 24.

**Siria** — 32, 21; 88, 24; 90, 21; 154, 24; 274, 4; 390, 16.

**sirieni** — 204, 24.

**Sit** — patriarh biblic — 28, 5.

**Smederevo** — oraș în Serbia la malul Dunării, mai jos de Belgrad — 256, 34; 260, 25—262, 5; 262, 26; 272, 14; 396, 30.

**Smirna** — azi Ismir, oraș la coasta Mării Egee în Asia Mică — 32, 24; 34, 8; 50, 13; 52, 14, 23; 54, 12; 102, 30; 106, 31; 108, 7; 114, 4—33; 116, 4, 9; 118, 15; 132, 4; 140, 21, 24; 142, 14—30; 144, 18; 146, 12; 188, 26; 220, 15—33; 240, 16; 244, 34.

**Sofia** — capitala Bulgariei — 78, 32; 124, 2; 270, 30; 272, 2; 396, 5, 22; 398, 5; 412, 22.

**Soleiman** — primul guvernator turc al Constantinopolei — 392, 27.

**Sosthenion** — localitate pe țărmul european al Bosforului, Stenia de azi — 300, 9.

**Spania** — 208, 27.

**spaniol** — 414, 19.

**spanioli** — 92, 35; 204, 23.

**Sparta** — 34, 16; 208, 27.

**Spentiar** — Isfendiar, emir în Sinope (1402—1439), îl trimite pe Musa la Mircea cel Bătrîn — 122, 3; so-crul lui Murad II — 258, 29; 286, 21; un urmaș al lui — 302, 18.

**Spineta Culumboto** vz. **Culumboto**.

**stilarieni** — revoluționari turci — 150, 26; 152, 1.

**Stilarion** — munte la intrarea în golful Ionic al Asiei Mici, în fața insulei Chios; azi Caraburnu — 148, 30; 150, 26.

**Stravomitis**, Cantacuzino Cîrnul — 238, 11.

**Strimon** — azi Struma, rîu în Macedonia, revărsîndu-se în Marea Egee — 110, 25; 126, 25; 238, 9; 244, 27; 288, 32; 294, 29.

**Studiți** — 136, 2; vezi Constantinopole mănăstiri.

**Suleiman** — fecior de al lui Orchan — 64, 19, 23.

**șah** — jocul — 98, 7, 28.

**Șişman** — 146, 6; 150, 24, 28.

**Ștefan** — cetatea sfîntului — 320, 27.

**Ștefan IV Dușan al Serbiei** (1331—1355) — 48, 24.

- Stefan** tatăl craiului Lazăr (1372—1389) — 34, 25.
- Ștefan** crai al Serbiei (1389—1427) — 38, 8; 92, 3; 96, 11—29; 126, 16; 256, 17; 396, 3; numit Lazar după tatăl său — 246, 1.
- Tanais**, Don — 90, 31.
- Tasos**, insulă în nordul Mării Egee — 412, 29; 422, 11.
- tatari**, mongoli de ai lui Timur-Lenk — 218, 8.
- taurosciți**, tătari din Crimeia — 90, 31.
- Taurului** — piața, în Constantinopolea bizantină — 362, 20.
- Teba**, oraș în Grecia de mijloc — 248, 12; 278, 5.
- Temir** — Timur-Lenk (1369—1404); biruie pe Baiazid I Fulgerul la Ancara în 1402 și pustiește toată Asia Mică — 92, 4—21; 94, 12; 98, 12; 100, 2—20; 102, 9; 104, 5; 106, 21, 31; 108, 2, 29; 110, 5; apoi — 86, 28; 88, 26; 112, 14; 124, 32; 142, 18; 144, 16, 24; 160, 14; 164, 18; **Tamir-han** Timur-Lenk 90, 5; **Temir-han** — 86, 25; 88, 24; 90, 30.
- Temirtes** — mare dregător de al lui Baiazid I Fulgerul — 112, 24; Temirtes-bei — 212, 31.
- Tenedos** — insulă în Marea Egee la intrarea în Elespont (Dardanele); azi Bozcaada — 66, 12; 146, 20; 148, 5, 10.
- Teodor I** Lascaris (1204—1222) — 32, 11.
- Teodor II** Lascaris (1254—1258) 32, 13; 48, 13.
- Teodor** — marchiz de Monte Ferara, socrul lui Ioan VIII Paleolog — 136, 7.
- Teodor Paleolog**, despot de Morea, fraatele împăratului Manuil II Paleolog — 70, 8, 30; 72, 10.
- Teodor Paleolog**, feciorul lui Manuil II Paleolog — 84, 20; 136, 5, 10; 138, 26; 174, 10; 246, 8.
- Teodosia**, sf. cuvioasa — 368, 15.
- Teologul** — numele unui trădător — 160, 22—162, 9; 230, 17—232, 27; și Teologul Corax — 172, 2; vezi **Corax** și **Murdarolog**.
- Tesalia** — 34, 21; 38, 14; 112, 6; 122, 23; 126, 24; 132, 13; 156, 6; 172, 30; 174, 12; 180, 22; 188, 19; 238, 8; 246, 12; 248, 20; 272, 28.
- Tesalonic** — 34, 21; cucerit de Baiazid I — 78, 1; 126, 7; dat bizantinilor de Musulman — 110, 25; 112, 4; împresurat de Musa — 126, 25; ocupat de Venețieni — 246, 9—19; cucerit de Murad II — 248, 21—250, 20; apoi — 156, 7, 13; 158, 25; 188, 22—28; 198, 32.
- tesaloniceni** — 246, 14—29.
- Thirea** — oraș în Asia mică, între Smirna și Efes, în Ionia — 104, 1; 132, 4; 220, 25; 244, 34.
- Thiatira** — oraș în Lidia de nord în Asia Mică, odinioară Pelopia, azi Akhisar — 220, 13; 238, 19.
- Timur-Lenk**, vz. **Temir**.
- Tirnovo** — capitala Bulgariei de răsărit — 396, 20.
- Tmolos** — munte în Lidia în Asia Mică — 36, 27; 116, 26; 242, 17.
- Toma de Aquino**, sf. (1225—1274) — mare teolog catolic și filozof scolastic — 328, 7.
- Toma Cantacuzino** — 260, 34; vz. **Cantacuzino Toma**.
- Toma Paleolog**, cel de al 6-lea fecior al lui Manuil II Paleolog — 174, 14; despot de Ahaia — 278, 10; după cucerirea Peloponezului se refugiază în Italia — 424, 16.
- traci**, locuitori din Tracia — 92, 35; 210, 30.
- Tracia** — 34, 11, 14, 20; 38, 14; 46, 13; 48, 21; 50, 7; 52, 10, 19; 54, 21; 58, 36; 64, 16; 76, 33; 92, 1; 110, 22; 112, 8; 114, 12; 122, 11, 23; 124, 28, 36; 132, 3, 7; 140,

- 30; 146, 7; 152, 6; 154, 17; 156, 4; 164, 8; 166, 3; 168, 15, 33; 170, 39; 172, 9; 174, 20; 176, 10, 18; 184, 23, 28; 192, 1; 202, 21; 212, 19; 218, 14; 244, 31; 248, 9; 262, 19; 264, 24; 272, 27; 274, 10; 280, 26; 294, 8; 296, 5; 412, 18.
- Trapezunt** — oraș pe coasta de nord a Asiei Mici, azi Trabson — 138, 16, 18; 164, 1; 306, 13; 328, 29; 394, 18; 426, 27; ocupat de Mahomed II — 428, 25—430, 9.
- Triaconta** — adică Treizeci, sat între Nimfeon și muntele Galesion în linie dreaptă — 242, 19.
- tribal** — adică sîrb — 54, 19; 218, 16.
- tribali** — sîrbi — 34, 22; 48, 8: 98, 5; vz. și sîrbi.
- Troada** — oraș în Asia Mică la coasta Mării Egee, în fața insulei Tenedos, puțin spre sud; azi ruine — 414, 13.
- Truloti** — mănăstire — 150, 11.
- Turachan** — pașă al lui Baiazid I Fulgerul — 78, 4; — pașă al lui Murad II — 216, 17; 246, 13.
- turc** — după fapte — 234, 12; poporul turc — 194, 21.
- turci** — 32, 19; 34, 3, 7; 36, 12; 38, 13; 40, 9; 46, 14; 48, 7; 52, 6, 22; 54, 32; 56, 16; 58, 30; 60, 5; 62, 28; 64, 15; 66, 7; 74, 16; 76, 2; 80, 7, 32; 82, 26; 86, 4; 94, 19; 96, 30; 110, 13; 122, 22; 126, 32—128, 7; 140, 18; 144, 11, 23, 26; 146, 24; 148, 6; 150, 4, 33; 152, 27; 160, 28; 162, 2; 168, 15; 174, 20—180, 3; 186, 14; 188, 12; 202, 4; 204, 29; 206, 2—30; 220, 17, 26; 224, 17; 228, 21; 230, 32; 246, 14—31; 250, 12, 19; 252, 7; 256, 3; 258, 9, 15; 260, 34; 262, 3, 23; 272, 5—25; 276, 6—14; 278, 4; 280, 12; 292, 2; 298, 4; 302, 4—17; 304, 5—17; 308, 23; 316, 26; 322, 5; 328, 10; 330, 17—27; 334, 21, 25; 342, 21; 344, 1—348, 3; 350, 3; 352, 20; 356, 1—360, 13; 362, 18—370, 28; 372, 5; 374, 1; 376, 11, 23; 378, 7, 27; 380, 12; 400, 29; 402, 25; 404, 25; 406, 12; 408, 5—17; 410, 2—23; 414, 34; 416, 2, 31; 420, 29; 422, 12; 430, 26; 432, 21.
- turcii** — caramanlii — 244, 5; 274, 9.
- turcii** — osmanlii 244, 7.
- turcomanilor**, Turgatir domnul — 278, 27.
- Turcomanul** Spentiar de la Sinope — 122, 3.
- turco-perși** — 88, 9; 164, 2; vz. și persoturci.
- Turcul**, adică Murad II — 230, 27; 232, 31; 276, 29.
- Turgatir**, un socru de al lui Murad II — 278, 26; 280, 1.
- Ţalisbei**, amiral de al lui Mahomed I — 146, 13, 30.
- Ţara Romînească** — primește și ajută pe Musa să devină sultan — 122, 7, 9; trimite soli la Mahomed I — 132, 21; primește și ajută pe Mustafa — 154, 32; 188, 16; 226, 19; ajunge în graniță cu imperiul bizantin — 180, 22; primește soli de la Murad II și trimite la el — 238, 1, 3; 246, 2; certe de domnie în Ţara Romînească — 250, 24, 29; 252, 14, 20, 26; trimite soli la Mahomed II — 290, 3; apoi — 254, 24; 262, 16; 430, 11—25.
- Ţarigrad** — 384, 11—13.
- Ţineit** — emirul Güneyt; se face domn la Smirna — 114, 2—116, 27; e scos din domnie de Musulman — 116, 33—122, 14; și pus guvernator în părțile Ohridei — 122, 24; își ia din nou domnia în Ionia — 132, 2; e scos de Mahomed I — 140, 10—142, 29; și trimis la Nicopole la Dunăre — 146, 1—7; 148, 25; fuge în Ţara Romînească — 154, 34; 156, 2; își cucerește din nou domnia — 218, 4—222, 22; e învins de Murad II — 236, 28—32; 238,

- 18—242, 26; și ucis — 244, 1—22; apoi 156, 4—158, 33; 174, 18; 180, 16—32; 182, 27; 184, 4; 188, 24—190, 23; 192, 15—196, 11; 208, 20; 210, 25; 212, 12—214, 34; 236, 24; 238, 17.
- ungur**, de neam — 306, 27.
- Unguri** — în lupta de la Nicopole — 80, 15; de la Varna — 274, 24—30; de la Cosovo — 276, 30, 31; apoi — 86, 15; 92, 35; 164, 7; 168, 35; 176, 27; 178, 33; 258, 5; 262, 24—27; 270, 34—272, 26; 286, 32; 294, 8; 298, 7, 14; 396, 19.
- Ungurul** — 342, 3.
- Ungaria** — 78, 18, 23; 254, 27; 258, 2, 12; 260, 20, 21; 262, 10, 22; 270, 21—272, 20; 274, 23; 290, 10; 342, 4, 12; 396, 15, 32.
- Uzun-Chasan**, adică Chasan cel Lung (1453—1478) — 424, 2; 428, 19.
- Varna** — oraș în Bulgaria la coasta Mării Negre — 112, 1; lupta de la Varna — 274, 32—276, 5; 298, 14.
- Varnava de Cornilia** — 224, 28; vz. **Cornilia**.
- Vasile cel Mare**, sî. — 268, 12.
- vasilisa** — rang și distincție bizantină ce se dădea de împărat soțiilor de despoți — 394, 25.
- Vatafis**, Ioan Duca (1222—1254) — 32, 12.
- Veneția** — 84, 22, 26; 148, 14, 16; 246, 21, 23; 248, 1, 28; 264, 28; 266, 11; 268, 18, 19; 328, 30.
- Venețieni** — 66, 18; 84, 26; 146, 16—148, 19; 162, 23; 168, 12; 246, 5—250, 21; 264, 29; 268, 20, 21; 306, 12; 308, 19; 336, 17; 344, 5; 372, 33.
- Venețienii din Constantinopole** — 328, 29.
- Veniamin** — unul din cei 12 fii ai patriarhului Iacob 30, 6.
- Visarion** — mitropolit al Niceii, ia în 1439 parte la sinodul din Florența; devine apoi cardinal; e un mare învățat — 266, 20.
- vizir** — 36, 30; 164, 14; 166, 34; 260, 10; 348, 9.
- Vinătorul**, cartier în Constantinopolea bizantină — 344, 6; 348, 17.
- Vlad Dracul** (1431—1446) — fecior din flori al lui Mircea cel Bătrîn; se află la curtea împăratului Ioan VIII Paleolog și, pornind din Bizanț, bate pe Dan II și-i ia tronul — 252, 21, 22; învinge și pe fratele lui Dan, susținut de Murad II — 252, 27; e primit cu mare cinste la Brusa — 254, 24; îi este călăuză și-l însoțește cu armata pe Murad II în expediția din 1438 în Transilvania — 258, 3—16; e aruncat în închisoare la Galipoli — 262, 7; în schimbul fiilor săi ostatici i se dă drumul — 262, 15; își primește înapoi fiii — 272, 15.
- Vlaherne**, cartier împărătesc în colțul de nord est al Constantinopolei lângă Cornul de Aur — 62, 37.
- Vulc**, tatăl craiului Serbiei, despotul Gheorghe Brancovici — 256, 17; 396, 5.
- Xerxe I** (486—465) — 90, 35; 94, 18; 338, 7, 11.

**Zabulon** — unul din cei 12 fii ai lui Iacob — 30, 6.

**Zagan**, pașă și vizir al lui Murad II și Mahomed II — 274, 23; 300, 16; 372, 16, 22.

**Zeus**, Jupiter, Joie, cel mai mare zeu la Greci și Romani — 72, 11; dumnezeu — 150, 7.

**Zichi**, Zikhi, popor locuind pe coasta

de nord-est a Mării Negre, cam în Sudul teritoriului cirghizilor din Rusia Sovietică — 90, 31.

**Zituni**, oraș în Grecia de mijloc, spre răsărit, pe unde azi e Lamia — 110, 26; Ducas însă pare să se gândească și la o a doua localitate cu acest nume prin apropierea Salonicului în valea Strimonului — 126, 26; 238, 10, 13; 244, 26.





















## CUPRINSUL

	<b>Pag.</b>
<i>Introducere</i>	5—22
<p>Viața lui Duca, p. 5. — Duca și unirea bisericilor, p. 6. — Duca patriot și mare învățat, p. 6. — Duca istoric și literat, p. 7. — Cronica lui Duca, p. 8. — Români în cronica lui Duca, p. 9. — Ediții, p. 11. — Manuscrisele P și P<sub>1</sub>, p. 14. — O veche traducere italiană, p. 17. — Un vechi rezumat neogrecesc, p. 17. — O nouă ediție critică, p. 18. — Aparatul critic, p. 20.</p>	
<i>Bibliografie sumară</i>	23
<i>Sigle, Prescurtări și Semne.</i>	25
<i>Istoria turco-bizantină a lui Mihail (?) Duca</i>	28—437
<p>Epoci mari de ani de la Adam pînă la Alexie I Comnen, p. 28. — De la Alexie I Comnen la Ioan V. Paleolog. — Cuceriri turcești, p. 32. — Lupta de la Cosovo, 1389, p. 34. — Cuceririle lui Baiazid I în Asia Mică, p. 38. — Răscoala lui Ioan Cantacuzino, p. 40. — Bunicul cronicarului Duca, p. 44. — Cantacuzino se proclamă împărat, p. 46. — Războiul civil 1341—1347, p. 48. — Emirul Omur intervine în războiul civil, p. 50. — Impărăteasa Ana cere ajutor lui Orchan, p. 54. — Cantacuzino cîștigă ajutorul lui Orchan, p. 56. — Domnia lui Ioan VI Cantacuzino (1347—1354), p. 62. — Domnia lui Ioan V Paleolog, (1341—1391), p. 66. — Urcarea pe tron a lui Manuil II Paleolog (1391—1425), p. 76. — Lupta de la Nicopole 1396, p. 78. — Plecarea lui Manuil II Paleolog în apus, dec. 1399, p. 80. — Ioan VII Paleolog și Baiazid. — Soli de la Timur-Lenk, p. 86. — Năvălirile lui Timur-Lenk, p. 88. — Lupta de la Ancara, p. 92. — Pustiirile lui Timur-Lenk, p. 102. — Luptele pentru tron între feciorii lui Baiazid, p. 110. — Intoarcerea împăratului Manuil, p. 110. — Domnia lui Musulman (Soleiman I 1403—1411), p. 110. — Domnia lui Mahomed I în Anatolia 1403—1413, p. 112. — Lupta lui</p>	

Güneyt pentru domnie, p. 114. — Güneyt se predă lui Soleiman I, p. 116. — *Musa, sultan cu ajutorul lui Mircea cel Bătrân*, p. 122. — Domnia lui Musa 1411—1413, p. 124. — Lupta lui Mahomed I pentru tron, p. 128. — Fuga lui Güneyt la Efes, p. 132. — Prietenia între Manuil II și Mahomed I 1413—1421, p. 132. — *Soli români la Mahomed I 1413/1414*, p. 132. — Prima soție a împăratului Ioan VIII Paleolog, p. 132. — Botzul și moartea unui prinț ostatic turc, p. 134. — A doua și a treia soție a împăratului Ioan VIII Paleolog, p. 136. — Plecarea împăratului Manuil II Paleolog în Peloponez, p. 138. — Expediția lui Mahomed I în contra lui Güneyt, p. 140. — Cavalerii de la Rodos zidesc un turn, p. 144. — Războiul cu venețienii; înfrângerea turcilor, p. 146. — Güneyt e trimis în părțile Dunării, p. 148. — Mișcare religioasă comunistă la turci, p. 148. — Murad, domn la Amasia, p. 152. — Expediția lui Mahomed I în contra lui Caraman, p. 154. — *Mustafa ridicat contrapretendent de Mircea cel Bătrân*, p. 154. — *Turcii pradă Țara Românească*, p. 160. — Trădarea numitului Teolog, p. 160. — Moartea lui Mahomed I, p. 162. — Ultimele dispoziții date de Mahomed I vizirului Baiazid, p. 164. — Ascunderea morții lui Mahomed I, p. 166. — Anunțarea morții și înmormântarea lui Mahomed I, p. 168. — Proclamarea de sultan a lui Murad II (1421—1451), p. 170. — Mustafa contrapretendent la tron, p. 172. — Feciorii împăratului Manuil II Paleolog, p. 174. — Obiceiul de succesiune la turci, p. 174. — Războaiele lor de pradă, p. 174. — Originea și organizarea corpului ieniceresc, p. 178. — Mustafa proclamat sultan, p. 180. — Vizirul Baiazid e învins de Mustafa, p. 184. — Mustafa nu dă bizantinilor Galipoli, p. 194. — Murad II caută ajutor la Manuil II Paleolog, p. 200. — Exploatarea de piatră acră și întemeierea orașului Focea Nouă, p. 204. — Trecerea lui Murad II în Europa, p. 208. — Mustafa e părăsit de Güneyt care fuge la Smirna, p. 210. — Fuga și moartea lui Mustafa, p. 222. — Impresurarea Constantinopolei în 1422 de Murad II, p. 228. — Moartea trădătorului Corax Teologu, p. 232. — Turcirea lui Mihail Piles, p. 234. — Alt contrapretendent Mustafa, p. 234. — Moartea împăratului Manuil II Paleolog, p. 236. — Pregătiri politice și militare ale lui Murad II, p. 236. — *Soli în și din Țara-Românească; pace cu domnul român*, p. 236. — Sfirșitul lui Güneyt, p. 238. — Puterea lui Murad II sporește, p. 244. — *Soli cu urări de la domnul Țării-Românești*, p. 244. — Salonicul se predă Veneției 1423, p. 246. — Cucerirea Saloniciului de Murad II în 1430, p. 248. — *Schimbări de domni în Țara-Românească*, p. 250. — Murad II se războiește cu Caraman, p. 254. — *Vlad Dracul la Brusa*, p. 254. — Caraman se supune, p. 256. — Cererile lui Murad II față de Serbia, p. 256. — *Expediția lui*



*Murad cu Vlad Dracul în Transilvania 1438*, p. 258. — Murad II se cunună cu fata despotului Serbiei 1436, p. 1436. — Expediția lui Murad II în Serbia 1439, p. 260. — *Vlad Dracul închis și apoi eliberat de Murad II*, p. 262. — Murad II pleacă asupra Belgradului 1440, p. 262. — Sinodul de la Florența 1439, p. 264. — *Iancu pornește asupra Turcilor*. — *Vlad își primește înapoi copiii de la Murad II*, p. 270. — Murad II în contra lui Caraman, p. 272. — Moartea lui Aladin și abdicarea lui Murad II, p. 274. — Lupta de la Varna 1444 și revenirea lui Murad II, p. 274. — *Lupta de la Cosovo 1448*, p. 276. — Expediția lui Murad II în Peloponez, p. 278. — Moartea lui Ioan VIII Paleolog și proclamarea lui Constantin XII Paleolog 1448, p. 278. — Căsătoria lui Mahomed II, p. 278. — Moartea lui Murad II 1451, p. 280. — Urcarea pe tron a lui Mahomed II, p. 282. — Caracterizarea lui Murad II, p. 284. — Visul lui Murad II, p. 284. — Mahomed II ia în seamă domnia, p. 286. — Prefăcute intenții de pace cu bizantinii, romîni și alții, p. 288. — Mahomed II pleacă asupra lui Caraman, p. 290. — Bizantinii cer sporirea apanajului lui Orchan, p. 292. — Mahomed II încheie pace cu Caraman, p. 294. — Mahomed II hotărăște zidirea unei cetăți, p. 294. — Soli bizantini la Mahomed II, p. 296. — Construirea cetății Rumelhisar în 1452, p. 300. — Agricultori bizantini uciși de turci, p. 302. — Împăratul încuie porțile orașului, p. 304. — Sultanul ordonă orice corabie să dea vamă, p. 306. — Turnarea unui tun foarte mare, p. 306. — Scufundarea unei corăbii venețiene, p. 308. — Incercarea tunului cel mare, p. 308. — Mahomed II pe străzile Adrianopolei, p. 310. — Chalil Pașa, la miez de noapte, chemat la sultan, p. 310. — Planuri de împresurare, p. 312. — Împăratul cere ajutor de la papa, p. 314. — Potrivnicii unirii bisericilor, p. 314. — Liturghia unirii, p. 316. — Unirea făcută nu este sinceră, p. 318. — Împăratul ia măsuri de aprovizionare, p. 320. — Tunul cel mare e adus în fața Constantinopolei, p. 320. — Tulburarea în biserică, p. 322. — Incepe împresurarea, p. 324. — Mai bine turcii decît latinii, p. 326. — Ajutoare genoveze și venețiene, p. 328. — Ioan Giustiniani, p. 330. — Încăierări între bizantini și turci, p. 330. — Genovezii din Galata ajută pe ascuns, p. 332. — Cornul de aur închis cu lanț, p. 332. — Infrîngerea flotei turcești, p. 334. — Trecerea flotei turcești pe uscat în Cornul de Aur, p. 336. — Tunul cel mare bate zidul, p. 338. — Apărătorii Constantinopolei, p. 342. — Împăratul trimite soli de pace, p. 344. — Incercarea de a da foc corăbiilor turcești dă greș, p. 346. — Turcii scufundă o corabie genoveză, p. 346. — Pod peste Cornul de aur, p. 348. — Mahomed II cere predarea Constantinopolei, p. 348. — Turcii pregătesc atacul general, p. 350. — Măsuri de apărare în fața zidului căzut; deschiderea unei porți tănuite, p. 352. — Atacul general începe. Numărul atacatorilor și al apărătorilor, p. 352. — Ioan

Giustiniani rănit, se retrage, p. 356. Turcii pătrund prin poarta tănuită, p. 356. — Bizantinii fug; împăratul cade în luptă, p. 358. — Numărul celor căzuți, p. 360. — Icoane sfinte sparte cu securea, p. 362. — De ce lumea fugea spre sf. Sofia, p. 362. — Turcii în sf. Sofia, p. 364. — Ziua sf. Teodosia, p. 368. — La zidul dinspre mare, lupta ține încă, p. 368. — Prinderea marelui duce, p. 370. — Giustiniani și corăbiile latine fug; Galata se predă, p. 370. — Robii păziți la corăbii și în tabără, p. 374. — Mahomed II în sf. Sofia, p. 374. — Mahomed II află capul împăratului, p. 376. — Altă versiune despre prinderea ducelui și sfârșitul lui Orchan, p. 378. — Sfârșitul tragic al marelui duce, p. 380. — Plîngerea Țarigradului, p. 384. — Robi și pradă de război, p. 390. — Mahomed II în Galata, p. 392. — Restaurarea zidurilor Constantinopolei, p. 392. — Mahomed II întors la Adrianopole, impune tributuri noi, p. 394. — Expediția lui Mahomed II în Serbia 1454, p. 394. — Mahomed II își ridică palate, p. 398. — Nădejdea lui Duca în sfârșitul nenorocirii, p. 398. — Mahomed II cere tribut cavalerilor din Rodos, p. 400. — Chamza e trimis asupra Rodosului 1455, p. 402. — Scufundarea corăbiei lui Chamza la Chios, p. 408. — Minia sultanului asupra lui Chamza, p. 408. — Investirea noului domn din Lesbos, p. 410. — Flota turcă pleacă asupra Chiosului, p. 414. — Focea Nouă se predă; cea Veche e cucerită; Enos ocupat, p. 416. — Chioții sporesc tributul, p. 418. — Insula Lemnos îl cheamă pe turci, p. 418. — *Iancu învinge pe Mahomed II la Belgrad 1456*, p. 420. — Duca duce tributul, august 1456, p. 422. — Flota papei în ajutorul insulelor 1457, p. 422. — Mahomed II amenință pe despoții din Morea 1458, p. 422. — Soli de la Uzun Chasan, p. 424. — Cetatea Iedi-Cule, p. 424. — Cucerirea Moreii, p. 424. — Construirea bazarului, p. 426. — Mari pregătiri, p. 426. — *Spaimă și la rominii de la Gurile Dunării*, p. 426. — Predarea Sinopei, p. 428. — Expediția asupra lui Uzun Chasan, p. 428. — Predarea Trapezuntului, p. 428. — *Expediția lui Mahomed II în contra lui Vlad Țepeș 1462*, p. 430. — Cucerirea Lesbosului 1462, p. 432.

*Indice gramatical. Index Grammaticus* .

. 439—445

I. Particularități fonetice, *Phonetica*, p. 439. — II. Particularități morfologice, *Morphologica*, p. 439. — a) Substantive, *Nomina Substantiva*, p. 439. — b) Adjective, *Adiectiva*, p. 440. c) Pronume, *Pronomina*, p. 441 — d) Numerale, *Numeralia*, p. 441. — e) Verbe, *Verba*, p. 441. — *Augmentul, Augmentum*, p. 442. — *Reduplicația, Reduplicatio*, p. 442. — III. Particularități sintactice, *Syntactica*, p. 443. — *Acordul, Congruentia*, p. 443. — *Acuzativ de referință, Accusativus relations*, p. 443. — *Construcții ad sensum? Constructiones κατὰ σύνεσιν* vei *incongruentia?*

p. 444. — Participii absolute, Participia absoluta, p. 444. — Acuzative absolute, Accusativi absoluti, p. 444. — Acuzativul și nominativul cu infinitiv, Accusativus et Nominativus cum infinitivo, p. 445. — Infinitivul la genetiv, Infinitivi genetivus, p. 445.

<i>Indice de cuvinte, Index verborum .</i>	. 445—453
<i>Index nominum et rerum . . .</i>	. 453—470
<i>Indice de nume și lucruri . . .</i>	. 471—497
Figurile 1—8.	.

*Dat la cules 25.06.1956. Bun de tipar 25.11.1957. Tiraj 2.200. Hârlie velină de 80 gr./m<sup>2</sup>. Format 16/70×100. Coli editoriale 37.7. Coli de tipar 31 $\frac{1}{2}$  + 4 planșe tipo pe hârlie crețată. A. 02283 1956. Indicele de clasificare pentru bibliotecile mari: 9(498,1) «1410: 1462» (0031) Indicele de clasificare pentru bibliotecile mici: 9(R) «14»*

Tiparul executat sub com. nr. 5217 de Intreprinderea Poligrafică Nr. 1, str. Grigore Alexandrescu nr. 93—95, București — R.P.R.





12  
20

~~3/17/45~~

3114363 18/8 20

Anticariatul Nr. 4  
Lei 20

